

Judith
McNaught

Mulluluk

©psilon'

Cameron Kontu'nun emrinde çalışanlara özgü, mavi ve gümüş rengi geleneksel üniformayı giymiş olan on beş uşak, aynı gün, şafak vakti Havenhurst'dan yola çıktı. Bu uşaklardan her biri, kendilerine Lady Elizabeth'in amcası Bay Julius Cameron tarafından verilmiş olan birer mektup taşıyordu. Bu mektupları, İngiltere'nin çeşitli bölgelerinde yaşayan on beş kişiye ulaştırmakla görevlendirilmişlerdi. Bu mektupları alacak olan kişilerin tek ortak noktaları vardı. Hepsisi, şu ya da bu tarihte Lady Elizabeth'e evlenme teklif etmişti. Bu beylerin hepsi de kendilerine gönderilen mektupları okuyunca çok şaşırıldılar. Kimisi gözlerine inanamadı, kimisi içinden güldü, kimisi de haince bir mutluluk duydu. On iki kişi hemen cevap, yazarak kendilerine yapılan tüm ölçüleri aşan garip teklifi geri çevirdiler ve hayal gücünün sınırlarını aşan bu inanılmaz dedikoduyu başkalarıyla paylaşmak için evlerinden dışarı fırladılar. Üç kişi ise farklı davrandı. Avlanmak Lord John Marchman'ın günlük eğlencelerinin başında gelirdi. O gün, Havenhurst'den gelen uşak kapıyı çaldığında genç adam avdan henüz dönmüştü. Bir hizmetkârın kendisine verdiği mektubu okurken Lord'un, ağzından, "Buna inanamıyorum," sözleri döküldü. Mektupta, Bay Julius Cameron'ın yeğeni Lady Elizabeth Cameron'u bir an önce uygun biriyle evlendirmek istediği yazılıydı. Bay Cameron, bu nedenle, Lord'un daha önce reddetmiş olduğu teklifini, tekrar gözden geçirmeye hazır olduğunu bildiriyordu. Lord John'un teklifinin üzerinden bir buçuk yıl geçtiğinin bilincinde olan Julius Cameron, birbirlerini yeniden tanıyabilmeleri için, yeğenini, bir büyüğün nezaretinde, bir haftalığına Lord'un yanına göndermeyi öneriyordu.

Okuduklarına inanamayan Lord Marchman bir aşağı bir yukarı dolaşarak, mektubu iki kere daha okudu. Durup durup, "İnanamıyorum," diye tekrarladı. Eliyle açık kumral saçlarını sıvazladı ve dalgın bakışlarla karşısındaki duvara baktı. Sahip olduğu en değerli şeyler olan, Avrupa'da ve deniz-aşırı ülkelerde avladığı hayvanların kafaları bu duvarda asılıydı. Bir Kanada geyiği donuk gözleriyle ona bakıyor, bir yaban domuzu ona dişlerini göstererek adeta hırlıyordu. Uzanıp şefkatle geyiğin çatalı boynuzunu okşadı. Bu hareket gülünç görünebilirdi, ama Lord gününü güzelleştiren bir av sefası için teşekkür eder gibiydi. Elizabeth Cameron'un büyüleyici hayali gözlerinin önüne geldi olağanüstü güzel bir yüz, yemyeşil gözler, pürüzsüz bir ten, gülümseyen yumuşak dudaklar. Bir buçuk yıl önce onunla karşılaştığında, onun hayatı boyunca gördüğü en güzel kız olduğunu düşünmüştü. Onunla sadece iki kez görüştüğünden sonra, on yedi yaşındaki bu çekici ve doğal genç kızdan öylesine etkilenmişti ki, hemen Elizabeth'in ağabeyine koşup kardeşiyle evlenmek istediğini söylemiş, ama ne yazık ki, soğuk bir biçimde reddedilmişti.

Besbelli, Elizabeth'in velisi olan amcası, John'u farklı standartlara göre değerlendirmişti. Belki de bu son kararın arkasında güzeller güzeli Lady Elizabeth'in kendisi vardı. Parktaki o iki görüşme, John kadar Lady Elizabeth'i de etkilemiş olabilirdi.

John yerinden kalkarak, çeşitli balık oltalarının asılı olduğu üçüncü duvara doğru yürüdü. Düşünceli bir yüz ifadesiyle içlerinden birini seçti. 'Alabalık öğleden sonra oltaya gelir,' diye düşünürken Elizabeth'in bal rengi muhteşem saçlarını hatırladı. Bu saçlar güneşte parlarken ona sudan çıkan alabalığın pullarının pırıltısını hatırlatmıştı. Bu benzetme Lord Marchman'a o kadar doğru ve o kadar şiirsel geldi ki, büyülenmiş gibi olduğu yerde kala kaldı ve olta kamışını elinden bıraktı. Amcasının teklifini kabul edecek ve Elizabeth gelecek ay buraya gelecekti. O zaman, John onun saçlarının güzelliğini överken bu benzetmeyi yapacaktı.

Julius Cameron'dan mektup alan on dördüncü kişi Sir Francis Belhaven'di. Mektup eline geçtiğinde, üstünde saten bir sabahlıkla yatak odasında henüz. Metresi, odanın öteki tarafındaki yatakta çırılçıplak onu bekliyordu. Mektubu hemen açıp okudu. Genç kadın, uzun tırnaklı parmaklarıyla ipek yatak örtüsünü çekiştirerek, "Francis, sevgilim," diye şakıdı. "O mektupta seni yanıma gelmekten alıkoyacak kadar önemli ne olabilir?" Genç adam başını kaldırdı ve uzun tırnakların kumaşa değerken çıkardığı sesi duyup yüzünü

buruşturdu. "Çarşafları tırmalama aşkım," dedi. "Her birinin fiyatı 30 İngiliz Lirası." Kadın sızlanır gibi görünmemeye özen göstererek, "Bana değer verseydim çarşafların fiyatına aldırılmazdın," diye cevap verdi. Francis Belhaven o kadar cimriydi ki, kimi zaman, Eloise, onunla evlenecek olsa, yılda bir ya da iki giysiden fazlasını satın alıp alamayacağını merak ederdi.

Francis, yumuşak bir sesle, "Sen de, bana değer verseydin para harcadığım şeylere özen gösterirdin," diye karşılık verdi.

Kırk beş yaşındaki Francis Belhaven hiç evlenmemişti ama yanında daima bir kadın olurdu.

Kadınlardan çok hoşlanırdı yüzlerinden, bedenlerinden...

Ama artık yasal bir varise ihtiyacı vardı. Bu nedenle de bir karısı olmalıydı. Geçen yıl boyunca, eş olarak seçeceği şanslı kadının sahip olması gereken özellikler üzerinde uzun uzun düşünmüştü. Eşi olarak genç ve güzel bir kadın istiyordu. Aynı zamanda zengin olmalıydı. Böylece kendi parasını har vurup harman savurmazdı. Gözlerini Julius'un mektubundan ayırarak, Eloise'in memelerine yiyecek gibi baktı ve müstakbel eşinin sahip olması gerekenlere bir şey daha ekledi. Onun cinsel iştahını ve bu konuda çeşitliliğe ihtiyaç duymasını anlayışla karşılamalıydı. Önemsiz bir macera yüzünden huysuzluk etmemeliydi. Bu yaştan sonra, din kitaplarından öğrendiği sadakat ve ahlak kavramlarıyla onu yönetmeye kalkışacak, haddini bilmez bir küçük hanımın boyunduruğu altına girecek değildi. Çıplak metresinin yerinde Elizabeth Cameron'u görüyordu. İki yıl önce ona evlenme teklif ettiğinde ne kadar güzel bir genç kızdı. Göğüsleri dolgun, beli incekti ve yüzü... Unutulmaz bir yüzü vardı. Serveti ise... Yeterliydi. Daha sonra, ağabeyinin esrarengiz bir biçimde ortadan kayboluşuyla meteliksiz kaldığı dedikoduları yapılmıştı, ama amcası mektubunda, onun hatırı sayılır bir çeyiz getireceğini ima ediyordu. Bu da, dedikoduların her zamanki gibi uydurma olduğunu gösteriyordu. "Francis!"

Yerinden kalkıp yatağa doğru yürüdü ve Eloise'in yanına oturdu. Farkında olmadan elini kızın kalçasına koydu. Diğer eliyle de uşağı çağırmak için zile uzandı. Bir hizmetkâr telaşla yatak odasına girince, Francis, genç kadına, "Bir dakika, sevgilim," dedi. Mektubu adama uzattı. "Sekreterime söyle, olumlu bir cevap yazsın."

Son mektup, Ian Thornton'un Londra'daki evinden, taşradaki ikametgâhına gönderildi. Orada, çalışma masasının üstünde Thornton tarafından okunmayı bekleyen dağ gibi bir mektup ve evrak yığını duruyordu. Mektup geldiğinde Thornton, yeni sekreterine yaylım ateşi hızıyla bir şeyler yazdırıyordu. Ara verip Julius Cameron'ın yazdıklarını okudu. Onun karar vermesi, Lord John Marchman ya da Sir Francis Belhaven kadar sürmedi.

Mektubu okurken gözlerine inanamıyordu. O sırada sadece on beş günden beri yanında çalışmakta olan sekreteri Peters içinden bu duraklama için şükür duası okurken, bir yandan da, patronuna yetişebilmek için var gücüyle yazmaya devam ediyordu. Sadece, "Bu bana ya şaka olarak ya da yanlışlıkla gönderilmiş," dedi. "Ama her iki halde de her türlü incelikten yoksun." Gözlerinin önünden Elizabeth Cameron'un hayali geçti çıkar peşinde koşan biri, yüzeysel bir küçük koket; ama yüzü ve vücudu aklına takılmıştı. Ian onunla tanıştığında, genç kız bir vikontla sözlüydü. Anlaşılan vikontla evlenmemişti kuşkusuz onu daha zengin biri uğruna terk etmiş olmalıydı. Genç adam, İngiliz asilzadelerinin sadece para ve prestij için evlendiklerini ve sonra cinsel doyumunu başka yerlerde aradıklarını çok iyi biliyordu. Besbelli, Elizabeth Cameron'un akrabaları onu yeniden evlilik piyasasına sürüyorlardı. Ian'ın parası için bir asalet unvanından vazgeçmeye hazır olduklarına göre, kızıdan kurtulmaya can atıyor olmalıydılar. Bu o kadar olanaksızdı ki, Ian bu düşüncüyü hemen kafasından uzaklaştırdı. Bu mektup hafta sonundaki partide bir bomba etkisi yapan dedikoduyu hatırlayan muzip bir budala Ian'ın mektubu eğlenceli bulacağını düşünen biri tarafından şaka niyetine yazılmış olmalıydı.

Genç adam, Elizabeth Cameron ile kim olduğunu bilmediği muzip tanıdığını zihninden

atmaya çalışarak, telaşla biraz önce söylediklerini yazmaya çabalayan sekreterine döndü. "Bu mektuba cevap yazmaya gerek yok." Bunu söylerken, mektubu, masasının üstünden sekreterine doğru fırlatmıştı. Ama beyaz parşömen kâğıdı, cilalı ahşabın üzerinden kayarak yere düştü. Peters onu havada yakalamak için beceriksizce bir hareket yaptıysa da başarılı olamadığı gibi, yana doğru uzanınca, kucağındaki kâğıtların hepsi yere döküldü. "Çok... çok özür dilerim, efendim," diye kekeledi ve yerinden fırlayıp halının üstüne saçılan kâğıtları toplamaya başladı. Anlaşmalar, iş mektupları ve davetiyeleri aceleyle toplayıp gelişi güzel bir deste yapmaya çalışırken, "Çok üzgünüm, efendim," diye ekledi. Patronu sanki onu duymuyordu. Masanın üstündeki davetiyeleri ve mektupları gözden geçirmeye ve yeni talimatlar vermeye başlamıştı bile. "İlk üçüne red cevabı verin, dördüncüyü kabul edin, beşinciyi reddedin. Şu mektuba cevap yazıp baş sağlığı dilediğimi bildirin. Şuna gelince, cevap olarak, İskoçya'da olacağımı ve kendilerini oraya beklediğimi yazın. Evin yolunu tarif etmeyi de unutmayın."

Peters, yerden topladığı kâğıtları göğsüne bastırarak, masanın öteki tarafında göründü. Kendinden emin görünmeye çalışarak. "Emredersiniz, Bay Thornton," dedi. Ancak insanın yere diz çökmüş durumdayken kendinden emin olması kolay değildi. Daha da kötüsü, kucağından yere dökülen kâğıtlar birbirine karışmış, Thornton'un hangi mektuba karşılık hangi talimatı verdiğini ayırt etmek hemen hemen olanaksız hale gelmişti. Ian Thornton, günün geri kalan kısmını, kâğıtlar arasında boğulmak üzere olan sekreteri Peters'le baş başa geçirdi ve ona bir yığın talimat daha verdi.

Akşam ise gelecekteki kayın pederi Melbourne Kontuyla buluştu. Kontun kızıyla Thornton arasındaki nişan kontratının ayrıntılarını konuştular.

Peters ise, akşamın büyük bir bölümünü, uşaktan, patronun hangi davetleri kabul edip hangilerini reddetmesinin olası olduğunu öğrenmeye çalışarak geçirdi.

2. Bölüm

Havenhurst Kontesi Lady Elizabeth Cameron, gerektiğinde uşak görevi de yapan seyisinin yardımıyla yaşlı atından indi. Yaşlı adama şefkatle gülümseyerek, "Teşekkürler, Charles," dedi.

Genç Kontesin görüntüsünün, şu anda, bir soyluyla, hatta moda göre giyinen şık bir bayanla uzak yakın bir ilgisi yoktu. Başına, enseden bağladığı bir başörtü örtmüştü. Sade giysisi süslü değildi ve günün modasına hiç uymuyordu. Kolunda hasır bir sepet vardı. Mutfak alışverişini kasabadan kendisi yapıyordu. Ama gösterişsiz giysisine, ihtiyar atına ve kolundaki sepete rağmen, Elizabeth Cameron'ın görüntüsü sıradan değildi. Başörtüsünün altından, altın rengi, parlak ve gür saçları görünüyordu. Her zamanki gibi açık bıraktığı saçları, omuzlarına ve sırtına dökülürken, yüzünün çarpıcı ve kusursuz güzelliğini çerçevliyordu. Muntazam elmacık kemikleri hafifçe çıkıktı. Pürüzsüz teni sağlıklı bir biçimde parlıyordu. Dudakları dolgun ve yumuşaktı. Ama en can alıcı yeri gözleriydi. Kavisli kaşlarının altındaki bu parlak, yemyeşil gözler kıvrıkcık kirpiklerle çevriliydi. Ela ya da yeşile bakan gri değil, gerçek yeşildiler. Onun duygularını bu gözlerden okumak mümkündü. Sevinçli olduğunda zümrüt gibi parlar, düşünceli olduğu zaman koyulaşırlardı. Seyis sepetin içindeki kâğıt torbalara merak ve umutla bakıyordu, ama Elizabeth acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Tartlet alamadım, Charles. Çok pahalıydı. Bay Jenkins de indirim yapmaya yanaşmadı. Ona bir düzine almak istediğimi söyledim ama 'Prensip olarak, bir peni bile indirim yapamam,' dedi." Sonra kıkırdayarak, yaşlı adama bir sır ifşa etti: "Biliyor musun, geçen hafta dükkâna girdiğimi görünce, un çuvallarının arkasına saklandı!" Charles sırtarak, "Korkağın biri o," diye karşılık verdi. Bütün esnaf ve dükkâncılar Elizabeth Cameron'un ne kadar eli sıkı olduğunu ve onunla pazarlık edenin -ki bundan kaçmak olanaksızdı- sonunda zararlı çıkacağını bilirlerdi. Bu alışverişlerde genç kızın güzelliği değil zekâsı ve bilgisi ön plana çıkardı. Toplama ve çarpma gibi hesapları kafadan yapardı. Pazarlık sırasında fiyatı düşürmek için sebepler ileri sürerken o kadar mantıklı ve yaratıcıydı ki

karşısındakiler ya yoruldukları ya da kafaları karıştığı için onun önerdiği fiyatı kabul etmek zorunda kalırlardı.

Onun mali endişeleri sadece esnafla olan ilişkilerine özgü değildi. Havenhurst'da masrafları kıstak için denemediği yol kalmamış, sonuçta yöntemleri başarılı olmuştu. Dedelerinden kalan bu malikâneyle küçük arazinin ve eskiden sayılan doksan olan on dokuz hizmetkârın sorumluluğu on dokuz yaşında, genç kızın omuzlarına yüklenmişti. Kendisinden intikam almak isteyen amcasının kısıtlı para yardımıyla, neredeyse imkânsız olanı başarmaya çalışıyordu. Havenhurst'un haraç mezat satılmasını önlediği gibi, malikâne'de çalışanların da karınlarını doyurup, giyim kuşamlarını sağlıyordu. Elizabeth'in tek lüksü, sosyeteye tanıtılması sırasında refakatçiliğini yapan, şimdi de can yoldaşı olarak yanında kalan Bayan Lucinda Throckmorton-Jones'dan vazgeçmemesiydi.. Bu da, Bayan Lucinda'nın maaşında yapılan hatırı sayılır indirim sayesinde mümkün olabilmişti. Elizabeth, Havenhurst'de tek başına yaşabileceğini çok iyi biliyordu, ama bunu yapacak olursa, zaten zedelenmiş olan şöhreti büsbütün yerle bir olacak, bir daha onarılamayacaktı.

Alışveriş sepetini seyise uzattı ve neşeli bir sesle, "Tartlet yerine çilek aldım," dedi. "Bay Thergood, Bay Jenkins'den daha mantıklı biri. Bir müşteri bir maldan fazla sayıda alıyorsa, parça başına daha az para ödemesinin makul olduğunu kabul ediyor."

Bu karmaşık kavramlar karşısında Charles, genç kızın söylediklerini anlamış gibi görünmeye çalışarak başını kaşdı. Atla birlikte uzaklaşırken, "Elbette," diye onayladı. "Bunu bir aptal bile anlayabilir."

Elizabeth, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye cevap verdi ve malikânenin ön tarafındaki merdivenleri koşar adım tırmandı. Muhasebe defterlerini gözden geçirmek istiyordu. İriyarı, yaşlıca bir adam olan Bentner ön kapıyı ardına kadar açtı. Heyecandan yüz hatları kasılmıştı. Büyük bir sevinç içinde olduğu halde bunu belli etmeyi kendine yedirmeyen bir tavırla, "Bir konuğunuz var Bayan Elizabeth," diye açıkladı.

Bir buçuk yıldan beri Havenhurst'e tek bir konuk bile gelmemişti. Bu nedenle Elizabeth birden çok sevindi ama sonra aklı karıştı. Alacaklılardan biri olmazdı; Havenhurst'daki bütün değerli parçalarla ev eşyalarının çoğunu satıp borçların hepsini ödemişti. İçeri girerken, "Kimmiş bu konuk?" diye sordu ve başını açmak üzere elini kaldırdı. Bentner yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye, "Alexandra Lawrence!" dedi ve hemen arkasından, "Şey... Townsende," diye düzeltti. Konuğun artık evli olduğunu hatırlamıştı. Elizabeth kulaklarına inanmamıştı; bir an sevinçten dona kaldı. Sonra dönüp, bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir şekilde, misafir odasına doğru koşmaya başladı. Bir yandan da başındaki örtüyü çekip çıkardı. Kapının önünde birden durdu. Başörtüsü elindeydi. Gözlerini odanın ortasında duran genç ve güzel, esmer kadına dikmişti. Genç kadının üzerinde çok şık bir kırmızı tayyör vardı. Esmer kadın döndü ve baktılar. İkisinin de yüzü tatlı bir gülümsemeye ağır ağır aydınlandı. Elizabeth gözlerine inanamıyordu. Hayranlık ve sevinçle yüklü bir fısıltıyla, "Alex, bu gerçekten sen misin?" diye mırıldandı. Esmer kadın başını sallarken tebessümü bütün yüzüne yayılmıştı.

Kıpırdamadan duruyor, birbirlerini süzüyorlardı. Bir buçuk yıl içinde ikisi de çok değişmişti. İkisi de diğerindeki bu değişikliğin ne kadar derine indiğini merak ediyordu. Aralarında daha çocukken kurulan ve onları birbirine bağlayan arkadaşlık, birbirlerine duydukları sevgi, odanın sessizliğinde onları kuşatıyordu. Birbirlerine doğru birer adım attılar. Sonra bir daha. Ve birden birbirlerinin kollarına atıldılar, sevinç çığlıkları ve gözyaşlarıyla kucaklaştılar. Elizabeth, arkadaşını tekrar kucaklayarak, "Ah, Alex," dedi. "Harika görünüyorsun! Seni o kadar özlemişim ki!" Alex toplum içinde, Hawthorne Düşesi Alexandra'ydı. Ama Elizabeth için, en eski arkadaşı Alex'ti ve bu arkadaş uzatmalı bir balayı yolculuğunda olduğundan Elizabeth'in başına gelen felaketi duymuş olamazdı.

Elizabeth onu çekip kanepeye oturturken soru yağmuruna tuttu. "Balayı yolculuğundan ne zaman döndün? Mutlu musun? Buraya ne için geldin? Ne kadar kalabileceksin?" Alex, "Ben de seni özledim," dedi ve Elizabeth'in sorularına sırayla cevap vermeye başladı. "Üç hafta önce döndük. Mutluluktan uçuyorum. Buraya seni görmek için geldim elbette ve eğer istersen birkaç gün kalabilirim. "

Elizabeth, sevinç içinde, "Elbette isterim!" dedi. "Hiçbir işim yok. Sadece bugün, amcam beri görmeye geliyor." Aslında, Elizabeth'in gelecek on iki ay boyunca yapacak hiçbir işi yoktu. Amcasının arada sırada onu ziyaret etmesi ise, kimse tarafından aranmamaktan ya da hiçbir yere davet edilmemekten de beterdi. Ama artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Elizabeth arkadaşını gördüğüne o kadar sevinmişti ki sürekli gülümsüyordu.

İki kız, ilk gençliklerinde yaptıkları gibi, ayakkabılarını çıkarıp bağdaş kurdular ve saatlerce konuştular. Birbirine yakın olan ruhlar, yıllarca ayrı kalsalar da, bir araya geldiklerinde kolayca anlaşılırlar. Küçük birer kız olarak birlikte yaşadıkları mutlu ve acılı anılar, onları da, sonsuza dek ayrılmaz kılıyordu. İki saat sonra, Elizabeth, gülerek, "Mary Ellen'in ailesinden birinin doğum günü olduğunda eğlenmek için tertiplediğimiz yarışmalarını unutabilir misin?" diye sordu.

Alex, anılara gülümseyerek, duygulu bir sesle, "Asla," diye cevap verdi. "

Elizabeth, "Ne zaman atlarımızı tepeştiresek, sen beni düşürürdün," dedi.

"Evet, ama sen de bütün atış müsabakalarını kazanırdın en azından, annenle baban durumu öğrenip, bu gibi şeyler için yaşının büyüdüğüne ve bunların kibar bir genç hanıma yakışmayacağına karar vererek, bu tür müsabakalara katılmanı yasaklayana kadar!" Alex'in yüz ifadesi ciddileşmişti. "O günden sonra seni çok özledik."

"Benim sizi özlediğim kadar olamaz. Müsabaka günlerini çok iyi biliyordum. O günlerde ben giyiniş kuşanıp burada dolaşmak zorundayken sizin ne kadar eğlendiğinizi düşünürdüm. Sonra Robert'le birlikte kendi müsabakalarımızı tertiplemeye karar verdik ve malikânedeki çalışan herkesin bu müsabakalara katılmasını sağladık." Bunları söylerken, üvey kardeşi Robert'le birlikte geçirdiği o eski günleri hatırlayarak güldü.

Bir an sonra, Alex'in yüzündeki gülümseme solmuştu. "Robert nerede? Ondan hiç söz etmedin?" "O..." Elizabeth durakladı. Kardeşinin ortadan kayboluşundan söz edecek olursa, bu olaydan önce olanları da anlatması gerekeceğini biliyordu. Beri yandan, Alexandra'nın ona acıyarak bakan gözlerinden, arkadaşının korkunç hikayeyi buraya gelmeden önce duymuş olduğunu anlamıştı. Ciddi bir sesle, "Robert, bir buçuk yıl önce ortadan kayboldu," dedi. "Sanırım bu... Şey... borçlarla bağlantılıydı." Sonra, telaşla "Bundan söz ölmeyelim," diye ekledi. Alex yapmacık bir gülümsemeyle, "Tamam," dedi. "Neden söz edelim?" Elizabeth, hemen "Senden," diye karşılık verdi. Alex, Elizabeth'den yaşça büyüktü. Kocasından bahsederken saatler geçti. Ona büyük bir hayranlık duyduğu belliydi. Genç kadın, uzatmalı balayında eşinin onu götürdüğü harika yerleri anlatırken, Elizabeth onu dikkatle dinledi.

Alex'in yabancı ülkelerdeki çeşitli kentler hakkında anlatacak bir şeyi kalmayınca, Elizabeth, "Bana Londra'dan söz et," dedi.

Genç kadın ciddileşerek, "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu. Elizabeth öne doğru eğildi ve onu en çok ilgilendiren sorulan sormak üzere ağzını açtı; ama gururu onları dile getirmesine engel oldu. "Ah, belli bir şey yok," diye yalan söyledi. Bilmek istediğim şu: Arkadaşlarımız

arasında alay konusu mu oldum? Ya da beni saf dışı mı ettiler? -ya da daha kötüsü, bana acıyorlar mı?- diye düşünüyordu. On parasız kaldığını herkes duydu mu? En önemlisi de, niçin hiçbir arkadaşımızın beni görmeye gelmediğini ya da bir mektup yazmadığını merak ediyorum.

Bir buçuk yıl önce, sosyeteye tanıtıldığında, kısa bir süre içinde büyük bir başarı kazanmış, onunla evlenmek isteyenlerin sayısı rekor düzeye ulaşmıştı. Şimdi ise on dokuz yaşındaydı ve bir zamanlar onu baş tacı eden, örnek alan ve öven toplum onu reddetmişti. Elizabeth onların kurallarına karşı gelmiş ve böyle yaptığı için bir skandalın odak noktası olmuş ve dedikodular bir orman yangını gibi hızla yayılmıştı.

Şimdi kuşkuyla Alexandra'ya bakarken, acaba sadece skandal mı, yoksa her şeyi biliyorlar mı; hâlâ bu olaydan bahsediliyor mu, yoksa unuttular mı, diye merak ediyordu. Alex balayı yolculuğuna olaylar patlak vermeden hemen önce çıkmıştı. Elizabeth, olup bitenleri döner dönmez işitmiş olabilir mi, diye düşünüyordu.

Sorular birbiri ardına zihnine üşüşüyor, dile getirilmeyi sabırsızlıkla bekliyorlardı. Ama bu soruları sormayı iki nedenle göze alamazdı. Bir kere, alacağı cevaplar onu ağlatabilirdi. Gözyaşlarına yenik düşmeye hiç niyeti yoktu. İkincisi, sormak istediği sorulan Alex'e sorabilmesi için, önce arkadaşına olup bitenleri anlatması gerekiyordu. Ve gerçek şuydu ki, Elizabeth, olayı öğrenince, Alex'in de kendisini terk etmesi olasılığını göze alamayacak kadar yalnız ve çaresizdi.

Alex, yüzündeki sahte gülümsemeyi koruyarak, "Ne gibi şeyler öğrenmek istiyorsun?" diye sordu. Kararlı bir biçimde sürdürdüğü bu neşeli gülümsemeyle, gururlu arkadaşına üzüntüsünü ve ona acıdığını belli etmemeye çalışıyordu.

Elizabeth, hemen, "Ne olursa!" diye cevap verdi. Alex, Elizabeth'in sormadığı acıklı soruları uzaklaştırmak ister gibi, "O zaman hemen başlayayım," dedi. "Kısa bir süre önce, Lord Dusenberry Cecelia Lacroix ile nişanlandı. "

Elizabeth neşeyle güldü. "Ne kadar güzel." Sesinden samimi olduğu ve sevindiği belli oluyordu. "Lord Dusenberry çok zengindir ve çok iyi bir aileden gelir." Alex, Elizabeth'i her zaman şaşırtan ve hayran bırakan açık sözlülüğüyle itiraz etti. "O iflah olmaz bir çapkındır. Evlilik yemini ettikten sonra, bir aya kalmadan kendine bir metres bulacaktır." "İnşallah yanılıyorsundur. "

Alex, "Hayır, yanılıyorum. Ama yanıldığımı düşünüyorsan, benimle bahse girmek ister misin?" diye cevap verdi. Arkadaşının gözlerinin içinin güldüğünü görünce o kadar sevindi ki, düşünmeden, "Örneğin 30 İngiliz lirasına," dedi.

Birden Elizabeth, bu belirsizliğe daha fazla dayanamayacağını hissetti. Alex her şeyi biliyordu da buraya kendisine karşı duyduğu sevgi ve sadakat nedeniyle mi gelmişti, yoksa hiçbir şey duymamıştı da, onun hâlâ Londra sosyetesinin en gözde kızı olduğunu mu sanıyordu? Bunu öğrenmek istiyordu. Başını kaldırıp Alex'in mavi gözlerinin içine baktı ve onurlu bir tavırla, "O kadar param yok, Alex," dedi.

Alex aynı ciddiyet ve doğallıkla, "Biliyorum," diye cevap verdi. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Elizabeth amansız felaketlerle başa çıkmayı, korkularını belli etmeden başını dik tutmayı, öğrenmişti. Ama şimdi iyilik ve sadakatle karşı karşıyaydı. Acıların ona yasakladığı gözyaşlarına neredeyse yenik düşecekti. Boğazında düğümlenen hıçkırıklara rağmen güçlükle konuşabildi. Alçak sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Aşağılık insanlar tarafından uydurulan hikayeyi duydum ve tek bir kelimesine bile inanmadım. Dahası, kış sezonunda Londra'ya gelip bizde kalmanı istiyorum." Alex uzanıp Elizabeth'in elini tuttu. "Gururunu kurtarmak için, senin hakkında konuşan insanların karşısına çıkmalısın. Sana yardımcı olacağım. Daha da iyisi, eşimin büyük annesini sana destek olması konusunda ikna edeceğim." Alex neşeyle gülümseyerek, "İnan bana," diye devam etti; "Dul Hawthorne Düşesi sana arka çıkarsa, hiç kimse saygısız davranmaya cesaret edemez."

"Lütfen Alex, vazgeç bundan. Ne dediğinin farkında değilsin. Ben istekli olsam bile ki değilim, eşinin büyük annesi bunu asla kabul etmez. Ben onu tanımıyorum ama o benim hakkımda birçok şey duymuştur -dedikoduları demek istiyorum. "

Alex ona dik dik baktı. "Bir konuda haklısın," dedi. "Ben yokken dedikoduları duymuş, ama kendisiyle bu konuyu konuştum. Seninle tanışmak ve olayı kendi izlenimlerine göre değerlendirmek istiyor. Banim gibi o da sana bayılacaktır. O zaman da seni sosyeteye kabul ettirmek için elinden geleni yapar. Bundan eminim."

Elizabeth başını salladı. Arkadaşına duyduğu minnet ve kendi düştüğü durumun neden olduğu sıkıntıyla boğazına bir şey düğümlenmiş gibiydi. Yutkundu. "Çok teşekkür ederim ama buna dayanmam," dedi.

Alex, yumuşak bir sesle onu uyardı. "Kararımı verdim. Kocam benim kararlanma karşı saygılıdır. Önerimi kabul edecektir. Hiç kuşum yok. Londra'da giyeceğin giysilere gelince, henüz hiç giymediğim bir sürü giysim var. Sana ödünç verebilirim. " Elizabeth, kendini tutamayıp, "Asla olmaz!" diye bağırdı. "Lütfen Alex!" Arkadaşının iyi niyeti ve vericiliği karşısında haksızlık ettiğinin farkındaydı ama dayanamıyordu. "Bırak da biraz gururum kalsın." Yumuşak bir gülümsemeye, "Düşündüğün kadar şansız değilim," diye ekledi. "Senin gibi bir arkadaşım var. Ve Havenhurst'e sahibim." Alex, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama hayatın boyunca burada kalamayacağını da biliyorum. İstersen Londra'da olduğun sürece toplantılara gitmeyebilirsin ama birlikte vakit geçiririz. Seni özledim."

Elizabeth, kış mevsiminde Londra sosyetesindeki hareketliliği hatırlayarak, "Senin işin başından aşkın olacak," dedi. "Bana ayıracak vaktin olmaz."

Alexandra gülümsedi ve gözleri gizemli bir pırıltı belirdi. "Çok hareketli bir hayatım olmayacak," diye cevap verdi. "Hamileyim." Elizabeth onu kucakladı. Bu kez düşünmeye bile gerek görmeden kararını verdi. "Seninle geliyorum. Ama amcam Londra'da değilse onun evinde kalırım."

Alex, inatla, "Bizde kalacaksın," diye direndi. Elizabeth de onun kadar inatçıydı. "Bakalım," diye karşılık verdi. Sonra heyecanla, "Bir bebek ha!" dedi.

O sırada Bentner içeri girdi. "Özür dilerim Bayan Alex." Sonra, Elizabeth'e döndü. Huzursuzdu. "Amcanız geldi," dedi. "Sizi hemen kütüphanede görmek istiyor." Alex soran bakışlarını uşaktan Elizabeth'e çevirdi. "Buraya geldiğimde, Havenhurst bana boşalmış gibi geldi. Şu anda kaç kişi çalışıyor?"

Elizabeth, "On sekiz. Eskiden doksan kişi çalışırdı. Robert ortadan kaybolmadan bu sayı kırk beşe inmişti. Amcam hepsine yol verdi. Onlara ihtiyacımız olmadığını söyledi ve muhasebe defterlerini bana göstererek onlara barınacak bir yer verip karınlarını doyurmaktan başka bir şey yapamayacağımızı, maaşlarını ödememizin mümkün olmadığını anlattı. Aralarından on sekiz kişi gitmeyi kaldılar." Bunları söylerken Bentner'e bakıp gülümsedi. "Hepsi hayatları boyunca Havenhurst'de yaşamışlar. Burası onların da evi."

Elizabeth ayağa kalkarken içindeki amcasıyla karşılaşma korkusunu yenmeye çalışıyordu. "Uzun sürmez," dedi. "Julius Amca burada gerektiğinden fazla kalmaktan asla hoşlanmaz."

Bentner, çay fincanlarını toplayarak Elizabeth'in dışarı çıkmasını bekledi. Onun konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olunca, oğlan çocuğu giysileriyle ortalıkta dolaştığı bebeliğinden beri tanıdığı Hawthorn Düşesine döndü. Sevecen ihtiyar yüzü

kaygılıydı. "Özür dilerim hanımefendi." diye söze başladı. "Buraya, özellikle de Bay Cameron'un geleceği gün, gelişinize ne kadar sevindiğimi söylememe izin verir misiniz?" "Elbette. Teşekkür ederim, Bentner. Seni tekrar görmek çok güzel. Bay Cameron'la ilgili olumsuz bir şey mi var?" "Böyle bir şey olası görünüyor." Yaşlı adam konuşmasına ara verdi ve kapıya gidip koridora göz attı. Sonra geri dönüp, alçak sesle, "Bizim arabacı Aaron da, ben de bugün onun halini beğenmedik. Sonra bir şey daha var." Çay tepsisini alarak, "Bizler burada Havenhurst'den ayrılmadığımız için kalmadık," diye ekledi. Duyulduğu için solgun yanakları pembeleşti ve sesi titredi. "Genç hanımımız için kaldık. Ne de olsa, bizden başka kimsesi yok." Bu sadakat Alex'in gözlerini yaşarttı. İhtiyar uşak, "Amcasının onu üzmesine izin vermemeliyiz. Her zaman yaptığı budur," diye ekledi. Alex gülümseyerek, "Ona nasıl engel olunabilir?" diye sordu.

Bentner doğruldu. Başını salladı, vakur ve güçlü bir sesle, "Kendi payıma ben onu Londra Köprüsü'nden aşağı atmaktan yanayım," dedi. "Aaron zehirlenmekten yana."

Bu sözlerde öfke ve çaresizlik vardı. Ama gerçek bir kötü niyet yoktu. Alex, onunla işbirliği yapmaya hazırmış gibi, "Sanırım ben senin yöntemini tercih ederim, Bertner," dedi. "Bu daha kolay."

Alexandra'nın sözleri sadece bir şakaydı. Bentner bu sözlere, genç kadını başıyla selamlayarak karşılık verdi. Ama birbirlerine baktılar ve sessizce anlaştılar. Uşak genç kadına, ilerde hizmetkârların yardımı gerekecek olursa, düşesin kesinlikle kendilerine güvenebileceğini belli etmişti. Düşesin cevabı da, Bentner'in özel konulara burnunu sokmasına kızmak şöyle dursun, onun kendisine verdiği bilgiye memnun olduğunu ve gerektiğinde bunu hatırlayacağını ima etmişti. 3. Bölüm

Yeğeni kütüphaneye girerken, Julius Cameron başını kaldırıp ona baktı ve gözleri kısıldı. Gördüğü hoşuna gitmemişti. Şu anda bile, genç kızın duruşunda soylu bir zarafet, yüz ifadesinde inatçı bir gurur vardı. Oysa, o artık beş parasız bir yetimden başka bir şey değildi. Boğazına kadar borç içindeydi ve her ay daha fazla batıyordu. Ama o da küstah ve pervasız babasının eskiden yaptığı gibi, hâlâ başını dimdik tutarak dolaşıyordu. Elizabeth'in babası, otuz altı yaşında, genç kızın annesiyle birlikte bir yat kazasında ölmüştü. Ölümünden önce, ailesinden kendisine kalan servetin büyük bir kısmını kumarda kaybetmiş, topraklarını da gizlice ipotek etmişti. Buna rağmen, küstahlığından vazgeçmemiş, hayatının sonuna kadar ayrıcalıklı bir soylu gibi yaşamıştı.

Julius, Havenhurst Kontu'nun küçük oğlu olduğu için, kendisine ne bir asalet unvanı, ne bir servet ne de uçsuz bucaksız topraklar kalmıştı. Ama o, bıkip usanmadan çalışması ve cimriliği sayesinde, hatırı sayılır bir servet sahibi olmuştu. Çok sade bir hayat yaşar, çok gerekli ihtiyaçlar dışında hiçbir şeye para harcamazdı. Sosyeteye karışmayı da reddetmişti. Bu hem çok pahalıya mal olan bir şeydi hem de soyluların eteklerine yapışarak yaşamak ona göre değildi. Ancak, kendisi ve karısının yaptığı bütün fedakarlıklar, yaşadıkları mütevazı hayat hiçbir işe yaramamış, kader yüzlerine gülmemişti. Karısı kısırdı. Servetini ve topraklarını bırakabileceği bir varisi yoktu. Hepsi, Elizabeth'in evlendikten sonra doğuracağı erkek çocuğuna kalacaktı. Julius bunu asla hazmedememişti. Şimdi Elizabeth çalışma masasının önüne, tam karşısına oturunca, bu trajikomik durum tüm acımasızlığıyla, her zamankinden güçlü olarak aklına geldi. Hayatı boyunca çalışıp çabalamış, parasını ancak en gerekli ihtiyaçlar için harcamıştı ve bütün bunları o kendini beğenmiş küstah ağabeyinin torununa yarayacaktı. Bu yetmiyormuş gibi, Elizabeth'in üvey ağabeyi Robert'in yaklaşık iki yıl önce ortadan kaybolurken arkasında bıraktığı pisliği temizlemek de ona düşmüştü. Üstelik şimdi de, Elizabeth'in babasının, kızını, mümkünse hem zengin hem de soylu biriyle evlendirmesi yolundaki vasiyetini yerine getirmek durumundaydı. Julius, bu görevi yerine getirmek üzere, bir ay önce kollan sıvadığında, bu işin kolay olacağını ummuştu. Elizabeth, iki yıl önce sosyeteye takdim edildiğinde güzelliği, soylu bir aileden gelmesi ve sahip olduğu varsayılan servet nedeniyle, dört hafta gibi kısa bir süre içinde, on beş evlilik teklifi alarak, bir rekor kırmıştı. Julius, bu on beş adama gönderdiği mektuplardan sadece üçüne olumlu yanıt almış ve buna şaşırılmıştı. Bazıları cevap vermeye bile gerek duymamışlardı. Kızın artık fakir olduğu bir sır değildi elbette. Ama Julius kızı elden çıkarmak için adaylara hatırı sayılır bir çeyiz de vaat etmişti. Onun gibi her şeyi parayla ölçen bir adam için, Elizabeth'in zengin çeyizi bile onunla evlenmek için yeterli olmalıydı. Genç kızın kahramanı olduğu skandal hakkında ise Julius pek az şey biliyor ve bunu hiç umursamıyordu. O yüksel sosyetenin dedikodularından, uçarıklıklarından ve aşırılıklarından uzak dururdu. Elizabeth'in sorusu onu öfke dolu düşüncelerinden ayırdı. "Benimle ne konuşmak istiyordunuz, Julius Amca?"

Julius, söyleyecekleri karşısında Elizabeth'in öfkeyle köpüreceğini biliyordu ve bu onu şimdiden hırslandırıyor. Normalden daha sert bir sesle, "Bugün buraya senin yakında gerçekleşecek olan evliliğin hakkında konuşmaya geldim," dedi.

"Beni neyim hakkında?" Elizabeth o kadar şaşırılmıştı ki, bir an özgüveni yerle bir olmuş ve kendini yolunu kaybetmiş, kapana kısılmış, korku içinde küçük bir çocuk gibi hissetmişti. Julius arkasına dayanarak, "Sanırım beni duydun," dedi. "Adayları üç kişiye indirgedim. İkisinin soyluluk unvanı var, üçüncünün yok. Baban için unvanlar önemliydi. Bu nedenle, seninle evlenmek isteyenler arasında en yüksek unvana sahip olanı seçeceğim. Bunu yapmaya hakkım olduğunu düşünüyorum."

Elizabeth soru sorabilmek için aklını başına toplamaya çalışıyordu. "Bu adamları..." dedi. "Bu adamları nasıl seçtiniz?"

"Sosyeteye takdim edildiğinde, kimlerin Robert'e seninle evlenmek istediklerini söylediğini Lucinda'ya sordum. Bana onların listesini verdi. Ben de her birine birer mektup göndererek, senin ve -velin olarak- benim, evlilik tekliflerini yeniden düşünmeye hazır olduğumuzu bildirdim."

Elizabeth dehşete düşmüştü. Kendisini kontrol edebilmek için, oturduğu koltuğun kollarına sıkı sıkı tutundu. Sesi çıkmıyordu. "Yani," diye fısıldadı; "Yani, bunlardan hangisi beni almaya razı olursa, hemen vereceğinizi açıkça belirtiniz, öyle mi?" Genç kızın sözlerinde, Julius'un kendisinin ve Elizabeth'in sosyal konumuna uygun davranmadığı iması vardı. Amcası, "Evet," diye tısladı. "Şunu da bil ki, karşı cins üzerindeki dillere destan etkin eskisi kadar fazla değil. On beş adaydan sadece üçü seninle yeniden bir araya gelmek ve seni tanımak konusunda istekli davrandı."

Elizabeth ruhunun derinliklerine kadar aşağılandığını hissediyor, boş gözlerle amcasının arkasındaki duvara bakıyordu. "Bunu yaptığınıza inanamıyorum."

Julius avucuyla masanın üstüne vurdu. Gök gürültüsü gibi bir ses çıktı. "Ben, servetini har vurup harman savuran babanın vasiyeti doğrultusunda ve kendi yetkilerim çerçevesinde hareket ettim, yeğen. Sana, öldüğüm zaman, paramın kocana ve daha sonra da oğluna kalacağını hatırlatmak isterim. Benim paramın."

Elizabeth, aylardan beri, amcasını anlamaya çalışıyordu. Kalbinin derinliklerinde bir yerde onun burukluğunun nedenini hissetmiş, hatta bunu anlayışla karşılamıştı. Boğulur gibi, "Keşke bir oğlunuz olsaydı," diyebilirdi, "ama çocuğunuzun olmaması benim suçum değil. Ben size hiçbir kötülük yapmadım. Benden bu kadar nefret etmenize ve bana bunu yapmanıza neden olacak hiçbir davranışım olmadı..." Onun kendisine yalvardığını sanan amcasının yüz ifadesinin sertleştiğini görünce sesi zayıfladı ve sustu. Elizabeth çenesini havaya kaldırdı ve hâlâ sahip olduğu gurur kırıntılarına dört elle sarıldı. "Kim bu adamlar?" Julius kısaca, "Sır Francis Belhaven," dedi. Elizabeth ona hayretle bakarak başını salladı. "Sosyeteye takdim edildiğimde yüzlerce kişiyle tanıştım ama bu ismi hiç hatırlamıyorum." "İkincisi Canford Kontu Lord John Marchman." Elizabeth yine başını salladı. "Bu isim yabancı gelmiyor; ama yüzünü hatırlayamıyorum." Elizabeth'in verdiği tepkinin amcasını hayal kırıklığına uğrattığı belliydi. Sıkıntılı bir sesle, "Anlaşılan hafızan zayıf," dedi. "Bir şövalyeyi ya da bir kontu hatırlayamıyorsun." Sonra alay eder gibi ekledi: "Soyluluk unvanı olmayan ve adının başında sadece Bay kelimesi bulunan birini hiç hatırlamazsın her halde."

Bu cevap Elizabeth'i şaşırtmıştı. İstifini bozmadan, "Üçüncü kim?" diye sordu. "Bay Ian Thornton. O..."

Elizabeth bu adı duyar duymaz ayağa fırladı. Bedenini bir öfke ve dehşet dalgası sarmıştı. Ayakta durabilmek için avuçlarını açarak ellerini masaya dayadı. "Ian Thornton mu?" diye haykırdı. Sonra isterik bir kahkahaya karışan öfkesine hakim olamayarak, "Ian Thornton ha!" diye tekrarladı. "Amca, eğer Ian benimle evlenmekten söz etmişse, bu Robert'in silahının namlusunu ona doğrultmasıyla olmuştur. O benimle hiçbir zaman ilgilenmedi. Robert, bu yüzden onu düelloya davet etti ve yaraladı." Amcası ne şaşırılmış ne de öfkelenmişti. Bu konuya ilgi duymadığı belliydi. Elizabeth, öfkeyle, "Anlamıyorsunuzuz?" diye sordu. Amcasının bakışları ateş saçıyordu.

"Benim anladığım şu ki," dedi; "Mektubuma, kibar bir üslupla olumlu cevap verdi. Belki de eski davranışından dolayı pişmanlık duyuyor ve özür dilemek istiyordur."

Genç kız, "Özür mü?" diye haykırdı. "Benden iğreniyor mu, nefret mi ediyor bilmiyorum, ama şunu bilin ki o hiçbir zaman benimle evlenmek istemedi. Bunu şimdi de istediğine inanmıyorum. Onun yüzünden toplum içine çıkamıyorum."

"Bana kalırsa o kokuşmuş Londra sosyetesinden uzak kalman daha iyi. Ancak, sorun bu değil. Ian benim şartlarımı kabul etti." "Hangi şartlarınızı?"

Elizabeth büyük bir korkuya kapılmıştı. Julius ona aldırmadan, "Kararımı verebilmen için üç adaya da kısa birer ziyaret yapacaksın.

Bunu, koca adayına uyum sağlayıp sağlayamayacağını anlaman için gerekli görüyorum. Lucinda da, bir büyük olarak seninle birlikte gelecek. Ben güne kadar yola çıkacaksın. Önce Belhaven, sonra Marchman, sonra da Thornton."

Oda Elizabeth'in gözlerinin önünde dans ediyordu. "Buna inanmıyorum!" diye patladı ve çaresizlik içinde, en önemsiz sorunu dile getirdi. "Lucinda yıllardan beri ilk kez tatile çıktı! Devon'da kardeşini ziyaret ediyor!"

"O zaman onun yerine Berta'yı götür. İskoçya'da Thornton'u ziyarete gittiğinde Lucinda sana katılır."

"Berta mı? Berta benim hizmetçim. Bir adamın evinde, yanımda bir büyük olmadan, hizmetçimle beraber bir hafta kalırsam, şöhretim lekelenir."

Amcası, "Onun hizmetçi olduğunu söylemezsin," diye cevap verdi. "Mektuplarımda Lucinda Throckmorton-Jones'un seninle birlikte olacağını yazmıştım. Berta'nın teyzen olduğunu söyleyebilirsin. Artık itiraz istemiyorum, küçük hanım. Karar verildi. Şimdilik bu kadar. Gidebilirsin."

"Karar verilmedi! Size bu işte büyük bir yanlışlık olduğunu söylüyorum, Ian Thornton asla beni görmek istemez. Ben de onu görmek istemem!"

Julius konuyu kapatmak istediğini belli ederek, "Yanlışlık yok," dedi. "Ian Thornton mektubumu aldı ve teklifimizi kabul etti. İskoçya'daki evine nasıl ulaşılacağını bile ayrıntılarıyla belirtmiş."

Elizabeth, "Sizin teklifinizi," diye haykırdı. "Benim değil."

"Seninle, neyin ne olduğunu daha fazla konuşmayacağım, Elizabeth. Bu görüşme bitmiştir." 4. Bölüm

Elizabeth koridor boyunca ağır ağır yürüyordu. Köşeyi döndü. Niyeti Alexandra'nın yanına gitmekti ama dizleri öylesine titriyordu ki durmak ve güç almak için elini duvara dayamak zorunda kaldı. Ian Thornton... Birkaç güne kadar, Ian Thornton'la karşılaşmak zorunda kalacaktı.

Adamın adı beyninde bir girdap gibi dönüp duruyor, içinde tiksinti, utanç ve korku karışımı duygular uyandırıyor. Sonunda döndü ve küçük bir salona girip, bir kanepeye çöktü ve gözlerini duvardaki büyük bir lekeye dikti. Burada, bir zamanlar, Rubens'in bir tablosu asılıydı.

Genç kız, Ian Thornton'un kendisiyle evlenmek istediğine bir an bile inanmamıştı. Şimdi de, amcasının bu inanılmaz teklifini ne gibi bir amaçla kabul ettiğini anlayamıyordu. Elizabeth daha önce bu konuda saf ve ahmakça davranmıştı.

Başını arkaya yaslamış, gözlerini kapamış düşünüyordu. Onunla tanıştığı o hafta sonu tatilinde, öylesine pervasız ve düşüncesiz olabildiğine inanamıyordu. Geleceğinin çok parlak olduğundan ne kadar da emindi! Zaten o zaman bunun aksini düşünmesi için bir neden yoktu. Annesiyle babası öldüğünde on bir yaşındaydı. Güç bir dönem geçirmişti. Robert onu teselli edip neşelendirmeye çalışmış, her şeyin yine eskisi gibi güzel olacağına söz vermişti. Annesinin ilk evliliğinden olan üvey ağabeyi Robert, Elizabeth'den sekiz yaş büyük, Genç kız kendini bildiğinden beri onu çok sever ve ona güvenirdi. Annesiyle babası o kadar çok seyahat ediyorlardı ki, sanki küçük kızın hayatına, yılda üç dört kez girip çıkan güzel konuklar gibiydiler. Ona hediyeler getirir ve kısa bir süre sonra neşeyle vedalaşır, kaybolup giderlerdi.

Aslında, annesiyle babasının ölümünü sayılmazsa, Elizabeth'in çocukluğu çok güzel geçmişti. Cana yakın ve neşeli olduğundan bütün hizmetkârların göz bebeği idi. Hepsi onun üstüne titriyordu. Aşçı onun için tatlı çörekler, kekler, pastalar yapardı. Evin uşağı ona satranç oynamayı, baş seyis Aaron da atları tepişirmeyi öğretmişti. Aynı kişi, yıllar sonra, ona, gerektiğinde kendini koruyabilmesi için, silah kullanmayı öğretecekti. Ama Havenhurst'daki dostları arasında biri vardı ki Elizabeth vaktinin çoğunu onun yanında geçirirdi. Küçük kız on bir yaşındayken Havenhurst'e gelen, baş bahçıvan Oliver'dı bu adam. Yumuşak bakışlı, sessiz bir biriydi. Havenhurst'ün serasında ve çiçek tarhlarında çalışırken bitkileriyle, fideleriyle konuşurdu. Bir gün Elizabeth aniden seraya gittiğinde, onu, boynu bükük bir menekşeyi yüreklendirmek ister gibi konuşurken bulmuştu. Küçük kıza, "Bitkilerin de tıpkı, insanlar gibi şefkate ihtiyacı vardır," demişti. "Ona bir iki şey söyle." Sonra, başıyla menekşeyi göstererek. "Şu güzel menekşeyle biraz konuş ve ona cesaret ver," tavsiyesinde bulunmuştu. Elizabeth saçma bir şey yaptığını düşünse de onun tavsiyesine uymuştu. Çünkü Oliver'in çok iyi bir bahçıvan

olduğu su götürmez bir gerçektir. O geldiğinden beri geçen aylar içinde, Havenhurst'ün bahçeleri çok güzelleşmişti. Bu nedenle menekşeye doğru eğilerek, büyük bir samimiyetle, "İnşallah yakında iyileşir, eski güzelliğine kavuşursun," demişti. Bunu söyledikten sonra da, geri çekilip, menekşenin solgun yapraklarının canlanarak güneşe doğru uzanmasını beklemeye başlamıştı.

Oliver, menekşe saksısını hasta çiçeklerini dizdiği masanın üstüne koyarken, "Ona özel ilacından verdim," demişti. "Birkaç gün sonra onu yoklamaya geldiğinde, bu küçük hanımın ne kadar iyileştiğini sana göstermek için can attığını göreceksin." Elizabeth, daha sonra

onun, çiçek açan bitkilerden dişi, diğerlerinden ise erkek olarak söz ettiğini öğrenecekti. Küçük kız hemen ertesi gün seraya gidip, menekşeye bakmıştı. Ne yazık ki menekşe eskisi kadar solgundu. Beş gün sonra hasta menekşeyi çoktan unutmuş olarak Oliver'a reçelli tart götürmek için seraya gitti.

Bahçıvan ona, "Burada seni bekleyen bir dostun var, küçük hanım," dedi.

Bu sözler üzerine, Elizabeth, hasta çiçeklerin bulunduğu masanın yanına gitti ve narin küçük saplar üzerindeki capcanlı çiçekleri gördü. Yapraklan da canlanarak başlarını güneşe doğruuzatmışlar

dı. Sevinç içinde, "Oliver!" diye çığlık attı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Onu senin şefkatli konuşman ve biraz da benim verdiğim ilaç iyileştirdi." Oliver, belki kızın gözlerindeki samimi hayranlığı gördüğü için, belki de annesiyle babasını yeni kaybetmiş olan bu .yetime acılarını unutturmak için, bütün bitkilerin adlarını teker teker söyleyerek ve yaptığı aşılamları anlatarak ona serayı gezdirdi. Daha sonra, Elizabeth'e, "Kendine ait küçük bir bahçeye sahip olmak ister misin?" diye sordu. Elizabeth, olumlu anlamda başını sallayınca onu fidelerin yanına götürdü ve ikisi birlikte, ekecekleri çiçekleri seçmeye başladılar.

Elizabeth'in çiçek yetiştirmeye karşı duyduğu aşk o gün başlamıştı. Bu çok sabır isteyen bir işti.

Elbisesinin kirlenmemesi için beline bir önlük bağlayarak Oliver'la birlikte çalışırken ondan, kendi icadı olan bütün ilaçları, bitkilere farklı özellikler katabilmek için yaptığı aşılamları öğrendi.

Oliver ona bütün bildiklerini öğrettikten sonra, öğretme sırası küçük kıza geldi çünkü, onun büyük bir avantajı vardı -Elizabeth okuma biliyordu ve Havenhurst, zamanında, dedesinin gurur kaynağı olan bir kütüphaneye sahipti. Bahçedeki sıraya yan yana oturuyorlar, hava kararmaya başlayıp da yazılar okunmaz olana kadar, Elizabeth, Oliver'e bitkilerin daha güçlü ve daha canlı olarak büyümelerine ilişkin eski ve yeni yöntemleri okuyordu. Beş yıl içinde, Elizabeth'in sözüm ona küçük bahçesi, çiçek tarhlarının hemen hemen hepsini kapsayacak biçimde genişlemişti. Elinde küçük çapasıyla, nereye çömlerse, çevresinde çiçekler açıyordu. Bir gün Elizabeth rengarenk çiçeklerinin arasında çömlenmiş çalışırken, Oliver yüzünde çok seyrek beliren bir tebessümle, "Senin onları sevdiğini biliyorlar," demişti. "Karşılık olarak, onlar da seni seviyorlar ve sana en güzel halleriyle görünmek istiyorlar." Bir süre sonra, Oliver'in, sağlık nedenleriyle, daha sıcak bir bölgeye göçmesi gerekmişti. Küçük kız onu çok özliyordu. Bahçeye daha fazla zaman ayırmaya başlamıştı. Artık tamamıyla kendi fikirlerini uyguluyor, yeni bitkiler dikip onları yaşıyor, malikânedeki çalışan erkeklerle bahçeyle ilgili görevler veriyordu. Bütün bunların sonucunda, malikânenin arka tarafında bir baştan bir başa uzanan, çiçek tarhlarıyla donatılmış yeni bir set meydana çıkmıştı.

Bahçeyle uğraşmak ve malikânedeki çalışanlarla ahablık etmenin yanı sıra, Elizabeth'in en çok hoşlandığı şeylerden biri Alexandra Lawrence ile arkadaşlık etmektir. Komşu çocukları arasında, yaşı Elizabeth'in yaşına en yakın olan Alex'tir. Gerçi Alex daha büyüktü ama ikisi de akşamları yatağa yatıp birbirlerine, insanın tüylerini ürperten ve kanını donduran hortlak hikâyeleri anlatarak korku içinde kıkırdamayı; Elizabeth'in bir ağacın tepesine kurulmuş olan oyuncak evinin içinde oturup birbirlerine çocukça sırlarını ve özel düşlerini anlatmayı seviyorlardı. Alex evlenip gittikten sonra bile, Elizabeth kendini hiç yalnız hissetmemişti. Çünkü, hemen hemen bütün zamanını alan çok sevdiği başka bir şey vardı. Bu, Havenhurst'tü. Havenhurst ilk yapıldığında, çevresinde içi su dolu bir hendeği ve surları olan bir şato vardı. Burası, on ikinci yüzyılda, Elizabeth'in büyükannelerinden birine kocasından miras kalmıştı. Bu büyükannenin kocası kralın yakınıydı ve bundan yararlanarak, vasiyetnamesine Havenhurst'le ilgili maddeler koymuştu. Bu maddelere göre, Havenhurst, kendileri istedikleri sürece karısına ve ister kadın ister erkek olsunlar, onun mirasçılarına kalacaktı. Bunun sonucunda, babası öldüğünde on bir yaşında olan Elizabeth, Havenhurst Kontesi oluvermişti. Bu unvan ona fazla bir şey ifade etmiyordu ama renkli bir tarihi olan Havenhurst'ün anlamı çok büyüktü. On yedi yaşına

geldiğinde, Havenhurst'ün geçmişini kendi geçmişi kadar iyi biliyordu. Karşı koyduğu kuşatmalar, saldırganların isimleri, Havenhurst kontlarının onu koruyabilmek için uyguladıkları stratejiler hakkında bilgi sahibiydi. Cesareti ve savaş becerileri yüzünden bir efsane haline gelmiş olan ilk konttan (ki kendisi karısından çok korkardı), Havenhurst şatosunun arazisinde atla dolaşırken düştüğü için zavallı hayvanı vurdurtan oğluna kadar, şatonun eski sahipleri hakkında her şeyi, onların güçlü ve zayıf noktalarını biliyordu. Yüzyıllarca önce surların çevresindeki hendek doldurulmuş, surlar yıkılmış ve bina genişletilerek bazı değişiklikler yapılmıştı, Havenhurst artık ilk yapıldığı zamanki haline hiç benzemeyen muhteşem bir taşra malikânesiydi. Ancak Elizabeth kütüphanedeki yazılarla resimlerden, hendek ve surlar da dahil olmak üzere, binanın eski halinin nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Bütün bunların sonucunda, Elizabeth Cameron, on yedi yaşına geldiğinde, kendi sosyal çevresindeki iyi aile kızlarından çok farklı biriydi. Olağanüstü kültürlü ve kibardı ama gündelik işlere de önem veriyordu. Kâhyadan, malikânesini nasıl yönetmesi gerektiğini öğrenmeye başlamıştı. Hayatı boyunca, güvenilir kimseler arasında yaşadığından fazla iyimserdi. Herkesin kendisi ve Havenhurst'de yaşayanlar kadar iyi niyetli olduğunu sanıyordu.

O gün Robert Londra'dan geldiğinde, genç kız bahçede gülleri buduyordu. Ağabeyi altı aya kadar sosyeteye takdim edileceğini söyleyince çok sevindi ve herhangi bir güçle karşılaşabileceği hiç aklına gelmedi.

Robert heyecanla, "Her şey hazır," dedi. "Lady Jamison, annemin hatırasına hürmeten, bir büyük sıfatıyla seni sosyeteye takdim edecek. Bu bize çok pahalıya patlayacak ama değer." Elizabeth ona şaşırarak bakmıştı. "Şimdiye kadar hiçbir şeyin kaç mal olacağından söz etmemiştin. Para sıkıntımız yok, öyle değil mi, Robert?"

Robert yalan söyledi. "Hayır, artık yok. Burada, elimizin altında bir servet yatıyor. Ama şimdiye kadar farkında değildim."

Elizabeth, her nedense tedirgin olmuştu. Duydukları onu şaşırtıyordu. "Ne serveti?" diye sordu. "Nerede?"

Robert gülerek onu aynanın önüne götürdü ve yüzünü avuçlarının arasına alarak, onu aynaya bakmaya zorladı.

Genç kız ona soran gözlerle baktıktan sonra, bakışlarını aynaya çevirdi. Sonra güldü. "Yüzümün kirlenmiş olduğunu niçin daha önce söylemedin?" Parmaklarının ucuyla yüzündeki lekeyi sildi. Ağabeyi gülerek, "Elizabeth," dedi. "Aynada tek gördüğün bu mu? Yanağındaki kir izi mi?" Elizabeth, "Hayır, kendi yüzümü görüyorum," diye cevap verdi, "Sence nasıl görünüyor?" Genç kız, öfkelenmiş gibi yaparak, "Kendi yüzüm gibi," dedi. "Elizabeth, senin şu yüzün yok mu, artık bizim servetimiz o! Dün, Bertie Krandell bana kız kardeşinin Lord Cheverly'dan aldığı evlilik teklifinden söz edene kadar, bu hiç aklıma gelmemişti." Elizabeth aptallaşmıştı. "Sen neden söz ediyorsun?" Robert otuz iki dişini göstererek sırttı. "Senin evlenmeden söz ediyorum," dedi. "Sen Bertie'nin kız kardeşinden çok daha güzelsin. Güzelliğin ve Havenhurst gibi bir çeyizin olduktan sonra bütün İngiltere'ye parmak ısırtacak bir evlilik yapabilirsin. Bu evlilik sana mücevher, giysiler, güzel evler, bana da paradan daha değerli olan nüfuzlu tanıdıklar sağlayacak." Sonra gülerek onunla şakalaştı. "Üstelik parasız kalacak olursam bana doğru birkaç bin İngiliz lirası savuracağından eminim harçlığından." Elizabeth, "Para sıkıntısı çekiyoruz, değil mi?" diye ısrar etti. Şimdi Londra sosyetesine takdim edileceğini unutmuş, bunu düşünüyordu. Robert gözlerini ondan kaçırdı. İçini çekerek, eliyle kanepelyi gösterdi. İki yan yana oturduklarında, "Oldukça kötü durumdayız," diye itiraf etti. Elizabeth on yedi yaşında olabilirdi ama ağabeyi onu aldatmaya kalkıştığında hemen anlardı. Şu andaki yüz ifadesi böyle bir şeyden şüphe ettiğini gösteriyordu. Genç adam, isteksizce, "Durumumuz çok kötü," diye itiraf etti. "Çok kötü.!" Genç kız, "Nasıl olabilir?" diye sordu. Çok korkmuştu ama sakın görünmeyi başardı. Delikanlının yakışıklı yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Bir

kere," dedi. "Babam büyük miktarda borç bıraktı. Bunların bir kısmı kumar borcuydu. Ben de ondan aşağı kalmadım. Babamın alacaklılarıyla kendi alacaklılarımı yıllardır elimden geldiğince oyalamaya çalıştım. Ama son yıllarda bana baskı yapmaya başladılar. Sadece bu da değil. Havenhurst'de yaşamak çok pahalıya mal oluyor, Elizabeth. Götürdüğü, getirdiğinden çok daha fazla. Bu her zaman da böyleydi. Sonuç olarak da Havenhurst'u ipotek ettik ve gırtlığımız kadar borca battık. Evin eşyalarından bir kısmını da ipotek edip başka borçları ödemek zorundayız. Yoksa ikimiz de kimsenin

yüzüne bakamaz olacağız. Daha da kötüsü şu ki, Havenhurst benim değil, senin malın ama iyi bir evlilik yapamazsan, burası yakında haraç mezat satılacak." Elizabeth'in sesi hafifçe titriyordu, ama aslında ödü patlamıştı. Gerçekçi bir kızdı. "Biraz önce, benim Londra'da boy göstermemin bir servete mal olacağını söyledin. Oysa hiç paramız yok," dedi.

"Parası ve nüfuzu olan bir adamla evlendiğin anda alacaklılar gerileyecektir. Ve söz veriyorum, sen böyle bir koca bulmakta hiç zorlanmayacaksın."

Elizabeth bu yaklaşımı fazla ticari ve soğuk bulmuştu. Ama Robert başını salladı. Bu kez gerçekçi olma sırası ondaydı. "Sen genç bir kızsın hayatım. Nasıl olsa evleneceksin. Biliyorsun, bütün kadınlar evlenir. Havenhurst'ten çıkmayacak olursan kendine uygun birini bulamazsın. Herhangi birinin teklifini hemen kabul edelim demiyorum. Senin sonsuza kadar sevebileceğin birini seçeceğim ve sonra..." Sözlerinde samimiydi. Devam etti: "Senin çok genç olduğunu ileri sürerek uzun bir nişanlılık devresinde ısrar edeceğim. Hiçbir saygı değer erkek, on yedi yaşında bir genç kıza, hazır olmadan evliliğe zorlamaz." Elizabeth'in itiraz etmek üzere olduğunu hissedince, onu, "Başka çaremiz yok," diye uyardı. Elizabeth tecrübesizdi ama ağabeyinin evlilik konusundaki sözlerinin mantıksız olmadığını biliyordu. Annesiyle babası ölmeden önce, Elizabeth'in ailesinin arzuları doğrultusunda bir evlilik yapmakla yükümlü olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Bu durumda, seçimi üvey ağabeyi yapacaktı v Elizabeth ona bütün kalbiyle güveniyordu.

Robert şefkatli bir sesle, "Haydi neşelen," diye takıldı ona. "Yakışıklı bir kocanın, şık ve güzel giysilerin hayalini hiç kurmadın mı?" Elizabeth utanmıştı. Ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Birkaç kez böyle hayaller kurdum," diye cevap verdi. Elbette, hepsini söylememişti. Elizabeth sevgi dolu, sağlıklı ve normal bir kızdı ve o da diğer kızlar gibi, aşk romanları okumuşturdu. Robert'in son söyledikleri ona çekici gelmişti. Kararlı bir gülüşle, "Pekâlâ," dedi, "deneriz."

"Denemekten fazlasını yapmak zorundayız Elizabeth, bu işi zorlamalıyız. Yoksa, sonunda bir kontes olacağına, malı mülkü olma yan bir dadı olursun. Kendi çocukların yerine başkalarının çocuklarına bakmak zorunda kalırsın. Ben de hapse girerim." Robert'i bir hapishane hücrelerinde, kendisini de Havenhurst'u kaybetmiş olarak düşünmek, Elizabeth'i herşeye razı edebilirdi. Ağabeyi, "Sen her şeyi bana bırak," dedi. O da öyle yaptı. Bu konuşmayı izleyen altı ay içinde, Robert, Elizabeth'in Londra sosyetesine en etkileyici biçimde tanıtılmasını engelleyebilecek her şeyi ortadan kaldırmak için büyük bir uğraş verdi. Elizabeth'e, sosyete de kendini gösterebilmesi için gerekli olan karmaşık becerileri öğretsin diye, Bayan Porter adında bir kadın tutuldu. Genç kızın annesi ve daha önceki dadısı ona bunları öğretmemişlerdi. Elizabeth'in Bayan Porter'dan, zeki ve kültürlü olduğunu belli etmemesi gerektiğini öğrendi. İyi bir bahçıvan olduğunu ve bitkilere ilgi duyduğunu ise hiç kimseye söylememeliydi.

Londra'lı pahalı bir terzi, Bayan Porter'ın, balo sezonu için gerekli gördüğü giysilerin modelini çizip dikmekle görevlendirildi ve Bayan Lucinda Throckmorton-Jones, Elizabeth'in refakatçisi olmak üzere Havenhurst'e geldi. Bayan Lucinda, daha önce de sosyete ye tanıtılan ve çok başarılı olan birkaç genç kızın refakatçiliğini yapmıştı. Elli yaşında, kır saçlarını ensesinde sımsıkı bir topuz yapan ve bir direk kadar dik duran bir kadındı. Yüzünde, sürekli, pis bir koku almış da kibarlığından bunu belli etmiyormuş gibi bir ifade vardı. Yaşlı kadının ürkütücü görüntüsünün yanı sıra başka bir özelliği daha vardı. İlk karşılaşmalarından kısa bir süre sonra, Elizabeth, onun uzun saatler boyunca, parmağını bile kıpırdatmadan, sakın sakın oturabileceğini gözlemlemişti.

Elizabeth, onun kaya gibi duruşu karşısında ezilip büzülmeyi ya da değişmeyi kabul edemezdi. Onu değiştirmenin yollarını araştırmaya başladı. Şakacı bir edayla, ona "Lucy" diye hitap etti. Refakatçisi bu samimi ve sevecen hitap tarzı karşısında hiddetle kaşlarını çattı. O zaman Elizabeth, başka yollar denemeye karar verdi. Aradığını bulması uzun sürmedi. Bayan Lucinda, Havenhurst'e geldikten birkaç gün sonra, Elizabeth'i kütüphanede bir koltuğa oturmuş, iki büküm, kucağındaki kitabı okurken buldu. Şaşırılmıştı. Hırçın bir tavırla, "Okumayı sever misinizi" diye sordu. Bu arada, kitabın altın yaldızlı harflerle basılmış adını da görmüştü.

Elizabeth, gülümseyerek, "Evet." diye cevap verdi. "Ya siz?"

"Christopher Marlowe'u okudunuz mu?" "Evet, ama Shakespeare'i tercih ederim."

O günden başlayarak, her akşam, yemekten sonra oturup, okudukları kitapların değerlendirmesini yapmaya başladılar. Kısa bir süre içinde, Elizabeth, refakatçisinin isteksizce de olsa, kendisine saygı

duymaya başladığını anlamıştı. Lucinda'nın sevgisini kazandığından emin olması olanaksızdı çünkü bu hanımın dışa vurduğu tek duygu öfkeydi. Bunu da tek bir kez, kasabadaki saygısız bir esnaf karşısında yapmıştı. Elizabeth o anı hiç unutmadı. Lucinda, daima yanında taşıdığı şemsiyesini sallayarak talihsiz adamın üstüne yürümüş, adam kendi dükkânının içinde, kokuyla geri çekilirken, Lucinde ona doğru ilerlemeye devam etmiş ve ağzından birbiri ardına, can alıcı, aşağılayıcı, kırıcı kelimeler dökülmüştü. Lucinda, daha sonra, özür diler gibi, "Öfkem," demişti; "tek zaafımdır." Elizabeth, Lucy'nin, yıllarca büyük bir sükûnetle koltuklarda, kanepelerde oturup bütün duygularını içinde biriktirdiğini ve bu duyguların günün birinde taşma noktasına gelip patladığını düşünüyordu -tıpkı kitaplarda okuduğu, o içeriden gelen dayanılmaz basınç yüzünden, havaya kızgın kaya parçalan püskürten dağlar gibi. Cameron'lar, Lucinde ve birkaç hizmetkâr ile birlikte, Elizabeth'in sosyeteye takdim edilmesi için, Londra'ya geldiklerinde, Elizabeth, Bayan Porter'dan birçok şeyler öğrendiğinin bilincindeydi. Bunların başında, sosyetenin Bayan Porter tarafından kendisine anlatılan beklentilerine cevap vermek geliyordu. Aslında, görgü kurallarını öğrenmeye bir itirazı yoktu ama bu işin bu kadar abartılması onu biraz şaşırtıyordu. Altı ay içinde dans etmeyi de öğrenmişti. Üç yaşından beri konuştuğu için bu konuda da zorluk çekmeyeceği kesindi. Görevi terbiyeli bir biçimde, havadan sudan konuşmak, ne pahasına olursa olsun zekâsını herkesten saklamak ve dans etmektir.

Londra'da kiraladıkları eve yerleştiklerinin ertesi günü, Elizabeth'i sosyeteye takdim etme görevini üstüne almış olan Lady Jamison çi kageldi. Yanında, kızları Valerie ve Charise vardı. Valerie Elizabeth'ten bir yaş büyüktü ve geçen yıl sosyeteye takdim edilmişti. İhtiyar Lord Dumont'un dul eşi Charise ondan beş yaş büyüktü. Lord düğünden kısa bir süre sonra nallan dikince yeni evlendiği karısı rahatlamış, zengin olup sonsuza dek özgürlüğüne kavuşmuştu. Balo sezonunun başlamasından önceki iki hafta, Elizabeth vaktinin çoğunu, Jamison'lann salonunda toplanmış olan, o yıl sosyeteye takdim edilecek zengin genç kızlarla birlikte geçirdi. Neşe içinde, herkes ve her şey hakkında dedikodu ediyorlardı. Hepsi de Londra'ya aynı soylu görev ve aynı amaç için gelmişlerdi: Ailelerinin arzusu doğrultusunda mümkün olan en zengin koca adayıyla evlenmek ve ailelerinin servetine ve sosyal durumuna katkıda bulunmak.

Elizabeth'in eğitimi bu salonda devam etti ve tamamlandı. Bayan Porter ona, sohbetler sırasında tanınmış ve zengin insanlardan, onları tanıdığını ima ederek söz etmenin önemli olduğunu söylemişti. Bunun doğru olduğunu ve bunun yanı sıra, başkalarının -özellikle de bekâr erkeklerin şu andaki ve gelecekteki - maddi durumundan söz etmenin sosyete de ayıp addedilmediğini öğrendi. İlk gün, konuşanlar hakkında hiçbir bilgisi olmadığını belli etmemek için elinden geleni yaptı. Kızlardan biri, "Lord Peters kusursuz bir koca adayı," demişti. "Yılda 20.000 İngiliz Lirası geliri var. Büyük bir olasılıkla amcasının baron unvanı ona kalacak. Amcası kalp hastası. Yakında ölmesi bekleniyor." Diğer kızlar da başka gözde bekârlardan söz etmeye başlamışlardı. "Shoreham'ın Wiltshire'daki malikânesi tek kelimeyle muhteşem. Annem onun bu yılki sosyeteye takdim balosuna gelip gelmeyeceğini çok merak ediyor... Düşünün bir kere, dünyaca ünlü Shoreham zümrütlü!... Robelsly'nin harika bir mavi arabası var ama Babam onun gırtlığına kadar borç içinde olduğunu ve onu hiç düşünmememi söyledi. Elizabeth, Richard Chipley'i görünce bayılacaksınız. Ama sakın onun cazibesine kapılma. O alçağın biridir. Çok şık giyinir ama meteliği yok." Bu son öğüt Valerie Jamison'dan gelmişti. Elizabeth onu kendisine diğer kızlardan daha yakın buluyor ve bu çevredeki en yakın arkadaşı sayıyordu.

Elizabeth, onların toplu arkadaşlığını kabul etmiş, öğütlerini de dinler görünmeyi seçmişti., ama kendilerinden aşağı sınıftan saydıkları kişilere karşı tutumlarından gittikçe daha fazla rahatsız oluyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. O arabacısıyla uşağını kendisiyle aynı düzeyde gören bir genç kızdı.

Beri yandan, kalabalık caddeleri, bakımlı parkları ve heyecanlı beklentilerle dolu atmosferiyle Londra'ya bayılmıştı. Dedikodu etmedikleri zaman arkadaşlıklarını, çok eğlenceli bulunduğu yeni dostlarını da çok seviyordu.

Ancak, ilk balo gecesinde, Elizabeth, kendine olan güveninin ve neşesinin büyük bir kısmını kaybetti. Robert'in yanında Jamison'ların merdivenlerinden çıkarken, birden hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar büyük bir korku duydu. Kafasının içinde, ezberlemeye tenezzül etmediği bir yığın, yap ve yapma korkunç bir girdap gibi dönüyordu. Kimsenin kendisiyle ilgilenmeyeceğinden ve alay konusu

olacağından emindi, ama balo salonuna girince karşılaştığı manzara ona aşağılık duygusundan kaynaklanan bütün korkularını unutturdu ve gözleri heyecanla parladı. Avizelerde yüz binlerce mum ışıltamaktaydı; yakışıklı erkekler ve muhteşem gece giysileri içindeki kadınlar ipek ve satenlere bürünmüş olarak dolaşıyorlardı. Başlarını çevirip ona bakan erkeklerle ilgilenmeden, pırıl pırıl parlayan yeşil gözleriyle gülümsemekte olan ağabeyine baktı. "Robert," diye fısıldadı; "dünyada böyle muhteşem salonlar ve bu kadar güzel insanlar olduğu aklına gelir miydi?"

Elizabeth Cameron, altın rengi pullarla işli, incecik beyaz tül den bir elbise giymiş, altın saçlarına beyaz güller takmıştı. Yeşil gözleri pırıl pırıldı. Peri masallarındaki prenseslere benziyordu.

Büyülenmiş gibiydi ve bu ona gizemli bir pırıltı vermişti. Nihayet kendini topladığında Valerie ile diğer arkadaşlarını fark etti.

Salonun sonuna doğru. Elizabeth kendisini bir peri masalında gibi hissediyordu. Çevresine genç erkekler toplanmıştı. Onunla tanışmak, dans etmek ve ona içki getirebilmek için adeta yalvarıyorlardı. O ise gülümsedi, onlarla dans etti ama bazı kızlar gibi samimi sohbetlere girmedi; bunun yerine, kendisiyle konuşan genç beylerin anlattıklarını ilgi ve sıcak bir gülümsemeyle dinliyordu; erkekler kendilerini onun yanında rahat hissettiler ve onunla içtenlikle konuştular. Gerçekte, Elizabeth insanların bulaşıcı neşesine hayran olmuş, canlı müziğe bayılmış ve kendisine gösterilen ilgi başını döndürmüştü. Bunlar gözlerindeki pırıltıdan ve sıcak gülümsemesinden belli oluyordu. O ilk balosunda büyüleyici, baş döndürücü bir masal prensesi gibiydi. Muhteşem avizelerin altında dans ediyor, dönüyor, dönüyordu. Çevresi beyaz atlı prenslerle kuşatılmıştı. Bunun hep böyle süreceğini sanıyor, değişebileceğini aklına bile getirmiyordu. Bir melek kadar güzel olan Elizabeth Cameron, altın saçları ve zümrüt gözleriyle Londra'da bir fırtına gibi esiyordu. O sıradan bir rüzgâr değildi. Rüzgârın ta kendisiydi.

Ertesi sabah, ziyaretçiler, Cameron'ların evine bitmek tükenmek bilmeyen bir sel gibi akmaya başladılar. Elizabeth, erkeklerin kalbini balo salonunda değil burada fethediyordu. Çünkü o yalnız güzel olmakla kalmayıp, insanlara huzur veren bir genç kızdı. Evinde onunla birlikte olmak, baloda olmaktan daha rahattı. Üç hafta içinde on dört erkek onunla evlenmek istediğini bildirdi. Londra, bu beklenmedik olayla çalkalanıyordu. İki balo sezonu boyunca Londra'nın en güzel kızı olduğu kabul edilen Bayan Mary Gladstone bile bu kadar çok evlenme teklifi almamıştı.

Elizabeth'e evlenme teklif edenlerin on ikisi genç ve zengindiler. İki ise çok daha yaşlı ve aynı ölçüde zengindiler. Robert bir taktik hatası yaparak, hepsini reddetti ve pek çok kişinin kardeşiyle evlenmek istediğini böbürlenerek anlattı. Elizabeth'e verdiği söze sadık kalarak, kız kardeşini sonsuza dek mutlu edecek bir ideal kocayı bekliyordu.

Kardeşiyle evlenmek istediğini söyleyen on beşinci aday, Robert'in kriterlerine uygundu. Çok zengindi, yakışıklıydı ve kişilik sahibiydi. Yirmi beş yaşındaki Vikont Mondevale, kuşkusuz bu sezon Londra sosyetesinin en gözde bekârlarından biriydi. Robert bunu biliyordu ve Elizabeth'e o akşam anlattığı gibi, az kalsın kendini kaybedip, genç Vikont'a kardeşiyle evlenmek için yaptığı teklifi kabul ettiğini hemen açıklayıp onu tebrik etmek için masanın üstünden atlayacaktı. Elizabeth, en çok beğendiği erkeğin kendisiyle evlenmek istediğine ve Robert'in onu seçmesine çok memnun olmuştu. "Ah Robert, o çok nazik bir adam. Beni, evlenme teklif edecek kadar beğendiğinden emin değilim," dedi.

Robert onun altına sevecen bir öpücük kondurdu ve, "Prenseler," dedi; "Seni gören her erkek aklını kaybeder. Bu sadece zaman meselesi."

Elizabeth ona hafifçe gülümsedi ve omuz silkti. İnsanların sürekli onun yüzünün güzelliğinden söz etmelerinden bıkmıştı. Oysa bu yüzün arkasında bir beyin vardı. Üstelik balo sezonunun yüzeysel neşesinden, anlamsız hareketliliğinden sıkılmıştı. Evliliğine karar verilmiş olduğu için Robert'in söylediklerine memnun oldu.

Robert, "Mondevale, bugün öğleden sonra seni ziyaret edecek," dedi. "Ama bir iki hafta geçmeden ona cevap vermeye niyetim yok. Beklemek onu daha kararlı, daha istekli kılacaktır. Üstelik, nişanlanmadan önce bir süre daha özgürlüğün tadını çıkarsan iyi olur diye düşünüyorum. "

"Nişanlanmak" İnsana tuhaf gelebilir ama bu kelime Elizabeth'te garip bir isteksizlik ve belirgin bir huzursuzluk uyandırıyor. Kendisi de bunun saçma olduğunun farkındaydı ama elinde değildi.

"İtiraf ederim ki sana çeyiz olarak sadece 5.000 İngiliz lirası verebileceğimi söylerken biraz korktum. Ama o buna hiç aldırmamış göründü. Sadece seni istediğini ve seni avuç içi büyüklüğünde yakutlarla donatacağını söyledi. Başka bir şey de söylemedi." Elizabeth, zayıf bir sesle, "Bu... bu harika," dedi. Gerçekten ferahlamıştı. Demek bu mütevazı çeyiz onun iyi bir evlilik yapmasını engellemeyecekti. Beri yandan, korkudan içi buruluyor, bu nedeni belirsiz duyguyu yenmeye çalışıyordu. Ağabeyi saçlarını okşayarak, "Harika olan sensin," diye cevap verdi. "Babamı, beni ve Havenhurst'u kurtardın. "

Saat üçte Vikont Mondevale geldi. Elizabeth onu sarı salonda kabul etti. Genç adam içeri girince önce etrafa göz gezdirdi, sonra Elizabeth' in ellerini avuçlarına alıp, sınımsız bir gülümsemeye gözlerinin içine baktı. "Cevap evet, öyle değil mi?" diye sordu. Ama bu bir sorudan çok bir açıklamaydı. Elizabeth şaşırarak, "Ağabeyimle konuştunuz mu?" diye karşılık verdi. "Hayır, konuşmadım."

Genç kız ne diyeceğini bilemedi. Gülümseyerek, "O zaman cevabın evet olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü, her an sizinle birlikte olan, kartal gözlü Bayan Lucinda Throckmorton-Jones. bir aydan beri ilk kez yanınızda değil." Eliza-beth'in alnına hafif bir öpücük kondurdu. Onu hazırlıksız yakalamıştı. Genç kız kızardı. "Ne kadar güzel olduğunuzun farkında mısınız?" dedi.

Herkes güzel olduğunu söylediği için, Elizabeth bunun yavaş yavaş bilincine varmaktaydı. Yine de, "Siz, benim ne kadar akıllı olduğumun farkında mısınız?" dememek için kendini güç tuttu. Büyük bir entelektüel olduğu söylenemezdi ama okumayı sever, birçok konuda tartışmaktan hoşlanırdı. Vikont Mondevale'in bundan hoşlanacağından ise hiç emin değildi. Genç Vikont, şimdiye kadar, küçük genel ayrıntıların dışında hiçbir konuda fikir belirmemiş, Elizabeth'in de herhangi bir konuda ne düşündüğünü hiç sormamıştı. "İnsanın başını döndürüyorsun," diye fısıldadı. Elizabeth, onun hangi nedenle böyle düşündüğünü samimiyetle merak etti. Genç adam, onun balık tutmayı, gülüp eğlenmeyi ne kadar sevdiğini, keskin bir nişancı sayılabilecek kadar iyi silah kullandığını bilmiyordu. Bir zamanlar, Havenhurst'un arazisinde araba yarışları düzenlediğinden, iyi bir bahçıvan olduğundan haberi yoktu. Elizabeth, onun Havenhurst'un geçmişi renkli sahipleri hakkında anlatacaklarını dinlemekten hoşlanacağından bile emin değildi. Birbirleri hakkında çok az şey biliyorlardı.

Bu konuda Lucinda'nın fikrini almak isterdi ama yaşlı kadın hastaydı ve yüksek ateşle yatıyordu. Boğazı şişmişti, hazımsızlık çekiyordu ve önceki günden beri odasından çıkmamıştı.

Ertesi gün akşama doğru, genç kız, bir hafta sonu partisine katılmak üzere Havenhurst'den ayrılırken hâlâ bunları düşünüyordu. Bu hafta sonu partisinde yolu lan Thornton'la kesişecek ve hayatı değişecekti. Parti, Valeri'nin ablası Lady Charise Dumont'un muhteşem sayfiye evindeydi. Elizabeth geldiğinde malikânenin bahçesi konuklarla doluydu. Kristal çeşmelerden akan şampanyadan bol bol içerek, birbirleriyle cilveleşiyor, gülüp eğleniyorlardı. Londra standartlarına göre, bu küçük bir davetti; yüz elli kişiden daha kalabalık değildi. Elizabeth ve üç arkadaşı da dahil olmak üzere, konuklardan sadece yirmi beşi bütün hafta sonunu burada geçirecekti. Elizabeth, bu kadar nezih bir ortamda yetişmiş ve bu kadar saf olmasaydı, o akşam, 'danışıklı dövüşü' hisseder, bir bakışta, bu partideki konukların, şimdiye kadar gördüğü insanlardan, yaşça daha büyük, daha deneyimli ve daha başına buyruk kimseler olduğunu görür, evine dönerdi.

Şimdi, Havenhurst'te, kendi evinde, oturmuş, o hafta ne kadar ahmakça davrandığını ve bunun kendisini ne büyük bir felakete sürüklediğini düşünüyordu. Nasıl bu kadar saf olabildiğine ve bu kadar kolay aldandığına kendisi de şaşıyordu.

Başını arkaya dayayıp gözlerini kapadı. Duyduğu utançtan, boğazında bir yumru hissediyordu. Yutkunmaya çalıştı. Üzülerek, korkunç anılar hep canlı kalıp insana acı vermeye devam ederken, güzel anılar niçin solup gidiyor ve bir süre sonra hatırlanamaz oluyor, diye düşündü. O geceyi şu anda bile hatırlıyor, görüyor, duyuyor, kokusunu alıyordu. Arkadaşlarını aramak için dışarı çıktığında, bahçede çiçekler coşmuştu. Düzeni korumak isteyen bahçıvana isyan edencesine her yerden fıskırıyorlardı. Havaya gül kokusu yayılmıştı. Balo salonunda orkestra müzik aletlerinin ayarlarını yapıyordu. Birden bahçeye, güzel bir vals in açılış melodileri yayıldı ve müzik sesi her yeri kapladı. Güneşin son ışıkları kaybolmak üzereydi. Uşaklar birkaç setten oluşan büyük bahçedeki dev

meşaleleri yakmak için, oradan oraya koşuyorlardı. Bu meşaleler bahçenin yollarını aydınlatıyordu - ama hepsini değil. Kimseye görünmeden bahçenin ücra köşelerine ya da seraya kaçmak isteyen çiftlere kolaylık sağlamak için, setlerden inen merdivenlerin dibindeki yollar aydınlatılmamıştı. Ama Elizabeth bunu fark ettiğinde çok geçti.

Arkadaşlarını bulması yaklaşık yarım saat sürdü. Kızlar, bahçenin uzak bir köşesinde, görünmelerini engelleyen şimşirlerin arkasında toplanmış, neşe içinde dedikodu yapıyorlardı. Onlara iyice yaklaştığında, ağaçların arasından bahçeyi gözetlediklerini ve gördükleri biri hakkında heyecanlı heyecanlı konuşmakta olduklarını fark etti. Besbelli bu kişi her kimse onları çok heyecanlandırıyor ve onun hakkında çeşitli varsayımlarda bulunuyorlardı. Valerie, sık ağaçların arasından bakarak, "İşte ablamın erkek çekiciliği adını taktığı adam bu olmalı!" diye kıkırdadı. Üç kız, kısa bir süre, huşu dolu bir sessizlik içinde, Valerie'nin muhteşem ve göz alıcı ablasından böyle bir iltifat alan, bu erkeklik örneği adamı seyrettiler. O sırada Elizabeth, otların, çok pahalı lavanta rengi ayakkabısını kirlettiğini görüp üzülmuş, acaba, yeni bir çift yerine, tek bir ayakkabı satın alabilir miyim, diye düşünüyordu. Valerie, "Bunun o adam olduğuna inanamıyorum!" diye fısıldadı. "Charise, belki gelir, demişti ama ben beklemiyordum. Londra'ya dönüp onu gördüğümüzü söylediğimiz zaman, herkes kıskançlıktan ölecek, değil mi?" Elizabeth'in ona işaret ettiğini görünce, "Bak, Elizabeth," diye devam etti. "Şu adamda korkunç ve ürkütücü bir çekicilik yok mu? Onda, sanki, haince bir yakışıklılık var."

Elizabeth yanlışı yere baktı. Malikânenin balo salonuna doğru ağır adımlarla yürümekte olan, muhteşem giysiler içindeki kadın ve erkek konuklarla dolu bahçeyi gözleriyle tarıyordu. Birazdan dans başlayacak, daha sonra da geç bir saatte yemek yenecekti. Erkekler açık renk saten pantolonlar, rengarenk yelek ve ceketler giymişlerdi. Bu giysilerle parlak tüylü tavus kuşlarına ve tombul Güney Amerika papağanlarına benziyorlardı. "Kimi görmemi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bay Ian Thornton'u görmeni istiyoruz, aptal! Hayır, dur. Onu artık göremezsin. Meşalelerden uzaklaşıp gözden kayboldu." "Ian Thornton da kim?"

"İşte bütün sorun bu, onun kim olduğunu bilen yok. Yani, kimse bu konuda güvenilir bir bilgiye sahip değil." Valeri, büyük bir sır ifşa ediyormuş gibi, "Bazıları, onun Stanhope Dükü'nün torunu olduğunu söylüyor," diye ekledi.

Sosyeteye takdim edilen bütün genç kızlar gibi, Elizabeth de, soyluların mensup oldukları unvana göre sıralandığı Debretfm Unvan Sahibi Soylular kitabını okumak zorunda kalmıştı. Sosyete, bu kitaba, bir Hıristiyan'ın İncil'e duyduğu saygıyı duyardı.

Elizabeth biraz düşündükten sonra, "Stanhope Dükü yaşlı bir adam," dedi. "Üstelik varisi de yok."

"Evet, bunu hepimiz biliyoruz. Ama söylentilere göre..." Valeri sesini alçalttı. Fısıldayarak, "Ian Thornton onun gayri meşru torunuymuş."

Penelope, bilgiç bir edayla, "Yani," dedi; "Stanhope Dükü'nün bir oğlu varmış ama kendisi, yıllarca önce, onu evlat olarak kabul etmemiş. Annem bana hepsini anlattı -zamanında bu olay yüzünden büyük bir rezalet çıkmış."

"Rezalet" kelimesini duyunca, kızların hepsi, merakla Penelope'ye döndüler. O anlatmaya devam etti.

"İhtiyar dükün oğlu İskoçyalı bir köylünün kızıyla evlenmiş. Üstelik kız yarı yarıya da İrlandalı kanı taşıyormuş! Kısacası, bu kız alt tabakadan biriymiş. Bu adam onların çocuğu olabilir."

Georgina, her zamanki gibi gerçekçiydi. "Soyadı Thornton olduğu için böyle söylüyorlar," dedi. "Oysa bu sık rastlanan bir isimdir."

Valerie, "Öyle zenginmiş ki," diye söze karıştı; "Paris'te, zenginlerin gittiği bir kumarhanede, bir elde 25.000 dolara bahis oynamış."

Georgia, "Yapma Allah aşkına," diye alay etti. "Bu onun zengin olduğunu değil, kumarbaz olduğunu gösterir! Ağabeyim kendisini tanıyor. Onun, soyu soppu belli olmayan sıradan bir kumarbaz olduğunu söyledi. Nüfuz sahibi tanıdıkları ve soylu arkadaşları yokmuş. Serveti de öyle abartıldığı kadar büyük değilmiş."

Valerie, ağaçların arasından bahçeyi gözetlemeye devam ederken, "Bunu ben de duymuştum," diye itiraf etti. Sonra birden, "Bakın," dedi. "Onu şimdi görebilirsiniz. Lady Mary Watterly ona adeta yapışmış!"

Kızlar öne doğru o kadar eğildiler ki neredeyse bodur ağaçların içine düşeceklerdi. "Biliyorum. Bana bakarsa düşer, bayılırım."

Elizabeth bir şey söylemesi gerektiğini hissetti ve muzip bir gülümsemeyle. "Hiç de bayılmazsın," dedi.

"Dur bakalım. Daha onu görmedin!"

Elizabeth'in onu görmesine gerek yoktu. Arkadaşlarının ağızla rının sularının aktığı bu genç adamın nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu. Yirmi birle yirmi dört yaşları arasındaki sarışın, mavi gözlü sosyete delikanlılarından biri olmalıydı.

Elizabeth. Ian Thornton konusuyla fazla ilgilenmemiş görüldüğünden, Valerie, "Elizabeth'in zengin hayranlarının sayısı çok fazla," dedi. "Sanırım, bu nedenle, ne kadar yakışıklı ve çekici olursa olsun, unvan sahibi olmayan biriyle ilgilenmez." Elizabeth'e, bu iltifatın altında bir kıskançlık ve hainlik varmış gibi geldi. Bu hiç hoşuna gitmeyen bu kuşkuyu hemen zihninden uzaklaştırdı. O, ne Valerie'ye ne de başka herhangi birine düşmanlıklarına neden olacak hiçbir şey yapmıştı. Londra'ya geldiğinden beri tek bir kişiye kırıcı bir söz söylememişti; zararlı dedikodulara katılmamış, duyduklarından da hiç kimseye söz etmemişti. Şu anda bile, söz konusu adam hakkında söyledikleri bazı şeyler yüzünden tedirgin oluyordu. Elizabeth'e göre, soylu olsun olmasın, her insanın, özel hayatını saklı tutmaya ve saygı görmeye hakkı vardı. Ne var ki, ancak küçük bir azınlık onun gibi düşünüyordu. Bu düşünce, Londra sosyetesinin kurallarına aykırıydı ve mevcut düzene baş kaldırmakla eşit sayılıyordu. Bu nedenle, genç kız, düşüncelerini kendine saklıyordu.

O gün Elizabeth, bu gibi fikirlerin arkadaşlarına ihanet olduğunu, hatta, onları Bay Ian Thornton'la ilgili heyecanlarını paylaşmayarak kabalık ettiğini düşünmüştü. O anın havasına girmeye çalışarak, Valerie'ye bakıp gülümsedi. "Fazla hayranım yok," dedi. "Sanırım ben de sözünü ettiğiniz beyi görsem, sizler gibi etkilenirim."

Her nedense, bu sözleri duyan Valerie ve Penelope kaçamak bakışlarla birbirlerine baktılar. Valeri bu bakışların nedenini şöyle açıkladı. "Allaha şükür ki bize katıldın, Elizabeth. Çünkü bir sorunumuz var. Bu sorunun çözümü için sana güveniyoruz." "Nasıl bir sorun?"

Valerie, "Bak, şimdi," diye anlatmaya başladı. "Charise'e bu hafta sonunu burada geçirmemize izin vermesi için günlerce yalvardım." O kadar coşkuluymuştu ki. Elizabeth bunu parti başladığından beri uşakların sürekli ikram etmekte oldukları şaraba yordu. Bunu daha önceden bildiği için, başını salladı ve arkadaşının olayın geri kalan kısmını anlatmasını beklemeye başladı.

"Mesele şu ki, bugün, Charise'ten Ian Thornton'un mutlaka geleceğini öğrendiğimizde, biz üçümüz de çok heyecanlandık. O zaman Charise, onun bizimle ilgilenmeyeceğini çünkü çok genç olduğumuzu ve onun tarzına hiç uymadığımızı söyledi." Elizabeth, kayıtsız bir gülümsemeyle, "Haklı olabilir," dedi. Galeri, telaşla, "Ama içimizden biriyle ilgilenmesi şart!" derken destek bekler gibi diğer kızlara baktı. "Çünkü, içimizden biriyle bu gece dans edeceğine dair Charise ile, üçümüzün üçer aylık tüm harçlıkları üzerine bahse girdik. Ama önceden birimizi gözüne kestirmez-se asla bizleri dansa kaldırmaz."

Elizabeth, bu kadar pahalı bir kumarı duyunca dehşete düşmüştü, "Bütün harçlığımızı mı?" diye tekrarladı. "Ama sen harçlığınla Westpool Caddesi'ndeki kuyumcudaki gördüğüm ametistleri almayı düşünüyordun!"

Penelope, ağaçların arasından bahçeyi gözetlerken, "Ben de," dedi; "Harçlığım, babamın satın almayı reddettiği o harika tayı satın alacaktım."

Georgina, "Ben...ben muhtemelen bu bahisten çekileceğim," dedi. Sanki onu kaygılandıran paradan başka bir şeydi. "Bana kalırsa..." diye söze başladı ama Penelope telaşla onun sözünü kesti. "Bu tarafa geliyor ve yalnız! Eğer yön değiştirmezse, onun dikkatini çekmek için bundan daha iyi bir fırsat yakalayamayız."

Birden bu pahalı bahis yasak bir eğlenceye dönüştü ve Elizabeth küçük bir kahkaha attı. "Bu durumda, onun ilgisini çekecek kişi olarak Valerie'yı aday gösteriyorum," dedi. "Çünkü bu onun fikriydi ve bu beyi çok beğeniyor."

Valerie, inatçı bir çocuk gibi, kararlı bir sesle, "Biz seni aday gösteriyoruz," dedi. "Beni mi? Ben niye aday olayım?"

"Çünkü on dört kişiden evlenme teklifi alan sensin. Bu nedenle, onun ilgisini çekmeyi başaracağın kesin gibi." Elizabeth'in isteksiz olduğunu görünce, "Üstelik," diye ekledi: "Vikont Mondevale, Ian Thornton'un seni dansa kaldırdığını duyunca etkilenecektir. Bay Thornton hem yaşça bizden çok

büyük, görmüş geçirmiş biri, hem de geçen yıl Mary Jane Morrison onun peşinden çok koştı ama hiçbir sonuç elde edemedi. Mondevale onun seninle ilgilendiği duyduğunda çok kıskanacaktır." Sosyete terbiyesi uyarınca, Elizabeth, Vikont'a karşı hissettiklerini hiçbir şekilde belli etmemişti. Arkadaşlarının, onun gizli duygularını fark ettiklerini anlayınca çok şaşırıldı. Ancak, yakışıklı delikanlının ona evlenme teklif ettiğini teklifinin kabul edilmek üzere olduğunu bilemezlerdi elbette. Penelope, "Çabuk karar ver; buraya doğru geliyor!" dedi. Georgina sinirli sinirli kıkırdayıp duruyordu. Diğer iki kız arkalarını dönmüş eve doğru uzaklaşmaya başlamışlardı. Valerie onu, "Yapacak mısın?" diye sıkıştırıyordu. Elizabeth, evden bahçeye adımın attığı anda eline tutuşturulan kadehten ilk kez bir yudum şarap aldı. Tereddüt ediyordu. Arkadaşına bakıp gülümseyerek, "Pekala, sanırım yapabilirim," dedi.

"Harika. Unutma bu gece seninle dans etmesi gerek. Yoksa harçlıklarımızı kaybedeceğiz." Gülererek, Elizabeth'i yüreklendirmek ister gibi omzunu okşadı ve saten kumaşla kaplı topuklarının üzerinde dönerek, gülüşmekte olan arkadaşlarının peşinden koştı. Biraz önce kızları aralarından bahçeyi gözetledikleri şimşirler Elizabeth'i gözlerden saklıyordu. Genç kız iki basamak inerek çimlerin üstünde durup çevresine bakındı. Orada ayakta durmakla, sol tarafındaki taş banka oturmak arasında seçim yapmaya çalışıyordu. Banka doğru birkaç adım atıp oturdu. Tam o sırada merdivenlerde ayak sesleri duyuldu -bir, iki- ve işte lan Thornton karşısındaydı.

Genç adam, onun varlığının farkında bile değildi. Bir adım daha attıktan sonra meşalelerden birinin önünde durdu. Ceketinin cebinden ince bir puro çıkardı. Elizabeth onu korku ve yabancı olduğu bir heyecanla seyrediyordu. Bu heyecan, kızlar tarafından kendisine verilen gizli görevden olduğu kadar, adamın görünüşünden de kaynaklanmaktaydı. Umduğundan çok farklı bulmuştu onu. Yaşça, Elizabeth'in beklediğinden daha büyüktü -en az yirmi yedi yaşında olmalıydı. Çok uzun boyluydu -bir seksen beşten uzun görünüyordu. Güçlü omuzlan, uzun, kaslı bacakları vardı. Hafif dalgalı gür saçları sarı değil, siyaha çalan kahverengiydi. Bu gibi davetlerde giyilmesi alışılmış olan parlak renkli saten ceketle beyaz pantolon yerine, tepeden tırnağa kuzguni siyah giymişti. Sadece gömleği ve yakalığı kar gibi beyazdı -o kadar beyazdılar ki, siyah ceketinin ve yeleşinin içinde sanki parlıyorlardı. Elizabeth onu, parlak tüylü evcil tavus kuşlarının arasına girmiş yırtıcı bir atmacaya benzetti ve bu düşünce ona huzursuzluk verdi. Genç kız onu seyrederken, o purosunu yakmak için karanlık başını eğdi. Ellerini aleve siper etti. Siyah ceketinin altından beyaz gömleğinin manşetleri göründü. Alevin parlak turuncu aydınlığında Elizabeth, onun ellerinin ve yüzünün güneşten eni konu yanmış olduğunu gördü.

Genç kız nefesini tuttuğunun farkında bile değildi ama birden boğulacak gibi olup ciğerlerindeki havayı dışarı üfledi. Bunu yaparken çıkardığı minik sesi duyan Thornton başını kaldırıp ona doğru dikkatle baktı. Gözleri hayret ya da hoşnutsuzlukla kısıldı -Elizabeth anlayamadı. Gölgelelerin arasına saklanıp onu gözetlerken yakalanmıştı. Aklına gelen ilk aptalca şeyi söyledi. "Bir erkeğin puro içtiğini daha önce hiç görmedim. Bunu bir odaya çekilip yapıyorlar."

Adamın kaşları hafifçe havaya kalktı, "Sizce bir sakıncası var mı?" Bu arada purosunu yakmıştı. Elizabeth, aynı anda iki şeyin farkına vardı: Adamın insanın içine nüfuz eden gözleri parlak kehribar rengiydi; sesi gür ve derinden gelir gibiydi. Bu ikisinin birleşimi genç kızın omurgası boyunca bir sıcaklığın dolaşmasına neden oldu. Aptal gibi, "Neyin sakıncası var mı?" diye sordu. "Puro." Genç kız telaşla, "Ah, hayır. Hayır, hiçbir sakıncası yok," diye açıkladı. Onun buraya yalnız kalıp, keyifle purosunu içmek için geldiğini, kendisi, 'evet, sakıncası var,' diyecek olsa, onun yanında kalmak için purosunu söndürmek yerine, oradan uzaklaşacağını hissetmişti. Biraz ilerde genç kızların gülüşmesi duyuluyordu. Elizabeth elinde olmadan döndü ve meşalelerin ışığında, Valerie'nin pembe giysisini ve Georgina'nın sarı elbisesini gördü. Sonra, hızla uzaklaşıp şimşirlerin arkasında kayboldular.

Arkadaşlarının davranışından utanmıştı. Yanakları pembeleşti. Döndü ve adamın kendisine dikkatle bakmakta olduğunu gördü. Ellerini ceplerine sokmuştu. Purosunu gömleği kadar beyaz olan dişleri Bahçeye karanlık çökmüştü. Elizabeth içeri girmesi gerektiğini düşündü. Ama bahçenin samimi atmosferinden ayrılmak istemediği için oyalanıyordu. Başını kaldırıp, gökyüzünde parlamaya başlayan yıldızları seyretti. Yavaşça, "Bu, günün en sevdiğim saatidir," dedi. Genç adamın sıkılıp sıkılmadığını anlamak için, yan gözle ona baktı. Thornton hafifçe yana dönmüş, başını kaldırmış, sanki orada ilgi çekici bir şey görmüş gibi gökyüzüne bakıyordu.

Elizabeth Büyük Ayı'yı aradı ve buldu. Başıyla, gökyüzündeki en parlak yıldızlardan birini göstererek, "Bakın," dedi; "Bu Zühre yıldızı. Yoksa Jüpiter mi? Hiçbir zaman emin olamıyorum." "O Jüpiter. Şuradaki de Büyük Ayı."

Elizabeth kıkırdarak başını salladı. Yine yan gözle Thornton'a baktı. Muzip bir ifadeyle, "Size ve herkese Büyük Ayı gibi görünebilir ama," dedi; "Samanyolu bana her zaman bir demet yıldız olarak görünmüştür. İlkbaharda Cassiopeia'yı kolaylıkla bulurum ve onu ararken başkaları gibi, onun aslana benzediğini düşünmem. Sonbaharda ise, Arcturus'u görünce, nasıl olup da bazı insanların, bu ışık karmaşasını ok atan bir adama benzettiğini merak ederim. Bunları hiç anlayamıyorum. Sizce oralarda başka canlılar yaşıyor mudur?" lan Thornton başını çevirdi ve onu hayranlıkla karışık bir beğeniyle süzdü. "Ya sizce?" "Bence oralarda yaşayan canlılar olmalı. Bana kalırsa, gökyüzündeki binlerce gezegen ve uydunun arasında sadece bizim dünyamızda hayat olduğunu düşünmek, büyük bir küstahlık. Eskiden, dünyanın evrenin merkezi olduğuna ve her şeyin onun çevresinde döndüğüne inanıyorlarmış. Bu da büyük bir küstahlık. Oysa insanlık, bunun aksini kanıtlayan Galile'ye pek de iyi davranmamış. Onu engizisyon mahkemesi önünde, kesinlikle emin olduğu ve kanıtlayabileceği bir şeyi inkar etmek zorunda bırakmış."

Elizabeth biraz önce oraya bıraktığı kadehini almak üzere bahçe kanepesine doğru yürürken, Thornton, "Sosyeteye takdim edilen genç kızlar ne zamandan beri astronomi öğreniyor?" diye sordu.

Genç kız, samimiyetle, "Uzun yıllar boyunca, okumak için çok vaktim oldu," diye açıkladı. Genç adamın onu büyük bir dikkatle

incelemekte olduğunu farkında değildi. Şarap kadehini eline alıp ona döndü. "Artık içeri girip akşam için üstümü değiştirmeliyim," dedi.

Genç adam sessizce başını salladı. Elizabeth eve doğru bir iki adım attıktan sonra fikrini değiştirerek birden durdu. Arkadaşlarının tehlikede olan harçlıklarını ve kendisine ne kadar güvendiklerini hatırlamıştı. Yavaşça, "Tuhafınıza gidebilir ama," dedi; "Sizden bir ricam var." İçinden, inşallah o da benim arkadaşlığımdan hoşlanmıştı da beni reddetmez, diye düşünüyordu. "Açıklayamayacağım nedenlerden dolayı...." Sesi giderek zayıfladı ve sustu. Birden büyük bir utanca kapılmıştı. "Ricanız neydi?"

Elizabeth tutmakta olduğu nefesini telaşla dışarı üfledi. "Acaba, bu akşam benimle dans eder misiniz?" Kızın cesaretle dile getirdiği bu istek, genç adamı ne şaşırtmış, ne de gururlandırmıştı.

Elizabeth onun keskin hatlı dudaklarının kıvılcıdığını gördü. "Hayır." Thornton'un kendisini reddetmesi genç kıızı çok üzmüş ve şaşırtmıştı. Ama erkeğin sesinde ve yüz ifadesinde, onun teklifini kabul edememekten kaynaklanan bir üzüntü okunuyordu. Bu açıkça ortadaydı. Elizabeth buna daha da çok şaşırdı ve uzun bir an onun yüzünü dikkatle inceleyerek bir açıklama aradı. Sonra yakından gelen gülüşme sesleri büyüğü bozdu. Böyle bir komploya hiçbir zaman karışmamalıydı. Oradan uzaklaşmak ve her şeyi unutmak için eteklerini topladı. Sesinin titrememesi için büyük bir çaba göstererek, soğukkanlı ve vakur bir edayla, "İyi akşamlar. Bay Thornton," dedi.

Genç adam, purosunu attı. Başını eğerek, "İyi akşamlar, Bayan Cameron," dedi ve uzaklaştı.

Arkadaşları akşamki balo için giysilerini değiştirmek üzere üst kata çıkmışlardı. Elizabeth, onlara ayrılan daireye girdiği anda, konuşma ve gülüşmeler bıçak gibi kesilince, genç kız, arkadaşlarının kendisi hakkında konuşmakta oldukları ve onunla alay ettikleri hissine kapılarak tedirgin oldu.

Penelope gülerek, "Anlat bakalım," dedi. "Bizi merakta bırakma. Onu etkileyebildin mi?" Elizabeth arkadaşlarının açık yüreklilikle gülümseyen yüzlerine bakınca, onların kendisiyle alay ettikleri düşüncesini unuttu. Sadece Valerie biraz soğuk ve uzak duruyordu. Utanç içinde gülümsemeye çalışarak, "Bir etki yaptığım kesin," dedi; "Ama bunun olumlu bir etki olduğunu söyleyemeyeceğim."

Kızlardan biri, "Uzun süre senin yanında kaldı," diye söze karıştı. "Biz bahçenin öteki köşesinden seyreliyorduk. Neler konuştunuz?"

Elizabeth, genç adamın güneş yanığı yakışıklı yüzünü ve kendisine bakarken yüz ifadesinin nasıl yumuşadığını hatırlayınca damarlarında bir sıcaklık dolaşmaya başladı ve yanakları pembeleşti. "Ne konuştuğumuzu tam olarak hatırlamıyorum," dedi. Bu kadarı doğrudu. Tek hatırladığı, Thornton ona baktığında dizlerinin alışıksız olmadığı bir biçimde titrediği ve kalp atışlarının hızlandığıydı. "Nasıl biriydi?"

Elizabeth, farkında olmadan, hülya'lı bir sesle, "Yakışıklı" dedi. "Çekici biri. Sesi de çok güzel."

Valerie, alaycı bir sesle, "Hiç kuşkusuz, şu anda, seninle evlenmek istediğini söylemek üzere ağabeyini arıyordu," diye söze karıştı.

Bu o kadar saçma bir düşüncedydi ki, Elizabeth, Thornton kendisini bahçenin ortasına öylece bırakıp gittiği için bu kadar üzüntülü ve utanç içinde olmasa, bir kahkaha koyuverirdi. Ama.

acı bir gülümsemeye, "İnanın bana, ağabeyim bu akşam onun tarafından rahatsız edilmeyecek," diye cevap verdi. "Asıl üzücü olan şu ki, korkarım üç aylık harçlıklarınızı kaybettiniz. Çünkü lan Thornton'un beni dansa kaldırması olasılığı hiç yok." Arkadaşlarından özür diler gibi elini yukarı kaldırdı ve akşamki baloya katılmak için elbisesini değiştirmek üzere kendi odasına geçti. Malikânenin üçüncü katında, balo başlamıştı bile. Elizabeth arkadaşlarının yanında sürekli gülümsemeye çalışmıştı. Ama odasına geçip de yalnız kalınca yüzündeki yapay tebessüm kayboldu. Onun yerini düşünceli bir ifade aldı. Şaşkındı. Yatağın yanına gidip oturdu. Parmağının ucuyla gül kurusu brokardan yatak örtüsünün altın rengi çizgilerine dokunuyor, bahçede, lan Thornton'un yanında hissettiklerini anlamaya çalışıyordu. Onunla birlikteyken hem korkmuş hem de büyük bir zevk duymuş, genç adamın çevresine yaydığı güçlü manyetik alanın içine elinde olmadan dalıvermişti. Onun tarafından beğenilmek ve onun onayını almak için büyük bir güç" sarf etmiş, bunu başardığında sevinip başaramadığında üzülmüştü. Şimdi bile, onun gülümseyişinin, göz kapaklarının yarı yarıya örttüğü gözlerindeki bakışın anısı bedeninde ürpertilerin ve bir sıcak dalgasının dolaşmasına neden oluyordu.

Başka bir kattaki balo salonundan müzik sesi geliyordu. Elizabeth, düşüncelerinden silkinerek, giyinmesine yardım etsin diye, hizmetçisi Berta'yı çağırmak üzere çingırağı çaldı. Yarım saat sonra, aynanın önüne geçip, çocukluğunda dadısı, şimdi de hizmetçisi olan Berta'nın kıyafetini incelemesi için yavaş yavaş döndü. Ona, "Beğendin mi?" diye sordu. Berta geri çekilerek tombul ellerini ovuşturdu. Dudaklarında şefkatli ama buruk bir tebessüm belirdi. Küçük hanımı pırıl pırıldı. ama bu giysinin içinde olgun bir genç kadın gibiydi. Saçları küçük ve zarif bir topuz yapılarak ensesinde toplanmıştı; serbest bırakılan birkaç tutam bukle yüzünü çerçevelemekteydi. Kulaklarında annesinin safir ve pırlanta taşlarla süslü küpeleri parlıyordu.

Elizabeth'in kendi elbiselerinin hemen hemen hepsi açık renkti ve yakaları fazla açık değildi. Ancak, bu akşam giydiği elbise farklıydı. Gök mavisi giysinin sol omzundaki mavi ipek fiyongun uçları yere kadar uzayıp gidiyordu. Diğer omzu ise çıplaktı. Bu elbise ipek bir kılıf olmanın ötesinde bir giysiydi ve genç kızın düzgün vücut çizgilerini -dolgun göğüslerini ve ince belini- belirgin bir biçimde ortaya çıkarıyordu. Berta, "Bayan Porter'in size böyle bir elbise diktirmesine biraz şaşırdım," dedi. "Diğer giysilerinize hiç benzemiyor." Elizabeth, dirseklerinin üstüne kadar gelen gök mavisi eldivenlerini giyerken, ona yüzünde kaygısız ve neşeli bir gülümsemeye baktı. "Bu elbiseyi Bayan Porter seçmedi," diye cevap verdi. "Lucinda ise, bu giysiyi görmedi bile," "Tahmin ederim." Elizabeth aynaya döndü. Yüz ifadesi ciddileşti. "Diğer kızlar daha on yedi yaşında bile değiller," dedi. "Oysa ben, birkaç ay sonra on sekiz olacağım." Annesinin pırlanta ve safir taşlarla süslü bileziğini alıp, eldiveninin üstünden sol bileğine takarken, "Üstelik," diye devam etti; "Bayan Porter'a da anlatmaya çalıştım. Gelecek yıl, ya da daha sonra giyemeyeceğim elbiselere bu kadar çok para harcamak ziyanlıktan başka bir şey değil. Bu elbiseyi yirmi yaşında da giyebilirim." Berta gözlerini devirerek başını salladı ve şapkasının üstündeki şeritler sallandı. "Vikont Mondevale'in bir giysiyi eskitene kadar giymeniz bir yana, iki kez giymenizden bile hoşlanacağını sanmam," dedi. Sonra eğilip genç kızın eteklerini düzeltti. 5. Bölüm Berta'nın ona nişanlı sayıldığını hatırlatması Elizabeth'in hiç hoşuna gitmemiş, yüzü asılmıştı. Balo salonuna inen merdivenlere doğru yürürken pek keyifli değildi. Bay lan Thornton ile karşılaşma düşüncesi de artık onu heyecanlandırmıyordu. Genç adamın onunla dans etmeyi reddedişine üzülmüş olmayı kabul edemiyor, onu düşünmek bile istemiyordu. Doğal zarafetiyle merdivenlerden inmeye başladı. Balo salonunda dans başlamıştı. Bazı çiftler dans ediyor, konukların çoğu da öbek öbek toplanmış aralarında konuşarak gülüşüyorlardı. Merdivenlerin son basamaklarında kısa bir an duraklayarak konukları gözden geçirdi. Arkadaşlarının aşağı inip inmediklerini merak ediyordu. Sonra onları gördü. Biraz ötedeydiler. Penelope elini kaldırarak ona işaret edince, Elizabeth gülümseyerek başını salladı ve onlara doğru yürüdü.

Başını kaldırıp tekrar çevresine baktığında, kehribar rengi bir çift gözün kendisini büyük bir şaşkınlıkla süzmekte olduğunu gördü ve tebessümü dudaklarında donup kaldı. lan Thornton, birkaç erkekle birlikte merdivenlerin dibinde duruyordu. Elinde şarap kadehi vardı ve büyük bir dikkatle

Elizabeth'i seyrediyor, cüretkar bakışlarıyla genç kızı -altın saçlarından başlayıp, göğüsleri ve kalçaları üzerinde durarak, mavi saten ayakkabılarına kadar- tepeden turnağa süzüyordu. Sonra birden bakışları genç kızın yüzüne kaydı. Gözlerinde samimi bir hayranlık vardı. Bunu belirmek ister gibi tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı ve şerefine der gibi küçük bir el hareketiyle kadehini dudaklarına götürdü.

Nasıl olduysa, Elizabeth soğukkanlı görünmeyi başardı. Kendine özgü zarafetiyle basamakları inmeye devam etti. Kalbi ise ona ihanet ediyor ve normalden çok daha hızlı atıyordu. Aklı karmakarışıkta. Başka bir erkek, ona lan Thornton'in biraz önce davrandığı gibi davransa bu ya hoşuna gider ya da onu öfkelenendirirdi. Veya, hem kızar, hem de bu davranıştan hoşlanırdı. Ama, lan Thornton'un bu hareketi karşısında Elizabeth, onunla çok gizli ve çok özel bir şey paylaştığını hissetmiş ve onun gülümseyişine karşılık vermişti. Kont Mondevale'in kuzeni olan Lord Hovvard merdivenlerin dibinde duruyordu. Terbiyeli ve uygar bir adamdı. Elizabeth'e hiçbir zaman kur yapmamıştı ama aralarında bir arkadaşlık kurulmuştu. Kont Mondevale'in genç kızla evlenmesini de yürekten destekliyordu. Onun yanındaki yakışıklı genç Lord Everly'ydı. O da Elizabeth'le evlenmek isteyen ve bu konuda ısrarlı olanlardan biriydi. Lord Everly'e de, unvanı ve şu anda sahip olduğu topraklar, Elizabeth gibi, çok genç yaşta miras kalmıştı. Ancak, Elizabeth'ten farklı olarak, o bunların yana sıra büyük bir servete de konmuştu. Genç adam Elizabeth'e kolunu uzatarak, "Şu işe bakın!" dedi. "Sizin burada olacağınızı duymuştuk ama inanmamıştık. Bu gece harika görünüyorsunuz." Lord Howard, "Gerçekten harika!" diye tekrarladı. Thomas Everly'nin Elizabeth'e doğru uzanan koluna anlamlı bir gülümsemeyle baktı ve, "Everly," dedi; "Doğru olan, genç bir hanıma, önce, size eşlik edebilir miyim? diye sormaktır. İnsan öyle kolunu uzatıp genç hanımın girmesini beklemez." Sonra Elizabeth'e dönüp» eğilerek genç kızı selamladı ve, "Size eşlik edebilir miyim?" diye sorarak kolunu uzattı.

Elizabeth güldü. Artık nişanlı bir kız olduğuna göre bazı kuralları azıcık çiğnemesinde sakınca yoktu. "Elbette, sayın lordlar," diye karşılık verdi ve ikisinin de kollarına ellerini koydu. Hep birlikte yürümeye başladılar. Elizabeth, onlarla, "İkinizin arasında, ayaklan tutmayan ihtiyar bir kadın gibiyim," diye şakalaştı. "İki kişinin desteği olmadan ayakta duramadığımı sanacaklar."

Delikanlılar ve Elizabeth gülüştüler. Üçlü, lan Thornton ve arkadaşlarının yanından geçerken, Thornton bu neşeli ana tanık oldu. Elizabeth, kendini tutup, yanından geçerken ona bakmadı. Sonra, birisi Lord Hovvard'a seslendi; o da cevap vermek için durakladı. işte o zaman, Elizabeth kendine hakim olamadı ve gurubun ortasında duran, uzun boylu, geniş omuzlu adama baktı. Thonton başını eğmiş, aralarındaki tek kadının anlatmakta olduğu komik hikayeyi dinliyordu. Elizabeth'in yanı başında olduğunu fark ettiyse bile, bunu hiç belli etmedi. Birkaç dakika sonra, tekrar yürümeye başladıklarında. Lord Howard, "İtiraf edeyim ki," dedi.; "Sizin burada olduğunuzu duyunca biraz şaşırdım."

Elizabeth, içinden, bir daha lan Thornton'u düşünmeyeceğine yemin ediyordu. Hiç tanımadığı bu adam onda bir saplantı haline gelmişti. Üstelik kendisi artık nişanlı sayılırdı. Düşüncelerinden sıyrılmaya çalışarak, "Niçin şaşırdınız?" diye sordu. Delikanlı, "Çünkü Charise Dumont'un çevresi biraz hızlı yaşar," diye açıkladı. Şaşırmak sırası Elizabeth'deydi. Sarışın, yakışıklı bir erkek olan Lord Hovvard'a döndü. "Ama," dedi; "Refakatçim Bayan Throckmorton-Jones Londra'da bu aile ile görüşmeme, onları ziyaret etmeme tek bir kez bile itiraz etmedi. Üstelik, Charise'in annesi annemin arkadaşıydı."

Lord Hovvard'm tebessümü hem endişeli hem de güven vericiydi. Üstüne basa basa, "Londra'da," dedi; "Charise eşsiz bir ev sahibesidir. Ancak sayfıyede -nasıl anlatsam bilmem ki- onun verdiği davetler biraz fazla özgür olmakla ünlüdür. Bu davetlere olur olmaz kişiler de katılır." Konuklara gümüş bir tepsi içindeki şampanya kadehlerini sunmakta olan uşağı durdurup tepsideki iki kadeh aldı ve birini Elizabeth'e uzattı. Sonra, gülerek, "Burada olduğun için senin hakkında dedikodu yapılacağı aklıma bile gelmez," diye devam etti. "Ne de olsa, Everly ve ben buradayız. Bu da yüksek sosyetenin en üst düzeyinden bazı kimselerin de burada olduğunu gösterir."

Lord Everly, başıyla lan Thornton'u göstererek, aşağılayıcı bir yüz ifadesiyle, "Ama buradaki bazı konuklar" dedi: "Londra'nın hiçbir yerinde saygın bir ailenin evine giremez." Elizabeth, kendini tutamayıp, merak ve korku içinde. "Bay Thornton'u mu kastediyorsunuz?" diye sordu. "Evet, onu kastediyorum. "

Genç kız şampanyasından bir yudum aldı. Bu fırsattan yararlanarak, ilk konuştukları andan beri aklından çıkmayan uzun boylu, yanık tenli adama baktı. Elizabeth, onu, zarif ve kibar bir beyefendi olarak görüyordu. Koyu renk pantolonu ve ceketini, geniş omuzlarını ve kaslı, uzun bacaklarını ortaya

çıkartıyor, bu giysinin Londra'nın en iyi terzilerinden biri tarafından dikildiği belli oluyordu. Kar beyazı boyun bağı, kusursuz bir biçimde bağlanmış, siyah saçları özenle taranmıştı. Şu anda bedeni gevşekti ama buna rağmen, vücudundan bir halterciyi hatırlatan erkeksi bir güç fıskırıyordu. Güneş yanığı yüzünde soylulara özgü, mağrur ve soğuk bir ifade vardı. Elizabeth'in bakışları, onun tunçtan oyulmuş bir heykeli andıran yüzünden, Lord Everly'ye kaydı. "Yani... o kadar kötü biri mi?" diye sordu. Genç kızın izlenimi ise çok farklıydı ve şu anda bunu düşünüyordu. Lord Everly'nin söylediklerini kavrayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Beterin beteri! O sıradan bir kumarbaz, bir korsan, ne iş yaptığı belli olmayan biri. Hatta, hakkında daha da kötü şeyler söyleniyor!" Elizabeth, çok şaşırılmış ve büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kendini tutamayıp. "Bu söylediklerinize inanmakta güçlük çekiyorum," dedi.

Lord Hovvard. Everly'ye bakıp susmasını işaret etti. Sonra Elizabeth'e güven vermek ister gibi gülümsedi. Onun şaşkınlığının ve üzüntüsünün nedenini yanlış anlamıştı. "Siz Lord Everly'nin söylediklerine aldırmayın, küçük hanım," dedi. "İki hafta önce, sosyetenin sık sık uğradığı bir oyun salonunda Thornton'la kumar oynadı ve 10.000 İngiliz lirası kaybetti. Bu nedenle çok kızgın." Genç lord itiraz etmeye yeltenince de, gülerken, "Susun , Everly!" diye ekledi. "Anlattıklarımız yüzünden bu gece Lady Elizabeth'in uykusu kaçacak." Elizabeth'in arkadaşları bir köşede durmuş sohbet ediyorlardı. Lord Hovvard ve Lord Everly, Elizabeth'le birlikte onların buldukları yere doğru yürümeye başladılar. Ancak, genç kızın akli hâlâ lan Thornton'daydı. Bu nedenle, arkadaşlarının yanına geldiklerinde onların konuştuklarını tam olarak duymadı. Georgina, "Bilmem ki erkekler onda ne buluyor," diyordu. "O hiç birimizden daha güzel değil."

Penelope, bir filozof edasıyla, "Erkekler koyunlara benzer," diye söze karıştı. "Biri nereye giderse, diğerleri de oraya gider. Bunu hiç fark etmediniz mi?"

Georgina, "İnşallah içlerinden birini seçip evlenir de diğerleri bize kalır," diye mırıldandı. "Bana kalırsa, Elizabeth ona tutuldu."

Valerie, gül kurusu tuvaletinin eteklerini hırsla çekiştirerek, "Boşa vakit harcıyor," diye tısladı. "Size daha önce de anlattım. Charise bana onun kesinlikle genç ve masum parçalarla ilgilenmediğini söyledi." Kısa bir sessizlikten sonra, içini çekerek, "Yine de," diye devam etti; "Ona aşık olması harika bir şey olurdu. Onunla bir iki kere dans etmesi, arzu dolu bakışmalar dedikoduları duyan hayranlarının çil yavrusu gibi dağılmasınayeter." Oanda, yanı başında, biraz geride duran Elizabeth'i gördü ve "Hay Allah! Elizabeth, sen burada miydin!" diye söylendi. "Biz senin Lord Hovvard ile dans ettiğini sanıyorduk." Lord Howard, "Mükemmel bir fikir," diye onayladı. "Bana bir sonraki dans için söz vermişsiniz, Lady Elizabeth. Ama kabul ederseniz, onun yerine bu dansı tercih ederim." Lord Everly, yanılığa düşerek, Lord Hovvard'ın da Elizabeth ile evlenmek istediğini sanıyor ve onu kendisine rakip görüyordu. Karanlık bakışlarla genç Lord'a bakarak, "Bütün gece onunla dans edeceğinizden eminim," diye söze karıştı. "Ama daha önce söylemek istediğim bir şey var. Yarın, köye, bütün gün sürecek bir gezi tertipleniyor. Bu gezide size eşlik etmemi kabul eder misiniz, Lady Elizabeth?" Elizabeth kızların konuşmalarını tam olarak duymamış ama kendisini çekiştirdiklerini anlayıp tedirgin olmuştu. Bunu hiç belli etmeden, büyük bir nezaketle, önce Lord Everly'in teklifini kabul etti, sonra da Lord Hovvard'la dans etmek üzere piste doğru yürüdü. Genç adan, dans sırasında ona bakıp gülümseyerek, "Mondevale bana bir sır verdi," dedi. "Sizin onu dünyanın en mutlu erkeği yapmaya hazırlandığınızı söyledi -elbette ağabeyiniz aniden başka bir talibinizi tercih etmezse." "Bu kararı verecek olan ağabeyimdir."

Robert'ın, Mondevale'i biraz bekletmenin uygun olacağını düşündüğünü bildiği için, Elizabeth başka bir şey söyleyemezdi.

Lord Hovvard, "Öyle olması gerek," diye onayladı.

Bir saat sonra, Elizabeth, Lord Hovvard'ın hiç yanından ayrılmadığını fark etti ve kendisini koruma görevini üstlendiğini anladı. Besbelli, bu davetin genç ve masum kızlara uygun olmadığını düşünüyordu. Delikanlı, Elizabeth'e bir kadeh punç getirmek için uzaklaştığında, genç kız balo salonun tenhalaşmakta olduğunu fark etti. Konuklar birer birer, bitişikteki oyun salonuna geçiyorlardı. Normalde balolarda, oyun odasında sadece erkekler olurdu. Ev sahibesi erkeklerin oyun oynayabilecekleri bir yer hazırlar ve baloya zorunlu olarak gelmiş olan ve bütün akşamı incir çekirdeğini doldurmayacak konuşmalarla geçirmek istemeyen, yirmili yaşlarını geride bırakmış, evli

erkekler burada iskambil oynarlardı. Ian Thornton'un uzunca bir süre önce oyun odasına geçtiğini görmüştü. Şimdi kendi arkadaşları oraya gitmeye can atar görünüyorlardı. Lord Howard, elinde punç kadehiyle yanma geldiğinde, "Oyun odasında özel bir şeyler mi oluyor?" diye sordu.

Genç adam gülerek, "Thornton çok para kaybetmiş," diye cevap verdi. "Oyunun başından beri kaybediyormuş. Bu alışılmış bir şey değil. Genellikle kazanır."

Penelope ve diğer kızlar bu sözleri duydular. Merak ve heyecanla onlara baktılar. Penelope, "Lord Tilbory, Bay Thornton'un bütün servetinin masanın üstünde olduğunu söyledi," dedi. "Fiş ya da bono olarak."

Elizabeth midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Onun koruyuculuğunu üstlenmiş olan Lord Hovvard'a, "Yani...yani, kumar masasında her şeyini kaybetmek üzere ini?" diye sordu. "Böyle bir şeyi niçin yapsın?"

"Sanırım heyecan için. Kumarbazlar böyledir." Elizabeth, babasının, ağabeyinin ve başkalarının anlamsız bir şans oyununda büyük paraları tehlikeye atmaktan niçin zevk aldıklarını asla anlayamıyordu. Ama bu konuda bir şey söylemeye fırsat bulamadı; çünkü Penelope, Georgina, Valerie ve hatta Elizabeth'i göstererek, tatlı bir gülümsemeyle, "Hepimiz oraya gidip, bu heyecan verici oyunu seyretmek istiyoruz, Lord Howard," dedi. "Siz yanımızda olursanız, bunun bir sakıncası olmaz. Kim bilir ne eğlencelidir. Konukların yarısı orada."

Lord Howard, kendisine umutla bakmakta olan üç güzel yüze karşı duyarsız kalamadı. Ama yine de tereddüt ediyordu. Kararsızlık içinde Elizabeth'e baktı. Kendiliğinden üstlendiği onu koruma göreviyle, içerde olup bitenlere tanık olma isteği çelişiyordu. Valeri, "Bu uygunsuz bir şey değil," diye iddia etti. "Oyun odasında başka hanımlar da var." Genç adam çaresizlik içinde sırtıttı. "Pekâlâ," dedi. Kolunda Elizabeth ve yanında diğer kızlar olduğu halde, oyun odasının açık kapısına doğru yürüdü. Hep birlikte odayı dolduran erkeklerin arasına girdiler.

Elizabeth'in içinden, Ian Thornton'un varını yoğunu kaybedişini seyretmek istemediğini haykırmak geliyordu, ama kendini tuttu. Meşe oyun masalarının en büyüğünün çevresinde toplanmış, iskambil oynayanları seyreden gurubu görünce de duygularını belli etmemeye özen gösterdi. Oyun salonunun duvarlarındaki koyu renk ahşap lambriler ve yerdeki şarap rengi halı, burayı olduğundan da loş gösteriyor, bu oda, apaydınlık balo salonuyla tam bir çelişki oluşturuyordu.

Girişte usta bir işçilikle yapılmış iki büyük bilardo masası vardı. Her iki masanın üstünde de bir kristal avize vardı. Odanın içine, bunlardan başka sekiz oyun masası serpiştirilmişti. Masalar boştu ama üzerlerinde iskambil kâğıtları ve oyun fişleri duruyordu. Elizabeth, bu masalarda oyun oynamakta olanların, kendi ellerindeki kâğıtları bırakarak heyecanlı bir oyunun sürmekte olduğu büyük masanın çevresinde toplanmış olduklarını tahmin etti. O tam bunu düşünürken, büyük masanın çevresindeki seyircilerden biri, yüksek sesle, "Kendi | masamıza dönüp, oyunumuza devam etsek iyi olacak," dedi. Bunun üzerine, dört erkek diğer oyun masalarından birine yöneldiler. Lord Howard, yanındaki genç kızlarla birlikte, bu beylerden boşalan yere doğru yürüdü. Elizabeth şimdi hiç olmak istemediği bir yerde. Ian Thornton'un dirseğinin dibinde duruyordu. Buradan onun bütün parasını kaybetmesini seyretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Masanın çevresinde Ian Thornton'dan başka dört adam oturuyordu. Bunlar arasında Lord Everly de vardı. Genç yüzü kazandığı zaferin etkisiyle kızarmıştı. Oyuncular arasında en genç olan oydu ve sadece onun duyulan, yüzünden ve duruşundan belli oluyordu, Ian Thornton, Lord Everly'nin aksine çok rahat görünüyordu. Arkasına dayanmış, uzun bacaklarını masanın altına uzatmış, ceketinin düğmelerini açmıştı. Diğer üç erkek bütün dikkatlerini ellerindeki iskambil kâğıtlarına vermiş görünüyorlardı. Yüz ifadelerinden bir şey anlamak mümkün değildi.

Elizabeth'in bulunduğu yerin tam karşısında oturan Lord Hummond sessizliği bozdu. Hafifçe gülümseyerek, "Bana kalırsa blöf yapıyorsun, Thorn," dedi. Sonra, "Üstelik, bütün gece sürekli kaybettin. 500 İngiliz lirası arttırıyorum," diye ekledi ve önündeki fişler arasından beş tanesini eliyle ortaya doğru itti.

O anda Elizabeth'in dikkatini çeken iki şey oldu: Anlaşılan, Ian'ın lakabı Thorn'du ve soylular arasında çok seçkin bir yeri olan saygıdeğer Hummond Dükü, ona yakın bir arkadaşı gibi hitap etmişti. Bununla beraber, diğer oyuncular Ian'a karşı soğuk davranmakta devam ediyorlardı. Onlar da ortadaki fiş yığımına kendi fişlerinden beşer fiş eklediler. Sıra Ian'a gelince, Elizabeth onun önünde sadece beş tane

beyaz fiş olduğunu görüp korkuya kapıldı, lan onların beşini birden ortaya doğru itince genç kız büyük bir üzüntü duydu. Farkına varmadan nefesini tuttu. Böyle bir şans oyununda varını yoğunu ortaya koymanın ne kadar aptalca olduğunu düşündü.

Son sözler söylenmişti. Hummond Dükü elindeki kâğıtları gösterdi -bir çift as. Besbelli diğer iki erkeğin ellerinde daha küçük kâğıtlar vardı. Çekildiler. Lord Everly neşeyle sırtarak düke, "Sizi yendim!" dedi ve üç papaz gösterdi. Ortadaki fişleri almak için uzandığında, lan, heyecansız bir sesle, "Sanırım onlar benim," diye söylenerek kâğıtlarını açtı -üç dokuz ve bir çift dört.

Elizabeth yine farkında olmadan ciğerlerindeki havayı boşalttı ve lan, birden dönüp ona baktı. Genç kızın orada olduğunu o anda fark etmiş ve yeşil gözlerindeki üzüntüyü ve yüzündeki solgun gülümsemeyi görmüştü. Ağzının köşesinde gülümsemeye benzer bir şey belirdi ve hemen kayboldu. Masanın çevresinde oturan erkeklere dönerek, sakın bir sesle, "Belki de böyle güzel hanımların varlığı sonunda şansımı değiştirdi," dedi.

Hanımlar demişti ama Elizabeth onun kendisini kastettiğini hissetmişti -hayır, öyle olduğunu biliyordu.

Ne yazık ki şansının değiştiği konusundaki tahmini yanlıştı. Bu konuşmayı izleyen yarım saat içinde, lan kazandığı fişlerin çoğunu kaybederken, Elizabeth onu nefesini tutarak, büyük bir üzüntüyle izledi. Ama, genç adam hiçbir tedirginlik belirtisi göstermiyor, yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu. Ancak Elizabeth onun bu kadar çok para kaybedişini daha fazla seyredemeyecekti. Kimseyi rahatsız etmek istemediğinden, uzaklaşmak için, son elin bitmesini bekliyordu. Oyun bitince, Hummond Dükü, "Şimdi birer kadeh içki içmek hepimize iyi gelecek," dedi ve başıyla yakındaki bir uşağa işaret etti. Uşak hemen geldi ve erkeklerin önünde duran boş içki kadehlerini alıp, dolu kadehler bıraktı. Elizabeth, Lord Howard'a döndü. Eteklerini toplayıp odadan çıkmaya hazırlanarak, gergin bir sesle, "İzninizle," dedi. lan, şansının değiştiğini söylediği andan sonra tek bir kez bile dönüp ona bakmamıştı. Genç kız, Thornton'ın kendisinin oradaki varlığını unuttuğunu sanıyordu. Oysa, lan, onun sesini duyunca, başını kaldırıp yüzüne baktı. Neşeli bir sesle, "Acı sona Nanik olmaktan mı korkuyorsunuz?" diye sordu. Onun bu sözlerini duyan diğer üç erkek içtenlikle güldüler. Ama bu gülüşlerde sıcaklık yoktu.

Elizabeth durakladı. Acaba deliriyor muyum, diye düşünüyordu. Çünkü lan Thornton'ın onun kalmasını istediğini hissetmişti. Belki de bu onun hayaliydi. Kararsızdı ama yine de cesaretle gülümseyerek, "Sadece şarap almaya gidiyordum, efendim," dedi. Robert'in arada sırada kullandığı kumarla ilgili sözcükleri hatırlamıştı. "Bu oyundan yüzünüzün akıyla çıkacağınıza..." doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu; "Sonsuz güvenim var." Elizabeth'in söylediklerini duyan bir uşak, telaşla ona bir kadeh şarap getirdi ve Elizabeth, lan Thornton'ın dirseğinin dibinde durmaya devam etti.

O anda, ev sahibesi, oyun odasından içeri süzüldü. Ve büyük masanın çevresinde oturanlara sitemkâr bakışlarla baktı. Sonra, Ian'a döndü. Yüzündeki muhteşem gülümsemeye rağmen sesi ciddiydi. "Bana bak, lan," dedi. "Bu iş gereğinden fazla uzun sürdü. Oyununu bitir ve balo salonuna dönüp bize katıl." Gözleri bir süre genç adamın yüzüne takılı kaldı ve bakışları isteksizce diğer beylere kaydı. Onları da, "Beyler, yirmi dakikaya kadar, puro ve içki servisinizi durduracağım," diye uyardı. Seyircilerden bazıları, ya misafirlik görevlerini ihmal ettiklerini düşünüp utandıklarından, ya da lan'ın sürekli kaybedişini izlemekten sıkıldıkları için, onun arkasından oyun salonunu terk ettiler. Hummond Dükü, "Bu akşamlık bu kadar yeter," diye açıkladı. "Sıkıldım."

Bir başkası, "Ben de," diye ona katıldı.

Lord Everly, "Bir oyun daha oynayalım," diye ısrar ediyordu. "Thornton'ın önünde biraz para kaldı. Onu da almak istiyorum."

Masadaki erkekler kararsızlık içinde birbirlerine baktılar. Nihayet, Dük başını salladı. "Tamam, Everly. Ama tek bir oyun. Sonra balo salonuna döneceğiz."

Lord Everly, heyecanla, "Son oyun olduğuna göre, bahislerde sınır yok, öyle değil mi?" diye sordu. Bu tür teklifler karşısında yapılacak tek şey onaylamakmış gibi hepsi kabul ettiler. lan kâğıtları dağıttı. Açılış 1000 İngiliz lirasıydı. Ama beş dakika içinde, ortada kümelenen fişlerin değeri 25.000 İngiliz lirasına yükseldi. lan ve Lord Everly'nin dışındaki bütün oyuncular birer birer çekildiler. Oyunun bitmesine sadece tek bir el kalmıştı. Lord Everly dördüncü kartını alırken, Elizabeth ellerini ovuşturuyordu.

Genç adam önce çektiği kâğıda, sonra Ian'a baktı. Gözlerinde zafer pırıltıları vardı. "Thornton, eğer oyuna devam etmek ve sonucu görmek istiyorsan, bu kâğıt sana 10.000 İngiliz Lirasına mal olacak," dedi.

Ian, bunu kabul edip, 5.000 İngiliz lirası daha arttırınca, Elizabeth'in içinden varlıklı genç lordu gırtlaklamak, Ian Thornton'un da ayak bileğine bir tekme atmak geldi. Bunu masanın altından kolayca yapabiliyordu.

Ian'in durumu kavrayamamasına inanamıyordu. Everly'nin elinde çok değerli kâğıtlar olduğunu, genç adamın yüzünden anlamak güç değildi. Herkes bu son öneriyi kabul edip etmeyeceğini merak ederek Everly'ye bakıyordu. Elizabeth, bir dakika daha dayanamayacağını hissediyordu. Eteklerini topladı. Genç kızın bu küçük hareketi Ian'in dikkatini rakibinden ona yöneltmesine neden olmuştu. O gece üçüncü kez, Elizabeth'e baktı -ikinci kez, onun orada olup olmadığını anlamak için bakıyordu. Sonra, küçük bir el hareketi yaptı ve kimseye hissettirmeden kâğıtlarını Elizabeth'e gösterdi. Elinde dört tane onlu vardı.

Genç kız birden ferahladı ama aynı zamanda duygularının yüzünden anlaşılmasından korktu. Masadan uzaklaşmak için telaşla döndü. Neredeyse Lord Howard'a çarpacaktı. "Kısa bir süre dışarı çıkıp derin bir nefes alacağım," dedi. Genç adam, Everly'nin cevabını o kadar merak ediyordu ki hiç itiraz etmedi ve başını sallayıp ona yol verdi. - Elizabeth, Ian'ın, onu rahatlatmak için, elindeki kâğıtları kendisine göstererek, genç kızın aptalca bir şey yapıp ya da söyleyip onu ele vermesi tehlikesini göze aldığını anlamıştı. Ama bunu niçin yaptığını anlayamıyordu. Sadece, yanında durmasının, Ian'ın hoşuna gittiğini hissediyordu.

Yapabileceği başka bir şey olmadığı için oradan kaçmıştı. Şimdi Soyun odasında kalmak için bir bahane arıyordu. Bu yüzünden duvardaki bir resmin önünde durdu ve yapmacık bir hayranlıkla onu seyretmeye başladı. Resimde bir av sahnesi canlandırılmıştı. Ian'ın, "Sıra sizde Everly," dediğini duydu.

Lord Everly'nin cevabını duyan Elizabeth titredi. "Yirmi beş bin İngiliz Lirası."

Dük ona, "Aptallık etme," dedi. "Bir eli bu kadar yükseltmek senin için bile çok saçma."

Elizabeth artık yüz ifadesini kontrol edebileceğini hissediyordu. Tekrar masanın başına döndü.

Everly sakın bir sesle, "Bu meblağ beni sarsmaz," diye hatırlattı. "Ancak, siz kaybederseniz, Thornton, alacağımı tahsil edip edemeyeceğim konusunda endişeliyim." Elizabeth, bu hakaret kendisine yapılmış gibi irkildi. Ian ise arkasına dayandı ve buz gibi bir sessizlik içinde Everly'e baktı. Herkese çok uzun gelen gergin bir an sonra, "10.000 İngiliz daha arttırabilirim," dedi. "Beni sarsmaz."

Everly, "10.000 İngiliz'in kalmadı ki," diye tısladı. "İmzalayacağın değersiz bir bonoya karşılık nakit para koyacak değilim."

Hummond Dükü, "Yeter," diye onun sözünü kesti. "Çok ileri gidiyorsun, Everly. Ben Thornton'a kefil oluyorum. Şimdi ya kabul et ya da oyundan çekil." Everly, ateş saçan bakışlarla Hummond'a baktıktan sonra, yüzünü tiksintiyle buruşturarak, Ian'a, "On bin daha," dedi. "Kabul ediyorum. Şimdi elini görelim."

Ian, tek bir kelime bile söylemeden kâğıtlarını zarif bir yelpaze gibi masanın üstüne koydu. Dön onlu yan yana duruyordu.

Everly ayağa fırladı. "Seni gidi sahtekar! O kâğıdı destenin dibinden çaldığını gözlerimle gördüm; ama gördüklerime inanmak istemedim. Seni düelloya davet ediyorum!" Bu affedilmez itham karşısında odanın içinde mırıltılar dolaştı. Ian'in çenesinde bir kas oynadı ;bunun dışında, yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. Everly. "Cevap ver, sahtekâr," diye tısladı. İki elini yumruk yapıp masanın üstüne koymuş, ateş saçan bakışlarla Ian'a bakıyordu. Ian, bütün bu konuşmalardan sıkıldığını belli eden buz gibi soğuk bir sesle, "Bu hakaretler karşısında, sanırım, düello davetini yapan taraf ben olmalıyım," dedi.

Birisi, "Eşeklik etme, Everly," diye seslendi. "Seni sinek gibi ezer." Elizabeth bu sözleri duymamıştı bile. Bütün düşündüğü, nedensiz yere bir düellonun kararlaştırılmak üzere olduğuydu.

Dayanamayıp patladı. "Burada bir yanlışlık var." Tedirgin olan erkekler dönüp ona baktılar. "Büyük bir hata yapıyorsunuz! Bay Thornton kâğıt çalmadı." Telaşla devam etti. "Son kâğıdı çekmeden önce elinde dört tane onlu vardı. Bir kaç dakika önce oyun salonundan çıkmaya hazırlanırken, göz ucuyla

onun elindeki kâğıtlara baktım ve dört tane onlu gördüm." Kimsenin onun söylediklerine aldırmadığını fark edip şaşırdı. Lord Everly de dahil olmak üzere, hiç biri onu dinlemiyordu. Everly elini masaya vurarak, "Allah belanı versin" diye haykırdı. "Sana sahtekâr dedim. Şimdi, kor..."

Elizabeth, onun ağzından, kesin bir düello nedeni olan 'korkak' kelimesinin çıkmasını engellemek için, ""Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Söylediklerimi hiç biriniz duymadınız mı?" Masanın çevresinde ayakta duran erkeklere bakıyordu. Olay onları doğrudan ilgilendirmediği için, Lord Everly'den daha mantıklı olabileceklerini düşünüyordu. "Biraz önce size, son kâğıdı çekmeden önce Bay Thornton'un elinde dört onlu olduğunu söyledim ve..." Beylerden hiç birinin yüz ifadesi değişmedi. O zaman Elizabeth, neler olup bittiğini, niçin kimsenin bir şey söylemeyeceğini belirgin bir biçimde anladı. Ortak üstünlüklerinin bilincinde olan lordlar ve şövalyelerle dolu bir salonda, kimse lan Thornton'u adam yerine koymuyordu. O bir yabancıydı. Everly ise onlardan biriydi ve bu beyler hiçbir zaman, kendi aralarından birine karşı bir yabancıнын tarafını tutmazlardı. Üstelik, lan, Everly'nin düello teklifini kabul; etmeyerek, onu adam yerine koymadığını belli etmiş oluyor ve odada bulunanlar bu hakareti kendi üstlerine alınıyorlardı.

Lord Everly de bunun farkındaydı. Bu onu daha çok kızdırdı. Gözlerinde canavarca pırıltılar belirdi. "Eğer yarın sabah benimle düello yapmayı kabul etmezsen, seni arayıp bulurum. Seni gidi alç..."

Elizabeth telaşla onun sözünü kesti. "Bunu yapamazsınız, Lordum!" Everly ona öfke dolu bir şaşkınlıkla baktı. O anda Elizabeth'in kendisinin de farkında olmadığı bir yönü ortaya çıktı. Salonda bulunanlar içinde, kendisine duyduğu zaafıtan emin olduğu erkeği hedef aldı -Thomas Everly'ye tatlı tatlı gülümsedi ve genç adamın tutkusunun onu düello teklifinden vazgeçirmesine dua ederek işveli bir sesle, "Bu ne büyük saçmalık!" dedi. "Yarın köye giderken bana eşlik etmeye söz vermişsiniz. Bu durumda, düello da nereden çıktı?"

"Bakın Lady Elizabeth, bu..." Genç kız, yine onun sözünü kesti. Yüzünde masum bir ifadeyle, "Hayır, üzgünüm, Lordum, ama ısrar ediyorum," dedi. "Yani...demek istiyorum ki, hiçe sayılmayı kabul edemem!" Çaresizlik içinde ellerini ovuşturuyordu. "Bana daha fazla değer verdiğinizi sanıyordum. Bu davranışınız hiç hoşuma gitmedi. Bana verdiğiniz sözü tutmama olasılığınız karşısında çok şaşırırım." Elizabeth yeşil gözlerini ona dikmiş, gülümseyişiyle genç adamı adeta büyülüyordu. Everly kapana kısılmış gibiydi. Boğuk bir sesle, "Şafak vakti bu aşağılık adamı düelloda yendikten sonra size köy gezisinde eşlik ederim," dedi. Elizabeth, ümitsizlik içinde, "Şafak vakti mi?" diye haykırdı. "O kadar erken kalkarsanız köy gezintisinde keyifsiz olur, beni eğlendiremezsiniz. Hem zaten, Bay Thornton kabul etmezse düello olmaz. Onun bu düello davetini kabul etmeyeceğinden eminim, çünkü..." lan Thornton'a bakarak, mağrur bir edayla sözlerini tamamladı: "çünkü, yarınki gezintide beni eşsiz bırakacağımı bile bile size ateş edecek kadar duygusuz olamaz." Ian'ın cevaplamasına fırsat vermeden odadaki diğer erkeklere döndü ve yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye, "Bakın işte, her şey çözümlendi," dedi. "Oyunda sahtekârlık yapan yok ve kimse kimseyi vurmayacak." İki kişinin dışında, salonda bulunan herkes genç kıza, öfkeyle ve ayıplayarak bakıyordu.

Hummond Dükü, onun budalanın biri mi. yoksa yetenekli bir diplomat mı olduğuna karar vermeye çalışıyor, lan ise onu yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle seyrediyordu. Bakalım şimdi ne saçmalık yapacak, diye sabırla bekler gibiydi.

Kimse yerinden kıpırdamaya niyetli görünmüyordu. Elizabeth bu konuda da çaba gösterdi. "Lord Everly, vals çalıyor. Hatırladığım kadarıyla benimle vals yapmak için söz vermişsiniz. " Erkekler homurdandılar. Lord Everly bu homurtuların Elizabeth'i değil de kendisini hedef aldığını sanarak kıpkırmızı oldu. Topuklarının üstünde döndü ve genç kıza nefret dolu bakışlarla baktıktan sonra odadan çıktı. Elizabeth ortada kalmış ve gülünç duruma düşmüş, bir yandan da ferahlamıştı. Ancak, Lord Howard toparlanıp şaşkınlığından kurtuldu, sakın bir tavırla Elizabeth'e kolunu uzattı. "Lord Everly'nin yerini almama izin verin," dedi. Oyun salonundan çıkana kadar, Elizabeth hiçbir şey söylemedi. Balo salonuna girdiğinde bacakları titriyor, güçlkle ayakta duruyordu. Lord Howard, yumuşak bir sesle, "Londra'da yenisiniz," dedi. "Umarım söyleyeceklerim benden soğumanıza neden olmaz. Bu yaptığınız yani erkeklerin işine karışmak, uygunsuz bir davranış. "

Elizabeth, içini çekerek, "Biliyorum," diye itiraf etti. "Hiç değilse şu anda anlamış bulunuyorum. Oyun odasında düşünmeden konuştum. "

Lord Howard yine yumuşak bir sesle, "Kuzenim," dedi - Lord Mondevale'den söz ediyordu; "Anlayışlı bir insandır. Başkalarından abartılı dedikodular duymadan, ben ona durumu açıklayıp, gerçeği anlatırım."

Dans sona erince Elizabeth izin isteyip tuvalete gitti. Birkaç dakika da olsa yalnız kalmak istiyordu. Ne yazık ki tuvalette birkaç kadın vardı ve oyun odasında olanlardan söz ediyorlardı. Gece yarısı ikram edilecek olan akşam yemeğinden önce odasına çekilmeyi tercih ederdi ama sağduyusu ona, yapabileceği en kötü şeyin ortadan kaybolmak olduğunu söylüyordu. Hiçbir seçeneği yoktu. Yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle balo salonuna döndü ve biraz hava almak için balkona çıktı. Ay ışığı, balkondan bahçeye inen merdivenlerin ve fenerlerin aydınlattığı bahçenin üzerinde parlıyordu.

Elizabeth bu manzara karşısında derin bir huzur duydu ve bu duyguyu daha yoğun bir biçimde yaşayabilmek için merdivenlerden aşağı indi. Bahçede rastladığı birkaç çifte başıyla selam vererek yürümeye başladı. Bahçenin sonuna gelince durakladı, sonra kameriyeye girdi. Artık konukların sesleri gelmiyor, sadece müzik duyuluyordu. Birkaç dakika geçmişti ki, boğuk, kadife gibi bir ses duydu. "Benimle dans edin, Elizabeth."

Ian'ın birdenbire ortaya çıkivermesi karşısında irkilen Elizabeth hızla dönüp ona baka kaldı. Farkında olmadan elini boğazına götürmüştü. Ian'ın oyun odasında ona kızdığını sanmıştı. Ama genç adamın yüz ifadesi karanlık olmakla beraber yumuşaktı. Valsin baştan çıkarıcı melodileri Elizabeth'i bir bulut gibi sarmıştı. Ian kollarını açmış onu bekliyordu. Aynı boğuk sesle, "Benimle dans edin," diye tekrarladı.

Elizabeth rüyada gibiydi. Ona doğru birkaç adım attı ve erkeğin sağ kolunun beline dolandığını, onu kendi diri bedenine doğru çektiğini hissetti. Ian, onun parmaklarını sol eline almış, genç kızın minicik eli erkeğin avucunda kaybolmuştu. Şimdi ikisi birlikte, daha önce binlerce kere dans etmiş bir çift gibi zarif hareketlerle dönerek vals yapıyorlardı. Elizabeth'in eldivenli elinin altında erkeğin omzu geniş ve kaslı, beline dolanan kolu çelik gibiydi. Birbirlerine normalin çok ötesinde yakındılar. Elizabeth'in tedirgin olması, kendisini tehdit altında hissetmesi gerekirdi -özellikle bu karanlık köşede. Ama aksine, genç kız korunduğunu ve güvende olduğunu hissediyordu. Buna rağmen, huzursuz olmaya başladı ve sessizce dans etmektense konuşmalarının uygun olacağını düşündü. Genç adamın omzuna bakarak, "Bana kızgın olduğunuzu sanıyordum," dedi.

Ian Thornton ona cevap verirken gülümsüyordu. "Hayır, kızmadım. Şaşırdım."

"Bunun doğru olmadığını bile bile, size sahtekâr demelerine göz yumamazdım."

Genç adam, alçak sesle, "Benim hakkımda daha kötü şeyler de söylendi," diye karşılık verdi.

"Özellikle de sizin genç arkadaşınız Everly tarafından."

Elizabeth sahtekâr sözünden daha büyük bir hakaretin ne olabileceğini merak etti. Ama terbiye kuralları sormasına engeldi. Endişeli bakışlarla genç adamın yüzüne baktı, "Onu düelloya davet etmeyeceksiniz, öyle değil mi?" diye sordu.

Ian bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, "Böyle bir şey yaparak oyun salonundaki çabalarınızı boşa çıkaracak kadar nankör biri değilim," dedi. "Üstelik yarın size eşlik edeceğini açıkça söylediniz. Bu durumda onu öldürmek büyük bir terbiyesizlik olur." Elizabeth küçük bir kahkaha attı. Utançtan yanakları kızarmıştı. "Biliyorum," dedi; "Aptalca konuştum. Ama o anda aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi. Ağabeyim de kolay öfkelenen bir insandır. Öfkelendiğinde, onu mantıklı bir açıklama yapmak yerine, şaka yaparak ya da saçma sapan şeyler söyleyip nazlandırarak sakinleştirmeyi yıllar önce öğrendim. Bu her zaman daha kolaydır."

Ian, "Korkarım ki yarın Everly'in size eşlik etmesinden yoksun kalacaksınız," diye cevap verdi.

"İşine karıştığım için bana kızgın olacağını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Çünkü şu anda, büyük bir kabalık yaparak uşağını uyandırmış, yola çıkmak üzere bavullarını hazırlıyordun Oyun salonunda olanlardan sonra burada kalmak istemeyecektir, Elizabeth.

Korkarım ki, onun hayatını kurtarmak için çaba gösterirken, delikanlıyı aşağılamış oldunuz.

Ben de onu düello teklifini kabul etmeyerek size katılmış oldum."

Elizabeth'in iri yeşil gözleri gölgelenmişti. Ian, onu teselli etmek ister gibi, "Ama elbette, hayatta kalıp da küçük düşmesi, ölmesinden iyidir," diye ekledi.

Elizabeth, belki de bunun Lord Everly gibi beyefendi olarak doğmuş bir erkekle, Ian Thornton gibi, kendi çabalarıyla belli bir yere gelmiş bir erkek arasındaki fark olduğunu

düşündü. Gerçek bir beyefendi ölümü küçük düşmeye tercih ederdi -en azından kendi mensup olduğu toplumsal sınıfın farklılığını her fırsatta ortaya koyan Robert'e göre.

"Bana katılmıyor musunuz?"

Elizabeth, sözlerinin yanlış anlaşılmasından korkarak, düşünceli Mr edayla başını salladı ve, "Lord Everly bir beyefendi ve bir soyludur," diye cevap verdi. "Bu durumda belki de ölümü aşağılanmaya tercih eder."

Ian, sakın bir sesle itiraz etti. "Lord Everly, bir iskambil oyunu i^Aüzünden hayatını tehlikeye atacak kadar gözü kara ve budala bir genç. Onun düello teklifini kabul etmediğim için, günün birinde bana teşekkür edecektir. "

Elizabeth, "Bu kibar bir erkeğin şeref anlayışıyla ilgili," diye tekrarladı.

"Bir anlaşmazlık yüzünden ölmek şerefle ilgili bir şey olmayıp, bir yaşamın boş yere harcanmasıdır. Bir erkek inandığı bir dava uğruna ya da başkalarını korumak için ölümü göze alır. Bunların dışındaki herhangi bir sebep aptallıktan başka bir şey değildir."

"Eğer ben araya girmeseydim onun düello teklifini kabul edecek miydiniz?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Elizabeth şaşırmişti. "Yanı o size sahtekâr dediği halde şerefınızı ve şöhretinizi korumak için parmağınızı bile oynatmayacaktınız, öyle mi?" diye mırıldandı.

"O anda şerefimin tehlikede olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, olsa bile genç bir delikanlıyı katlederek şerefimi kurtarabileceğim kanısında değilim. Şöhretime gelince, o zaten birçok kez sorgulandı."

"Eğer öyleyse, Hummond Dükü niçin toplum içinde sizden yana çıkıyor. Bunu bu akşam da yaptı."

Ian'ın bakışları sertleşti; yüzündeki tebessüm kayboldu. "Bu önemli mi?" Elizabeth, onun kollarının arasında, bu kehribar renkli gözlere bakarken mantıklı düşünemiyordu. O anda, erkeğin boğuk sesinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Titrek bir sele, "Sanırım değil," diye cevap verdi.

"Eğer korkak olmadığım konusunda ikna olmanızı sağlayacaksa, onun yüz ifadesini değiştirebilirim," Sonra, alçak sesle, "Müzik durdu," diye ekledi. O zaman Elizabeth, dans etmediklerini, birbirlerinin kollar arasında hafifçe sallandıklarını fark etti. Artık onun kollar arasında durmasını gerektirecek bir şey yoktu. Genç kızın buna canı sıkılmıştı. Duygularını belli etmemeye çalışarak Ian'ın kollarından sıyrılmaya yeltendi. Ama tam o anda, müzisyenler yeni bir parça çalmaya başladılar ve bedenleri müziğin ahengine uyarak yeniden dönmeye başladı. Birkaç dakika sonra, Ian, "Yarınki gezintide sizi bir eşten yoksun bıraktığıma göre, başka bir programı kabul eder misiniz?" diye sordu.

Elizabeth'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Thornton'un gezintiye birlikte gitmelerini teklif edeceğini zannetmişti. Adam y>ne onun düşüncelerini okudu ve sözleri genç kızı hayal kırıklığına uğrattı. Kısaca, "Ben size eşlik edemem," dedi. Elizabeth'in yüzündeki gülümseme solmuştu. "Niçin?" "Kuş beyinli olmayın. Benimle birlikte görünmek, sosyeteye yeni takdim edilmiş bir genç kızın şöhretini lekeler."

Bunun aksini kanıtlayacak bir şey bulmak için Elizabeth'in kafasında düşünceler fırtına hızıyla dönüp duruyordu. Ne de olsa, Ian, Hummond Dükünün yakın arkadaşıydı... Ama Dük gözde bir bekâr olmasına karşılık, aşırı özgürlükçü ve hovarda biri olarak tanınıyor, kız anneleri bir yandan onu damat olarak görmeye can atarken, bir yandan da ondan korkuyorlardı. Charise Dumont'un ise sosyete de çok saygın bir yeri vardı. Bu nedenle kimse onun bu sayfiye toplantısı hakkında olumsuz bir şey söyleyemezdi -ancak, Lord Howard böyle düşünmediğini Elizabeth'e söylemişti. "Daha önce benimle dans etmenizi rica ettiğimde, bu nedenle mi reddetmişsiniz?" "Nedenlerden biri buydu." Genç kız merakla, "Diğeri neydi?" diye sordu. Thornton, garip bir gülüşle, "Gelişmiş bir kendini koruma içgüdüğü diyelim," cevabını verdi. "Anlayamadım."

Genç adan muzip bir yüz ifadesiyle, "Gözleriniz düellolarda kullanılan tabancalardan daha öldürücü, tatlım," dedi. "O gözler, bir azize bile amacını unutturabilir." Elizabeth o güne kadar, güzelliği konusunda pek çok süslü iltifat almış ve bunları terbiyeli bir ilgisizlikle karşılamıştı. Ama, Ian Thornton'un isteksizce yaptığı bu iltifatı duyunca kıkırdadı.

Daha sonra onun yaptığı en büyük hata olduğunu anlayacaktı -o anın büyüüne kapılıp onun kendi toplumsal sınıfından, güvенеbileceği, yanında kendisini korumasına gerek olmayan iyi yetişmiş biri olduğunu varsaymıştı. "Yarın için ne önerecektiniz?" Thornton, "Öğle yemeği," dedi. "Gözlerden

uzak, sohbet edebileceğimiz özel bir yerde." İki kişilik samimi bir piknik, Lucinda'nın onaylamayacağı bir şeydi. Sosyete yeni takdim edilmiş genç kızlara uygun eğlenceler listesinde kesinlikle böyle bir şey yoktu. Buna rağmen, Elizabeth onu reddetmek istemiyordu.

Yüksek sesle düşündü: "Açık havada...göl kenarında mı?" Birlikte piknik yapmak düşüncesini kabul edilir hale getirmeye çalışıyordu.

"Sanırım yarın yağmur yağacak. Zaten göl kenarına gidip, başkalarına görünmeyi göze alamayız."

"O zaman nerede?"

"Koruda. Güneyde, malikânenin arazisinin bittiği yerdeki derenin yanında bir oduncu kulübesi vardır. Sizi saat on birde orada bekleyeceğim. Malikânenin giriş kapısının iki mil ötesinde oraya giden bir patika göreceksiniz." Böyle bir buluşma düşüncesi Elizabeth'i öylesine korkutmuştu ki, lan Thornton'un nasıl olup da Charise'in arazisini bu kadar iyi bildiğini düşünmek aklına gelmedi. Sesi titreyerek, nefes nefese, "Kesinlikle olmaz," dedi. Bir erkekle bir kulübede yalnız kalmanın sonuçlarını düşünemeyecek kadar saf değildi. Üstelik Ian'ın böyle bir teklifte bulunması onu müthiş hayal kırıklığına uğratmıştı. Kibar beyler böyle teklifler yapmazlar ve iyi yetişmiş genç kızlar bu tür teklifleri asla kabul etmezlerdi. Lucinda'nın bu konulardaki uyarıları açtı ve Elizabeth onu haklı buluyordu.

Thornton'un kollarından sıyrılmaya davrandı. Genç adam, uzaklaşmasına engel olmak için onu hafifçe sıktı. Dudakları neredeyse genç kızın

saçlarına değiyordu. Neşeli bir sesle, "Kibar bir hanımın, dans bitmeden eşini terk etmemesi gerektiğini size söyleyen olmadı mı?" diye sordu.

Elizabeth boğulacak gibi oldu. Sesi çıkmıyordu. "Bitti!" diye fısıldadı. İkisi de onun danstan çok fazla şeyler kast ettiğini biliyorlardı. Genç kız, toparlanarak, "Sizin sandığınız gibi biri değilim," dedi. Bunu söylerken kaşlarını çatmış, lan'in ceketinin önünden görünen gömleğine bakıyor, genç adamın beyaz boyun bağının arasından bir yakut ona göz kırpyordu. Erkek alçak sesle, "Size söz veriyorum," dedi. "Yarın sizi istemediğiniz bir şey yapmaya zorlamayacağım."

Tuhaf ama Elizabeth ona inandı. Ancak, öyle bile olsa, onunla bir kulübede buluşamayacağını biliyordu.

Ian tekrar, "Kibar bir erkek olarak size söz veriyorum," dedi.

Elizabeth, onunla buluşamayacağı için üzgündü. Yine de, "Kibar bir erkek olsaydınız bana böyle bir teklif yapmazdınız," diye karşılık verdi.

Ian, ciddi bir yüz ifadesiyle, "Haklısınız," dedi. "Ama, beri yandan, başka seçeneğimiz yok." "Bu bir seçenek değil. Şu anda burada bile olmamalıydık." "Yarın öğleye kadar sizi kulübede bekleyeceğim." "Gelmeyeceğim."

Ian, "Öğleye kadar bekleyeceğim," diye ısrar etti.

"Vaktinizi boşa harcamış olacaksınız. Lütfen bırakın gideyim. Bütün bunlar bir hataydı!" Ian ani bir hareketle onu kendine çekerek, sert bir sele, "O zaman ikinci bir hata daha yapalım," dedi. Genç kız onun sıcak nefesini şakağında hissediyordu. "Yüzüme bak, Elizabeth," diye fısıldadı.

Elizabeth'in beyninde uyarı zilleri çalıyordu. Başını kaldırırsa, adam onu öpecekti. Onu, "Beni öpmenizi istemiyorum," diye uyardı. Ama bu tümüyle doğru değildi.

"Öyleyse şu anda bana veda et."

Elizabeth başını kaldırdı ve onun biçimli dudaklarını gördükten sonra gözlerinin içine baktı. "Hoşça kalın!" dedi. Sesinin titremeyi-şine kendisi de şaşırılmıştı. Ian bu yüzü ezberlemek ister gibi, dikkatle Elizabeth'in yüzüne

akıyordu. Bir süre bakışları dudaklarına takılı kaldı. Sonra elleri kızın kollarından aşağı kayd ve birden onu bırakıp geriledi. "Hoşçakal, Elizabeth!"

Elizabeth arkasını dönüp bir adım atmıştı. Ama Ian'ın sesindeki derin üzüntü -belki de, geride, bir daha bulamayacağı bir şey bıraktığını hisseden yüreğinin burkulması yüzünden geri döndü. Sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Genç kız, zayıf bir sesle, "Yokluğumuzun farkına varmışlardır," dedi. Onu orada yalnız bıraktığı için kendisini haklı göstermek mi istiyordu, yoksa Ian'ın onu orada kalması için ikna etmesini mi bekliyordu, bundan emin değildi. Thornton, sanki Elizabeth'e ulaşamayacağı kadar uzaktı yine. Soğuk ve terbiyeli bir sesle, "Büyük bir olasılıkla," dedi. "Gerçekten gitmeliyim." "Elbette."

"Anlayışla karşılıyorsunuz, öyle değil mi?" Mavi kanlı olmadığı için sosyetenin uygunsuz bulduğu bu uzun boylu yakışıklı adama bakarken, Elizabeth, kendisini tutsak etmeye çalışan bu saçma toplumsal sisteme isyan ediyordu. Yutkundu. Onun kendisine ya git demesini, ya da biraz önce dansa davet ederken yaptığı gibi, ona | kollarını açmasını bekliyordu. Tekrar denedi

: "Yarın sizinle buluşmamın imkansız olduğunu anlıyorsunuz, öyle değil mi?" Erkek boğuk bir fısıltıyla onun sözünü kesti: "Elizabeth!" Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. Genç kıza elini uzattı. Elizabeth yenildiğinin farkına varmadan, o kazandığını anlamıştı. "Gel buraya."

Elizabeth'in eli kendiliğinden havaya kalktı ve ona doğru atıldı; çelik gibi kollar bedenini sardı ve sıcak ve cüretkar dudaklar ağzını buldu. Erkeğin aralık dudakları onun dudaklarını kavradı; kolları kızın omuzlarını ve sırtını daha sıkı sardı. Elleri onu hafifçe okşuyordu. Hafif bir inleme sessizliği bozdu. Elizabeth bu sesi kendisinin çıkardığının farkında değildi. Ayak parmaklarının ucunda ona doğru yükseliyor, elleriyle geniş omuzlarını kavriyor, birden bire karanlık ve şehvet dolu bir nitelik kazanan dünyasında ona sığınmaya çalışıyordu. Şu anda, onu öpen dudaklar ve bedenine yaslanan vücuttan daha önemli hiçbir şey yoktu. Ian başını kaldırdı ama onu hâlâ kollarında tutuyordu.

Elizabeth yanağını erkeğin kolalı, beyaz gömleğine yaslamıştı. Genç adamın dudaklarının saçlarına değdiğini hissetti. Thornton, "Bu umduğumdan da daha büyük bir hata oldu," dedi. Sonra dalgın dalgın, "Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun," diye mırıldandı.

Bu sözler her nedense Elizabeth'i korkuttu ve aklını başına getirdi. Ian'ın Tanrının yardımını gerektirecek kadar ileri gittiklerini düşündüğünü dile getirmesi genç kızda soğuk bir düş etkisi yapmıştı. Onun kollarından sıyrılarak buruşuk eteklerini düzeltti. Cesaretini toplayarak, başını kaldırıp erkeğin yüzüne baktı ve duyduğu dehşetten kaynaklanan bir ciddiyetle, "Bunların hiçbiri olmamalıydı," dedi. "Ancak, balo salonuna dönüp orada bulunanlarla sohbet etmeye başlarsak, kimse bir süre bahçede birlikte olduğumuzu anlayamaz. Hoşça kalın, Bay Thornton."

"İyi geceler, Bayan Cameron."

Elizabeth oradan uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Bu nedenle, Ian'ın ona iyi geceler dilerken sesinin özellikle yumuşadığını, ona veda etmek yerine sadece iyi geceler dilemekle yetindiğini fark etmediği gibi kendisine Bayan Cameron değil de Lady Cameron diye hitap edilmesi gerektiğini hatırlayamadı.

Doğrudan doğruya balo salonuna giren kapılardan birini seçeceğine, balkonun yan kapılarından birine yöneldi ve kapıyı açmayı denedi. Kapı açılınca ferahlayarak rahat bir

nefes aldı ve kendini küçük bir salonda buldu. Tam karşısında bulunan kapının تنها bir koridora açılmasını temenni ediyordu. Gecenin sessizliğinden sonra ev ona çok gürültülü geldi. Gülüşme ve konuşma sesleri ve müzik gergin sinirlerini törpülerken, parmaklarının ucuna basarak kapının yanına gitti.

Şansı yaver gidiyordu. Koridor bomboştu. Oraya varınca fikrini değiştirip odasına çıkmaya karar verdi. Görüntüsüne çabucak çeki düzen verecekti. Telaşla merdivenleri tırmanmaya başladı. Sahanlığa vardığı sırada, aşağıdan Penelope'nin sesini duydu. "Elizabeth'i gören var mı? Biraz sonra yemeğe ineceğiz. Lord Howard ona eşlik etmek istiyor." O anda Elizabeth'in aklına bir şey geldi ve aceleyle saçlarını düzelterip eteklerini kabarttı. On dakika önce, kameriyede, toplumun yasakladığı bir şeyi yaptığı belli olmasın diye içinden bir dua okudu. Valerie kayıtsız bir sesle, "Sanırım son olarak bahçeye çıkarken görülmüş," dedi. "Bay Thornton da ortada görünmüyor..."

O sırada, Elizabeth , birkaç dakika önce tırmandığı basamaklardan ağır ağır iniyordu. Valerie, büyük bir şaşkınlık içinde sustu. Elizabeth, Valerie ile Penelope'ye koyun gibi bakarak, "Tanrım," dedi; Ju akşam hava ne kadar bunaltıcı. Önce bahçeye çıkıp serinlemeyi denedim ama başaramayınca odama çıkıp biraz uzandım."

Genç kızlar, hep birlikte balo salonuna girip oyun odasının yanından geçtiler. İçeride birkaç erkek bilardo oynuyorlardı. Elizabeth, kapıya en yakın olan masanın başında Ian Thornton'ı görünce, kalp atışları hızlandı. Genç adamın elinde bir ıstaka vardı. Başını kaldırıp genç kızları gördü. Kızlardan ikisi dikkatle ona bakıyorlardı. Üçünü de başıyla kibarca selamladı. Sonra ani bir hareketle sopasını ileri doğru uzattı. Elizabeth topların birbirine çarparken ve deliklere düşerken çıkardıkları sesleri ve Hammund Dükü'nün hayran hayran güldüğünü duydu.

Georgina, fısıldayarak, "Bu adamın, karanlık, ürkütücü bir görüntüsü var," dedi. "Ama çok... çok yakışıklı. Tehlikeli birine benziyor." Genç kız sözünü bitirirken -besbelli zevktenhafifçe ürperdi. Valerie, omuz silkerek, "Doğru," dedi. "Ama onun hakkında daha önce söylediklerin de doğru. Soyu sopu belli değil. Toplum içinde saygınlığı yok." Elizabeth kızların fısıldaşmalarını duyuyor ama dinlemiyordu. İçinde bulunduğu tehlikeli durumu atlatmasına yardım eden şansına yürekten teşekkür ederken, Tanrının arada sırada onu da koruduğunu düşünüyor, bu arada kendini bir daha asla böyle bir duruma düşürmeyeceğine yeminler ediyordu. Sonra dua edip 'Amin,' dedi ve o anda aklından, İan için bilardo toplarından farkım yok, diye geçirdi. Deliklere giren bilardo toplan... bir daha... bir daha. Dört tane Elizabeth, Robert ile bilardo oynadığı zaman, ağabeyinin üç toptan fazlasını deliğe düşürdüğünü hiç görmemişti. Oysa Robert, kusursuz bir bilardo oyuncusu olmakla övünürdü. Elizabeth, Lord Howard'ın kolunda, salona serpiştirilmiş olan yemek masalarına doğru ilerlerken sakindi. Ancak, onlarla aynı masada oturan beyler ve hanımlarla konuşurken gittikçe artan bir tedirginlik hissetmeye başladı. Sohbet keyifliydi ama Elizabeth, İan'ın, mavi keten örtülü masalardan hangisinde oturduğunu görmek amacıyla etrafına bakmamak için büyük bir çaba harcamak zorunda kalıyordu. Bir uşak dirseğinin dibinde durdu ve genç kıza İstakoz isteyip istemediğini sordu. Elizabeth ona bakıp başını salladı. Sonra, daha fazla dayanamayarak, uşağın orada durmasından yararlanıp çevresine bakındı. Mücevherlerle süslü kadın başları sağa sola dönüyor, sallanıyor, kadehler kalkıp iniyordu. Sonra, onu gördü -en baştaki masada, Hammund Dükü ve Valerie'nin güzeller güzeli ablası Charise ile birlikte oturuyordu. Dük, şu andaki metresi olduğu söylenen alımlı bir sarışınla konuşuyordu; İan Charise'in heyecanla anlatmakta olduklarını ilgiyle dinliyordu. Güneş yanığı yüzünde rehavet dolu bir gülümseme vardı. Genç kadın elini onun ceketinin koluna koymuştu.

Thornton Charise'in söylediği bir şeye güldü ve Elizabeth başını çevirdi; midesine bir yumruk yemiş gibiydi. Birbirlerine ne kadar yakışıyorlardı -her ikisi de görmüş geçirmiş, esmer ve çarpıcıydılar; kuşkusuz bir çok ortak yanları vardı. Elizabeth hüzünlü olarak çatalıyla bıçağını aldı ve İstakozunu ayıklamaya başladı. Yanında oturan Lord Hovvard, ona dönerek, "Farkında mısınız, o çoktan ölmüş," dedi.

Bu bir şakaydı. Ama Elizabeth anlamadı ve genç adama boş gözlerle baktı. Lord Hovvard başıyla, Elizabeth'in hırsla didiklemede olduğu İstakozu işaret ederek, "Zaten ölmüş," diye tekrarladı. "Bir kere daha öldürmeye çalışıyorsunuz. Buna gerek yok." Bunu duyan Elizabeth yıkıldı. İçini çekerek gülümsedi ve o andan itibaren masasında oturanlara hoş görünmek için elinden geleni yaptı. Lord Hovvard'ın daha önce değindiği gibi, Elizabeth'in oyun odasındaki olaya karıştığını çoktan duymuş olan beyler belirgin bir biçimde uzak duruyorlardı. Bu nedenle Elizabeth her zamankinden daha da sevimli olmaya çalışıyor, hayatında ikinci kez, doğuştan sahip olduğu dişiliğini kullanıyordu -onu ilk kez, o gün bahçede İan Carlton'a ilk rastladığında kullanmıştı. Bu sefer de, kolayca başarıya ulaşmak onu biraz şaşırttı. Erkekler birer birer teslim oluyor, onunla konuşup gülmeye başlıyordu. Böylece bir saat geçti. Bu sıkıntılı saat Oyunca, Elizabeth sürekli olarak İan'ın kendisini gözlediğini hisetti. Sonunda dayanamayıp onun oturduğu tarafa doğru baktı. İan'ın kehribar rengi gözleri kısılmış ona bakıyordu. Genç kız bu gözlerdeki ifadenin anlamını çözemedi. Onun çevresindeki erkeklerle cilveleşerek sohbet edişi, Thornton'u ya tedirgin etmiş ya da şaşırtmıştı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen yemek sona erdiğinde, konuklar birer birer yerlerinden kalkmaya başladılar. Lord Hovvard, "İzninizle, yarınki gezintide size kuzenimin yerine eşlik edebilir miyim?" diye sordu.

Bu bir seçim anydı -Elizabeth'in ertesi gün İan Thornton'la oduncu kulübesinde buluşup buluşmayacağına karar vermesi gereken an. Aslında gerçek bir seçim söz konusu değildi ve o bunun farkındaydı. Yüzü yapmacık bir gülümsemeye aydınlandı. "Teşekkür ederim." "Saat on buçukta yola çıkılacak. Bütün köy gezmeleri için geçerli olan program uygulanacak alış veriş, köydeki handa normalden geç saatte öğle yemeği, arkasından da çevrenin doğal güzelliklerini görmek amacıyla araba gezintisi."

O anda bu program Elizabeth'e çok sıkıcı göründü. Ancak, öyle ateşli bir biçimde, "Harika!" dedi ki, Lord Hovvard ona şaşkın bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Elizabeth'in yanakları kızarmış, gözleri pırıl pırıl yanıyordu. Lord Hovvard ona dikkatle bakarak, endişeli bir sesle, "İyisiniz, değil mi?" diye sordu.

Genç kız, bir an önce oradan uzaklaşmak ve odasına çekilip sakinleşmek için sabırsızlanıyordu. "Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmedim," diye karşılık verdi. "Şimdi, başım ağrıyor ve odama çekilmek için izninizi rica ediyorum. "

Bunları söyledikten sonra, Lord Hovvard'ı şaşkınlık içinde bırakarak, onun yanından hızla ayrıldı. Elizabeth, merdivenlerin yarısına geldiğinde, birden, balo salonundan ayrılmadan önce çelişkili şeyler söylemiş olduğu aklına geldi. Durakladı ama sonra başını sallayıp basamakları ağır ağır tırmanmaya devam etti. Nişanlısının kuzeni Lord Howard'ın ne düşündüğü umurunda değildi. Bunun alışılmadık bir şey olduğu da aklına gelmedi. Çok sıkıntılıydı. Hizmetçisi soyunmasına yardımcı olurken, "Sabahleyin beni sekizde uyandır, lütfen, Berta," dedi. Berta sinirli bir insandı. Şimdi de tuvalet masasının üstünde birkaç şey devirdi, yere bir şeyler düşürdü. Herhangi bir nedenle huzursuz olduğu belliydi. Elizabeth saçlarını fırçalarken durakladı. "Ne oldu, Berta?"

Berta, sıkıntılı bir sesle, "Bütün hizmetkârlar oyun odasında yaptıklarınızı konuşuyor. O suratsız eğitmeniniz bütün bunlardan dolayı beni suçlayacak, görürsünüz," diye karşılık verdi. "İlk kez sizi yalnız bırakıp bana emanet ettiğinde başınızı belaya soktuğunuzu söyleyecek!"

Elizabeth, "Ben ona olanları anlatırım," diye söz verdi.

Berta, korkunç Bayan Throckmorton-Jones'dan işiteceği azarı düşünerek, çaresizlik içinde ellerini ovuşturuyordu. "Ne oldu ki?" diye bağırdı.

Elizabeth ona hikâyeyi anlattı. Genç hanımı konuşurken, Berta'nın yüz ifadesi yavaş yavaş yumuşadı.

Kırmızı brokar yatak örtüsünü kaldırarak Elizabeth'in yatağa yatmasına yardım etti. Genç kız esneyerek, "Görüyorsun ya, susup da onun sahtekârlık yaptığını sanmalarına izin veremezdim. Onlarla aynı sosyal sınıftan olmadığı için, onun bir sahtekâr olduğuna inanmaya hazırıldılar. "

O sırada bir şimşek gökyüzünü parçalara ayırdı ve pencereleri sarsan bir gök gürültüsü duyuldu.

Elizabeth gözlerini kapadı ve ertesi günkü köy gezisinin iptal olmaması için dua etti. Çünkü bütün günü lan Thornton'la aynı evde geçirip de onunla konuşamamak, yüzüne bakamamak dayanılmaz olurdu. Aklımı bu adamla bozdum, diye düşünürken yorgunluktan uyuya kaldı.

Rüyasında vahşi kasırgalar, onu kurtarmak için uzanan ve kendine çeken, sonra da fırtınalı bir denize atan güçlü kollar gördü. 6. Bölüm

Islak güneş ışığı odaya dolmuştu. Elizabeth sırt üstü yatmış, yatağın içinde oyalanıyor, kalkmaya istekli görünmüyordu. O az da uyuşa çok da uyuşa, uyandığında yataktan kolay kalkabilen bir insan değildi. Robert her zaman uyanır uyanmaz, yataktan dipdiri fırlar, kendisi ise sabahlan gözünü açtıktan sonraki bir saati yataкта, boş gözlerle odayı seyredip, kendine gelmeye çalışarak geçirirdi. Akşamları da, Robert saat onda esnemeye başlar, Elizabeth gecenin geç saatlerine kadar iskambil ya da bilardo oynayabilir, kitap okuyabilirdi. Bu nedenle, öğleye kadar uyuyup şafak sökene kadar uyanık kalan Londra sosyetesini için biçilmiş kaftandı. Dün gece bir istisnaydı.

Genç kız gözlerini açmaya çalışırken, yastığın üstündeki başı kurşun gibi ağırdı. Yatağının yanındaki masanın üstünde kahvaltı tepsisi duruyordu -her zamanki kahvaltısı: Küçük bir kabın içinde sıcak sütlü kakao ve bir dilim tereyağ ekmeği. Elizabeth içini çekerek kendini yataktan kalkmaya zorladı. Ellerini yatağa dayayarak doğruldu, yastıklara dayandı. Sonra anlamsız bakışlarla ellerine baktı -onların uzanıp sütlü kakao dolu fincanı almasını istiyordu. Bu sabah yataktan kalkmak ona her zamankinden daha güç geliyordu. Baş ağrıyor ve duyguları ona kötü bir olay yaşamış olduğunu söylüyordu.

Uykuyla uyanıklık arasında, içindeki sütlü kakaonun soğumaması için porselen kabın üstüne örtülmüş olan örtüyü kaldırdı ve yanında duran zarif fincanı doldurdu. Sonra birden hatırladı ve midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Bugün, siyah saçlı bir adam onu oduncu kulübesinde bekleyecekti. Bir saat bekleyecek, sonra gidecekti; çünkü Elizabeth gelmeyecekti. Oraya gidemezdi; bunu yapamazdı!

Fincanı dudaklarına götürürken elleri hafifçe titriyordu. O sırada, Berta'nın endişeli bir yüzle odaya girdiğini gördü. Ama yaşlı kadının yüz ifadesi, Elizabeth'i görünce değişti. Gülümseyerek. "Oh, çok iyi," dedi. "Hastalanmanızdan korkuyordum." Elizabeth, sütlü kakaodan bir yudum alıp, "Niçin?" diye sordu. Kakao buz gibi soğuktu. "Çünkü sizi uyandıramadım." Genç kız, bir çığlık attı: "Saat kaç?" "On bire geliyor." "On bir mi? Beni sekizde uyandırmanı söylemiştim! Uyuyup kalmama niçin izin verdin?" Uykulu beyniyle duruma bir çözüm bul- maya çalışıyordu. Çabucak giyinip diğerlerine yetişebilirdi. Ya da... Berta, "Uyandırmaya çalıştım," diye açıkladı. Elizabeth'in alışkın

olmadığı sert bir sesle konuşmasına üzülmişti. "Ama uyanmak istemiyordunuz."

"Ben her zaman böyle yaparım. Bunu biliyorsun, Berta!" "Ama bu sabah her zamankinden farklıydınız. Başınızın ağrıdığını söylediniz."

"Ben her zaman böyle şeyler söylerim. Uyurken ne dediğimi bilmiyorum. Birkaç dakika daha uyuyabilmek için her şey söyleyebilirim. Bunu yıllardan beri biliyorsun. Zaten, her sabah beni sarsarak uyandırırısın. "

Berta, "Ama," diye ısrar etti; "Dün gece çok yağmur yağdığı için bu günkü köy gezintisinin kesinlikle iptal edileceğini, bu nedenle kalkmanıza gerek olmadığını söylediniz. " Elizabeth, yatak örtülerini üstünden atarken, "Yapma Allah aşkına, Berta!" diye haykırdı. Uyandıktan bu kadar kısa bir süre sonra, böyle enerjik bir biçimde yataktan fırladığı görülmemiştir.

"Daha önce seni başımdan savmak için difteriden ölmek üzere olduğumu söylemiş ve başarılı olamamıştım."

Berta, banyoyu getirmeleri için çingırağı çalarken, "Evet ama," dedi; "Onu söylediğinizde yüzünüz solgun olmadığı gibi başınız da sıcak değildi. Bir gece önce de daha saat bir buçuk olmadan bitkin bir halde yatağa girmemiştiniz."

Elizabeth ayağa kalkmıştı ama tekrar yatağın üstüne çöktü. "Kış uykusuna yatmış bir ayı gibi sızıp kalmam senin suçun değil," dedi. Üstelik, eğer köye gitmedilerse, uyuyup kalmış olmamın bir sakıncası yok." Bir yandan esnerken, diğer taraftan da, bir oda dolusu insanın arasında yüzüne baktığında kalbini yerinden oynatan adamla bütün bir günü aynı evde geçirme fikrine kendisini alıştırmaya çalışıyordu.

Berta, "Diğer konuklar köye gittiler," dedi. "Dün gece şimşekler çaktı, gök gürlledi ama fazla yağmur yağmadı." Elizabeth bir an gözlerini kapadı ve derin derin içini çekti. Saat on bir olmuştu bile. İlan kulübede onu beklemeye başlamıştı ama o gitmeyecekti. Kararlı bir sesle, "Olsun," dedi. Ben de atla arkalarından gidip, onlara yetişirim. Aceleye gerek yok." Berta, Elizabeth'in yıkanması için sıcak su dolu kovaları getirmiş olan hizmetçi kızlara kapıyı açmaya koştu.

Elizabeth şeftali rengi binici giysisiyle merdivenlerden inerken saat yarımdı. Aynı renkte bir şapka saçlarını saklıyordu. Şapkanın sağ tarafında bir tüy vardı. Ellerine, bileklerine kadar gelen binici eldivenleri giymişti. Oyun odasından erkek sesleri geliyordu. Bu da bütün konukların köy gezisine katılmadığını gösteriyordu. Sahanlığa vardığında Elizabeth'in adımları yavaşladı, İlan Thornton'un oduncu kulübesinden dönüp dönmediğini anlamak için oyun odasına göz atmak istiyor ama karar veremiyordu. Mutlaka dönmüş olmalıydı. Onu görmek istemediği için, karşı tarafa yöneldi ve ön kapıdan çıktı.

Seyisler atı hazırlarken, Elizabeth ahırın önünde bekledi. Bu arada kalbinin üzerinde bir ağırlık hissediyor, oduncu kulübesinde bir kadını bekleyen yalnız adamın hayali onu rahatsız ediyordu. Baş seyis, "Bir seyisin sizinle gelmesini ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu. "Şu anda sizin yanınıza verecek adamım yok; çünkü seyislerin hemen hemen hepsi konuklarla birlikte köye kadar gittiler. Ama yaklaşık bir saate kadar dönerler. Beklemek ister misiniz? Beklemek istemezseniz tek başınıza da gidebilirsiniz. Yol güvenlidir. Hiçbir şey olmaz. Bizim hanımefendi köye her zaman tek başına gider."

Elizabeth'in o anda en çok istediği şey, her şeyi geride bırakarak, bir kasaba yolunda dört nala at koşturmaktı. Baş seyise Havenhurst'-deki seyislere davrandığı gibi davrandı. İçten bir gülümsemeye, "Yalnız giderim," dedi. "Geldiğimiz gün köyden geçtik -ana yoldan dosdoğru gidince beş mil ötede, öyle değil mi?"

"Evet, efendim. " O sırada soluk renkli gök yüzünde bir şimşek çaktı. Elizabeth başını kaldırıp endişeli bakışlarla bulutları süzdü. Evde kalmak istemiyordu ama bardaktan boşanırcasına yağın bir yaz yağmuruna yakalanma fikri de hiç hoş değildi.

Onun durakladığını gören seyis, "Akşama kadar yağmur yağacağını sanmam," dedi. "Yılın bu döneminde buralarda sürekli şimşek çakar. Bütün gece de gök gürlledi ve şimşek çaktı ama birkaç damladan fazla yağmur yağmadı."

Elizabeth de yola çıkmak için böyle bir destek bekliyordu. İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında, genç kız ana yolda bir mil kadar ilerlemişti. Atının dizginlerini çekerek durdu ve gökyüzüne bakıp, yüksek sesle, "Harika!" dedi. Sonra topuğunu kısırağın sağırısına gömdü ve hızla köye doğru ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra, o ana kadar ağaçların arasında iç geçiren rüzgarın

dalları kırbaçlamaya başladığını ve havanın ürkütücü bir biçimde serinlemekte olduğunu fark etti. İri yağmur damlaları birbiri ardınca düşüyordu. Kısa bir süre içinde sağanak başladı. Ana yoldan ayrılıp ormanın içlerine doğru giden patikayı gördüğünde, iyice ıslanmıştı. Ağaçların altına sığınmak amacıyla atını patikaya sürdü. Burada hiç değilse yapraklar bir şemsiye görevi yapabiliirdi -delik deşik de olsa bir şemsiye. Şimşekler çakıyor, gökyüzünde çatallar oluşturuyor, arkadan kulakları sağır eden gök gürültüleri duyuluyordu. Elizabeth, baş seyisin kehanetine rağmen, dört başı mamur bir fırtınanın patlak üzere olduğunu anlamıştı. Genç kısrak da bunu hissetmiş olmalıydı. Gök gürültülerini duydukça irkiyordu ama bunun dışında uysal ve itaatkardı. Genç kız onun ipeksi yelesini okşayarak, yumuşak bir sesle, "Sen küçük bir hazinesin," dedi. Aklı ise patikanın sonundaki kulübedeydi.

Dudağını ısırarak saatin kaç olduğunu tahmin etmeye

çalıştı. Biri geçmiş olmalıydı. Ian Thornton bu saate kadar onu beklemiş olamazdı. Elizabeth, orada birkaç dakika durup seçeneklerini düşündü ve kendisinin Ian için çok önemli olduğunu sanmakla hata yaptığı sonucuna vardı. Dün gece, kendisini kameriyede öptükten sadece bir saat sonra, Charise ile nasıl rahatça cilveleştiğini gözleriyle görmüştü. Kuşkusuz, Elizabeth onun için gelip geçici bir eğlenceden başka bir şey değildi. Onun kulübenin içinde, kendisinin yolunu gözleyerek beş aşağı beş yukarı dolaştığını düşünmekle budalalık etmişti. Sonuçta, o bir kumarbazdı -kumarbaz ve büyük bir olasılıkla tecrübeli bir zampara. Mutlaka öğle vakti kulübeden ayrılıp, kendisiyle birlikte olmak konusunda daha istekli arkadaşlar aramak için eve

dönmüş olmalıydı. Bu tür arkadaşlar bulmakta en küçük bir zorluk çekmeyeceği kesindi. Beri yandan, her hangi bir nedenle, tesadüfen hâlâ oradaysa, atını kapıda görecekti. O zaman kulübeye girmez, geri dönüp evin yolunu tutardı.

Birkaç dakika sonra kulübe görüldü. Islak ağaçların arasında davetkâr bir görünüşü vardı. Yağmur yağıyor, sis basıyordu. Elizabeth, gözlerini kısarak ağaçların arasında Ian'ın atını aradı. Küçük kulübeye bakarken kalbi ümit ve korkuyla çarpıyordu. Ama, biraz sonra, heyecanlanması ya da korkması için hiç bir neden olmadığını anladı. Kulübede kimse yoktu. Bana duyduğu yakınlık bu kadarmış, diye düşündü. Üzüldüğünü kendisine bile itiraf etmek istemiyordu. Atından indi ve onunla birlikte evin arka tarafına doğru yürüdü. Burada atını bağlayabileceği bir yer buldu. Kısrığa, "Erkeklerin böyle gelgeç gönüllü olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Ve kadınların onlar hakkında ne aptalca şeyler düşündüklerini...?" Çok büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Ama bu duygularının mantıkla uzak yakın ilişkisi olmadığını da farkındaydı -buraya gelmeye niyeti yoktu; onun kendisini beklemesini de istememişti. Oysa, şu anda, onu burada bulamadığı için ağlamak üzereydi. Şapkasının bağını hırsıyla çekiştirerek çözdü. Onu çıkarıp eline aldı ve kulübenin arka kapısını iterek içeri girdi ve... Şaşkınlıktan dona kaldı. Küçük odanın öteki tarafında Ian Thornton ayakta duruyordu.

Kapıya arkası dönüktü. Başını eğmiş ocakta keyifle yanmakta olan ateşe bakıyordu. Ellerini gri binici pantolonunun ceplerine sokmuştu. Çizmeli ayaklarından birini, ocağın önündeki demirlerin üstüne koymuştu. Ceketini çıkartmıştı, muslin gömleğinin altından güçlü kasları belli oluyordu. Sağ elini cebinden çıkartıp saçlarının arasında gezdirdi. Elizabeth onun geniş erkeksi omuzlarının, güçlü sırtının ve daracık belinin yalın güzelliğini hayranlıkla seyretti. Genç adamın duruşundaki hüznün, bu kadar uzun zaman beklemiş olması, Elizabeth'in biraz önceki düşüncelerini değiştirmesine neden oldu. Genç kız, onun kendisine önem vermediğini, oraya gitmesi ya da gitmemesinin Ian'ı fazla ilgilendirmediğini sanmıştı. Ama bütün bunlar yan taraftaki masayı görmeden önceydi. Genç kız, onun büyük bir çaba harcayarak, kendisi için özenle hazırladığı masayı görünce içi sızladı. Kütüklerden yapılmış masanın üstüne saman rengi keten bir örtü örtülmüştü. Altın yaldızlı mavi porselen tabaklarla iki kişilik bir sofraya hazırlanmıştı. Bunları besbelli Charise'in evinden getirmişti. Masanın ortasında bir mum yanıyor, İçinde soğuk etler ve peynir bulunan bir tabağın yanında, yarım şişe şarap duruyordu. Elizabeth, bu güne kadar, bir erkeğin yemek hazırlayıp, sofraya kurabileceğini aklına bile getirmemişti. Bunu kadınlar yapardı -kadınlar ve hizmetçiler. İnsanın kalp atışlarını hızlandıran yakışıklı erkekler değil. Genç kız uzunca bir süre orada durdu. Sonra birden, Ian, onun varlığını hissetmiş gibi toparlandı. Döndü ve sert yüz ifadesi yerini buruk bir gülümsemeye bıraktı.

"Randevularına vaktinde gelen biri değilsin, öyle değil mi?" Elizabeth, "Gelmek niyetinde değildim," diye itiraf etti. Dengesini kaybedip düşmemek için çaba gösteriyor, sesinin titremesini engellemeye

çalışıyordu. "Köye giderken, yolda yağmura yakalandım." "Islanmışsın." "Biliyorum." "Ateşin yanına gel."

Elizabeth onu seyretmeye devam ediyordu, lan, ayağını ocak demirinin üstünden indirerek onun yanına geldi. Genç kız durduğu yere kök salmış gibiydi. Lucinda'nın bir erkekle yalnız kalmaması konusunda

yaptığı ürkütücü uyarılar beynine hücum etmişti. Nefesini tu-ırak genç adama, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. O yanına gelince, kendisini cüce gibi hissetmişti. "Ceketini istiyorum."

"Hayır... Sanırım onu çıkartmak istemiyorum." lan

telaşla, "Çıkart," diye ısrar etti. "Ceketin ıslak."

Genç kız, kapıya doğru gerileyerek, "Şu işe bakın!" diye bağırdı. Ceketini iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

lan sakın bir sesle, ona güven vermek için, "Elizabeth, sana söz I verdim," dedi. "Bugün buraya

gelirsen, istemediğin hiçbir şeyin olmayacağını söyledim. " Elizabeth, bir an gözlerini kapadı ve başını

salladı. "Biliyorum. Ayrıca buraya gelmemeliydim; bunu da biliyorum. Gerçekten hemen gitmeliyim.

Öyle değil mi?" Gözlerini açıp soran bakışlarla genç adamın gözlerinin içine baktı. Onu baştan çıkaran adama akıl danışıyordu.

"Bu şartlar altında, bu soruyu soracağın kişi ben değilim, sanırım."

Elizabeth, kısa bir an durakladıktan sonra, "Kalıyorum," dedi ve lan'in gergin omuzlarının gevşediğini

gördü. Düğmelerini çözüp ceketini çıkardı, şapkasıyla birlikte Ian'a uzattı. lan onları alıp, ocağın

yanındaki duvarda bulunan askıya astı. Genç kıza, emir verir gibi, "Ateşin yanında dur," dedi.

Sonra masanın yanına gidip, kadehlere şarap koydu. Bir yandan da genç kıza bakıyordu. Elizabeth'in

şapkasının dışında kalan, ön taraftaki saçları ıslanmıştı. Genç kız, farkında olmadan ellerini uzatıp, gür

saçlarını toplayan tarakları çıkardı ve başını hızla iki yana salladı. Altın rengi ipek yığını açılarak

omuzlarından aşağı kaydı. Parmaklarıyla saçlarını

taramaya çalışırken, bu hareketlerinin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değildi. Ian'a baktı

ve onun kıpırdamadan ve hiç ses çıkartmadan masanın yanında durmakta olduğunu gördü. Genç

adamın yüz ifadesinde öyle bir şey vardı ki, Elizabeth hemen ellerini aşağı indirdi ve büyü bozuldu.

Ama erkeğin gözlerindeki o sıcak ve yakınlık kokan bakışın etkisi sürüyordu. Elizabeth buraya gelerek

ve hemen çıkıp gitmeyerek ne büyük bir rizikoya girdiğinin bilincine vardı ve içi titredi. Bu adamı hiç

tanımıyordu; onunla daha dün tanışmıştı. Ve... ve bu adam onu şu anda çok... çok özel bir bakışla

süzüyordu. Bu bakışla genç kıza sahiplenir gibiydi. Yanına gelip ona şarap kadehini verdi. Sonra

başıyla, küçük odanın büyük bir bölümünü kaplayan kanepeyi gösterdi. "Kanepemiz temiz. Eğer ısındıysa,

oturabilirsin." Kanepenin kumaşı solmuştu. Bir zamanlar yeşil beyaz çizgili olmalıydı. Şimdi ise grinin

tonlarındaydı. Besbelli malikâneye ait eski bir eşyaydı. Elizabeth, genç adamdan mümkün olduğunca

uzağa oturdu. Bacaklarını binici giysisinin eteklerinin altına toplayarak ısıtmaya çalıştı, lan ona

güvende olacağını söylemişti. Ama Elizabeth, bu sözün kişisel yorumlara açık olduğunu şimdi

anıyordu. "Eğer burada ka-Iacaksam," dedi; "bazı konularda anlaşmalıyız." "Ne gibi?"

"Bir kere, bana adımla hitap etmemelisiniz." "Dün gece kameriyedeki öpüşmemizi düşünecek olursak, sana Bayan Cameron demem biraz saçma olmaz mı?"

Ona Bayan Cameron değil, Lady Cameron olduğunu hatırlatmanın tam sırasıydı. Ancak, lan'in ona

dün gece paylaştıkları o yasak anları hatırlatması sınırlarını öylesine bozmuştu ki bunu düşünecek hali

yoktu. Kararlı bir sesle, "Sorun bu değil," dedi. "Mesele, dün gece olanların bugünkü davranışımızı

etkilememesi. Bugün özellikle dikkatli olmalıyız." Sonra, ümitsice ve çaresizlik içinde devam etti:

"Dün gece olanlar yüzünden bugün iki misli dikkatli olmak zorundayız. Bugün hiç hata

yapmamalıyız." lan'in gözleri muzip bir ifadeyle parladı. "Bu işler böyle mi oluyor?" Güldü, "Her

nedense, senin, gelenek ve göreneklere körü körüne teslim olacak biri olmadığını düşünmüştüm."

Hiçbir bağı ve sorumluluğu olmayan bir kumarbaz için, görgü ve geleneğin öngördüğü kurallar çok

sıkıcı olmalıydı. Bu yüzden. Elizabeth, ona kendi görüş açısını kabul ettirmenin şart olduğunu

düşünüyordu.

Genç adamı kandırmaya çalıştı. "Çok yanılmışsınız. Ben kurallara ve törelere yürekten bağlı biriyim.

Cameron'lar dünyanın İlen tutucu ailesidir! Dün akşamki davranışımı hatırlarsanız, ölümü şerefsizliğe

tercih ettiğimi anlarsınız. Biz, aynı zamanda, Tanrı'ya ve vatana, anneliğe ve krala ve... ve törelerin

öngördüğü bütün de-ğerlere yürekten inanırız. Bu konuda dayanılmaz ölçüde sıkıcı oldu-ğumuzu kabul ediyorum."

Thornton, dudaklarını bükerek, "Anlıyorum," dedi. Sonra yumuşak bir sele, "Sana bir şey soracağım," diye devam etti. "Bu kadar tutucu bir insan olduğuna göre, niçin dün gece, bir yabancıнын onurunu korumak için, bir oda dolusu erkeğe meydan okudun?" Elizabeth, "Ha, şu mesele," dedi. "Bu da benim, törelerin öngördüğü adalet kavramına bağlılığımın göstergesi." Bir gece önce oyun odasındaki olayları hatırlayınca yine öfkelenmişti. "Oyun odasında bulunanlardan hiçbiri sizden yana çıkmadı çünkü siz onlardan biri değildiniz. Oysa, Lord Everly onlarla aynı sınıfa mensuptu. İşte bu beni çileden çıkardı." Thornton'un gülümsemesi genç kızın içine işledi. "Toplumsal eşitlikten mi söz ediyorsun? Bunu, senin gibi törelere bağlı, tutucu bir insanın ağzından duyduğuma inanamıyorum." Elizabeth kapana sıkışmıştı ve bunun farkındaydı. Sesi titreyerek, "Aslında," dedi; "Burada olduğum için çok korkuyorum."

Genç adam ciddileşmişti. "Korktuğunu biliyorum," dedi. "Ama, bu dünyada, korkman gereken en son kişi benim."

Bu sözler karşısında genç kızın eli ayağı titredi. Kalp atışları hızlandı. Birkaç yudum şarap içti. Bunun ayaklanan sinirlerini sakinleştirmesi için içinden dua ediyordu. Ian, onun sıkıntısını fark etmiş gibi, ustaca konuyu değiştirdi. "Galile'ye yapılan haksızlık üstüne daha fazla düşündün mü?"

Genç kız başını salladı. "Dün gece, onu engizisyon mahkemesinin önüne çıkartmalarının ne kadar yanlış olduğunu söylemem size pek saçma gelmiş olmalı. Bunları başkalarıyla, özellikle de bir erkekle konuşmak, olacak şey değil. "

"Sıradan sohbetlerin konusu olan önemsiz ayrıntılarla karşılaştırıldığında, bana ilginç geldi."

Elizabeth'in gözlerinde kuşkuyla ümit karışımı bir merak okunuyordu. "Gerçekten mi?" Ian'ın onu endişelerinden uzaklaştırarak, rahatça konuşabileceği bir konuya yönlendirdiğinin farkında değildi. "Evet, öyle."

"Keşke toplumun duyguları da sizinkiler gibi olsaydı." Thornton, onu çok iyi anladığını belli eden bir gülümsemeye, "Akıllı bir kız olduğunu belli etmemen gerektiği sana ne zaman söylendi?"

Genç kız, "Dört hafta önce," diye itiraf etti. Sonra, küçük bir kahkaha attı. "İnsanlara gördükleri ve bildikleri şeyler konusunda sorular sormak yerine saçma sapan şeyler söylemek zorunda olmanın ne kadar güç olduğunu bilemezsiniz. Eğer karşınızdakiler erkekse, zaten, sorsanız da cevap alamazsınız." Ian, muziplik olsun diye, "Ne söylerler?" diye sordu. Elizabeth dudak büktü, "Bir kadının bu sorunun cevabını anlayamayacağını ya da beni incitmekten korktuklarını söylerler. " "Eskiden ne gibi sorular sorardın?"

Elizabeth'in gözlerinde alay ve öfke karışımı pırıltılar belirdi. "Örneğin, uzun bir yolculuktan henüz dönmüş olan Sir Elston Gree-ley'e, kolonilere gidip gitmediğini sordum. Gittiğini söyledi. Ama, ona, yerlilerin nasıl yaşadığını ve nasıl insanlar olduklarını sorduğumda, öksürdü ve tükürükler saçarak, bir hanımefendiyle vahşiler hakkında konuşmanın hiç uygun olmadığını, oralarda gördüklerini anlatacak olsa, düşüp bayılacağımı söyledi."

Ian, onun sorularını cevaplamak amacıyla, "Kolonilerde yaşayan yerlilerin görünüşleri ve alışkanlıkları mensup oldukları kabileye bağlıdır," diye açıkladı. "Bu kabilelerden bazıları bizin standartlarımıza göre 'vahşi' sayılır. Bazıları da genel standartlara göre, barışçıldır..."

İki saat, Elizabeth'in Ian'a gezip gördüğü yerler hakkında sorduğu sorular ve onun verdiği cevaplarla uçup gitti. Elizabeth onun anlattıklarını hayranlıkla dinlemişti. Thornton onun tek bir sorusunu bile hafife almamış, sorduklarının hiçbirine cevap vermekten kaçınmamıştı.

Ona eşit davranmış, genç kız bazı konularda farklı düşündüğünü söylediğinde, ilgiyle dinlemişti. Yemeklerini yiyip kanepeye dönmüşlerdi. Elizabeth, çoktan eve dönmüş olması gerektiğinin farkındaydı. Ama bu çalıntı ikindinin sona ermesinden ödü kopuyordu.

Ian, toplum içinde saçlarını ve yüzlerini örten Hintli kadınları anlatmayı bitirdiğinde, genç kız, "Düşünüyorum da," dedi; "kadın olarak doğmuş olmam ve bu tür serüvenleri yaşayamayışım, bu gibi yerlerin hiç değilse birkaç tanesini göremeyişim büyük haksızlık, Oralara gitsem bile, ancak -Londra gibi - uygar yerlerini görmeme izin verilir. "

lan onayladı : "Evet, kadınlarla ve erkeklere tanınan haklar arasında büyük bir fark var. " Elizabeth, yapmacık bir ciddiyetle, "Her cinsin kendine özgü görevleri var," dedi. "Bu görevleri yerine getirmenin çok büyük bir zevk olduğu söyleniyor. "

Genç adam, kızın alaycı sözlerine karşılık olarak bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Sen kendi görevlerini nasıl tanımlıyorsun?"

"Bunun cevabı çok kolay. Bir kadının görevi kocasına her konuda yararlı olmaktır. Erkeğin görevi ise, gerektiğinde vatanını korumaya hazır olup-ki buna büyük bir olasılıkla, gerek

olmayacaktır-her istediğini, istediği zaman yapmaktır. Erkekler, savaş alanında kendilerini kurban ederek onurlanırlar; oysa biz, evlilik yemini ederek kendimizi kurban ederiz." Thornton bir kahkaha attı ve Elizabeth ona gülümsedi. Genç kız çok eğleniyordu. "Bu da gösteriyor ki biz çok daha büyük bir fedakârlıkta bulunuyoruz ve bu daha onurlu bir şey." lan gülererek, "Neden?" diye sordu.

"Çok açık. Savaşlar, günlerce, haftalarca, en çok aylarca sürer. Evlilik is ömür boyu! Bu da, çoktandır merak ettiğim başka bir şeyi akla getiriyor." Elizabeth, en gizli duygularını açıkça söylemekten çekinmiyordu.

lan, bu konuşmanın hiç bitmemesini ister gibi, "Yani?" dedi.

"Sizce, bize neden daha zayıf cins diyorlar?" Gülüşerek birbirlerine baktılar ve bir süre bakışları birbirine kenetlendi. Elizabeth, kimbilir benim bazı düşüncelerimi ne kadar sıra dışı ve aşın buluyor-dur, diye düşündü. "Genellikle bu konularda konuşmam," dedi. "Benim görgüsüz ve kötü yetiştirilmiş bir kız olduğumu düşünüyorsu-nuzdur."

Erkek, yumuşak bir sesle, "Senin olağanüstü bir kız olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi.

Onun boğuk sesindeki samimiyet genç kızın nefesini kesti. Eii-zabeth, biraz önceki arkadaşça havayı geri getirmek için, söyleyecek bir şeyler aradı. Ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi ve derin bir nefes aldı.

lan sakın bir sesle, "Ve," diye devam etti. "Sanırım sen de bunu biliyorsun." Bu, genç kızın, Londra Mı aptal hayranlarından duymaya alıştığı türden bir iltifat değildi. Erkeğin altın rengi gözlerindeki tutkulu bakışlar kadar bu sözler de onu korkutmuştu. Oturdıkları kanepenin kenarına büzülerek, boş bir iltifatı fazla abarttığına kendini inandırmaya çalıştı. Boğazında düğümlenen bir gülüşle, "Bana kalırsa," dedi; "Siz, yanınızda olan her kadını olağanüstü bulan birisiniz." "Bunu nereden çıkardın?" Elizabeth omuz silkti. "Örneğin, dün gece yemekte..." Thornton, genç kız yabancı bir dilde konuşuyormuş dibi, anlamadığını belli eden bakışlarla ona bakıyordu. "Ev sahibemiz Charise Dumont sizin için önemlidir. O esmer güzelinin hatırı için yemeğe katıldınız." Thornton sırttı. "Kıskandın mı?"

Elizabeth küçük zarif çenesini havaya kaldırarak başını iki yana salladı. "Siz de Lord Hovvard'ı kıskandınız."

Genç adamın yüzündeki alaycı gülümseme yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. Bu Elizabeth'in hoşuna gitti. "Şu, seninle konuşurken sürekli koluna dokunan adam mı? O Lord Hovvard mı? Doğrusunu istersen, hayatım, yemek boyunca onun sol yanağına mı bir yumruk atsam, sağ yanağına mı diye düşünüp durdum."

Elizabeth şaşırılmıştı. Farkına bile varmadan küçük bir kahkaha attı. "Bu doğru değil," dedi. "Üstelik size sahtekâr dediği halde Lord Everly'in düello teklifini kabul etmediğiniz düşünülürse, benim koluma

dokundu diye zavallı Lord Howard'a zarar vereceğinizi sanmam."

Ian, yumuşak bir sesle, "Öyle mi dersin?" diye mırıldandı. "Ama bu ikisi çok farklı şeyler." Elizabeth onu anlamakta yine güçlük çekiyordu. Bu ilk değildi, Onun varlığı yine bir tehdit unsuru oluvermişti. Eğlenceli arkadaş rolünü oynamaktan ne zaman vazgeçse, karanlık, esrarengiz bir yabancı oluveriyordu. Genç kız, alnına düşen saçları eliyle geriye iterek pencereden dışarı baktı. "Saat üçü geçmiş olmalı. Gitmeliyim," dedi. Ayağa kalkıp eteklerini düzeltti. "Bu güzel öğleden sonra için teşekkür ederim. Bu saate kadar niçin burada kaldığımı bilmiyorum. Bunu yapmamalıydım ama kaldığıma memnunum..." Söyleyecek kelime bulamıyordu. Thornton'ın ayağa kalktığını görünce ürktü.

Genç adam, "Demek bilmiyorsun, öyle mi?" dedi. "Neyi bilmiyorum?" "Niçin hâlâ benim yanımda olduğumu."

Elizabeth, "Sizin kim olduğunuzu bile bilmiyorum," diye haykırdı. "Seyahat ettiğiniz yerleri biliyorum ama ailenizin, yakınlarını- zın kimler olduğunu bilmiyorum. Büyük paralara kumar oynadığınızı biliyorum ve bunu onaylamıyorum..."

"Gemilere ve nakliye işine de büyük yatırımlar yapıyorum. Bu senin gözünde daha mı iyi?" Elizabeth, erkeğin gözlerinde ateşli ve tutkulu bir ifadenin belirdiğini gördü. Korku ve çaresizlik içinde, "Ve bana böyle baktığınızda çok tedirgin olduğumu da biliyorum, " diye ekledi.

Genç adam yumuşak bir sesle, sonuç belirtmek ister gibi, "Elizabeth," dedi; "Burada benim yanıtlıdasın, çünkü birbirimize aşık olduk denebilir." Elizabeth, "Neee?" diye inledi.

"Benim kim olduğuma gelince, bunun cevabı çok basit." Elini kaldırıp genç kızın solgun yanağını okşadı. Sonra, elini çekmeden, yumuşak bir sesle, "Ben, senin evleneceğin adamım," diye açıkladı. "Aman Tanrım!"

Ian, ona, "Dua etmek için çok geç," diye takıldı. Genç kızın sesi titriyordu. "Siz..." diye söylendi; "Siz çıldırmış olmalısınız."

Adam, başını eğerek, "Ben de böyle düşünüyorum," dedi. Dudaklarını kızın alnına değdirdi ve onu kendisine doğru çekip göğsüne bastırdı. Öylece durdular. Ian, farklı bir şey yapsa, kızın kurtulmaya çalışacağını biliyordu sanki. "Benim planlarımda sen yoktun. Bayan Cameron."

Elizabeth, çaresizlik içinde, "Ah, lütfen," diye yalvardı. "Bana bunu yapmayın. Hiçbir şey anlamıyorum. Ne istediğinizi bilmiyorum."

"Seni istiyorum." Kızın çenesini baş parmağıyla işaret parmağı- nm arasına alıp başını kendisine doğru kaldırdı ve onu gözlerine bakmaya zorladı. "Biliyorum; sen de beni istiyorsun."

Ian'ın dudakları Elizabeth'in dudaklarına yaklaşırken, genç kızın bütün vücudu titriyordu. Kalbi olacakların kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama o yine de mantıklı olmaya çalıştı. Lucinda'nın sözlerini tekrarlayarak, "İyi yetişmiş bir İngiliz kadını şefkatin ötesinde bir şey hissetmez," dedi. "Biz aşık olmayız."

Erkeğin sıcak dudakları kızın ağzını kapattı. Ian boğuk bir sesle, "Ben İskoçyalıyım," dedi. "Biz aşık oluruz."

Ian başını kaldırdığında, genç kız, "Bir İskoçyalı!" diye söylendi.

Onun dehşet içinde mırıldanışı karşısında, Ian güldü. "İskoçyalı dedim; eski bir katil demedim."

Diz boyu kumarbaz olan bir İskoçyalı! Havenhurst haraç mezat satılacak, hizmetkârlar kapıya konacak, her şey alt üst olacaktı. "Ben.-.ben, sizinle evlenemem. Bunu yapamam." Erkeğin dudakları genç kızın yanağının üstünden kulağına doğru kayıyordu. "Evet, Elizabeth. Pekâlâ da yapabilirsin bunu."

Dudakları şimdi Elizabeth'in kulağının üstünde dolaşıyordu. Diliyle kulak memesine dokununca kız ürpeymeye, sonra titremeye başladı. Ian bunu hissedince ona daha sıkı sarıldı ve dilini kulağının içine uzattı. Eliyle kızın ensesini okşuyordu. Dudakları yavaşça Elizabeth'in boynuna, ensesine ve omzuna kaydı. Genç kız onun sıcak nefesini saçlarının arasında hissediyor, tutkulu fısıltılarını duyuyordu. İşte ağzı yine kulağına yöneliyordu. "Korkma. Durmamı istediğin zaman hemen duracağım."

Erkeğin onu koruyan kollarının arasında tutsaktı. Ian'ın verdiği söze güveniyor, genç adamın dudakları ve elleri onu baştan çıkarıyordu. Elizabeth, erkeğin her ikisini de sürüklediği, tutkunun karanlık dehlizlerine ağır ağır kayarak ona gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Genç adamın ağzı onun dudaklarına yaklaştığında, Elizabeth onu öpebilmek için içgüdüsel olarak başını kıvıldattı. Onun kendisini böyle cömertçe sunuşu karşısında Ian'ın ağzından inlemeyle gülme karışımı bir ses çıktı. Kızı doymak bilmeyen bir açlıkla öpmeye başladı. Bu öpüşler her ikisinde de daha derin arzular uyandırıyor. Sonra birden, Elizabeth'i kucaklayıp kaldırdı ve kanepenin üstüne yatırdı. Kendisi de ona doğru eğilerek genç kıza öpmeye devam etti. Dili genç kızın dudaklarında dolaşarak, onları aralamaya çalışıyordu. Israrlıydı. Elizabeth ağzını açtığı anda erkeğin dudakları yakıcı okşayışlarla içeri uzandı. İlkel duygular genç kızın sinir sistemini bir baştan bir başa dolaşarak ürpertiler içinde kıvranan bedenini sarsıyordu. Onu muhteşem bir kasırga gibi saran çılgın öpüşlere hiç düşünmeden teslim oldu. Elleri erkeğin kaslı omuzlarında ve kollarında dolaşıyordu. Dudakları ise onu doyurmaya çalışırken açlığını arttırdığının farkında değildi.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonunda, Ian başını kaldırdı. İkisi de nefes nefeseydiler. Elizabeth kendini terkedilmiş gibi hissetti ve Ian'ın kendisini içine sürüklediği cennetten isteksizce dışarı süzülerek, erkeğin yüzüne bakabilmek için yavaşça gözlerini açtı. Ian, kanepenin üstünde onun yanına uzanmıştı. Dirseğinin üzerinde doğru- larak ona baktı. Genç kızın üstüne eğildi. Güneş yanığı yüzü tutku- dan iyice kararış, kehribar rengi gözleri içeri çökmüştü. Elini uzatarak, şefkatli bir hareketle Elizabeth'in yanağının üstüne düşmüş olan altın rengi bir tutam saçı geriye doğru iterken gülümsemeye çalışıyordu. O da genç kız gibi kesik kesik nefes alıyordu. Elizabeth, onun ikisi arasındaki çekimi denetim altında tutmak için ne büyük bir çaba gösterdiğini fark etmedi ve onun dudaklarına baktı. Genç adam, yumuşak bir sesle, "Bunu yapma," dedi. "Seni tekrar öpmemi istemiyorsan, dudaklarıma bakma." Kız, duygularını saklayamayacak kadar tecrübesizdi. Yeşil gözleriyle ona bakarken, bu gözlerin yumuşak derinliklerine Ian'ın onu tekrar öpmesi arzusu okunuyordu, Ian, derin bir nefes aldı ve arzularına bir kere daha yenildi. Genç kıza, arzularını açıkça söylemesini fısıldadı ve, "Sarıl bana," dedi.

Genç kızın uzun parmakları erkeğin ensesini okşarken, Ian'ın dudakları onun ağzına yaklaştı. O kadar yakındılar ki nefesleri birbirine karışıyordu. Elizabeth birden onun ne istediği anladı ve boynuna sıkıca sarıldı. Onun kendisini öpmesini bekliyordu ama erkeğin dudaklarının onun dudaklarına değdiği anda duyduğu zevk, genç kıza yine şaşırttı. Bu duyguyu anlatmak olanaksızdı. Bu sefer Elizabeth diliyle onun dudaklarına dokundu.-Erkeğin ürperdiğini hissedince doğru bir şey yaptığını anladı. Ian da aynı şeyi hissetmişti. Hafifçe doğrularak, onu, "Bunu yapma, Elizabeth," diye uyardı.

Cevap olarak Elizabeth ona daha sıkı sarıldı ve erkeğin kollarının arasında döndü, Ian onu hırsla öpmeye başlayınca, genç kız kurtulmak için çırpınmak yerine bedenini onunkine yapıştırdı ve dudaklarını aralayarak onun dilini davet etti. Memelerinin üstünde erkeğin kalp atışlarının kaburgalarını sarstığını hissediyordu. Genç adam artık duygularını kapıp koyuvermişti. Bu heyecan verici, yasak dokunuşlar yüzünden genç kızın kulakları uğulduyordu. Erkeğin eli, göğsüne uzandı ve onu kavradı. Elizabeth şaşkınlık içinde sıçradı. Buna izin veremezdi.

Ian, "Yapma," diye fısıldadı. "Tanrım, şu anda yapma. Biraz daha..."

Erkeğin sesindeki gizli yalvarış Elizabeth'i durdurmuştu. Ian'ın yüzüne baktı. Kehribar rengi gözler göğüslerindeydi. Ama eli kıpırdamıyordu. Elizabeth, onun, kızın istemediği bir şeyi yapmama konusunda verdiği söze sadık kalmak istediğini anladı. Dur dediği anda duracağını söylemişti. Genç kız ona ne durmasını ne de devam etmesini söyleyebilecek halde değildi. Önce, beyaz gömleğinin üzerindeki yanık erkek eline, sonra da erkeğin gözlerine baktı. İkisi de gittikçe ateşleniyorlardı. Elizabeth hafifçe inleyerek kolunu onun boynuna doladı ve erkeğe sokuldu.

Bu Ian'ı yüreklendirdi. Kızın göğsünü kavrayan parmakları hareketlendi. Gözlerini ise onun gözlerinden ayırmıyordu. Elizabeth'in önce duyduğu korkuyu sonra büyük bir zevki yansıtan güzel yüzünü seyrediyordu. O güne kadar göğüsleri Elizabeth için bacakları gibi bir şeydi -hem göğüslerinin, hem de bacaklarının belli amaçları vardı. Bacaklar yürümeye, göğüsler de kadınların üstünde iyi durması için elbiselerin üst kısmını doldurmaya yarıyordu. Onların insana böyle zevk verebileceklerini, öpüldüklerinde insanın aklını başından alacaklarını hiç bilmiyordu. Thornton onun bluzunun düğmelerini çözüp, sutyenini aşağı doğru çekerken sessizce bekledi. Şimdi göğüsleri çıplaktı. Genç kız, çıplaklığını örtmek için içgüdüsel olarak ellerini kaldırdı. Ama, erkek, eğilip parmaklarının uçlarını öperek onu engelledi. Sonra parmaklarından birini ağzına alıp emmeye başladı. Elizabeth büyük bir şaşkınlıkla irkildi ve bedeni kasıldı. Elini çekti. O zaman erkeğin dudakları kızın göğsüne kaydı ve göğüs başını ağzına aldı. Genç kız inleyerek ilkel bir zevk dalgasının içine yuvarlandı ve parmaklarını Ian'ın ensesine uzatıp, yumuşak kahverengi saçlarının arasına daldırdı. Yüreği onu, erkeğe durmasını söylemesi konusunda ümitsizce uyarıyordu.

Ian'ın ağzı diğer göğüs başını buldu. Kız ona sımsıkı sarıldı, bedenini yay gibi gererek onun bedenine yasladı. O anda Thornton ayağa fırladı. Bakışlarıyla, hâlâ kızın memelerini okşuyordu. Sonra güçlkle derin bir nefes aldı. "Burada durmamız gerek, Elizabeth." Elizabeth'in uyuşmuş beyni önce yavaş yavaş gerçeği kavramaya başlamış, sonra yıldırım hızıyla durumun bilincine varmıştı. Yarı çıplak olarak bir erkeğin kolları arasında olduğunu hatırlayınca, tutku yerini utanca bıraktı. Bu erkek onun çıplak bedenini görmüş, ona dokunmuştu. Gözyaşlarını saklamak için gözlerini kapattı ve Ian'ın elini iterek doğruldu. Gergin bir sesle, "Lütfen kalkmama izin verin," dedi. Büyük bir pişmanlık içindeydi.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyor, parmakları titriyor, bedeninde ürpertiler dolaşıyordu. Ancak, kendine çeki düzen verebilmesi için erkeğin kollarından sıyrılması gerekiyordu. Ian onu saran kollarını gevşetince, genç kız hemen ayağa fırladı. Erkeğe arkasını dönerek düğmelerini ilikle ve ocağın yanındaki askıdan ceketini çekip aldı. Ian hiç ses çıkartmadan hareket ediyordu. Bu nedenle, Elizabeth, genç adamın ellerini omuzlarında hissedene kadar onun ayağa kalktığının farkında değildi. "Aramızda geçenler seni korkutmasın. Sana bakabilirim..."

Elizabeth bu sözler karşısında hıçkırıklara boğularak patladı. Aslında öfkesi kendineydi ama onu Ian'a yöneltiyordu. Erkeğin kollarından kurtularak olduğu yerde döndü. "Bana bakabilirsiniz, öyle mi?" diye haykırdı. "Beni İskoçya'da bir kulübeye kapatıp, kibar bir İngiliz beyefendisi rolü oynayarak varınızı yoğunuzu kumarda kaybederek mi?" Thornton, sakın bir sesle onun sözünü kesti. "Eğer olaylar beklediğim gibi gelişirse, bir iki yıla kadar İngiltere'nin en zengin adamı olacağım. İşler umduğum gibi gitmezse de, bir şeyden mahrum olmazsın."

Elizabeth şapkasını kaptı ve korkuyla geriledi. Kısmen Ian'dan, kısmen de kendi zayıflığından korkuyordu. "Bu çılgınlık. Tümüyle çılgınlık." Dönüp kapıya doğru yürüdü. Thornton, yumuşak bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi. Elizabeth elini uzatıp kapı tokmağını kavradı ve kapıyı açtı. Thornton-'ın arkadan gelen sesini duyunca durakladı. "Sabahleyin buradan ayrıldıktan sonra fikrini değiştirirsen, Çarşambaya kadar, beni, Hammund'un Londra'da, Upper Brook Street'deki evinde bulabilirsin. Ondan sonra Hindistan'a gitmek üzere yola çıkacağım. Kışa kadar dönmeyeceğim."

Elizabeth, onun yolculuğa çıkacağını duyunca büyük bir kayba uğramış gibi üzülmüştü. Ama bunun nedenini merak edemeyecek kadar bitkindi, "İyi yolculuklar dilerim," dedi. "Eğer fikrini zamanında değiştirirsen seni de götürürüm." Tan, Elizabeth'in onunla geleceğinden o kadar emin görünüyordu ki, genç kız büyük bir korkuya kapılarak oradan kaçtı. Islak ağaçların arasında, sisler içinde, atıyla dört nala giderken, artık o her zamanki, kendinden emin, akli başında genç kız değildi. Aksine, omuzlarına yüklenen sorumluluklar ve yetişme tarzı nedeniyle, Thornton'a duyduğu tutkunun asla bağışlanamayacak bir şey olduğunu düşünen, şaşkın ve çaresiz bir kadındı.

Atı ahıra bırakırken, köy gezintisine giden konukların dönmüş olduğunu anlayınca dehşete kapıldı. Robert'e haber gönderip onu

almaya ertesi sabah yerine bu gece gelmesini rica etmekten başka bir şey düşünemiyordu. Berta bavulları yerleştirirken, Elizabeth odasında çorbasını içi- yordu. Yatak odasının bahçeyi gören penceresinden dışarı bakmamaya özellikle dikkat ediyordu. İki kere dışarı bakmış, iki keresinde de Ian'ı görmüştü. Bir keresinde yalnız başına terasta duruyordu; purosunu dişlerinin arasında bahçeyi seyrediyor, düşüncelere dalmış görünüyordu. Yalnız bir adam izlenimini uyandırıyor ve Elizabeth'in yüreği burkulmuştu. Onu ikinci kez gördüğünde, çevresinde bir gece önce burada olmayan kadınlar vardı. Bu hanımlar hafta sonu devam edecek olan davete katılmak üzere gelmiş olmalıydılar. Hepsinin de Ian Thornton'a hayran oldukları belliydi. Elizabeth kendi kendine bunun önemli olmadığını telkin etmeye çalıştı. Niçin önemli olsundu ki? Robert'e ve Havenhurst'e karşı sorumlulukları vardı ve bu sorumluluklar her şeyden önemliydi. Ian'ın açıkça belirttiği düşüncelerine rağmen, o yeryüzündeki İskoçyalıların en yakışıklısı ve en seveceni de olsa, hayatını onun gibi pervasız bir kumarbazla birleştiremezdi. Elizabeth, bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak gözlerini kapadı. Ian'ı bu bağlamda düşünmek çok saçmaydı. Saçma ve tehlikeli. Çünkü Valerie ve diğer kızlar onun

bütün öğleden sonra ortadan kayboluşunu kuşkuyla karşılamış gibiydiler. Nerede ve kimle beraber olduğunu merak ediyorlardı. Elizabeth kollarıyla kendi bedenini kavradı ve ürperdi. Malikâneye girer girmez, kendi hatası yüzünden tuzağa düşmüştü.

Valerie onu görünce, haline acıyarak, "Aman Tanrım! İslanmışsın!" diye bağırmişti. "Baş seyis senin bütün öğleden sonra dışarıda olduğunu söyledi. Yolunu kaybedip yağmur altında eve dönmeye mi çalıştın yoksa?"

"Hayır. Şey... ormanda bir kulübe buldum ve yağmur durana kadar bir süre orada kaldım." O zaman, bunu söylemekte bir sakınca görmemişti. Birisi kulübenin yanından geçmiş bile olsa, Ian'ın atı görünürde yoktu. Kendi atı ise oracıkta duruyordu. "Saat kaçta oldu bu?" "Sanırım bire doğru."

Valerie, hain bir gülüşle, "Yolda Bay Thornton'a rastladın mı?" diye sormuştu. O anda salondaki herkes susup onları dinlemeye başlamıştı. "Kapıcı, kahverengi iri bir kırsağa binmiş, uzun boylu, esmer bir adamın kulübeye girdiğini görmüş. Onun konuklardan biri olduğunu tahmin ettiği için engel olmamış." Elizabeth, "Ben...

ben onu görmedim," demişti. "Çok sis vardı. İnşallah, başına bir şey gelmemiştir." Valerie, "Bundan emin değilim," diye devam etmişti. "Henüz dönmedi. "Charise onu merak ediyor ama buna gerek olmadığını kendisine söyledim. Mutfakta çalışanlar ona iki kişilik bir öğle yemeği paketi hazırlamışlar."

Elizabeth, yanlarından geçen bir çiftte yol vermek için kenara çekilirken, Valerie'ye yarın yerine bu akşam gitmeye karar verdiğini anlattı ve onun soru sormasına fırsat vermeden izin isteyerek ıslak giysilerini değiştirmek üzere odasına çıktı.

Berta onun yüzüne bakar bakmaz çok kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Elizabeth kendisini o akşam almaya gelmesi için ağabeyine haber yollamakta ısrar edince de bundan iyice emin oldu. Hikâyenin önemli bir kısmını Elizabeth'in ağzından almayı başardı ama bunun sonucunda, genç kız hizmetçisini teselli edebilmek için, ikindinin geri kalan bölümünü ve akşamı, odasında geçirmek zorunda kaldı. 7. Bölüm

Berta, "Durumu kurtarmak için boşuna uğraşmayın," dedi. "Bayan Throckmorton-Jones bunları duyunca ikimiz de azar işiteceğiz."

Elizabeth, kararlı bir sesle, "O hiçbir şey duymayacak," dedi; ama söylediklerine kendisi de inanmıyordu. Sinirli bir şekilde bir koltuğa çökerek yeşil seyahat giysisinin eteklerini çekiştirmeye başladı. Şapkası ve eldivenleri, yatağın üstünde, bavullarının yanında duruyordu. Robert gelir gelmez bavullar aşağı indirilecekti. Elizabeth kapının vurulmasını bekliyordu ama yine de irkildi. Kapıyı açtığında, uşak ona ağabeyinin geldiğini söyleyeceğine bir not uzattı. Soğuk ve nemli elleriyle kâğıdı açtı. İçinden, inşallah bu, Londra'da Robert 7 bulamadıklarım ve bu nedenle bu akşam beni almaya gelemeyeceğini bildiren bir not değildir, diye dua ediyordu. Kâğıtta yazılı olanları okumakta zorluk çekiyordu. Aceleyle yazıldığı belliydi. "Serada buluşalım. Seninle konuşmalıyım. " Uşak merdivenlerden inmeye başlamıştı. Elizabeth arkasından seslendi. "Bu notu kim gönderdi?" "Bayan Valerie, hanımefendi."

Elizabeth, notun lan'dan gelmediğini öğrenince rahatladı. Ama hemen sonra, Valerie'nin o gün öğleden sonra kimle beraber olduğunu öğrenmiş olabileceğini düşünerek büyük bir korkuya ve suçluluk duygusuna kapıldı. Berta'ya, "Valerie benimle hemen serada buluşmak istiyor," dedi.

Berta'nın yüzü bembeyaz oldu. "Olanları öğrenmiş olmalı, öyle değil mi? Bunun için mi sizinle görüşmek istiyor? Bunu söylemek bana düşmez ama o kızı bir türlü sevedim. Hain bakışları var." Elizabeth, hayatı boyunca, bir kere olsun ihanet ve hilekârlıkla karşılaşmamıştı. Burada olanlar ise dayanılmaz bir biçimde karmaşık ve entrika kokuyordu. Berta'nın arkadaşı hakkında söylediklerine cevap vermeden saate baktı ve daha altı olduğunu gördü. "Robert bir saatten önce burada olamaz. Bu arada ben de gidip Valerie'nin beni niçin görmek istediğini öğreneyim."

Pencerenin önüne gidip perdelen açtı. Terasta duran ya da bahçede dolaşan konuklara baktı, lan'ın onun seraya gittiğini görüp peşinden gelmesinden korkuyordu. Bu çok uzak bir olasılıktı ama öyle bile olsa, işi şansa bırakmamalıydı. Onun terasta olduğunu görünce rahatladı. İki meşalenin ışığında kendisiyle cilveleşmekte olan üç kadınla konuşuyor, bu küçük gurubun yanı başında duran bir uşak, besbelli lan Thornton'a bir şeyler söylemek için fırsat kolluyordu.

Ian'ın uşağa baktığını gördü. O zaman uşak ona bir şey uzattı. Eliza-beth bunun bir içki kadehi olduğunu varsaydı.

Ian'a bakarken heyecanlanmasına rağmen, genç kız pencerelerin önünden çekildi. Aşağı indi. Terasa açılan arka kapıdan çıkmadı. Ian'ın orada olduğunu biliyordu. Yan kapıdan çıktı ve bahçeyi aydınlatan meşalelere yaklaşmamaya özen göstererek yürümeye başladı. Elizabeth, seranın kapısına geldiğinde durakladı. Etrafına bakınarak, alçak sesle, "Valerie, orada mısın?" diye seslendi.

Ay ışığı, seranın cam damından içeri dökülüyordu. Kimse cevap vermeyince, genç kız içeri girdi. Her yanda, tahta sıraların ve masaların üstüne özenle dizilmiş sakı saksı çiçekler vardı. Diğerlerinden daha fazla özen isteyen narin çiçekler, güneş ışınlarını doğrudan almamaları için

masaların altındaki raflarda duruyorlardı. Elizabeth biraz sakinleşebilmek için, sıraların arasında dolaşarak çiçekleri incelemeye başladı.

Bu sera Havenhurst'm serasından daha büyüktü. Bir kısmının güneşlik olarak kullanıldığı anlaşılıyordu. Çünkü o tarafta büyük saksıların içinde ağaçlar ve üstlerinde renkli minderler bulunan, taştan oyulmuş süslü kanepeler vardı.

Elizabeth bitkilerin arasında dolaşıyordu. Kapıda beliren ve ağır ağır ona yaklaşmakta olan karanlık gölgeyi fark etmemişti.

Ellerini arkasına bağlayarak, bir çiçeği koklamak üzere eğildi. lan, sert bir sesle, "Elizabeth," dedi.

Kız hızla döndü. Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyor, dizleri titriyordu. Elini boğazına götürdü. lan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Beni... beni ürküttünüz." lan ona doğru birkaç adın attı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Elizabeth sinirliydi. "Sizinle burada karşılaşmayı beklemiyordum."

Thornton, onunla alay etti: "Gerçekten mi? O notu sana kimin gönderdiğini sanmıştın? Galler Prensi'nin mi?"

O not! Onun Valerie'den değil de Thomton'dan geldiğini anlayınca, ilk aklına gelen, okuma yazma bilen bir erkeğin böyle bir şey yazamayacağı oldu. O yazı değil, güçlkle okunan bir karalamaydı. Sonra, Thornton'un her nedense öfkeli olduğunu hissetti. Genç adam öfkesinin nedeni konusunda onu uzun süre merakta bırakmadı.

"Söylesene, nasıl oldu da, birlikte geçirdiğimiz o uzun ikindi saatlerinde, bana Lady Elizabeth olduğunu açıklamadın?"

Elizabeth, telaş ve korku içindeydi. Acaba lan Thornton, onun ikinci sınıf bir soylu ya da şövalyenin kızı olmak şöyle dursun, Havenhurst Kontesi olduğunu duyunca ne yapacaktı? "Konuş, sevgilim. Dinliyorum." Elizabeth bir adım geriledi.

Thornton, ona doğru uzanarak, "Konuşmak istemediğine göre," diye tısladı; "Benden beklediğin bu muydu?"

Kız biraz daha gerileyerek, telaşla, "Hayır," dedi. "Konuşmayı tercih ederim."

Genç adam geri çekildi. Elizabeth, "Konuşabileceğimiz birçok İlginç şey var, öyle değil mi?" diyerek arkaya doğru birkaç adım daha attı.

lan Thornton, tekrar ona yaklaşmaya yeltendi. "Öyle mi?" Genç kız bu kez iyice gerileyerek, "Evet," diye cevap verdi. Yanındaki masanın üstünde duran sümbülleri göstererek, aklına ilk elen şeyi söyledi. "Sümbüller ne kadar güzel, öyle değil mi?"

Thornton, onlara bakmadan, "Çok güzel," dedi. Sonra kızı kendine çekmek için ellerini doğru omuzlarına uzattı.

Elizabeth o kadar hızla geri sıçradı ki, erkeğin elleri kızın elbiselin incecik kumaşına ancak bir an için değebildi. Genç kız, çiçek sıralarıyla dolu masaların arasında adım adım geriliyordu. Delice bir kararlılıkla, "Sümbüller," diye devam etti; "Hiasintus sınıfından bitkilerdir. Burada gördüğümüz terbiye edilmiş türe Hollanda sümlü denir. Doğru sümbülü türündendir..."

Thornton, yumuşak bir sesle, "Elizabeth," dedi; "Çiçekler beni İlgilendirmiyor." Tekrar ona doğru uzandı. Genç kız onun kendisini kucaklamasını engellemek için, çaresizlik içinde masanın üstünden bir sümbül saksısı alıp lan'ın kendisine doğru uzanan ellerine verdi. Heyecan içinde, "Bu çiçeklerle ilgili mitolojik bir hikaye vardır," diye devam etti. "Onu, çiçeklerden daha ilginç bulabilirsiniz." Thornton'un yüzünde duyduklarına inanamayan,

hayranlık dolu bir ifade belirdi. "Bu bitki türü, adını Sparta'lı bir genç olan Hiasintus'dan almıştır. Apollo ve Batı Rüzgârı Tanrısı Zefirus bu genci çok seviyorlarmış. Bir gün, Zefirus ona disk atmaya öğretirken, yanlışlıkla delikanlıyı öldürmüştü. Söylendiğine göre, Hiasintus'un kanından bu çiçek oluşmuş ve çiçeğin her yaprağında acıyı ifade eden Yunanca bir kelime yazılıymış." Thornton, elleri boş kalsın diye saksıyı masanın üstüne koyarken, Elizabeth'in sesi belli belirsiz titredi. "Aslında Sparta'lı genç Hiasintus'un kanından oluşan sümbül değil başka bir çiçek olmalı. Ama bu isim sümbüle verilmiş."

Thornton Elizabeth'in gözlerinin içine bakıyordu. Bakışlarındaki anlamı çözmek mümkün değildi. "Büyleyici," dedi.

Elizabeth, onun çiçeğin adıyla ilgili hikâyeden değil kendisinden söz ettiğini biliyordu. İçinden gelen bir ses ondan uzaklaşmasını söylüyor ama bacaklarına söz geçiremiyordu. Genç adam yine, "Gerçekten çok etkileyici," diye mırıldandı. Sonra Elizabeth, ağır çekim gibi, onun ellerinin kendisine doğru uzandığını gördü. Bu eller omuzlarını kavrayarak okşamaya başladı. "Dün gece, benim sahtekârlık yaptığıma inanmak cüretini gösterdikleri için bir oda dolusu erkekle savaşmaya hazırdın. Şimdi niye korkuyorsun? Benden mi kokuyorsun, tatlım? Yoksa başka bir şeyden mi?"

lan'in gür bariton sesiyle söylediği sevgi dolu sözler, Elizabeth'de, onun dudaklarının tenine deymesıyla aynı etkiyi yapıyordu. Çaresizlik içinde, "Bende uyandırdığınız duygulardan korkuyorum," diye itiraf etti. Kendini ve durumu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Bunun küçük bir hafta sonu eğlencesi olduğunun bilincindeyim..."

Thornton onunla, "Yalancı," diye şakalaştı ve onu çabucak dudaklarından öptü. Kızın başı dönmeye başlamıştı ama genç adam başını kaldırmaz yine korkuya kapıldı. "Teşekkürler," dedi ve devam etti: "İlginç bir tarihi olan tek çiçek sümbül değildir. Zambaklar da aynı türdendir..."

Erkeğin yüzünde rehavet dolu, baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. Gözlerini genç kızın dudaklarına dikmişti. Elizabeth, çaresizlik ve dehşet içindeydi. lan başını ona doğru eğerken ürpererek ekledi. Beyni ona çılgınlık yaptığını söylüyor ve onu sürekli uyarıyor, yüreği ise bunun bir vedalaşma olduğunu biliyordu. Bu onun yak parmaklarının ucunda yükselerek erkeği büyük bir özlem ve içtenlikle öpmesine neden oldu. Tek elini erkeğin göğsüne, kalbinin üstüne, diğer elini de ensesine koymuş, tadına doyum olmaz bir Uysallıkla kendini onun kollarına bırakmıştı. Karşısında hangi erkek olsa, onun aşık bir kadın ya da çok tecrübeli bir yosma olduğunu düşünürdü. Saf, deneyimsiz ve çok genç olan Elizabeth içgüdüleri göre hareket ediyordu. Ama, lan onun kendisine tutulmakta olduğundan emindi. Genç kız ise bunun farkında değildi.

Ağabeyinin geleceğini unutmamıştı. Ancak onun kendisinden haber almadan yola çıkacağını düşünmediği için, onu kısa bir zaman içinde karşısında bulacağını ummuyordu. Ümitsizce fısıldadı : "Lütfen beni dinleyin. Ağabeyim beni almaya geliyor." "O zaman kendisiyle konuşurum. Babanın bazı itirazları olabilir ama, geleceğini garanti altına alabileceğimi öğrenince o da razı olacaktır."

Thornton'un inisiyatifi ele alması karşısında samimi bir dehşete kapılan Elizabeth, onun sözünü kesti. "Geleceğimi mi?" lan, tıpkı pahası gibi bir kumarbazdı. Havenhurst'ın bomboş odalarını hatırladı. Bütün değerli eşyalar satılmıştı. Hizmetkârlar ise ona güveniyorlardı. Ataları ona güveniyordu. Oysa kendisi teslim olmak, kontrolü kaybetmek üzereydi. lan onu böylesine abes bir şeye ikna etmek üzereydi. Onu engellemek için söyleyemeyeceği bir şey yoktu. Onun | kollarından sıyrılmaya çalışarak, sakın bir sesle, "Bana ne vereceksiniz, efendim?" diye sordu. "Kont Mondevale'in önerdiği gibi avucum büyüklüğünde bir yakut mu? Ya da Lord Seabury gibi, omuzlarımı örtecek samur kürkler ya da vizon halılar mı?"

"İstedığın bunlar mı?"

Elizabeth boğazına düğümlenen hıçkırıkları engellemeye çalışarak kıkırdadı. "Elbette. Bütün kadınlar bunları ister. Kibar beyefendiler de bunları vaat eder. Öyle değil mi?" Genç adamın hatları sertleşti, yüzü ifadesiz bir maskeye dönüştü. Ama gözleri birer hançer gibi Elizabeth'in gözlerine saplanmış cevap arıyordu besbelli onun mücevherleri ve kürkleri duygulara tercih edeceğine inanmamıştı.

Elizabeth hıçkırdı. Thornton'ın göğsünü sertçe iterek, "Lütfen bırakın, gideyim," diye inledi. İkisi de yoğun duygular içindeydiler. Bu nedenle, masalar arasında kendilerine doğru ilerleyen adamı görmediler. Robert, "Seni gidi sefil serseri!" diye gürledi. "Onun söylediğini duydun, öyle değil mi? Pis ellerini kardeşimin üzerinden çek!"

lan genç kızı korumak ister gibi ona daha sıkı sarıldı. Ama, Elizabeth çarpınarak onun kollarından sıyrıldı ve gözlerinden yaşlar akarak Robert'e doğru koştu.

"Robert, dinle beni. Zannettiğin gibi değil!" Robert kolunu kardeşinin omzuna attı ve genç kız açıklamaya çalıştı. Söze, "Bu, Bay lan Thornton.." diye başladı. "Ve..."

lan onun sözünü kesti. Son derece soğuk kanlıydı. "Size farklı görünmüş olabilir ama," dedi; "Bayan Cameron için ciddi niyetler besliyorum."

Robert'in sesi öfke ve tiksintiyle titriyordu. "Cahil o.... çocuğu!" diye haykırdı. "İster kabul et, ister etme, kız kardeşim Cameron Kontesi'dir. Takdime ihtiyacım yok. Senin kim olduğunu çok iyi

biliyorum. Niyetlerine ya da hüsnü kuruntularına mı desem, nişanlı olmasaydı bile, senin gibi bir pislikle evlenmesine izin vermezdim. "

Bunu duyan Ian, Elizabeth'e baktı. Onun yüzündeki suçlu ifadeyi gördü ve gerçeği anladı.

Genç kız, onun gözlerindeki nefreti gördüğünde neredeyse ağlayacaktı.

"Kardeşimin şerefini tehlikeye attın, pis domuz; bunun hesabını vereceksin!"

Ian'ın bakışları Elizabeth'ten Robert'e kaydı. Yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. Robert'in düello davetine başını eğerek, adeta kibarca. "Elbette," diye cevap verdi. Sonra çıkıp gitmek için kapıya yöneldi.

Elizabeth, Robert'in koluna sarılarak vahşi bir çığlık attı. "Hayır" Yirmi dört saat içinde ikinci kez birinin Ian Thornton'un kanını dökmesini engellemeye çalışıyordu. "Buna izin veremem, Robert, beni duyuyor musun? Suç sadece onda değildi..."

Robert onu dinlemiyordu bile. Çok öfkelenmişti. "Sen bu işe karışma, Elizabeth!" Kolunu çekip genç kızın elinden kurtardı. "Berta kapının önünde, benim arabamın içinde bekliyor," dedi. "Evin çevresini dolaşarak ön tarafa git ve arabaya girip, onun yanına otur." Sonra, alaycı bir sesle, "Benim bu adamla konuşacaklarım var," diye ekledi.

Elizabeth, yine, "Bunu yapamazsın," diye söze başladı. Ancak Ian Thornton'un dehşet verici sesini duyunca dona kaldı.

Dişlerinin arasından, "Çık dışarı!" diye hırlamıştı. Oysa, Elizabeth ağabeyinin bu işe karışmaması konusundaki uyarısını hiçe saymaya niyetliydi. Ama Ian Thornton'un sözleri onu titretti. Göğsü korkuyla inip kalkıyordu. Adamın kaya gibi sert yüzüne, çenesindeki kasın seğirişine baktı. Sonra Robert'e döndü. Burada kalacak olsa İşler daha mı kötüye varacaktı? Yoksa bir felaketi mi önleyecekti? Ağabeyine bir daha yalvardı: "Lütfen, söz ver bana. Yarına

kadar bir şey yapmayacağına söz ver. Hem düşünecek vaktin olur, hem de konuşuruz." Elizabeth, onun, kendisini daha fazla korkutmamak ve olumlu cevap vermek için büyük bir çaba sarf ettiğini gördü. Ağabeyi, "Peki. Hemen arkandan geliyorum," diye söz verdi. "Şimdi hemen arabama git. Yoksa, bizi dışarıdan seyretmekte olan kalabalık, konuştuklarımızı da duyabilmek için içeri girecek. " Elizabeth, seradan çıkıp da bahçede toplanmış olan kalabalığı görünce bayılacak gibi oldu. Balo salonundakilerin çoğu onları seyretmek için dışarı çıkmıştı. Penelope, Georgina ve diğerleri de oradaydılar. Yaşça daha büyük olanlar, olayı eğlenerek seyrediyorlardı. Gençlerin yüzlerinde ise kendisini suçlayan bir ifade vardı.

Kısa bir süre sonra ağabeyi de gelip arabaya bindi. Şimdi daha p kontrollüydü. "Mesele halloldu," dedi. Ama kardeşinin bütün yalvarmalarına rağmen, başka bir şey söylemedi. Elizabeth çaresizlik içinde arkasına dayanıp, Berta'nın Lucinda Throckmorton-Jones'dan işitecekleri azarla ilgili yakınmaları dinlemek zorunda kaldı. Birkaç dakika sonra, Robert'e, "Sana gönderdiğim pusula ancak iki saat önce eline geçmiş olabilir," diye fısıldadı. "Bu kadar kısa zamanda buraya nasıl gelebildin?" Robert gergin bir sesle, "Gönderdiğin pusula elime geçmedi," diye cevap verdi. "Bugün öğleden sonra Lucinda kendisini aşağı kata inebilecek kadar iyi hissetmiş. Senin bu hafta sonu nereye gittiğini ona söylediğimde, bana arkadaşın Charise'in sayfiye davetlerinde nelere göz yumduğunu anlatmaya başladı. Üç saat önce seninle Berta'yı alıp eve getirmek üzere yola çıktım. Maalesef geç kalmışım." Elizabeth, kırık bir sesle, "Sandığın kadar kötü bir şey olmadı," dedi.

"Bunları yarın konuşuruz!"

Elizabeth biraz ferahladı. Ağabeyinin bu sözleriyle, o zamana kadar bir şey yapmayacağını belirtmek istediğini sanmıştı. "Elizabeth, nasıl böyle bir budalalık yapabildin? Bu adamın tam anlamıyla bir alçak olduğunu sen bile anlayabilirdin. O sana layık..." Durdu ve öfkesine hakim olabilmek için derin bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında daha sakindi. "Bu olayın sana zararı olacak. Ama bu zararın sınırlarını bilemiyorum. Asıl suç bende. Lucinda yanında olmadan bir yere gidemeyecek kadar genç ve tecrübesizsin. Tek dileğim nişanlının da olaya anlayışla yaklaşması."

Elizabeth, Robert'in bu akşam ikinci kez onun nişanlı olduğundan bir gerçek olarak söz ettiğini fark etti. "Nişanımız kesinlik kazanmamış ve ilan edilmemişken, Kont Mondevale niçin benim davranışlarımdan etkilensin?" Söylediklerine kendisi de inanmıyordu ama öyle olmasını ümit ediyordu. "Küçük çaplı bir rezalet olursa, nişanı ilan etmeyi biraz geciktiririz, Robert. Ama, Kontun bu olaydan dolayı onurunun lekелendiğini düşüneceğini sanmam." Robert, "Bugün aramızda bir anlaşma

imzaladık," dedi. "Kolayca anlaştık. Bu arada, kendisinin çok cömert davrandığını söylemeliyim. Seninle evlenecek olmak onu çok gururlandırıyor. Gazetelere haber gönderip hemen nişanı ilan etmek istedi. Ben de itiraz etmek için bir neden görmedim. Yarın Gazette'de çıkacak." Berta bu acı haberi duyunca inledi ve hapsirip burnunu silmeye,başladı. Elizabeth gözyaşlarını engellemek için gözlerini kıstı. Aklında, genç ve yakışıklı nişanlısından çok farklı sorunlar vardı.

Elizabeth, yatağa yattıktan sonra saatlerce uyuyamadı. Geçmiş hafta sonunun anıları ona acı veriyor, Robert'i düello fikrinden vazgeçirememekten korkuyordu. Onun bu konuda kararlı olduğu belliydi. Gözlerini tavana dikmiş, bir Robert'i, bir Ian'ı düşünüyor, ikisi için de endişe ediyordu. Lord Howard'ın söylediklerinden Ian'in bütün düelloları kazanabilecek kadar deneyimli olduğu sonucu çıkıyordu. Ancak Lord Everly ona sahtekâr dediği halde onun düello davetini reddetmişti. Belki de Ian'in silah kullanma becerisi hakkındaki dedikodular yanlıştı. Robert iyi bir silahşor sayılırdı. Elizabeth, Ian'in, Robert'in silahından çıkan bir kurşunla yere serilişini hayal etti ve bedeni uyuştu. Hayır. Kendi kendine, sinir krizi geçiriyor olmalıyım, diye düşündü. Bu iki erkekten birinin diğerini vurması çok yakışksız olurdu. Düello yasadıydı. Ancak bu durumda, töreler uyarınca, Ian'in düello davetini kabul edip saptanan yere gelmesi -ki bunu seradaki konuşma sırasında kabul etmişti- Robert'in de havaya ateş etmesi ekiyordu. Böylece Ian, hayatını Robert'e emanet ederek işlediği suçu kabul etmiş, Robert de onurunu kurtarmış olacak ve ağabeyi bu manansız düello ile yetinecekti. Bu devirde, kibar ve soylu erkekler, alarındaki sorunları genellikle böyle çözümlüyorlardı. Elizabeth, dehşet içindeydi. Genellikle. Bu kelime aklından çıkıyordu. Ağabeyi öfkelenildiğinde kendisine hakim olamaz, bağırıp çağırırdı. Oysa bu gece öyle yapmamıştı. Ortalığı kasıp kavuracağına sessizleşmiş, benzi atmış, yüzünde vahşi, acımasız bir ifade belirmişti. Bu da Elizabeth'i daha çok korkutuyordu. Genç kız sabaha karşı tedirgin bir uykuya daldı. Çok kısa bir sonra da koridordan gelen ayak sesleriyle uyandı. Pencereden dışarı baktığında karanlık gökyüzünde soluk gri sabah ışıklarının belirmediğini gördü ve hizmetkârlardan biri olmalı, diye düşündü. Tekrar uykuya dalacağı sırada aşağı katta ön kapının açılıp kapandığını işitti. Şafak... Düello... Robert, herhangi bir şey yapmadan önce, bugün onunla konuşmaya söz vermişti. Hayatında ilk kez, yataktan kalkmakta güçlük çekmedi. Hemen ayağa fırladı. Merdivenleri uçarcasına inerken bir yandan da sabahlığını giyiyordu. Ön kapıyı açtığında Robert'in arabası köşeyi dönüyordu. "Aman Tanrım!" Boş sahanlıkta tek başınaydı. Buna dayanamazdı. Burada yapayalnız ağabeyinin dönüşünü bekleyemezdi. Lucinda'yı uyandırmak üzere yukarı kata çıktı. Durum ne kadar vahim olursa olsun, Lucinda'nın doğru karar vereceğine güveni sonsuzdu. Lucinda dün gece onlar eve gelene kadar yatmamış ve -oduncu kulübesindeki buluşma hariç- olanları öğrenmişti. "Lucinda," diye fısıldadı. Kır saçlı kadın açık ela gözlerini açtı. Göz bebekleri fıldır fıldırıldı. "Robert, biraz önce evden çıktı. Onun, düello için Bay Thornton'la buluşmaya gittiğinden eminim."

Bayan Lucinda Throckmorton-Jones'un lekesiz bir kariyeri vardı. Üç dükün, on bir kontun ve altı baronun sosyeteye takdim edilen genç kızlarına şaperonluk yapmış ve hepsini, en küçük bir sorun çıkmadan, yüzünün akıyla evlendirmişti. Yatağın içinde doğruldu ve tertemiz siciline gölge düşüren genç kıza gözlerini kısarak baktı. "Robert normalde erken kalkan biri olmadığına göre, nereye gittiği açıkça belli," dedi. "Ya ben ne yapacağım?"

"Önce ellerinizi ovuşturmayı bırakın. Size hiç yakışmıyor. Sonra da mutfağa gidip çay hazırlayın."

"Ben çay içmek istemiyorum."

"Eğer ikimiz birlikte aşağı inip ağabeyinizin dönmesini bekleyeceksek -ki sanırım beni bunun için uyandırdınız- bu arada çay içmek isterim."

Elizabeth, bu huysuz ve yaşlı bakireye minnet ve sevgi dolu bakışlarla bakarak, "Ah, Lucinda," dedi.

"Siz olmasanız ne yapardım?"

"Başınızı sürekli belaya sokardınız. Nitekim, ben hastalanır hastalanmaz bunu yaptınız." Elizabeth'in endişeli yüz ifadesini görünce, yataktan kalkarken, "Töre uyarınca, Thornton kararlaştırılan düello mahalline gelecek, Robert de bununla yetinerek havaya ateş edecektir. Başka bir şey olamaz" dedi.

Ama Elizabeth Lucinda'yı tanıdığından beri, yaşlı kadın ilk kez yanılıyordu. Robert, yanında Lord Howard'la eve döndüğünde saat sekizi çalıyordu. Oturma odasının önünden geçerken, nakış işlemekte olan Lucinda'nın karşısındaki koltuğa yığılmış olan Elizabeth'i görüp durakladı ve geri döndü. "Niçin bu kadar erken kalktınız?" diye sordu. Elizabeth yerinden fırlayarak, "Seni bekliyorduk," diye cevap

verdi. Lord Howard'ın ağabeyiyle beraber olmasına önce şaşırılmış, , sonra durumu kavramıştı. Robert'in düello için bir tanığa ihtiyacı vardı. "Onunla düello ettin, değil mi, Robert?" "Evet!" Elizabeth boğuk bir sesle, "Onu vurdun mu?" diye sordu. Robert masanın yanına gidip bir bardağa viski koydu. Elizabeth, onu kolundan yakalayarak, "Robert," diye haykırdı. "Ne oldu?"

Robert vahşi bir sesle, "Onu kolundan vurdum," dedi. "Onu kalbinden vurmak istiyordum ama ıskaladım. Başka bir şey olmadı."

Elizabeth'in elinden kurtularak içkisini sonuna kadar içti ve bardağını yeniden doldurmak için viski şişesine uzandı.

Elizabeth başka şeyler de olduğunu hissetmişti. Dikkatle ağabeyinin yüzüne baktı. "Bu kadar mı?"

Robert, "Hayır, bu kadar değil!" diye patladı. "Ben onu yaraladıktan sonra, o hergele tabancasını havaya kaldırdı ve öylece durarak bana ter döktü. Sonra kahrolası çizmemin püskülüne ateş ederek onu havaya uçurdu!"

Elizabeth Robert'in niçin bu kadar öfkeli olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. "Ne... ne yaptı?" diye sordu. "Seni vuramadığı için kızmış olamazsın."

"Allah kahretsin, anlamıyor musun? Vuramadı değil, vurmak istemedi. Bu bir hakaretti. Kolundan kanlar akarken tabancasıyla kalbime nişan aldı. Sonra, son anda hedefi değiştirip çizmemin püskülüne ateş etti. İsteseydi beni öldürebileceğini orada bulunan herkese göstermek istedi! Bu en büyük hakaretti. Lanet olsun!"

Lord Howard da Robert kadar kızgın görünüyordu. "Havaya ateş etmeliydin," dedi. "Bunu yapmadığın gibi, işaret verilmeden tetiği çektin. Böyle yaparak, hem kendini, hem de beni küçük düşürdün.

Üstelik, eğer bu düello duyulursa, yasalara aykırı davrandığımız için, hepimiz tutuklanırsınız. Thornton bu sabah düello mahalline gelerek ve silahını yukarı kaldırmayarak senin haklı olduğunu kabul etmiş oldu. Suçlu olduğunu itiraf etti sayılır. Daha fazla ne bekliyordun?" Lord Howard Robert'i görmeye daha fazla tahammül edemeyecekmiş gibi hızla arkasını dönüp yürüdü. Elizabeth çaresizlik içinde onun peşinden gitti. Robert'i haklı çıkarmak için bir bahane bulmaya çalışıyordu.

"Yorgun olmalısınız," diye söze başladı. "Eminim sabah soğuğu da sizi etkilemiştir." Zaman kazanmaya çalışıyordu. "Bizimle birlikte çay içmek için biraz daha kalmaz mısınız?" Lord Howard, olumsuz anlamda başını sallayarak koridor boyunca yürümeye devam etti. "Sadece arabamı almak için buraya döndüm."

Elizabeth, "O zaman sizi geçireyim," diye ısrar etti. Genç adamla birlikte kapıya doğru yürürken, onun kendilerine veda bile etmeden evden ayrılmaya kararlı olduğunu anladı. Genç adam, açık kapının önünde durakladı; sonra Elizabeth'e döndü. "Hoşça kalın, Lady Elizabeth," dedi. Keşke böyle olmasaydı, der gibiydi. Bunu söyledikten sonra gitti. Elizabeth, onun sesindeki hüznü, hatta hızla çıkıp gittiğini bile tam anlamıyla fark etmemişti. O, şu anda bir cerrahın, lan'ın koluna saplanmış olan kurşunu çıkarmakta olduğunu düşünüyordu. Kapıya yaslandı. Boğulacak gibiydi. İki büklüm olarak yutkundu. Thornton'in başı kendisi yüzünden belaya girmiş, üstelik Elizabeth ona acı vermişti. Bunu düşününce kusacak gibi oldu. Kendini zor tutuyordu. Dün gece düello konusu onu o kadar korkutmuştu ki, Robert onun nişanlı olduğunu söylediğinde lan'ın neler hissetmiş olabileceği aklına bile gelmemişti. Şimdi ise, yavaş yavaş bu da devreye giriyordu. Midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. lan ona evlilikten söz etmiş, onu öpmüş, tutkuyla ve sıcak bir şefkatle kucaklamış, ona aşık olmak üzere olduğundan bahsetmişti. Bütün bunlara karşılık, Robert ona saldırmış, kız kardeşinin onun ulaşamayacağı bir konumda ve de nişanlı olduğunu söylemişti. Bu sabah da, elini hakkı olmayan şeylere uzatmaya cesaret ettiği için onu vurmuştu. Elizabeth, başını kapıya dayayarak çaresizlik içinde inledi. lan bir soylu, hatta yüksek sosyetenin anlayışı doğrultusunda kibar biri olmayabilirdi ama Elizabeth, içgüdüsel bir biçimde, onun gururlu bir erkek olduğunu seziyordu. Bu onun tunçtan oyulmuş bir heykeli andıran yüzünden, duruşundan ve her hareketinden belliydi Robert ve kendisi onun gururunu kırmışlardı. Dün gece, serada onu aptal durumuna düşürmüş, bugün de düello etmeye zorlamışlardı.

Genç kız, onu nerede bulacağını bilse, öfkesine muhatap olmaktan korkmadan, koşup ona içinde bulunduğu durumu, Havenhurst'u, orada, çalışanların beklentilerini anlatır, kendisini denk görmediği için değil, onunla evlenmesinin bütün bunlar yüzünden mümkün olmadığını açıklardı.

Doğrulup kapıyı kapattı ve geri dönerek koridor boyunca sıkıntı içinde yürüdü. Oturma odasına geldiğinde, Robert'in başını ellerine dayamış olarak oturmakta olduğunu gördü. Genç adam, başını kaldırıp ona baktı. "Bu iş bitmedi," diye tısladı. "Bu hareketi için bir gün onu öldüreceğim!" Elizabeth, dehşet içinde, "Hayır, böyle bir şey yapmayacaksın!" diye haykırdı. Korkudan sesi titriyordu. "Bobby, beni dinle! Sen lan Thornton'u anlamıyorsun. O aslında kötü bir şey yapmadı. "Boğulacak gibiydi. "Bak," dedi; "Şey... Bana aşık olmak üzere olduğunu düşünüyordu. Benimle evlenmek istediğini söyledi..."

Robert vahşi bir kakhaha attı. Sesi odanın içinde çınladı. Kardeşinin her zaman kendisinden yana olmasına alıştı. Bu kez onun farklı davranması karşısında yüzü hırstan morarmıştı. Alaycı bir ifadeyle, "Sana öyle mi söyledi?" dedi. "O zaman sana hemen işin iç yüzünü anlatabilirdim, küçük budala! Kendi deyişle, onun bütün istediği seni yatağa atmak!" Elizabeth, kanının çekildiğini hissetti. İtiraz etmek ister gibi, yavaşça başını salladı. "Hayır, yanılıyorsun. Serada bizimle ilk karşılaştığın anda sana niyetinin ciddi olduğunu söylemişti; unuttun mu?"

Robert, "Ona senin beş parasız olduğunu söylediğimde hemen fikrini değiştirdi," diye karşılık verdi. Kardeşine merhamet ve öfke karışımı bakışlarla bakıyordu.

Elizabeth daha fazla ayakta duramayacağını hissederek kanepenin üstüne, ağabeyinin yanına çöktü. Aptallığının, düşüncesizliğinin ve bunlar yüzünden, hem ağabeyinin hem de kendisinin düştükleri durumun sorumluluğunu omuzlarında hissediyor ve bu yükün altında eziliyordu. Çaresizlik içinde, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm. Bu sabah benim için hayatını tehlikeye attın ve ben sana gerektiği gibi teşekkür bile edemedim. " Söyleyecek başka bir şey bulamadı ve kolunu Robert'in çökmüş omuzlarına doladı. "Her Şey hallolacak," dedi. "İkimiz, her zaman her şeyin üstesinden geldik. Yine geleceğiz." Ama, söylediklerine kendisi de inanmıyordu.

Robert'in bakışları acı yüklüydü. "Bu kez yapamayacağız," diye cevap verdi. "Sanırım mahvolduk, Elizabeth. "

"Durumumuzun bu kadar kötü olduğuna inanmıyorum. Belki de olup bitenlerden kimsenin haberi olmaz." Bunun mümkün olmadığını kendisi de biliyordu. "Üstelik, bana kalırsa. Kont Mondevale benimle evlenmeyi çok istiyor. Sanırım mantıklı davranacaktır." Lucinda, her zamanki gibi soğukkanlıydı. Duruma bir çözüm bulmaya çalışıyordu. "Bu arada, Elizabeth, hiçbir şey olmamış gibi toplantılarda boy göstermeye devam etmeli," dedi. "Eğer evde saklanıp ortaya çıkmayacak olursa bu dedikoduların işine gelir. Ve siz, efendim, kardeşinize her yerde eşlik etmelisiniz."

Robert, "Bakın söylüyorum," diye cevap verdi. "Bunların hiç önemi yok. Biz mahvolduk." Genç adam haklıydı. O gece, Elizabeth nişanlısıyla birlikte bir baloya gitti. Kont Mondavale'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Ancak hafta sonu olup bitenlerin dedikodusu yüksek sosyete'de bir orman yangını hızıyla yayılıyordu. Seradaki buluşma ve Robert'in aniden genç çiftin karşısına çıkışı herkesin dilindeydi. Üstelik Elizabeth'in lan Thornton'a bir pusula göndererek onu seraya çağırıldığını söylüyorlardı. Daha da kötüsü, iki gencin bütün bir ikindi'yi ormandaki bir kulübede baş başa geçirdiklerinin duyulmuş olmasıydı.

Ertesi gün, bu söylentiler kulağına geldiğinde, Robert, "Bunları hergele yayıyor," diye kükremişti. "Senin ona serada buluşmak için haber gönderdiğini, onun peşinde olduğunu söyleyerek kendisi-aklamaya çalışıyor. Biliyor musun, onun başını döndürdüğü ilk kadın sen değilsin! Ama onların en genç ve en masum olanısın. Sadece bu yıl, Thornton'un adı Charise Dumont ve birçok başka kadınla birlikte anıldı. Ancak hiçbiri ona duydukları hayranlığı senin gibi açıkça belli edecek kadar deneyimsiz değildi."

Elizabeth itiraz edemedi çünkü kendini aşağılanmış hissediyordu ve utanç içindeydi. Şimdi artık Thornton'un manyetik alanı içinde olmadığından, onun davranışlarının kadınları kötü emelleri için kullanmaya alışık olan bir alçaktan beklenecek türden şeyler olduğunu görebiliyordu. Kendisiyle tanıştıktan birkaç saat sonra ona tutulmakta olduğunu ve onunla evlenmek istediğini söylemişti. Bu ancak onun gibi bir hainin kurbanına söyleyebileceği türden bir yandı. Romanlarda, servet avcılarının ve kadınları ağına düşürmek isteyen iflah olmaz çapkınların, amaçları bambaşka olduğu halde, Aştan söz ettiklerini birçok kez okumuştun. Elizabeth ise, budala gibi, onun toplumsal Önyargıların kurbanı olduğunu düşünmüştü.

Şimdi ise, Thornton gibileri yüksek sosyetenin dışında tutan toplumsal önyargıların amacının, kendisi gibi masum genç kızları korumak olduğunu anlıyordu ama çok geç kalmıştı. Ancak Elizabeth'in uğradığı hayal kırıklığına üzülecek vakti olmadı. Kont Mondevale'in Elizabeth ile nişanlandığını gazetede okuyan dostları, mutlu damada nişanlandığı genç kız hakkındaki dedikoduları aktarmayı görev bildiler.

Ertesi sabah, genç adam, Ripple Caddesi'ndeki eve gelip Elizabeth ile evlenmekten vazgeçtiğini bildirdi. Robert evde yoktu. Elizabeth genç kontu oturma odasında kabul etti. Nişanlısının yüz ifadesini görünce neye uğradığını şaşırıldı. Ayaklarının altındaki yer kayar gibi oldu. Kont Mondevale, fazla açıklamaya gerek görmeden, "Sanırım bu konuyu birbirimizi kırmadan sonuçlandırsak iyi olur," dedi. Elizabeth'in boğazında, duyduğu utanç ve acıdan kaynaklanan hiçkırıklar düğümlemişti. Sesi çıkmıyordu. Başını sallamakla yetindi. Kont Mondevale arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ama genç kızın yanından geçerken durdu ve onu omuzlarından kavradı. Üzgün ve öfkeli olduğu yüzünden belliydi. "Bunu niçin yaptın, Elizabeth?" dedi. "Nedenini söyle. Hiç olmazsa bunu yap."

Elizabeth'in içinden onun kollarına atılıp, kendisini bağışlaması için yalvarmak geliyordu. Budala gibi, "Niçin?" diye tekrarladı.

"Onunla ormandaki bir kulübede tesadüfen karşılaşmış olmanı anlayışla karşılayabilirim. Kuzenim Lord Howard da bunun bir rastlantı olduğuna inandığını söyledi. Ama niçin ona bir pusula gönderip seraya çağırdın?"

Elizabeth, "Onu ben çağırmadım," diye haykırdı. Hiçkırarak Kont Mondevale'in ayaklarına kapanmamak için kendisini güç tutuyor, buna sadece gururu engel oluyordu. Genç adamın elleri yanına düştü. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Thornton pusulayı alınca atıp seni bulmaya koşmuş ve Valerie o kâğıdı bulmuş."

Elizabeth hiçkırarak, "Valerie yanılıyor," diye karşılık verdi ama Mondevale odadan çıkmıştı. Elizabeth, hiçbir şeyin onu bu olay kadar utandıramayacağını düşündü ama yanılmıştı. Kont Mondevale'in onu terk etmesi sosyetenin gözünde Elizabeth'in suçlu olduğunun kanıtı sayıldı ve o günden sonra kimse onu hiçbir yere davet etmedi. Ripple Caddesi'ndeki eve tek bir konuk bile gelmez oldu. Nihayet Elizabeth, Lucinda'nın ısrarlarına dayanamayarak, skandal patlak vermeden önce davet edilmiş olduğu bir toplantıya Lord ve Lady Hinton'un evindeki bir baloya gitmeye karar verdi. Ama orada ancak on beş dakika kalabildi; çünkü, başka bir seçenekleri olmayan ev sahibi ve sahibesinin dışında hiç kimse onunla konuşmamış, ona selam bile vermemişti.

Sosyetenin gözünde o, utanmak nedir bilmeyen bir yosmaydı. Kullanılmış ve kirlenmişti. Kibarlar arasında, saf ve temiz genç kızlar ve zengin bekarlarla bir arada bulunması uygun değildi. O, toplum içindeki davranışları belirleyen ahlak kurallarına karşı gelmiş, kendi toplumsal sınıfından bile olmayan, kötü şöhretli biriyle ilişki kurmuştu. Yüksek sosyetenin kurallarına karşı gelmekle kalmamış, kurallara meydan okumuştur.

Düellodan bir hafta sonra, Robert hiç haber vermeden, tek bir kelime bile söylemeden ortadan kayboldu. Elizabeth onun kendisini yaptığı hatadan dolayı terk edeceğine inanmak istemiyordu. Ağabeyini çok merak etti. Başına herhangi bir şey gelmiş olmasından korktu. Onun böyle birdenbire yok oluşuna hiçbir anlam veremiyordu. Ama bir süre sonra acı gerçeği öğrendi. Elizabeth evde tek başına oturup ümitsizlik ve endişe içinde onun dönmesini beklerken, delikanlının ortadan kaybolduğunu kentte duymayan kalmamıştı. Alacaklılar Elizabeth'in kapısını aşındırmaya başladılar. Robert'in yıllar boyunca biriktirdiği kumar borçlarını, hatta babasından kalan bazı borçları ve genç kızın sosyeteye takdim masrafları için alınan borçları tahsil etmek istiyorlardı.

Charise Dumont'un sayfiye evindeki hafta sonu davetinden üç hafta sonra, güneşli bir pazar günü, ikinci vakti, Elizabeth ile Lucinda, Ripple Caddesi'ndeki kiralık evin kapısını bir daha açmamak üzere kapatıp arabalarına bindiler. Araba parkın yanından geçerken kısa bir süre önce Elizabeth'e iltifatlar yağdıran ve onu herhangi bir ere davet etmek için birbirleriyle yarışanlar, onu görüp arkalarını döndüler.

Elizabeth kendisini yenilgiye uğramış ve küçük düşmüş hissederek acı gözyaşları döküyordu. Birden, gözyaşlarının arasından, bir arabanın içindeki yakışıklı genci ve yanındaki güzel kızı gördü. Kont

Mondevale'in arabasındaki kız Valeire'ydi. Genç adam Elizabeth'e acıyarak baktı. Ama Elizabeth o kadar üzgündü ki bunu aşağılayan bir bakış olarak yorumladı. Çünkü artık Robert'in başına kötü bir şey gelmiş olduğunu düşünmüyor, ağabeyinin alacaklılardan kaçtığına inanıyordu. Bu çok daha akılcı bir olasılıktı.

Elizabeth Havenhurst'e dönünce, ağabeyi ile babasının kumar borçlarıyla kendisinin sosyeteye takdimi için aldıkları borçları ödeyebilmek amacıyla, sahip olduğu değerli şeylerin hepsini sattı. Sonra elinde kalanlarla hayatını sürdürmeyi öğrendi. Kendisini, Havenhurst'u kaybetmemek ve boğaz tokluğuna onun yanında kalmayı seçen on sekiz hizmetkârın ihtiyaçlarını temin edebilmek için var gücüyle çalışmaya adadı. Bu insanlara sadece yatacak bir yer, günde üç öğün yemek ve yılda bir kez birer takım elbise ve birer çift ayakkabı verebiliyordu.

Yavaş yavaş yeniden gülümsemeye başladı. Suçluluk duygusunun ve şaşkınlığın üstesinden geldi. Sosyeteye takdim edildiği süre içinde yaptığı büyük hataları tekrar tekrar düşünmekten vazgeçti. Çünkü bu yanlışları ve acı sonuçlarını hatırlamak onu çok üzüyordu. On yedi yaşındaydı ve kendi kendisinin efendisi olmuştu. Şimdi evinde, ait olduğu yerdeydi. Yine Bertner ile satranç oynamaya, Aaron ile atış talimleri yapmaya başladı. Bütün sevgisini hizmetkârlardan oluşan ailesine ve Havenhurst'e verdi. Malikânede çalışanlar da genç kızın kendilerine gösterdiği sevgiye aynı yoğunlukta karşılık veriyorlardı. Elizabeth'in boş zamanı yoktu ve mutluydu. Ian Thornton'u ve kendini buraya kapatmasına neden olan olayları düşünmeye yanaşmıyordu. Ama şimdi, amcasının davranışı yüzünden, Ian Thornton'ı sadece düşünmek değil, aynı zamanda görmek zorundaydı. Eğer amcası kısıtlı parasal desteğini iki yıl daha sürdürmeyecek olursa, Havenhurst'u satmak zorunda kalacaktı. Buna dayanamazdı. Havenhurst arazisinin malikâneyi ayakta tutacak geliri sağlayabilmesi için yeterli bir sulama tesisatı gerekiyordu. Bu tesisat yıllarca önce yapılmış olmalıydı. Bugünkü koşullarda arazinin verimli olması olanaksızdı. Bu nedenle ek bir gelir şarttı. İki yıl sonra, Elizabeth büyükannesinin kendisine bıraktığı mirası almaya hak kazanacak ve böylece sorun kendiliğinden çözümlenecekti.

Genç kız acı acı içini çekti. Gözlerini açıp boş odaya baktı. Sonra yavaş yavaş ayağa kalktı. Kendine cesaret vermek için, bundan daha güç sorunlarla bile başa çıkmış olduğunu düşündü. Sorunun olduğu yerde çözüm de olurdu. Ona sadece en iyi çözümü bulmaya özen göstermek kalıyordu. Üstelik şu anda Alex yanındaydı. İkisi bir olup Julius Amca'yı kandırmanın yolunu bulabilirdi.

Alex'i aramak için dışarı çıktı. İşte yeni bir sorun, diye düşünüyordu. Üstesinden gelmeye çalışmalıyım. Bu kendime olan güvenimi pekiştirir. On sekiz yaşındaydı ve bir sorunla karşılaştığında canlanıveriyordu. Havenhurst'deki hayat monotonlaşmaya başlamıştı bile. Bir iki kısa yolculuk -hiç değilse ikisi- heyecan verici olabilirdi.

Alex'i bahçede buldu. Onunla karşılaştığında, bu düşüncelere kendisini alıştırmıştı.

8. Bölüm

Alexandra, Elizabeth'in yüz ifadesini ve yapmacık gülümsemesini görünce, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anladı. Julius Amca ile konuşurken Bertner de Alex'in yanına kalıp genç »adınla sohbet etmiş ve Elizabeth'in bahçıvanlıkta ne kadar ustalaştığını anlatmıştı. Her ikisi de dönüp genç kıza baktılar ve yüzlerinde korku dolu bir ifade belirdi. Alex endişe içinde yerinden fırlayarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Elizabeth onun yanına oturdu ve, "Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. Bertner ise merak ve heyecan içindeydi. Elizabeth'in söyleyeceklerini duymak amacıyla bahçenin o bölgesinde kalmak için, telaşla solmuş gül yapraklarını ayıklamaya başladı. Gerekirse düşüncelerini söyleyip Elizabeth'e akıl vermeye ya da yardımcı olmaya hazırdı. Elizabeth'in düşünceleri karmakarışıktı.

Alex'e ne söyleyeceğini düşünürken, durum ona gittikçe daha garip, hatta komik gelmeye başlamıştı. "Amcam," diye söze başladı; "Benimle evlenmeyi kabul edecek birini aramaya karar vermiş."

Alex, Elizabeth'in yüzündeki alaycı ifadeyi dikkatle inceleyerek, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Evet. Doğrusunu istersen, böyle birini bulmak için alışılmadık yollara başvurmuş." "Ne demek istiyorsun?" Elizabeth isterik bir kahkaha atmak üzereydi ama kendini tuttu.

"Eskiden benimle evlenmek istediğini bildirmiş olan on beş talibime mektuplar yazarak bunu hâlâ isteyip istemediklerini sormuş." Alex, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Bu kadarla kalmayıp, eğer istekliyseler, birbirimiz için hâlâ uygun olup olmadığımızın anlaşılabilmesi için, beni Lucinda'yla

birlikte, birkaç günlüğüne onların yanına göndermeyi önermiş." Alex bir kez daha, "Aman Tanrım!" dedi. Elizabeth boğuk bir sesle, "İçlerinden on iki tanesi amcamın teklifini reddetmiş," dedi. Alex ona acıdığını belli etmemeye çalışıyordu. "Ama üç tanesi kabul etmiş. Şimdi onları ziyaret edeceğim. İskoçya'da yaşayan üçüncü talibimi ziyaret etmek üzere yola çıkmam gereken güne kadar Lucinda Devon'dan dönemeyeceğine göre..." Ian Thornton'un adını anmamak için ondan İskoçya 'dayaşayan talibim diye söz etmiş, bu kelimeleri bile boğulur gibi söylemişti, "...ilk ikisine Berta ile birlikte gidip, onlara Berta'nın halam olduğunu söylemek zorunda kalacağım." Berntner, yüzünü buruşturarak, "Berta mı?" diye söylendi. "Berta'nın halanız olduğunu mu söyleyeceksiniz? O budala kadın gölgesinden bile korkar."

Elizabeth'i yine bir kahkaha krizi tehdit ediyordu. İki dostuna bakarak, "Berta sorun değil," dedi. "Ama siz yine de Tanrının adını anmaya devam edin çünkü bu işi yüzümün akıyla atlatmam için bir mucize gerekiyor." Alex, "Seninle evlenmek isteyen talipler kim?" diye sordu.

Elizabeth'in yüzünde beliren garip ifade genç kadını korkuttu. "İlk ikisi hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ne tuhaf, değil mi? Üç yetişkin erkek, sosyeteye takdim edilen bir genç kızla tanışıp onunla evlenmek istediklerini kızın ağabeyine bildiriyorlar ve kız bunlardan ikisiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Sadece bir tanesini hatırlıyor."

Alex tedbirli bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Hiç de tuhaf değil. Sen çok güzel bir kızsın. Bu daima böyle olur. Genç kız on yedi yaşında sosyeteye takdim edilir ve bekâr erkekler onu dikkatle inceleyip kendisiyle evlenmek isteyip istemediklerine karar verir, tekliflerini yaparlar. Genç bir kıza kendisiyle evlenmek isteyen hiç tanımadığı bir erkekle evlendirip onu ömrünün sonuna kadar sevmesi beklemek bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama yüksek sosyetenin kurallarına göre, uygar bir evliliğin böyle olması gerekiyor." Elizabeth, "Bana kalırsa bu kuralların uygarlıkla ilgisi yok. Aksine çok ilkel ve barbarca," diye cevap verdi. "O anda kendi kişisel durumundan başka herhangi bir konuda konuşmak ona çok daha kolay geliyordu."

"Elizabeth, talipler kim? Belki ben onları tanıyabilir ve sana hatırlatabilirim." Elizabeth içini çekti. "Birincisi, Sir Francis Belhaven..." Alex, "Şaka yapıyorsun!" diye haykırdı. Bertner korku dolu bakışlarla Elizabeth'e baktı. Elizabeth kavisli kaşlarını havaya kaldırmış, arkadaşından açıklama bekliyordu.

Alex, öfkeli bir sesle, "O... O iflah olmaz bir ihtiyar çapkındır," diye devam etti. "Onun nasıl biri olduğunu anlatmama terbiyem izin vermez. İri yarı ve saçları hafifçe dökülmüş biridir. Ahlak dışı yaşantısıyla ünlüdür. Öylesine düşük ve ahlaksız biridir ki sosyete de alay konusudur. Öylesine cimridir ki, ondan cebinde akrep var, diye söz edilir." Elizabeth işi şakaya vurmaya çalışarak, "Hiç değilse ortak bir yanımız varmış," dedi. Bahçıvan hırsla gül yapraklarını yolmaktaydı. Genç kız ona bakarak bahçıvanın kendisiyle ne kadar ilgilendiğini düşündü. Yumuşak bir sesle, "Bertner," dedi; "Ölü yapraklar renginden belli olur. Bütün yaprakları yolma."

Alex, sıkıntılı bir sesle, "İkinci talip kimmiş?" diye sordu. "Lord John Marchman." Alex boş gözlerle ona bakıyordu. Elizabeth, "Canford Kontu," diye ekledi. Alex yavaşça başını salladı. Hatırlamıştı. "Onunla tanışmıyorum ama kendisinden söz edildiğini duydum." Her şey gittikçe daha anlamsız ve daha gerçek dışı görünüyor, Elizabeth gülmek için kendini zor tutuyordu. "Beni merakta bırakma," dedi. "Onun hakkında ne biliyorsun?" "İşte sorun bu ya! Hatırlayamıyorum. Dur bakayım... Hah, tamam. Hatırladım." Pek memnun olmamışa benziyordu. Gözlerini kırmızı ayakkabılarına dikerek anlatmaya başladı. "Londra'nın semtine bile uğramayan bir doğa aşığı olduğu söylenir. Başlıca merakının spor olduğunu duymuştum. Evinin duvarlarını vurduğu hayvanların ilaçlanıp içi doldurulmuş başları ve avladığı balıklar süslüyor-muş. Spordan vakit bulup kendisine bir eş arayamadığı için evlenemediğini anlatmışlardı. Sana uygun biri olduğunu sanmıyorum." "Bana uygun olup olmaması önemli değil, çünkü eğer becerebilirim, bu adamların hiçbirisiyle evlenmeyeceğim. Eğer iki yıl daha dayanabilirsem, büyükannemin bana bıraktığı mirası almaya hak kazanacağım. O parayla uzun bir süre kimseye muhtaç olmadan burada yaşayabilirim. Ancak, o zamana kadar amcamın yardımı olmadan ayakta kalamam. Amcam da hemen hemen her hafta beni yardımını kesmekle tehdit ediyor. Eğer bu çılgın planını kabul etmezsem para yardımını keseceğinden eminim." Alex, çekinerek, "Elizabeth," dedi; "Sana yardım edebilir miyim? Kocam..." Elizabeth, onun sözünü kesti, "Lütfen sus," dedi. "Senden asla para almayacağımı biliyorsun. Bunun bir sürü nedeni var ama

en önemlisi aldığım parayı geri ödeyemeyecek oluşum. Büyükanemden kalan miras Havenhurst için gerekli olan harcamaları zar zor karşılayacak. Şimdi, önemli olan, amcamın yarattığı bu güç durumdan kurtulmanın yolunu bulmak." "Amcanın nasıl olup da bu adamları sana uygun bulduğunu anlayamıyorum. İkisi de sana hiç uygun değil."

Elizabeth, üstünde oturmakta oldukları bahçe kanepesinin altındaki bir otu koparmak üzere eğildi. "Biz bunu biliyoruz," diye cevap verdi. "Ama, sorun şu ki talipler bilmiyor." Bunları söylerken, zihninde bir düşünce şekillenmeye başlamıştı. Birden sustu. Alex, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Sonra kapadı. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı. Elizabeth, "Alex." diye fısıldadı. "Bütün yapmam gereken..." Alex, alçak sesle, "Elizabeth," diye karşılık verdi. "Durum görüldüğü kadar kötü değil. Bütün yapman gereken..."

Elizabeth yavaşça doğrulup ona döndü.

Havenhurst'un gül bahçesinde yan yana oturmakta olan bu iki eski arkadaş, uzun bir an boyunca, birbirlerine dikkatle baktılar ve zaman içinde geriye dönüp, birer küçük kız olarak, gece karanlığında yataklarında uyumayıp birbirlerine rüyalarını ve sorunlarını anlattıkları günleri, "Bütün yapman gereken..." diye başlayan çözüm önerilerin hatırladılar. Şimdi her ikisi de gülümsüyordu. Elizabeth, "Bütün yapmam gereken," diye söze başladı; "Onları birbirimize uygun olmadığımızı ikna etmek." Alex heyecan içinde. "Bu güç olmamalı," dedi. "Çünkü gerçek." Elizabeth, birkaç dakika önce, bütün hayatını tehdit eden bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu kanısındaydı. Oysa, şimdi öyle düşünmüyordu. Bir plan yapmıştı ve onu uygulayacaktı. Gözleri parlıyordu. Yerinden kalktı. Gülüyordu. Alex ile Bertner'e baktı. Kıkırdayarak, "Zavallı Sir Francis," dedi. Arkadaşı ile bahçıvan ona gülümsüyorlardı. "Benim ne kadar tutucu ve dindar bir kadın olduğumu görünce, benimle evlenmekten hemen vazgeçecektir. Eşinin dua etmekten başka bir şey düşünmeyen biri olmasından hoşlanacağını hiç sanmam."

Alex, "N.e kadar müsrif bir kız olduğunu da ona her fırsatta göstermelisin!" diye ekledi. "Elbette!" Elizabeth neşeyle olduğu yerde döndü. Güneşin ışıkları sırma saçlarından yansıyor, yemyeşil gözleri pırıl pırıldı. Dostlarına bakarak, "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Canford Kontu'na gelince..." Alex, üzülmüş gibi yaparak, "Yazık ki ona ne kadar usta bir balıkçı olduğunu gösteremeyeceksin," dedi.

Elizabeth yalancıkdan ürperdi. "Balık mı dedin O pullu yaratıkları düşünmek bile beni korkutuyor!" Bertner, muzip bir gülüşle, "Dün yakaladığınız kocaman balık hariç," diye söze karıştı. Elizabeth'e balık tutmayı Bertner öğretmişti. Genç kız ona şefkatle gülümsedi. "Haklısın," dedi. "Şimdi Berta'yı bulup, ona, benimle birlikte yola çıkacağını haber verir misin? Eve döndüğümüzde, her şeyden korkma huyundan vazgeçmiş olacaktır." Bertner siyah ceketinin kuyrukları havada uçuşarak hızla uzaklaştı.

Alex neşeli bir sesle, "Sadece üçüncü talibi seninle evlenme fikrinden vazgeçirmek kaldı," dedi. "O kim ve onun hakkında neler biliyoruz? Kendisini tanıyor muyum?"

Elizabeth, bu an. korkuyla bekliyordu. "Birkaç hafta önce balayından dönene kadar onun adını hiç duymamıştın," dedi.

Alex hiçbir şey anlamamıştı. "Neee?" diye sordu.

Elizabeth toparlanmak için derin bir nefes aldı, sinirli bir tavırla avuçlarıyla mavi eteğinin iki yanını sıvazladı. "Bir buçuk yıl önce lan Thornton'la aramda geçenleri sana anlatmalıyım," dedi.

"Eğer bu olaydan söz etmek seni üzecekse anlatmana gerek yok. Zaten şu anda üçüncü adaydan söz etmemiz daha uygun olur kanısındayım."

Elizabeth gerginleşmişti. Onun sözünü kesti. "Üçüncü aday lan Thornton," dedi. Alex, dehşet içinde, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Ama neden? Anlayamadım..."

Elizabeth, öfkeliydi. "Nedenini bilmiyorum," diye cevap verdi. "Amcamın teklifini kabul etmiş. Ya bir yanlış anlama söz konusu ya da kendince şaka yapıyor. Ama her ikisi de akla yakın görünmüyor. "

"Şaka mı! O adam seni hayatını mahvetti. Bunu eğlenceli buluyorsa, su katılmamış bir canavar olmalı."

"

Elizabeth, "İnan bana, kendisini son gördüğümde eğleniyormuş gibi görünmüyordu.*' Bunu söyledikten sonra, tekrar oturdu ve arkadaşına baştan sona her şeyi anlattı. Duygularına hakim olmaya çalışıyordu. Alex ile birlikte yapacakları planı uygulayabilmek için buna ihtiyacı olacaktı. 9.Bölüm Araba Sir Francis Belhaven'in muhteşem malikânesinin önünde durunca, Elizabeth, "Berta, geldik," dedi. Bir saatten beri Berta'nın gözleri sıkı sıkı kapalıydı ama Elizabeth onun kesik kesik nefes aldığını ve göğsünün kalkıp indiğini gördüğü için uyumadığını biliyordu. Berta, Elizabeth'in halası rolünü oynayacağını duyunca çok korkmuştu. Son birkaç gündür, Elizabeth'in onu sakinleştirmek için söylediği şeylerin hiçbir yararı olmamıştı. Bu yolculuğa çıkmak istemiyordu. Şimdi ise, ikisi birlikte Sir Francis Belhaven'in evinin kapısında idiler ve Berta hâlâ kendisini bu durumdan kurtarması için Tanrıya dua ediyordu. Köşkün büyük kapısı açılırken, Elizabeth, yüksek sesle, "Berta Hala!" dedi. Kapıyı açan uşak kenara çekildi; başka bir uşak hızla arabaya doğru yürüdü. Elizabeth, çaresizlik içinde, hizmetçisinin sınıksız kapalı olan göz kapaklarından birine dokundu. "Berta Hala!" Göz kapağı hafifçe aralandı ve korku dolu kahverengi bir göz görüldü. "Lütfen bana bunu yapma, Berta. Korkak bir fare gibi değil, Halam gibi davranacağına inanıyorum. Bak, yanımıza geliyorlar. "

Berta, başını sallayıp yutkundu. Oturduğu yerde doğruldu ve siyah giysisinin eteklerini düzeltti. Elizabeth, telaşla, "Nasıl görünüyorsunuz?" diye fısıldadı.

Berta, onun siyah pamukludan dik yakalı elbisesine bakarak, "Berbat görünüyorsunuz," diye cevap verdi.

Elizabeth, bu giysiyi, Alexandra'nın iflah olmaz bir ihtiyar çapkın' olarak tanımladığı Sir Francis Belhaven'le ilk karşılaşmalarında giymek için özellikle seçmişti. Saçlarını sınıksız toplamış, ensesine Lucinda tarzı küçük bir topuz yapmış ve bu topuzu ipek bir fileyle sarmıştı. Boynunda ise, bu ziyaret boyunca hiç çıkarmayacağı biricik takısı vardı -Havenhurst'un küçük kilisesinden ödünç aldığı demir bir haç.

Berta, "Çok kötü görünüyorsunuz, hanımefendi," diye ekledi. Biraz canlanmıştı. Robert ortadan kaybolduğundan beri, Berta, Elizabeth'e eskisi gibi adıyla ya da sevgi sözcükleriyle değil, hanımefendi diye hitap etmeyi seçmişti.

Elizabeth, Berta'ya cesaret veren bir gülümsemeyle, "Harika," dedi. "Sen de berbat görünüyorsun. " Uşak arabanın kapısını açıp merdivenleri indirdi. Elizabeth önde, halası arkasında arabadan indiler. Elizabeth Berta'nın arkasında kalarak, başını kaldırıp, hâlâ arabanın üstünde olan Aaron'a baktı. Amcası, yanına altı hizmetkâr almasına izin vermiş, Elizabeth de bunları büyük bir dikkatle seçmişti. Aaron'a, "Unutma," dedi. "Konuştuğun bütün hizmetkarlara benim dedikodumu yap. Neler söyleyeceğini biliyorsun."

Oysa, Aaron'un bu uyarıya hiç gereksinimi yoktu. Şeytani bir gülümsemeyle, "Elbette," dedi. "Onlara sizin sıksa bir cadı olduğunuzu, şeytanı bile korkutup yola getirebileceğinizi söyleyeceğim. "

Elizabeth başını salladı ve isteksizce eve doğru yürüdü. Kader ona bu oyunu oynamıştı; o da

elinden geldiğince durumun üstesinden gelmeye çalışacaktı. Başını dimdikti ama korkudan dizleri titriyordu. Berta'ya yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. Kapıda duran uşak Elizabeth'i merakla süzüyor ve bunu saklamaya gerek duymuyordu. Elizabeth, adamın bakışlarından, biçimsiz siyah elbisesinin altında memelerini aradığını anladı. Uşak geri çekilerek iki kadına içeri girmeleri için yol verdi. "Beyefendi şu anda konuklarla birlikte," diye açıkladı. "Beyefendi kısa bir süre sonra yanınıza gelecek." Bakışları Berta'ya kaydı ve kadının dolgun göğüslerini görünce gözleri hayranlıkla parladı. Sonra dönüp diğer uşağa işaret etti. Berta'nın yüzü bembeyaz, ağzı sınıksız kapalıydı. Elizabeth, onunla birlikte uzun merdivenleri tırmandı. Kasvetli koridora ve merdivenlerdeki kırmızı halıya merakla bakıyordu. Halının kenarları tüylü ve yumuşaktı. Yüksek bir fiyata satın alınmış olmalıydı. Ama orta yeri basılmaktan aşınmıştı ve yenilenmesi gerekiyordu. Duvarlarda kandiller vardı ama yanmıyorlardı. Merdiven ve üstündeki sahanlık karanlıktı. Uşak Elizabeth'e ayrılan odanın kapısını açıp onları içeri buyur ettiğinde, genç kız buranın da karanlık olduğunu gördü. Uşak, "Lady Berta'nın odasına bu kapıdan geçiliyor," dedi. Elizabeth, karanlıkta gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. İkinci kapıyı göremiyordu. Uşak duvara doğru yürüdü. Menteşelerin gıcırıtmasından uşağın Berta'nın odasının kapısını açmış olduğunu anladı. Gölgelerden başka bir şey görmüyordu. "Burası zifiri karanlık," dedi. "Mezar gibi." Sonra, "Mumları yakar mısınız?" diye rica etti. "Sanırım burada mumlar vardır. " "Evet, hanımefendi. Karyolanın yanında bir mum var." Uşağın gölgesi Elizabeth'in önünden geçti ve karyola

olduğunu tahmin ettiği büyük bir karaltının yanına gitti. Elizabeth, "Mumları yakar mısınız, lütfen?" diye ısrar etti. "Hiç-bir şey göremiyorum." Uşak, "Beyefendi yatak odalarında birden fazla mum yakılmasından hoşlanmaz," diye cevap verdi. "Bunun arıların emeğini boşa harcamak olduğunu söyler." Elizabeth, başına gelenler karşısında ağlamak mı gülmek mi gerektiğini kestiremiyordu. Karanlıkta gözlerini kırıştırarak, "Yaa!" dedi. Uşak küçük bir mumu yaktıktan sonra odadan çıktı. Berta, göz-lerini kısarak Elizabeth'i görmeye çalıştı. "Hanımefendi, burada mısınız?" Elizabeth, herhangi bir eşyaya çarpmamak için ellerini öne doğru uzatarak, ağır ağır Berta'nın sesinin geldiği yöne doğru yürüdü, "Buradayım," diye cevap verdi. Pencereyi bulup perdeleri açmak istiyordu. Berta korku içinde, "Neredesiniz?" diye fısıldadı. Genç kız onun dişlerinin korkudan birbirine çarptığını duyuyordu. "Burada, sol tarafındayım. "

Berta hanımının sesinin geldiği yöne baktı ve orada, kollarını öne doğru uzatmış, hortlağa benzer bir-gölgenin ağır ağır hareket etmekte olduğunu görüp irkildi. Telaşla, "Kolunuzu yukarı kaldırın," dedi. O zaman gördüğüm gölgenin siz olduğunuzdan emin olacağım." Elizabeth, Berta'nın ne kadar korkak olduğunu bildiği için hemen onun dediğini yaptı. Ancak, zavallı Berta'yı sakinleştirmek için kolunu havaya kaldırınca yolunun üzerindeki bir eşyaya çarptı. Bu üzerinde mermer bir heykel bulunan ince uzun bir masaydı. Hem masa hem de üzerindeki heykel sallanmaya başladı. Elizabeth, "Hay Allah!" diyerek yuvarlak masaya sarıldı. Heykelin düşüp kırılmasına engel olmak istiyordu. "Berta." dedi. "Şimdi karanlıktan korkma zamanı değil. Lütfen bana yardım et. Bir şeye çarptım. Onları tuttum ama devrilmeyeceklerinden emin olmadan bırakmak istemiyorum. Tam önümde perdeler var. Sesimi izle ve perdeleri aç. O zaman odanın içi apaydınlık olacak."

Berta cesaretlenmişti. "Geliyorum, hanımefendi," dedi. Elizabeth rahat bir nefes aldı. Birkaç dakika sonra, Berta, sevinçle, "Perdeleri buldum!" diye bağırdı. "Ağır perdeler. Kadife olmalılar." Önce bir kanadı, sonra ikincisini açtı. Dönüp odaya baktı.

Elizabeth, ferahlamıştı. "Nihayet aydınlığa kavuştuk," diye söylendi. İkinci güneşi pencereden içeri girerek tam önüne düşmüş ve bir an için gözlerini kör etmişti. "Bu çok daha iyi," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. Masayı düzeltti. Tam heykeli üzerine koyacakken, Berta'nın çılgılığıyla irkildi. "Azizler bizi korusun!"

Heykel kucağındaydı. Hızla geri döndü. Böyle bir odayla ilk kez karşılaşılıyordu. Her şey kırmızı ve altın rengiydi. Dev büyüklükteki yatağın üstünde altı tane kocaman aşk tanrısı havada sallanıyordu. Bu altın rengi heykeller bir elleriyle karyolanın kırmızı kadife perdelerini tutuyorlardı. Diğer ellerinde ise ok ve yay vardı. Karyolanın sütunlarını da yine altın rengindeki başka aşk tanrıları süslemekteydi. Elizabeth gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Gözleri irileşmişti. Kıkırdayarak, "Berta," dedi. "Şu odaya bak!" Genç kız büyük bir şaşkınlık içindeydi. Sersemlemişti. Ağır ağır dönerek odayı gözden geçirdi. Şöminenin üzerinde beline kırmızı bir tül dolamış olan yarı çıplak bir kadın resmi vardı. Karyolanın başucundaki komodinin üstünde on iki kollu bir şamdan ve çevresinde ellerinde ok ve yay olan küçük aşk tanrıları vardı. Uşak bu şamdanın mumlarından sadece birini yakmıştı. Çok büyük bir aynayı da yine aşk tanrıları süslüyordu. Berta'nın gözleri birer fincan gibi açılmıştı.

"Burası..." diye söylendi; "Burası... Söyleyecek bir şey bulamıyorum."

Elizabeth şaşkınlığını atlatmış, gülme nöbetine yakalanmak üzereydi. Bir kahkaha atarak, "Söylecek bir şey yok," dedi. "İnanılmaz, öyle değil mi?" Omuzları sarsılarak gülüyordu. Berta, sinirli ve boğuk bir ses çıkardı. Günlerdir, her ikisi de çok, gergindiler. Daha fazla dayanamayıp, kahkahalar atmaya, çılgınlık kopararak gülmeye başladılar. İki büklüm olmuş katılacak gibi gülüyorlar, gülmekten gözlerinden yaşlar akıyordu. Berta, gözlerini silmek için eliyle önlüğünü aradı ama birkaç gün için sınıf atlamış olduğunu hatırlayarak kolunun içinden mendilini çıkardı. Gözlerinin köşelerini silmeye başladı. Elizabeth kucağındaki heykele var gücüyle sarılarak çenesini ona dayamıştı. Midesi ağrıyana kadar güldü. Odadan dışarı kahkaha sesleri taşıyordu. İkisi de o kadar kendilerinden geçmiştiler ki ev sahibinin içeri girdiğinin farkına bile varmadılar. Sir Francis hemen, "Lady Elizabeth ve Lady Berta!" dedi. Berta boğuk bir çılgılık kopararak mendilini gözlerinden ağzına ötürdü. Elizabeth, ipek giysiler içindeki Sir Francis'i görünce onun besbelli hayranı olduğu aşk tanrılarına benzediğini düşündü. Bu düşünce acı gerçeğe o kadar uygundu ki genç kız birden soğuk bir duş yapmış gibi oldu ve gülmeyi unuttu. Gözlerini yere dikti. Yaptığı planı hatırlamaya, onu uygulayabileceğine ve başarılı olacağına

inanmaya çalışıyordu. Başarılı olmak zorundaydı. Yoksa, aşk tanrılarına hayranlık duyan, bu yaşlanmaya yüz tutmuş çapkın büyük bir olasılıkla kocası olacaktı.

Sir Francis, onlara doğru birkaç adım attı. "Çok sevgili hanımefendiler," dedi. "Bu mutluluğa ulaşmayı çok uzun zamandır bekliyorum." Terbiye kuralları önce yaşlı hanımı selamlamasını gerektiriyordu. O da öyle yaptı. Berta'nın tombul elini yakalayıp dudaklarına götürdü.

"İzninizle kendimi tanıtayım," dedi, "Bendeniz Sir Francis Belhaven."

Lady Berta onu dizini kırarak selamladı. Korkudan büyümüş olan gözlerini adamın yüzüne dikmişti. Mendilini dudaklarına bastırmaya devam ediyordu. Konuşmak şöyle dursun, ağzını bile açmadı. Ne onun hatırını sordu, ne de kendisiyle tanışmaktan mutluluk duyduğunu söyledi. Bunun yerine, iki kere daha diz kırarak Sir Francis'i tekrar tekrar selamladı.

Sir Francis Belhaven şaşırmıştı ama belli etmemek için işi şakaya vurdu. "Bunlara hiç gerek yok," dedi. "Ben sadece bir şövalyeyim. Dük ya da Kont bile değilim."

Lady Berta yine diz kırdı ama Elizabeth onu dirseğiyle dürtünce, tombul kadının dudaklarından, "Nasılsınız efendim?" sözleri döküldü.

Elizabeth, zayıf bir sesle, "Halam çekingen bir insandır," dedi. "Yabancılarla karşılaşmak onu ürkütür."

Elizabeth Cameron'un yumuşak, ahenkli sesi Sir Francis Belhaven'in kanını kaydattı. Heyecanını saklamaya gerek duymadan müstakbel eşine döndü ve Elizabeth'in kucağında tuttuğu heykelin kendi büstü olduğunu gördü. Genç kız onu büyük bir özenle göğsüne bastırıyordu. Sırtarak, "Birbirimizle karşılaştığımız zaman her şeyin çok doğal olacağını, yapmacık davranışlara başvurmayaacağınızı biliyor, zaten sizden utangaç bakirelere özgü tavırlar beklemiyordum," dedi.

Elizabeth onun ne demek istediğini anlamamıştı. Boş gözlerle adama bakıyordu. Sir Francis, büstünü ondan aldı. "Güzeller güzeli sevgilim," dedi; "Ben buradayım. Alçıdan yapılmış büstüme sarılmanıza gerek yok."

Elizabeth aptallaşmıştı. Adam büstü masanın üstüne koyup genç kıza döndü. Anlaşılan, onun kendisine sarılmasını, kel kafasını bağrına basmasını bekliyordu. Bu düşünce Elizabeth'i dehşete düşürdü. Düşünceleri karma karışıktı. Ne diyeceğini bilemeden adama bakıyordu. Nihayet, "Sizden bir ricam var, Sir Francis," dedi. Sir Francis, boğuk bir sesle, "Emredin, güzelim," diye cevap verdi. "Yemekten önce biraz dinlenmek istiyorum." Sir Francis geriledi. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama sonra terbiye kurallarını hatırlayarak isteksizce başını salladı. "Yemek saatlerimiz Londra'daki gibidir." dedi. "Sekiz buçukta sofraya otururuz." Sonra ilk kez genç kıza dikkatle baktı. Bir buçuk yıl önce gördüğü güzel yüzlü, düzgün vücutlu Elizabeth Cameron'ın anısı belleğinde o kadar canlıydı ki. Şu ana kadar karşısında onu görmüştü. Oysa birden, üzerindeki biçimsiz elbiseyi ve evde kalmış bakirelere benzer bir biçimde ensesine toplanmış olan saçlarını fark etmişti. Gözleri boynundaki çirkin haça takıldı ve Elizabeth'e dikkatle bakarak, üstüne basa basa, "Ha, unutmadan söyleyeyim, şekerim," dedi. "Yemeğe birkaç dostumu davet ettim. Bunu, üstünüze başını çeki düzen vermeniz için söylüyorum."

Bu hakaret Elizabeth'in üstünde en küçük bir etki yapmadı. Adamı ilk gördüğü andan beri felce uğramış gibiydi. Genç kız, ancak Sir Francis odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra yerinden kımıldayabildi. Yanı başındaki koltuğa çökerek, "Berta!" diye inledi. "Onu niçin öyle selamladın? Bu akşam sona ermeden senin hizmetçi olduğunu anlayacak. Bu işin altından kalkamayacağız." Berta incinmişti. Öfkeli bir sesle, "Adam odaya girdiğinde büstü benim kucagımda değildi," dedi. Elizabeth, omzunun üzerinden ona özür diler gibi baktı. "Bundan sonra daha dikkatli oluruz," diye cevap verdi. Çaresizliğini üstünden atmıştı. Kararlı görünüyordu. "Rollerimizi daha iyi oynayalım," diye ekledi. "Yarın, olmazsa ondan sonraki gün buradan ayılmamızı istiyorum." Berta, "Uşak göğüslerime bakıyordu," diye sızlandı. "Onu gördüm." Elizabeth acı bir gülümsemeye, "Diğer uşak da benimkilere baktı, anlaşılan bu evde hiçbir kadın güvende değil. Biraz önce oyunumu sergilerken hafif bir sahne korkusu yaşadık. Ne de olsa rol yapmaya alışık değiliz. Ama, akşam yemeğinde daha başarılı olacağımıza eminim. Göreceksin. Ne pahasına olursa olsun, planımı uygulayacağım."

Elizabeth yemeğe iki saat geç indi. Bunu bilerek yapmıştı. Tasarladığı gibi davranabilmek için cesaretini toplamaya çalışarak yemek salonunun kapısında durdu. Sir Francis onu görünce ayağa fırlayıp kapıya doğru yürüdü. "Ne kadar geç kaldınız, Şekerim!" dedi. "Sizi konuklarımla

tanıştırıyım." Bu arada genç kıızı tepeden tırnağa süzdü. Çirkin elbisesi ve sımsıkı toplanmış saçları yüzünden hayal kırıklığına uğradığı açıkça belliydi. "Gecikeceğinizi bildirdiğiniz için biz yemeğe başladık," dedi. "Niçin bu kadar geciktiniz?" Elizabeth onun gözlerinin içine bakarak, "Dua ediyordum," dedi. Sir Francis büyük bir hayrete düştü ama bundan kurtulmayı başardı ve onu masadaki yabancılarla tanıştırdı. Elizabeth masadaki iki erkeğin Sir Francis'in yaşlarında olduklarını tahmin etti. Otuz beş yaşlarında gösteren iki de kadın vardı. Bunlar, Elizabeth'in o ana kadar gördüğü en açık yakalı elbiseleri giymiştiler. Elizabeth çok acıkmıştı. Tabağına konan soğuk eti sevinçle karşıladı. Kadınların bakışlarından onu beğenmedikleri belliydi. Eloise adlı kadın, "İtiraf etmeliyim ki üstünüzdeki

giysinin bir benzerini daha görmedim," dedi. "Sizin oralarda hanımlar böyle gösterişsiz giysiler mi giyerler?"

Elizabeth küçük bir parça eti ağzına attı. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Ama ben süslenmeyi sevmem." Masum bakışlarla Sir Francis'e baktı. "Giysiler çok pahalı," dedi. "Onlara harcanan parayı israf sayarım."

Sir Francis'in içinden genç kıızın bu sözlerini onaylamak geldi. Zaten, evlendikten sonra, onun daha çok çıplak gezmesini istiyordu. Diğer iki kadma eleştiren bakışlarla bakarak, "Çok haklısınız!" dedi. "Giysilere kucak dolusu para harcamanın anlamı yok. Hiçbir şey için fazla para harcamanın anlamı yok."

Elizabeth, başını sallayarak, "Ben de böyle düşünüyorum," diye karşılık verdi. "Bunun yerine bütün paramı ihtiyacı olanlara yardım etmek için harcıyorum."

Sir Francis Belhaven adeta kükredi. "Paranızı ihtiyacı olanlara yardım için mi harcıyorsunuz!" Sonra, onunla evlenmek konusunu tekrar düşünmesi gerektiğine karar verdi. Gerçi yüzü onun hatırladığından daha olgun görünüyordu ama güzel kıızı. Saçlarını sımsıkı arkaya toplaması bile onu çirkinleştirememişti. Uzun ve gür kirpikli yeşil gözleri pırl pırlıdı. Ama gözlerinin altında siyah gölgeler vardı. Bu gölgeleri daha önce odasına gittiğinde fark etmemişti. Onları genç kıızın aşırı ciddi kişilik yapısına bağladı. Hatırı sayılır bir çeyizi vardı ama vücudu bu şekilsiz siyah elbisenin içinde belli olmuyordu. Belki, geçen zaman içinde, o da bozulmuş olabilirdi.

Elini genç kıızın elinin üstüne koyarak şefkatle sıktı. "Keşke yemeğe inerken başka bir şey giyseydiniz, şekerim," dedi.

Elizabeth ona masum bakışlarla bakıyordu. "Başka bir şey getirmedim ki!"

"Başka bir şey getirmediğiniz mi? Ama uşağın yukarıya birkaç sandık taşıdığını gördüğümden eminim."

Elizabeth, telaşla, "Onlar halamın eşyaları," dedi. "Sadece bir tanesi benim." Sir Francis'in bundan sonraki sorusunun ne olacağını tahmin edebiliyor ve planına uygun bir cevap bulmaya çalışıyordu. Sir Francis, onun giysisini hoşnutsuzlukla süzmeye devam ediyordu. "Ya, öyle mi?" dedi ve Elizabeth'in tahmin ettiği soruyu sordu.. "Sandığının içinde giysi olmadığına göre, ne olduğunu sorabilir miyim?" Elizabeth'e birden ilham geldi. Tatlı bir gülümsemeyle, "Çok değerli bir şey," diye itiraf etti. "Paha biçilmez bir şey." Masadaki herkes, özellikle de kadın delisi Sir Francis, onu hayranlıkla seyrediyordu. "Bizi merakta bırakmayın, sevgilim. Sandığın içinde ne var?" "Saint Jacob'un kemikleri." Lady Eloise ile Lady Mortand çığlık kopardılar. Sir William'ın içmekte olduğu şarap boğazına kaçtı. Sir Francis ona dehşetle bakıyordu. Ama Elizabeth onları daha da şaşırtacaktı. Son darbeyi yemeğin sonuna saklıyordu. Herkes sofradan kalkarken şükran duası için yerlerine oturmalarını istedi. Ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak duaya başladı ve basit bir şükür duası yapacağına, şehvet günaha ve zinaya verilecek göksel cezalar üzerine bir söylev verdi. Bu tür günahlar işleyenlerin kıyamet gününde Tanının hışmına uğramalarını diledi. Şehvet yolunda yürüyenlere Tanrı tarafından verilen cezaları sayıp döktü. Bu cezalar arasında alev dilli mitolojik ejderhalar tarafından yutulmak ve Elizabeth'in hayal gücünden kaynaklanan çeşitli işkenceler vardı. Sonra gözlerini yere dikti ve bu gecenin başarıyla sona ermesi için dua etti. Elinden gelen her şeyi yapmış, kaderin önüne koyduğu kâğıtları en iyi şekilde kullanmıştı. Bu kumarı kazanması gerekiyordu. Çünkü bütün gücünü kullanmıştı. Elizabeth'in çabaları boşa gitmemişti. Sir Francis yemekten sonra onu odasına kadar götürdü ve ayrılırken, birbirlerine uygun olmadıklarını söyledi. Buna üzüldüğünü de sözlerine isteksizce ekledi. Hayır, birbirlerine hiç uygun değillerdi.

Eiizabeth ile Berta, ertesi sabah şafak vakti, Sir Francis'in hizmetkârları uyanmadan bir saat önce yola çıktılar. Elizabeth'in arabacısı genç kızın arabaya binmesine yardım ederken, Sir Francis, üstünde sabahlığıyla pencereden bakıyordu. Tam geri çekileceği sırada, rüzgâr genç

kızın eteğini uçurarak uzun ve biçimli bacaklarını ortaya çıkardı. Araba uzaklaşırken, açık penceresinden, genç kızın gülerek ellerini kaldırıp saçlarını çözdüğünü gördü. Güneşin ilk ışıklan Elizabeth'in altın saçlarında parlarken, Sir Francis düşünceli bir yüz ifadesiyle dudaklarını yaladı.

10.Bölüm

Lord John Marchman'ın sayfiyedeki malikânesi ve çevresi öylesine el değmemiş, doğal bir güzelliğe sahipti ki, Elizabeth, bir süre için buraya gelişinin nedenini unutarak pencereden dışarıyı seyretmeye daldı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir ev görmemişti. Tudor tarzında, yarı ahşap bir binaydı. Ama genç kızı daha çok evi kuşatan araziye hayran olmuştu. Ön tarafta, bahçenin içinden, iki yanında salkım söğütler olan bir dere akıyordu. Salkım söğütlerin yanında rasgele dikilmiş leylak ağaçları doğal hallerine bırakılmıştı. Salkım söğütlerin yumuşak ve solgun renkleriyle uyum içindeki pik eflatun leylaklar, bembeyaz vahşi zambaklar ve otların arasında öbek öbek mavi minelerle bir arada, düşsel bir görüntü oluşturuylardı.

Araba evin kapısının önünde durmak üzereyken, kapı ardına kadar-açıldı ve uzun boylu, iri yarı bir adam merdivenlerden inmeye başladı.

Eiizabeth, eldivenlerini giyerken, sinirden sesi titreyerek, "Sanırım burada geçen ziyaretimizdekinden daha hararetli bir karşılama Yaşayacağız," dedi. Özgürlük ve mutluluğunun önündeki bu ikinci engeli de aşmaya kararlıydı.

Arabanın kapısı menteşeleri yerinden oynatacak kadar büyük bir güç sarf edilerek - açıldı ve erkeksi bir yüz görüldü. Lord Marchman, "Lady Elizabeth!" diye gürlledi. Yüzü heyecandan ya da içkiden kıpkırmızıydı. Elizabeth bu konuda bir karar veremedi. "Bu sürprizi uzun zaman bekledim." Sonra, yaptığı gafın farkına varmış olacak ki, kocaman kafasını sallayarak, telaşla ekledi: "Yani uzun zamandan beri beklediğim bir mutluluk demek istiyorum. Ancak, beklediğimden önce gelmeniz benim için sürpriz oldu."

Eiizabeth onun utangaç biri olduğunu anlamıştı. Yüreğinde ona karşı derin bir merhamet uyandı ama genç kız bu duyguyu bastırdı. Üstelik, Sir John Marchman sempatik birine benziyordu. Bunu görmezden gelmeye çalışarak, "Umarım beklediğinizden önce gelmemiz sizin için büyük bir sorun olmamıştır," dedi.

"Hayır, büyük bir sorun olmadı." Sonra yine pot kırdığını fark edip toparlandı. Genç kızın kocaman gözlerinin içine baktı ve bu gözlerin derinliklerinde kaybolduğunu hissetti. "Hiç sorun olmadı." Elizabeth gülümsedi ve "Berta Hala"yı takdim etti. Sonra arabadan inerek, onları büyük bir heyecanla karşılayan ev sahibiyle birlikte evin merdivenlerine doğru yürüdü. Yanı başındaki Berta, mutlu bir yüz ifadesiyle, "Sanırım, o da benim kadar sinirli," diye fısıldadı.

Dışarının ihtişamından ve parlak güneş ışıklarından sonra evin içi oldukça kasvetli ve loş görünüyordu. Elizabeth etrafına bakınca, bütün eşyaların koyu renk deri kaplı olduğunu gördü. Bir zamanlar kahverengi ve bordo olmalıydılar. Genç kızı dikkatle ve ümitle izlemekte olan Lord Marchman da etrafına bakındı ve birden, evini Elizabeth'in gözleriyle gördü. Eşyaların yetersizliğini açıklamak amacıyla, telaşla, "Bu eve bir kadın elinin değmesi gerekiyor," dedi. "Anlarsınız ya, ben de babam gibi yaşlı bir bekâрім."

Berta'nın bakışları hızla onun yüzüne kaydı. Evlilik dışı doğduğunu böyle açıkça itiraf edişine öfkelenmişti. "Bunu hiç tahmin etmezdim!" dedi.

Lord Marchman, hemen, "Babamın hiç evlenmediğini söylemek istemedim," diye düzeltti. Boyun bağımlı, gevşetmek ister gibi, sinirli sinirli çekiştirdi. "Annem ben çok küçükken ölmüş ve babam bir daha evlenmemiş. Uzun yıllar burada ikimiz birlikte yaşadık."

İki koridorun merdivenlerle birleştiği yerde Lord Marchman dönüp Berta ve Elizabeth'e baktı.

"Bir şeyler içmek mi, dinlenmek üzere odanıza çekilmek mi istersiniz?"

Elizabeth dinlenmek ve özellikle de, Lord Marchman'la birlikte mümkün olduğunca az vakit geçirmek istiyordu. "İzin verirseniz yatmak istiyorum."

Ev sahibi, zarif bir el hareketiyle merdiveni gösterdi. "O zaman, buyurun gidelim," dedi.

Berta bu adamın da Sir Francis gibi biri olduğunu düşünerek sinirlendi. "Bana bakın,

Lordum!" dedi. "Bu genç hanımı yıllardır ben yatırıyorum. Sizin gibilerin yardımına ihtiyacım yok." Sonra birden gerçek kimliğini hatırlamış gibi, dizini kırarak Lorda selam verip her şeyi mahvetti. "Elbette, sizce bir sakıncası yoksa, efendim!"

"Sakınca mı? Hayır, ben..." John Marchman nihayet Berta'nın ne düşündüğünü anlamış ve saçlarının diplerine kadar kızarmıştı. "Size sadece..." diye söze başladı. Sonra başını geriye atıp gözlerini kapadı. Sanki dilini çözmesi için Tanrıya yalvarır gibiydi. "Yolu göstermek istemiştin." Bunu söyledikten sonra, rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Erkeğin samimiyeti ve şaşkınlığı Elizabeth'e dokunmuştu. Durum bu kadar kritik olmasa, yaptığı planı bir yana bırakıp, onu rahatlatmak için çaba gösterirdi.

Elizabeth gözlerini zorla açarak, yatağın içinde sırtüstü döndü, pencerelerden içeri güneş ışığı dolmuştu. Dudaklarında küçük bir tebessüm dolaştı. Gerinerek, dün geceki akşam yemeğini düşündü. Lord Marchman, onları karşılarken olduğu gibi, sevecen ve şaşkın-konuklarını memnun etmek için elinden geleni yapıyordu. Berta telaşla odaya girdi. Üzerindeki şık giysiye rağmen hizmetçi olduğu her halinden belliydi. "Bu adam," diye söze başladı. Ev sahibinden söz ediyordu. "İki kelimeyi bir araya getirip söylemeyi beceremiyor." Uzun bir süredir kibarların arasında yaşama fırsatı olmuştu; onların daha düzgün konuşmalarına alışık olmalıydı. Elizabeth, yataktan kalkarken, "Sanırım bizden korkuyor," diye cevap verdi. "Saat kaç, biliyor musun? Bu sabah saat sekizde kendisiyle balığa çıkmamı önermişti." Berta, çekmeceleri açarken, bir yandan da hangi giysiyi giymek ettiğini öğrenmek için Elizabeth'e bakıyordu. "Saat on buçuk," Lord Marchman birkaç dakika öncesine kadar bekledi; sonra, başına gitti. Yanına iki olta aldı. Uyanınca ona katılabileceğini söyledi. "Elizabeth muzip bir gülümsemeye, "Öyleyse pembe muslin elbisemi giyeyim," dedi. Lord Marchman evlenmeye niyetli olduğu genç kızın kendisine geldiğini görünce ona dikkatle baktı ve gözlerine inanmadı, Elizabeth süslü püslü pembe bir elbise giymişti. Elinde pembe bir şemsiye vardı ve nehir kıyısı boyunca parmak uçlarına basarak ona doğru ilerlemekteydi. Kadın mantığının cilveleri karşısında şaşırarak, dikkatini yeniden, beş yıldan beri yakalamaya çalıştığı baba alabalığa yöneltti. İhtiyar balığı yemi yutması konusunda kandırabilmek için oltayı yumuşak el hareketleriyle kımlıdatıyordu. Dev balık olta iğnesinin çevresinde dolaşıp duruyor, sanki bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Sonra birden yemi kaptı ve olta şiddetle sarsıldı. John neredeyse kamışı elinden düşürüyordu. Balık suları yararak oltanın ucunda görüldü. John'un müstakbel eşi ise acı bir çığlık "koparmak için tam o anı seçti. "Yılan!"

John şaşırarak başını çevirdi ve genç kızın peşinde bir canavar varmışçasına canhıraş bir şekilde bağırarak kendisine doğru koşmakta olduğunu gördü. "Yılan! Yılan! Yılaan!" O anda, dikkati dağıldı ve oltayı tutan eli titredi; balık, tam Elizabeth'in istediği gibi, olta iğnesinden kurtulup suya daldı.

"Bir yılan gördüm," diye yalan söyledi. Nefes nefeseydi. Lord John'un kendisine doğru uzanan kollarının biraz ötesinde durdu. Bu kollar, onu kucaklamak için olabileceği gibi tartaklamak için de uzanmış olabilirdi. Elizabeth bunu düşününce içinden gülümsemek geldi ama kendini tuttu. Yan gözle nehrin sularına baktı. Marchman'ın yakalamak üzereyken kaçırdığı balığı görmek istiyordu. Oltayı eline alıp şansını denemeyi ne kadar isterdi. Lord Marchman'ın sorusu, genç kızın ilgisinin yeniden ona yönelmesine neden oldu. "Balık tutmak mı, yoksa önce biraz oturup beni seyretmek ve bu arada yılan yüzünden duyduğunuz korkuyu unutmak mı istersiniz?"

Elizabeth yapmacık bir dehşet içinde çevresine bakınarak, "Aman, efendim," dedi; "Ben balık tutmam."

"

Genç adam, alaycı sayılabilecek bir ses tonuyla, "Oturabilir misiniz?" diye sordu.

Elizabeth onun sabrının tükenmek üzere olduğunu hissederek bakışlarını yere çevirdi. Mağrur bir sesle, "Elbette oturabilirim," diye cevap verdi. "Kibar hanımlara oturmak yakışır. Ama, kanımca, balık tutmak yakışmaz. Sizin balık avlamanızı seyretmekten büyük bir zevk alacağım."

Elizabeth, bu konuşmayı izleyen iki saat boyunca, John'un yanındaki bir kayanın üstünde oturarak onu seyretti ve sürekli olarak, oturduğu yerin çok sert, güneşin çok parlak, havanın da çok nemli olduğundan şikayet etti. Şikayet edecek bir konu kalmayınca, aklına gelen bütün saçma sapan şeyleri sayıp dökerek onun kafasını şişirdi. Arada sırada, balıkları kaçırmak için suya taş atmaktan da geri kalmıyordu.

Lord Marchman, Elizabeth'in aksi yöndeki bütün çabalarına rağmen, nihayet bir balık yakalamayı başardığında, genç kız ayağa fırlayıp birkaç adım geriledi. John oltayı balığın ağzından çıkartırken.

"Onun... onun canını yakıyorsunuz!" diye bağırdı. Genç adam kulaklarına inanamayarak, "Neyin canını yakıyorum?" "Balığın mı?" "Evet!" Kıza acıip bir yaratılmış gibi baktı. "Saçma!" Bunu söyledikten sonra balığı yere attı. Elizabeth, "Bakın nefes alamıyor!" diye sızlandı. Gözlerini yerde çırpınmakta olan balığa dikmişti.

"Nefes almasına gerek yok. Onu öğle yemeğinde yiyeceğiz." Genç kız adama kanlı bir katile bakar gibi baktı. "Ben asla yemem!" diye haykırdı.

John sert bir sesle, "Lady Cameron," dedi; "Hayatınız boyunca balık yemediğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?" "Eh, elbette yedim."

"Yediğiniz balıkların nereden geldiğini sanıyorsunuz?" Elizabeth, kendinden emin bir sesle, "Onlar kâğıda sarılı olarak, güzel paketler halinde satın alınır," diye açıkladı. "Sonra da pişirilip sofraya getirilir. "

Lord John, "Balıklar kâğıt içinde doğmazlar," diye cevap verdi, Elizabeth onun sabrı ve sonunda kendisine karşı takındığı sert tutum karşısında duyduğu hayranlığını gizlemekte güçlük çekiyordu. Bu adam, başlangıçta düşündüğü gibi zayıf kişilikli ya da aptal biri değildi. John, "Balık pakete girmeden önce neredeydi?" diye ısrar etti. "Her şeyden önce, balık pazarına nasıl geldi?"

Elizabeth başını inatla salladı ve yerdeki balığa acıyarak bakmayı sürdürdü. Sonra suçlayan bir ifadeyle Lord John'a baktı. "Bana alırsa, o balıkları avlamak için ağ veya buna benzer bir şey kullanıyorlardır," dedi. "Ama sizin yaptığınız gibi oltayla yakalamadıklarından eminim." "Nasıl yani?" "Suyun içindeki yuvasına sokularak onu kandırdınız. Oltanıza yem takıp onu sakladınız. Sonra da zavallı balığı ailesinden ayırıp, nehir kıyısında taşların üstüne atarak ölüme terk ettiniz. Bu bana hiç de insanca gelmedi!" Sözlerini bitirince, hışımla eteklerini düzeltti. Lord Marchman kaşlarını çatmış ona bakıyor, duyduklarına inanamıyordu. Sonra beynini silkelemek ister gibi başını salladı. Birkaç dakika sonra birlikte eve döndüler. Elizabeth ondan, içinde balığın bulunduğu sepeti öteki tarafında taşımasını istedi. Bununla da yetinmeyip, zavallı adama kolunu ileri doğru uzatıp, balığı kendisinden mümkün olduğu kadar uzak tutmasını istedi.

Elizabeth, Lord Marchman'ın ondan akşam yemeğine kadar izin istemesine, ya da yemek boyunca dalgın ve sıkıntılı görünmesine şaşırmadı. Yemekte sıkıntılı bir hava hakimdi. Ancak, Elizabeth Fransız modasıyla İngiliz modası arasındaki farklardan söz edip, eldivenlerin en iyi kumaştan yapılması gerektiğini söyleyerek sessizliği bozdu. Sonra da hayatı boyunca gördüğü bütün elbiseleri en ince ayrıntılarına kadar anlattı. Yemeğin sonunda Lord Marchman sersemlemiş ve öfkeli görünüyordu. Elizabeth ise keyifliydi. Berta, oturma odasında Elizabeth ile yalnız kaldığında, neşeli bir gülümsemeyle, "Hanımefendi, sanırım, Lord'un kafasında sizinle evlenmek konusunda önemli sorular oluştu," dedi.

Elizabeth, kıkırdarak, "Bana kalırsa, yemekte, beni kimseye belli etmeden nasıl öldürebileceğini düşünüyordu," dedi. Genç kız başka şeyler de anlatmaya hazırlanıyordu ama,

o sırada uşak içeri girerek, Lord Marchman'ın Lady Cameron ile çalışma odasında özel bir görüşme yapmak istediğini bildirdi.

Elizabeth onunla yeni bir mantık savaşına girmeye hazırlandı -içinden gülerken, ya da mantıksızlık savaşına diye düşündü. Uysal bir tavırla, kahverengi eşyalarla döşenmiş büyük bir sahanlık boyunca uşağı izledi. Lord, çok büyük bir çalışma odasında, bir masanın başındaki bordo bir koltukta oturuyordu.

"Odaya girer girmez, "Beni görmek..." diye söze başladı. Ama duvarda asılı olan bir şey saçlarına değmişti. Elizabeth, bir resim çerçevesiyle karşılaşacağını düşünerek başını çevirince, büyük bir ayı kafasıyla burun buruna geldi. Bu kez dudaklarından dökülen küçük çığlık samimiydi. Nedeni ise korku değil, şaşkınlıktı.

Lord, avcılık alanındaki en büyük başarısının simgesi karşısında genç kızın, elini ağzına kapatarak geri geri kaçışını bezginlikle karışık bir öfkeyle seyrederek, "Canlı değil," dedi. Elizabeth hemen kendini topladı ve gözleri çeşitli av hayvanlarının duvarda asılı olan kafalarına kayd. Sonra döndü. Lord John, "Elinizi ağzınızdan çekebilirsiniz," dedi. Elizabeth gülümsemesini saklamak için dudağını ısıırıyordu. Genç adama suçlayan bakışlarla baktı. Aslında, bu ayıyı nasıl avladığını yada şu kocaman yaban domuzunu nerede bulduğunu onun ağzından dinlemeyi çok isterdi. Ama ondan bunları anlatmasını

istemek büyük bir hata olurdu. Elizabeth ise hata yapmamakta kararlıydı. "Lütfen Lordum," dedi; "Bu zavallı yaratıkları sizin öldürmediğinizi söyleyin bana."

"Korkarım ki onları ben öldürdüm. Daha doğrusu onları vurdum. Lütfen oturun." Başıyla masanın öteki yanındaki yumuşak görünümlü bir deri koltuğu işaret etti. Elizabeth oturdu. Genç kızın allak bullak olmuş yüzüne bakarken, Lord'un bakışları yumuşadı. "Söyleyin bakalım," dedi; "Evlenecek olsak, nasıl bir hayatımız olurdu?"

Elizabeth, böyle doğrudan bir saldırı beklemediği için bunu hem saygıyla karşıladı hem de ne cevap vereceğini şaşırıldı. Derin bir nefes aldıktan sonra, onun hiç hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğu : bir yaşam tarzından söz etmeye başladı- "Londra'da yaşadık elbette." Buna hevesli olduğunu belli etmek için öne doğru eğildi. "O kente ve eğlenceli yaşantısına hayranım."

Londra'da yaşamak fikri Lord'un yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Ne gibi eğlencelerden hoşlanırsınız?" Elizabeth'in yüzü aydınlandı. düşündü. "Ne gibi eğlenceler mi? Balolardan, toplantılardan ve operaya- gitmekten hoşlanırım. Aslında, hiçbir baloyu kaçırmak istemem. Sosyeteye tanıtıldığım balo sezonunda on beş baloya birden gittiğim günler oldu! Kumar oynamaktan da çok hoşlanırım." Bunları söylemekteki amacı, ona getireceği çeyizin değerinden çok daha pahalıya mal olacağını belirtmekti. "Ne yazık ki kumarda hiç şansım yoktur. Bu yüzden sürekli borçlanırım." Lord, "Anlıyorum," dedi. "Başka "bir şey var mı?"

Elizabeth durakladı; başka şeyler de bulmalıydı. Ama Lord John'un onu inceleyen ısrarlı bakışları sinirlerini bozuyordu. Yapmacık bir neşeyle, "Balolardan, kumar oynamaktan ve görmüş geçirmiş insanlarla birlikte olmaktan başka önemli olan ne var?" dedi. John Marchman'ın yüzünde düşünceli bir ifade vardı; Elizabeth onun kendisine bağırarak için cesaretini toplamaya çalıştığını sandı ve onun dikkatini dağıtmamak için susup beklemeye başladı. Adam konuşmaya başladığında, Elizabeth onun bunu yapacağından daha da emin oldu çünkü doğru dürüst cümle kuramıyordu. Ne zaman önemli bir şey söylemeye kalksa böyle yapıyordu. Kırık dökük bir sesle, "Lady...şey..." diye söze başladı.

Parmakları boyun bağına

Elizabeth, ona yardımcı olmak için, "Cameron..." diye ekledi.

Lord John, "Evet, Cameron," diye onayladı. Sonra bir an susup düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Lady Cameron," diye söze başladı. "Ben taşralı bir lordum. Sade bir yaşantım var. Balo sezonunu Londra'da geçirip yüksek sosyetenin arasına karışmak bana uymaz. Başkente mümkün olduğu kadar seyrek giderim. Bu gerçeklerin sizi hayal kırıklığına uğratmasını

anlayışla karşılıyorum."

Elizabeth kederli bir yüz ifadesiyle başını salladı.

Lord John elini yine boyunbağına götürdü. "Korkarım ki birbirimize uygun değiliz," diye mırıldandı.

"Lady..." Kabalık ettiğini düşünerek üzülmüştü.

Elizabeth sabırsızlıkla onun sözünü bitirmesini bekliyordu. "Cameron," diye ekledi. "Evet, elbette, Cameron. Söylemeye çalıştığım şeydu..." Elizabeth, "Birbirimize uygun değiliz. Öyle değil mi?"

Lord Marchman onu tam olarak anlamamış, kendi fikrini söylediğini sanmıştı. "Kesinlikle! Sizde benimle aynı fikirde olduğunuzu duyduğuma sevindim." Elizabeth, sevecen bir tavırla, "Böyle oluşuna üzüldüm," dedi. Dere kıyısında onu iyice huzursuz ettiğini hatırlayarak, Marchman'a birkaç tatlı söz borçlu olduğunu düşündü. "Bu duruma amcam da üzülecek," diye devam etti. "Ona hemen şimdi bir mektup yazıp kararınızı bildirmek ister misiniz?" Neredeyse yerinden fırlayıp kalemi eline verecekti. Lord John Marchman kibarca, "Kararımızı," diye düzeltti.

Genç kız durakladı. "Evet, ama..." Sözlerini dikkatle seçmek istiyordu. "O zaman amcam büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır. Bu evliliğin gerçekleşmemesinin suçunu bana yüklemesini istemiyorum." Mutlaka Sir Francis de amcasına bir mektup yazacak ve Elizabeth'i suçlayacaktı. Lord John'un da aynı şeyi yapması tehlikesini göze alamazdı. Julius amca aptal değildi. Elizabeth'in taliplerini bilinçli bir biçimde geri püskürttüğünü anlarsa ona yaptığı para yardımını kesebilir ve genç kız böyle bir şeyi asla göze alamazdı. Genç adam, "Anlıyorum," dedi. Elizabeth'i dikkatle süzüyordu. Genç kız tedirgin olmuştu. Lord John, nihayet eline kamış bir kalem alarak mürekkep hokkasına batırdı. Yazmaya başladığında, Elizabeth elinde olmadan rahat bir nefes aldı. Marchman mektubu yazmayı bitirince, "Bu tatsız iş bittiğine göre, size bir şey sorabilir miyim?" dedi. Elizabeth neşeyle başını salladı.

"Buraya niçin geldiniz? Yani, niçin, size yaptığım teklifi yeniden değerlendirmeyi düşündünüz?" Bu soru genç kıızı korkutmuş ve şaşırtmıştı. Onu görünce, daha önce bir kez, bir baloda kendisiyle konuştuğunu hayal meyal hatırlamıştı. Belki de yanılıyordu. Üstelik, ona, amcasının para yardımını kesmesinden korktuğu için geldiğini de söyleyemezdi. Bu çok aşağılayıcı bir şeydi ve Elizabeth bunu yapamazdı.

Lord Marchman onun cevabını bekliyordu. Genç kızın bu soruya cevap veremeyeceğini anlayınca, "Bir buçuk yıl önceki kısa karşılaşmalarımız sırasında, sizde, kent yaşamından hoşlandığım gibi yanlış bir izlenim mi uyandırdım?" diye sordu.

Elizabeth, dürüstçe, "Bunu açıklamak çok güç," dedi.

"Lady Cameron benimle karşılaştığınızı hatırlıyor musunuz?"

Elizabeth, "Ah, evet, elbette. Kesinlikle hatırlıyorum," diye karşılık verdi. Lady Markham'ın evinde tanıştığı bir adamın Lord Marchman'a çok benzediğini belli belirsiz hatırlıyordu. Evet, bu o adamdı.

"Lady Markham'ın verdiği baloda tanışmıştık." Adam bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Bahçede karşılaşmıştık." Elizabeth çok utanmıştı. "Bahçede mi?"

"Çiçeklere bakmak için durmuştunuz ve size eşlik etmekte olan delikanlı bizi tanıştırmıştı." Elizabeth, gözlerini kaçırarak, "Anlıyorum," dedi.

"O gün ve ertesi gün birlikte bahçeye çıktığımızda neler konuştuğumuzu öğrenmek ister misiniz?" Merak ve utanç çarpıştı ve merak kazandı. "Evet, isterim."

"Balık tutmaktan söz etmiştik." Elizabeth, "Ba... Balık tutmaktan mı?" diye kekeleydi. Adam başını salladı. "Tanıştığımızdan beş dakika sonra size Londra'ya, zannettiğiniz gibi balo sezonu için gelmediğimi, balık tutmak için İskoçya'ya giderken başkentten geçtiğimi ve ertesi gün Londra'dan ayrılacağımı söylemiştim."

Elizabeth belli belirsiz bir şeyler hatırlamıştı. Utancından ne yapacağını bilemiyordu. Lord Marchman, "Sizinle konuşmaktan çok zevk almıştım," diye devam etti. "Özellikle alabalık avlamaktan çok hoşlandığınızı söylemişsiniz."

Genç adam konuştuğu, Elizabeth'in yüzü ateş gibi yanmaya başlamıştı. "Birbirimize balıkçılıkla ilgili hikâyeler anlatırken, size eşlik etmekte olan zavallı genci unuttuk."

Lord John sessizleşmişti. Genç kızın bir şey söylemesini bekliyordu. Elizabeth bu korkunç sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Başka neler konuşmuştu?" diye sordu.

"Daha fazla bir şey konuşmadık. Sizi bir kere daha görebilmek için ertesi gün İskoçya'ya gitmedim. Siz de, gösterişli balo davetlerini ve sizinle görüşmek için kapınızda bekleyen beş altı genci reddederek benimle parkta dolaşmayı tercih ettiniz."

Elizabeth onunla göz göze gelmekten kaçınarak yutkundu.

"O gün neler konuştuğumuzu merak ediyor musunuz?"

"Hayır, etmiyorum."

Lord Marchman yüksek sesle güldü ama genç kızın cevabını duymazdan geldi. "Sosyete hayatından bıktığınızı söylemişsiniz. Bu nedenle o gün birlikte parka gittik. Çok iyi vakit geçirmiştik." Sonra sustu.

Elizabeth kendisini zorlayarak onun gözlerinin içine baktı ve, "O gün de balıkçılıktan mı söz etmiştik?" diye sordu. "Hayır, yabani domuz avından bahsetmiştik." Elizabeth utanç içinde gözlerini kapattı. "Uzun yıllar önce babanızın bir yabani domuz vurduğunu, sizin de onu domuzun dibinde vurulduğu ağacın tepesinden -gizlice- seyrettiğinizi anlatmıştınız." Marchman sözlerini, "Attığınızı sevinç çığlığı yüzünden yerinizin belli olduğunu ve bu yüzden babanızdan azar işittiğinizi söylemişsiniz," diye bitirdi.

Elizabeth John'un gözlerindeki pırıltıları gördü ve birden, ikisi de gülmeye başladılar. Lord Marchman, gülümsemeye devam ediyordu. "Kahkahanızı da hatırlıyorum," dedi. "Hayatım boyunca duyduğum seslerin en güzeliydi. O kadar ki, bu gülüş ve tatlı sohbet yüzünden sizin yanınızda kendimi çok rahat hissetmişim." Genç kıza iltifat ettiğini fark ederek kızardı, boyunbağını çekiştirmeye başladı ve gözlerini ondan, kaçırdı. Elizabeth onun utandığını fark edip kendini toplamasını bekledi. Sonra John Marchman'm gözlerinin içine bakarak, "Ben de sizi hatırladım," dedi. Genç adamın gözlerini ondan kaçırmak istediğini hissedince başını yana doğru eğerek buna engel oldu. Yumuşak bir sesle ve büyük bir samimiyetle, "Evet, hatırladım," diye tekrarladı. "Biraz önce." Marchman arkasına dayandı.

Memnun olduğu belliydi ama yine de çözemediği bir şeyler vardı. Elizabeth'in yüzünü dikkatle inceliyordu. "Sizin üzerinizde en küçük bir etki yapmadığım halde, niçin, teklifimi yeniden değerlendirmeye karar verdiniz?" Genç adam o kadar kibar ve o kadar sevecendi ki, Elizabeth doğruyu söylemek zorunda kaldı. Üstelik Lord Marchman hakkındaki düşünceleri giderek değişıyordu. Aralarında romantik bir ilişkinin söz konusu olmadığı kesinleşince, John çok daha düzgün konuşmaya başlamıştı. Zeki bir adam olduğu belliydi.

Sanki genç kızın düşüncelerini okuyordu. "Biliyor musunuz," dedi; "Bana her şeyi açıkça söyleyebilirsiniz. Göründüğüm kadar kalın kafalı bir adam değilim. Ne var ki kadınlara... şey, kur yapmak söz konusu olduğunda elim ayağım birbirine dolaşıyor. Kocanız olmayacağıma göre," bunu esef eder gibi söylemişti "...belki arkadaş olabiliriz, öyle değil mi?" Elizabeth ona gerçeği söyleyecek olsa, kendisiyle alay etmeyeceğini, beri yandan da gerçeği söyletene kadar uğraşacağını anlamış bulunuyordu. Utanıyordu. Olayı hafifletmek istercesine gülümseyerek, "Bu amcamın kararıydı," dedi. "Biliyorsunuz amcamın çocuğu yok ve beni evlendirmeye kararlı yani evlendirmek istiyor. Benimle kimlerin evlenmek istediğini öğrenmişti ve yani..." Elizabeth çaresizlik içinde sustu. Durumu açıkça anlatmak tahmin ettiği kadar kolay olmayacaktı.

Kont, "Yani amcanız beni mi seçti?" diye sordu.

Elizabeth başını salladı.

"Buna şaşırdım. Sosyeteye takdim edildiğinizde birkaç talibinizin çıktığını duymuştum hayır, hayır, birkaç değil, birçok. Buna rağmen amcanızın beni seçmiş olmasının göğsümü kabarttığını itiraf etmeliyim. Beri yandan buna çok da şaşırdım. Bir kere aramızda hatırı sayılır bir yaş farkı var. Zevklerimiz ve özlemlerimiz de uyuşmuyor. İşinize karıştığım için özür dilerim ama, daha genç birini seçmeliydi."

Sonra öyle bir soru sordu ki, Elizabeth neredeyse oturduğu yerden havaya sıçrayacaktı. "Amcanız başka kimi seçti?"

Dudağını ısırarak bakışlarını ondan kaçırdı. Bu soru genç kıızı utandırmıştı ama cevabı onun için büyük bir üzüntü kaynağıydı. Lord Marchman, Elizabeth'in yüz ifadesinden bunu anladı. Ama Elizabeth onun anladığını fark etmedi.

"Anlaşılan, bu adam her kimse size benim kadar da uygun değil," dedi. "Bu yüzünüzden belli oluyor." Genç kızın yüzüne bakıyordu. "Tahmin yürüteyim mi?" diye sordu. "Yoksa, bir saat kadar önce. Halanızla arabacınız arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olduğumu itiraf mı edeyim? Sir Francis Belhaven'in evindeki bir olaydan bahsedip gülüyorlardı. Diğer aday Belhaven mı?"

Elizabeth sarardı. Bu, yeterli bir cevaptı. Kont yüzünü tiksintiyle buruşturarak, "Lanet olsun!" dedi. "Sizin gibi masum bir genç kızın bu ihtiyar..."

Elizabeth telaşla, "Onu benimle evlenmekten vazgeçirdim," dedi. Kendisini çok az tanıyan Kontun, onun adına bu kadar öfkelenmesi genç kıza dokunmuştu. Lord, "Emin misiniz?" diye sordu. "Sanırım evet."

Marchman bir an düşündükten sonra arkasına dayandı. Hafifçe gülümsüyordu. Gözlerini Elizabeth'e dikmişti. "Bunu nasıl başardığınızı sorabilir miyim?" "Sormasanız daha iyi olur."

John yine başını salladı ama gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve mavi gözleri aydınlandı. "Burada uyguladığınız taktikleri Belhaven'a da uyguladığınızı tahmin etsem, yanılmış olur muyum?"

Elizabeth, endişeli bir sesle, "Ben...şey...sorunuzu anladığımdan emin değilim," diye cevap verdi. Ama Lord John Marchman öyle bir sırıtıyordu ki, Elizabeth gülmek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. "İki yıl önce balık tutmaktan hoşlandığınızı söylerken ya samimiydiniz ya da benim ilgi duyduğum şeylerden hoşlandığınızı söyleyerek kendimi rahat hissetmemi sağlamak ve beni tanımak istemiştiniz. Birincisi doğruysa, çünkü tavrınızın... nasıl söylesem...beni inandırmak istediğiniz kadar gerçek olmadığı düşünülebilir."

İkisi de bilmiş bilmiş gülümseyerek birbirlerine baktılar. Elizabeth, gülerken, "Belki de gerçekte hiç ilgisi yoktu. Lordum," dedi.

Marchman'in gözleri parladı. "İsterseniz, bu sabah sizin yüzünüzden kaçırdığım alabalığı yakalamayı deneyebilirsiniz." dedi. "Hâlâ orada beni bekliyordur." Elizabeth bir kahkaha attı; Kont da ona katıldı. Sonra genç kız Lord Marchman'ın yüzüne baktı. Gerçekten dost olduklarını hissediyordu. Dere kıyısında, çıplak ayakla oturup oltayı eline almak ne kadar hoşuna gidecekti. Beri yandan, hem

misafirliği daha fazla uza-tarak Kontu rahatsız etmek istemiyor, hem de evlilik konusunda fikrini değiştirmesinden korkuyordu. Ağır ağır, "Her şey göz önüne alındığında," dedi; "Sanırım halamla benim yarın yola çıkmamız en doğrusu olur."

Ertesi sabah hava güzeldi. Ağağlarda kuşlar ötüyor, güneş gökyüzünde parlıyordu. Ne yazık ki bu güzel gün, bir gece önceki sorunların hâlâ var olduğu günlerden biriydi. Lord Marchman, Berta ile Elizabeth'i arabalarına bindirirken, genç kız hâlâ kafasındaki ikilemden kurtulmamıştı. Burada işi bittiğine göre, daha fazla kalamazdı. Beri yandan, lan Thornton'un malikânesine, beklendiğinden yaklaşık iki hafta önce ve Lucinda yerine Berta ile gitmek ona hiç çekici gelmiyordu. O adamın karşısına çıkabilmek için yanında Lucinda'nın olmasını istiyordu - Lucinda hiç kimseden korkmazdı ve Elizabeth'in öğüde ihtiyacı olduğunda ona yol gösterebilirdi. Tek çözüm, Lucinda ile buluşacakları hana gidip orada Lucinda'nın gelmesini beklemektir. Julius Amca için her kuruşun değeri vardı. Bu yolculuk için Elizabeth'e gerekli olanın dışında çok kısıtlı bir harçlık vermiş ve onu acil durumlarda kullanmasını söylemişti. Elizabeth bunun acil bir durum olduğuna ve açıklamasını sonra düşünmeye karar verdi. Aaron hâlâ nereye gidecekleri konusunda Elizabeth'in vereceği talimatı bekliyordu. Genç kız kararını verdi. "Carrington'a gidiyoruz, Aaron," dedi. "Oradaki handa Lucinda'yı bekleyeceğiz." Lord Marchman'a dönerek samimi bir sevecenlikle gülümsedi ve arabanın açık olan penceresinden elini uzattı. Utanarak ama büyük bir içtenlikle, "Böyle bir insan olduğunuz için size teşekkür ederim, sayın Lord," dedi.

Bu iltifat karşısında Marchman sevinçten kıpkırmızı oldu ve birkaç adım geri çekilerek arabanın hareket edişini seyretti. Atlar malikânenin arazisinden çıkıp araba yola koyulana kadar arkalarından baktıktan sonra dönüp eve girdi ve çalışma odasına geçti. Masasının başına oturup Elizabeth'in amcasına yazdığı mektuba baktı. Parmaklarını masanın üstünde trampet çalar gibi oynattı. İhtiyar Belhaven'ı ve Elizabeth'in onu kendisiyle evlenmekten vazgeçirdiği konusunda söylediklerini hatırladı. "Sanırım, evet," demişti. Bu kesin bir cevap değildi ve Lord Marchman'ı rahatsız ediyordu. Sonra, John kararını verdi.

Kendisini, bir genç kızı istemediği bir evliliği yapmaktan kurtarmaya koşan, parlak zırhlar giymiş hayali bir şövalyeye benzetiyordu. Temiz bir kâğıt çıkarıp Elizabeth'in amcasına yeni bir mektup yazdı. Kadın erkek ilişkileri söz konusu olduğunda, Lord Marchman iki lafı bir araya getiremezdi. Mektuba şöyle yazdı.

"Belhaven Lady Elizabeth ile evlenmek isterse lütfen bana haber verin. Sanırım o zaman, genç bayanla ondan önce ben evlenmek istiyorum. "

II. Bölüm

lan Thornton, İskoçya'da, doğduğu evin tam ortasında duruyordu. Artık bu oldukça büyük evi av köşkü olarak kullanıyordu ama kendisi için çok daha derin bir anlamı vardı. O burada her zaman huzuru ve gerçeği bulabileceğini bilirdi. Hayatının baş döndürücü temposundan bir süre için kaçıp sığınabildiği biricik yer burasıydı. Ellerini ceplerine sokmuş etrafına bakınıyor ve evi bir yetişkinin gözleriyle görüyordu. Kapıdan içeri girmekte olan yuvarlak yüzlü, orta yaşlı adama, "Buraya her gelişimde hatırladığımdan daha küçük olduğunu görüyorum," dedi. Jake, taşıdığı gerekli eşyalarla dolu ağır çuvalları omzuna atmıştı. "İnsan küçükken her şey gözüne gerçekte olduğundan daha büyük görünür," diye cevap verdi. Torbaları kenardaki tozlu rafın üzerine bıraktı. "Hepsi bu kadar," dedi. Belinden tabancasını çıkartıp torbaların yanına koydu. "Atları arka tarafa götüreyim."

lan dalgın dalgın başını salladı. Dikkati eve yönelmişti. Çocukken burada yaşadığı yılları hatırlayınca derin bir nostalji hissetti ve içi burkuldu. Babasının boğuk sesini ve annesinin ona cevap veren gülüşünü duyar gibi oldu. Annesi, sağ taraftaki ocakta yemek pişirirdi. Sonra bir fırın satın almışlardı. Ocağın sol tarafında yüksek arkalıklı, bej rengi iki koltuk duruyordu. Annesiyle babası, akşamları bu koltuklarda oturup, ateşin karşısında saatlerce sohbet ederler, yukarı kattaki odalarında uyumakta olan lan ve küçük kız kardeşi rahatsız olmasınlar diye alçak sesle konuşurlardı. Koltukların tam karşısında ise bej kahverengi ekose desenli bir kanepeler vardı.

Her şey tıpkı lan'in belleğindeki gibi yerli yerinde duruyordu. Dönüp, yanında duran tozlu masaya baktı. Gülümseyerek uzanıp masanın üzerine dokundu. Uzun parmakları yüzeyde bazı izler arıyordu. Bu arayış birkaç dakika sürdü. Tozların altından acemi bir elle yazılmış dört harf çıktı: I.G.B.T. adının baş harfleri. Bu harfleri kazıdığında üç yaşından biraz büyüktü. Bu yaramazlığı yüzünden annesi ona

kızmış, onu omuzlarından tutup sarsmış, sonra da kimsenin yardımı olmadan yazı yazmayı öğrenmeye başladığını fark etmişti. Ertesi gün dersler başlamıştı. Oldukça iyi eğitim görmüş bir kadın olan annesinin ona öğretecek bir şeyi kalmadığında, babası devreye girmiş, lan'a geometri ve fizik dahil olmak üzere, Eton ve Cambridge'de öğrendiği her şeyi öğretmişti. lan on dört yaşındayken, on parmağında on marifet olan Jake Wiley aileye katılmıştı. Delikanlı denizcilik, gemiler ve dünyanın öteki tarafındaki gizemli ülkeler hakkındaki her şeyi ondan öğrenmişti. Daha sonrada, eğitimini değerlendirmek üzere, Jake'le birlikte o ülkeleri görmeye gitmişti. Üç yıl sonra, ailesini görmek için sabırsızlanarak dönmüş ve onların, birkaç gün önce, kendisini karşılamak üzere geldikleri bir handa çıkan yangında öldüklerini öğrenmişti. lan, annesinin ve hakkı olan soyluluk unvanını reddederek fakir bir İskoçyalı papazın kız kardeşi olan annesiyle evlenen babasının, o gururlu adamın yasını tutuyordu hâlâ. Böyle yaparak lord unvanını kaybetmiş ve buna aldırış bile etmemişti. En azından hep böyle olduğunu söylemişti. lan buraya gelmeyi iki yıl olmuştu. Şimdi bütün bunları yeni den hatırlamak dayanılacak gibi değildi, lan başını arkaya atıp sıkıca gözlerini kapattı. Jake ile birlikte ilk yolculuğuna çıkmaya hazırlanırken, babasının gülümseyerek başını sallayışını görür gibi oldu. Dikkatli ol," demişti. "Unutma, ne kadar uzağa gidersen git, biz senin yanında olacağız." lan o gün, servetinden ve Lordluk unvanından vazgeçmiş olan bir İngiliz'in meteliksiz oğlu olarak yola çıkmıştı. Tek serveti, on altın yaş gününde babasının ona vermiş olduğu bir kese altındı. Şimdi, dört yıl sonra ise, kendi kargosunu taşıyan ve kendi bayrağını dalgandıran gemilerden oluşan filoları; gümüş ve kalay madenleri; sahip olduğu değerli eşyalarla dolu depoları vardı. Ancak ona zenginlik getiren şey toprak olmuştu. Kumarda kolonilerden gelen birinden kazandığı ve adamın içinde eski bir altın madeni olduğuna yemin ettiği, geniş ama çıplak bir toprak parçası... Gerçekten de altın vardı madende. Bu altın başka madenleri, gemileri ve İtalya'da Hindistan'da saray gibi evleri satın almıştı. Bir dizi yatırım üzerine kumar oynamak lan'a tekrar tekrar kazandırmıştı. Toplum onu kumarbaz ilan edince, artık her dokunduğu altına dönüşen efsanevi bir kral gibi muamele görmeye başlamıştı. Bir hisse senedi aldığı anda, bunun haberi her yere uçmuş fiyatlar tırmanmaya başlamıştı. Balolara, uşak adını yüksek sesle böğürmeden giremez olmuştu. Bir zamanlar sosyal olarak parya kabul edildiği anlarda ondan uzak durmaya özen gösteren insanlar etrafında daha doğrusu finansal konularda tavsiyeleri,veya kızları için parası etrafında- pervane olmuşlardı. Serveti lan'a lüks bir yaşam sağlamıştı ama fazladan bir keyif, bir zevk getirmemişti. En çok kumar oynamayı seviyordu; tehlikeli ama en doğru yatırımı seçmeyi ve onun yerine bir servet yatırarak bahse girmeyi... Ancak bunun bir bedeli vardı; mahremiyetinden fedakârlık gerektiriyordu ki, bu da lan'ın canını sıkıyordu. Şimdi de büyükbabasının hareketleri istenmeyen kötü şöhretine katkıda bulunuyordu. lan'ın babasının ölümü yaşlı dükü geç kalmış pişmanlık duygusuna düşürmüş olmalı ki, son on iki yıldır düzenli olarak lan'a mektuplar yazıyordu. İlk önce lan'ın Stanhope'a gelip kendisini ziyaret etmesini istemişti. lan mektuplarına aldırmayınca onu yasal mirasçısı yapacağını belirterek rüşvet yoluna gitmişti, ama mektupların hiçbirine cevap alamamıştı. Son iki yıllık suskunluğu karşısında lan pes ettiğini düşünmüştü, ama yanılıyordu. Nitekim dört ay önce, lan'ın aldığı Stanhope Dükü'nün sorgucunu taşıyan mektup, genç adamı öfkeden çılgına çevirmişti. Yaşlı adam buyurgan bir ifadeyle, altı malikânenin bunlar eğer ailesi tarafından reddedilmemiş olsaydı babasının mirası olacaktı kendi üzerine geçirilmesi meselesini görüşmek üzere Stanhope'a gelmesi için lan'a dört ay içinde veriyordu. Mektuptaki ifadeye göre, eğer lan ortada görünmezse, dük kendi bildiğini yapacak ve lan'ı kendine varis tayin edecekti. lan, hayatında ilk kez büyükbabasına bir mektup yazdı. Bu kısa ve kesin bir nottu. Ayrıca, lan Thornton'un da tıpkı kendi öz oğlunu yirmi yıl süreyle reddetmiş olan dedesi gibi, asla affetmeyen bir insan olduğunu gösteriyordu. Böyle bir şeyi denerseniz gülünç olursunuz. Sizinle herhangi bir bağım olduğunu kesinlikle reddederim ve ısrarınızı sürdürürseniz unvanınızla topraklarınızı çürümeye terk ederim. Aradan dört ay geçmiş ve Dükten haber çıkmamıştı. Ama Londra'da, Stanhope'un bir varis tayin etmek üzere olduğu konusunda dedikodular dolaşıyordu. Bu varis torunu lan Thornton'dan başkası olamazdı. Daha önce ona yüz çeviren ve aralarında görmek istemeyen insanlardan balo ve ziyafet davetleri yağmur gibi yağıyordu. Bu insanların ikiye bölünmüşlüğü lan'ı hem iğrendiriyor, hem de eğlendiriyordu. Jake, kolunu ovalayarak, "Eşyaları taşımaya için yanımıza aldığımız o siyah at hayatımda gördüğüm en huysuz hayvan," diye homurdandı.

Ian masa örtüsündeki inisyallere bakıyordu. Başını kaldırarak. "Seni ısırıldı, öyle değil mi?" diye sordu. Güldüğünü belli etmemek için başını çevirmişti. Ondan daha yaşlı olan adam, hırsla, "Evet, ısırıldı!" diye cevap

"Arabayı Hayburn'de bırakıp çuvalları onun sırtına yüklediğinden beri beni kolluyordu." "Seni onun önüne geleni ısırıldığı konusunda uyarılmıştım. Bu atı eğerlerken kolunu uzak tutman gerekir."

"O kolumu değil kırımı ısırarak istiyordu! Ağzını açıp uzandı ama gözümün ucuyla görüp dönüverdiğim için ısırmadı." Jake, anlattıklarının Ian'ı eğlendirdiğini fark edince yüzü iyice asıldı. "Onu bunca yıldır niye beslediğini anlamıyorum," dedi. "Bunun dışındaki bütün atların başı başına birer servet. Bu at, onlarla aynı ahırını paylaşmaya layık değil." Ian, "Onlardan birinin sırtına ağır çuvallar yüklemeyi denersen eşyaları taşınması için neden bu atı seçtiğimi anlarsın. O eşya taşıma yarayan bir katır. Diğer atlar bu işi yapmaz," diye cevap verdi, başını kaldırıp etrafa baktı ve eşyaların üstündeki kalın toz tabakasını fark edince yüzünü buruşturdu. Jake, "Bir yük katırı bu kadar yavaş olmamalı," diye homurdandı. Huysuz, inatçı ve yavaş." Ortalığın böylesine tozlu olması karıda onun da kaşları çatılmaya başlamıştı. "Sanırım birkaç köylü-bizden önce buraya gelip temizlik yapacağımı ve bize yemek ayarlayacağımı söylemiştin," dedi. "Burası pislik içinde." "Evet öyle dedim. Peters'a, kahyaya, buraya yiyecek ve gerekli malzemeye birlikte, temizlik yapmak ve yemek pişirmek üzere iki kadın göndermesini bildiren bir mesaj yazdırdım. Yiyecekler burada kümeste de tavuklar var. Herhalde, burada kalacak kadını bulma, konusunda zorlanmış olmalı." Yüzüne bakılır kadınlar olsa iyi olurdu. Ona eli yüzü düzgün kadınlar seçmesini de söyledin mi?" Ian tavandaki örümcek ağlarını inceliyordu. Başını çevirip Jake'e Gülerek, "Gözleri çok az gören, yetmiş yaşındaki kâhyaya eli düzgün kadınlar seçmesini söyleyecektim, öyle mi?" diye sordu. "Bunu mu bekliyordun?"

Jake, "Yine de söylemeliydin," diye homurdandı. "Bir şey kaybetmezdin." Ama Ian'ın sözlerini akla yakın bulduğu belliydi. Ian muzip bir gülüşle, "Köy sadece on iki mil ötede," dedi. "Burada kaldığımız süre içinde, kadınsız kalmaya dayanamayacak olursan, oraya kadar gidebilirsin." Sonra, köyden buldukları yere tırmanan dik yokuşu kastederek, "Ama unutma, dönüş yolculuğu ölümüne neden olabilir," diye ekledi. Jake birden fikir değiştirerek, "Kadınları boş ver," diye söylendi. Derin çizgilerle dolu olan güneş yanığı yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. "Buraya balık tutup dinlenerek iki hafta geçirmeye geldim. Bu da bir erkeğe yeter de artar bile. Eski günlerdeki gibi olacak, Ian. Sakin ve sessiz. Bizi rahatsız edecek hiçbir şey olmayacak, ne ağzımızdan çıkan her kelimeyi dinleyen meraklı hizmetkârlar, ne seni evlendirmek için kapını aşındıran çöpçatanların arabaları. Bak oğlum yaşam tarzını eleştirmek gibi bir niyetim yok. Bir yıldır bu konuda herhangi bir şey söylemek için ağzımı bile açmadım. Ama şunu söylemeliyim ki, hizmetkârlarının yarısından fazlası on para etmez. Seni daha sık sık ziyarete gelmeyişimin en önemli nedeni bu. Montymayne'deki uşağın burnu o kadar havalarda ki nefes alabildiğine şaşıyorum. Fransız aşçı da beni mutfaktan kovmaktan beter ediyor. Benim mutfagım diyor da başka bir şey demiyor." Söze gülerek başlayıp yavaş yavaş hiddetlenen Jake'in yüzünde, sözlerini bitirdiğinde, kederli bir ifade belirmişti. Birden, heyecanla, "Ian," dedi; "benden ayrı olduğun süre içinde yemek pişirmeyi öğrendin mi?" "Hayır. Ya sen?"

Jake, kendi pişirdiği yemekleri yemek zorunda kalabileceğini düşünerek dehşete düşmüştü. "Lanet olsun! Elbette hayır."

Jake, kendi pişirdiği yemekleri yemek zorunda kalabileceğini düşünerek dehşete düşmüştü. "Lanet olsun! Elbette hayır."

Elizabeth, bir saat içinde üçüncü kez, "Lucinda," dedi; "bu olanlar yüzünden ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam. Tekrar tekrar özür dilerim. " Beş gün önce, Lucinda, Elizabeth ile buluşacağı İskoçya sınırına gelmişti. Birlikte Ian Thornton'un evine gitmek üzere yola çıktılar. Ancak, o sabah, kiralık arabalarının dingili kırılmış ve bu nedenle, Lucinda ile Elizabeth, yolculuklarına bir çiftçiye ait olan saman arabasının arka tarafında devam etmek zorunda kalmışlardı Araba. İskoçya'nın bozuk yollarında sarsıla sarsıla ilerlerken, iki kadının sandık ve valizleri sağa sola sallanıp duruyordu. Ian Thornton'un kapısına bir saman arabasıyla ulaşmak Elizabeth'e o kadar korkunç geliyordu ki, hayatını mahveden canavarla karşılaşacağı anı üşünmektense, Lucinda'ya karşı duyduğu mahcubiyeti dile getirmeyi tercih ediyordu. Lucinda, "Biraz önce de söyledim, Elizabeth," diye cevap verdi; "Bu senin suçun değil. Bu nedenle, barbarların yaşadığı bu ülkedeki yolların bozukluğu ve arabaların konforsuzluğu yüzünden özür dilemen gerekmez."

"Evet ama benim yüzümden buradasın." Lucinda'nın sabrı tükenmek üzereydi. İç geçirdi. O sırada araba şiddetle sarsılınca, kenar tahtasına tutunup doğruldu ve, "Yanılıp da amcana Bay Thornton'dan söz etmemiş olsaydım, şu anda ikimiz de burada olmayacaktık. Bunu sana itiraf etmiştim. O adamla karşılaşacağın için sinirlisin. Tekrar tekrar özür dilemene..." O anda araba yine öyle bir sallandı ki her ikisi de dengelerini korumak için iki tarafa birden tutunmak zorunda kaldılar, "...tekrar tekrar özür dile-ene hiç gerek yok. Vaktini, kendini bu tatsız karşılaşmaya hazırlayarak geçersen daha iyi olur." "Evet, haklısın." Lucinda, kendinden emin bir tavırla, "Elbette," diye karşılık verdi. "Bilirsin ki her zaman haklıyım." Sonra, "Hemen hemen her zaman..." diye ekledi. Julius Cameron'un, Elizabeth'le evlenmek isteyenlerden biri olarak, lan Thornton'un adını, onun ağzından alışıını hatırlamıştı. Handa buluştukları zaman, Elizabeth'e anlattığı gibi, Julius, Lucinda'ya genç kızın sosyeteye takdimi sırasında beğenilip beğenilmediğini, taliplerinin olup olmadığını sorduğunda Lucinda onun dedikoduları duyduğunu sanıp, Elizabeth'i korumak amacıyla detayları farklı göstermek için talipler arasında Thornton'ın da adını Saymıştı. Elizabeth kendini tutmasa ürperecekti. "O adamın suratını şeytan görsün," dedi. Lucinda, bir eliyle arabanın kenarına tutunurken, diğer elinde sımsıkı şemsiyesini tutuyordu. lan'la karşılaşacağı an yaklaştıkça Elizabeth'in öfke ve gerginliği artıyordu. Yolculuklarının ilk dört günü, birbiri ardına yükselen tepeler ve çan çiçekleriyle alıçların halı gibi kapladığı derin vadileri seyrederek geçmiş, İskoçya'nın muhteşem doğal güzelliği karşısında genç kızın sınırları büyük ölçüde yatışmıştı. Oysa, artık, onunla karşılaşacağı an giderek yaklaşıyor, bahar çiçekleri ve parlak mavi göllerle süslü dağların görüntüsü bile Elizabeth'in gittikçe artan gerginliğini gideremiyordu. "Üstelik, onun da beni görmek istemediğinden eminim." "Bunu biraz sonra anlayacağız."

Yüksek tepelerden birine, kıvrıla kıvrıla tırmanan bir patikada, bir çoban, durmuş, aşağıdaki yolda ilerlemekte olan tahta arabayı şaşkınlıkla seyrediyordu. Kardeşine, "Şuraya bak, Will," dedi. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Kardeşi aşağıdaki yola baktı ve dişsiz ağzı hayretten açık kaldı. Sean McLaesh'in saman arabasındaki eldivenli ve şapkalı kadınların haline gülmeye başladı. Bacaklarını arabanın arka tarafından aşağı sallamış, dimdik oturuyorlardı.

Will şapkasını çıkarıp aşağıdaki yolda ilerlemekte olan arabadaki kadınlara selam verir gibi yaptı ve gülerek, "Böylesini hiç görmedim," dedi. "Köyde, lan Thornton'ın geleceğini duymuştum. Besbelli gelmiş. Bu iki çıtkırıldım parça da onun yatağını ısıtmaya ve ihtiyaçlarını gidermeye gidiyor olmalılar."

Neyse ki, Bayan Throckmorton-Jones yükseklerdeki bu iki seyirci arasında geçen konuşmalardan habersizdi. O, şu anda, hiçbir sonuç alamadan, toz içinde kalmış olan siyah elbisesini öfkeyle silkelemekteydi. Araba tekrar şiddetle sarsıldı. Lucinda, "Hayatım boyunca başıma böyle bir şey gelmemişti," diye tıslarken omzu Elizabeth'in omzuna çarptı. "Göreceksin, Bay lan Thornton'a, iki hanımı böyle ücra bir yere davet etmesi konusundaki fikirlerimi açıkça söyleyeceğim. Bu yolların konforlu bir seyahat arabası için uygun olmadığını düşünmeliydi."

Elizabeth onu sakinleştirecek bir şey söylemek için ağzını açtı ama tam o anda araba iç gıcıklayıcı bir ses çıkartarak öyle bir sarsıldı ki genç kız, susup yan taraftaki tahtaya yapışmak zorunda kaldı.

Dengesini bulunca toparlandı ve, "Lucy," dedi; "Tanıdığım kadarıyla, o adam, bizim bu yollarda çektiğimiz sıkıntılara zerre kadar aldırmaz. Kaba ve duygusuz biridir. Düşün ki bunlar, onun iyi ilan sayılır. Daha kötü özellikleri de var." Sonunda, çiftçi, "Çüş Çüüüş!" diye bağırarak iskeleti çıkmış sıska atın dizginlerini çekince araba, homurdanarak, yolun ortasında durdu. Adam, "Thornton'un evi şu tepedeki," dedi. Eliyle yüksek-deki bir evi gösteriyordu. Lucinda, sık ağaçların arasından belli belirsiz görünen büyük ama gösterişsiz eve gittikçe artan bir öfkeyle bakıyordu. Bütün hırsını zavallı çiftçiye yönelterek, "Yanıyorsunuz, bayım," dedi. "Kibar beyefendi asla böyle ücra bir yerde oturmaz. Şu hurda arabayı lütfen çevirin de geldiğimiz köye dönüp gideceğimiz yeri bir daha soruşturalım. Besbelli bir yanlış anlama oldu." Bu sözler üzerine, hem at, hem de çiftçi, başlarını çevirip, aynı bıkkın ifadeyle ona baktılar. '

At sesini çıkarmadı, ama son on iki millik yol boyunca Lucinda'nın öfke dolu şikayetlerini dinlemekten bunalmış olan çiftçi, "Bana bakın, Leydi," diye söze başladıysa da Lucinda onun sözünü kesti. "Bana Leydi demeyin. Bayan Throckmorton-Jones demeniz yeterli." "Tamam. Ama, kim olursanız olun, sizi buradan bir adım öteye götürmem. Thornton'un evi burası." Lucinda, "Bizi burada

bırakıp gidemezsiniz!" dedi. Ancak, istenmeyen konuklarından kurtulmak üzere olmanın verdiği sevinçle rahatlanmış olan yorgun ihtiyar, çoktan yere atlanmış, iki bayanın eşyalarını birer birer arabadan indirip yolun elbet buna yol denirse kenarına dizmeye başlamıştı. Elizabeth ihtiyara acımıştı. Sandıklardan birini arabadan indirmesine yardım etti. Bunu gören Lucinda, dehşet içinde, "Ya evde yoklarsa?" diye söylendi.

Elizabeth cesur görünmeye çalışarak, "O zaman buraya dönüp, başka bir yardımsever köylünün bizi arabasına alıp geri götürmesini bekleriz," diye cevap verdi. Genç kız çantasından çıkardığı parayı çiftçiye verirken, ihtiyar adam, "Yerinizde olsam buna güvenmezdim," dedi. Sonra elini şapkasına götürerek nefes kesici güzellikte bir yüze sahip olan altın saçlı genç hanımı hafifçe gülümseyerek selamladı. "Teşekkürler, hammeferdi. Teşekkürler."

Lucinda, sert bir sesle, "Niçin güvenmeyecekmişiz?" diye sordu.

Çiftçi arabasına tırmanırken, "Bir iki haftadan önce buradan kimse geçmez -belki daha da geç olabilir. Yağmur geliyor sanırım yarın ya da bir sonraki gün... Şiddetli bir yağmurdan sonra bu yola araba girmez." Bu sözleri duyunca hafifçe sararan genç hanıma acımıştı. "Ama, evin bacasından duman çıkıyor," diye ekledi. "Bu, evde biri olduğunu gösterir."

Yaşlı adam, dizginleri gevşetti ve araba hareket ederken Lucinda ile Elizabeth'in çevresini yeni bir toz bulutu sardı. Bir an öylece kala kaldılar. Nihayet Elizabeth, aklını başına toplaması gerektiğini düşünerek silkindi ve kontrolü ele almayı denedi. "Lucy, şu sandığı bir tarafından sen, bir tarafından da ben tutarsam, eve kadar taşıyabiliriz."

Lucinda, öfkeyle, "Böyle bir şey yapacak değilsin," diye bağırdı. "Her şeyi burada bırakacağız. Thornton uşaklarını gönderip aldırtsın."

Elizabeth, "Bu mümkün," dedi. "Ama yokuş çok dik, sandık da hafif. Birinin bunu taşımak için, bir kere daha aşağı inmesine gerek yok. Lütfen, Lucy, seninle tartışamayacak kadar yorgunum."

Lucinda dönüp Elizabeth'in solgun ve endişeli yüzüne baktı; sonra, vereceği cevabı yutup, sadece, "Çok haklısın," dedi.

Elizabeth çok da haklı değildi. Yokuş çok dikti ve sandık da görüldüğü kadar hafif değildi. Her adımda biraz daha ağırlaşıyordu. Eve birkaç yüz metre kala, iki kadın dinlenmek için yine durdular. Sonra Elizabeth, uzanıp sandığın kendi tarafındaki kulpunu tuttu; kesik kesik nefes alıyordu. Kararlı bir sesle, "Sen kapıya git," dedi. "Ben bunu sürükleyerek getiririm." Kendisinden yaşça çok büyük olan Lucinda'ya acımış ve çok fazla yorulursa sağlığının bozulabileceğinden korkmuştu.

Bayan Throckmorton-Jones, üstü başı toz ve kir içinde kalmış bu zavallı soylu genç kıza şöyle bir baktı ve her ikisinin de böyle bir duruma düşmeleri yüreğini derin bir öfkeyle doldurdu, Adetli bir general edasıyla eldivenlerini hırsıyla çekiştirdi, topuklarının üzerinde dönerek sert adımlarla ön kapıya doğru yürüdü ve siyesini havaya kaldırdı. Onu bir sopa gibi kullanarak sapıyla kapıya vurdu.

Arkasından gelen Elizabeth, inatla sandığı sürüklüyordu. "Evdede kimse olmadığını düşünmek bile istemiyorum," dedi. Nefes nefese.

Lucinda, "Eğer evdeyseler, sağır olmalılar," diye karşılık verdi, şemsiyesini havaya kaldırarak, kapıya tekrar tekrar vurmaya başla-Bu vuruşlar evin içinde düzenli gök gürültüleri gibi yankılanıyordu. "Açın kapıyı diyorum!" diye bağıırıyordu. Kapıya bir kez daha tıklatılmak için şemsiyeyi havaya kaldırdığı anda, kapı birden açıldı ve şemsiyenin sapı, onlara şaşkın şaşkın bakmakta olan orta yaşlı adamın kafasına indi.

Jake elini başına götürerek küfrü bastı. Gözleri kararmıştı. Ateş çakan bakışlarla ona dik dik bakmakta olan çirkin kadını görür gibi oldu. Kadının seyrek kır saçları, tepesinde de, komik bir biçimde yapılmış olan bir şapka vardı. Suratsız kadın, elini uzatıp Elizabeth'i dirseğinden yakaladı ve itişterek evin içine itti. Jake'e bakarak, "Kulağınız sağır mı?" diye söylendi. "Buraya davet edildik. Bizi bekliyorlar." Başına yediği darbe sonucunda Jake iyice sersemlemişti. Kadınların toz ve pis içindeki giysilerine bakarak büyük bir yanılığa düştü ve onları evi temizlemek ve kendisiyle Ian'a yemek pişirmek için gelecek olan hizmetçiler sandı.

Birden tavrı değişti ve geniş yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. Yediği şemsiye darbesi yüzünden kafasında oluşan şişliği çoktan bağışlamış ve unutmuştu. Geri çekildi ve, "Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz," diyerek onları içeri buyur etti. Eliyle odanın her tarafını kapsayan bir işaret yaparak, "Nereden başlamak istersiniz?" diye sordu.

Lucinda, "Önce sıcak bir banyo," cevabını verdi. "Sonra da çay ve yiyecek bir şeyler." Elizabeth, göz ucuyla, uzun boylu bir erkeğin, bitişik odadan kendilerinin bulunduğu odaya doğru gelmekte olduğunu görmüştü. Elinde olmadan büyük bir korkuya kapıldı. Jake, "Şu anda banyo yapmak istediğimden emin değilim," cevabını verdi. "Senin değil, koca budala, Lady Cameron'un sıcak bir banyoya ihtiyacı var." Elizabeth, Ian Thornton'un büyük bir şaşkınlığa uğradığına yemin edebilirdi. Şapkasının altında genç kızın yüzünü iyice görebilmek için öne doğru eğildi. Ama Elizabeth korkusundan, yüzünü saklamaya çalışıyordu.

Jake hiçbir şey anlamamış, Lucinda'ya bakakalmıştı. Şaşkınlık içinde, "Siz mi banyo yapmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Elbette. Ama önce Lady Cameron'un banyo yapması gerek. Orada duracağına dediğimi yap." Bunları söylerken bir yandan da, Jake'i tehdit eder-gibi şemsiyesini sallıyordu. "Uşakları hemen gönder de yol kenarındaki eşyalarımızı buraya getirsinler." Şemsiyenin tepesiyle anlamlı bir biçimde kapıyı gösteriyordu. Sonra dönüp, yine şemsiyeyle Jake'in göbeğini dürtükledi. "Ama önce efendine geldiğimizi haber ver."

Arka taraftaki kapı girişinden, sert bir erkek sesi, "Efendisi geldiğinizin farkında," diye açıkladı. Elizabeth, Ian Thornton'un kulakları tırmalayan sesini duyunca olduğu yerde hızla döndü ve onun yüzünü görünce bütün hayalleri yıkıldı. Bu yüz kayadan oyulmuş bir heykel gibi katı ve ifadesizdi. Oysa, genç kız, Ian'ın pişmanlık içinde ayaklarına kapanacağını hayal etmişti. Thornton, birkaç adım atıp onların yanına gelmeye bile tenezzül etmedi ve yerinden kıpırdamadı. Omzunu kayıtsızca kapının çerçevesine dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kısmış, genç kıza bakmaktaydı. O ana kadar Elizabeth onu çok iyi hatırladığını sanıyordu. Ama hayır, şimdi, onu o kadar da iyi hatırlamadığını anlıyordu. Süet ceketinin içinde omuzları genç kızın hatırladığından daha geniş ve daha kaslıydı. Gür saçları siyah denecek kadar koyu, yakışıklı yüzü dünyaya meydan okur gibiydi. Bu yüz dizginlenmiş bir cinsellik kokuyordu. Ama Elizabeth onun kehribar rengi gözlerindeki bütün toplum kurallarını hor gören ifadeyi ve çenesinin duruşundaki acımasızlığı ilk kez fark ediyordu. Besbelli, onunla tanıştığında, bunları anlayamayacak kadar genç ve tecrübesizdi.. Adamın her yanından yalın bir güç taşıyor ve bu Elizabeth'in kendisini daha da çaresiz hissetmesine neden oluyordu. Genç kız, i arada onu dikkatle incelerken, onun kendisini büyük bir sevecenlikle kucaklayıp öpen adam olduğuna ilişkin bir işaret arıyordu. ;'Beni yeterince incelediniz mi, Kontes?" Ian'ın kendisini bu kadar kaba bir tavırla karşılaşmasının şokunu üstünden atamadan, yüzünde kırbaç gibi saklayan bu sözler karşısında genç kızın dili tutuldu. "İlgi çekici bir kadınsınız, Lady Cameron. Buraya kadar izimi sürebildiğinize göre, tazı gibi bir burna sahip olmalısınız. Bunu başardığınıza göre, kapı orada. Çıkıp gidebilirsiniz." Elizabeth'in şaşkınlığı yerini büyük bir öfke ve nefrete bıraktı. Kendisini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Kısık bir sesle, "Anlayamadım," dedi. "Söylediğimi duydunuz." "Beni buraya siz-davet ettiniz." Ian alaycı bir ifadeyle, "Evet, sizi davet ettiğim su götürmez bir gerçek!" dedi. O anda, biraz da şaşırarak, kızın amcasından gelen mektubun bir şaka olmadığını anladı. Besbelli, mektuba karşılık vermeyişini, Julius Cameron olumlu bir cevap olarak algılamıştı. Bu ne arsız saçma ve iğrenç bir şeydi! Son zamanlarda, herkes onun zennliğinden ve Stanhope Dükü'nün onu varis tayin edeceğinden söz ediyordu. Bir zamanlar kendisine sırtını dönen bazı sosyete mensuplarının peşine düşmesine alışmıştı. Genelde bundan rahatsızlık duymuyordu; ama Elizabeth Cameron söz konusu olduğunda, böyle bir davranış midelerini bulandırıyor. Hakaret yüklü bir sessizlik içinde genç kıza bakıyor ve bir zamanlar son derece çekici bulduğu, içgüdülerinin tutsağı olan, o hayat dolu genç kızın, böylesine kendinden emin ve soğuk bir kadına dönüştüğüne inanamıyordu. Elizabeth Cameron, tozlu ve buruşuk giysilerine, yanağındaki çamur lekesine rağmen hâlâ insanın başını döndürecek kadar güzeldi ama gözleri hariç o kadar değişmişti ki onu tanımakta güçlük çekiyordu. Ama değişmeyen bir şey vardı: O hâlâ entrikacı ve yalancı biriydi.

Ian düşüncelerinden sıyrılarak onlara doğru yürüdü. "Bu oyunların yabancısı değilim, Bayan Cameron," dedi. "Sizi buraya kimse davet etmedi. Bunu çok iyi biliyorsunuz." Öfke ve utançtan, Elizabeth'in gözleri kararmıştı. Elini hırsla çantasına sokup amcasına gelen mektubu çıkardı. Bu mektupta, Elizabeth'in Ian'la buluşmak üzere av köşküne yani şu anda buldukları yere davet edildiği yazılıydı. Sert adımlarla Ian'a yaklaşım mektubu onun yüzüne doğru salladı. Genç adam, içgüdüsel bir hareketle kâğıdı kapı ama açmadı." "Bu mektubun anlamını açıklayın." Elizabeth geri çekilip beklemeye başladı. Thornton, alaycı bir ifadeyle, "Sanırım yeni bir pusula olmalı," diye mırıldandı.

Onunla buluşmak için seraya gittiği geceyi ve o günlerde, kendi ahmaklığı yüzünden, Elizabeth için deli divane oluşunu hatırladı. Elizabeth masanın yanında duruyordu. Bir açıklama almadan, buradan gitmemeye kararlıydı. Gerçi, lan ne söylerse söylesin, onun evini arkasına bakmadan terk edecekti ama bir açıklama yapmasını istiyordu. lan ise mektubu açıp okumaya niyetli görünmüyordu. Genç kız, büyük bir öfkeyle Jake'e döndü. Jake ise, lan'ın davranışını akılcı bulmuyordu. Kovmaktan beter ettiği bu iki kadın, burada kalacak olsalar eninde sonunda yemek pişirmeye razı olurlardı. Elizabeth, hayretler içinde kendisine bakmakta olan adama, "Söyle de o mektubu yüksek sesle okusun!" diye emretti.

Jake, aç midesini ve kadınlar gittikleri takdirde lan'la kendisini bekleyen karanlık günleri düşünerek, "Bana bak, lan," dedi; "Niçin hanımefendinin dediğini yapıp şu küçük mektubu okumuyorsun?" lan Thornton, onun önerisini duymazlıktan gelince, Elizabeth kendini kaybetti. Ne yaptığının farkında bile olmadan atılıp masanın üstünde duran tabancayı aldı ve lan Thornton'ın geniş göğsüne nişan alıp emniyetini açtı. Parmağı tetikteydi. "O mektubu okuyun!" Hâlâ midesini düşünmekte olan Jake, Elizabeth kendisine nişan almış gibi, ellerini havaya kaldırdı. "lan bir anlaşmazlık olmuş olabilir. Bu hanımlara kaba davranmak hoş değil. Niçin şu mektubu nuyorsun? Sonra hep birlikte oturup..."..anlamli bir biçimde, eliyle, masanın üstünde duran erzak torbalarını gösterdi. "...yemek yiyebiliriz."

Ian, "Okumama gerek yok," diye terslendi. "Geçen defa Lady Cameron'dan gelen bir pusulayı okuduğumda kendisiyle serada buluştum ve bu zahmete katlandığım için kolumdan vuruldum." Elizabeth, hırsla dudak bükerek, "Sizi seraya benim çağırdığımı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Bana bir pusula gönderdiğinizizi inkâr mı ediyorsunuz?" "Elbette inkâr ediyorum." Genç kız, "Öyleyse serada ne işiniz vardı?" dedi. Canı, sıkılmıştı. Ona aşağılayarak baktı. "Bana bir pusula gönderdiniz," diye karşılık verdi. "Yazınızı güçlükle okudum ve çağırdığınız yere geldim. Bana kalırsa gelecekte entrika çevirmeye ve rol yapmaya daha az vakit harcayıp, yazınızı düzeltmek için çalışmaya ayırın." Kızın elindeki silaha baktı. "Kendinize zarar vermeden tabancayı bıraksanız yi olur." Elizabeth titreyen eliyle silahı biraz daha yukarı kaldırdı. "Beni gördüğünüzde hakaret ettiniz ve aşağıladınız. Ağabeyim burada olsaydı sizi düelloya davet ederdi." Düşünmeden, aptalca konuşmuştu. "O burada olmadığına göre, ben bu daveti kendi adıma yapıyorum. Erkek

olsaydım, şerefimi kurtarmak için bunu yapmaya hakkım olurdu. Bir kadın olduğum için bu hakkın benden esirgenmesini kabul etmiyorum." Saçmalıyorsunuz."

Ejizabeth, sakın bir sesle, "Olabilir," dedi. "Ama kusursuz bir nişancı olduğumu bilmenizi isterim. Düello alanında, karşınızda ağabeyimden çok daha fazla ciddiye alınması gereken bir rakip bulacaksınız. Şimdi, söyleyin bakalım, benimle dışarıda buluşacak mısınız yoksa burada işinizi bitireyim mi?" Öfkeden kendini kaybetti. Ne söylediğinin farkında bile değildi. Tehditlerinin ne kadar boş olduğunu düşünmüyordu. Arabacısı, ona gerektiğinde kendisini savunabilmesi için, silah kullanmayı öğretmişti. İyi bir nişancıydı ama şimdiye kadar sadece sabit hedeflere ateş etmiş, canlı bir yaratığı hiç vurmamıştı. "Böyle saçma bir şeyi asla kabul etmem."

Elizabeth, elindeki silahı biraz daha yukarı kaldırdı. "O zaman hemen benden özür dilemenizi istiyorum."

Ian'ın soğukkanlılığı kızı daha da öfkeliyordu. "Ne için özür dileyeceğim?" "Bana bir pusula gönderip seraya çağırdığınız için özür dileyerek başlayabilirsiniz." "Ben size pusula göndermedim. Siz bana gönderdiniz."

Elizabeth, "Gönderdiğiniz ve göndermediğiniz pusulaları ayırt etmek sizin için kolay olmasa gerek, öyle değil mi?" dedi. Sonra onun cevabını beklemeden devam etti: "Sonra, İngiltere'de bana tecavüz etmeye çalıştığınız için ve şöhretimi lekelediğiniz için özür dileyebilirsiniz." Jake, büyük bir şaşkınlık içindeydi, "lan," dedi; "Bir kadının el yazısının kötü olduğunu söyleyerek onu aşağılamak başka, şöhretini lekelemek başka. Böyle bir şey onun bütün hayatını mahvetmeye yeter!"

Ian ona alaycı bakışlarla baktı. "Bu tahrir edici açıklaman için teşekkür ederim, Jake. Şimdi onun, tetiği çekmesine de yardımcı olmak ister misin?"

Elizabeth içinde buldukları durumun ne kadar komik ve saçma olduğunu fark etmeye başlamıştı. Öfkesi geçmiş sayılmazdı ama bir yandan da gülmek için kendisini zor tutuyordu. Bir adamın evinde, adamın kendisine ait olan silahı ona doğrultmuş, zavallı Lucinda ise durumu yumuşatmak

isterken, farkında olmadan yangına körükle giden- başka birini şemsiyesiyle tehdit etmekteydi. Ama birden her şeyin boş olduğunu, bu ahlaksız adamın kendisini yeniden aptal durumuna düşürmesine neden olduğunu kavradı. Artık durumu komik bulmuyordu. Gözleri yine öfkeyle parladı başını çevirip Ian'a baktı. Ian, kızın elindeki silaha ve onun tehditlerine aldırılmaz görünüyordu ama onu dikkatle izliyordu. Onun birden tekrar öfkelenişini içgüdüsel olarak hissedip tedirgin oldu. Başıyla silahı işaret etti. Artık sesinde şakadan eser yoktu. Kayıtsız bir tonda konuşmaya özen gösriyordu.

"O silahı kullanmadan düşünmeniz gereken bazı şeyler olduğu kanısındayım." Aslında Elizabeth'in silahı kullanmaya niyeti yoktu ama, Ian ona faydalı olabilecek şeyler söylüyor, genç kız da onu dinliyordu. "Bir kere, beni vurmaya niyetliyseniz, çok sakın olmanız ve çok hızlı davranmanız gerekir. Jake size ateş etmeden de, tabancayı yeniden doldurmak zorunda kalacaksınız. Sonra, kendi iyiliğiniz için size hatırlatmak isterim ki ortalık kana bulanacak. Örneğin bu güzel giysinizi bir daha giyemeyeceksiniz." Elizabeth midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu. Ian, sıradan bir şey söyler gibi, "Sizi mutlaka asarlar," dedi. "Ama olayın hemen arkasından patlak verecek rezalete dayanmak daha da güç olur." Ian sözlerini alaycı bir ifadeyle bitirmişti ama Elizabeth onu ve kendi durumunu o kadar iğrenç buluyordu ki genç adamın sözlerine cevap bile vermedi. Çenesini havaya kaldırarak mağrur bir edayla, bu kadar yeter, Bay Thornton," dedi. "Daha önceki görüşmelerimizdeki alçakça tavrınızla boy ölçüşebilecek bir şey yapabileceğinizi sanmıyordum ama bu günkü davranışınızla bunu da başardınız. Ne yazık ki sizin gibi terbiye almamış biri değilim ve bu

yüzden kendimden daha zayıf durumda olan birine hakaret etmeyi küçüklük sayarım. Silahsız bir insanı vuracak olursam böyle yapmış olacağımdan hayatınızı başlıyorum. Lucinda, gidiyoruz." Kendisini sessizce dinleyen Ian'a baktı. Genç adam ona doğru tehdit dolu bir adım atmıştı. Elizabeth abartılı bir kibarlık içinde, alay eder gibi başını salladı. "Hayır, lütfen, bizi yolcu etmek için kapıya kadar zahmet etmeyin. Buna hiç gerek yok. Üstelik sizi şu anda olduğunuz gibi hatırlamak istiyorum çaresiz ve zayıf.

Bu sözler saçmaydı ama Elizabeth büyük bir mutluluk duyuyordu, çünkü küçük düştüğü böyle bir anda, bunları söyleyerek, kaderine uysalca baş eğmek yerine, ona nihayet meydan okuduğunu hissediyordu.

Lucinda çoktan dışarı çıkmıştı. Elizabeth ise, elinden bırakacağı silahı Ian'ın kapmasını engellemek için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Onun söylediklerini tekrarlamaya karar verdi. Kapıya doğru geri geri giderken, elleri ve sesi korkudan hafifçe titreyerek, "Size söylediklerimden sonra, o sözlerin cevabını almadan çıkıp gitmemi kendinize yediremeyeceğinizi biliyorum," dedi. "Ama peşimize düşmeden önce, lütfen, beni öldürmenizin asılmanıza değip değmeyeceğini düşünün. Biraz önce, bana, buna benzer şeyler söylemişsiniz."

Genç kız, aniden topuklarının üstünde hızla döndü ve tam kapıya yönelirken acı bir çığlık attı. Ian onu yakalayıp ayaklarını yerden kesmiş, koluna bütün gücüyle vurarak silahın elinden fırlamasını sağlamış, sonra kolunu tutup arkasına doğru çevirmişti. Kulağının dibinde, korkunç bir sesle, "Evet," dedi. "Seni öldürmek asılmaya değer."

Elizabeth tam kolunun kopmak üzere olduğunu düşünürken, Ian kolunu bıraktı ve onu arkasından kapının dışına doğru şiddetle itti. Elizabeth kendini evin önünde buldu ve kapı arkasından hızla kapandı. Lucinda ateş saçan gözlerle kapıya bakarken göğsü hırsıyla inip kalkıyordu. "Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmedim!" diye homurdandı.

Elizabeth eteklerindeki tozları silkeleyerek, "Ben de," diye cevap verdi. Buradan onuruyla ayrılmak istiyordu. "Bu çılgın adamdan, bu evden uzaklaştıktan sonra bahsederiz," dedi. "Şimdi lütfen şu sandığın diğer tarafından tut."

Lucinda, genç kıza karanlık bakışlarla baktıktan sonra onun dediğini yaptı. Yokuş aşağı yürümeye başladılar. İkisi de mümkün olduğu kadar dik durmaya çalışıyorlardı. Evde ise, Jake, ellerini ceplerine sokmuş, pencereden, iki kadının gidişini, şaşkınlık ve öfke içinde pencereden seyrediyordu. Elindeki hâlâ açmadan baktığı katlı kâğıda gözlerini dikmiş, düşüncelere dalmış olan Ian'a dönüp, "Ulu Tanrım!" dedi. "Kadınlar senin peşinden İskoçya'ya kadar geliyor! Nişanlanırsan bu sona erer." Elini kaldırıp güreş kızıl saçlarını düzeltti. Kadınlar artık görünmüyorlar

Pencereden uzaklaştı. "Sana bir şey söyleyeyim mi," dedi. "O sarışın kız cesur biriydi," Elizabeth'e hayran olduğunu belli etmemeye çalışıyordu ama beceremedi. "Bunu kabul etmek zorundasın, büyük

bir soğukkanlılıkla senin söylediğin sözleri sana karşı kullandı ve sana alçak dedi. Buna cesaret edebilecek bir tek erkek bile tanımıyorum." Ian, "Onun cesaret edemeyeceği şey yoktur," diye cevap verdi, Elizabeth'le ilk tanışmasını, Charise Dumont'un sayfiye evinin bahçesinde karşısına çıkan o baş döndürücü genç kıızı hatırlamıştı. Onun yaşındaki kızların çoğu, kızarıp bozarmadan iki kelimeyi bir araya getirip söyleyemez, aptal aptal sırtırlardı. Oysa Elizabeth Cameron tanıştıkları gün ona kendisiyle dans etmesini önermişti. Aynı gece, oyun odasında bir grup erkeğe meydan okumuş, ertesi gün, şerefini tehlikeye atarak, Ian'la ormandaki bir kulübede buluşmuş ve bütün bunları, daha sonra serada söylediği 'küçük bir hafta sonu kaçamağı' olarak yapmıştı. O zamandan beri 'hafta sonu kaçamaklarına' insan ayırımı yapmadan- devam ediyor olmalıydı. Yoksa amcası

onu hiç tanımadığı insanlarla evlendirmek için sağa sola mektuplar göndermezdi. Amcasının, Ian'a göre her türlü incelik ve zarafetten uzak olan davranışı ancak böyle açıklanabilirdi. Diğer bir açıklama da, zengin bir kocaya duyulan acil ihtiyaç olabilirdi. Ama Ian bunu akla yakın bulmuyordu.

Tanıştıklarında Elizabeth son derece şık ve pahalı giysiler içindeydi. Üstelik sayfiye evindeki toplantıya yalnız Sosyetenin en üst düzeyinden kişiler çağırılmıştı. O korkunç hafta sonundan hemen sonra genç kız hakkında bazı dedikodular duymuş ve onun kontes unvanı uyarınca yüksek sosyetenin en seçkin çevre-lerinde dolaştığını öğrenmişti. Jake yüzünü hafifçe ekşiterek, "Acaba nereye gidecekler?" diye devam etti. "Buralarda kurtlar ve başka vahşi hayvanlar dolaşır."

Ian, "Kendisine saygısı olan hiçbir kurt o kızın cadaloz şaperonuna yanaşmaz," diye terslendi. "Üstelik elinde o şemsiye varken..." Ancak Jake'in sözleri onu biraz da olsa huzursuz etmişti. Jake içten bir kahlaha attı. "Haa, demek o kadın şaperon, öyle mi? Ben de ikisi de senin peşinde sanmıştım. Şahsen ben, o kır saçlı kocakarı yatakta yanımda yatarken, gözlerimi kapamaya korkarım."

Ian onu dinlemiyordu. Elindeki mektubu ağır ağır açtı. Elizabeth Cameron bu mektubu o okunaksız, çocuksu yazısıyla yazacak kadar budala olamazdı. Mektuba bakınca, genç kızın onu birisine yazdırtmış olduğunu düşündü. Yazı gayet düzgündü. Sonra birden kelimeler ve ifade ona tanıdık geldi. Bunlar kendi sözleriydi.

Teklifinizi akla yakın buldum. Ancak, önümüzdeki ayın birinde İskoçya'ya gidiyorum. Bu seyahati daha fazla erteleyemem. Bu durumda, söz konusu görüşmeyi orada yapmayı tercih ederim. Evin yolunu tarifeden bir haritayı mektuba ekliyorum. Saygılarımla. Ian.

Ian, "O budala serseri karşıma çıkacak olursa Tanrı yardımcısı olsun," dedi. "Kimden bahsediyorsun?" "Peters'tan!"

Jake, "Peters mı?" dedi. "Şu, mektuplarını birbirine karıştırdığı için kovduğun katibin, öyle mi?" "Onu boğmalıydım! Bu mektubu Dickinson Verley'e gönderilmek üzere yazdırmıştım. Onun yerine Cameron'a göndermiş."

Ian öfkeden çılgına dönmüştü. Saçlarını sıvazladı. Elizabeth Cameron'u görmek istemiyordu ama iki kadının geceyi arabalarında ya da buraya neyle geldilerse o vasitanın içinde geçirmelerine neden olmak da istemezdi. Buraya kendi hatası yüzünden gelmişlerdi. Başıyla Jake'e işaret etti. "Git, onları geri getir." "Ben mi? Niçin ben?"

Ian dolabın önüne gitti ve silahı içine koydu. Sonra, sert bir sesle, "Çünkü," dedi; "Yağmur yağmaya başlıyor. Bu bir. İkincisi de, gidip onları geri getirmezsen, yemekleri sen pişireceksin."

"O kadına geri dönmesini söylemek üzere yola çıkmadan önce, cesaretimi toplamama yardımcı olması için sert bir içki içmem gerek. Bir sandık taşıyorlar, bu yüzden onlara yetişmem güç olmaz."

Ian şaşırmıştı. "Yürüyerek mi gittiler?" diye sordu.

"Buraya nasıl geldiklerini sandın?" "Bunu düşünemeyecek kadar öfkeliydim."

Yolun sonunda, sandığı yere bıraktılar ve Elizabeth, sandığın üstüne Lucinda'nın yanına oturuverdi. Duygusal açıdan perişandı, yorgunluk, korku ve yenilginin etkisiyle sinirleri bozulmuştu. Beri yandan, hayatını mahveden adama meydan okuyarak ondan biraz da olsa intikam alabilmiş olmanın buruk mutluluğunu yaşıyor, içinden kahalarla gülmek geliyordu.

Ian Thornton'un bugünkü davranışının tek bir açıklaması olabilirdi: Bu adam gerçekten deliydi. Elizabeth başını salladı ve onu düşünmemeye çalıştı. Şu anda o kadar çok sorunu vardı ki, işe hangisini düşünmekten başlayacağını bilemiyordu. Yan gözle sadık ve yiğit şaperonuna baktı. Onun Thornton'un evindeki davranışlarını hatırlayınca, genç kızın dudaklarında neşeli bir gülümseme

belirdi. Lucinda duyguların dışı vurulmasını kesinlikle uygunsuz bulurdu, oysa, biraz önce müthiş hiddetlenmiş ve bunu saklamaya gerek duymamıştı. Elizabeth, daha önce birinin bu kadar öfkelenmesini hiç görmemişti. Besbelli, Lucinda, öfkelenmesinde patlak veren fevranlarını duyguların açığa vurulması olarak görmüyordu. Bu kadın, en küçük bir tereddüt ya da pişmanlık 'duymadan, hatasını yakaladığı birini, sözleriyle paramparça ederek, hayalinde toprağa gömebilir ve ayakkabısının kalın topuğuyla çiğneyebilirdi.

Beri yandan, Elizabeth, şu anda, içinde buldukları durum nedeniyle başlarına gelebilecekler konusunda en küçük bir korku belirtisi gösterecek olsa, Lucinda hemen hoşnutsuzlukla diklenir ve onu sert bir biçimde azarlardı.

Elizabeth, bunu bildiği için, yaklaşan fırtınanın habercisi olan kara bulutlarla dolu gökyüzüne endişeyle baktı ama sakin bir sesle, "Sanırım, yağmur yağacak, Lucinda," dedi. O sırada, altında oturmakta oldukları ağacın yapraklarına buz gibi soğuk damlacıklar düşmeye başlamıştı.

Lucinda, "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. Elizabeth'i ve kendisini yağmurdan korumak üzere, becerikli bir hareketle düğmeye basıp şemsiyesini açtı.

"Şemsiyeni yanına almış olman büyük bir şans." "Şemsiyemi daima yanımda taşıyorum." "Birazcık yağmur yağarsa şeker gibi erimeyiz." "Sanmam."

Elizabeth derin bir nefes alıp, İskocya'nın vahşi görünüşlü kayalık tepelerine baktı. Cevabını bildiği bir konuda soru soran birinin ses tonuyla, "Sence buralarda kurtlar var mıdır?" dedi. Lucinda, "Sanırım vardır," diye karşılık verdi. "Büyük olasılıkla, şu anda, onlar bizim için yağmurdan daha büyük bir tehlike oluşturuyorlar."

Güneş batıyor, baharın ilk günlerinde olduklarından, hava gittikçe serinliyordu. Elizabeth, karanlık basana kadar donacaklarından emindi. "Hava biraz serin," dedi. "Oldukça." "Sandıklarda daha kalın giysiler var." "O zaman fazla rahatsız olmayacağız demektir." Elizabeth'in mizah anlayışı kendini göstermek için tam o anı seçti. "Hayır," dedi. "Hiç rahatsız olmayacağız. Biz burada sıcacık otururken kurtlar çevremizde toplanmaya başlayacaklar." "Doğru."

Elizabeth aç ve yorgundu. Sinirleri alabildiğine gerilmişti. Bunların yanı sıra, Lucinda'nın sakin bir tavırla verdiği cevap Thornton'un evinin kapısına şemsiyesiyle vurarak, beklenmedik bir biçimde içeri girişini de hatırladığında- genç kızın üzerinde garip bir etki yaptı. Elizabeth gıdıklanır gibi oldu. "Ama," dedi. "Kurtlar ne kadar aç olduğumuzu bilseler, bizden uzak dururlardı." "Olabilir. Buna sevinmeliyiz."

Elizabeth, dudaklarını bükerek, "Ateş yakalım," dedi! "Sanırım, bu onların bize yaklaşımlarını engeller." Lucinda birkaç dakika süreyle sustu. Düşünceliydi. O zaman, Elizabeth birden neşelenerek, "Biliyor musun, Lucinda?" dedi. "Bu günü yaşamayı hiçbir şeye değişmezdim."

Lucindanın kırılmış ince'kaşları havaya kalktı. Kuşku dolu bakışlarla Elizabeth'e yan gözle baktı.

"Sana garip gelebilir ama birkaç dakika için de olsa o adamın çaresiz duruma düştüğünü görmenin ne kadar büyük bir zevk olduğunu tahmin edemezsin. Bu sana tuhaf mı geliyor?" Lucinda öfkeli bakışlarla uzaklara bakıyordu. Genç kızın sözleri onu şaşırtmış gibiydi. Onaylamadığını belli eden bir ses tonuyla, beni asıl şaşırtan," dedi; "Bu adamın sana bu kadar

büyük bir düşmanlık beslemesi." "Bana kalırsa, o kaçığın biri." "Bence çok kırılmış." "Neden dolayı?" "Bu ilginç bir soru."

Elizabeth içini çekti. Lucinda, anlamını ya da nedenini kavrayamadığı bir davranışla karşılaştığında, onu çözene kadar uğraşır. Anlayamadığı şeyler onu rahatsız eder, mutlaka açıklığa kavuşturmak isterdi. Ama Elizabeth, lan Thornton'un bu çilginca davranışının arkasındaki nedenleri anlamaya kafa yoracağına, gelecek birkaç saat içinde ne yapmaları gerektiğini düşünmeye karar verdi. Amcası, Lucinda ile Elizabeth İskoçya'dayken, arabayla arabacının handa onları beklemesini kabul etmemiş, genç kız da onun talimatı uyarınca, İskoçya sınırına varır varmaz, Aaron'u İngiltere'ye geri gönderip, Vakeley Hanı'ndan bir araba kiralamıştı. Vakeley Hanı'na dönerek Aaron'un gelip kendilerini almasını bekleyebilirlerdi. Ama, Elizabeth'in Lucinda ve kendisinin kalacakları odanın ücretini ödeyecek parası kalmamıştı.

Handan bir araba kiralayıp ücretini Havenhurst'e döndüğünde ödeyebilirdi. Ama, istediği kadar pazarlık etsin, arabanın ücreti Elizabeth'in ödeme gücünün çok üstünde olabilirdi. En kötüsü de Julius Amca'yla yaşayacağı sorunlardı. Eve dönmeyi başarabilse bile, Julius Amca onun iki haftadan kısa bir

süre içinde geri gelmesine çok kızacaktı. Elizabeth Havenhurst'e döndüğünde amcası acaba ne diyecekti?

Ancak, şu anda, genç kızın daha büyük bir sorunu vardı. Şimdi ne yapacaklardı? İki savunmasız kadın, soğuk ve yağmurlu bir gecede, el değmemiş İskoçya doğasında yalnız ve çaresizdiler.

Çakıl taşlı patikada ayak sesleri duyulunca ikisi de doğrulup kulak kesildiler. Fazla ümitlenmek istemiyorlardı. Yüz ifadelerinden birbirlerine bir şey belli etmemeye çalıştılar. Jake gür sesiyle, "Şu işe bakın," dedi. "Size yetiştiğime sevindim." Yol kenarındaki, bir sandığın üstünde iki kadın dimdik oturuyorlardı. Yağmurdan ıslanmamak için siyah bir şemsiye açmışlardı. Halleri öylesine komikti ki Jake söyleyeceklerini unuttu. "Şey... atlarınız nerede?"

Lucinda, onu aşağılan bir tavırla yüzünü buruşturarak, "Atlarımız yok," diye cevap verdi. "Yok mu? Peki, buraya nasıl geldiniz?" "Tekerlekli bir vasıta bizi bu dağ başına getirdi."

"Anladım." Jake sessizleşti. Elizabeth bir şeyler söylemeye başlamak üzereyken, Lucinda'nın sabrı tükendi. "Sanırım, bizi geri çağırılmaya geldiniz, öyle değil mi?" "Şey... evet... Evet, evet onun için geldim."

"O zaman konuşun. Bütün gece beklemeye niyetimiz yok." Elizabeth, Lucinda'nın ne demek istediğini düşündü ve koca bir yalan söylediği sonucuna vardı.

Jake ne diyeceğini düşünürken, Lucinda, ona yardımcı olmaya karar verip ayağa kalktı. "Anladığım kadarıyla, Bay Thornton bağışlanmaz davranışından ötürü pişmanlık duymuş olmalı."

"Şey, evet. Sanırım öyle. Bir bakıma..."

"Kuşkusuz sizinle birlikte geri döndüğümüzde bunu bize de söyleyecektir."

Jake durakladı. Ian'ın böyle bir niyeti olmadığından emindi ama bunu söyleyecek olursa, kadınların geri dönmeyeceğini tahmin ediyordu. O zaman, bu gece, boş bir mideyle ve onları orada bıraktığı için vicdan azabı çekerek uyumak zorunda kalacaktı.

"Bunu ona bırakalım," diye kaçamak bir cevap verdi.

Lucinda eve doğru tırmanan yola sapmıştı bile. Kurumlanarak başını salladı. "Sandıkları getir. Gel, Elizabeth."

Eve vardıklarında, Elizabeth bir yandan, Ian'ın kendisinden özür dilediğini duymak ve bunun vereceği zevki tatmak için sabırsızlanıyor, bir yandan da dönüp, bacaklarının bütün gücüyle

koşarak oradan uzaklaşmak istiyordu. Şöminede ateş yanıyordu. Kendilerini isteksizce evine kabul etmiş olan ev sahibinin ortalıkta görünmeyişi genç kızı büyük ölçüde rahatlatmıştı. Ancak bu uzun sürmedi. Thornton birkaç dakika sonra içeri girdi. Ceketini çıkarmıştı. Kucağında odunlar vardı.

Onları şöminenin yanına bıraktı.

Doğrulup, kendisinin duygularını belli etmemeye çalışarak seyretmekte olan Elizabeth'e baktı. Kısaca, "Anlaşılan, bir yanlışlık olmuş," dedi.

"Bu, beni davet ettiğinizi hatırladığımız anlamına mı geliyor?" "O mektup size yanlışlıkla gönderilmiş. Buraya başka bir bey davet edilecekti. Maalesef, ona gönderilmesi gereken mektup amcanıza gönderilmiş."

Elizabeth, birkaç saat önce bu eve geldiğinde o kadar büyük bir hakarete uğramıştı ki daha kötüsünün olabileceğini asla düşünemezdi. Oysa şu anda kendisini daha da aşağılanmış hissediyordu. Şimdi ikinci kez, bir yanlışlık sonucu da olsa, istenmediği bir yerde bulunuyordu ve bu adam onu ikinci kez aptal durumuna düşürmüştü, haklı olduğu halde, kendisini savunacak durumda bile değildi.

"Buraya kadar nasıl geldiniz? Atların nal seslerini duymadım. Buraya araba da çıkmaz." Elizabeth, Lucinda'nın yüz ifadesini takınmaya çalışarak, "Yokuşun dibine kadar tekerlekli bir vasıtayla geldik," diye kaçamak bir cevap verdi. "Ama sonra bu vasıta yoluna devam etti." Genç kız, tonun gözlerinin öfkeyle kısıldığını gördü. Onları konuk etmek zorunda kalışına sinirlenmiş olmalıydı. Kadınları hana geri götürmek, için birkaç gün harcamaktansa buna razı olmak zorundaydı. Elizabeth'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Onları Ian'a göstermemek için başını arkaya atıp tavanı, merdivenleri ya da herhangi bir şeyi inceler gibi yaptı. Gözyaşlarının arasından, bu evin en az bir yıldan beri hiç temizlenmemiş olduğunu fark etti. Onun yanında oturmakta olan Lucinda da etrafına bakınca aynı sonuca vardı. Jake, yaşlı kadının Ian'ın evini beğenmediğini belirten bir şey söylemek üzere olduğunu hissederek telaşlandı ve ateşe doğru eğilip, ellerini ovuşturarak, yapmacık bir neşeyle, "Şimdi," dedi. "Bu iş halloldüğüne göre, tanışma zamanı geldi, öyle değil mi? Sonra yemek hazırlarız." Ian'ın onu

hanımlarla tanıştirmasını bekleyerek genç adama baktı. lan, terbiye kurallarını hiçe sayarak, güzeller güzeli sarışın kıza doğru başını salladı, "Elizabeth Cameron Jake Wiley." Elizabeth, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Wiley," dedi. Jake, neşeli bir sesle, "Bana Jake deyin," dedi. Sonra suratsız şaperona döndü. "Siz?" Elizabeth, Lucinda'nın Ian'ı, onları birbirleriyle terbiye kurallarına uygun bir biçimde tanıştırmadığı için azarlamak üzere olduğunu hissederek, telaşla, "Bu hanım bana eşlik eden Bayan Lucinda Throckmorton-Jones," dedi. "Aman Tanrım! İki isim. Eh, en azından birkaç günü burada hep birlikte geçireceğimize göre resmiyete gerek yok. Bana sadece Jake deyin. Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" Lucinda gagayı andıran burnunun üstünden bakarak, "Bana Bayan Throckmorton-Jones diyebilirsiniz," cevabını verdi. Jake, "Hmm...pekala," demekle yetindi. Onun sıcak bir ortam yaratma yolundaki boşa giden çabalarını eğlenerek seyretmekte olan lan'a yardım ister gibi baktı. Ian'ın canı sikkındı. Saçlarını sıvazlayıp zorla gülümsedi. Sinirli bir el hareketiyle, darmadağınık odayı gösterdi. "Bakın, eğer böyle şanlı şöhretli konuklarımız olacağımı bilseydik..." Lucinda, buz gibi bir sesle, "Koltukların tozunu alırdınız, öyle değil mi?" dedi. "Yerleri de süpürtdünüz herhalde." Elizabeth, çaresizlik içinde, "Lucinda," diye fısıldadı. "Geleceğimizi bilmiyorlardı." Lucinda, "Kendine saygısı olan bir insan, böyle bir yerde bir gece bile kalmaz," diye terslendi. Elizabeth, üzüntü ve hayranlık karışımı duygularla, Lucinda'nın ev sahibine meydan okur gibi bakışını izliyordu. Bayan Throckmorton-Jones, onları istemediği halde konuk etmek durumunda kalan lan'a, "Bir yanlışlık olmuş olabilir," dedi. "Bu beni ilgilendirmez. Burada bulunuşumuzun sorumlusu sizsiniz. Uşaklarınıza saklandıkları yerden çıkıp, hemen bize temiz yatak takımları getirmelerini emretmenizi bekliyorum. Bu pisliği de sabah biz uyanana kadar temizlesinler. Sizin bir beyefendi olmadığınız belli ama biz kibar hanımlarız ve buna uygun muamele bekleriz. Elizabeth göz ucuyla lan Thornton'u seyrediyordu. Lucinda'nın söylediklerini dinlerken çenesinin kasıldığını, boynundaki bir kasın sinirli bir şekilde atmaya başladığını gördü. Ancak Lucinda ya bunun farkında değildi ya da Ian'ın göstereceği tepki onu ilgilendirmiyordu. Çünkü eteklerini toplayıp merdivenlere yönelirken, Jake'e döndü. "Bize odalarımızı gösterebilirsiniz," dedi. "Yatmak istiyoruz." Jake, yıldırım çarpmışa dönmüştü. "Yatmak mı?" dedi. "Yemek yemeyecek miyiz?" "Yemeğimizi odamıza getirebilirsiniz."

Jake ona boş bakışlarla baktı ve Elizabeth bunu gördü. Öfkeli kadının ona şaşkın şaşkın bakmakta olan kızıl saçlı adama söylediklerini tercüme etmek için, terbiyeli bir edayla söze karıştı. "Bayan Trockmorton-Jones, uzun bir yolculuk yaptığımız için yorgun ve keyifsiz olduğumuzu, bu nedenle, sizi sıkmamak için yemeğimizi odamızda yemeyi tercih edeceğimizi söylemeye çalışıyor, efendim."

lan Thornton, Elizabeth'in kanını donduran bir sesle, "Yiyeceğiniz yemeği kendiniz pişireceksiniz," dedi. "Temiz yatak çarşafları istiyorsanız, onları dolaptan kendiniz alabilirsiniz. Temiz odalarda oturmanız için temizlik yapmanız gerekecek. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Elizabeth öfkeli bir sesle, "Çok iyi anladım," diye cevap verdi. Ama Lucinda, hiddetle onun sözünü kesti. "Uşakların işini bizim yapmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz, beyefendi?" Ian'ın sosyeteyle olan ilişkileri ve Elizabeth'le yaşadığı kısa macera, onda, hayattaki tek amacı, mümkün olduğu kadar az çaba göstererek, mümkün olduğu kadar çok giysi ve mücevher edinmek olan, kendinden başka kimseyi düşünmeyen, hırslı ve yüzeysel kadınlara karşı büyük bir nefret uyandırmıştı. Öfkesini Elizabeth'e yöneltti. "Saçmalıklarla dolu, amaçsız hayatınızda ilk kez kendi işinizi yapmanızı öneriyorum. Buna karşılık size başınızı sokacağınız bir ev sunuyorum ve sizi köye ulaştırana kadar da yiyeceklerimizi sizinle paylaşmayı kabul ediyorum. Eğer bu size ağır geliyorsa, ilk teklifim hâlâ geçerlidir. Çıkıp gidebilirsiniz!"

Elizabeth bu adamın kaçığın biri olduğunu bildiği için ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Lucinda'ya dönüp, "Lucinda," dedi; "Bay Thornton kendisini rahatsız ettiğimiz kanısında. Onu, yaptığı bir yanlışlık sonucu bizim rahatsız olduğumuza ikna etmeye çalışma. Vaktini boşuna harcamış olursun. İyi yetişmiş soylu bir beyefendi, bu durumda, bağırıp çağıracağına Özür dilemesi gerektiğini bilirdi. Ama sana buraya gelmeden önce de söylediğim gibi, Bay Thornton kibar bir beyefendi değildir. Gerçek şu ki o insanlara hakaret etmekten hoşlanır ve burada kaldığımız sürece bunu yapmaya devam edecektir."

Elizabeth, aşağılayan bir bakışla Ian'ı tepeden turnağa süzdü ve "İyi geceler, Bay Thornton," dedi. Sonra Jake'döndü; daha yumuşak bir sesle, "İyi geceler, Bay Wiley," diye ekledi. Kadınlar odalarına çekildikten sonra, Jake masanın başına gidip yiyecekleri gözden geçirdi. Bir parça peynirle ekmek aldı. Lucinda ile Elizabeth'in ayak sesleri duyuluyordu. Dolapları açıp kapıyor, çarşafı çıkartıp yataklarını hazırlıyorlardı. Karnını doyurduktan ve iki kadeh Maderia şarabı içtikten sonra, Ian'a, "Sen de bir şeyler yesen iyi olur," dedi. Arkadaşı, kısaca, "Aç değilim," diye cevap verdi. Jake, yüzünde anlaşılmasız bir ifadeyle, pencereden, dışarıdaki karanlığı seyretmekte olan bu esrarengiz adama bakarken gözlerinde sorular oluştu.

Yukarı kattaki yatak odalarından yarım saatten beri ses kesilmişti. Kadınlar aç yattıkları için vicdan azabı duydu. Kararsız bir sesle, "Onlara yiyecek bir şeyler götüreyim mi?" diye sordu. Ian, "Hayır," dedi. "Bir şeyler yemek istiyorlarsa, buraya gelip karınlarını doyurabilirler." "Onlara konukseverlik gösterdiğimiz söylenemez, Ian." Ian omzunun üstünden alaycı bakışlarla ona bakarak, "Konukseverlik göstermiyoruz, öyle mi?" diye sordu. "Belki farkında değilsin ama yukarı kattaki yatak odalarından ikisine yerleştiler. Bu da ikimizden birinin bu gece kanepede yatacağı anlamına geliyor." "Kanepede küçük gelir. Ben, eskiden olduğu gibi samanlıkta yatarım. Hiç önemli değil. Saman kokusunu severim. Üstelik yumuşakda. Kâhya bir inekle birkaç tavuk getirmiş. Süt ve yumurtamız var. Tek eksiğimiz burayı temizleyecek birisi." Ian cevap vermeden karanlığı seyretmeye devam ediyordu. Jake, ekinerek, "Bu hanımların buraya nasıl geldiklerini bana söylemeyecek misin?" dedi. "Yani, kim bunlar?"

Ian'ın sabrı tükenmek üzereydi. Derin bir nefes aldı. Başını arkaya atıp, eliyle, dalgın dalgın ensesini ovaladı. "Elizabeth'le bir buçuk yıl önce bir davette tanıştım. Sosyeteye yeni takdim edilmiş ve hemen talihsiz bir soyluyla nişanlanmıştı. Cazibesini benim üzerim denemeye kalkıştı."

"Cazibesini senin üstünde denemeye mi kalkıştı? Onun başka birisiyle nişanlandığını söylememiş miydin?"

Ian dostunun saflığı karşısında iç geçirdi. "Yüksek sosyeteye "»mensup genç kızlar senin tanıdığın kadınlara benzemezler," dedi. "Anneleri onları yılda iki kere görücüye çıkarmak için Londra'ya getirir. Balo sezonu boyunca, at pazarındaki kısraklar gibi ortalıkta dolaşıp dururlar.

Anneleriyle babaları onları en yüksek bedeli ödemeye razı olanla evlendirir. Talipler arasında, kimin en çok parası olduğuna ve en yüksek soyluluk unvanına sahip olduğuna bakılarak seçim yapılır."

Jake, öfkeyle, "Bu barbarca bir şey!" dedi. Ian ona alay eder gibi baktı. "Onlara acımana gerek yok! Bu sosyete mensup genç kızlara çok uygun bir yöntem. Onların evlilikte aradıkları şey, giysiler, mücevherler ve bir çocuk doğurduktan sonra, istedikleri erkekle gizli ilişkilere girmelerine olanak sağlayacak özgürlüğe sahip olmak. Onlar sadakat ve insani duyguların ne olduğunu bilmezler."

Bu sözler karşısında, Jake'in kaşları havaya kalktı. Son iki yıl içinde Ian'ın yatağına girip çıkan kadınları hatırladı. Bunlardan bazılarının kendi ailelerinden gelen soyluluk unvanları vardı. "Senin kadınlardan nefret ettiğinin farkında değildim," dedi.

Ian cevap vermeyince, fazla ileri gitmemeye özen göstererek, "Sosyeteye takdim edilen genç kızlardan söz ettin," dedi. "Yukarıdaki hanım hakkında ne düşünüyorsun? Özellikle ondan mı hoşlanmıyorsun, yoksa, genelde bu kızların hepsi mi sinirine dokunuyor?" Ian masanın yanına gelip bir bardağa viski koydu. İçkisinden bir yudum alıp omuz silkti ve, "Bayan Cameron tatsız genç arkadaşlarının bazılarını göre daha yaratıcıydı," diye açıkladı. "Bir garden partide karşıma çıkıp benimle konuştu."

Jake ona, "Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyorum," diye takıldı. "Erkekleri deli divane edecek güzellikte bir kızın gelip seni baştan çıkarmaya çalışması hoş bir şey değil elbet. Peki, başarılı oldu mu?"

Ian, bardağını sert bir hareketle masaya bıraktı ve kısaca, "Oldu," diye cevap verdi. Sonra Elizabeth'i kafasından uzaklaştırarak geyik derisi evrak çantasını açıp, içinden bazı dosyalar çıkardı ve ateşin önüne oturarak okumaya başladı.

Jake merakını yenmeye çalışıyordu. Ancak birkaç dakika sabredebildi. "Sonra ne oldu?" Ian elindeki kâğıtları okumaya dalmıştı. Başını kaldırmadan, dalgın bir sesle, "Ona evlenme

teklif ettim," dedi. "Bana bir pusula gönderip seraya çağırıldı. Oraya gittim ama ağabeyi bizi yakaladı ve bana onun bir kontes olduğunu, başkasıyla nişanlı olduğunu söyledi."

Ian uzanıp yanındaki küçük sehpanın üstünden bir kalem aldı ve elindeki kâğıda bir şeyler

yazdı.

Jack, heyecanla, "Peki ondan sonra ne oldu?" diye sordu. "Ondan sonra ne oldu ne demek?" "Sonra ne oldu ağabeyi sizi yakaladıktan sonra?" lan, "Kendimden bu kadar üstün birine evlenme teklif edişimi hakaret saydı ve beni düelloya davet etti," diye cevap verdi. Bir yandan da elindeki kâğıdın kenarına notlar alıyordu.

Jake üst düzeydeki insanların davranışlarını anlamakta güçlük çekiyordu. Başını kaşıyarak, "Peki, bu kızın burada ne işi var?" diye sordu.

lan, tedirgin olmuştu. "Kim bilir!" diye mırıldandı. "Benimle yaptıklarına bakarak, bir erkekle fingirdeşirken yakalandığını ve şöhretinin bir daha aklanmayacak şekilde lekелendiğini tahmin ediyorum."

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

lan, sıkıntıyla ofladı. Jake'e bakışından bundan sonra hiçbir soruya cevap vermemeye kararlı olduğu anlaşılıyordu. "Bana kalırsa," diye tısladı; "Büyükleri, iki yıl önce kızlarına tutulduğumu hatırlayarak, tekrar tuzağa düşeceğimi ve kendilerini bu kızdan kurtaracamı düşündüler."

'Sence, ihtiyar Dük'ün sağda solda senin onun torunu olduğundan ve seni varis tayin edeceğinden söz etmesinin bunda etkisi olmuş mudur?" Jake ümit içinde bir açıklama bekliyor, her şeyi öğrenmek istiyordu. Ama lan onu duymazdan gelerek elindeki kâğıtları pkumaya devam etti. Yapacak bir şeyi kalmayan Jake de, eline bir mum ve birkaç battaniye alarak samanlığın yolunu tuttu. Sonra, birden aklına bir şey geldi ve kapıda durdu. "Sana serada buluşmak için pusula göndermediğini söyledi," dedi.

lan, gözlerini elindeki kâğıtlardan ayırmadan, buz gibi soğuk bir sesle, "O bir yalancı ve kusursuz bir oyuncu," dedi. "Yarın onu bu-buradan göndermenin bir yolunu bulacağım ve ondan

kurtulacağım."Tan'ın yüzünde gördüğü bir şey Jake'i tedirgin etmişti. "Niçin bu kadar acele ediyorsun?" diye sordu. "Ona tekrar tutulmaktan mı korkuyorsun?" "Bu pek mümkün değil."

Jake, ona, "Öyleyse taş kalpli olmalısın," diye takıldı. "O kadar güzel bir kadın ki ben de dahil olmak üzere- kendisiyle bir saat yalnız kalan her erkeği baştan çıkarabilir. Üstelik bilirsin ki ben kadınlara karşı zayıf bir erkek sayılmam."

lan, kısık bir sesle, "Onunla yalnız kalmamaya bak," dedi. Jake odadan çıkarken, gülerken, "Onunla yalnız kalmak hoşuma giderdi," diye cevap verdi.

Yukarı katta, mutfağın üstündeki yatak odasında, Elizabeth, bitkin bir halde soyunup yatağa girmiş ve hemen uykuya dalmıştı. İki erkeğin konuşmakta oldukları odanın üstündeki sahanlığa açılan yatak odasında, Bayan Trockmorton-Jones, yatağa girmek için, her zamankinden farklı bir biçimde hazırlanmadı. Gerçi bir süre, bir saman arabasının arkasında sarsıla sarsıla yolculuk yapmış, pis bir evden kapı dışarı edilip, kurtlara yem olmak korkusuyla yağmur altında beklemiş ve bir lokma ekmeğe bile yemeden yatak odasına çekilmek zorunda kalmıştı, ama bütün bunlara rağmen, o, nakış işleyerek geçirdiği bir günün sonunda ne yaparsa onu yaptı. İpek ve yün karşımı siyah elbisesini çıkartıp katladıktan sonra saçlarını açtı ve har zamanki gibi yüz kere fırçaladıktan sonra özenle ördü ve beyaz bir takkenin altına topladı.

Ancak, yatağına yatıp yorganın altına girdikten sonra bir türlü uyuyamadı. Onu rahatsız eden iki şey vardı. Birincisi, bu ilkel yatak odasında, yıkanabileceği bir leğen ve su dolu bir ibrik olamayıştıydı.

Oysa, her akşam, yatmadan önce yıkanırđı. İkincisi de yatağın yamru yumru ve

çukurlarla dolu oluşuydu. Bu şartlar altında bir kemik torbasından farksız olan bedeninin dinlenmesi mümkün değildi.

Aşağı katta erkekler konuşmaya başladığında, zihnini kurcalayan bu iki sorun yüzünden henüz uyuyamamıştı. Döşeme tahtalarının arasından sesleri geliyor, konuştukları güç işitilse de, söyledikleri sözler belirgin bir biçimde anlaşılıyordu. Bu nedenle onların sohbetine kulak misafiri olmak zorunda kaldı. Lucinda Throckmorton-Jones, kırk altı yıllık hayatı boyunca, başkalarının konuşmalarına kulak kabartmaya hiçbir zaman tenezzül etmemişti. Kapıları dinleyen, başkalarının konuşmalarına kulak kabartan insanlardan hiç hoşlanmaz ve bu, görevli olduğu evlerde çalışanlar tarafından çok iyi bilinirdi. En yetkili hizmetkârı bile kapı dinlerken ya da anahtar deliğinden içeriyi gözetlerken yakalasa, acımasızca şikayet ederdi. Şimdi ise Lucinda da onların düzeyine inmişti; çünkü alt kattaki konuşmaları dinliyordu. lan Thornton'un ağzından çıkan her kelimeyi içinden tekrarlayarak anlamını

çözmeye, kendisini hizmetçi yerine koyan o görgüsüz adama söylediklerini tartmaya, doğruluk derecesini anlamaya çalışıyordu. Lucinda, iç dünyasındaki ikileme rağmen, son derece sakindi. Hiç kıpırdamıyordu. Gözleri kapalıydı. Yumuşak beyaz elleri, yorganın üstünde, çenesinin tam altında, üst üste duruyordu. Ne sağa dönüyor, ne de yatak örtülerini çektiyordu. Gözlerini açmıyor, sağa sola, ya da tavana bakmıyordu. O kadar hareketsizdi ki, ay ışığının aydınlattığı bu odaya göz atan biri onu ölü sanabilirdi. Ama bu, büyük bir hareketlilik içindeki beyninin durumunu yansıtmıyordu. İşittiği her şeyi bilimsel yöntemlerle ve büyük bir özenle özümlemeye çalışıyor ve ne yapılması gerektiğini ya da ne yapılabileceğini düşünüyordu. Ian Thornton'un, -büyük bir olasılıkla kendisini olduğundan daha iyi'göstermek için Elizabeth'e aşık olduğu için onunla evlenmek istediği konusunda Jack Wiley'e anlattıklarının yalan olabileceğinin bilincindeydi. Robert Cameron, Thornton'un ahlaksız bir servet avcısı ve kural tanımaz bir zampara olduğunu ısrarla söylemiş, onun, Elizabeth'i, hoşça vakit geçirmek için baştan çıkarmaya çalıştığını itiraf ettiğini anlatmıştı. Lucinda, bu noktada, Robert'in, düello sırasındaki utanç verici davranışını haklı çıkarmak için yalan söylediği kanısındaydı. Gerçi Lucinda, Robert'in Elizabeth'e bir baba gibi sahip çıktığına tanık olmuştu ama kimseye haber vermeden birden ortadan kaybolması onun korkağın biri olduğunu göstermişti. Lucinda, bir saati aşkın bir süreyi duyduklarının ne kadar gerçek olduğunu düşünerek geçirdi. En küçük bir kuşku duymadan kabul ettiği tek şey, kulakları onun kadar delik, sezgileri onun kadar güçlü olmayanların yıllardan beri inanmayı reddettikleri bir gerçektir : Ian Thornton, Stanhope Dükü'nün torunuydu. İngiltere'de yaygın bir deyiş vardır: Sahtekârın biri, bir sosyete kulübünde, bir soyluya kendisini bir asilzade olarak tanıtabilir; ama, bunu onun evinde yapamaz, çünkü uşaklar, onun bir sahtekâr olduğunu ilk bakışta anlayacaklardır. Aynı yetenek, görevleri gözetimleri altındaki genç kızları sahtekâriardan korumak olan şaperonlarda da vardır. Üstelik Lucinda, geçmişte, Stanhope Dükünün kardeşinin kızına da şaperonluk yapmış, bu nedenle, bu akşam Ian Thornton'u görür görmez, onun! Düke ne kadar benzediğini fark etmişti. Bu karara varması otuz saniye sürmüştü. Kensington Markisi'nin İskoçya'lı bir genç kızla evlenerek ailesinden kopuşu nedeniyle patlak veren rezaleti hatırlamıştı. Yaşına bakılırsa, Ian Thornton, bu evliliğin meyvesi olmalıydı. Tek emin olamadığı nokta, onun gayri meşru bir çocuk olup olmadığıydı. Eh, otuz yıl önce, annesinin rahmine düştüğü anda Lucinda orada olmadığına göre, kadıncağızın evlenmeden mi, evlendikten sonramı hamile kaldığını bilemezdi. Ama, Stanhope'un mirasını ve unvanını Ian'a bırakacağı birçok kez Lucinda'nın kulağına gelmişti. Bu da, bu konuda hiçbir belirsizlik bulunmadığının kanıtıydı. Şimdi, Lucinda, iki konuda karar vermek durumundaydı. Birincisi - gelecekte sadece bir kont değil, soyluluk unvanlarının en yükseği olan dük unvanıyla anılacak olan- bu adamla evlenmenin Elizabeth'in lehine olup olmayacağıydı. Lucinda, hayatını, nezaret ettiği genç kızların mümkün olan en iyi evliliği yapmalarına adanmış için, bu konuda karar vermesi iki saniyeden az sürdü. Evet, bu evlilik Elizabeth için çok iyi olurdu.

İkinci konu onun kafasını biraz daha fazla meşgul etti. Şu anda, bu evliliği isteyen tek kişi kendisiydi. Üstelik zaman da aleyhine çalışıyordu. Lucinda yanılmıyorsa ki, o, bu gibi konularda hiç yanılmazdı Ian Thornton, kısa bir süre sonra, Avrupa'nın en gözde bekârı olacaktı. Gerçi Lucinda, zavallı Elizabeth ile birlikte Havenhurst'e kapanmıştı ama, kendisi gibi, genç kızlara şaperonluk yapan iki arkadaşıyla sürekli yazıştıyordu. Onların mektuplarında Ian Thornton'un adı sık sık geçmekteydi. Dillere destan serveti onu daha çekici hale getirmişti. Şimdi bu, babasının hakkı olan Kensington Markisi unvanına kavuşmasıyla, yüze katlanacaktı. Bu unvan onun hakkıydı. Lucinda'ya kalırsa, Elizabeth'e çektiği acılar nedeniyle, genç kızın parmağına fazla gecikmeden bir nişan yüzüğü takması gerekiyordu. Lucinda buna karar vermişti ya geriye tek bir sorun kalıyordu. Ahlak kuralları açısından bir ikileme karşı karşıyaydı. Hayat boyu, bekâr genç kızlarla delikanlıların evlenmeden bir araya gelmelerini engellemeyi üstlenmiş ve bunu başarıyla uygulamış olan Lucinda, bu kez evli olmayan iki genci baş başa bırakmayı düşünüyordu. Jake Wiley'in Elizabeth hakkında söylediği son sözleri hatırladı: "O kadar güzel bir kadın ki kendisiyle bir saat yalnız kalan her erkeği baştan çıkartabilir," demişti. Lucinda, Ian Thornton'un bir zaman-Elizabeth'in cazibesine kapılmış olduğunu biliyordu. Elizabeth artık çok genç bir kız değildi ama o zamankinden daha da güzeldi. üstelik olgunlaşmıştı. Bu yüzden, birkaç saat yalnız kalsalar bile, Lucinda, onun, Ian'ın fazla ileri gitmesine izin vermeyeceğinden emindi. Emin olmadığı tek şey, Ian Thornton'un Elizabeth'e karşı iddia ettiği kadar kayıtsız olup olmadığıydı.. ve... Lucinda onların Birkaç saat yalnız kalmalarını nasıl sağlayacaktı? Bu konuları Tanrının güçlü iradesine bırakarak derin bir uykuya daldı. 12. Bölüm

Jake tek gözünü açtı ve tepedeki pencereden içeri dolan güneş sığına bakarak, şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Nerede olduğunu anlamaya çalışarak, kendisine yabancı gelen yatağın içinde döndü ve iri siyah bir hayvanla göz göze geldi. Bu hayvan kulaklarını indirmiş dişlerini gösteriyor, onu ısırarak için kalasların arasından başını uzatmaya çalışıyordu. Altındaki yumrular bedenine batarken, "Uff!" diye inledi ve huysuz ata, "Allah seni kahretsin!" diye lanet okudu. "İblis!" diye ekledi. Onu ürkütme ve kendisini ısırma düşüncesinden caydırmak için kabininin kalaslarına doğru bir tekme savurdu. Ama ayaklarında çizmeleri olmadığını unutmuştu. Çıplak ayağı tahtaya çarpınca camı yandı ve küfürü bastı. "Ayyy, lanet olsun!" Doğrulup oturdu. Elleriyle gür kızıl saçlarını karıştırdı ve parmaklarına yapışan samanlara bakarak yüzünü buruşturdu. Ayağı acıyor, dün gece bir şişe şarap içtiği için başı ağrıyordu. Kalkıp çizmelerini giydi ve yünlü gömleğini silkeledi.

Hava serin ve rutubetliydi. Hafifçe ürperdi. On beş yıl önce, bu küçük çiftlikte çalışmaya geldiğinde, her gece bu samanlıkta yatıyordu. Ama lan, birlikte yaptıkları yolculuklar sırasında Jake'in kazandığı parayla başarılı yatırımlar yapınca, Jake, kuştüyü yatakların ve saten çarşafaların ne kadar rahat olduğunu öğrenmiş ve onlara alışmıştı. "Saraylardan inek ahırına," diye homurdanarak kapıya doğru yürüdü. Attila'nın kabinin önünden geçerken, atın çiftesi, Jake'in kaba etine öldürücü bir darbe indirmek niyetiyle uzanıp, az bir farkla ıskaladı. Jake, "Bu hareketin yüzünden kahvaltını geç yapacaksın, pislik!" diye söylendi. Sonra büyük bir zevkle, siyah katırın kederli bakışları önünde diğer iki kısrağı yemledi. Diğer iki hayvan karınlarını doyururken, Attila kıskançlıktan yerinde duramıyordu. Ona bakarak, "Beni sinirlendirdin," dedi. "Belki biraz sonra sinirlerim yatıştır da seni de yemlerim..." Ama birden dehşete kapılarak sustu. Ian'ın kestane rengi muhteşem atı sağ dizini hafifçe bükmüş olarak duruyor, ayağını yere basmıyordu. Beygirin ipeksi boynunu okşayarak, şefkatli bir sesle, "Sana ne oldu, Mayhem," dedi. "Şu ayağına bir bakalım." Mayhem, Heathton'daki son yarışların şampiyonunun babasıydı ve şimdiye kadar girdiği bütün yarışları kazanmıştı. Jake onun ayağını havaya kaldırıp üzerine eğilince eğitilmiş hayvan direnç göstermedi. Jake, kulaklarını merakla havaya dikmiş, kahverengi gözlerinde akıllı bakışlarla onu dinlemekte olan hayvana, "Ayağına bir taş batmış," dedi. Sonra durdu ve etrafına bakındı. Taşı çıkartmak için kullanabileceği bir şey arıyordu. Aradığı şeyi eski bir tahta rafın üzerinde buldu. Çömelip hayvanın ayağını kaldırdı, dizinin üstüne koydu. Kuvvet almak için sırtını yan taraftaki bölmenin tahtalarına dayadı ve taşı battığı yerden çıkardı. Ama Jake buna sevinmeye vakit bulamadı çünkü bitişik bölmedeki Attila, adamın kaba etlerinin görünce dayanamayıp başını uzatarak ısırılmıştı. Ayağa fırlayarak, "Allanın cezası kemik torbası!" diye haykırdı. Ve Attila'nın sağrısına şiddetli bir yumruk indirebilmek için, kalasların üzerinden yarı beline kadar sarktı. Onun böyle bir şey yapacağını düşünmüş olan katır bölmesinin köşesine çekilmiş. Jake'i göz ucuyla seyrediyordu.

Jake ise bu bakışlarda bir memnuniyet sezer gibi oldu. "Ben sana gösteririm," diye söylenerek ona doğru yumruğunu salladı. Ama bir hayvanı tehdit etmenin ne kadar saçma olduğunu kendisi de biliyordu. Poposunu ovuşturarak Mayhem'e döndü. Ancak, bu kez dikkatli davranarak sırtını ahırın duvarına dayadı. Nalının temiz olduğundan emin olmak için onu özenle incelerken parmağı taşın saplandığı yere değince kısrağın acıyla irkildi. Jake üzülmüştü. "Ayağın berelenmiş, öyle değil mi?" dedi. "Bunda şaşılacak bir şey yok çünkü taş oldukça büyük ve köşeliydi. Ama dün, canımın acıdığını hiç belli etmedin," diye devam etti. Bunu söylerken sesini yükseltmişti. Hayvana duyduğu hayranlık belli oluyordu. Atın yelesini okşadı ve Attila'ya aşağılayarak baktı. Mayhem'e, "Çünkü sen gerçek bir aristokratsın; yiğit ve cesur bir hayvansın," dedi. "Seninle aynı ahır paylaşmaya layık olmayan aşağılık, sinsi katır gibi değilsin."

Jake'in kendisi hakkında düşündükleri Attila'yi ilgilendiriyorduyduysa bile, bunu hiç belli etmedi ve bu Jake'i hayal kırıklığına uğrattı. daha çok kızdı ve eve fırtına gibi girdi. Ian masanın başında oturuyor, avucunun içindeki kahve fincanından dumanlar çıkıyordu. Jake'in asık suratına dikkatle bakarak, "Günaydın," dedi.

"Sen aydınlık bir güne başlamak üzere olduğumuzu düşünebilirsin ama ben hiç öyle düşünmüyorum. Geceyi, beni yemek isteyen bir atla burun buruna, soğuktan donarak geçirdim. Attila kahvaltısını popomdan bir parça et kopararak başladı." Toprak bir fincana kahve koydu; kendisini muzip bir yüz ifadesiyle seyretmekte olan arkadaşına, "Senin atın da topallıyor," dedi. Sonra, Ian'ın yanındaki

iskemleye çöktü ve dalgın dalgın kahvesinden bir yudum aldı. Kahve o kadar sıcaktı ki Jake'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Ian'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Nee?" "Ayağına taş batmış. Sağ ayağını yere basmıyor." Ian sandalyesini arkaya doğru itip ayağa kalktı. Ahıra gidiyordu. "Oraya gitmene gerek yok. Sadece ayağı hafifçe berelenmiş."

Elizabeth yıkandıktan sonra, aşağıdan gelen erkek sesleri işitti, İnce bir havluya sarınarak sandıklarını karıştırdı. Ev sahibi bu sabah Elizabeth'in eşyalarıyla dolu iki sandığı yukarı taşıyarak, iki ibrik dolusu suyla birlikte onun kapısına bırakmıştı. Genç kız onları odanın içine çekerken, sandıklardaki giysilerin böyle bir yere göre fazla şık ve süslü olduklarını düşünüyordu.

Giysilerinin arasından en gösterişsiz olanını seçti. Yakası fazla açık olmayan, karpuz kollu beyaz elbisenin etek uçlarına ve manşetlerine pembe güller ve yeşil yapraklar işlenmişti.

Elbisenin üstünde, pembe güller ve yeşil yapraklar işli bir kurdele vardı. Elizabeth onu kenara koydu. Takıp takmamakta kararsızdı.

Elbiseyi giydi, birkaç dakika süreyle arkasındaki küçük düğmeleri iliklemeğe uğraştı. Sonra dönüp, evyenin üstündeki küçük aynada kendini seyretti ve sinirli bir tavırla dudağını ısırıldı. Elbisenin eskiden kendisine hafifçe bol gelen göğüs kısmı, şimdi olgunlaşan bedenini sıkı sıkı sarıyor ve göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakıyordu. Elbiseyi çekiştirirken, yüzünü buruşturarak, "Harika!" diye söylendi. Ne kadar çekiştirirse çekiştirsin göğüslerinin büyük bir kısmı açıkta kalıyordu. Aynaya bakarken, kendisini haklı çıkarmak için, "Londra'da balolarda bundan daha açık yakalı elbiseler giyiyorlardı," diye mırıldandı. Karyolanın yanına gidip kurdeleyi eline aldı. Saçlarına ne şekil vereceğine karar veremiyordu. Londra'da bu elbiseyi son giydiğinde, Berta kurdeleyi Elizabeth'in saçlarının arasından geçirmişti. Havenhurst'de ise, beline kadar gelen gür ve dalgalı saçlarına son moda şekiller vermektense açık bırakmayı tercih ediyordu.

Elizabeth omuz silkerek tarağı eline aldı ve saçlarını ortadan ayırdı. Sonra ensesine toplayıp işlemeli kurdeleyle bağladı. Görüntüsünü yumuşatmak için de birkaç tutam saçı ayırıp şakaklarından aşağı salıverdi. Geri çekilip kendisini seyretti. Beğenmemişti. İçini çekti. Aynadan kendisine bakmakta olan yemyeşil gözler, yüzündeki sağlıklı pırlıltı ya da Jake'e 'o her erkeğin rüyasına girecek bir kadın' dedirten yüz hatları ona olağanüstü gelmemiş, görüntüsünde her zamankinden farklı bir şeyler göremeyince hayal kırıklığına uğramıştı. Aynadan uzaklaşıp yatağın üstüne oturdu. Dün gece olanları bir kez daha düşündü. Zaten sabahtan beri sürekli bunu düşünüyordu. Onu Çok rahatsız eden nokta Ian'ın serada buluşmak için ona bir pula gönderdiği iddiası aslında fazla önemli bir şey değildi. Gerçi kendisini Bay Wiley'e haklı göstermek için yalan söylüyor olabilirdi ama Elizabeth, Ian Thornton'un lafını sakınmayan kaba bir insan olduğunu çok iyi biliyordu. Bu nedenle, onun, arkadaşına hoş görünmek için gerçeği saklamak zahmetine katlanacağını sanmıyordu. Elizabeth Ian'ın o gece, seraya geldiğinde söylediklerini kelime kelimesine hatırlamaya çalıştı. "O pusulayı gönderdikten sonra karşınızda kimi bulmayı bekliyordunuz? Beyaz atlı bir prens mi?" böyle bir şeyler söylemişti.

Elizabeth, o zaman, genç adamın, kendi gönderdiği pusuladan söz ettiğini sanmıştı. Ama o kendisine bir pusula gönderildiğini iddia ediyordu. El yazısıyla da alay etmişti. Oysa öğretmenleri Elizabeth'in yazısının "okunaklı ve düzgün" olduğunu söylerler, "Oxford'u bitirmiş bir beyefendinin bile iftihar edeceği bir yazı!" derlerdi. Ian Thornton, ondan bir pusula aldığına gerçekten inanmasa, el yazısını neden eleştirdi? Belki de o gerçekten deliydi ama Elizabeth Böyle düşünmüyordu. Sonra, Ian hakkında hep yanıltığını hatırladı, bu adam söz konusu olduğunda, gerçekleri göremiyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu! Ama artık, onunla ilk karşılaştığı günkü kadar genç değildi. O zamandan beri mutlaka daha olgunlaşmıştı. Buna rağmen, dün, o altın rengi gözleri üstünde hissettiğinde aklı başından gitmişti. Elizabeth onun kendisine niçin böyle davrandığını anlayamıyordu. Ancak, Robert kurallara uymayıp, ona ateş ettiği için hâlâ kızgın olabilirdi. Genç kız, bundan başka bir neden olamaz, kararını verip, daha karmaşık bir sorun üzerinde düşünmeye başladı. Lucinda ile Elizabeth bir süre daha bu evde kalmak zorundaydılar. Ancak, ev sahibi bunun henüz farkında değildi. Elizabeth bunu Ian'a açıklamaya utanıyordu. Bu nedenle gelecek haftayı burada geçirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Burada geçireceği sıkıntılı günleri atlatmanın tek yolu, bu konuda hiç kafa yormamak, Thornton'un -nereden kaynaklandığı belli olmayan düşmanca davranışlarını görmezden gelmek, her anı olduğu gibi yaşayıp, geçmişi ve geleceği düşünmemektir. Nasıl olsa bu hafta sona erdiğinde

Lucinda ile kendisi buradan ayrılacaklardı. Ama, bu yedi gün içinde ne olursa olsun, dün gece olduğu gibi kontrolünü kaybetmeyecek,

Thornton'un onu aptal durumuna düşürmesine izin vermeyecekti. Buna kararlıydı. Geçen defa birlikte olduklarında, lan onun aklını öylesine karıştırmıştı ki, genç kız, iyiyi kötüden ayırt edemez duruma gelmişti.

Bu andan itibaren her şey farklı olacaktı. Elizabeth bu konuda yemin etmişti. Kendinden emin ve terbiyeli olacak, Thornton ne kadar kaba ve saldırgan davranırsa da soğukkanlılığını kaybetmeyecekti. O artık, Ian'ın keyfine göre öpüp okşayabileceği, üzebileceği ya da öfkeliendirebileceği, aşık bir genç kız değildi. Bunu ona kanıtlayacak, ayrıca, iyi yetiştirilmiş soylu insanların nasıl davrandığını gösterecekti.

Elizabeth, buna karar verdikten sonra ayağa kalkıp Lucinda'nın yanına gitmek üzere odadan çıktı. Lucinda çoktan giyinmişti. Siyah elbisesini fırçalayıp temizlemiş, kır saçlarını ensesine topuz yapmıştı. Pencerenin önünde tahta bir iskemlede oturuyordu. Sırtı o kadar dikti ki, arkasına dayanmasına hiç gerek yoktu. Düşünceli ve dalgın görünüyordu. Elizabeth içeri girip kapıyı yavaşça kapattı ve "Günaydın," dedi. "Hmmm... Ah, günaydın, Elizabeth."

Elizabeth, telaşla, "Seni buralara sürüklediğim ve böylesine aşağılanmana neden olduğum için çok üzgünüm," diye söze başladı. "Bunu sana söylemek istiyordum. Bay Thornton'un davranışı başlanacak gibi değil. " "Bana kalırsa... Bu beklenmedik ziyaretimiz onu şaşırttı."

Elizabeth ona hayretle baktı. "Şaşırttı mı? Bizi görünce öfkeden çılgına döndü! Eminim, böyle bir adama, bir zamanlar, nasıl olup da ilgi duyduğumu merak ediyorsundur," dedi. "Doğrusunu istersen, sana bunun nedenini açıklayamam; çünkü kendim de bilmiyorum. " Lucinda, "Bana kalırsa bunda şaşılacak bir şey yok," diye cevap verdi. "Bay Thornton olağanüstü yakışıklı biri."

Lucinda onun dünyanın en sevimli adamı olduğunu söylese.

Elizabeth'i daha fazla şaşırtamazdı. Başını sallayarak, "Yakışıklı ha!" dedi. "Ona karşı fazla hoşgörülü ve iyimsersin!"

Lucinda ayağa kalktı; Elizabeth'i tepeden turnağa süzdü. Düşünceli bir yüz ifadesiyle, "Bu iyimserlik değil," dedi. "Bu tutumumun içinde bulunduğumuz şartlara uyum sağlama gereğinden kaynaklandığı söylenebilir. Elbisenin göğüs kısmı biraz fazla sıkı ama güzel duruyor. Kahvaltıya inelim mi?" 13.

Bölüm

Elizabeth ile Lucinda aşağı kata inince, Jake, "İyi sabahlar," diye gülümsedi.

Elizabeth, zarif bir gülümsemeyle, "Günaydın, Bay Wiley," diye karşılık verdi. Sonra söyleyecek başka bir şey bulamadığı için, telaşla, "Burnuma nefis kokular geliyor," diye ekledi, lan, başını kaldırıp ona baktı ve, sert bir sesle, "Kahve!" dedi. Bal rengi saçlarını kurdeleyle arkaya toplamış olan genç kız çok güzel "ve çok genç görünüyordu.

Jake, neşe içinde, "Oturun! Oturun!" diye devam etti. Birisi iskemlelerin tozunu almıştı ama Jake yine de mendilini çıkarıp Elizabeth'in oturacağı iskemleyi sildi.

Kız ona yine gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ama iskemle temiz." dedi. Sonra, karşısında oturmakta olan lan'a bakarak, "Günaydın," dedi. Ian Thornton, tek kaşını kaldırarak, "Anlaşılan iyi uyumuşsunuz," diye cevap verdi. Kızın davranışındaki belirgin değişikliğin nedenini anlamaya çalışır gibiydi.

Elizabeth, "Çok iyi uyudum," karşılığını verdi. Jake telaşla ocağın başına gitti. Bir fincana kahve koyarken, "Kahve içer misiniz?" diye sordu. Ama masanın başına döndüğünde, çaresizlik içinde, bir Elizabeth'e, bir Lucinda'ya baktı. Besbelli önce kime kahve vermesi gerektiği konusunda kararsızdı.

Lucinda'ya doğru bir adım atınca, yaşlı kadın, "Kahve barbarlara özgü bir içecektir," diye açıkladı. "Uygar insanlar için uygun değildir. Çayı tercih ederim." Elizabeth, çabucak, "Ben kahve içeceğim," dedi. Jake ona bakıp minnetle gülümsedi ve fincanı genç kızın önüne bırakıp ocağın başına döndü. Elizabeth kahvesini yudumlarken, lan, onun yüzüne bakacağına, gözlerini büyülenmiş gibi, Jake Wiley'in sırtına dikmişti. Jake bir süre, avuçlarını pantolonunun iki yanına sürterek, kararsız bir edayla ocağın başında durdu. Bakışları, taze yumurtalar, tezgâhın üstünde duran domuz pastırması ve ateşin üstündeki demir tava arasında gidip geliyordu. Dirseğinin dibindeki tavadan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Jake sanki bunun nasıl ve neden olduğunu kestiremiyordu. Sonra birden, "Başlasam iyi olacak," diye söylendi. İki kolunu öne doğru uzatıp, iki elinin parmaklarını birbirine geçirerek gerindi.

Mafsallarından korkunç bir ses çıktı. Sonra bıçağı aldı ve pastırmaya büyük bir güçle, rasgele darbeler indirmeye başladı.

Elizabeth, onun büyük parçalara ayırdığı pastırmaları dizisini hayretle izliyordu. Sonunda tavayı doldurdu. Bir an içinde, odanın içi nefis bir pastırma kokusuyla doldu. Elizabeth, kahvaltayı düşündükçe açlığını hissediyordu. O sırada, Jake'in yumurtalardan iki tanesini alıp ocağın yanına vurarak kıldığını ve domuz pastırmasıyla dolu tavaya boca ettiğini gördü. Altı yumurtayı daha kırıp tavaya koyduktan sonra, dönüp, omzunun üstünden bakarak, "Yumurtaları eklemeyen pastırmanın biraz daha pişmesini beklesem daha mı iyi olurdu, Lady Elizabeth?" diye sordu.

Elizabeth, Ian'ın yüzünde beliren alaycı ifadeye aldırmandan, "Ben...şey...pek emin değilim," karşılığını verdi.

Jake, ekmeği kesiyordu. "İsterseniz bakın da fikrinizi söyleyin," dedi.

Genç kız, ya onun dediğini yapıp, bu konuda hiç deneyimi olmadığı halde fikrini söyleyecek, ya da Ian'ın aşağılayıcı ve alaycı bakışlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Birinci şıkkı tercih ederek ayağa kalktı; gidip Bay Wiley'in omzunun üstünden, tavada pişmekte olan pastırmalı yumurtaya baktı. "Sizce nasıl görünüyor?"

Elizabeth, pastırmanın yağları içinde pişip katlaşmakta olan yumurtalara baktı. Hiç de iştah açıcı görünmüyorlardı. "Harika," dedi. Jake memnun olmuştu. Gülümseyerek tavaya döndü. Bu kez, daha önce hazırladığı küçük ekmeği parçalarını avuçlayarak tavaya atmaya hazırlandı. Besbelli, pişirdiği pastırmalı yumurtayı fazla sulu bulmuştu. "Ne dersiniz?" diye sordu. Bunları da ekleyelim mi?"

Elizabeth telaşla, "Hayır!" dedi. "Bence ekmeği kesinlikle... Ian Thornton, alaycı bir sesle, "...ayrı servis yapılmalıdır," diye dedi. Elizabeth, doğal olarak sesin geldiği yöne bakınca, genç adamın dönmüş, kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Genç kız, yemek pişirmek konusunda tamamıyla cahildi. Ama bunu belli etmek istemiyordu. Kahvaltının hazırlanması konusunda hiç değilse fikir beyan etmesi gerektiğini düşünerek, "Ayrı, ama tek başına değil," dedi. "Ekmeği tereyağı ile birlikte servis yapabiliriz." Jake koyun gibi boş bakışlarla bakarak, "Elbette," diye cevap verdi. "Bunu düşünmeliydin. Eğer burada durup tavadakilerin yanmaması için onlara göz kulak olursanız, gidip tereyağı getiririm."

Genç kız Ian'ın delici bakışlarını sırtında hissediyordu ama bunun farkında olduğunu belli etmemeliydi. "Elbette yaparım," dedi. Tavada pişenler birkaç dakika içinde yanmayacağına göre, Elizabeth, Ian Thornton'la ilgilenebilirdi. Bunu yapmak zorundaydı çünkü Lucinda ile birlikte bir süre daha burada kalabilmek için bu adamı yumuşatması şarttı. Ellerini arkasına bağlayarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Tavanın köşelerindeki örümcek ağlarını inceleyerek söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Birden aklına bir şey geldi. Bu çözüm onu küçük düşürecek de olsa işe yarayabilirdi; Eğer uygun bir biçimde anlatabilirse, Ian'a bir iyilik yapmak istediği bile düşünülebilirdi. Merhametli ve hevesli görünebilmek için

bir süre duraklayıp güç kazanmaya çalıştı; sonra, "Bay Thornton!" diye söze başladı. Sesi odada bir bomba gibi patlamıştı. Ian Thornton'un kehribar rengi gözleri önce kızın yüzüne, sonra da elbisesinin açık yakasından görünen dolgun göğüslerine kaydı. Elizabeth sinirli ama kararlıydı. Hafifçe titreyen bir sesle, "'Görünüşe bakılırsa, bu ev uzun bir süre boş kalmış," dedi.

"Bu dirayetli gözleminizden dolayı sizi tebrik ederim, Lady Caeron." Ian Thornton onunla açıkça alay ediyordu. Genç kızın duygularını kolayca belli ettiğini bildiği için onun yüzünü dikkatle izlemekteydi. Bu kızın buraya ne amaçla geldiğini ve bu sabah birdenbire niçin tavır değiştirerek kendisini sevimli göstermeye çalıştığını anlayabilmiş değildi. Dün akşam, Jake ile konuşurken, kızın buraya gelişinin nedenleri konusunda öne sürdüğü tahminler akla yakın görünüyordu. Oysa şimdi, kızın haline bakılacak olursa, bunların hiçbirine inanmak olası değildi. Sonra birden, Elizabeth Cameron'un daha önce de onun aklını başından aldığını ve mantıklı düşünmesini engellediğini hatırladı.

Elizabeth, gözleri pırıl pırıl parlayarak, "Evler bakımsız kalınca pisliğe teslim olurlar," dedi. "İşte akıllı bir gözlem daha! Zeki bir kızsınız." Elizabeth, "Durumu güçleştirmek zorunda mısınız?" dedi.

Thornton, yine alaycı bir sesle, "Özür dilerim," diye cevap verdi. "Devam edin. Ne söylüyordunuz?"

"Düşünüyordum da, burada bir süre kalacakmışız gibi görünüyor yani Lucinda ile beni, demek istiyorum. Vaktimiz bol ve yapacak hiçbir işimiz yok. Bu durumda, bu eve bir kadın eli değebilir."

Jake, elinde tereyağı ile geri dönmüştü. Elizabeth'in bu sözlerini duyunca, Lucinda'ya ümitle bakarak, "Harika bir fikir!" diye gürlledi.

Lucinda bunun karşılığında ona öyle bir bakışla baktı ki, bu bakış bir kayayı eritebilirdi. Kadın acımasız bir sesle, "Bu iş için toz maskeleri takmış olan bir hizmetçiler ordusu gerek," dedi.

Elizabeth, telaşla, "Senin bir şey yapmana gerek yok, Lucinda," dedi. "Ben senin yardım etmen gerektiğini söylemek istememiştim. Bunu tek başıma yapabilirim. Ben..."lan Thornton ayağa fırlayıp onu setçe bir şekilde dirseğinden tutunca Elizabeth ona dönmek zorunda kaldı. Genç adam, "Lady Cameron," dedi. "Sanırım ikimizin baş başa konuşması gereken bazı şeyler var. Gidelim mi?" Açık kapıyı işaret etti ve genç kıızı oraya doğru adeta sürükledi, güneş ışığına çıkınca, birkaç basamak aşağı indiler. Sonra lan onun dirseğini bıraktı. "Anlatın bakalım," dedi. "Neyi anlatayım?" "Bir açıklama bekliyorum. Gerçeği söyleyin elbet eğer becerebilirsiniz, çünkü siz daha çok yalan söylersiniz. Dün gece bana silah çektiniz, bu sabah ise, heyecanla, evimi temizlemek istediğinizi söylüyorsunuz. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Elizabeth, ona silah çekişini savunmak için, "Şey..." diye söze başladı; "Bana son derece ters davranmıştınız!" Genç adam, Elizabeth'in havaya kalkan kaşlarını görmezden gelerek, kısaca, "Hâlâ ters davranıyorum," dedi. "Bende bir değişiklik yok. Bu sabah birdenbire iyi niyet gösterilerine başlayan ben değilim."

Elizabeth başını çevirdi. İçinde bulunduğu küçük düşürücü durumu belli etmeden bir açıklama yapmak için beynini zorluyordu.

"Lady Cameron, bu sessizlik çok anlamlı ve aynı zamanda şaşırtıcı. Son karşılaşmamızda bana bazı konularda bütün bildiklerinizi sayıp dökmüştünüz."

Elizabeth, onun, Charise Dumont'un serasında, sümbüllerin tarihi hakkında anlattıklarını kast ettiğini anlamıştı. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diye itiraf etti.

"En önemli noktalardan başlayalım. Burada ne işiniz var?" Elizabeth, "Bunu açıklamak kolay değil," dedi. Onun sümbüllerden söz edişi genç kıızı o kadar sarsmıştı ki kafası karışmış, ne söyleyeceğini unutmuştu. Düşünmeden konuşmaya başladı. "Şu anda velayetimi amcam üstlenmiş durumda. Kendisinin çocuğu olmadığı için bütün serveti benim çocuğuma kalacak. Ben de evlenmeden çocuk doğuramayacağıma göre, amcam bu sorunu en kolay yoldan yani en kısa zamanda çözmek istiyor." Telaşla anlatıyordu. "O sabırlı biri insan değildir. Benim bu işi fazla geciktirdiğimi düşünüyor yani evlenmeyi. Birkaç kişiyi seçip, bir insanı beni bunlardan biriyle evlenmeye zorlamanın mümkün olmadığını anlayamıyor." "Amcanızın, benim sizinle evlenmek isteyeceğimi nereden çıkardığını sorabilir miyim?" Elizabeth, o anda yerin yarılmasını ve içine girip kaybolmayı istedi. Gururundan geri kalan kırıntıları kurtarabilmek ümidiyle, "Bana kalırsa," dedi; "Düello yüzünden böyle bir kaniya vardı. Bu olayı duymuş ve yanlış yorumlamış olduğumu sanıyorum. Onu, aramızda sadece bir hafta sonu flörtünün geçtiğine inandırmaya çalıştım ki gerçek böyleydi. Ancak, beni dinlemedi. Kendisi biraz inatçı ve ...şey... yaşlıdır." Sözlerini sesi gittikçe zayıflayarak bitirmişti. "Her neyse, Lucinda ile beni davet eden mektubunuzu alınca, beni buraya gönderdi." "Boşu boşuna buraya kadar gelmeniz çok üzücü. Ama bir felaket değil. Derhal geri dönebilirsiniz."

Elizabeth eğildi; yerden bir ağaç parçası alarak onu inceler gibi yaptı. "Acaba, sizi çok rahatsız etmezsek, Lucinda ile ben, bir süre burada kalabilir miyiz, diye düşünüyordum." lan, kısaca, "Bu mümkün değil," diye cevap verdi. Elizabeth yıkılmıştı. "Üstelik, hatırladığıma göre, serada bulduğumuz gece, sizin soylu hem de fazlasıyla soylu biriyle nişanlı olduğunuzu öğrenmiştim." Elizabeth, öfkelenmiş, korkmuş ve üzülmüştü. Yine de, başını kaldırıp onun gözlerinin içine bakmayı becerdi. "O... biz birbirimize uygun olmadığımıza karar verdik."

lan, "Bu işinize gelmiştir," diye alay etti. "Kocalar, ücra yerlerdeki kulübelere ya da karanlık seralarda gizli 'hafta sonu flörtleri' yaşayan eşlerine büyük sorunlar çıkartabilirler." Elizabeth yumruklarını sıktı. Gözleri yeşil ateşler saçıyordu. "Sizi seraya çağıran ben değilim," dedi. "Bunu çok iyi biliyorsunuz!"

lan onun yalanlarından bıkmıştı. Genç kıza tiksinererek baktı. "Peki, bu oyunu oynamaya devam edelim. Ancak, söyler misiniz, beni seraya çağırmadınızsa, orada ne işiniz vardı?" "Daha önce de söyledim. Arkadaşım Valerie'nin gönderdiğini sandığım bir pusula almıştım. Seraya beni neden görmek istediğini öğrenmek için gittim. Size benimle orada buluşmanız için pusula göndermedim. Bana bir

pusula gönderildi. Ulu Tanrım!" Ian'ın hâlâ kendisine inanmadığı açıkça belliydi. Elizabeth bunu hissedince o kadar sinirlendi ki neredeyse ayağını yere vuracaktı. "O gece beni çok korkutmuşunuz," diye ekledi.

Ian, o anı yeniden yaşar gibi oldu. Anıları taptazeydi -baş döndürücü güzellikte bir genç kız Ian'ın kendisini öpmesine engel olmak için onun eline çiçek saksıları tutuşturuyor ve birkaç dakika sonra kolları arasında eriyordu. "Şimdi bana inandınız mı?"

Ian olayları kafasının içinde evirip çeviriyor, bir sonuç çıkarmaya çalışıyordu. Ama, ne kadar uğraşsa da kızın suçlu mu suçsuz mu olduğuna karar veremiyordu. İçgüdüleri ona, kızın ondan bir şey sakladığını, bir konuda yalan söylediğini fısıldıyordu. Üstelik onun evinde kalmaktaki ısrarı Elizabeth'in kişiliğine hiç uymayan bir şeydi. Bu Ian'a çok tuhaf görünüyordu. Beri yandan o, bir insanın çaresiz durumda olduğunu hemen anlardı. Anlaşılmaz bir nedenden dolmayı Elizabeth Cameron çaresizlik içinde görünüyordu. "Neye inandığım önemli değil," diye söze başladı ama hemen sustu. İkisi de evin penceresinden gelen duman kokusunu aynı anda hissetmişlerdi. Thornton, "Bu da ne?.." diye söylenerek eve

doğru yürüdü. Elizabeth onu izledi.

Ian ön kapıyı açarken, Jake de evin arka tarafından gelerek onunla birlikte içeri girdi. "Süt almaya gitmiştim," derken kokuyu alıp sustu ve mutfığa doğru giden Ian'la Elizabeth'e baktı. Lucinda mutfakta oturmuş siyah ipek bir yelpazenin yardımıyla duman kokusunu kendi çevresinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama, kokuyu hissettiğine dair başka hiçbir belirti yoktu. Kayıtsız görünüyordu. "Tava'yı ocağın üstünden kaldırdım," dedi. "Ancak yeterince hızlı hareket etmediğim için içindekileri kurtaramadım. Bana kalırsa, zaten kurtarılmaya değmezdi."

Jake, "Tavayı içindekiler yanmadan kaldıramaz mıydınız?" diye parladı.

"Ben yemek pişirmeyi bilmem, efendim."

Ian, "Burnunuz kokuyu aldı ama, öyle değil mi?" diye sordu.

"Ian, bu iş böyle olmayacak. Ben atla kasabaya gidip iki kadın bulayım da gelip burayı düzene soksunlar. Yoksa, açlıktan öleceğiz."

Lucinda yerinden kalkmıştı bile. "Ben de aynen böyle düşünüyorum," diye onayını belirtti.

"Sizinle geleceğim."

Elizabeth, "Neee?" diye haykırdı.

Jake yerinden kıpırdamıyordu. "Nee?" diye tekrarladı. "Niçin?"

"Çünkü kadın hizmetçilerin seçimini hanımlar daha iyi yapar. Ne kadar uzağa gideceğiz?" Elizabeth, bu kadar şaşırılmış olmasa, Jake Wiley'in yüz ifadesi onu güldürebilirdi. "Köyde bu işi yapmaya istekli birilerini bulabilirsek, akşam olmadan dönebiliriz. Ama ben..." "O zaman, hemen yola çıksak iyi olur." Lucinda durdu ve Ian'ı tepeden tırnağa süzdü. Düşünceli görünüyordu. Sonra, Elizabeth'e döndü. Ona, "Bana güven ve itiraz etme," der gibi baktı. "Elizabeth, izinle, Bay Thornton'la yalnız konuşmak istiyorum," dedi. Elizabeth'in kendisine söyleneni yapmaktan başka seçeneği yoktu. Büyük bir şaşkınlık içinde ön kapıya gidip ağaçları seyrederek, Lucinda'nın ortak sorunlarını çözmek için ne gibi sıra dışı planları olabileceğini düşündü.

Evin içinde Ian, gözlerini kısmış, acımasız bakışlarını kendisine dikmiş olan bu gaddar kadını seyrediyordu. Lucinda, sonunda, "Bay Thornton," dedi. "Sizin bir beyefendi olduğunuza karar verdim."

Bu sözleri, aşağılık bir köleye, büyük bir olasılıkla hak etmediği halde, şövalyelik bahşeden bir kraliçe edasıyla söylemişti. Bu durum Ian'ı hem rahatsız etti, hem de kadına hayranlık duydu. Masaya dayanarak, Lucinda'nın söyleyeceklerini dinlemeye hazırlandı. Bakalım, bu kadın, Elizabeth'i burada onunla yalnız bırakarak ne gibi bir oyun oynamaya hazırlanıyordu. Soğuk bir sesle, "Beni merakta bırakmayın," dedi. "Sizde bu izlenimi uyandırmak için ne yaptım?"

Kadın duraklamadan, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Bu kararımı kendi sezgilerime ve sizin soylu bir beyefendi olarak doğmuş olmanıza dayanarak verdim."

Ian Thornton, sıkılmıştı. "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Ben aptal değilim. Soylu dedeniz Stanhope Dükü'nü tanırım, annenizle babanızın evlilik haberi ortalığı karıştırdığında, Dük'ün kardeşinin kızının evinde görevliydim. Olayı benim kadar yakından bilmeyen kişiler sizin kökeniniz konusunda kanıtlar arayabilirler, ama benim buna ihtiyacım yok. Bu, boyunuzdan, yüzünüzden,

sesinizden, hatta tavırlarınızdan belli oluyor. Siz Dük'ün torunusunuz." Ian, İngilizlerin onun yüzüne dikkatle bakmalarına ve arada sırada bir iki soru sormalarına alıştı; onların kendi aralarında fısıldaşdıklarını ve bu konuda tartıştıklarını biliyordu. Ama ilk defa olarak, bir insan ona kim olduğunu söylüyordu. Öfkesine hâkim olmaya çalışarak, Lucinda'nın yanıldığını ima eden bir ses tonuyla, "Siz öyle diyorsanız, doğrudur," dedi.

Kadın, zafer kazanmış bir edayla, "Dedeniz de sizin yerinizde olsa aynen böyle bir ses tonuyla, sizin söylediklerinizi söylerdi," diye cevap verdi. "Ancak, asıl söylemek istediğim bu değil." Ian'ın sabrı tükenmişti. Sabırsızlığını belli eden bir yüz ifadesiyle, "Asıl söylemek istediğinizin ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi. "Elbette sorabilirsiniz." Lucinda, ona Elizabeth için bir zaman deli divane olduğunu hatırlatmanın ve vicdanını sıplatmanın yollarını arıyordu. "Söylemek istediğim şu ki, Elizabeth'le son görüşmenizde aranızda geçenlerin bütün ayrıntılarını biliyorum." Genç adama tepeden bakarak, "Ama bu davranışınızın bir kişilik bozukluğundan değil de, yanlış kararlar vermekten kaynaklandığını düşünüyorum." Ian kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Lucinda onun sessizliğini sözlerini onaylamasına yordu ve, "İkinizin de yanlış karar vermesinden..." diye ekledi. Thornton, ağır ağır konuşuyordu. "Gerçekten mi?" Lucinda, Elbette," diye cevap verdi. Uzanıp iskemlelerden birinin arkasındaki tozu sildi ve evin bu denli pis olmasını onaylamadığını belli etmek için yüzünü buruşturdu. "On yedi yaşında bir genç kızın ünlü bir kumarbazın imdadına yetişip onu savunması ve sosyetenin kendisini aforoz etmesine neden olması hatalı bir karardan başka olabilir?"

Ian'ın sabrı gittikçe azalmaktaydı. "Sizce başka ne gibi bir neden olabilir?" diye sordu. Kadın, gözlerini ondan kaçırarak, "Bunu Elizabeth'le sizden başka kimse bilemez," dedi. "Kuşkusuz, oduncu kulübesinde sizi gördüğünde, hemen orayı terk etmek yerine yanınızda kalması da aynı bilinmeyen nedene dayanıyordu." Lucinda, bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yaptığına inanıyordu. Yine soğuk ve buyurgan tavrını takındı. Aslında, böyle yaptığı zaman çok daha inandırıcı oluyordu. "Her neyse," dedi. "O zamandan beri köprüünün altından çok sular aktı. Elizabeth hatalı kararlarının bedelini çok ağır bir biçimde ödedi. Bunu hak etmişti. Şimdi yapaklarının acısını çekiyor ama adalet bunu gerektirirdi."

Thornton'un gözleri kısıldı. Lucinda bunun suçluluk duygusundan kaynaklandığını düşünerek içinden güldü. Ama genç adamın sözleri, onun bu konudaki ümitlerini yerle bir etti. "Hanımefendi bütün günü sizinle anlamsız şeyler konuşarak geçirecek değilim. Söyleyecek bir şeyiniz varsa lütfen söyleyin ve bu görüşmeyi bitirelim." Lucinda öfkelenmemek için dişlerini gıcırdatarak, "Pekâlâ," diye cevap verdi. "Benim görevim Lady Cameron'a şaperonluk yapmak olduğu kadar onun rahatını da sağlamaktır. Bu durumda, evinizin koşulları nedeniyle ikinci görevime, öncelik vermek zorundayım. Zaten, gördüğüm kadarıyla, ikinizin birbirinize fazla yaklaşmamanızı sağlamak için bir şaperonu hiç gerek yok. Ancak, birbirinizi öldürmenizi önleyecek bir gözetimciye ihtiyacımız olabilir. Bu yüzden, burada kaldığımız süre içinde Lady Cameron'un rahat etmesini sağlayacak hizmetçilerin hemen bulunması görevimin bir parçası sayılır. Bu görevi yerine getirmek için Bay Wiley ile birlikte köye gittiğimde, ona hakaret etmeyeceğinize ya da onu fiziksel olarak hırpalamayacağınıza, bir beyefendi olarak söz vermenizi istiyorum. Zaten amcası ona kötü davrandı. Başka birinin de, hayatının bu güç dönemini onun için daha çekilmez hale getirmesine izin veremem."

Ian, elinde olmadan, "Hayatının bu güç dönemi derken ne kast ediyorsunuz?" diye sordu. Lucinda, nihayet Ian'ın ilgi çekebilmişti. Buna çok sevindi ve evincinin sesinden belli olmaması için çaba harcamak zorunda kaldı. "Bunlar özel konular," dedi. "Bu konularda konuşmaya hakkım yok. Ben sadece sizden kibar bir beyefendiye yaraşır biçimde davranmanızı rica ediyorum. Beni sadece bu ilgilendiriyor. Söz veriyor musunuz?" Ian'ın Elizabeth'e parmağının ucuyla bile dokunmaya niyeti olmadığı için başını sallamakta bir sakınca görmedi. "Benim açımdan Lady Elizabeth'in güvende olduğu kuşku götürmez." Lucinda, gözünü kırpmadan, "İşte ben de bunu duymayı bekliyordum," diye yalan söyledi.

Birkaç dakika sonra Elizabeth, Lucinda'nın Ian ile birlikte evden çıktığını gördü. Ama, her ikisinin de yüz ifadesinden ne konuştukları tahmin etmek mümkün değildi. Duygularını belli eden tek kişi, iki atla birlikte evin önüne gelen Jake Wiley'di. Atları almaya giderken suratından düşen bin parça oluyordu ama şimdi keyfinden yerinden duramıyordu. Elizabeth buna bir anlam veremedi. Eliyle bir hareket yapıp selam verir gibi eğilerek, üstünde eski bir eğer bulunan siyah bir atı gösterdi. Sırtarak,

Lucinda'ya, "Bu sizin atınız, hanımefendi," dedi. "Adı Attila'dır." Lucinda, şemsiyesini sağ eline alıp siyah eldivenlerini giyerken, hayvana küçümseyerek baktı. "Daha iyi bir atınız yok muydu?" "Hayır, hanımefendi. Ian'ın atının ayağına taş battı. Yürüyemiyor."

Lucinda kısaca, "Eh, ne yapalım," dedi ve ata doğru yürüdü. Ama dişlerini göstererek başını ona doğru uzattı. Lucinda hafifçe duraklayarak şemsiyesini hayvanın iki kulağının arasına indiriverdi. "Uslu dur!" diye emretti. Hayvan acıyla inledi ama Lucinda buna aldırmadı. "Bunu kendin istedin!" diye söylenerek hayvanın sırtına binmek üzere diğer tarafına geçti. Jake, Attila'nın başını tutuyordu, Ian Thornton, Lucinda'nın ata binmesine yardım etti. Attila onun sırtına çıkıp eğerin üstüne yerleştiğini görünce, gözlerinin akları göründü. Memnun olmuşa benzemiyordu. Jake Lucinda'ya dizginleri verir vermez, Attila yana doğru sıçramaya ve huysuzlanmaya başladı. Kadın, en sert sesiyle, atı, "Huysuz hayvanlardan hoşlanmam!" diye uyardı. Hayvan onu dinlemeyip tehditkâr davranışlarını sürdürünce de, dizginleri hızla çekip, şemsiyesiyle sağrısına sert bir darbe indirdi. Attila inledi ama yokuş aşağı uygun adım inmeye başladı. Jake, Lucinda ile Attila'nın arkasından kıvılcımlar saçan bakışlarla bakıp. Ian'a döndü. Çok öfkelenmişti. "Böyle şey görmedim," dedi. "Bu hayvan sadakat nedir bilmiyor!" Genç adamın cevabını beklemeden atına atladı ve Lucinda'nın peşine takıldı. Bu sabah Elizabeth, kimsenin, neyi, niçin yaptığını anlayamamıştı. Yan gözle, yanı başında duran adama baktı. Onun da yüzünde anlaşılmasız bir ifade vardı. Ne yapacağı belli olmayan bu adam, ellerini ceplerine sokmuş Lucinda'nın arkasından bakıyordu. Dişlerinin arasında bir puro, yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. Elizabeth, her iki erkeğin de gösterdikleri anlaşılmasız tepkilerin Lucinda'nın inatçı bir atı beceriyle yola getirebilmesinden kaynaklandığını düşündü. "Sanırım, Lucinda'nın dayısı at yetiştiricisiymiş," dedi. Ian, hayran bakışlarını, istemeye istemeye, Lucinda'nın sırtından Elizabeth'e çevirdi. Kaşları havaya kalkmıştı. "Müthiş bir kadın!" dedi. "Onun isteği doğrultusunda yönlendiremeyeceği hiçbir durum yok mudur?"

Elizabeth, gülerek, "Ben görmedim," diye cevap verdi. Sonra birden kendine olan güvenini yitirdi; çünkü Ian'ın gülümsemesi hemen solmuş, genç adam kayıtsız ve uzak bir tavır almıştı. Elizabeth derin bir nefes aldı ve titreyen ellerini arkasına bağlayarak, ateşkes yapmayı denemeye karar verdi. Sakin bir sesle, "Bay Thornton," diye söze başladı; "Birbirimize düşman olmamız şart mı? Buraya gelişimin sizi... sizi rahatsız ettiğinin farkındayım. Ama bu sizin hatanız..." Telaşla düzeltti : "...yaptığımız bir yanlışlık yüzünden oldu. Eminim, bizim sizden fazla rahatsız olduğumuzu biliyorsunuz." Ian itiraz etmeyince, cesaretle devam etti: "Bu yüzden, tek çözüm, bu durumu elden geldiğince iyi değerlendirmek olmalı." Ian, "Tek çözüm," diye itiraz etti; "Neden olduğum rahatsızlık yüzünden özür dilemem ve size bir araba bulmaya çalışmam olabilir. Araba bulununca da hemen buradan gidersiniz." Elizabeth soğukkanlılığını kaybetmemek için mücadele ediyordu. Elinde olmadan, "Hemen gidemem!" diye bağırdı. "Neden?"

"Çünkü -şey- amcam haşin bir adamdır. Kararlarına karşı gelinmesinden hoşlanmaz. Beni buraya tam bir hafta kalmak üzere gönderdi."

"Ona bir mektup yazıp durumu açıklarım." Elizabeth, heyecanla, "Hayır!" dedi. Üçüncü adam da onu geldiğinin ertesi günü geri gönderecek olursa, amcasının göstereceği tepkiyi tahmin edebiliyordu. Aptal bir adam değildi. Şüpheleneceği sindi. "Bakın, o zaman beni suçlayacaktır." Ian onun sorunlarıyla ilgilenmemeye kararlıydı. Ama genç kızın çok korktuğu belliydi. Üstelik amcasından haşin biri olarak söz etmişti. Genç adam ister istemez, az da olsa etkilendi. Elizabeth Cameron'un iki yıl önce, Ian'ın tanık olduğu davranışı düşünülecek dursa, onun talihsiz vasisinden sıkı bir dayak yemeyi hak ettiği açıkça ortadaydı. Yine de Ian, ihtiyar amcasının genç kızın o pürüzsüz bedenini kırbaçlamasına neden olmak istemezdi. İki arasında geçenler Ian'ın Elizabeth yüzünden aklını yitirmesinin sonucuydu. Ama bu, çoktan geçmişe mal olmuştu. Thornton, kendisini isteyen ve ona layık olan, güzel ve çekici bir kadınla evlenmek üzereydi. Elizabeth'e karşı öfke de dahil olmak üzere, bazı duygular besliyormuş gibi davranması için hiçbir neden yoktu ki!

Elizabeth onun yine kayıtsız bir tavır takınmakta olduğunu hissetti ve mantığını kullanarak, yakaladığı avantajın erkeğin gösterdiği bir anlık zaafın üstüne gitti. "Aramızda geçenler, şu anda birbirimize kötü davranmamıza neden olmamalı. Yani demek istiyorum ki, düşünecek olursak, bu bir hafta sonu flörtünden başka bir şey değildi, öyle değil mi?" "Besbelli öyleydi." "İkimiz de incinmedik, öyle değil mi?" "Hayır."

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeye, "Eh, o zaman, şimdi birbirimize kibar davranmamamız için bir neden yok, öyle değil mi?" diye sordu. "Aman Tanrım, her flört düşmanlıkla sona erseydi, sosyete de hiç kimse birbiriyile konuşmazdı."

Ian Elizabeth'in söylediklerini onaylamak durumundaydı. Yoksa aralarında geçenlerin kendisi için basit bir hafta sonu flörtünden çok daha önemli olduğunu kabul etmiş olacaktı. Elizabeth'in bunu yapmaya çalıştığını genç adam fark etmişti. Onun büyük bir soğukkanlılıkla ileri sürdüğü iddiaların amacının nereye varmak olduğunu biliyordu. Beri yandan, genç kızın kendisini büyük bir beceriyle istediği noktaya yönlendirişinden etkilenmişti. Sakin bir sesle, "Flörtler düelloyla sonuçlanmaz," diye hatırlattı. "Biliyorum. Ağabeyim size ateş ettiği ve sizi yaraladığı için üzgünüm. " Ian, onun iri yeşil gözleri karşısında direncini yitirdi, iç geçirerek, "Unutun girsin," dedi. Ve, onun isteklerine boyun eğdi. "Burada yedi gün kalabilirsiniz."

Elizabeth o kadar sevindi ki içinden ellerini çırpmağa geldi. Bu arzusunu yenerek, Ian'ın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "O hale, burada olduğum süre için ateşkes ilan edebilir miyiz?"

"Bu bazı şeylere bağlı?" "Ne gibi şeylere?"

Thornton, kaşlarını kaldırdı. Şaka yaptığı belliydi. "Eğer güzel bir kahvaltı hazırlayabilirseniz..."

"Haydi içeri girelim ve malzemelerimize bakalım. "

Ian yanında ayakta dururken Elizabeth, yumurtaları, peynir ekmeği ve ocağı gözden geçirdi. Kararsızlığını saklayan bir gülümsemeye, "Hemen bir şeyler hazırlayacağım," dedi. "Kahvaltı hazırlayabileceğinize bahse giriyor musunuz?" Elizabeth, o kadar hevesli görünüyordu ve gülümsemesi öyle ikna ediciydi ki, genç adam neredeyse onun yemek pişirmeyi bildiğine inanacaktı. Büyük bir bezi önlük gibi incecik beline bağladı ve neşe içinde, "Görürsünüz, başaracağım," dedi. Gülüşü öylesine kendinden emindi ki, Ian ona gülümsememek için başını çevirdi. Besbelli yemek pişirme konusunda başarılı olmaya çok hevesliydi. Ian da onun hevesini kırmamakta kararlıydı. "Haydi bakalım," diyerek onu ocağın başında yalnız bıraktı. Bir saat sonra, Elizabeth ter içinde kalmıştı ve tavanın sapını tutan eli yanmıştı. Bu kez, onu, belinde doladığı kumaşla tutmaya kalkıştı. Domuz pastırmasını düz ve büyükçe bir tabağa dizdi. Şimdi tavanın içindeki uzun kurabiyeyi tavaya koyduğu üç küçük kurabiye nasıl

olduysa tavanın içinde birbirlerine yapışarak uzamışlardı ne yapacağını düşünüyordu. Kurabiyeyi ufalamamak için, olduğu gibi pastırmanın ortasına koydu ve Ian'ın oturduğu masaya getirdi. Ocağın başına döndü ve yumurtaları tavadan alabilmek için kazımayı denedi. Ama beceremedi ve tavayı, spatula ile birlikte masaya getirdi. Büyük bir resmiyet içinde, "Servisi kendiniz yapmak istersiniz diye düşünerek tavayı masaya getirdim," dedi. Hazırladığı yiyeceklerin iyi olmadığını hissediyor ve kendine olan güveni gittikçe azalıyordu. Ian, genç kızın ona layık gördüğü, yiyecekleri tabaklara koyma görevini aynı resmi havada kabul ederek, "Elbette," diye cevap verdi. Sonra ümitle tavaya bakarak, "Bakalım burada neler var?" dedi. Elizabeth onun karşısına oturdu. Yüzüne bakamıyordu. "Yumurta" dedi. Zarif bir hareketle peçetesini açıp kucağına yaydı. "Korkarım yumurtaların sarıları dağıldı." "Önemli değil."

Genç adam spatulayı eline alıp yumurtaları almaya kalkışınca, Elizabeth'in yüzünde neşeli ve iyimser bir gülümseme belirdi. Gereksiz yere, "Yumurtalar tavaya yapışmış," dedi. Ian, "Hayır, tavayla bütünleşmişler," diye cevap verdi. Ama hiç eğilse kızgın değildi. Nihayet, birkaç dakika sonra yumurtadan bir parça koparabildi ve genç kızın tabağına koydu. Birkaç dakika sonra bir parça daha koparıp kendi tabağına aldı. Ateş kes konusunda anlaşmış oldukları için, ikisi de sofraya ilişkin terbiye kurallarına uymaya özen gösteriyorlardı. Önce Ian Elizabeth'e pastırma ikram etti. Genç kız, simsiyah olmuş iki parça pastırma seçerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Ian üç parça pastırma aldıktan sonra, tabağın ortasında duran koyu kahve rengi şeyi incelemeye başladı. Derin bir merakla yanmış kurabiyeye bakarak, "Pastırma tanıdım," dedi; "Ama bu nedir?" Elizabeth, "Kurabiye," diye açıkladı.

Ian, saf saf, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Böylesine şekilsiz..."

Elizabeth telaşla uydurdu: "Ben ona tava kurabiyesi diyorum."

Ian, "Evet, neden böyle diyebileceğinizi anlıyorum," diye cevap verdi. "Biçimi tavayı andırıyor."

İkisi de tabaklarında bulunanları dikkatle inceleyerek, yenebilecek olanları saptamaya çalışıyorlardı. Aynı anda, aynı sonuca vardılar. İkisi de pastırmayı seçip, birer parça kopararak ağızlarına götürdüler. Bunu çiğneme sesleri izledi bir ağacın ikiye ayrılıp devrilmesini andıran sesler. Birbirlerinin gözlerine bakmamaya özen gösteriyorlardı. Nihayet, ikisi de tabaklarındaki domuz pastırmasını yiyip bitirdiler. Bu iş bitince, Elizabeth cesaretini toplayıp yumurtadan minik bir parça kopardı. Yumurta, sert ve tuzlu bir ambalaj kâğıdını andırıyordu. Elizabeth bir yandan bu tatsız şeyi çiğnerken midesi alt üst oluyor, utançtan boğazına hıçkırıklar düğümliyordu. Her an Thornton'un ters bir şey söylemesini bekliyor, ama genç adam, terbiyeli bir biçimde yemeğini yemeye devam ediyordu. Elizabeth onun kaba davranmasını tercih ederdi. O zaman hiç değilse öfkelenir ve bu kadar utanmazdı. Son zamanlarda başına hep küçük düşürücü şeyler geliyordu. Gururu ve kendine olan güveni kırılmıştı. Yumurtayı bitirmedi. Çatalını bırakarak, kurabiyeyi yemeyi denedi. Ondan bir parça koparmak için birkaç saniye uğraştıktan sonra beceremeyeceğini anladı ve bıçağıyla kesmeye çalıştı. Nihayet kurabiyeden kahverengi bir parça koptu. Onu ağızına götürüp ısırıldı. Ama o kadar sertti ki, dişleri ancak kurabiyenin üstünde izler bıraktı. Karşısında oturan Ian'ın gözlerini üzerinde hissetti ve ağlama isteği arttı. Boğulacak gibiydi. Kırık bir sesle, "Kahve ister misiniz?" diye sordu. "Evet, teşekkürler." Elizabeth bir an, onun gözlerinden uzakta, kendini toparlayabileceği için ferahladı ve yerinden kalkıp ocağın başına gitti. Ama bir fincana taze kahve koyarken gözleri yaşlarla doldu.

Kahveyi getirip Ian'a verdi ve yerine oturdu.

Yenilgiye uğramıştı. Başını önüne eğmiş, ellerini kucağına koymuştu. Onun bu halini gören Ian, gülmek ya da onu teselli etmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ama ağızındakileri çiğnemek için o kadar büyük bir güç sarf ediyordu ki ikisini de yapamadı. Yumurtanın son parçasını da yuttuktan sonra, "Şey... çok doydum," diyebildi.

Elizabeth, hazırladığı yiyecekleri onun belki de kendisi kadar iğrenç bulmamış olabileceğini düşündü ve korkarak ona baktı. Kısık bir sesle, "Yemek pişirmek konusunda fazla tecrübem yok," diye söylendi. O anda Ian'ın kahvesini yudumladığını ve gözlerinin dehşetle büyüdüğünü gördü - sonra genç adam, kahveyi çiğnemeye başladı. Elizabeth, ayağa fırlayarak, boğuk bir sesle, "Kahvaltıdan sonra daima yürüyüş yaparım," dedi. "İzninizle."

Ian onun kaçışını minnetle izledi. Sonra hâlâ çiğnemekte olduğu kahveyi tükürdü. 14. Bölüm Elizabeth'in hazırladığı kahvaltı Ian'ın iştahını iyice kaçırmıştı. Daha doğrusu, Mayhem'in ayağına bakmak için ahıra gitmek üzere evden çıkarken, aklına yemek yemek geldikçe midesi bulanıyordu. Yarı yola geldiğinde, sol tarafta, ileride, Elizabeth'i yamaçta, kır çiçeklerinin arasında otururken gördü. Kollarını dizlerinin çevresine 'dolamış, başını da dizlerine dayamıştı. Saçları güneşte darphaneden yeni çıkmış altın paralar gibi parlıyordu ama kederli ve üzgün olduğu belliydi. Ian'ın yüreği burkuldu. Onu duygularıyla baş başa bırakmak için, dönüp yoluna devam etti. Sonra birden tedirgin oldu ve içini çekti. Fikrini değiştirmişti. Yokuş aşağı ona doğru yürümeye başladı.

Genç kıza yaklaştığında onun omuzlarının hıçkırıklarla sarsılmak- ta olduğunu fark etti. Şaşırarak kaşlarını çattı. Kahvaltının çok lezzetli olduğunu söylemenin anlamsız olacağı ortadaydı. Şakacı bir sesle, "Yaratıcılığınızın hayranıyım," dedi. "Dün beni vursaydınız buna tanık olamadan ölmüş olacaktım."

Elizabeth onun sesini duyunca şiddetle irkildi. Başını kaldırdı ama gözyaşlarıyla ıslanmış olan yüzünü göstermemek için başını sol tarafa çevirdi. "Bir şey mi istemiştiniz?" Ian, yüzünü görebilmek için, hafifçe ona doğru eğilerek, muzip bir sesle, "Tatlı!" dedi. Genç kızın dudaklarında, çok hafif bir gülümseme görür gibi olunca da, "Krema yapıp kurabiyenin üstüne koyabileceğimizi düşündüm," diye ekledi. "Geri kalanları da birbirine karıştırıp damdaki çatlakları sıvarız."

Kız, hıçkırıkla kıkırdama karışımı bir ses çıkardı. Ama Ian'ın yüzüne bakmamakta ısrarlıydı. "Bu konuda bu kadar iyimser olabilmenize şaşıyorum," dedi. "Pastırma yandı diye ağlamanın anlamı yok." "Ben buna ağlamıyordum." Elizabeth ne yapacağını şaşırılmıştı. Kendisini budala gibi hissediyordu. O sırada kar beyaz bir mendilin kendisine uzatıldığını gördü ve onu alıp ıslak yanaklarını sildi. "Öyleyse ne için ağlıyorsunuz?"

"Elizabeth, mendili elinde sımsıkı tutmuş, gözlerini ötelere, rengârenk kır çiçekleriyle kaplı yamaçlara dikmişti. "Kendi beceriksizliğime ve hayatımı yönlendirme olanağından yoksun oluşuma ağlıyordum," diye itiraf etti.

"Yeteneksizlik" sözcüğü Ian'ı şaşırttı. Kendisi onu derinliği olmayan küçük bir yosma olarak görüyordu ama bu kızın kelime haznesi küçük bir yosma için fazla zengindi. O anda Elizabeth ona baktı ve Ian kendini onun ıslak bir çift yaprağı andıran yeşil gözlerine bakarken buldu. Gür ve uzun kahverengi kirpikleri hâlâ ıslaktı. Uzun saçlarını ensesine toplamış ve küçük bir kız gibi kurdeleyle bağlamıştı. Dolgun göğüsleri ise elbisesinin yakasından dışarı taşıyordu. Bütün bunlar bir araya gelince, Elizabeth Cameron, insana huzur veren bir masumiyetle zehirli bir cinselliğin karışımı olup çıkıyordu.

Ian gözlerini onun göğüslerinden güçlükle ayırarak, sert bir sesle, "Odun kesmeye gidiyorum," dedi. "Bu akşam ateş yakmak için ihtiyacımız olacak. Sonra da akşam yemeğinde yemek için balık tutacağım. Bu arada oyalanacak bir şeyler bulursunuz, sanırım." Elizabeth onun birdenbire kabalaşmasına şaşırmıştı. Başını sallayıp ayağa kalktı. Ian ona yardım etmek için elini bile uzatmamış, yürümeye başlamıştı. Döndü ve "Evi temizlemeye kalkışmayın," dedi. "Akşam olmadan Jake, temizlik yapacak olan kadınlarla birlikte dönecek." O gittikten sonra, Elizabeth eve girdi. Üzüntüsünü unutturacak ve enerji toplamasına yardımcı olacak bir şey yapmak istiyordu. Hazırladığı kahvaltının kalıntılarını toplayıp ocağı temizlemeye karar verdi. Simsiyah olmuş tavadaki yumurta kalıntılarını kazırken, odun kırmakta olan Ian'ın düzenli balta seslerini duyuyordu. Alnına düşen bir tutam saçı kaldırırken doğruldu ve pencereden dışarı bakınca kıpkırmızı oldu. Thornton yarı beline kadar çıplak olarak odun kırıyordu. Güneş yanığı sırtı dar kalçalarına doğru gittikçe küçülüyor, baltayı her sallayışında omuzlarıyla kollarındaki kaslar şişiyordu. Elizabeth, bir erkek bedeninin üst kısmını çıplak olarak görmek şöyle dursun, o güne kadar çıplak bir erkek kolu bile görmemişti. Şok geçirmiş, hayran olmuştu. Bakmaması gerektiğini biliyor ve baktığı için üzülüyordu. Başını çevirdi ve ona bir kere daha bakmak için duyduğu şiddetli isteğe boyun eğmeyi kesinlikle reddetti. Ona bakmak yerine, bu kadar büyük bir beceriyle ve bu kadar kolayca odun kırmayı nerede öğrendiğini merak ediyordu. Thornton, Charise'in davetine o kadar yakışıyordu, bedenine göre dikilmiş pahalı gece giysileri içinde o kadar rahattı ki, Elizabeth onun kumardan para kazanarak, bütün hayatını sosyetenin çevresinde geçirdiğini zannetmişti. Ancak o burada, İskoçya'nın vahşi doğasının içinde de aynı ölçüde rahat görünüyordu. Genç "kız onun burada daha rahat görüldüğüne karar verdi. Güçlü bedeninin yanı sıra, onda, bu el değmemiş topraklara çok uygun olan haşin bir dirilik, bir ulaşılmazlık vardı.

O anda, Elizabeth, uzun zaman önce unutmayı seçtiği bir şeyi hatırladı Ian'ın kameriyede onunla vals yapışını ve hareketlerindeki zarafeti. Besbelli bu adam içinde bulunduğu koşullar ne olursa olsun, onlara uyum sağlama yeteneğine sahipti. Her nedense -belki bunun onu hayran olunacak bir adam haline getirmesinden, belki de onun hakkında yanlış karar vermiş olabileceğini düşündüğünden bunu fark etmek genç kızı tedirgin etti. Ağabeyi ile Thornton arasındaki düelloyla sonuçlanan o korkunç hafta sonundan beri, ilk kez, Ian'la arasında geçenleri yeniden değerlendirmeyi kabul etti olayları değil, nedenlerini. Şimdiye kadar, bu olayları izleyen rezaletin utancına dayanabilmek için, tıpkı Robert'in yaptığı gibi, Ian'ı suçlamak yolunu seçmişti.

Elizabeth, şimdi yaşça daha büyük ve daha olgundu. Bu kez onunla karşılaştığında, onu suçlayarak olayların içinden sıyrılamayacağı farkındaydı. Ian'ın Lucinda'yla kendisini karşısında görünce takındığı kaba tavır bile geçmişteki olaylar yüzünden, eskiden yaptığı gibi, sadece onu suçlamasına neden olamazdı.

Bulaşıkları ağır ağır yıkarken, o günlere döndü ve kendisini gerçekte olduğu gibi gördü: Bir erkeğe delicesine sevdalanmış ve bu nedenle budalaca davranmıştı; olup bitenlerden o da Ian kadar suçluydu. Elizabeth tarafsız olmaya karar vermişti. İki yıl önceki davranışlarını ve yaptığı hataları tekrar gözden geçirdi ve Ian'inkileri. Bir kere onu korumaya kalkışarak ve onun tarafından korunmayı isteyerek budalalık etmişti. On yedi yaşındaydı. Ian'ın sesi, gözleri ve dokunuşuyla onda uyandırdığı akla aykırı ve adlandırılmayan duygulara yenilmekten korkacağına, onunla kulübede buluşmaktan korkmalıydı.

Ondan korkmakta haklı olurdu. Ama o, kendisinden, Robert'in ve Havenhurst'un geleceğiyle oynamaktan korkmuştu. Elizabeth, olay başka türlü gelişseydi bunları yapacağını acı bir biçimde fark etti. O hafta sonu Ian Thornton ile birlikte bir gün, birkaç saat daha geçirseydi, tedbir ve akıllı bir kenara

atıp, onunla evlenirdi. Bunu o zaman da hissetmiş, bu yüzden Robert'in hemen gelip onu alması için haber göndermişti.

Hayır, Elizabeth, kendini uyarıp, hatasını düzeltti. Ian'la evlenmek onun için hiçbir zaman ciddi bir tehlike olmamıştı. İki yıl önce Elizabeth'e kendisiyle evlenmek istediğini söylemişti, ama onun asıl istediği evlenmek değildi. Bunu Robert'e de itiraf etmişti. Bu anı onu öfkeliyordu. Ancak, sakinleşmesine neden olan başka bir şey hatırladı. İki yıldan beri ilk kez, sosyeteye takdim edilmeden önce, Lucinda'nın kendisine verdiği öğütleri hatırlamıştı. Lucinda, bir kadının, her hareketiyle bir erkeğe, kendisinin yanında kibar bir beyefendi gibi davranmasını beklediğini belirttiğini ısrarla söylerdi. Besbelli, Lucinda, Elizabeth'in karşılaşacağı erkeklerin sözde beyefendi olmalarına rağmen, kimi zaman beyefendilikle bağdaşamayacak davranışlar içinde olabileceklerini biliyordu. Lucinda'nın haklı olduğu kabul edilecek olursa, o hafta sonu olanlardan Elizabeth'in sorumlu olmadığı söylenemezdi. İlk tanıştıkları andan itibaren, Ian'da, kurallara uygun davranan ve karşısındaki erkekten de bu standarda uygun tavırlar bekleyen bir genç kız izlenimini uyandırmamıştı. Hepsi bir yana, ondan kendisini dansa kaldırmasını istemişti. Bu düşüncenin sonucunda, kafasında, Ian'ın yaptığını yüksek sosyete kabul gören bir beyfendinin de yapabileceği konusunda kuşular uyandı. Büyük bir olasılıkla Ian onu gerçekte olduğundan daha rahat bir kız sanmış ve bundan yararlanmak istemişti. Elizabeth daha tecrübeli ve daha kurnaz olsaydı bunu bilir ve Ian'ın kendisinden beklediği gibi davranırdı. Elizabeth, şimdi tarafsız düşünebilen bir yetişkin olarak, yüksek sosyetenin dışladığı bir insan olan Ian'ın, sosyetenin gözde bekârlarının yapacağından daha kötü bir şey yapmamış olduğunu anlıyordu. Genç kız balolarda yabancı erkeklerle kırıştıran evli kadınlar

görmüş, bir iki çalıntı öpücüğe, ceza olarak da bir kadın yelpazesıyla erkeğin koluna indirilen cilveli bir darbeye- ya da küçük bir kahkahayla karışık, kendine hakim olmasını söyleyen bir kadın sesine bile tanık olmuştu. Elizabeth, gülümseyerek, Ian Thornton'un, fazla ileri gittiği için, koluna bir darbe yerine bir kurşun yediğini düşündü. Ama gülümsemesi bu kez memnuniyetten değil, olayın bir kara mizah niteliği taşımasındandı. Onunla serada yakalanmasaydı belki de o hafta sonu yaşadıklarının Elizabeth'e Ian'ı düşünerek içinin sızlaması dışında hiçbir zararı olmayacaktı.

Sonuçta, olup bitenlerin büyük bir kısmı onun saflığından kaynaklanmıştı. Nasıl olduysa, bunları düşünmek, uzun bir zamandan beri ilk defa olarak kendisini rahat hissetmesine neden oldu. Yaklaşık iki yıldan beri, elinde olmadan içinde biriktirdiği öfke yok oldu, sanki omuzlarından bir yük kalktı; hafifledi.

Elizabeth kurulama bezini eline aldı ve birden durdu. Acaba, bu adamı aklamak için mazeretler mi uyduruyordu? Ama bunu hangi nedenle yapıyor olabilirdi? Bulaşıkları kurularken bunları düşünmeye devam etti. Bu sorunun cevabı şuydu: Elizabeth'in şu anda o kadar çok sorunu vardı ki, Ian Thornton'a duyduğu düşmanlıktan kurtulursa, bu sorunlarla başa çıkması daha kolay olacaktı. Bu çok mantıklı ve olası görünüyordu. Bu yüzden Elizabeth de bu cevabı benimsedi.

Bulaşıkları kurularıp yerlerine kaldırdıktan sonra tasın içindeki suyu dışarı döktü ve kafasını kurcalayan düşünceleri unutmak için yapacak bir şeyler arayarak evin içinde dolaşmaya başladı.

Yukarı kata çıkıp yanında getirdiği kâğıtlarla kalemi aldı ve Alexandra'ya mektup yazmak üzere mutfığa döndü. Ama birkaç dakika sonra sıkılıp devam edemeyeceğini anladı. Dışarıda harika bir hava vardı. Balta sesleri artık duyulmadığı için Ian'ın işini bitirdiğini

anlamıştı. Kalemini bırakıp dışarı çıktı. Gidip ahırdaki ata baktı. Nihayet, evin arka tarafındaki çiçeklerin arasında büyümüş olan otları yolmaya karar verdi. Burası eskiden bahçeydi ama bakımsızlıktan her tarafı yabancı otlar bürümüş, çiçekler onların arasından başlarını çıkarmaya çalışıyorlardı. Eve dönüp bir çift erkek eldiveni ve üstüne diz çökebileceği bir bez buldu ve tekrar dışarı çıktı. Büyük bir kararlılıkla, birkaç hercai menekşesinin aralarından başlarını uzatıp güneş ve havaya kavuşmaya çabaladıkları otları yolmaya başladı. Güneş ağır ağır batıya doğru yol alırken, Elizabeth otların büyük bir kısmını yolmuş, hercai menekşelerinin yanı sıra, birkaç çan çiçeğini de ortaya çıkarmıştı. Sonra çan çiçeklerini söküp düzgün sıralar halinde dikti. Böylece gelecekte, renklerinin güzelliği daha belirgin bir biçimde ortaya çıkacaktı.

Elinde bahçivan belyeyle, ara sıra durup aşağıdaki vadiye bakıyordu. Ağaçların arasında mavi bir çizgi, bir kurdele gibi uzayıp gitmekteydi. Kimi zaman bir hareket görüyordu. Bu, Ian'ın oltasını suya

bırakan kolu olmalıydı. Genç adam, bunun dışında hiç kıılmıdamadan duruyordu. Bacakları hafifçe aralıktı. Kuzeydeki kayalık dağları seyrediyordu.

İkincinin geç saatlerinde, Elizabeth diktiği çan çiçeklerinin nasıl görüldüğüne bakmak için geriye doğru kaykıldı. Yanında, kuru yapraklarla sabahtan kalan kahve taneciklerinden hazırladığı bir karışım duruyordu. Çiçeklere güç vermek ister gibi, "Bakın hem gıdanız var hem de hava alıyorsunuz," dedi. "Kısa bir zaman içinde çok mutlu olacak ve güzelleşeceksiniz."

Ian arkasından, "Çiçeklerle mi konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Elizabeth irkildi. Utanmıştı Gülerek, "Onlarla konuşmamdan hoşlanıyorlar," dedi. Bu sözlerinin konunun yabancıları olan birine çok saçma geleceğini biliyordu. "Bizim bahçıvan, çiçekler dahil, bütün canlıların şefkate ihtiyacı olduğunu söylerdi," diye ekledi. Sonra yeniden işinin başına döndü.

Hazırladığı karışımın geri kalanını çiçeklerin etrafına serpip ayağa kalktı ve ellerini birbirine sürttü. Bahçeye çıkmadan önce Thornton hakkında düşündükleri genç adama duyduğu düşmanlığı öylesine azaltmıştı ki şimdi ona sakın ve tarafsız bir gözle bakabiliyordu. Beri yandan, bir konuğun, bahçesinde bir işçi gibi çalışmasının ona garip geleceğini düşündü. Bahçeyi göstererek, "Umarım sizce bir sakıncası yoktur," dedi. "Ama otlar çiçekleri boğuyordu. Zavallıcalar nefes atamıyorlardı. Gelişebilmek için biraz yere ve gıdaya ihtiyaçları vardı. Bunun için yalvarıyorlardı."

Ian'ın yüzünde anlatılamaz bir ifade belirdi, "Yalvardıklarını duydunuz mu?" Elizabeth kıkırdayarak, "Elbette hayır," dedi. "Ama onlara özel bir yemek hazırladım. Bu gıdanın onlara bu yıl pek faydası olmaz. Ama gelecek yıl çok daha mutlu olacaklarını biliyorlar..."

Elizabeth sustu. Çiçeklere yemek hazırladığını söylediğinde Ian'ın onlara endişeyle baktığını görmüştü. Güldü. "Onlara, aniden soluvermelerini bekler gibi bakmayın," dedi. "Onların yemekleri bizimkinden çok daha iyi oldu. Bahçıvanlığım aşçılığımın çok daha iyidir." Ian'ın bakışları çiçeklerden Elizabeth'e kaydı. Düşünceliydi. Elizabeth, "Eve gidip yıkanayım," dedi ve arkasına bakmadan yürüdü. Bu nedenle, Ian'ın onu seyretmek için eve doğru döndüğünü görmedi.

Elizabeth ocakta ısıttığı suyu bir ibriğe koyup yukarı çıkardı. Sonra tekrar su getirmek için dört kere daha inip çıktı. Bedenini ve saçlarını yıkayacaktı. Çünkü yolculuk ve bu gün bahçede çalışmak kendisini iyice pis hissetmesine neden olmuştu.

Bir saat sonra, şeftali rengi, kısa karpuz kollu, sade bir elbise giydi. Elbisenin yüksek beline, şeftali rengi ince bir kurdele bağlamıştı. Saçları hâlâ nemliydi. Yatağın üstüne oturarak, kurutmak için ağır ağır saçlarını fırçaladı. Bir yandan da, içinden gülererek, giysilerinin İskoçya'daki bu eve hiç yakışmadığını düşünüyordu. Saçları kuruyunca, aynanın karşısına

geçti ve onları gelişigüzel tepesine topladı. En küçük bir esintide dağılıp omuzlarına dökülecekleri kesindi. Hafifçe başını salladı. Şimdi saçları omuzlarındaydı. Onları öylece bırakmaya karar verdi. Hâlâ neşeli ve iyimserdi. Bundan sonra hep böyle olacağından emindi. Elizabeth aşağı indiğinde, Ian elinde bir battaniyeyle arka kapıya gidiyordu. "Hâlâ gelmediklerine göre, bir şeyler yesek iyi olur, diye düşündüm," dedi. "Dışarıda ekmek ve peynir var."

Temiz bir beyaz gömlek ve açık kahverengi bir pantolon giymişti. Genç kız onun arkasından dışarı çıkarken, ensesindeki saçların hâlâ ıslak olduğunu gördü.

Dışarıya çıkınca, battaniyeyi otların üzerine serdi. Elizabeth de kenarına oturdu. Dağlara bakıyordu.

Ian onun yanına oturduktan birkaç dakika sonra, genç kız, "Saat kaç olabilir?" diye sordu.

"Sanırım dört dolaylarında olmalı."

"Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekmez miydi?"

"Evlerini bırakıp buraya çalışmaya gelmeye istekli kimseleri bulmakta zorlanmışlardır büyük bir olasılıkla."

Elizabeth başını salladı. Manzaranın ihtişamına kendisini kaptırmıştı. Ev bir yaylanın kenarındaydı. Arka bahçenin bittiği yerde aşağıdaki vadiye doğru inen bir yamaç başlıyor, vadideki ağaçların arasından bir dere akıyordu. Vadinin üç tarafında, birbiri üstüne yığılmış gibi duran, kır çiçekleriyle kaplı tepeler vardı. Her taraf yemyeşildi. Manzara öylesine güzel ve vahşiydi ki, Elizabeth, uzun bir süre, garip bir huzur duyarak, büyülenmiş gibi kıılmıdamadan oturdu. Nihayet aklına bir şey geldi ve endişeli bir yüz ifadesiyle Ian'a baktı. "Balık tutabildiniz mi?" "Birkaç tane tuttum. Onları temizledim bile."

Elizabeth, sırtarak, "Evet ama nasıl pişirileceğini biliyor musunuz?" diye karşılık verdi. Ian dudak bükerek, "Evet," dedi. "İtiraf etmeliyim ki bunu duyunca ferahladım."

Ian bacaklarından birini kendine doğru çekerek, elini dizine dayadı ve kıza dönerek, samimi bir merakla yüzüne baktı. "Bahçıvanlık toprakla uğraşmak ne zamandan beri gelin adayı olarak sosyeteye takdim edilen genç kızların eğlenceleri arasına girdi?" diye sordu. Elizabeth, "Ben artık gelin adayı olarak sosyeteye takdim edilen bir genç kız değilim," diye cevap verdi. Ian'ın bu sözlerin peşinden bir açıklama beklediğini hissedince de, "Söylenildiğine göre, annemin babası bir bahçecilik uzmanıymış. Bitkilere ve çiçeklere duyduğum sevgiyi ondan almış olabilirim. Havenhurst'un bahçeleri onun eseriymiş. Ben, bahçeleri genişlettim ve birkaç yeni çiçek türü ekledim."

Havenhurst'den söz ederken yüz hatları yumuşamış ve parlak yeşil gözleri birer mücevher gibi ışıltılamıştı. Ian, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama dayanamadı. "Havenhurst da ne?" diye sordu. Genç kızın kendisi için özel anlamı olan bir konuda konuşmasına fırsat vermek istemişti.

Genç kız, tatlı bir gülümsemeyle, "Evim," dedi. "Havenhurst, yedi yüzyıldan beri ailemizin malıdır. İlk sahibi olan kont bu araziye bir şato yaptırmış. Şato o kadar güzelmiş ki on dört kez saldırıya uğramış ve kuşatılmış. Ama tek bir kez bile teslim olmamış. Yüzyıllarca sonra, atalarımızdan biri şatoyu yıkıp yerine klasik Yunan tarzında bir malikâne yaptırmak istemiş. Ondan sonra gelen altı kont, bu malikâneyi genişletip daha modern hale getirmişler. Nihayet şimdiki halini almış. Kimi zaman," diye devam etti; "Onun ayakta kalmasının bana bağlı olduğunu düşünüp heyecanlanıyorum."

"Bana kalırsa bunun sorumluluğu size değil, amcanıza ya da ağabeyinize düşer." "Hayır, sorumluluk bana ait." Ian onun Havenhurst'den hayatındaki en önemli şeymiş gibi söz etmesine şaşırılmıştı. "Nasıl size ait olur?" diye sordu.

"Ailemizin kurallarına göre, Havenhurst, en büyük erkek evlada kalıyor. Erkek evladın olmadığı hallerde kız evlada geçiyor; daha sonra da onun çocuklarına. Amcam ona sahip olamadı çünkü kendisi babamdan küçüktü. Bana kalırsa malikânenin ayakta kalabilmesi için beş kuruş harcamayı da bu yüzden. Havenhurst, hiçbir zaman onun umurunda olmadı." Ian, "Ama ağabeyiniz var," diye hatırlattı. Elizabeth, iki yıl önceki olaylar hakkında düşünmüş ve vardığı sonuçlar onu o kadar rahatlatmıştı ki, ağabeyinden söz ederken hiç tedirgin olmadı. "Robert benim öz ağabeyim değildir," dedi. "Annem yirmi bir yaşında dul kalmış. Robert'e hamileymiş. Onu doğurduktan sonra babamla evlenmiş. Babam Robert'i yasal olarak evlat edinmiş ama bu miras anlaşmasının kurallarını değiştirmiyor. Kurallara göre, varis Havenhurst'u satabilir ama mülkiyetini başka bir akrabaya devredemez. Bu kural, aile fertlerinden birinin ya da aileye mensup bir grubun varise baskı yaparak mülkiyeti ele geçirmesini engellemek için konmuş. Böyle bir şey, on beşinci yüzyılda büyük annelerimden birinin başına gelmiş ve yıllar sonra, onun ısrarıyla-, anlaşmaya bir şerh düşülmüş." Elizabeth, gülümseyerek, "Kontesin kızı bir Galli'ye aşık olmuş. Adam alçağın biriymiş. Aslında kızı değil, Havenhurst'u istiyormuş. Onu kızın elinden almasını önlemek için, Kontes ve eşi anlaşmaya son bir kural daha eklenmesini sağlamışlar." Elizabeth'in anlattıkları o kadar ilgi çekiciydi ki, Ian kendini tarihe kaptırmıştı. "Neymiş bu kural?" diye sordu.

"Bu kurala göre, Havenhurst'un varisi vasisinin istemediği biriyle evlenemez. Bu, teoride, kadınların, dolandırıcılara av olmasını önlemek içindi. Siz de bilirsiniz, bir kadının mülkünü elinde tutması her zaman kolay olmuyor."

Şu anda, Ian'ın bildiği tek bir şey vardı. Bir oda dolusu erkeğe karşı onu savunan ve şehvetle öpen bu güzel kız, artık bir erkeğe değil, bir taş yığına tutkuyla bağlıydı. İki yıl önce, onun, çoktan -kuşkusuz aşâğılık biriyle nişanlanmış bir gelin adayı ve bir kontes olduğunu öğrendiğinde öfkeden çılgına dönmüş, yatağını ısıtacak daha heyecan verici birini aramaya başlamıştı. Oysa şimdi, onun züppe nişanlısıyla evlenmemiş oluşu Ian'ı tedirgin etmeye başlamıştı. Bunun nedenini sormaya hazırlanırken, genç kız, "İskoçya, tahmin ettiğimden de güzelmiş," dedi. "Ne açıdan?"

"Düşündüğümünden daha vahşi, daha ilkel. Burada erkeklerin av köşkleri olduğunu biliyordum ama bu köşkerlerin daha konforlu olduğunu ve uşakları bulunduğunu sanıyordum. Eskiden sizin eviniz nasıldı?" Ian, "Vahşi ve ilkel," diye cevap verdi. Elizabeth'in kafası karışmıştı. Ian'a hayretle bakıyordu. Genç adam peynir ekmek artıklarını topladı ve çevik bir hareketle ayağa kalktı. Alaycı bir sesle, "Şu anda benim evimdesiniz," dedi. Elizabeth de ayağa fırladı. "Neredeyim?" "Benim evimde."

Karşı karşıya duruyorlardı. Elizabeth utancından kıpkırmızı olmuştu. Rüzgâr Ian'ın siyah saçlarını dağıtıyordu. Yakışıklı yüzünde soyluluğun ve gururun damgası vardı. Kaslı bedeninden ilkel bir güç

fişkırıyordu. Elizabeth, onun ana vatanının kayalık dağları kadar haşın ve nüfuz edilmez görüldüğünü düşündü. Özür dilemek için ağzını açtı ama bunun yerine, farkında olmadan, dudaklarından, düşüncelerini dile getiren şu sözler döküldü: "Size yaklaşıyor."

Elizabeth, Ian'ın kayıtsız bakışları karşısında kıvıldamadan duruyor, gözlerini ondan kaçırmıyordu. Kızarmamaya çalışıyor, başını çevirmiyordu. Güzel ve narin yüzünü çerçeveleyen altın saçları, rüzgârın etkisiyle sağa sola uçuşuyordu. Dev gibi bir adamın karşısında duran narin kırılğan bir yaratığa benziyordu. Sarışın ve esmer, güçlü ve narin, inatçı bir gurur ve çelik gibi bir irade her bakımdan birbirlerinin zıddıydılar. Bir zamanlara bu çelişkiler onları birbirlerine çekmişti; şimdi ise ayırıyordu. Şimdi her ikisi de yaşça daha büyük, daha olgundular ve oracıkta, otların üstünde, aralarında ağır ağır oluşmakta olan çekime karşı koyabilecek kadar güçlü olduklarına inanıyorlardı, lan, yumuşak bir sesle, "Ama size yakışmıyor," diye cevap verdi.

Bu sözler üzerine Elizabeth onları sarmakta olan büyüden kurtuldu. Buraya hiç uymayan giysisi ve yumuşak ayakkabılarıyla bir salon kelebeği gibi görüldüğünüm farkındaydı. Aksilenmeden, "Hayır," dedi.

Ian eve girerken, genç kız eğilip yerdeki battaniyeyi aldı. Thornton, içeride, ertesi gün ava giderken yanına alacağı silahları temizlemek ve kontrol etmek için, masanın üstüne yağmaya başlamıştı. Elizabeth, onun, silahları, şöminenin üstündeki raftan almasını seyretti. Bu arada gözü, Alexandra'ya yazmaya başladığı mektuba kaydı. Eve gidene kadar bu mektubu arkadaşına göndermesi mümkün olmayacaktı. Bu nedenle onu bitirmekte acele etmesine gerek yoktu. Ancak, yapacak başka bir şeyi olmadığı için, oturup yazmaya başladı. Mektubun ortasına gelmişti ki dışarıda bir silah patladı. Sinirli bir şaşkınlık içinde doğruldu. Ian'ın evin bu kadar yakınında nereye ateş ettiğini merak etmişti. Açık kapıya doğru yürüyüp dışarı baktı, lan dün masanın üstünde duran tabancayı dolduruyordu. Onu havaya kaldırıp, bilinmeyen bir hedefe doğru ateş etti. Tekrar doldurup tekrar ateş etti. Nihayet Elizabeth, merak içinde dışarı çıktı. Gözlerini kısarak, Ian'ın nereye ateş ettiğini görmeye çalışıyordu. lan, göz ucuyla onun şeftali .rengi elbisesine baktı ve döndü. Elizabeth, onu seyrederken yakalandığı için utanmıştı. "Hedefi vurdunuz mu?" diye sordu.

"Evet." Elizabeth burada hapisti ve besbelli silah kullanmayı biliyordu, lan terbiye gereği, onun biraz eğlenmesi için birkaç atış yapmasına izin vermeye karar verdi. "Denemek isterminisiniz?"

Elizabeth, "Bu hedefin büyüklüğüne bağlı," diye cevap verdi ama ona doğru yürümeye başlamıştı bile. Mektup yazmaktan başka oyalanacak bir şey bulduğuna çok sevinmişti. Ian'ın keyfi yerinde olduğunda arkadaşılığının tadına doyum olmuyordu. Ama genç kız bunu düşünmedi. Aklına böyle bir şey gelse bile onu hemen unutmaya ve başka şeyler düşünmeye çalışıyordu.

Elizabeth yanına gelince, lan, "Silah kullanmayı size kim öğretti?" diye sordu.

"Arabacımız."

Ian, şakacı bir sesle, "Ağabeyinizin öğretmesinden daha iyi olmuş," dedi. Doldurduğu silahı genç kıza verdi. "Hedef şu ilerideki çıplak dal," dedi. "Ortasında tek bir yaprak sallanan..." Elizabeth onun Robert'le yaptığı düellodan alay eder gibi söz etmesi karşısında irkildi. "O düello konusunda gerçekten çok üzgünüm," dedi. Sonra, bütün dikkatini, o an için küçük dala verdi.

Ian omzunu bir ağacın gövdesine dayayarak, kızın ağır silahı iki eliyle kavramasını ve dikkatini toplamak için dudaklarını ısırmasını eğlenerek izliyordu. "Ağabeyiniz çok kötü bir nişancı," dedi.

Kız ateş etti ve kurşun dalın dibine isabet etti. Ağzını çarpıtarak gülümsedi, "Ben onun gibi değilim." Düello konusu açıldığına ve lan bu konuda şaka yapmak istediğine göre, çekinmeden, "Onun yerinde ben olsaydım," dedi; "Sanırım..."

Ian kaşlarını kaldırdı, "Umarım ateş etme sırasının sizde olduğunun söylenmesini beklerdiniz, öyle değil mi?"

Elizabeth'in gülümsemesi soldu. "Elbette o da var," diye cevap verdi. O anda lan bundan emindi. Onun hakkında bütün bildiklerine rağmen, genç kıza baktığında onda yüreklilik ve gençlere özgü bir cesaret görüyordu. Kız silahı ona geri verdi ve lan ona bir başka dolu silah uzattı. Düello konusunu kapatarak, "Deminki atışımız hiç fena değildi," dedi. "Ama hedef, yapraklar değil, dal. Dalın ucu."

Elizabeth silahı yukarı doğru kaldırdı. Dikkatle nişan alırken, "Siz de hedefi tutturamamış olmalısınız," diye cevap verdi. "Dal hâlâ yerinde duruyor." "Doğru ama ben ateş etmeye başladığımda daha uzundu."

Elizabeth şaşkınlıktan ona baka kaldı. Kulaklarına inanamıyordu. "Dalın ucunu mu koparıyordunuz? " Ian, kızın elindeki silahın namlusuna bakarak, "Her atışta bir parça koparıyordum," dedi. Elizabeth bir yaprak daha vurdu ve silahı ona uzattı.

Thornton, "Fena değilsin," diye iltifat etti. Elizabeth çok iyi bir nişancıydı. Ian'ın yüzündeki gülümsemeden bunu anladığı belli oluyordu. Kıza dolu bir silah daha verdi. Elizabeth, başını salladı. "Sizi seyretmeyi tercih ederim."

"Söylediklerimden şüphe mi ediyorsunuz?"

"Genel olarak biraz şüpheli olduğumu söyleyebilirim."

Ian silahı alıp yavaşça doğrulttu ve nişan almak için duraklamadan ateş etti. Daldan bir santim boyunda bir parça kopup yere düştü. Elizabeth o kadar etkilenmişti ki yüksek sesle güldü. Hayran olduğunu belli eden bir gülümsemeyle, "Biliyor musunuz?" dedi. "Şu ana kadar, Robert'in çizmesinin püskülünü isteyerek vurduğunuza pek inanmamıştım!" Ian bu sözlerden hoşlanarak gülümsedi ve silahı doldurarak kıza uzattı "O sırada içimden başka bir yere ateş etmek geliyordu."

Elizabeth silahı ondan alırken, "Böyle bir şey yapmazdınız," dedi ve hedefe doğru döndü. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Anlaşmazlıklar yüzünden insanları öldürmeyi doğru bulmadığınızı bana kendiniz söylemişsiniz. "

Silahı hafifçe kaldırdı; nişan alıp ateş etti ve ıska geçti. "Hafızam çok güçlüdür. "

Ian diğer silahı aldı; hedefe doğru dönerek, "Bunu duyduğuma şaşırdım," dedi. "Tanıştığımızda nişanlı olduğunuzu unutmuşunuz." İlgisizce, "Söylesenize o züppe kimdi?" diye sordu; nişan alıp ateş etti ve yine hedefi vurdu.

Elizabeth elindeki silahı dolduruyordu. Ian'ın sözlerini duydu ama anlayamadı. Durakladı; sonra işine devam etti. Genç adamın sıradan bir şey gibi sorduğu bu soru Elizabeth'in daha önceki düşüncelerinde haklı olduğunu gösteriyordu. Olgun insanlar flörtü ciddiye almıyorlar ve daha sonra, şu anda olduğu gibi, bu konuda birbirleriyle şakalaşmaları doğal sayılıyordu. Thornton, diğer iki silahı doldururken, genç kız, bu konuda şakalaşmanın, kendisinin yaptığı gibi, geceler boyu uykusuz kalıp acı çekmekten çok daha güzel olduğunu düşündü. Ne kadar aptalca davranmıştı. Şu anda da konuyu hafife almayı açıkça konuşmayı reddedecek olursa, aptal durumuna düşecekti. Ancak, bunları, silahlarla oynarken konuşmak biraz garip hatta komik- görünüyordu. Ian ona bir silah uzattığında Elizabeth bunu düşünerek gülümsemekteydi. Döndü, nişan alırken, "Kont Mondevale'nın züppe olduğu söylenemez," dedi.

Ian şaşırmıştı ama sesi yumuşaktı. "Demek Mondevale'di, öyle mi?"

"Hmmm." Elizabeth dalın ucunu havaya uçurdu ve neşeye güldü. "Vurdum. Siz üç kez vurdunuz, ben bir kez." Ian gülerken, "Altı kez," diye düzeltti.

"Size yetişeceğim. Haberiniz olsun." Ian ona bir silah uzattı. Elizabeth tek gözünü kapayarak dikkatle nişan aldı. "Niçin ayrıldınız?"

Genç kız şaşırp gerginleşti. Sonra onun olayı ciddiye almayan, şakacı tavrını benimseyerek, "Kont Mondevale nişanlısının sizinle ücra yerlerdeki kulübelerde ve seralarda buluşmasını taşıyamadı," dedi. Ateş etti ama hedefi vuramadı.

Ian hedefe doğru dönerken, duraklayıp silahı sildi ve "Bu sezon kaç talip var?" diye sordu. Elizabeth onun kendisiyle evlenmek isteyen kaç kişi olduğunu sorduğunu anlamıştı. Gururu, uzun zamandan beri kimsenin ona talip olmadığını söylemesine engeldi. Evi aşk tanrılarıyla dolu olan iri yarı talibi aklına geldi. Thornton sosyeteyle fazla içli dışlı olmadığından son damat adaylarının ikisini de tanıması olasılığı çok zayıftı. Tanışa bile onlar hakkında ayrıntılı bilgi sahibi olamazdı. Ian silahını kaldırırken, Elizabeth, "Taliplerden biri Sir Francis Belhaven," dedi.

Thornton daha önce yaptığı gibi hemen ateş etmedi. Nişan alması uzun bir an sürdü. "Belhaven yaşlı bir adamdır," dedi. Silah patladı ve dal parçalandı. Dönüp Elizabeth'e baktığında gözlerindeki sıcaklık kaybolmuştu. Sanki kıza verdiği değer azalmıştı. Elizabeth bunu kendisinin uydurduğunu düşündü. Onunla tatlı tatlı sohbet etmeyi sürdürmekte kararlıydı. Sıra kendisinde olduğu için silahlardan birini alıp hedefe doğrulttu. "Diğeri kim?"

Ian'ın, sporcu talibinin yaşına kusur bulamayacağını düşünerek rahatladı ve ona hafifçe tepeden bakarak gülümsedi. "Lord John Marshman," dedi ve tetiği çekti. Ian'ın kahkahası neredeyse silah

sesini bastıracaktı. "Marchman ha!" Elizabeth kaşlarını çatarak ona baktı ve silahın kabzasıyla midesine dokundu. "Şaka yapıyor olmalısınız!" "Bana hedefi şaşırttınız."

Ian duyduklarına inanmamış gibiydi. Kıza, küçümseyerek bakıyor, eğlendiği belli oluyordu. "Tekrar ateş edin."

"Hayır, siz gülerken yapamam. Yüzünüzdeki ifadeyi de değiştirirseniz sevinirim. Lord Marchman çok iyi bir insandır."

Ian'ın sırtışı rahatsız ediciydi. "Evet, öyledir," dedi. "Sizin atış yapmayı sevmeniz de iyi bir şey. Çünkü Marchman silahları ve oltalarıyla uyur. Hayatınızın geri kalan kısmını derelerden geçerek ve ormanlar içinde yolunuzu bulmaya çalışarak geçireceksiniz." Elizabeth soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışarak, "Ben balık tutmaktan hoşlanırım," dedi. "Sir Francis'e gelince, benden biraz daha yaşlı olabilir ama yaşlı kocalar genç kocalardan daha şefkatli ve hoşgörülü olabilirler." Ian kısaca, "Hoşgörülü olmak zorunda," dedi. Silahlara döndü. "Yoksa kurşunu yer." Elizabeth, aralarında geçenlere tecrübeli insanlara yaraşır bir hoşgörüyü bakıp, hafife almaya karar verdiği sırada, onun kendisine saldırmasına kızdı. "Olgun ve tutarlı davranmadığınızı söylemek zorundayım," dedi.

Aralarındaki ateş kes sona ermek üzereydi. Thornton'un koyu kahverengi kaşları çatıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Elizabeth ona doğuştan soylu olan insanlara özgü bakışlarla tepeden baktı. Sakin bir sesle konuşmak için büyük bir güç sarf ederek, "Şu demek oluyor ki," dedi; "Gerçekte siz, kendiniz aramızda geçenleri önemsiz bir eğlence olarak gördüğünüz halde, bana kötü bir şey yapmışım gibi davranmaya hakkınız yok bunu kendiniz söylemişsiniz; inkar etmek anlamsız olur." Ian söze başlamadan önce elindeki silahı doldurdu. Yüzünde ciddi bir ifade verdi ama sesi kayıtsızdı. "Benim hafızam sizinki kadar güçlü değil. Bunu kime söylemişim?" Genç adamın yapmacık davranışı Elizabeth'in sabrını taşırmıştı. "Kime olacak, ağabeyime," dedi.

"Ah, evet; saygıdeğer Robert'e." Saygıdeğer kelimesini üzerine basarak söylemişti. Dönüp ateş etti ama ıska geçti.

Elizabeth şaşırarak, "Aynı ağaca bile isabet ettiremediniz," dedi. Ian, düşünceli bir yüz ifadesiyle silahları kılıflarına koymaya başlayınca da, "Onları temizleyeceğinizi söylemiştiniz," diye ekledi. Thornton başını kaldırıp ona baktı ama genç kızın orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Onları yarın temizlemeye karar verdim," dedi. Sonra, içeri girip silahları rafın üstüne koydu. Sonra masanın başına gidip Madeira şarabına uzandı ve bardağını doldurdu. Yüzü asık ve düşünceliydi. Kendi kendine, ağabeyi Elizabeth'e bu yalanı söylediğinde kızın neler hissettiğinin umurunda olmadığını söylüyordu. Bir kere, o sırada Elizabeth başkasıyla nişanlıydı ve kendisinin de itiraf ettiği gibi, aralarındaki ilişkiye geçici bir flört gözüyle bakıyordu. Robert'in yalanı nedeniyle sadece gururu kırılmış olabilirdi ki bunu da hak etmişti. Üstelik Ian kendisine, başkasıyla sözlü olduğunu, o güzel kadının, nişanlısının sürekli Elizabeth Cameron'u düşünmesinden daha iyi şeyler hak ettiğini hatırlatıyordu. Elizabeth, "Kont Mondevale nişanlısının sizinle ücra yerlerdeki kulübelerde ve seralarda buluşmasını taşıyamadı" demişti.

Besbelli nişanlısı onu Ian yüzünden terk etmişti. Genç adam üstesinden gelemediği bir suçluluk duyuyordu. Elizabeth'e bir kadeh şarap ikram etmek amacıyla şişeye uzandı. Şişenin yanında Elizabeth'in arkadaşına yazdığı mektup duruyordu. Mektup, "Çok Sevgili Alex..." diye başlıyordu. Ama Ian'ın çene kaslarının seğirmesinin nedeni bu kelimeler değil, genç kızın, okunaklı, düzgün ve güzel yazısıydı. Bunun, Ian'la serada buluşmak için onu çağırarak yazdığı pusuladaki okunaksız karalamayla ilgisi yoktu. Ian onu okuyabilmek ve kızın ne istediğini anlayabilmek için epey uğraşmıştı. Mektubu eline alıp gözlerine inanamayarak baktı. Vicdanı onu şiddetle rahatsız etmeye başlamıştı. Serada kız sıkıştırmaya çalıştığını hatırladı ve acı bir suçluluk duydu. Ian, Madeira şarabını bir dikişte içti. Kendisine karşı duyduğu nefreti unutmak ister gibiydi.

Sonra ağır adımlarla dışarı çıktı. Elizabeth, biraz ötede, çimlerle kaplı düzlüğün bittiği yerde duruyordu. Biraz önce orada atış talimi yapmışlardı. Rüzgâr ağaçları hışırdatıyor ve genç kızın güzel saçlarını dağıtıyordu, pırıltılı bir duvak gibi omuzlarına yayıyordu. Onun birkaç adım ötesinde durdu. Şimdi onu uzun zaman önce olduğu gibi görüyordu: Gece mavisini giysisinin içinde merdivenlerden inen soylu ve genç bir tanrıça uzak ve erişilmez bir oyun odasında bir sürü erkeğe meydan okuyan

öfkeli bir melek; oduncu kulübesinde, ıslak saçlarını ateşin önünde kurutmaya çalışan baştan çıkarıcı bir kadın; son olarak da, kendisini öpmesini engellemek için, Ian'ın ellerine çiçek saksıları tutuşturan korku içinde küçük bir kız. Derin bir nefes alıp, ona dokunmamak için, ellerini ceplerine soktu. Elizabeth ona bakarak, "Şahane bir manzara," dedi. Ian onun sözlerine cevap vereceğine, tekrar derin bir nefes aldı ve soğuk bir sesle, "O son gece olanları bana tekrar anlatmanızı istiyorum," dedi. "Seraya niçin gelmiştiniz?"

Elizabeth, şaşkınlığını belli etmedi. "Oraya niçin geldiğimi biliyorsunuz," diye cevap verdi. "Bana bir pusula göndermiştiniz. Pusulanın Charise'in kız kardeşi Valeire'den geldiğini sanmıştım. Seraya bu yüzden gittim. "

"Elizabeth, ben size pusula göndermedim. Bana bir pusula gönderildi."

Genç kız, tedirgin olarak içini çekti. Arkasındaki ağaca dayandı. "Bunu tekrar niye konuştuğumuzu anlamıyorum," dedi. "Bana inanmayacaksınız; ben de size inanmam." Ian 'dan öfkeli bir cevap bekliyordu. Ancak genç adam, "Size inanıyorum," diye cevap verdi.

"Evde, masanın üstünde bıraktığınız mektubu gördüm. Yazınız çok güzel."

Elizabeth hazırlıksız yakalanmıştı. Bakakaldı. Kararsız bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Ian, "Size gönderilen pusula," diye devam etti. "Nasıl bir yazıyla yazılmıştı?"

Genç kız, "Feci!" dedi. Sonra, kaşlarını kaldırarak, "Sera kelimesini yanlış yazmıştınız," diye ekledi.

Ian'ın dudaklarında neşesiz bir gülümseme belirdi. "İnanın bana, sera kelimesinin nasıl yazıldığını biliyorum," dedi. "El yazım sizinki kadar güzel olmayabilir ama okunaksız da değildir. Sözlerimden kuşku duyarsanız, içeri girdiğimizde bunu size kanıtlayabilirim." Elizabeth, o anda, onun yalan söylemediğini anladı. İçinde ihanete uğradığına dair korkunç bir şüphe uyandı. Ian, "İkimize de birer pusula gönderildi," diye devam etti. "Bu pusulaları ne siz, ne de ben yazmıştık. Sanırım, birisi orada birlikte görülmemizi istedi." Elizabeth, başını sallayarak, "Hiç kimse bu kadar kötü olamaz," diye itiraz etti. Mantığının doğru olarak kabul ettiği şeyi, kalbi yalanlamaya çalışıyordu. "Birisini bunu yaptı." Hayatında bir kere daha ihanete uğramayı kabul edemiyordu, "Böyle söylemeyin," diye bağırdı. Heyecan içinde, "Buna inanmam! Bir yanlışlık olmuş olmalı," diyordu ama o hafta sonu olup bitenler gözlerinin önünden geçmeye başlamıştı bile. Onun Thornton'u kandırıp kendisiyle dans etmesini sağlaması konusunda ısrar eden Valerie'ydi... Elizabeth oduncu kulübesine gittikten sonra Valerie ona imalı sorular sormuştu... Pusulayı getiren uşak onu Valerie'nin gönderdiğini söylemişti. Oysa kendisi Valerie'nin arkadaşı olduğuna inanıyordu. Güzel yüzlü, kurnaz bakışlı Valerie...

İhanetin acısı Elizabeth'i derinden sarstı. Duyduğu acıdan bedeninin param parça olmasını önlemeğe çalışır gibi kollarını kendi vücuduna doladı. Boğulur gibi bir sesle. "Bunu Valerie yaptı," dedi. "Pusulayı getiren uşağa onu kimin gönderdiğini sorduğumda, Valerie'nin gönderdiğini söylemişti." Arkadaşının davranışındaki acımasızlığı düşünerek ürperdi. "Ben pusulayı ona sizin verdiğinizi, onun da uşakla bana gönderdiğini sanmıştım."

Ian, kısaca, "Ben asla böyle bir şey yapmazdım." dedi. "Zaten yakalanacağımızdan korkuyordunuz."

Ian'ın öfkesi yüzünden olay daha da korkunç görünüyordu; çünkü, o bile buna kayıtsızca omuz silkip boş veremiyordu. Elizabeth yutkunarak gözlerini kapadı ve Valerie'yi parkta Mondevale'in arabasında gördüğünü hatırladı. Arkadaş bildiği biri nişanlısına göz diktiği için Elizabeth'in hayatı alt üst olmuştu. Gözlerinin içi yanıyordu. "Bu bir tuzaktı," diye mırıldandı. "Bir tuzak yüzünden hayatım mahvoldu."

Ian, "Niçin?" diye sordu. "Size niçin böyle bir şey yaptı?"

"Sanırım Mondevale'i istiyordu ve..." Elizabeth konuşmaya devam ederse ağlayacağını anlamıştı.

Susup başını salladı ve oradan uzaklaşıp, tek başına gözyaşı dökmek için döndü. Ian, onun arkasından, "Lütfen yapmayın," diye fısıldadı. "Gitmeyin. O hanım sizin gözyaşlarınıza değmez."

Tekrar onun kolları arasında olmanın verdiği şaşkınlık, genç kızın duyduğu acı kadar güçlüydü. Bu duyguların etkisiyle felce uğradı. Başını önüne eğmiş, Ian'ın kolları arasında sessizce duruyordu. Gözlerinden yaşlar akıyor, bedeni engellemeye çalıştığı hıçkırıqlarla sarsılıyordu.

Ian ona daha sıkı sarıldı. Böyle yapmakla acısını hafifletmek ister gibiydi. Birkaç dakika sonra, genç kızın teselli bulmadığını anlayarak çaresizlik içinde işi şakaya vurdu. "Sizin ne kadar iyi bir nişancı olduğunuzu bilse," diyordu; "Böyle bir şeye asla cesaret edemezdi." Elini kaldırıp kızın ıslak yanağına dokundu ve başını göğsüne bastırdı. "Onu her zaman düelloya davet edebilirsiniz." Elizabeth'in narın

omuzlarının sarsılması azalmıştı, lan, "Hatta, sizin yerinize Robert onu düelloya davet etse daha iyi olur. O sizin kadar iyi bir nişancı değil ama sizden çok daha hızlı...*"

Ian'ın kollar arasındaki genç kızdan ağlamaklı bir kıkırtı yükseldi. Genç adam devam etti: "Beri yandan, tabanca sizin elinizdeyse bazı seçimler yapmak zorunda kalacaksınız. Bu da

kolay değil..." Ian susunca Elizabeth kesik kesik nefes aldı. Sonra, "Ne gibi seçimler?" diye sordu. Dudakları genç adamın göğsüne dokunuyordu, lan, onun sırtını okşayarak, "Bir kere neye ateş edeceğinize karar vermeniz gerek," diye şakalaştı. "Robert, püsküllü çizmeler giymişti. Bu nedenle hedef olarak püskülü seçtim. Ama siz de, Valerie'nin elbisesinin fiyonguna ateş edebilirsiniz."

Elizabeth'in omuzları yine sarsıldı ve boğulur gibi güldü, lan rahatlamış ve sevinmişti. Sol koluyla kıza sarılmakta devam ediyordu. Sağ eliyle kızın çenesini tutup yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Elizabeth'in şahane gözleri hâlâ ıslaktı ama pembe dudaklarında bir gülümseme dolaşıyordu, lan onunla şakalaşmaya devam etti. "Senin gibi uzman bir nişancı için bir fiyongu vurmak büyük bir başarı sayılmaz," dedi. "Bana kalırsa, Valerie'ye, eline bir küpe alıp iki parmağıyla tutmasını söyler ve ona ateş etmeyi tercih ederdin." Söylediği o kadar saçma bir şeydi ki Elizabeth kıkırdadı, lan, farkında olmadan elini onun çenesinden dudağına kaydırdı ve okşamaya başladı. Nihayet yaptığını fark edip elini çekti. Elizabeth onun çenesinin kasıldığını gördü. Ürpererek derin bir nefes aldı. Ian'ın kendisini öpmek üzereyken vazgeçtiğini anlamıştı. Şu anda Elizabeth kimin dost kimin düşman olduğunu ayırt edemiyordu. Tek bildiği onun kollarında kendini güvende hissettiğiydi. Ama şimdi, lan kollarını gevşetmekteydi. Yüz ifadesi yine yabancılaşmıştı. Genç kız ne söyleyeceğini, hatta ne istediğini bilmiyordu. Yeşil gözleriyle onun gözlerini arayarak, titrek bir sesle, "Lütfen..." dedi. Kendisini anlaması için ona yalvarıyordu. Ian onun ne istediğini biliyordu. Ama soran bakışlarla kaşlarını kaldırdı. Elizabeth erkeğin bakışlarından onun her şeyi bildiğini anlıyordu. "Ben..." diye söze başladı, lan, "Evet?" diye diretti.

Genç kız itiraf etti: "Tam olarak bilmiyorum." Sadece bir iki dakika daha onun kolları arasında kalmak istiyordu. "Elizabeth, eğer öpülmek istiyorsan, bütün yapman gereken dudaklarını benimkilere değdirmen." "Neee?"

"Ne dediğimi duydun." "Bu küstahça..."

Onu azarlar gibi başını salladı. Ama yüz ifadesi yumuşaktı. "Elizabeth, bu genç kızlara özgü itirazları bırak. Eğer, sen de benim gibi öpüşmemizin hatırladığımız kadar güzel olup olmadığını merak ediyorsan, açıkça söyle." Kendi sözleri Ian'ı da şaşırtmıştı. Ancak, Elizabeth de istekliyse, birkaç kez öpüşmekten bir şey çıkmaz, diye düşünüyordu. Elizabeth'e gelince, 'hatırladığımız kadar güzel' sözleri öfkesini geçirmiş ama kafasını da karıştırmıştı. Hafifçe başı dönüyordu. Ian, farkında bile olmadan, kızın kollarını gittikçe daha sıkı tutarken, o, merak içinde ona bakıyordu. Kendinden emin değildi. Erkeğin biçimli dudaklarına baktı ve bu dudakların köşelerinin, meydan okur gibi hafifçe yukarı doğru kalktığını ve gülümsediğini gördü. Elleri ise onu, ağır ağır kendine doğru çekiyordu. Kısık bir sesle, "Bunu öğrenmekten korkuyor musun?" diye sordu. Bu ses Elizabeth'i, uzun zaman önce olduğu gibi büyülemişti yine. Erkeğin elleri genç kızın beline kaydı. "Karar ver," diye fısıldadı. Kız kendini yalnız hissediyordu. Onu özlemişti. Ian başını ona doğru eğerken, itiraz etmedi. Genç adamın sıcak dudakları davetkâr bir dokunuşla dudaklarına değdiğinde Elizabeth'in tüm bedeninde bir ürperti dolaştı. Ian'ın dudakları, kızın ağzının kenarlarında ağır ağır dolaşıyordu. Elizabeth felce uğramış gibiydi. Erkeğin kendisini, daha önceki gibi tutkuyla öpmesini bekliyordu. Ama o zaman kendi tutkulu katılımının, da bu öpüşlerde payı olmuştu. Bunun farkında değildi. Onun kolları arasında, hiç kıpırdamadan duruyordu. Bedeni gerilmişti. Yasak zevklerin patlayışını yeniden yaşamayı bekliyordu... Bir kerecik, sadece bir an için. Oysa Ian'ın öpüşü tüy gibi hafifti, dudaklarını hafifçe okşuyor... sanki onu eğlendirmeyi amaçlıyordu.

Genç kızın bedeni sertleşti. Erkekten bir az uzaklaştı, Ian'ın bakışları onun dudaklarından gözlerine kaydı. Kuru bir sesle, "Pek hatırladığım gibi değil," dedi. Elizabeth, "Bence de," diye itiraf etti. Genç adam onun öpüşmeye katılmadığı ima etmek istemiş, Elizabeth bunu anlamamıştı.

Ian, "Bir daha denemek ister misin?" diye sordu. Birkaç güzel dakikayı paylaşmaktan bir zarar gelmeyeceğini düşünüyordu. Nasıl olsa, kendisine hakim olamaması diye bir şey söz konusu değildi ve her ikisi de bunun 'paylaşılan birkaç güzel dakika'dan başka bir anlamı olmadığını biliyorlardı. Genç adam yumuşak bir sesle konuşuyordu. Bir eğlenceden söz eder gibiydi. Elizabeth onun bunu bir oyun olarak gördüğünden, ya da kendisine meydan okuduğundan kuşkulandı. Ona şaşkın bakışlarla bakarak, "Bu... Bu bir yarışma mı?" diye sordu. "Öyle olmasını mı istiyorsun?"

Elizabeth başını salladı ve birden sevecen ve fırtınalı tutku anlarının anıları silindi kafasından. Onun hakkında, daha önce bütün düşündükleri gibi, besbelli bu da yanlıştı. Öfke ve keder karışımı duygularla ona baktı. "Zannetmiyorum," dedi. "Niçin?"

Elizabeth, kederli bir sesle, "Bir oyun oynuyorsunuz," dedi. "Ama ben bu oyunun kurallarını anlayamıyorum."

Ian, "Kurallar değişmedi," dedi. "Daha önce oynadığımız oyunun aynısı ben seni öpüyorum ve sen de beni öpüyorsun." Son kelimeleri üstüne basarak söylemişti.

Genç adam onun da kendisini öpmesi gerektiğini söylerken genç kıızı açıkça eleştiriyordu. Elizabeth hem utandı, hem de onun baldırına bir tekme savurmak geldi içinden. Ama Ian tek koluyla onun beline gittikçe daha sıkı sarılıyor, diğer eliyle de ensesini okşayarak onu tahrik ediyordu.

Dudakları genç kıza yaklaşırken, Ian, "Öpüşmemizi nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu. "Göster bana." Dudakları yine kızın dudaklarına hafifçe dokundu ama bu dokunuşta bir beklenti, hatta bir davet vardı. Elizabeth ağır ağır cevap verdi. Önce erkeğin kolları arasındaki bedeni yumuşadı, sonra eli onun ipek gömleğinin üstünde kaslarının serleştiğini hissederek kaydı. Şimdi erkeğin kolu, belini sımsıkı sarıyordu, Ian ağzını açtı. Elizabeth kalp atışlarının hızlandığını ve bedeninin sızladığını hissediyordu. Genç adamın dili, onu tahrik ederek ve karanlık tutkular çağrıştırarak kızın dudaklarında dolaşıyordu. Elizabeth, kontrolünü kaybetti ve kollarını erkeğin boynuna dolayarak onu öpmeye başladı. Utanıyordu ama bu duygu kendini bırakmasına engel olmuyordu. Ian'ın dudaklarını aralamasına ve dilini ağzının içine uzatmasına izin verdi ve bundan büyük bir zevk duydu.

Elizabeth, erkeğin nefesini hızla içine çekişini duydu ve aynı anda Ian, şehvetin damarlarında dolaşmaya başladığını hissetti. Kızı kollarından bırakması gerektiğini biliyor ve içinden bunu tekrarlayıp duruyordu. Ondaki uzaklaşmayı denedi ama genç kızın elleri ensesindeki saçları okşuyor, ağzı yasak öpüşlerine teslim oluyordu. Büyük bir gayret göstererek başını kaldırdı. Kızın ağzından bir parmak uzaklaşabilmişti. "Allah kahretsin!" diye fısıldadı. Ama kolları genç kıızı çekip, kaskatı olmuş bedenine yaslamıştı bile.

Elizabeth'in kalbi, esir düşmüş vahşi bir kuş gibi çırpınıyordu, Ian onu ensesinden yakalayıp başını geriye doğru çekti ve eğildi. O anda kız onun gözlerine baktı. Ian ağzını açıp genç kızın dudaklarını içine aldı ve Elizabeth çaresizlik içinde bu tutkulu öpüşe karşılık verdi. Erkeğe sarılmış, bedenini ona dayamış, onu öpüyordu. Erkek hain bir zevkle onun dudaklarını aralıyor, dili, kızın itiraz etmesini sağlamak ister gibi ağzının içinde dolaşıyordu. Ama Elizabeth itiraz etmiyordu. Parmakları erkeğin çenesinde ve şakağında tüy gibi hafif, masum okşayışlarla dolaşıyordu. Şehvet Ian'ın içinde bir deniz gibi köpürüp yükseliyordu. Elini kızın omurgasında gezdirdi ve onu kendine çekip, sertleşen erkeklik organını hissetmesini sağladı. Bu arada onu elinde olmadan vahşi öpüşlere boğuyordu. Elleri kızın bedenini okşuyor, kız ona daha çok sokuldukça bu eller birden bire birer pençeye dönüşüyordu. Elizabeth, onun ısrarla kendisine yönelen cinsel arzularının ya farkında değildi, ya da bunları umursamıyordu. Ian'ın elleri kendiliğinden kızın memelerine kaydı ve işte o zaman ne yaptığının farkına vardı. Ağzını güçlükle onun ağzından ayırarak, kızın başının üstünden görmeyen gözlerle ileriye baktı. Onu tekrar öpsün mü, yoksa burada kesip bir şaka olarak geçiştirsin mi, diye düşünüyordu. Tanıdığı hiçbir kadın, birkaç öpücükle onu bu kadar heyecanlandıramamıştı. Elizabeth, "Tıpkı hatırladığım gibiydi," dedi. Yenilgiye uğramış ve şaşırmış görünüyordu. Oysa bu öpüşler Ian'ın hatırladığından da güzeldi. Daha güçlü, daha vahşi... Elizabeth bunun henüz farkında değildi çünkü Ian tutkuya baş eğmemiş ve onu bir daha öpmemişti. Bunun gerçek bir çılgınlık olacağını düşünürken, arkasında bir erkek sesi duydu. "Aman Tanrım! Burada neler oluyor?"

Elizabeth nedensiz bir korkuya kapılarak ondan uzaklaştı. Rahip giysileri içindeki orta yaşlı bir adam kendilerine doğru geliyordu, Ian elini onun beline koydu. Genç kız uğradığı şaşkınlığın etkisiyle kaskatı olmuş, hareketsiz duruyordu."

Kır saçlı adam, "Silah sesleri duydum," dedi. Kesik kesik nefes alıyordu. Bir ağaç gölgesine dayandı. Eli göğsünün üstündeydi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Yokuşu tırmanırken, sürekli silah sesleri duydum ve sandım ki..."

Sustu ve bakışları Elizabeth'in kıpkırmızı olmuş yüzüyle dağınık saçlarından Ian'ın kızın belini kavramış olan eline kaydı.

"Ne sandın?" Elizabeth onun sesinde heyecandan eser olmadığını düşündü. Oysa, biraz önce, İskoçyalı bir papaz onları tutkuyla öpüşürken yakalamıştı.

Genç kız bunları düşünürken, Papazın yüz ifadesi sertleşti. Doğrularak onlara doğru yürüdü. Bu arada siyah giysisine yapışmış olan ağaç kabuklarını silkeliyordu. "Birbirinizi öldürmeye çalıştığınızı sandım," dedi. Elizabeth'in önünde durdu ve daha yumuşak bir sesle, "Bayan Throckmorton-Jones beni buraya gönderirken bunun olası olduğunu söyledi," diye ekledi. Elizabeth, dünyasının ters yüz olduğunu hissediyordu. Büyük bir şaşkınlık içinde, "Lucinda mı?" diye sordu. "Sizi buraya Lucinda mı gönderdi?"

Papaz, "Evet, o gönderdi," diye cevap verdi. Ian'ın hâlâ Elizabeth'in belinde duran eline kaşlarını çatarak baktı. Elizabeth, Ian'ın kolunun hâlâ belinde olduğunu hissedince utancından ne yapacağını şaşırıp ve genç adamın elini iterek ondan uzaklaştı. Papazın onlara davranışlarının büyük bir günah olduğu konusunda bir söylev vermesini bekliyordu. Bunu hak etmişlerdi. Ama papaz, gümrük kaşlarını kaldırmış Ian'a bakmakta devam ediyor ve ondan bir açıklama bekliyordu. Elizabeth bu sessizlikten o kadar rahatsız oldu ki böyle giderse gerginlikten çatlayacağını düşünerek Ian'a yalvaran bakışlarla baktı ve Ian'ın papaza utanarak ya da özür dile gibi bakacağına, dalga geçer gibi baktığını gördü. Nihayet papaz, Ian'a bakarak, "Eeee?" dedi. "Bana ne söyleyeceksin." Ian komik bir yüz ifadesiyle, "Merhaba, desem nasıl olur?" diye cevap verdi. Sonra, "Seni yarından önce beklemiyordum, dayı," diye ekledi. Papaz, alay eder gibi, "Belli oluyor," dedi.

Elizabeth, kulaklarına inanamadı. Kendisiyle ilk tanıştığı gecedeki onu tutkuyla okşayıp, şehvetli öpücüklerle boğarak ahlak kurallarını hiçe sayan Ian Thornton bir papazın yeğeni olamazdı. Büyük bir şaşkınlıkla, "Dayı ha!" dedi.

Papaz, onun düşüncelerini okumuş gibi, kahverengi gözlerinde neşeli pırıltılarla genç kıza baktı.

"İnanılacak şey değil, öyle değil mi tatlım?" dedi. "Bu durumda Tanrının da şakacı bir

yanı olduğuna inanmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor."

Papaz, Ian'ın dayısı olduğu için kadınlardan çektiklerini Elizabeth'e anlatmaya başlayınca, Ian'ın alaycı yüz ifadesi değişmeye başladı. Bunu gören Elizabeth kıkırdamamak için kendini güç tuttu. "Ian'ı elde etmeye çalışıp da başaramayan hanımları teselli etmek için ne kadar zorlandığımı tahmin edemezsiniz.

At yarışında kısırağımı koşturduğunda başıma gelenin yanında bu bir şey değil. Kilise cemaatinin üyelerinden biri bahisleri benim takip etmemin uygun olacağını, bu iş için benden iyisinin bulunmayacağını söylemezimi!" Elizabeth'in kahkahası dağların arasında müzik gibi çınladı. Papaz, Ian'ın hoşlanmamasını umursamamaya, neşeyle devam etti: "Onun ruhunun kurtulması için saatler, haftalar, aylar boyu dua etmekten dizlerim nasır tuttu..."

Ian, "Duncan," diye onun sözünü kesti; "Benim günahlarımı saymayı bitirdiğinde, seni arkadaşım ile tanıştıracam."

Papaz, Ian'ın ses tonundan rahatsız olacağına sevinmiş göründü. "Elbette, Ian," dedi. "Her zaman, bütün terbiye kurallarını uygulamalıyız. O anda Elizabeth, Papazı ilk gördüğünde ondan beklediği eleştirel söylevin içeriğini, papazın başka bir biçimde ve büyük bir beceriyle kendilerine ilettiğini anladı. Tek fark şuydu: İyi kalpli papaz, eleştirileri sadece Ian'a yöneltmiş, genç kıza utandırmaktan kaçınmıştı.

Besbelli Ian da bunu fark etmişti. Uzanıp dayısının elini sıktı ve kuru bir sesle, "Nasır tutmuş dizlerine rağmen iyi görünüyorsun, Duncan," dedi ve "Şunu söylemem gerekir ki," diye ekledi; "Vaazlarını ayakta da otururken de dinlesem pek etkilenmiyorum." Papaz, hafifçe tedirgin olmuştu. Ian'ın elini sıkarken, "Çünkü ben vaaz verirken, sen hep uyuklarsın," dedi.

Ian, Elizabeth'i onunla tanıştırmak için genç kıza döndü. "Konuğum Leydi Elizabeth Cameron'u takdim edebilir miyim?" dedi. "Birkaç günlüğüne bende kalıyor." Elizabeth, bu açıklamanın, onu Papazın gözünde Ian'la öpüşürken yakalanmaktan daha kötü duruma düşüreceğini düşünerek, telaşla söze karıştı. "Hayır. Ben..." Ne söyleyeceğini bilemediği için sustu ve Papaz onun yardımına koştu.

"Size arabası arızalanmış bir yolcu denebilir." Gülümseyerek, genç kızın elini avucuna aldı. "Durumu biliyorum şaperonunuz Bayan Throckmorton-Jones ile tanışmak şerefine nail oldum. Söylediğim gibi, beni buraya alelacele o gönderdi. Kendisine, yarın ya da öbürsü güne kadar burada kalmayacağıma söz verdim. O zamana kadar döner." "Yarın ya da öbürsü gün mü? Ama bu gün döneceklerdi." "Üzücü bir kaza olmuş." Telaşla, "Küçük bir kaza," diye ekledi. "Jake'in söylediğine göre, o hain hayvan çifte atmaya pek meraklıymış."

Elizabeth, Lucinda'nın yanına gitmenin bir yolunu arıyordu. "Lucinda'nın durumu çok mu kötü?" diye sordu.

Papaz, "At Bay Wiley'e çifte atmış," diye düzeltti. "Anladığım kadarıyla, bunun sonucunda kırılan tek şey, Bay Wiley'in gururu olmuş. Alt tarafı da biraz ezilmiş tabii. Ancak, Bayan Throckmorton-Jones bir disiplin cezası uygulaması gerektiğini düşünmüş. Ne yazık ki, kendi söylediğine göre, tek silah olan şemsiyesi yerdeymiş. Bu nedenle ona bir tekme atmış. Bunun sonucunda da, bu değerli hanımefendinin ayak bileği ciddi bir biçimde incinmiş. Ağrısını kesmek üzere kendisine afyon tentürü verildi ve seysisim bileğini tedavi ediyor. Bir iki güne kadar, ayağını üzengiye sokabilecek hale gelir." Ian'a dönerek, "Seni şaşırttığının farkındayım, lan," dedi; "Ama eğer ceza olarak beni o harika Madeira şarabından mahrum edersen, burada Bayan Throckmorton-Jones dönene kadar değil, aylarca kalmaya karar verebilirim."

Elizabeth, terbiye kuralları gereği, onları biraz yalnız bırakmak için, "Gidip kadehleri getireyim," dedi. Genç kız, eve doğru yürürken, lan'ın, "Lezzetli bir yemek yemeyi umuyorsan, yanlış yere geldin," dediğini duydu. "Bayan Cameron bu sabah büyük bir özveride bulunarak kahvaltı hazırlamayı denedi ama bu gayretleri sonucu ikimiz de ölümle burun buruna geldik. Akşam yemeğini ben hazırlayacağım. Şimdiden söyleyeyim, daha iyi olmayabilir."

Papaz iyimser davrandı. "Kahvaltıyı hazırlamayı da ben denerim," dedi.

Ian, Elizabeth'in duymayacağına emin olduktan sonra, çabucak, "Kadının durumu çok mu kötü?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen bu soruya cevap vermek kolay değil. Kadın o kadar öfkeliydi ki gerçek durumu anlayamadık. Ya da afyon verdiğimiz için böyle oldu." "Nasıl oldu?"

Papaz, bir süre durup, zıplayarak tepelerindeki ağacın dallarında dolaşan kuşa baktı. Sonra, "Kadın çok tuhaf davranıyordu," dedi. "Kafası oldukça karıştı. Öfkeliydi de. Beri yandan, senin Leydi Cameron'a karşı duyduğun zaafın kuşkusuz, biraz önce olduğu gibi su yüzüne çıkmasından korkuyordu." Hiçbir şeyden etkilenmeyen yeğeni tepki göstermedi. Sadece tek kaşını hafifçe kaldırmakla yetindi. Duncan içini çekti ve devam etti: "Aynı zamanda, genç hanımın seni vurmasından da korkuyordu. Söylediğine göre Bayan Elizabeth bunu yapmayı daha önce denemiş. Bu nedenle, silah seslerini duyunca korktum ve nefes nefese koşarak yokuşu çıktım." "Atış talimi yapıyorduk."

Papaz başını salladı. Ama kaşlarını çatmış, ciddi bir yüz ifadesiyle, Ian'ı inceliyordu. Ian bunu fark etti. "Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?" diye sordu. Papaz durakladı; kafasındaki bir düşüncüyü uzaklaştırmak ister gibi başını salladı. "Bayan Throckmorton-Jones başka şeyler de söyledi ama ben pek inanmadım," dedi. Ian, papazın sözlerini ciddiye almamıştı. Omuz silkerek, "Afyondan olmalı," dedi. Duncan yine kaşlarını çatarak, "Olabilir," diye cevap verdi. "Ama ben afyon tentürü almadım ve senin Christina Taylor adındaki bir genç hanımla nişanlanmak üzere olduğunu düşünüyorum."

"Doğru."

Papazın yüzünde eleştirel bir ifade belirmişti. "O zaman birkaç dakika önce tanık olduğum sahneye ne mazeret bulacaksın?" Ian, alçak sesle, "Çılgınlık," diye cevap verdi. Birlikte eve doğru yürüdüler. Papaz, sessiz ve düşünceliydi; Ian'ın ise suratı asıktı. Duncan'ın beklediğinden önce gelmesi onu rahatsız etmemişti. Ama kendi bedeninin Elizabeth Cameron'a karşı gösterdiği tepkiden hoşlanmamıştı. Dudakları onun dudaklarına değdiği anda, beyni, devreden çıkmıştı. Onun nasıl bir insan olduğunu çok iyi biliyordu ama kollarının arasında büyüleyici bir melek gibiydi. Arkadaşı onu kandırıldığı için bugün gözyaşı dökmüştü. Ama iki yıl önce, zavallı Mondevale'i gözünü kırpmadan boynuzlamıştı. Bugün, büyük bir soğukkanlılıkla Belhaven ya da John Marchman'la evleneceğinden bahsettikten sonra, narin vücudunu Ian'a yaslayarak, onu büyük bir tutkuyla öpmüştü. Şimdi, lan'ın ona duyduğu öfkenin yerini tiksinti almıştı. İçinden genç kızla alay ederek, Belhaven'le evlenmeli, diye düşündü. Bu ihtiyar çapkın tam ona göre idi. Yaşları hariç, her bakımdan birbirlerine uygundular. Beri

yandan Marchman, Elizabeth'in insan ayırımı yapmadan cömertçe kullanılmış bedeninden çok daha iyisine layıktı. Onun hayatını cehenneme çevirirdi. Elizabeth Cameron, meleksi yüzüne rağmen, eskiden neyse hâlâ oydu şımarık bir piç kurusu, marifetli bir yosma ve aklından çok tutkularıyla yönetilen bir kadın. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ian, elinde bir bardak viskiyle, arka bahçede yaktığı küçük ateşin üstünde pişmekte olan balıklan seyrediyordu. Gecenin sessizliği, içkiyle birleşerek onu sakinleştirmişti. Şimdi, küçük, neşeli ateşi seyrederken, Elizabeth'in gelişinin, onu burada bulmayı umduğu barış ve sessizlikten yoksun bıraktığını düşünüyordu. Yaklaşık bir yıldan beri öldürücü bir tempoda çalışıyordu. Buraya gelirken, her zamanki gibi dinlenebileceğini sanmıştı. Ailesiyle birlikte bu evde yaşarken, bir gün buradan ayrılacağını, kendi yolunu seçeceğini ve başarılı olacağını çok iyi biliyordu. Ancak, her zaman buraya dönmüştü. Çünkü burada, başka yerlerde henüz bulamadığı bir şeyi arıyordu. Bu, huzursuzluğunu giderecek, kolay bulunmayan, anlaşılması güç bir şeydi. Şimdi güç ve refahın egemen olduğu bir hayat yaşıyordu. Bu hayat ona birçok bakımlardan uygundu. Çok uzaklara gitmiş, çok şeyler görmüş, çok değişmişti. Artık burada yaşayamazdı. Bunu kabul edip, Christina ile evlenmeye karar vermişti. Christina buradan asla hoşlanmayacak ama Ian'ın diğer evlerine çok yakışacak, onları zarafet ve beceriyle yönetecekti.

O, çok güzel, görgülü ve tutkulu bir kadındı. Ian'a çok uygundu. Böyle olmasa, genç adam ona evlenme teklif etmezdi. Thornton, buna karar vermeden önce, iş hayatındaki bütün kararlarını vermeden önce yaptığı gibi, tarafsız bir mantıkla ve onu asla yanıltmayan sezgilerini devreye sokarak düşünmüş, başarı olasılığını hesaplamış ve sonunda kararını verip, harekete geçmişti. Zaten, son yıllarda, mantığı ve aklını kullanmadan yaptığı tek şey, Elizabeth Cameron'a rastladığı hafta sonunda genç kıza karşı davranıştıydı. Yemekten sonra, Elizabeth sofrayı toplarken, gülümseyerek, "Bu kadar iyi yemek pişirdiğinize göre, bu sabah kahvaltınızı bana hazırlatmanız tembellikten kaynaklanmış olmalı," dedi.

Ian iki bardağa konyak koyup şöminenin karşısındaki iki koltuğun yanına götürürken, yumuşak bir sesle, "Çok iyi yemek pişirdiğim söylenemez," diye karşılık verdi. Sadece balık pişirmeyi biliyorum - ve sadece bu akşam pişirdiğim gibi." Bardaklardan birini Duncan'a verdi. Sonra oturdu ve yanındaki sehpanın üzerinde duran kutuyu açtı. Kutunun içinde, Londra'daki bir tütün şirketinin onun için özel olarak yaptığı ince purolar vardı. Elizabeth'e baktı ve düşünmeden, terbiye kuralları gereği, "Sakıncası var mı?" diye sordu. Elizabeth, puroya bakıp gülümseyerek, hayır anlamında başını salladı. Sonra durdu. Ian'ı iki yıl önce bahçede gördüğü günü hatırlamıştı. O gün de genç adamın dişlerinin arasında bu purolardan bir tane vardı. Tam yakmak üzereyken Elizabeth'in ileride durmuş, kendisini seyretmekte olduğunu görmüştü. Genç kız bu anı o kadar iyi hatırlıyordu ki, şu anda bile, erkeğin yüz hatlarını aydınlatan altın rengi alevi görür gibiydi. Rüzgârın alevi söndürmemesi için, Ian ellerini ona siper etmişti. Bu acı anı gülümsemesini hafifçe soldurdu. Gözlerini purodan Ian'ın yüzüne kaydırdı. Onun da aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Ian'ın soran bakışları genç kızın yüzünden puroya sonra tekrar onun yüzüne kaydı. Hatırlamamıştı; Elizabeth, onun hatırlamadığını görebiliyordu. Hayal kırıklığını bir tebessümün arkasına saklayarak, "Hayır, hiçbir sakıncası yok," dedi.

Papaz, onların bakışmasını ve Elizabeth'in yalancı gülümsemesini görmüştü. Bunlarla yemek boyunca Elizabeth'e davranışıyla birleşince, zihninde kuşkular bazı uyandı. İçkisini dudaklarına götürerek, belli etmeden genç kıza süzmeye başladı. Sonra, purosunu yakmakta olan Ian'a baktı. Ian'ın davranışı Duncan'a çok tuhaf göründü. Genelde, kadınlar Ian'ı baştan çıkarmaya çalışır, o da kendisine ikram edileni, herhangi bir ahlaki kaygıyla reddetmezdi. Ancak, geçmişte, o kollarına düşen kadınlara hep hoşgörü ve abartısız bir ilgi göstermişti. Bir kadına duyduğu ilgi bittiği zaman bile, ister bir köylü kıza, ister bir kontes olsun, ona çok iyi davranır ve saygı gösterir, Duncan onun bu yönünü takdir ederdi.

Papaz, zihninden bunları geçirirken, Ian'ın iki saat önce, hiç bırakmayacakmış gibi sarıldığı Elizabeth Cameron'a, genç kızın varlığının farkında değilmiş gibi davranmasını anlayamıyor ve kafasında bazı kuşkular belirliyordu. Ian aslında, eleştirilecek bir şey yapmıyor ama genç kıza yok sayıyordu.

Ian'ı dikkatle izlemeye ve onun Elizabeth'e gizli bir bakış atmasını beklemeye başladı. Ama yeğeni Elizabeth Cameron'u kafasından tamamıyla söküp atmış gibi, eline aldığı kitabı okuyordu. Kafasını çalıştırıp bir sohbet konusu aradı ve sonunda, "Ian, anladığıma göre, bu yıl işlerin iyi gitmiş," dedi.

Ian ona bakarak, belli belirsiz gülümsedi. "Beklediğim kadar iyi gitmedi ama iyi sayılır." "Yatırımların beklediğin kadar verimli olmadı mı?" "Hepsi değil."

Elizabeth bir an durakladı. Sonra eline bezi alıp bulaşıkları kurulamaya başladı. Kulak misafiri olduğu konuşmaların üstünde düşündü. İki yıl önce Ian on, işler yolunda giderse, ona iyi bir hayat sağlayabileceğini söylemişti. Besbelli işler umduğu gibi gitmemişti. Burada yaşamasının nedeni bu olmalıydı. Ian'ın hayallerinin gerçekleşmemiş olduğunu düşünerek ona acıdı. Zaten bölgenin doğal güzellikleri ve büyük pencereleri ovayı kuş bakışı gören evin sıcak atmosferi hesaba katılacak olursa, burada yaşamak o kadar da kötü bir şey değildi. Elbette Havenhurst gibi bir yer değildi burası ama kendine özgü, ilkel bir çekiciliği vardı. Üstelik, bu evin bakımının ve gereken hizmetçi sayısının, Havenhurst'teki gibi bir servete mal olmayacağı açıktı: Bu da Ian'ın evinin lehine bir noktaydı. Aslına bakılırsa, Elizabeth Havenhurst'un sahibi değil, Havenhurst onun sahibiydi. Sazlarla kaplanmış damı ve geniş odalarıyla, bu küçük, güzel ev bu bakımdan kendi muhteşem malikânesinden daha kullanışlıydı. İçinde yaşayanlar kim olursa olsun, dökülen sıvaları ve on bir bacayı nasıl onaracaklarını düşünerek geceler boyu uykusuz kalmaları gerekmeden de onlara sıcak bir yuva sağlayabilirdi burası. Besbelli Ian bu açıdan ne kadar talihli olduğunun farkında değildi. Yoksa bir servet kazanmak için erkek kulüplerinde kumar oynayarak vaktini harcamaz, bu sakin ve güzel yerde kalırdı. Burada çok rahat görünüyor ve buraya ait olduğu belli oluyordu. Elizabeth bu düşüncelere öylesine yoğun bir biçimde dalmıştı ki, burada yaşamayı kendisinin de özlediğinin farkında değildi.

Genç kız, bulaşıkların hepsini kurularıp kaldırdıktan sonra, yukarı kata çıkmaya karar verdi. Yemekte, Ian'ın dayısını uzun bir süreden beri görmediğini anlamış ve onları rahatça sohbet edebilmeleri için başa bırakmanın uygun olacağını düşünmüştü. Kurulama bezini astı, uyduruk önlüğünü çıkardı ve erkeklere iyi geceler dilemek üzere yanlarına gitti. Papaz gülümseyerek ona tatlı rüyalar diledi. Ian dalgın bir ifadeyle, genç kızın yüzüne bakıp; "İyi geceler," dedi.

Elizabeth yukarı çıktıktan sonra, Duncan kitap okumakta olan yeğenine döndü ve Ian'a çocukken verdiği din derslerini hatırladı. Ian'ın babası gibi, Duncan da üniversiteyi bitirmişti ve zeki bir adamdı, Ian ise, on üç yaşına geldiğinde, onların üniversitede okudukları bütün kitapları hatmetmiş ve kafasındaki sorulara farklı cevaplar aramaya başlamıştı. Bilgiye karşı doymak bilmez bir açlık duyuyordu. O kadar zekiydi ki hem babası, hem de Duncan ona büyük bir hayranlık duyuyorlardı. Ian, kâğıt kaleme gerek duymadan, kafasından, en karmaşık matematiksel olasılıkları hesaplayıp, en karmaşık denklemleri çözebiliyordu. Duncan bir matematik problemini nasıl çözeceğine karar vermeden, o cevabı söyleyiveriyordu. Başka becerileri yanında, bu matematiksel yeteneği, Ian'ın kumarda bir servet kazanmasını sağlamıştı. Bir elin kazanma ya da kaybetme şansını veya rulette topların hangi numara ve renge düşeceğini ürkütücü bir isabetle hesaplayabiliyordu. Papaz, uzun zaman önce, bunun Tanrı vergisi dehasını yanlış yerde kullanmak olduğunu, kendisine hiçbir yarar getirmeyeceğini söylemişti. Ian İngiliz dedeleri gibi soğuk ver kibirli; İskoçyalı ataları gibi. serkeş, çabuk öfkelenen, mağrur ve inatçı bir yapıya sahipti. Bu ikisinin karışımından, kendi kararlarını kendi veren, kimsenin verdiği karardan caydıramayacağı, parlak zekâlı bir adam ortaya çıkmıştı. Papaz, onunla konuşmak istediği konuda da Ian'ın bildiğini okuyacağını hissediyor ve buna üzülüyordu. Beri yandan da, ne diye başkalarını dinlesin ki, diye düşünüyordu. Ian'ın kararları çoğu kez doğru çıkar, bu nedenle de, başkalarının fikirl erinden çok kendi düşüncelerine değer verirdi.

Duncan, onun mantığının sadece İngiliz dedesi konusunda yanlış işlediğini düşünüyordu. Stanhope Dükü'nün adının anılması bile Ian'ın öfkeden çılgına dönmesine neden oluyordu. Duncan ise bu eski konuyu yeniden açmak istiyor, ancak, buna cesaret edemiyordu. Duncan, Ian'ın kendisine büyük bir sevgi ve saygı duyduğundan emindi. Ama yeğeninin, fazla ileri giden birine ya da onu derinden yaralayan herhangi bir şeye, bir daha hatırlamamak üzere sırtını dönmek gibi ürkütücü bir huyu olduğunu de biliyordu.

Ian'ın on dokuz yaşındayken, deniz aşırı ülkelere yaptığı ilk yolculuktan döndüğü günü, o günkü çaresizlik ve acıyı hatırladı. Yüzü asıldı.

Ian'ın annesiyle babası ve kız kardeşi, onu çok özledikleri ve ona bir an önce kavuşmak istedikleri için, onu karşılamak amacıyla Hemloch'a gelmişlerdi. Sürpriz yapmak istiyorlardı. Ian'ın gemisi limana varmadan iki gece önce, mutlu ailenin içinde mışıl mışıl uyumakta olduğu han, yanmış ve bu yangında

üçü de ölmüştü. Ian gemiden inip evine dönerken, ailesine mezar olduğunu bilmeden yangın yerinden geçmişti.

Eve vardığında, Duncan, korkunç haberi vermek üzere onu bekliyordu. Delikanlı, gülerek sırt çantasını yere bırakıp evin boş odalarını teker teker dolaşırken, "Herkes nerede?" diye sormuş, ama onu tek karşılayan Labrador cinsi köpeği olmuştu. Hayvan heyecan içinde havlayarak hızla eve girmiş, Ian'ın çizmeli ayaklarının dibine yatıvermişti. Gölge -bu isim ona rengi siyah rengi ve sahibine karşı sadakatinden ötürü verilmişti Ian döndüğü için sevinçten çıldırmış gibiydi. Ian çömelmiş, onun ipeksi siyah tüylerini okşayarak, "Bem de seni özledim, kızım," demişti. "Sana bir hediye getirdim." Gölge o anda onun ayaklarına sürtünmeyi bırakıp başını kaldırmış, yana dönüp, dinlemeye ve beklemeye başlamış, zekâ fışkıran gözlerini sahibinin yüzüne dikmişti. Bu onların -insan ve ona tapan zeki köpek- arasında hep böyle olmuştu.

Papaz, sıkıntılı bir sesle, "Ian," demişti. Ian bu tek kelimedeki saklı olan acıyı hissetmiş gibi, köpeği okşayan eli duruvermişti. Yavaşça doğrulup, dayısına dönmüş, köpeği de ayağa kalkıp onun yanında yerini almış, Duncan'a, sahibiyi aynı gergin yüz ifadesiyle bakmaya başlamıştı. Duncan, ona ailesinin ölüm haberini elinden geldiğince yumuşak bir biçimde vermeye çalışmıştı. O, acılı insanları teselli etmekte deneyimliydi. Ama şimdiye kadar acısını böylesine

katı bir biçimde saklayan birine rastlamamış, bu nedenle ne yapacağını şaşırılmıştı, Ian ne ağlamış ve de öfkelenmişti; yüzü ve bedeni kaskatı olmuş, bu dayanılmaz acıya karşı bir zırh oluşturmuştu.

Kendisini mahvedebileceğini bildiği için, onu reddediyordu. O gece, Duncan, nihayet onu yalnız bırakıp evine giderken, Ian, yanında köpeğiyle, pencerenin önünde durmuş, karanlığı seyrediyordu.

Duncan'a, ölüm kadar kesin bir sesle, "Onu köye götür ve birine ver," demişti.

Duncan, şaşırarak durmuştu. Eli kapının tokmağında idi. "Kimi götürüyorsun?" diye sormuştu. "Köpeği." "Ama sen, burada yapacak işlerin olduğunu ve en az altı ay kalacağını söyledin."

Ian kesip atmıştı. "Onu götür." O anda Duncan, Ian'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. O da bundan korkuyordu. "Ian, Tanrı aşkına! Bu köpek sana tapıyor. Üstelik burada sana arkadaşlık eder."

Ian, dayısını, "Onu Calgorin'deki MacMurty'lere ver," diye terslemişti. Duncan, yapacak başka bir şey olmadığı için, kendisiyle gitmek istemeyen köpeği götürmüştü. Labrador'u Ian'dan ayırmak için, boğazına bir ip bağlayıp çekmek gerekmişti.

Ertesi hafta, yiğit Gölge, yolu bulup Ian'ın kapısına dayanmıştı. O sırada Duncan oradaydı ve Ian köpeği tanımazdan gelince, Gölge'nin uğradığı şaşkınlık karşısında, boğazına bir yumru düğümlemişti. Ertesi gün Ian, Duncan'la birlikte, onu Calgorin'e geri götürmüştü. Orada yemek yemişler ve Ian atına binene kadar Gölge ön bahçede beklemiş ve onu izlemeye başlamıştı. O zaman Ian dönüp, sert bir sesle, ona orada kalmasını emretmişti. Gölge, orada kalmıştı çünkü o, Ian'ın hiçbir emrine karşı gelmezdi.

Duncan, Calgorin'de birkaç saat daha kalmış ve giderken, Gölge'nin ön bahçede oturmakta olduğunu görmüştü. Boynunu bükmüş, ilerideki dönemece bakıyor, sanki Ian'ın onu gerçekten orada bıraktığına inanmak istemiyordu.

Ama Ian onu almaya asla gelmemişti. Bu olayla birlikte, Duncan yeni bir şey keşfetmişti. Ian'ın beyni o kadar güçlüydü ki, istediği zaman bütün duygularının önüne geçebiliyordu. Ian, soğuk bir mantıkla, kaybı kendisine acı verebilen olan her şeyi kendisinden uzaklaştırmaya karar vermişti. Annesiyle babasının ve kız kardeşinin eşyalarıyla birlikte resimleri de sandıklara yerleştirilip, ortadan kaldırılmıştı. Onlardan geriye kalan tek şey bu evdi. Ve anıları.

Onların ölümünden kısa bir süre sonra, Ian'ın dedesi olan Stanhope Dükü'nden bir mektup gelmişti.

Yirmi yıl önce, oğlunu Ian'ın annesiyle evlendiği için reddetmiş olan Dük, barışmak istediğini bildiriyordu. Mektup yangından üç gün sonra gelmiş, Ian onu okuyup atmıştı. Daha sonraki on bir yıl içinde dedesinden gelen ve kendisine hitaben yazılmış olan düzinelerle mektuba da aynı şeyi yaptı.

Ian, kendisine bir kötülük yapıldığında, kişiliğinin dokusunu oluşturan sivri tepeler ve vahşi kırlar kadar boyun eğmez ve bağışlamaz oluyordu. Ian, Duncan'ın tanıdığı en inatçı insandı aynı zamanda.

Çocukken de Ian'ın kendine güveni, inatçılığı ve zekâsı birleşerek, annesiyle babasının onun karşısında duraklamalarına neden oluyordu. Bir kere babası, şakayla karışık, "Ian, kendisinden daha akıllı olduğumuzu düşündüğü için değil, bizi sevdiği için onu eğitmemize izin veriyor," demişti. "Bizim

kendisinden daha zeki olmadığımızı biliyor ama bunu söyleyerek bizim duygularımızı incitmek istemiyor."

Bütün bunlar ve Ian'ın kendisine karşı hata yapan insanlara kolayca sırtını dönme yeteneği yüzünden, Duncan, dedesine karşı onu yumuşatabileceğinden pek ümitli değildi. Bu konuda, onun ne zekâsına ne de duygularına hitap edebilirdi. Üstelik Labrador cinsi köpeğinin, lan için, Stanhope Dükü'nden çok daha büyük bir anlam taşıdığını biliyordu.

Duncan düşüncelere dalmış, ocakta yanmakta olan ateşe hüznü bakışlarla bakıyordu. lan ise kâğıtlarını kenara bırakmış, sessizce dayısını seyretmekteydi. Nihayet, "Aşçılığım her zamankinden daha kötü olmadığına göre, surat asmanın başka bir nedeni olmalı," dedi.

Duncan, başını salladı ve kötü şeyler olacağını hissederek, ayağa kalkıp ateşin yanına gitti. Söze nasıl başlayacağını düşünüyordu. Papaz, sözüne, "lan, deden bana mektup yazmış," diye başladı. O anda, Ian'ın yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu ve yüz hatlarının sertleştiğini gördü. "Kendisiyle buluşmayı bir kere daha düşünmek konusunda aracılık etmemi istiyor." lan, buz gibi bir sesle, "Vaktini boşa harcıyorsun," dedi.

Duncan, bu kez, "O senin aileden biri," diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

lan, "Benim şu anda karşımda oturan adamdan başka akrabam yok," diye tısladı. "Başka kimseyi kabul etmiyorum."

Duncan, inatla, "Onun tek varisi sensin," diye ısrar etti. "Bu onun sorunu, benim değil." "Adam ölüyor, lan." "Buna inanmıyorum."

"Ben ona inanıyorum. Üstelik, eğer annen hayatta olsaydı, onunla barışman için sana yalvarırdı. O hayatı boyunca, Dük'ün, kendisiyle evlendiği için babanı reddetmesi yüzünden eziklik duydu. Annenin biricik kız kardeşim olduğunu sana hatırlatmama gerek yok. Onu çok severdim. Davranışlarıyla ona büyük bir acı çektiren adamı ben bağışlayabiliyorsam, senin niçin bağışlayamadığını anlayamıyorum."

lan alaycı bir sesle, "Sen mesleğin gereği bağışlayıcısın," dedi. "Ben değilim. Ben. göze göz, dişe diş anlayışındayım."

"Sana söylüyorum, adam ölüyor."

lan, kelimelerin üstüne basa basa, "Ben de sana söylüyorum," dedi. "Umurumda değil." "Onun soyluluk unvanını kendin için kabul etmek istemiyorsan, bunu baban için yap. Bu onun hakkıydı. Senin doğacak oğlunun da hakkı. Onunla barışmak için bu senin son fırsatın, lan. Deden, başka bir varis tayin etmeden önce, seni ikna etmem için bana iki hafta zaman tanıdı. Oysa sen buraya zaten iki hafta geç geldin. Belki de artık çok geç..." lan, buz gibi soğuktu. "On bir yıl önce de çok geçti." Sonra, Ian'ın yüz ifadesi birden değişti. Papaz şaşkınlık içinde onu seyrediyordu. Genç adamın çenesindeki kaslar yumuşamış, kâğıtları evrak çantasına doldurmaya başlamıştı. Bunu bitirince, Duncan'a bakarak, şakacı bir sesle, "Bardağınız boşalmış, Peder," dedi. "Bir içki daha alır mısınız?"

Duncan içini çekip başını salladı. Umduğu ve korktuğu gibi, konu kapanmıştı. lan, kafasında, dedesine açılan kapıyı kapatmıştı ve hiçbir şey onu kararından döndüremezdi. Genç adam böyle sakin ve yumuşak görüldüğünde, ona ulaşmanın asla mümkün olmadığını bilirdi Duncan. Yeğeniyle birlikte geçirdiği ilk geceyi zaten mahvettiğine göre, zihnini kurcalayan bir başka nazik konuyu açmakta sakınca görmedi. "lan, şaperonu, Elizabeth Cameron hakkında bazı şeyler söyledi..."

Ian'ın yüzünde, o tatlı ama soğuk gülümseme yeniden belirdi -o korkunç gülümseme. "Daha fazla konuşmayalım, Duncan. Artık bitti." "Sohbet mi yoksa..." "Her şey."

Ian'ın soğukkanlılığı Duncan'ı çileden çıkartmıştı. "Bana bitmiş gibi gelmedi," diye terslendi. "Tanık olduğum sahne..." "Sen olayın sonuna tanık oldun."

Duncan, onun bunu kesin bir kararlılıkla, dedesinden söz ederken kullandığı ses tonuyla söylediğini fark etti. Kafasının içinde her şeyi çözümlenmiş olmaktan çok memnun görünüyordu. Oraya kimse giremezdi. Ian'ın Elizabeth Cameron konusundaki tepkisine bakılırsa, o da Stanhope Dükü'yle aynı kategoriye giriyordu. Duncan sinirlenmişti. Ian'ın dirseğinin dibinde duran şişeyi alıp bardağına içki koydu. Öfkeli bir sesle, "Sana şimdiye kadar söylemediğim bir şey var," dedi. lan, "Neymiş o?" diye sordu.

"Tatlı ve keyifli görünmenden nefret ediyorum. Öfkeli halini tercih ederim. O zaman hiç

değilse sana ulaşmanın bir yolunu bulabileceğimi biliyorum."

lan, kitabını alıp okumaya başladı ve Duncan bundan son derece rahatsız oldu.

15. Bölüm

Papaz, tavanın içinde kızarmakta olan domuz pastırmalarını çevirirken, "lan, samanlığa gidip, Elizabeth'in niçin dönmediğine bakar mısın?" dedi. "Onu, on beş dakika önce, birkaç yumurta getirmesi için oraya gönderdim."

lan, kucağındaki odunları şöminenin yanına bırakıp, ellerini birbirine sürterek temizledikten sonra, konuğunu aramaya gitti. Samanlığın kapısına geldiğinde duyduğu sesler ve gördükleri onu olduğu yere mıhladı. Elizabeth ellerini beline koymuş, yumurtalarının üstünden kalkmak istemeyen ve öfkeyle kanat çırpıp gıdıklamakta olan tavuklara söylenip duruyordu. "Benim

suçum değil," diyordu. "Ben yumurta sevmem. Doğruyu söylemek gerekirse, tavuk kokusunu da sevmem. Bunları söylerken, bir yandan da ayak parmaklarının ucuna basarak onlara yaklaşıyordu. Sesi özür diler ve yalvarır gibiydi. "Bakın, üç yumurta almama izin verin, ne olur. Ben bir tane bile yemeyeceğim." Kanat çırpmakta olan bir tavuğa yanaşarak, "Bak," diye ekledi; "Seni sadece bir an rahatsız edeceğim. Elimi uzatacağım ve..." Tavuk bileğini gagalayınca, "Ahhh!" diye bağırdı. Elini çekip kurtardı ve lan'ın alaycı sesini duyunca hızla arkasına döndü. Utanmıştı. lan, ona doğru yürürken. "Bakın, ondan izin almanız gerekmez," diyordu. "Ona doğru yürüyüp, burada kimin sözünün geçtiğini göstereceksiniz. İşte böyle..."

Başka bir şey söylemeden elini uzattı ve tavuğun altından iki yumurta aldı. Tavuk ona saldırmayı bile denemedi. İki tavuktan daha ikişer yumurta aldı. Elizabeth Cameron dağınık saçları ve öfkeli yüzüyle harika görünüyordu. lan, "Daha önce hiç kümese girmediniz mi?" diye sordu.

Genç kız, kısaca, "Hayır," diye cevap verdi. "Tavuklar pis kokar."

Thornton, küçük bir kahkaha attı. "Anlaşıldı," dedi. "Onlar hakkındaki düşüncelerinizi hissetmişlerdir hayvanlar hisseder; bilir misiniz?"

Elizabeth onda bir değişiklik olduğunu sezerek tedirgin olup genç adama baktı. lan ona gülümsüyordu. Onunla şakalaşır gibiydi. Ama gözleri bomboş bakıyordu. Birlikte oldukları zamanlar, genç kız, bu altın rengi bakışlarda, öfke hatta yabancılık görmüştü. Ama ilk kez boşlukla karşılaşıyordu. Elizabeth, onun kendisine karşı neler hissetmesini istediğini bilmiyordu. Ancak, bildiği bir

vardı: lan'ın kendisine hoşuna giden bir yabancıya bakar gibi bakmasını istemiyordu. İki birlikte eve girdiklerinde, Papaz, "Şükürler olsun!" dedi. "Yanmış pastırma yemek istemiyorsanız hemen sofraya oturun. O arada ben de yumurtaları pişireyim." lan, "Elizabeth'le ben pastırmanın yanık olmasını tercih ederiz," diye alay etti. Elizabeth onun isteksiz gülümsemesine karşılık verdi ama tedirginliği gittikçe artıyordu. Kahvaltının sonuna doğru, papaz, "İskambil oynamayı bilir misiniz?" diye sordu. Elizabeth, "Birkaç kâğıt oyunu bilirim," diye karşılık verdi.

"O halde. Bayan Throckmorton-Jones ile Jake döndüklerinde, bir akşam oyun oynayabiliriz." Sonra, "lan. Bize katılır mısın?" diye sordu.

lan, ocağın başında kendisine kahve alıyordu. Dönüp onlara baktı ve alaycı bir gülümsemeyle, "Asla!" dedi. Sonra Elizabeth'e bakarak, açıkladı: "Duncan hile yapar." Bir papazın iskambil oyununda hile yapması gibi saçma bir düşünce, Elizabeth'i kahkahayla güldürdü. "Onun böyle bir şey yapmayacağına eminim."

Papaz, "lan haklı, tatlım," diye itiraf etti. "Ama, başkalarıyla oynarken asla hile yapmam. Ancak, tek başıma oynarken, kâğıtlara karşı hile yaparım. Anlarsınız ya, St. Helena adasındaki Napolyon gibi!" lan elinde kahve fincanıyla Elizabeth'in yanından geçiyordu. Genç kız, ona bakarak güldü. "Ha şu mesele!" dedi. "Bunu ben de yaparım." "Kaptıkaçtı oynamasını bilir misiniz?"

Kız başını salladı. "Bu oyunu on iki yaşımdayken bana Aaron öğretti. Ama, hâlâ, beni sürekli olarak yener."

Papaz ona bakıp gülümsedi. "Aaron kim?"

Elizabeth, Havenhurst'deki 'ailesinden' söz etmekten daima hoşlanırdı. "Arabacımız," diye cevap verdi. "Ama Bentner'den öğrendiğim satrancı daha iyi oynarım." "Peki, o kim?" "Uşağımız."

Papaz, "Anlıyorum," dedikten sonra devam etti: "Domino oynamayı da bilir misiniz?" Elizabeth, gülümseyerek, "Bu Bayan Bodley'in alanına girer," diye açıkladı. "Kendisi kâhyamızdır. Birçok

kereler onunla domino oynadım ama o bu oyunu çok ciddiye alıyor. Kendine özgü stratejileri var. Doğrusunu isterseniz, üstünde noktalar bulunan düz sedef pullar beni pek heyecanlandırmıyor. Satranç taşlarını daha ilginç buluyorum. Onlar insanı oyunu ciddi almak zorunda bırakıyor."

Sonunda lan da konuşmaya katıldı. Amcasına gülerek baktı ve, "Tahmin edemedinse ben söyleyeyim, Duncan," dedi. "Lady Cameron çok zengin bir hanımdır." Bu sözleriyle, genç kızın kendinden başka kimseyi düşünmeyen, şımarık bir velet olduğunu ve bir hizmetçiler ordusu tarafından her arzusunun yerine getirildiğini ima ediyordu.

Elizabeth gerginleşti ama onun kendisine kasten hakaret ettiğinden emin olamıyordu. Papaz, Ian'a sözlerinin içeriğini değilse bile ses tonunu uygun bulmadığını belli eden bir bakışla baktı.

lan onun bakışını soğukkanlılıkla karşıladı ama kendi ağzından çıkan sözlere şaşırılmış ve bu yüzden tedirgin olmuştu. Dün gece, bundan böyle Elizabeth'e karşı hiçbir şey hissetmemeye karar vermişti. Bu kesin bir karardı. Bunun sonucunda da, genç kızın, şımarık ve yüzeysel bir soylu olması umurunda bile olmamalıydı. Ama, biraz önce ona sataşmıştı. Oysa, masada kibarca oturmakta olan genç kızın büyüleyici bir güzelliğe sahip olmaktan başka hiçbir kusuru yoktu. Elbisesinin rengine uygun sarı bir kurdeleyle saçlarını ensesi- ne toplamıştı. İnsanın içini sızlatan bir hali vardı. lan yaptığından o denli rahatsız olmuştu ki, konuşmaları takip edemez oldu.

Duncan, kıza, "Kardeşlerinle ne gibi oyunlar oynardınız?" diye soruyordu. "Sadece bir ağabeyim vardı. O da çoğunlukla evden uzakta, Londra'da okuldaydı." Papaz, şefkatli bir sesle, "Sanırım çevrede başka çocuklar da olmalı," dedi. Elizabeth, çayını yudumlarken başını salladı. "Havenhurst arazisi içinde sadece birkaç ev vardı. Bu evlerde oturan ailelerin de benim yaşında çocukları yoktu. Havenhurst'de işe yarar bir sulama sistemi yoktu. Babam bunun yapılacak masrafa değmeyeceğini düşünmüştü. Bu yüzden arazinin içinde yaşayanları çoğu başka yerlere göçtüler." "Peki kimlerle arkadaşlık yapıyordunuz?"

"Elizabeth, "Daha çok, Havenhurst'de çalışanlarla," diye karşılık verdi. "Onlarla birlikte çok güzel günler geçirdim."

Papaz, "Ya şimdi," diye devam etti; "Şimdi nasıl vakit geçiriyorsunuz?" Duncan, Elizabeth'i öyle samimi bir sohbete sürüklemiş ve bunu o kadar uzmanca yapmıştı ki, genç kız, ona, kullandığı kelimeleri seçmeden, papazın sözlerinden daha sonra çıkaracağı sonuçları düşünmeden cevap veriyordu. "Genellikle Havenhurst'le ilgili işler bütün vaktimi alıyor."

Duncan gülümseyerek, "Bundan hoşlandığınızı anlaşıyor," dedi.

Genç kız, "Evet hoşlanıyorum," diye cevap verdi. Çok hoşlanıyorum." Sonra ona bir sır verir gibi, alçak sesle, "En çok neden hoşlandığımı biliyor musunuz?" dedi. "Tahmin edemiyorum."

"Yiyecekleri ve gerekli olan diğer malzemeleri satın alırken pazarlık etmekten. Çok heyecan verici bir şey. Ama Berntner uşağımız- benim bu konuda bir dâhi olduğumu söylüyor." Duncan şaşırılmıştı. "Pazarlık etmek mi?" diye tekrarladı.

Genç kız, konuya gittikçe ısınıyordu. Heyecanla, "Ben bunu mantıklı olmak ve başkalarına da mantığın yolunu göstermek olarak görüyorum," diye açıkladı. "Örneğin, bizim köydeki pastanenin sahibi tek bir tartalet yapacak olsa, bu bir saat sürerdi. Bu bir saatin yarısı malzemeyi hazırlamak, ölçmek ve geri kalanları kaldırmakla geçerdi."

Papaz, genç kızın buraya kadar söylediklerini kabul ettiğini belirten bir biçimde başını salladı. "Ancak, on iki tartalet yapacak olsa, hazırlıkları on iki kat fazla sürmezdi. Çünkü hazırlıklar için yine aynı süre yeterli olurdu, öyle değil mi?" "Evet, aynı süre yeterli olurdu."

Elizabeth, neşeyle, "İşte ben de böyle düşünüyorum," dedi. "O halde ben ne diye on iki tartalet için, bir tartelete ödediğim paranın on iki katını ödeyeyim? Eğer emeğin ve harcanan zamanın hiç değeri yoksa, bir düzine tartelete bir tartaletin on iki katı para ödemek doğal olabilir. Böyle düşünürsek, bütün parayı malzemeye verdiğimizizi kabul etmiş oluyoruz. Oysa, emek ve zaman da birer değerdir. Eğer satıcı mantıklı biriye, aynı üründen birden fazla alandan, birim fiyat olarak daha az para alması gerekir."

Papaz, içtenlikle, "Bu çok ilginç," dedi. "Olayı hiç bu yönden düşünmemiştim." Elizabeth güldü.

"Bizim köydeki pastanenin sahibi de böyle düşünmüyor," diye cevap verdi. "Ama sanırım ikna olmaya başladı. Ben içeri girdiğimde un çuvallarının arkasına saklanmayı bıraktı. Elizabeth birden, bu

anlattıklarının Duncan gibi bir adam için ne kadar anlamlı olabileceğini düşünerek, çabucak, "Önemli olan para değil." diye ekledi. "Anlarsınız ya, prensip meselesi."

Duncan, tatlı bir sesle, "Elbette," dedi. "Eviniz çok güzel bir yer olmalı. Ondan bahsederken sürekli gülümsüyorsunuz."

Elizabeth'in sınımsız gülümsemesi hem Ian'ı, hem de papazı içine alacak şekilde genişlemişti. "Harika bir yerdir," diye açıkladı. "Nereye baksanız başka bir güzellikle karşılaşsınız. Arazinin, içinde küçük tepeler, çimlerle kaplı kırlar ve muhteşem bahçeler vardır." O bunları anlatırken, Ian tabağını ve kahve fincanını eline alarak ayağa kalkmıştı. Papaz, "Ev ne kadar büyük?" diye sordu. Elizabeth, "Kırk bir odası var," diye söze başladı. Ian tabağıyla fincanını bulaşık tasının yanına bırakırken, "Sanırım odaların hepsi kürkler ve avucunuz büyüklüğünde değerli taşlarla kaplıdır," diye söze karıştı. Birden sustu ve camdaki öfkeli hayaline baktı.

Elizabeth, yapmacık bir neşeyle; "Elbette," diye karşılık verdi. Ian'ın güçlü sırtına bakıyordu. Onun haksız saldırılarından kaçmaya hiç niyeti yoktu. "Duvarlarda, Rubens ve Gainsborough'nun tabloları var. Bacalar Adams'dan. Yerler İran halılarıyla kaplı." Söylediği yalanlardan dolayı vicdanı sızlayınca, sözlerinin tamamen yalan olmadığını düşündü. Borçları ödemek için değerli eşyaları satmak zorunda kalana kadar, Havenhurst'un paha biçilmez eşyalarla döşeli olduğunu, duvarlarında asılı olan eşsiz tabloları hatırladı. Ama, o anda Elizabeth'i çok şaşırtan bir şey oldu. Ian Thornton döndü, onun öfke saçan gözlerine bakarak, "Özür dilerim, Elizabeth," dedi. "Sözlerim çok gereksizdi. Sonra, kapıya doğru yürürken, günü avlanarak geçirmek istediğini açıkladı.

Elizabeth onun arkasından bakmadı bile, ama Papaz, uzun bir süre onun çıktığı kapıya bakarak, dalgın dalgın düşündü. Sonra Elizabeth'e döndü. Yüzünde beliren garip ve düşünceli bir gülümseme kahverengi gözlerini aydınlattı. Dikkatle genç kıızı seyrediyordu. Elizabeth, "Şey...bir sorun mu var?" diye sordu.

Papaz sırtıttı ve arkasına yaslandı. "Bana kalırsa Ian'ın büyük bir sorunu var," diye cevap verdi. Anlamlı bakışlarını genç kızın yüzüne dikmişti. "Bana gelince, buna çok memnun oldum."

Elizabeth, bu ailenin bütün fertlerinde hafif bir delilik olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ama bu düşüncesini dile getirmeye terbiyesi izin vermiyordu. Ayağa kalkıp bulaşıkları yıkamaya başladı.

Bulaşıkları yıkayıp yerlerine kaldırdıktan sonra, Papaz'ın itirazlarına aldırmayıp, evi toparlamak ve mobilyaları cilalamak üzere alt kata indi. Öğle vakti işine ara verip Duncan'la

yemek yedi ve ev işlerini ikindide bitirdi. Evin ortasında durup büyük bir zevkle çevresini seyretti. Odaların görünümü değişmişti. Başarıya ulaşmanın verdiği hazla neşelendi. Duncan, "Harikalar yarattınız," dedi. "Ancak, işiniz bittiğine göre, bu güzel günün geri kalan kısmının keyfini çıkarmanızda ısrar ediyorum." Elizabeth'in en çok istediği şey sıcak bir banyoydu ama içinde bulunduğu şartlarda bu mümkün olmadığına göre, Duncan'ın teklifini uygun bularak kabul etti. Dışarıda gökyüzü masmavi, hava yumuşaktı. Ortalık mis gibi kokuyordu. Elizabeth aşağıdaki dereye özlemle baktı. Ian eve döner dönmez, kendisi dere kenarına gidip suya girecekti -bu onun kendi yatak odası dışında ilk yıkınışı olacaktı. Ama beklemek zorundaydı; çünkü dereye yıkınırken Ian'ın yanına gelmesini göze alamazdı. Manzaranın keyfine vararak bahçede dolaştı. Ama Ian olmadığı için, bu güzel gün ruhsuz ve tatsızdı. Genç adam ortalıkta olunca, hava onun varlığıyla canlanıyor, Elizabeth'in duyguları coşuyordu. Bu sabah, hem de Ian, burada bir hafta kalmasına izin verdiği için ona minnet duyduğundan, hem de boy durmaktan sıkıldığı için evi temizlemeye karar vermişti. Ancak, iş başladıktan sonra onun evini temizlemek büyük bir zevk haline gelmiş, bu işten özel bir tat alır olmuştu. Aşağı doğru inen yamacın tepesinde durmuş ötelere seyrediyordu. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuştu. Ian'ın yakışıklı yüzünü ve kehribar rengi gözlerini görür gibiydi. Onun sesini ve bir gün önce kendisine sarılışını hatırlıyordu. Evlenip Ian'ın, karısı olarak- böyle nefes kesici doğal güzelliklerin ortasındaki bir evde oturmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Buraya nasıl bir kadını getireceğini merak ediyor, hayalinde, Ian'la karısının şöminenin karşısındaki kanepede yan yana oturup konuştuklarını ve düşlerini paylaştıklarını canlandırıyor.

Birden silkinerek bu düşüncelerden kurtuldu. Şey gibi ... Aklımı yitirmiş bir kadın gibi düşünüyordu! O kanepede, Ian'ın yanında oturan kadının kendisi olduğunu hayal etmişti. Böyle delice düşünceleri bir kenara iterek, zihnini meşgul edecek ve vakit geçirmesine yarayacak başka bir şey aradı. Kendi etrafında dönerek çevresine bakındı ve altında durduğu ağacın, yukarıdaki dallarında bir hışırtı

duyarak başını kaldırdı ve onu gördü! Dev ağacın asırlık dalları büyük bir ağaç evini gözlerden saklıyordu. Büyük bir hayranlıkla bu eve baktı. Sonra, o sırada evden dışarı çıkmakta olan Papaza seslendi. Onun, bu evin varlığından habersiz olabileceğini düşünerek, "Bir ağaç evi," diye açıkladı. "Acaba ağaca tırmanıp içine bakmamda bir sakınca olabilir mi? Oradan vadinin görünüşü muhteşem olmalı." Papaz, onun yanına geldi ve dev ağacın gövdesine çakılmış eski tahta parçalarından oluşan basamaklara baktı. "O basamaklara basarak ağaca tırmanmak güvenli olmayabilir." Elizabeth, neşeli bir sesle, "İşin o tarafını merak etmeyin," dedi. "Elbert, benim yarı maymun yarı insan olduğumu söyler." "Elbert kim?"

Genç kız, "Seyislerden biri," diye açıkladı. "Havenhurst'de görevli olan iki marangozla birlikte bana bir ağaç evi yapmıştı."

Papaz onun pırıl pırıl parlayan yüzüne baktı ve bu küçük zevki ondan esirgemeye kıyamadı. "Dikkatli olacağınıza söz verirseniz, sanırım bakabilirsiniz." "Ah, evet. Dikkatli olacağıma söz veriyorum."

Duncan onun ayakkabılarını çıkarışını seyretti. Elizabeth, bir süre ağacın çevresinde dolaştı. Sonra, basamakların bulunmadığı arka tarafa gidip gözden kayboldu. Papaz başını kaldırıncaya, gözüne uçuşan etekler ilişti ve genç kızın, basamakları kullanmadan ağaca tırmanmakta olduğunu gördü. Onu uyarmak için seslenmek üzereyken

vazgeçti; bunun gerekli olmadığını anlamıştı. Elizabeth, kolayca orta kısımdaki dallara ulaşmış, eve girmek üzereydi.

Genç kız, ağaç evinin zeminine ayağını basınca içine girebilmek için başını eğdi. Ama kapıdan girince tavanın yüksek olduğunu ve eğilmeden ayakta durabileceğini gördü. Anlaşılan Ian Thornton'un çocukken de uzun boyluymuş, diye düşündü. İlgile çevresine bakındı. Çocuk evinin içinde bir masa, bir sandalye be büyük bir tahta kutudan başka bir şey yoktu. Elleri yapışmış olan ağaç kabuklarını silkeledi. Evin yan tarafındaki pencereden dışarı bakarak vadinin, kır çiçekleri, alıç ve kiraz ağaçlarıyla kaplı yamaçların güzelliğini içine çektikten sonra, küçük odayı incelemeye yöneldi. Bakışları beyaz boyalı tahta kutuya kaydı. Eğilip, kutunun üstünde birikmiş olan tozu sildi. Kapağına şunlar yazılmıştı: "Ian Thornton'a aittir. Başınıza geleceklerden korkmuyorsanız açın" Küçük oğlan, bu sözler yetmiyormuş gibi, yazının altına bir kurukafa ve iki kemikten oluşan bir çarpı işareti eklemişti. Elizabeth bunlara bakarken, Havenhurst'deki kendi ağaç evinde, bebekleriyle, tek başına çay içişini hatırladı. Onun da kendisine ait bir hazine sandığı vardı. Ama o, sandığın üstüne bir kurukafa ve kemik resimleri kazımaya gerek duymamıştı. Parlak madeni menteşeleri ve kilidi olan sandıkta neler olduğunu hatırlamaya çalışırken gülümsüyordu. Hatırlamıştı... Babasının ona altı yaşındayken hediye ettiği bir kolye... Yedi yaşındayken annesiyle babasının bebekleriyle oynarken kullanması için hediye ettikleri bir minyatür porselen çay takımı... Ve bebeklerinin saçlarına bağladığı kurdeleler.

Gözleri tekrar, masanın üstündeki tozlu kutuya kaydı. Bu, onun tanıdığı güçlü ve yiğit erkeğin de bir zamanlar çocuk olduğunun ve kendisi gibi hayali oyunlar oynadığının kanıtıydı. Elizabeth, vicdanına ve sağduyusuna yüz çevirerek, elini kapağın mandalına uzattı. Kutunun büyük bir olasılıkla boş olduğunu düşünüyordu. Bu nedenle, başka birinin özel eşyalarını karıştırmış sayılmayacaktı.

Kapağı kaldırdı ve içindekileri görünce şaşkınlıkla gülümsedi. En üstte parlak yeşil bir tüy duruyordu. Elizabeth, büyük bir olasılıkla, bunun bir papağana ait olabileceğini düşündü. Görünüşte çok sıradan olan üç gri taş vardı. Bunların çocuk için özel bir anlamı olmalıydı. Büyük bir özenle yontulmuş ve parlatılmışlardı. Taşların yanındaki iri deniz kabuğunun içi pespembeydi. Elizabeth, annesiyle babasının kendisine getirdikleri deniz kabuklarını hatırladı ve onu kulağına yaklaştırarak, içinden gelen uğultuyu -denizin sesini- dinledi. Sonra onu dikkatle kenara koyup, kutunun dibindeki boya kalemlerini eline aldı. Kalemlerin altında resim defterine benzer bir şey duruyordu. Elizabeth onu eline alıp kapağını açtı. İlk sayfada, saçları rüzgârda uçuşan genç ve güzel bir kızın resmi vardı. Arka planda deniz görünüyordu. Resim o kadar güzeldi ki hayran olmaktan kendini alamadı. Kız, ayaklarını altına alarak kumların üstüne oturmuştu. Başını eğmiş, tıpkı kutunun içindekine benzeyen bir deniz kabuğunu inceliyordu. Elizabeth, bu kara kalem çalışmasına hayran olmaktan kendini alamadı. Bir sonraki sayfada da aynı kızın resmi vardı. Yan gözle ressama bakıyor, sanki paylaştıkları bir sır varmış gibi, gizemli bir biçimde gülümsüyordu. Elizabeth, ayrıntılardan olduğu kadar, Ian'ın kalemiyle, genç kızın yüzünde yakaladığı mimiklerden ve pırlıttan da etkilenmişti. Kızın boynundaki madalyon bile büyük bir ustalıkla çizilmişti. Başka resimler de vardı -aynı kızın başka resimleri ve bir çiftin

resimleri. Bu çift, Ian'ın annesiyle babası olmalıydı. Sonra, gemi resimleri... Dağların resimleri hatta bir köpek resmi -bir Labrador. Elizabeth bu köpeğin bir Labrador olduğunu bir bakışta anlamıştı. Gülümsedi. Kulakları dikilmiş, başı hafifçe yana doğru eğik, gözleri pırl pırl -sahibinin ayağı dibine koşmak için izin ister gibi!

Bu çizimlerin ortaya koyduğu duyarlılık ve yetenek Elizabeth'i o kadar şaşırtmıştı ki, bir an hiç hareket etmeden durdu. Ian'ın bu beklenmedik yönünü özümsemeye çalışıyordu. Daldığı düşüncelerden silkindi ve kutunun içinde kalan son parçayı fark etti. Bu küçük bir deri keseydi. Gerçi Papaz ona ağaçtaki evin içine bakabileceğini söylemişti ama genç kız, yine de,

Ian'ın özel eşyalarını karıştırdığı hissine kapıldı. Hiç olmazsa bu keseyi açmamalı, bu kadar ileri gitmemeliydi. Beri yandan, uzun zaman önce, onu ilk gördüğü andan beri, hayatını alt üst etmiş olan bu esrarengiz adam hakkında yeni bir şeyler öğrenmek genç kıza o kadar çekici geliyordu ki, dayanamadı. Deri kesenin bağına çözüp ters çevirdi. Avucuna ağır bir yüzük düştü. Elizabeth ona bakınca gözlerine inanmadı. Som altın yüzüğün ortasında, kare biçiminde kesilmiş iri bir zümrüt, pırl pırl parlayarak ona göz kırpmaktaydı. Zümrütün içine şaha kalkmış bir aslanı gösteren altın bir arma oturtulmuştu. Elizabeth mücevher konusunda uzman değildi ama bu yüzüğün gerçek olduğundan ve her şey bir yana, kusursuz el işçiliğinden dolayı değerine paha biçilemeyeceğinden emindi. Armayı incelerken, sosyeteye tanıtılmadan önce ezberlemek zorunda kaldığı armaları hatırlamaya çalıştı. Arma ona, belli belirsiz tanıdık geliyordu ama ne olduğunu tam olarak saptayamadı. Onun gerçek bir arma olmayıp, süsleme amacıyla yapılmış olabileceğine karar vererek, yüzüğü tekrar deri kesenin içine koydu. Bağcılarını bağladı ve kararını verdi: Ian, küçüklüğünde, bu yüzüğe, kutunun içindeki taşlar ya da deniz kabuğundan fazla değer vermemişti. Ama, onu şimdi tekrar görse değerini anlayacağından ve daha emin bir yerde saklanması gerektiğini düşüneceğinden emindi. Elizabeth'in özel eşyalarını karıştırdığını öğrendiğinde, onun ne büyük bir öfkeye kapılacağını düşünerek yüzünü buruşturdu. Ama, bunu göze alıp yüzüğü ona hatırlatması gerekiyordu. Bu arada, resim defterinden de söz etmeye karar verdi. O çizimler o kadar güzeldi ki doğanın insafına terk edileceklerine çerçevenemeliydiler. Elizabeth kutuyu kapattı ve onu bulduğu yere bıraktı. Üstündeki kuru kafa ve kemiklere bakarak gülümsüyordu. Düşlerini bir ağacın dalları arasındaki bu eve taşıyıp, onları bu kutuya saklayan oğlan çocuğuna karşı, farkında olmadan yumuşamıştı. Bu çocuk büyüyüp soğuk ve mesafeli bir adam olmuştu. Ama, bu gerçek onun yufka yüreğini fazla etkilemiyordu. Başındaki eşarbi çıkarıp beline bağladı ve resim defterini bu uyduruk kemerin içine soktu; ağaçtan inerken onu koyabileceği başka bir yer olmadığı için, yüzüğü de parmağına geçirdi. Batı yönündeki korudan bahçeye doğru gelmekte olan Ian, Elizabeth'in ağacın çevresinde dolaşırken birden bire gözden kaybolduğunu görmüştü. Vurduğu kuşu samanlığa bırakıp eve doğru yürürken, yön değiştirip ağaca doğru yürümeye başladı.

Ellerini beline koyarak ağacın altında durdu ve dere kenarına men yamacı seyretmeye başladı.

Elizabeth'in nasıl olup da bu yamaçtan aşağı bu kadar çabuk inip gözden kayboluverdiğini merak ediyordu. O sırada ağacın yukarıdaki dallan çatırdamaya ve sallanmaya başladı Ian başını kaldırıp yukarı baktı. Önce hiçbir şey görmedi ama daha sonra gördüklerine inanmakta zorlandı. Dalların arasından, uzun ve biçimli çıplak bir bacak uzanmıştı. Ayak parmakları aşağı inmek için üzerine basabileceği sağlam bir dal arıyordu. Kısa bir süre içinde bir bacak daha görüldü. Şimdi ikisi de dallardan aşağı sarkmış, öylece duruyorlardı. Havada asılı gibiydiler.

Ian bu bacakların üstündeki kalçalara destek vermek amacıyla kollarını kaldırdı. Kalçalar görünmüyordu ama yaprakların arasında bir yerlerde olmalıydılar. Sonra durakladı. Çünkü bu bacakların sahibinin yardımı ihtiyacı olmadığı belliydi. "Orada ne yapıyorsunuz? diye seslendi.

Yaprakların arasından, Elizabeth'in sesi, "Ağaçtan iniyorum, diye cevap verdi. Genç kızın sağ ayağının parmakları ağaç gövdesine çakılı olan tahta basamağı arıyordu; nihayet buldu, Ian, hala yukarı bakıyor düşecek olursa onu yakalamaya hazır bekliyordu. Gene; kız hafifçe sallanarak üzerinde oturduğu dalı eğdi ve öteki bacağını iyice uzatınca sol ayağı da basamağa değdi.

Kızın çevikliği bir yana, cesareti Ian'ı şaşırtmıştı. Genç adam çekilip onun kendi başına ağaçtan inmesini beklemeye karar verdiği anda. genç kızın bastığı çürük tahta basamak dağıldı ve Elizabeth imdat!" diye bağırarak ağaçtan düşerken, iki güçlü el onu belinden yakaladı.

Genç kızın arkası Ian'a dönüktü. Bedeninin onun sert göğsünün ve dümdüz midesinin, sonra da baldırlarının üstünden kayarak indiğini hissetti. Ağaçtan düştüğü için, Ian'ın çocukluğundan kalma

hazinelere karıştırdığı için ve onunla bu kadar yakın bir temasın bedeninde uyandırdığı ürpertiler yüzünden utanmış ve kulaklarının dibine kadar kızarmıştı. Güçlkle derin bir nefes aldı. Dönüp onun yüzüne bakması ise hiç kolay olmadı. Yeşil gözleriyle onun yüzüne bakarak, "Eşyalarınızı karıştırdım," dedi. "Umarım kızmamışsınızdır. "Niçin kızayım?"

"Çizimlerinizi gördüm," diye itiraf etti. Yüreği hâlâ onları gördüğü andaki kadar yumuşaktı. Hayranlık dolu, tatlı bir gülümsemeyle, "Gerçekten, gerçekten harika çizimler!" dedi. "Keşke hiç kumara başlamasaydınız. Ressam olmanız gerekirdi!" Elizabeth onun gözlerinin kısıldığını ve bu gözlerde beliren kuşkuyu gördü. Onu samimi olduğuna inandırabilmek amacıyla kemerinden resim defterini çıkardı. Eğilip onu çimenlerin üstüne koydu ve eliyle sayfalarını düzeltti. Yere, defterin yanına oturup başını kaldırarak lan'a baktı ve, "Şunun güzelliğine bakın!" dedi.

lan, önce biraz durakladı; ama sonra genç kızın yanına çömeldi. Çizimlere değil, onun iç açıcı gülümsemesine bakıyordu.

Kız onu şakacıktan azarlar gibi, "Çizimlere bakmıyorsunuz," dedi. Sivri tırnağıyla, birinci çizimdeki genç kıza gösteriyordu. "Bu kadar yetenekli olduğunuza inanamıyorum! En küçük ayrıntıları bile yakalamışsınız. Bakın, onun saçlarını dağıtan rüzgârı bile hisseder gibiyim ve gözlerinin içi gülüyor." lan'ın bakışları, Elizabeth'in yüzünden, yerde açık duran resim defterine kaydı. Genç adam resme bakarken, Elizabeth, onun güneşten yanmış yüzünde beliren acıyı büyük bir şaşkınlıkla izledi.

Bu yüz ifadesinden resimdeki kızın ölmüş olduğunu anlamıştı. Yumuşak bir sesle, "Bu kız kimdi?"

diye sordu, lan'in yüzündeki acılı ifade kayboldu. Her şey yine eskisi gibiydi. Elizabeth'e bakarak,

sakin bir sesle, "Kız kardeşim," dedi. Sonra durakladı ve Elizabeth onun başka bir şey

söylemeyeceğini sandı. Ama, lan, boğuk ve kararsız bir sesle, "On bir yaşındayken bir yangında öldü,"

dedi. Sanki bu konuda konuşup konuşamayacağını anlamak ve kendisini denemek istemişti.

Elizabeth, "Üzgünüm," diye fısıldadı. Onun acısını derinden hissettiği ve yasını paylaştığı gözlerinden okunuyordu. Gözlerinin içi gülen küçük kıza düşünerek, "Gerçekten üzgünüm!" diye tekrarladı.

Gözlerini onun yüzünden ayırmak istemiyordu ama bu kederli havayı dağıtmalıydı. Resim defterinin sayfalarını çevirerek neşe ve hayat dolu bir çizim buldu. Deniz kenarındaki bir kayanın üstünde bir kadınla erkek yan yana oturuyorlardı. Erkek kolunu kadının omzuna atmıştı. Birbirlerine bakıyorlar, adam kadına gülümsüyordu. Kadın elini adamın koluna koymuştu. Bu elin duruşu büyük bir sevgiyi yansıtıyordu. Elizabeth, gülümseyerek resmi gösterdi. "Bunlar kim?"

lan, "Annemle babam," diye cevap verdi. Ama sesi yine acı yüklüydü. Genç kız dönüp ona dikkatle baktı. O, sakın bir sesle, "Aynı yangın," diye ekledi. Elizabeth başını çevirdi. Acıdan nefesi daralmıştı.

lan, bir süre sonra, "Bu, çok eski bir olay," diye açıkladı. Uzanıp sayfayı çevirdi. Şimdi siyah bir Labrador onlara bakıyordu. Bu kez sesi daha neşeliydi. "Vurduğum bütün kuşları anında bulurdu," dedi.

Elizabeth kendini toplamıştı. O da Labrador'un resmine baktı. "Biliyor musunuz," dedi; "Çizimlerinizde olayın özünü yakalamak konusundaki becerinize hayran olmamak elde değil."

lan şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve defterin sayfalarını çevirip dört direkli bir yelkenli resmi buldu. Genç kıza, "Bir gün bunun aynısını yaptırmak istiyordum," dedi. "Bunu kafamdan çizdim."

Elizabeth çok etkilenmişti. Bu gözlerinden okunuyordu, lan'a bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu.

lan ona gülümseyerek, "Gerçekten," diye cevap verdi. Yüzleri birbirine çok yakındı ve birbirlerine

bakarak gülümsüyorlardı. Sonra lan'ın bakışları onun dudaklarına kaydı ve Elizabeth kalp atışlarının

hızlandığını, lan'ın kendisini öpmesini beklediğini hissetti. Genç adam farkında olmadan başını eğdi.

Elizabeth onun kendisini öpeceğini biliyordu. Evet, biliyordu. Eli, erkeği kendisine doğru çekmek ister

gibi, onun ensesine doğru uzandı. Sonra, birden büyü bozuldu, lan hızla başını kaldırdı ve çevik bir

hareketle ayağa fırladı. Çenesindeki kaslar kasılmıştı. Elizabeth de ayağa kalktı ve şaşırıldığını belli

etmemek için, "Geç oluyor," dedi. "Hava iyice soğumadan aşağıdaki dereye yıkanmak istiyorum. Ama

durun bir dakika!" Parmağındaki yüzüğü dikkatle çıkararak onun avucuna koydu. "Bunu resimlerin

bulunduğu kutuda buldum," diye açıkladı.

lan, önemsiz bir şey söyler gibi, "Çocukluğumda onu bana babam vermişti." dedi. Uzun parmaklarıyla yüzüğü kavrayıp cebine koydu.

Elizabeth, onu, "Bu yüzük çok değerli olabilir," diye uyardı. Onu satacak olursa evinde ve arazisinde olumlu değişiklikler yapabilir, diye düşünüyordu.

Ian, sert bir sesle, "O yüzüğün hiçbir değeri yok," diye karşılık verdi.

16.Bölüm

O akşam Papazla birlikte yedikleri yemek Elizabeth'e manevi bir işkence gibi geldi. Ian, aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi, dayısıyla havadan sudan konuşuyordu. Elizabeth ise anlayamadığı ve üstesinden gelemediği duyguların pençesinde acı çekiyordu. Ian 'ın kehribar rengi bakışları ne zaman ona kayşa kalbi hızla çarpmaya başlıyordu. O kendisine bakmadığı anlarda ise kendi bakışları onun ağzına kayıyor, bu dudakların bir gün önce kendisini nasıl öptüğünü hatırlıyordu. Ian şarap kadehini dudaklarına götürürken, Elizabeth, onun uzun parmaklarının büyük bir şefkatle yanağını okşadığını ya da saçlarının arasında dolaştığını düşünüyordu.

İki yıl önce onun büyümesine kapılmıştı. Oysa şimdi daha olgundu. Onun ahlaksız bir adam olduğunu biliyor, ama yüreği buna inanmayı reddediyordu. Dün onun kollarının arasındayken, Ian için özel bir anlamı olduğunu hissetmişti -genç kızı kollarının arasında tutmak istemesinin yanı sıra, sanki ona ihtiyacı da vardı.

Elizabeth, boş düşünceler, diye uyardı kendini. Ve çok saçma. Becerikli çapkınlar ve ahlaksız adamlar, büyük bir olasılıkla, her kadının kendisini özel hissetmesini sağlarlar. Şehvetli bir anda kadını tutkuyla öper, sonra da varlığını unuturlar. Uzun zaman önce duyduğu bir hikâyeye göre, çapkınlığıyla ünlü bir adam, genç bir kadının peşine düşmüş, onu elde edene kadar kendisine kul köle olmuş, hevesi geçtiği anda da en küçük bir vicdan azabı duymadan onu terk edivermişti -tıpkı Ian'ın şimdi kendisine yaptığı gibi. Bu düşünceler genç kızı teselli etmekten uzaktı. Oysa şu anda, her şeyden çok teselliye ihtiyacı vardı. Hava gittikçe kararıyor, yemek sürüp gidiyor, Ian, onun varlığından habersizmiş gibi davranmakta devam ediyordu. Nihayet yemek bitti. Elizabeth bulaşıkları yıkamayı teklif etmek üzereyken, Ian'a baktı ve onun bakışlarının kendi yüzünde, şakaklarında, çenesinde ve dudaklarında dolaştığını görüp şaşırıldı. Ian, onun kendisine baktığını hissedince hemen bakışlarını kaçırdı ve Elizabeth ayağa kalkıp sofrayı toplamaya başladı.

Papaz genç kız yardım etmeyi önerdi. "Haksızlık oluyor," dedi. "Bütün işleri Ian'la siz yaptınız. Yardım etmek istiyorum."

Elizabeth, ona, "Bunu duymak bile istemiyorum," diye takıldı. Sonra, hayatında dördüncü defa olarak, beline bir bez bağlayıp bulaşıkları yıkadı. Erkekler masada oturmakta devam ediyorlardı. Besbelli Ian'ın yıllardan beri tanıdığı insanlardan söz etmekteydiler. İki de onun varlığını unutmuş görünüyordular ama Elizabeth onların konuşmalarını dinlemekten garip bir mutluluk ve huzur duyuyordu.

İşini bitirince, bulaşık bezini kapının tokmağına astı ve gidip şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturdu. Buradan, belli etmeden Ian'ı seyredebiliyordu. Alex'ten başka mektup yazabileceği kimse yoktu. Ian'ın görmesi ihtimali olan bir mektuba fazla bir şey yazamayacağı için, İskoçya'dan ve Ian'ın evinden bahsetmeyi tercih etti. Ama aklına gelenleri rasgele yazıyordu çünkü kafası Ian'la meşguldü. Mektubu düşündüğü yoktu. Elizabeth, Ian'ın bu ücra yerde yaşamasını bazı bakımlardan yanlış buluyordu. Hiç olmazsa ara sıra, siyah akşam giysileri içinde balo salonlarında boy göstermeli ve bahçelerde görünmeli, kadınları heyecanlandırmalıydı. Tarafsız olma çabası karşısında içinden gülerken, Ian Thornton gibi erkeklerin, salt varlıklarıyla, büyük bir boşluğu doldurduklarını ve sosyeteye büyük bir hizmet yaptıklarını düşündü insanlar onları seyrediyor, onlara karşı hayranlık, hatta korku duyuyorlardı. Bu erkekler olmasa kadınlar hayal kuramazlardı pişmanlık da duymazlardı... Ian onun bulunduğu yöne bakmıyordu bile. Bu yüzden, genç adamın yüzüne bakmadan söylediği şu sözleri duyunca, şaşırarak yerinden sıçradı. "Hava çok güzel, Elizabeth. Mektup yazmaya ara verip yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Elizabeth, mektup yazmakta olduğunu Ian'ın fark etmediğini sanıyordu. Kendisi Ian'ın varlığını hissediyor ve her yaptığını biliyordu ama aynı şeyin genç adam için geçerli olmadığı kanısındaydı. Oysa şimdi, onun da her şeyin farkında olduğunu anlamış ve şaşırmıştı. "Yürüyüş mü?" diye tekrarlardı. Ian masanın başından kalkıp onun yanına geldi. Elizabeth, düşünmeden, "Dışarısı karanlık," diye söylendi. Şimdi Ian genç kızın başında duruyordu. Yüz ifadesinden onunla birlikte herhangi bir yere gitmeye hiç de öyle fazla istekli olmadığı anlaşılıyordu. Genç kız, Papaza kararsız bir bakış attı; ama o da Ian'ı destekliyordu. Ayağa kalkarak, "Yürüyüş çok iyi bir fikir," dedi. "Yediklerinizi"

hazmetmenize yardımcı olur." Ekizabeth, kır saçlı ama bakıp gülümseyerek, boyun eğdi. "Yukarı çıkıp şalımı alayım," dedi. "Size de bir şey getireyim mi, efendim?"

Duncan burnunu buruşturarak, "İstemem," dedi. "Gece vakti açık havada dolaşmayı sevmem."

Sonra, geç de olsa, şaperonluk görevini ihmal ettiğini fark ederek, "Üstelik gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor," diye ekledi. Sonra, bir koltuğa oturup, sehpanın üstüne bırakmış olduğu kitabı eline alarak, mum ışığında, gözlük takmadan okumaya başlayarak onlarla birlikte bahçeye çıkmamak için ileri sürdüğü mazeretin geçersiz olduğunu kanıtladı.

Dışarısı serindi. Elizabeth yün şalına sıkı sıkı sarındı. Arka bahçede yan yana yürürlerken Ian konuşmuyordu.

Bir süre sonra. Elizabeth, gökyüzündeki dolunaya bakarak, "Mehtap çok güzel," dedi. Ian cevap vermeyince, genç kız söyleyecek başka bir şey aradı ve farkında olmadan duygularını dile getirdi.

"Gerçekten İskoçya'da olduğuma inanamıyorum."

"Ben de." Ian'ın içgüdüsel olarak bildiği bir patikayı izleyerek, bir yamacın kenarından aşağı iniyorlardı. Arkalarında kalan evin ışıkları gittikçe zayıflayarak kayboldu. Sonra, patikayı izleyerek bir dönemeci dönünde birden, aşağıdaki vadinin karanlığıyla karşılaştılar. Başka hiçbir şey görünmüyordu. Arkalarında yumuşak bir bayır, yanlarında küçük bir düzlük ve üstlerinde yıldızlarla kaplı bir gökyüzü vardı. Ian durdu; ellerini ceplerine sokmuş, vadiye doğru bakıyordu. Elizabeth onun nasıl bir ruh hali içinde olduğundan emin değildi. Sol tarafta kalan patikanın sonuna doğru yürüdü ve burada durdu; çünkü gidebileceği

bir yer yoktu. Sanki burası daha soğuktu. Şalına daha sıkı sarındı ve yan gözle Ian'a baktı. Ay ışığında genç adamın yüzü haşin görünüyordu. Elini kaldırıp ensesindeki kasları ovaladı. Gergin olmalıydı. Birkaç dakika daha geçti. Ian'ın sessizliği sinir bozucu olmaya başlamıştı. Elizabeth, "Sanırım dönsek iyi olacak," dedi.

Buna karşılık Ian başını arkaya doğru eğdi ve gözlerini kapattı. İçinde fırtınalar kopan bir adama benziyordu. Yerinden kıpırdamadan, "Niçin?" diye sordu.

Elizabeth, açıkça ortada olan bir gerçeği dile getirdi: "Çünkü buradan öteye gidemeyiz."

Ian, açıkça, "Biz, yürüyüş yapmak için dışarı çıkmadık," dedi.

Elizabeth kendini güvende hissetmemeye başlamıştı. "Öyle mi?"

"Öyle olduğunu sen de biliyorsun."

"Peki, o halde niçin buradayız?"

"Çünkü yalnız kalmak istiyorduk."

Genç kız birden, yemekte aklından geçenleri Ian'ın hissetmiş olabileceğinden kuşkulananarak dehşete kapıldı. Sesi titreyerek, "Sizinle yalnız kalmak istediğimi nereden çıkardınız?" diye sordu.

Ian başını ona doğru çevirdi. Gözlerinin içine bakarak, "Yanıma gel de nereden çıkardığımı göstereyim," dedi.

Elizabeth'in tüm bedeni şaşkınlık, arzu ve korkuyla titremeye başlamıştı. Ama akli başındaydı.

Papaz yanlarındayken aklından Ian'la öpüşmeyi geçirmekle, burada karanlıkta, ikisi yalnızken ona teslim olmak arasında fark vardı. Bu çok daha tehlikeli bir şeydi. Ian burada ona istediğini yapabiliyordu. Elizabeth'in Ian'a karşı İngiltere'deki davranışları göz önüne alındığında, onun da sevişmeye istekli olduğunu düşündüğü için genç adamı suçlamak yersiz olurdu. Elizabeth ona dokunmak için duyduğu dayanılmaz isteğe karşı koymaya çalışarak, derin bir nefes aldı ve "Bay Thornton," diye söze başladı. Thornton, "Benim adım Ian," diyerek onun sözünü kesti. "Aramızda geçenler bir yana, birbirimizi çok uzun zamandan beri tanıdığımızı göz önüne alacak olursak, bana Bay Thornton demen biraz gülünç olmuyor mu?"

Elizabeth onun ne demek istediğini anlamazlıktan gelerek açıklamasını sürdürdü: "O hafta sonu aramızda geçenler yüzünden uzun bir süre sizi suçlamıştım. Ana şimdi her şeyi daha belirgin olarak görebiliyorum."

Durdu ve yutkundu. "Gerçek şu ki, o akşam sizinle bahçede karşılaştığımızdaki davranışım, sizden benimle dans etmenizi isteyişim, saçmalık... Hayır, saçmalık değil utanmazlıktı."

Elizabeth, sustu. Arkadaşlarının bu konuda iddiaya girdiklerini ve kendisiyle dans etmezse

harçlıklarını kaybedeceklerini söyleyerek temize çıkabileceğini biliyordu. Ama Thornton bunu bir hakaret olarak kabul edebilirdi. Oysa Elizabeth, aralarının düzelmesini istiyordu, daha fazla açılmasını

değil. Bu yüzden telaşla, "Ondan sonraki her karşılaşmamızda utanmaz bir yosma gibi davrandım," diye devam etti. "Böyle biri olduğumu düşündüğünüz için sizi suçlayamam."

Genç adam alaycı bir sesle, "Sence, böyle mi düşünmüştüm, Elizabeth?" diye sordu. Adamın karanlıkta adını söyleyişi ve ona anlaşılmaz bir ifadeyle bakışı genç kıızı uyarıyordu. Ürpererek, "Başka ne düşünmüş olabilirsiniz ki?" diye sordu.

Ian tekrar ellerini ceplerine sokarak tüm bedeniyle ona doğru döndü. "Senin, çok güzel olmakla kalmayıp, baştan çıkarıcı bir masumiyetin olduğunu düşünmüştüm. Bahçede benden seni dansa kaldırmamı isterken, benim yaşımda kötü şöhretli bir adamla cilveleşmekle ne yaptığının bilincinde olduğunu düşünsem, sana oracıkta sahip olurum." Elizabeth ona dehşetle baktı. "Size inanmıyorum." "Neye inanmıyorsun? Seni oracıkta, şimşirlerin arkasına götürüp kollarımda eritmeyi istediğime mi? Yoksa bu dayanılmaz arzuyu görmezden gelebilecek kadar vicdanlı olduğuma mı?" Elizabeth'in kollarından yukarı ve bacaklarından aşağı hain bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Buna karşı var gücüyle mücadele ediyordu. "Oduncu kulübesinde vicdanınız neredeydi? Oraya geldiğimde sizin çoktan gitmiş olduğunuzu zannettiğimi biliyordunuz." Ian, "Benim orada olduğumu görünce niçin hemen gitmediniz?" diye karşı çıktı. Elizabeth ne diyeceğini şaşırıldı. Elini kaldırıp alnına düşen saçları geri itti. "Orada kalmamam gerektiğini biliyordum," dedi. "Niçin kaldığımı, bilmiyorum." Ian, kısaca, "Ben niçin kaldımsa sen de aynı nedenle kaldın," diye açıkladı. "Birbirimizi istiyorduk." Kız haşın bir sesle itiraz etti. "Yaptığımız yanlış. Tehlikeli ve... saçmaydı."

Ian acımasızca, "Saçma ya da değil," dedi; "Seni istiyordum. Şimdi de istiyorum." Elizabeth bir hata yaparak onun yüzüne baktı ve yeniden o kehribar rengi gözlerin büyümesine kapıldı. Omuzlarını örten şal kayıp yere düştü. Ama genç kız farkında değildi.

Erkek, "O hafta sonu, İngiltere'de aramızda geçenlerin orada kaldığında ve unutulduğunda ısrar etmek ikimize de bir şey kazandırmaz," diye devam etti. "Dünkü yakınlaşmamız bunun böyle olmadığını gösterdi. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Unutulan hiçbir şey yok. Ben seni hep hatırladım; senin de beni hatırladığını adım gibi biliyorum."

Elizabeth inkar etmek istiyordu. İnkâr edecek olursa, kendi sahtekârlığının Ian'ı iğrendireceğini ve genç adamın o anda arkasını dönüp gideceğini biliyordu. Çenesini havaya kaldırdı. Gözlerini onun gözlerinden ayıramıyordu. Biraz önce duyduklarından o kadar etkilenmişti ki ona yalan söyleyemedi. Titrek bir sesle, "Tamam," dedi. "Kazandınız. Sizi ve o hafta sonunu hiç unutmadım." Sonra, kendini savunmak ister gibi, "Nasıl unutabilirdim ki?" diye ekledi.

Ian onun öfkeyle söylediği bu sözler karşısında gülümsedi. Şimdi sesi kadife gibi yumuşaktı. "Buraya gel, Elizabeth."

Genç kız, "Niçin?" diye fısıldadı.

"O hafta sonu başladığımızı bitirmemiz için."

Elizabeth felce uğramış gibiydi. Ona heyecan ve dehşet karışımı hisler içinde baktı. İtiraz eder gibi başını iki yana salladı.

Ian sakın bir sesle, "Seni zorlamayacağım," dedi. "Yanıma gelirsen de istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. İyi düşün. Çünkü şimdi yanıma gelirsen, yarın sabah, seni istemediğin şeyleri yapmaya zorladığımı ya da neler olacağını önceden bilmediğini düşünmen mümkün olmayacak. Dün, ikimiz de neler olacağımızı bilmiyorduk. Ama şimdi biliyoruz." Beynindeki küçük, sinsi bir ses, onun istediğini yapmasını söylüyordu. Genç kıza, geçen defa Ian'la birlikte olduğunda toplumun onu nasıl acımasız bir biçimde cezalandırdığını hatırlatıyor, bu yüzden şimdi, canı istiyorsa, birkaç çalıntı öpücüğe hakkı olduğunu fısıldıyordu. Başka bir ses ise kuralları yeniden çiğnememesi konusunda onu uyarıyordu. "Yapamam," diye zayıf bir çığlık attı.

"Aramızda dört adım var. Bir buçuk yıllık özlem bizi birbirimize çekiyor."

Elizabeth, yutkundu. "Yarı yola kadar gelemez misiniz?"

Bu sorunun tatlılığı karşısında Ian, neredeyse yumuşayacaktı ama başını sallayarak itiraz etmeyi başardı. "Hayır, bu sefer olmaz. Seni arzuluyorum ama sabahleyin bana bir canavara bakar gibi bakmanı istemiyorum. Beni istiyorsan, kollarıma atılmaktan başka çaren yok." Elizabeth, vadiye korku dolu gözlerle bakarak, "Ne istediğimi bilmiyorum!" diye bağırdı. Aşağı atlamak ister gibiydi.

Ian, boğuk bir sesle, "Buraya gel," dedi. "Ne istediğini sana göstereceğim."

Elizabeth'i esir alan onun sözleri değil, ses tonu oldu. Kendisininin daha güçlü bir iradenin etki alanına girmiş gibi, yürüdü ve onun güçlü kollarına atıldı, Ian, onun saçlarını koklayarak, "Yapabileceğini sanmıyordum," diye fısıldadı.

Kızın cesaretini övüyordu. Elizabeth bundan cesaret alarak başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Ian'ın arzulu bakışları kızın dudaklarına kayıp orada durdu. Sonra başını eğdi. Dudakları kızın dudaklarına değdi ve onu büyük bir açlık ve tutkuyla öpmeye başladı. Genç kızın bütün hücreleri canlanmıştı. Erkeğin elleri kızın bedenini kendi kaskatı bedenine bastırıyor, Elizabeth onun açlığını doyuruyordu. Hafifçe inleyerek ellerini onun göğsünden yukarı doğru kaydırıp ensesindeki saçlara dokundu. Erkeğe iyice sokulmuş, bedenini onun bedenine yaslamıştı. Ona daha fazla sokulmaya çalışarak kıpırdadı. O zaman Ian'ın ürperdiğini hissetti. Genç adam onun dudaklarını aralayıp dilini ağzının içine uzattı. İkisi de kendilerini tutkunun karanlığına bıraktılar. Ian ağzını iyice açarak genç kıızı bu yasak öpüşlere katılmaya çağırdı. Elizabeth, dilini uzatıp onun diline dokundu. Büyülü bir alev tüm bedenini sarmıştı. Birden Ian'ın nefesini ağzında hissetti ve durakladı. Emin değildi. Sonra onun boğuk bir fısıltıyla, "Evet!" dediğini duydu ve aynı şeyi tekrar yaptı. Ian zevkten inliyordu.

Tekrar tekrar öpüştiler. Nefes nefeseydiler. Elizabeth'in tırnakları Ian'ın ensesine saplanmıştı. Ama o, durmak bilmiyor, duramıyordu. İki yıl önce ona sahip olmak için duyduğu arzu yeniden canlanmış, bir saplantı haline gelmişti. Sonunda, genç kız inleyerek onun kolları arasında kıvrınmaya başladı. Şehvet Ian'ın damarlarında azgın dalgalar gibi köpürüyordu. Başını hafifçe oynatarak dilini onun yanağına, sonra kulak memesine kaydırdı. Eli genç kızın göğsünü arıyordu. Bu okşayış Elizabeth'i şaşırttı ve irkildi. Onun bu masum tepkisi karşısında Ian küçük bir kahkaha attı ve aynı anda öyle büyük bir tutku seline kapıldı ki neredeyse diz çöküp ona yalvaracaktı. Kızın memelerini okşamaktan çok büyük bir zevk alıyordu ama aynı zamanda bu, onun için, büyük bir işkenceydi. Bu nedenle elini çekti ve onu tekrar öpmeye başladı. Ama bu kez, kızın aralık dudaklarını daha yumuşak dokunuşlarla öpüyordu. Elizabeth de aynı şeyi yapıyordu. Şakalaşır gibiydiler. Sonra, birden, her şey yeniden başladı. Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonunda, Ian başını kaldırdı. Kulakları zonklıyor, kalbi gümbür gümbür atıyor, güçlkle nefes alıyordu. Elizabeth, kollarının arasındaydı. Ateş gibi yanan yanağını erkeğin göğsüne dayamış, şehvetli bedenini onun vücuduna yaslamıştı. Ian'ın tüm bedeni, hayatı boyunca yaşadığı bu en tutkulu anların etkisiyle tir tir titriyordu. Şimdiye kadar, İngiltere'de Elizabeth'le arasında geçenleri, birbirlerine duydukları tutkuyu abartılı bir biçimde hatırladığına ve anılarının çoğunun hayal ürünü olduğuna inandırmıştı kendini. Ama bu gece onun hayallerini bile aşmıştı. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kızın başının üstünden aşağıdaki karanlığa baktı ve kollarının arasındaki kızın ne kadar rahat olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

Elizabeth onun kalp atışlarının normale döndüğünü duyuyordu. Nefesi işitilmez olmuştu. Yavaş yavaş gecenin sesleri kulağına gelmeye başladı. Rüzgâr otları hışırdatıyor, ağaçların arasında fısıltılarla dolaşıyor, Ian'ın eli ağır ağır sırtını okşuyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Yanağını Ian'ın göğsüne sürterek onları kurutmaya çalıştı ve bu hafif sürtünüş Ian'a şefkat dolu bir okşama gibi geldi. Genç kız, kesik kesik nefes alarak, ona neden böyle hissettiğini sormak istedi. "Niçin?" diye fısıldadı.

Ian onun sesinin titrediğini hissetmiş ve sorusunu anlamıştı. O da kendisine aynı soruyu soruyordu. Niçin bu kıza her dokunuşunda bu kadar büyük bir şehvet duyuyordu? Bu İngiliz kıızı, niçin aklını başından alıyordu? "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Sesi kendisine yabancı gelmişti. Alçak sesle, "Kimi zaman böyle olur," diye ekledi. "Yanlız zamanda, yanıls insanlara karşı böyle şeyler hissederiz." İngiltere'de Elizabeth'e rastladığında onun için öylesine deli divane olmuştu ki, iki kez evlilikten söz etmişti. Onun cevabını kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Tıpkı bu geceki gibi, Ian'ın kollarında kendinden geçip onunla büyük bir tutkuyla öpüştükten sonra, genç adam ona, "Babanın bazı itirazları olabilir ama, geleceğini garanti altına alabileceğimi öğrenince o da razı olacaktır," demişti.

O zaman Elizabeth, onun kolları arasında hafifçe arkaya yaslanarak gülmüş, "Bana ne vereceksiniz, efendim?" diye sormuştu. "Kont Mondevale'ın önerdiği gibi avucum büyüklüğünde bir yakut mu? Yoksa Lord Seabury gibi, omuzlarımı örtecek samur kürkleri ya da vizon halılar mı?"

Ian, onun kendisine en pahalı mücevherlerle en nadide kürkleri alabilecek olan adamla evlenmek isteyecek kadar para canlısı olduğuna inanmak istememiş, "İstedğin bunlar mı?" diye sormuştu.

Genç kız, "Elbette," diye karşılık vermişti. "Bütün kadınlar bunları ister. Kibar beyefendiler de bunları vaat eder. Öyle değil mi?"

Ian içinde uyanan tiksintiyi bastırmaya çalışarak, kızın hakkını yememeli, diye düşündü. Hiç değilse dürüst davranmış, evleneceği adamdan ne gibi beklentileri olduğunu açıkça söylemişti. Aslında, onun beklentilerini değilse bile cesaretini takdir ediyordu. Elizabeth'e baktığında, genç kızın kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Yemyeşil gözleri yumuşak ve masum bakıyordu, ama Ian bu bakışların aldattıcı olduğunu biliyordu. Onun koluna girdi ve birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Genç adam, "Korkma, dedi. "Geçen seferki öpüşmemizin sonunda olduğu gibi sana evlenme teklif edecek değilim. Evlilik söz konusu bile değil. Bunun birçok nedeni var ama en önemlisi, bu yıl, sana kocaman yakutlar ve pahalı kürkler alabilecek kadar çok para kazanmamış oluşum." Ian'ın şaka yaptığı belliydi ama Elizabeth bu sözlerin, şu anda, kulağa ne kadar çirkin geldiğini görüp utandı. Gerçi o zaman, bunları mücevher ya da kürk istediği için söylememiştir ama Ian bunu bilmiyordu. Onu takdir etmek gerek, diye düşündü. Çünkü genç kızın sözlerinden rahatsız olmadığı, bu konuda rahatça şakalaşabilmesinden belliydi. Anlaşılan, görmüş geçirmiş insanlar arasındaki flörtlerde, hiç kimse, hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Ev uzaktan görünmüştü. Ian, aynı şakacı ses tonuyla, "Bu ara en gözde damat adayı kim?" diye sordu. "Eminim, Belhaven ile Marchman'dan başka taliplerin de vardır." Ian, çıldırıcı tutku anlarını geride bırakıp tatlı bir sohbetle kolayca geçivermişti ama bu Elizabeth için o kadar kolay değildi. Neşeli ses tonu, şaşkınlığını ve zorlandığını saklayamıyordu. "Amcama göre, en yüksek soyluluk unvanına ve en çok paraya kim sahipse, en gözde aday o."

Ian kayıtsız bir sesle, "Elbette!" dedi. "Bu durumda şanslı damat adayı Marchman olacağı benziyor." Onun, bu konudan böylesine umursamazlıkla söz etmesi, Elizabeth'i üzdü. Bir el yüreğini sıkır gibiydi. Kendini savunmak için, çenesini havaya kaldırdı. Ian kadar kayıtsız görünmeye çalışarak, "Doğrusunu isterseniz, ben evlenmek istemiyorum," diye açıkladı. "Ancak, amcamı kandıramazsam, evlenmek zorunda kalabilirim. O zaman da, kendimden çok daha yaşlı biriyle evlenmeye karar verdim."

Ian, onunla açıkça alay ediyordu. "Kör biriyle evlenmen daha iyi olur," dedi. "Ara sıra yapacağın ufak kaçamakları görmez."

Elizabeth'in bakışları karardı. Ian'a bakarak, "Özgürlüğüme sahip olmak istediğimi söylemeye çalışmıştım," dedi. "Bağımsız olmalıyım. Genç bir koca bana bu hakkı tanımaz; ama daha yaşlı biri bunu yapabilir."

Ian, "Yaşlı bir adam sana özgürlükten başka bir şey veremez," diye cevap verdi.

"Bu da bana yeter. Hayatımdaki erkeklerin beni sürekli olarak yönetmelerinden bıktım.

Havenhurst ile ilgilenmek ve ne istersem onu yapmak istiyorum."

Ian, "Yaşlı biriyle evlen," dedi. "O zaman Cameron'ların sonuncusu olabilirsin." Genç kız onun ne demek istediğini anlamamıştı. Yüzüne, boş gözlerle baktı. "Sana çocuk veremez."

Elizabeth kendisini yenilgiye uğramış hissetti. Şaşırmıştı. "Bunu henüz düşünmedim," dedi. Ian artık kızı ne eğlenceli ne de çekici buluyordu. Onunla acımasızca alay etti. "Düşündüğün zaman haber ver. Böyle bir bilgi, insana bir servet kazandırabilir." Elizabeth onu duymazlıktan geldi. Çocuk konusunu henüz düşünmemişti çünkü yaşlı bir erkekle evlenmeye yeni karar vermişti, Ian onu tutkuyla öpüp okşamış, sonra ona, kendisi için geçici bir eğlence olduğunu hissettirecek biçimde davranmış, şimdi de işi hakarete vardırmıştı. Bunların etkisiyle, genç kız, yaşlı bir erkekle daha mutlu olacağını düşünmüştü. Bütün bunlar, çok şaşırtıcı, çok üzücü ve kabul edilemez şeylerdi. Şimdiye kadar karşı cinsle hiçbir deneyimi olmamış, arkadaş olarak bile sayılı erkek tanımıştı. Onları, ne yapacağı belli olmayan, güvenilmez bir grup insan olarak görüyordu. Babasından, ağabeyine, kendisiyle evlenmek istemiş olan Kont Mondevale ve onunla evlenmek istemeyen Ian Thornton'a kadar. Hepsi böyleydi. Tutarlı davranacağına güvenebileceği tek erkek amcasıydı. O, hiç olmazsa, her zaman kalpsiz ve soğuktu. Asla değişmezdi.

Elizabeth, bir an önce yatak odasına gidip yalnız kalmak istiyordu. Evden içeri adımını atar atmaz, Ian'a, buz gibi bir sesle iyi geceler diledi ve Papazın oturmakta olduğu yüksek arkalıklı iskemlenin yanından fırtına gibi geçti. Adamın farkına bile varmamıştı. Oysa Duncan ona hayret ve endişeyle bakıyordu. Yukarı katta genç kızın odasının kapısı kapandıktan sonra, "Umarım güzel bir yürüyüş yapmışsınızdır, Ian," dedi.

Ian elindeki fincana kahve koyuyordu. Hafifçe doğrularak, başını çevirip dayısına baktı. Duncan'ın yüzünden, Ian'ın Elizabeth'i hava almak için değil, onu arzuladığı için, onunla yalnız kalabilmek amacıyla bahçeye çıkardığını anladığı belli oluyordu. Genç adam ona, "Sence nasıl bir yürüyüş yapmış olabiliriz?" diye sordu.

"Bana kalırsa, onu sürekli olarak, kasten kızdırıyorsun. Oysa sen, kadınlara genelde böyle davranmazsın. Bu, senin için sıradan bir davranış değil." "Elizabeth Cameron'la ilgili hiçbir şey sıradan olamaz."

Papaz keyiflenmişti. Gülerek, "Sana bütün kalbimle katılıyorum," dedi. Kitabını kapatıp kenara koydu. "Onun sana tutkun olduğunu görüyorum. Senin de ona. İkinizin durumu da açıkça belli."

Ian, kısık bir sesle, "O zaman, birbirimize hiç uygun olmadığımızın da açıkça belli olduğunu anlamışsındır," dedi. "Zaten bunları boşuna konuşuyoruz. Ben, başkasıyla evleniyorum." Duncan, bu konuda bir şey söylemek için ağzını açtı ama Ian'ın yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti. 17.Bölüm Ertesi gün, Ian, güneş doğar doğmaz evden çıkıp, avlanmak üzere ormanın yolunu tuttu. Duncan ise, önün yokluğundan yararlanarak, tedirginlik duyduğu bazı konularda, aklını kurcalayan soruların cevaplarını Elizabeth'in ağzından almaya çalışıyordu. Genç kıza, tekrar tekrar Ian'la İngiltere'de nasıl tanıştığını, orada nasıl bir yaşantısı olduğunu sordu. Ne yazık ki, kahvaltı bittiğinde hiçbir konuda ayrıntılı bilgi edinememişti. Aldığı cevaplar, yüzeysel ve sıradandı. Duncan'a öyle geldi ki, genç kız onu yanıltmaya, Ian'la tanıştığında anlamsız ve boş bir hayatı olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Sonunda, Elizabeth, onun dikkatini başka yöne çekmek için, Ian'ın çizimlerinden söz etmeye başladı. Duncan, Elizabeth'in Ian'ı daha iyi anlayacak olursa, kendisine açılacağı düşüncesiyle, ona Ian'ın annesiyle babasını ve kız kardeşini yangında kaybettikten sonraki tutumunu, acısını içine gömüğünü, hatta daha da ileri giderek, köpeğini niçin kendisinden uzaklaştırdığını

anlattı. Ama Elizabeth tuzağa düşmedi. Duncan'ın anlattıklarını üzüldü ve şaşırıldı ama kendisi hakkında hiçbir şey söylememekte, direndi.

Genç kız, kahvaltının bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Ancak o zaman, Duncan'ın içini okumak isteyen bakışlarından ve ısrarlı sorularından kurtulabilecekti. Elizabeth, onun, bütün sevecenliğinin ve İskoçyalılara özgü kalın kafalı görünüşünün yanı sıra, zeki ve olayları kolayca kavrayan bir adam olduğunun farkındaydı. Bir şeyi enine boyuna anlamayı kafasına koydu mu, kolay kolay pes edecek birine benzemiyordu. Bulaşıkları yıkayıp yerlerine koyduktan sonra, hemen bahçeye çıkıp çalışmaya başladı. Ancak, birkaç dakika sonra Duncan, tepesine dikildi ve endişeli bir yüzle, "Arabacınız geldi," dedi. "Amcanızdan acil bir haber getirmiş."

Elizabeth ayağa fırladı. İçini korku bürümüştü. Eve koştu. Aaron onu bekliyordu. "Aaron!" dedi. "Ne oldu? Arabayla buraya kadar nasıl çıkabildin?"

Aaron, Elizabeth'in ilk sorusuna karşılık, elindeki pusulayı ona uzattı. İkinci sorusuna cevap olarak da, boğuk bir sesle, "Amcanız bir an önce eve dönmeniz için sabırsızlanıyordu," dedi. "Sizi en hızlı biçimde eve getirebilmek için ne mümkünse yapmamızı, hiçbir masraftan kaçınmamamızı söyledi. Sizinle Bayan Throckmorton-Jones için bir çift at getirdim. Araba da aşağıda bekliyor. Onunla hana kadar gideceğiz. Oradan sizi Havenhurst'e götürecek olan faytonla yolumuza devam edeceğiz." Elizabeth başını salladı; amcasının gönderdiği pusulayı açıp okudu ve yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

Amcası şöyle yazmıştı: "Elizabeth, hemen eve dön. Belhaven sana talip oldu. İskoçya 'da vakit harcamanın anlamı yok. Belhaven'i Thornton 'a tercih edeceğimi biliyorsun" Genç kızın kendisine karşı bazı taktikler uygulayacağını tahmin etmiş olacak ki, "Bir haftaya kadar eve dönersen, evlilik şartlarının müzakere edileceği görüşmelere katılabilirsin. Aksi halde, vasin olarak sahip olduğum hakları kullanıp, bu görüşmeleri sen olmadan yapacağım " Elizabeth kâğıdı avucunda sıkıp buruşturdu. Bir yandan da sıkılı yumruğuna bakıyor ve kalbi büyük bir acıyla çarpıyordu. Sonra evin açık kapısının dışında, avluda sesler duyarak başını kaldırıp baktı. Lucinda ile Bay Wiley nihayet dönmüşlerdi. Genç kız koşarak dışarı çıktı ve siyah beygirin arkasından dolaşarak Lucinda'nın yanına gitti. Hayvan tehditkâr bir biçimde kulaklarını geriye doğru eğmişti. Lucinda, attan inmek için, Bay Wiley'in kendisine yardım etmesini soğukkanlılıkla beklerken, Elizabeth, "Lucy!" diye haykırdı. "Lucy, belaya çattık!" Lucinda, istifini bozmadan, "Bir dakika, lütfen, Elizabeth," dedi. "Söyleyeceğin şey ne kadar önemli olursa olsun, sanırım içeri girip oturana kadar bekleyebilir. Kendimi,

doğduğumdan beri bu atın üstündeymişim gibi hissediyorum. Hizmetçi bulmamız ne kadar zor oldu, tahmin edemezsin."

Elizabeth, onun söylediklerinin gerisini duymadı bile. Lucinda'nın attan inmesini, hafifçe topallayarak eve girmesini ve kanepeye oturmasını çaresizlik içinde bekledi. Lucinda, eteklerindeki tozları silkeleyerek, "Şimdi anlat bakalım," dedi. "Ne oldu?" Papaz şöminenin önünde durmuş, endişeli bakışlarla Elizabeth'i seyretmekteydi. Genç kız ona aldırmadan pusulayı Lucinda'ya uzattı. "Oku şunu..." diye söylendi. "Anlaşılan, onun teklifini kabul etmiş bile."

Lucinda, pusulayı okurken yüzü kül gibi oldu. Çukur yanaklarının üstündeki iki koyu renk göz ateş saçıyordu. Hiddetle, "O şeytanın teklifini bile kabul etmeye hazırdı," diye tısladı. "Tek aradığı bir soyluluk unvanıyla paraydı. Şaşılacak bir şey yok." Elizabeth neredeyse ağlamaya başlayacaktı. "Birbirimize uygun olmadığımızı onu ikna ettiğimden emindim," diye inledi. "Ortak bir yaşantının ikimiz için de mümkün olamayacağını anladığımı sanıyordum!" Genç kız, üzüntüden ne yapacağını bilemiyor, mavi elbisesinin

eteklerini çekiştirip duruyordu. "Elimden gelen her şeyi yaptım, Lucy! Hatta fazlasını bile yaptım! Çoğunu sana anlattım." Yerinde duramıyordu. Ayağa fırladı. "Acele edelim," dedi. "Havenhurst'e bir an önce varmalıyız! Evlilik konusundaki müzakereler başlamadan orada olabilirsek, belki Julius Amca'nın fikrini değiştirmenin bir yolunu bulabilirim." Bunları söyledikten sonra merdivenlere doğru koşup, hızla basamakları tırmandı ve odasına girip, çaresizlik içinde, hırsını almak istercesine, kapıyı çarptı. Lucinda bunların hiçbirini yapmadı. Bedeni kaskatı olmuştu. Ağır ağır ayağa kalkıp Papaza döndü. Öfkeli bir sesle, "Nerede o?" diye sordu. Benzi atmıştı.

Onun bu hali karşısında Papazın akli başından gitmişti. Korku içinde, "Ian mı?" diye sordu. "Ava gitti."

Öfkesinin asıl hedefine ulaşamayacağını anlayan Lucinda, hiddetini, çaresizlik içindeki Papaza yöneltti. Ağzına geleni söyledi. Söylevini bitirince, Julius Amca'dan gelen pusulayı o anda yanmayan şömineye doğru fırlattı ve hıstan titreyen bir sesle, "O İblis, döndüğünde, ona söyleyin," dedi; "Yoluma çıkmasın. Aksi halde, benimle karşılaştığında bir zırh giymesini tavsiye ederim!" Sonra uygun adımlarla üst kata çıktı.

Ian eve döndüğünde hava kararmak üzereydi. Evde olağanüstü bir sessizlik vardı. Dayısı, şöminenin yanındaki koltuğa oturmuş, yarı öfkeli, yarı düşünceli bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Ian, elinde olmadan etrafına bakınarak Elizabeth'in altın sarısı parlak saçlarını ve insanı büyüleyen güzel yüzünü aradı. Onu göremeyince, silahını şöminenin üstündeki rafa koydu ve kayıtsız bir sesle, "Herkes nerede?" diye sordu.

Papaz, Ian'ın açıkça Elizabeth'i sormayışına büsbütün kızmıştı. "Herkes derken, Jake'i kastediyorsan, büyük bir şişe bira alıp samanlığa gitti," diye cevap verdi. "Son iki günün anısını belleğinden silene kadar içecekmiş." "Demek geldiler, öyle mi?"

Ian, masanın başına gidip, bir bardağa Maderia şarabı koydu.

Papaz, "Jake geldi," diye düzeltti. "Hizmetçi kadınlar yarın sabah geleceklermiş. Ama, Elizabeth'le Bayan Throckmorton-Jones gittiler."

Ian, Duncan'ın, 'gittiler' derken, onların yürüyüşe çıktıklarını kastettiğini düşünerek ön kapıya doğru baktı. "Bu saatte nereye gittiler ki?" "İngiltere'ye döndüler."

Ian bardağını dudaklarına götürürken, eli havada asılı kaldı. "Niçin?" diye sordu. "Çünkü Bayan Cameron'un amcası, taliplerinden birinin teklifini kabul etmiş." Ian, bardağındaki şarabın yarısını bir yudumda içti. Bu acı haberin etkilerini yok etmek ister gibiydi. Alaycı ve soğuk bir sesle, "Şanslı damat adayı kimmiş?" diye sordu. "Sanırım, Sir Francis Belhaven." Ian'ın dudakları tiksintiyle büzüldü. "Ondan pek hoşlanmıyorsun galiba." Ian omuz silkti. "Belhaven ihtiyar bir zamparadır. Cinsel zevklerinin sapıklık düzeyinde olduğu söylenir. Üstelik yaşı, Elizabeth'in kinin üç katı."

Papaz, arkasına dayanıp, uzun bacaklarını önündeki alçak tabureye uzattı. Sesine kayıtsız bir ifade vermeye çalışarak, "Çok yazık," dedi. "Çünkü bu güzel ve masum çocuğun bu ihtiyar zamparayla evlenmekten başka seçeneği yok. Eğer bunu yapmazsa, amcası ona verdiği parasal desteği kesecek ve Elizabeth, bu kadar çok sevdiği evini kaybedecek. Belhaven bir soyluluk unvanına sahip. Parası da var. Amcası için bunlar yeterli olmalı. Zaten damat adayında başka bir şey aramadığı açıkça belli. Güzelim kız o ihtiyar adamla evlenmek zorunda kalacak. Başka hiçbir çaresi yok."

Ian, şarabın geri kalan kısmını da içtikten sonra, "Bu çok saçma," diye söylendi. "İki yıl önce, Elizabeth Cameron, o sezonun en fazla sükse yapan genç kızı kabul ediliyordu. Bir düzineden fazla evlilik teklifi aldığı herkesçe biliniyordu. Eğer, amcası para ve soyluluk unvanı peşindeyse, başka adaylar da bulabilirdi."

Duncan alaycı biri değildi. Ama bu kez alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bu, seninle bir davette karşılaşmadan önceydi. O zamandan beri herkes onun kullanılmış eşya olduğunu biliyor." "Bu da ne demek oluyor?"

Papaz dayanamadı. "Bunun ne demek olduğunu açıklamak sana düşüyor, Ian," dedi. "Ben bu hikâyeyi iki kez Bayan Throckmorton-Jones'dan dinledim. Birincisinde afyonun etkisindeydi. Bugün ise, sanırım, hayatım boyunca gördüğüm en şiddetli öfke nöbetini geçiriyordu. Belki hikâyenin tümünü bilmiyorum ama işittiklerimin yarısı doğruysa, senin ne kalbin ne de vicdanın var! Elizabeth'in, yaklaşık iki yıldır çektiklerini düşündükçe, benim bile yüreğim sızlıyor. Sana karşı bu kadar hoşgörülü davranmasına da şaşı..." Ian pencereye doğru yürürken, onun sözünü kesti. "Kadın sana neler anlattı?" Ian bunu o kadar ilgisiz ve soğuk bir tavırla sormuştu ki, Papaz, dayanamayıp ayağa fırladı ve onun yanına giderek, hırsla. "Senin yüzünden, Elizabeth Cameron'un adının bir daha aklanamayacak biçimde lekelendiğini söyledi," dedi. "Bu masum kızcağızın, seninle tanışmadan birkaç hafta öncesine kadar taşradaki evinden dışarı adım atmadığını ve senin onu, önce ücra bir yerdeki kulübede, sonra da serada buluşmaya ikna ettiğini, sizi birlikte görenlerin koşup bu dedikoduyu herkese anlattıklarını ve birkaç gün içinde de olayın kulaktan kulağa yayılarak büyük kentte duyulduğunu söyledi. Kadının anlattığına göre, Elizabeth'in nişanlısı da bunları duyup, senin yüzünden nişanı geri atmış. O zaman herkes Elizabeth'in çok kötü karakterli bir kız olduğuna inanmış ve yüksek sosyete onu afroz etmiş. Yine Bayan Throckmorton-Jones'dan öğrendiğime göre, birkaç gün sonra, Elizabeth'in ağabeyi, alacaklılarından kurtulmak amacıyla, İngiltere'yi terk etmiş ve bir daha dönmemiş. Elizabeth iyi bir evlilik yapacak olsa, ağabeyi de borçlarını ödemekte zorlanmayacaktı." Duncan, Ian'ın çene adelesinin atmaya başladığını görüp sevindi. "Elizabeth'in Londra'ya gidişinin başlıca amacı böyle bir evlilik yapmaktı. Ama senin yüzünden böyle bir olanak sonsuza kadar ortadan kalktı. İşte bu yüzden, kızcağız, şimdi senin deyişinle, kendisinden üç kat yaşlı bir kart zamparayla evlenmek zorunda!" Duncan sözlü saldırılarının hedefe ulaştığını görünce, son öldürücü darbeyi de indirdi. "Senin yüzünden o güzel ve cesur kız yaklaşık iki yıldır tam bir inzivaya çekilmiş ve ailenin borçlarını ödemek için, büyük bir sevgiyle söz ettiği evindeki değerli eşyaların hepsini satmak zorunda kalmış. Seni kutlarım, Ian. Masum bir kız, toplum dışına itilmiş, sefil bir cüzzamlıya dönüştürdün! Bütün bunların nedeni kızın sana ilk görüşte aşık olmasıydı. Senin hakkında bütün bunları öğrendikten sonra, Elizabeth'in sende ne bulduğunu gerçekten merak ediyorum!"

Şimdi, Ian'ın boğazında da bir kas oynamaya başlamıştı. Öfkeli dayısına karşı kendisini savunmak için çaba göstermiyordu. Ellerini pencerenin iki yanına dayamış, dışarıdaki karanlığa bakıyor, dayısının sözleri, son iki üç gün içinde Elizabeth'e karşı takındığı acımasız tavırla birleşip, binlerce çekice dönüşerek beynini dövüyordu.

Şimdi, genç kız, İngiltere'deki haliyle gözlerinin önündeydi cesur ve çok güzeldi; Ian'ın kollarının arasında masum bir tutkuyla çırpınıyordu. Sonra, onun dünkü sözlerini yeniden duyar gibi oldu. "Ağabeyime, aramızda geçenlerin önemsiz bir eğlence olduğunu söylemişsiniz." Bir önceki gün, genç kız, büyük bir beceriyle atış talimi yaparken, Ian onun talipleriyle alay ediyordu. Yine dün, otların üstüne diz çöküp, Ian'ın ölmüşlerinin resimlerine bakışını hatırladı. "Üzgünüm," diye fısıldamıştı. Bunu söylerken güzel gözlerinde derin bir hüznün ve merhamet vardı. Sonra, arkadaşları da ona ihanet ettikleri için, kollarının arasında ağlayışı... Dün gece kollarının arasında ne kadar tatlı ve düşünceliydi. Bencillikten uzak bir tutkuyla Ian'a sokuluyordu. Ian, şehvetin etkisiyle çılgına döndükten sonra, ona, "Korkma," demişti.

"Geçen seferki öpüşmemizin sonunda olduğu gibi sana evlenme teklif edecek değilim. Evlilik söz konusu bile değil. Bunun birçok nedeni var ama en önemlisi, bu yıl, sana kocaman yakutlar ve pahalı kürkler alabilecek kadar çok para kazanmamış oluşum." Daha önce söylediği başka şeyleri de hatırlıyordu. "Amcanızın, benim sizinle evlenmek isteyeceğimi nereden çıkardığını sorabilir miyim?"... "Lady Cameron çok zengin bir hanımdır, Duncan."... "Sanırım odaların hepsi kürkler ve avucunuzun büyüklüğünde değerli taşlarla kaplıdır."

Elizabeth gururu yüzünden ona gerçeği açıklamamıştı.

Ian kendi körlüğüne ve aptallığına kızıyor, öfkeden köpürüyordu. Elizabeth satıcılarla pazarlık edişini anlatmaya başlar başlamaz durumu anlamalıydı! Ah evet, anlamalıydı! Elizabeth Cameron'u ilk gördüğü andan beri, ona bakan gözleri hep kör olmuştu. Sonra, kendi kendisinden tiksinererek düzeltti hayır, onunla İngiltere'de karşılaştığında, sevecen, yürekli, masum ve... Nadir rastlanan bir insan olduğunu anlamıştı. Onun gelip geçici bir eğlence olmaya uygun olmadığını gayet iyi biliyordu ama öyle olduğuna kendisini inandırmayı becermiş, burada da, ona karşı, bu düşüncelerle o kadar acımasızca davranmıştı. Elizabeth ise, burada olduğu süre boyunca buna tahammül etmişti! Onun kendisine söylediklerini sessizce dinlemiş ve genç adamı affedebilmek ve haklı çıkarmak için kendisini suçlayan bir mantık geliştirmiş, İngiltere'de karşılaştıklarında "utanması olmayan bir yosma" gibi davrandığını söylemişti.

Ağzında midesinden gelen safranın tadını hissetti. Boğulacak gibi oldu. Gözlerini kapadı. Elizabeth ne kadar tatlı, ne kadar hoşgörülüydü. Ian'ı suçluluk duygusundan kurtarmak ya da kendisi onu suçlamamak için hatayı üstlenmişti.

Duncan yerinden kıpırdamıyordu. Pencerenin önünde duran yeğenini gergin bir sessizlik içinde seyrediyordu. Ian'ın gözleri kapalıydı; duruşu işkence aletine gerilmiş bir adamı andırıyordu.

Sonunda genç adam konuşmaya başladı. Sesi boğuktu. Kelimeler ağzından zorla çıkar gibiydi. "Bunu sana o kadın mı söyledi, yoksa senin fikrin mi?" "Hangisini soruyorsun?" "Elizabeth'in iki yıl önce bana aşık olduğunu o kadın mı söyledi, yoksa sen mi öyle düşünüyorsun?"

Bu sorunun cevabının Ian için çok önemli olduğu belliydi. Duncan hafifçe gülümsedi. Şu anda onu sadece iki şey ilgilendiriyordu: Ian'ın Elizabeth'le evlenip ona verdiği zararı telafi etmesini ve Ian'ın dedesiyle barışmasını istiyordu. Genç adam, birinciyi yapabilmek için ikinciye razı olma zorundaydı. Çünkü Elizabeth'in amcasının, genç kızı, mümkün olursa, soyluluk unvanına sahip biriyle evlendirmek istediği biliniyordu. Duncan, bu iki şeyin gerçekleşmesini o kadar istiyordu ki, kısmen yalan söyledi ama vicdanı ve prensipleri işi salt yalanla geçiştirmesine engeldi. "Bayan Throckmorton-Jones, afyonun etkisindeyken böyle söylemişti," dedi, "Ben de Elizabeth'in kişiliğine ve sana karşı davranışına bakarak, aynı kaniya vardım."

Korkunç bir belirsizliğin egemen olduğu kısa bir süre daha bekledi. Bundan sonra Ian'ın düşüncelerinin ne yönde gelişeceğini biliyordu. Kazanacağından emin olarak, avantajlı durumunu, katı ve sistematik bir mantık kullanıp pekiştirmek istedi. "Onu bu iğrenç evlilikten kurtarmaktan başka seçeneğin yok."

Ian'ın sessizliğini olumlu bir cevap sayarak, üstüne basa basa, "Bunu yapabilmek için, önce amcasını onu bu adama vermemesi için ikna etmen gerekecek," dedi. "Bayan Throckmorton-Jones'un söylediklerinden ve o pusulada okuduklarımdan anladığıma göre, amcası, Elizabeth'in soyluluk unvanına sahip biriyle evlenmesini istiyor. Böyle birini seçeceğini de açıkça belirtiyor. Bu, soylular arasında yaygın olan bir anlayıştır. Bu nedenle, eğer adamı, yanlış düşündüğü konusunda ikna edebileceğine inanıyorsan, yanıyorsun." Duncan sözlerinin yerini bulduğunu ve beklediği etkiyi yaptığını görüyordu. Genç adamın yüzü bembeyaz olmuştu. "Bir soyluluk unvanına sahip olmak senin elinde, Ian," diye devam etti. "Dedene ne kadar derin bir nefret duyduğunu biliyorum. Ama artık bunun bir anlamı yok. Ya Elizabeth'in bu alçak Belhaven'le evlenmesine göz yumacaksın, ya da Stanhope Dükü'yle barışacaksın. Ya biri, ya öteki. Bunu sen de biliyorsun."

Ian gergindi. Dedesiyle barışmak fikrini kabul edemiyordu. Duncan, genç adamın kafasındaki çatışmayı bilerek onu seyrediyor ve belirsizlik içinde Ian'ın kararını vermesini bekliyordu. Yeğeninin esmer başını eğdiğini ve yumruklarını sıkıldığını gördü. Dedesine duyduğu nefreti, dişlerinin arasından dökülen şu sözlerle dile getirdi: "Alçak o.... çocuğu! On bir yıl uğraştıktan sonra amacına ulaşacak. Bütün bunların nedeni Elizabeth'den uzak duramayışım." Papaz ferahlamıştı. Bunu belli etmemeye çalışırken zorlanıyordu. "Sana aşık olmak basiretini gösteren harika bir genç kızla evlenmekten daha kötü şeyler de vardır," dedi. Ian, bu sözler karşısında gülümser gibi oldu. Ama bu sadece bir an sürdü. Çünkü, gerçek bütün karmaşıklıkıyla omuzlarına çökmüştü. "Elizabeth bana karşı her ne hissettiyse, bu uzun zaman önceydi. O şimdi sadece özgürlüğünü istiyor."

Papazın kaşları havaya kalktı ve şaşkınlıkla güldü. "Özgürlüğünü mü istiyor? Gerçekten mi? Bir kadın için ne alışılmadık bir kavram. Senin onu bu tür hayallerden vazgeçirebileceğinden eminim."

"Buna pek güvenme."

"İnsanlar özgürlüğü gözlerinde çok büyütüyorlar. Ona özgürlüğünü ver, bundan nefret edecektir." Ian onu duymuyordu bile. Dedesine boyun eğme fikri ona dayanılmaz geliyordu. "Allah onun belasını versin!" diye homurdandı. "Unvanıyla birlikte, onu cehennemde yanmaya terk edecektim!" Duncan hâlâ gülümsüyordu. "Belki o da, senin tabirinle, cehennemde yanmaktan korktuğu için seni varis tayin etmekte bu kadar ısrarlı davranıyor," dedi. "Ama unutma ki, on yılı aşkın bir süredir, bu yönde çaba gösteriyor yani girişimlerine, kalp hastalığı ortaya çıkmadan çok önce başladı." Ian, "On yıl geç kaldı," diye tısladı. "Onun varisi babamdı. O alçak ihtiyar, babam ölene kadar, bu konuda en küçük bir pişmanlık duymadı."

"Bunun bilincindeyim. Ama önemli olan bu değil, Ian. Ondan uzak durmak yolunda verdiğin savaşı kaybettin. Yenilgiyi, soylu atalarına layık, onurlu ve zarif bir biçimde kabul etmelisin. Baban da senin yerinde olsa böyle yapardı. Gelecekte Stanford Dükü unvanını taşımak senin hakkın. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Üstelik, inanıyorum ki, baban da senin şu andaki durumunda olsa, Dükü bağışlardı." Ian yerinde duramıyordu. Öfkeliydi. "Ben, babam değilim," diye terslendi.

Ian'ın kararından vazgeçmesinden korkan Papaz, "Kaybedecek zamanın yok," diye hatırlattı. "Büyük bir olasılıkla, dedenin evine vardığında, sana, onun yeni bir varis seçtiğini söyleyecekler. Geçen hafta, bunu yapmaya niyetli olduğunu söylüyordu."

"Ona yazdığım son mektuptan sonra, cehennem dibine tadar yolum olduğunu da söyleyebilir."

Duncan, "Bir de şu var," diye ekledi. "Oyalanırsan, Londra'ya Elizabeth'le şu Belhaven'in düğününden sonra varabilirsin."

Ian, Papaza sonsuz gibi görünen bir an durup düşündü. Sonra ellerini ceplerine sokup merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Duncan, arkasından, "Ian," diye seslendi, Ian durup ona döndü ve tedirgin olduğunu belli eden bir sesle, "Yine ne var?" diye sordu. "Bana Elizabeth'in evini tarif eder misin? Gelinler değişti ama seni yine Londra'da evlendireceğim, öyle değil mi?" Yeğeni cevap olarak başını salladı. Papaz, sakın bir sesle, "Doğru olanı yapıyorsun," dedi. Ian'ın öfkesi nedeniyle ihtiyar dükü kendisinden soğutmasından korkuyordu. "Onunla evlenmen şart," diye ekledi. "Evliliğinizin başarılı ya da başarısız olması da önemli değil. Kızın hayatını alt üst etmişsin." Ian, hüzünlü bir sesle, "Senin bildiğinden fazlası da var," diye cevap verdi.

"Bu da ne demek oluyor, Allah aşkına?" Genç adam, derin derin içini çekerek, "Amcasının şu anda Elizabeth'in vasisi olması da benim yüzümden," diye açıkladı. "Ağabeyi, Elizabeth'in zannettiği gibi, alacaklılarından ya da rezaletten kaçmak için ortadan kaybolmadı." "Bu senin yüzünden mi oldu? Böyle bir şey nasıl olabilir?" "Beni düelloya davet etmişti. Düelloda öldüremeyince, yolda da iki kez öldürmeyi denedi. Her iki sefer de az daha başarılı oluyordu. Aklı başına gelsin diye onu kaçtırtım ve Arlanna gemisiyle Batı Hint adalarına gönderdim." Papaz'ın beti benzi atmıştı. Kanepeye çöktü. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?" diye sordu. Ian, bu haksız suçlama karşısında diklendi. "Bunun dışında iki seçenek vardı," dedi. "Ya beni öldürmesine razı olacak ya da onu yetkili makamlara ihbar edecektim. Kız kardeşinin intikamını almakta kararlı oluşu yüzünden asılmasını istemedim. Sadece yolumdan çekilmesi bana yetiyordu." "Ama iki yıl!"

"Bir yıldan daha kısa bir süre içinde geri dönecekti ama Arianna bir fırtınada hasar gördü ve San Delora'da onarım için tersaneye girdi. Robert orada gemiden atlayıp ortadan kaybolmuş. Onun, bir yolunu bulup geri döndüğünü sanıyordum. Hâlâ kayıp olduğunu bilmiyordum." Sözlerini bitirince tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. Bu arada, "Birkaç dakika önce senden öğrendim," diye ekledi. Papaz, "Aman Tanrım," dedi. "Elizabeth bunu duyunca senden nefret ederse, kimse onu suçlayamaz."

Ian, "Ona bu fırsatı vermeyeceğim," diye cevap verdi. Sesinde dayısını, bu konuya karışmaması yolunda uyarıcı bir şey vardı. "Onun izini bulması için birini tutacağım ve ona ne olduğunu öğrendikten sonra Elizabeth'e söyleyeceğim. "

Duncan'ın sağduyusu ile vicdanı çatışıyordu; bu kez vicdanı kaybetti. İsteksizce, "Sanırım en doğrusu bu," dedi. Elizabeth'in, Ian'ın bu davranışını bağışlamasının ne kadar zor olacağını biliyordu. İçini çekerek, "Elizabeth'in başına gelenleri daha önce öğrenseydin, her şey çok daha kolay olurdu," diye devam etti. "Londra sosyetesinde birçok tanıdığın var. Nasıl oldu da sana ondan hiç bahsetmediler?" "Bir kere, o olaydan sonra, yaklaşık bir yıl Londra'ya gitmedim." Sonra nefretle, "İkincisi de, " diye ekledi; "Yaygın bir deyişle Kibarlar arasında, sizin hakkınızdaki konular, asla sizinle konuşulmaz.

Sizden başka herkesle, mümkünse hemen arkanızdan konuşulur." Ian, dayısının yüzünde anlaşılmas bir gülümsemenin dolaştığını gördü. "Dedikoduculukları bir yana, bu insanları kibirli, baskıcı ve kendine dönük bir topluluk olarak görüyorsun, öyle değil mi?"

Ian kısaca, "Büyük ölçüde, evet," diye karşılık verdi ve dönüp yoluna devam etti. Genç adamın odasının kapısı kapanınca, Papaz, "Ian doğuştan hakkın olan unvana sahip olup, onun günahlarını da üstleneceksin," diye söylenirken, omuzlan gülmekten sarsılıyordu.

Ama bir an sonra ciddileşti ve gözlerini tavana kaldırarak, mutlu bir yüz ifadesiyle, Tanrıya, "Sana şükürler olsun," dedi. Sonra Ian'ın dedesiyle barışmasını kastederek, "İlk duama cevap vermen uzun sürdü," diye devam etti; "Ama Elizabeth için ettiğim duaya hemen karşılık verdin."

18. Bölüm

Ian dört gün sonra, bir gece yarısı Beyaz Kısarak Hanı'na vardı. Atını bir seyise teslim edip, telaşla içeri girerek bira içen köylülerle dolu bir odadan geçti. Hancı şişman bir adamdı. Beline kirli bir önlük bağlamıştı. Thornton'un ısmarlama siyah ceketine, açık gri binici pantolonuna, yüzündeki sert ifadeye ve güçlü vücut yapısına şöyle bir baktıktan sonra, bu konuktan oda kirasını peşin almaya gerek olmadığına karar verdi. Kirayı peşin istediğinde, zengin müşteriler bazen kızıyorlardı.

Thornton odasına yemek göndermelerini istedi. Bundan birkaç dakika sonra, hancı yeni konuğuyla ilgili kararından dolayı kendini kutluyordu. Genç adam, önemli bir soyluya ait olan muhteşem malikânenin nerede olduğunu sormuştu. "Buradan Stanhope arazisine ne kadar zamanda gidilir?" "Atla bir yaklaşık bir saatte gidilir, Beyefendi."

Ian kararsızdı. Oraya, yarın sabah hiç haber vermeden mi gitmeliydi, yoksa önce, geleceğini bildiren bir mesaj mı göndermeliydi? Biraz düşündükten sonra, "Yarın sabah oraya bir haber göndermek istiyorum," dedi.

"Oğlum mesajınızı götürür, efendim. Saat kaçta göndermek istiyorsunuz?" Ian yine durakladı, artık geri dönemeyecek bir noktaya gelmişti. "Saat onda," diye cevap verdi.

Ertesi sabah, Ian, hanın özel konuklara ayrılmış olan odasında tek başınaydı. Ayakta duruyordu. Kendisi için hazırlanmış olan kahvaltıya dokunmamıştı. Saatine baktı. Dedesine gönderdiği mesajı getiren çocuk hâlâ dönmemişti. Oysa, yola çıkalı üç saat oluyordu. Bir saat önce dönmüş ve dedesinin mesajını -eğer Stanhope ona bir mesaj gönderdiyse tabii- Ian'a çoktan teslim etmiş olması gerekirdi. Saatini tekrar cebine koyarak, şöminenin önüne doğru yürüdü. Binici eldivenlerini, dalgın bir edayla bacağına vuruyordu. Dedesinin Stanhope'da olduğundan bile emin değildi. İhtiyar belki de, nihayet, başka bir varis seçmişti. On yıldan beri bütün barışma tekliflerini geri çeviren Ian'ı artık görmek bile istemeyebilirdi. Her geçen dakikayla beraber, Ian buna daha çok inanmaya başlıyordu.

Hancı Ian'ın arkasındaki oda kapısında belirdi ve, "Oğlum henüz dönmedi, Bay Thornton," dedi.

"Oysa çoktan dönmüş olması gerekirdi. Bir saate kadar gelmezse, anlaştığımızdan daha fazla para ödemek zorunda kalacaksınız."

Ian omzunun üzerinden hancıya baktı ve adamın kellesini uçurmamak için özel bir gayret sarf etmek zorunda kaldı. "Atımı eğerleyip getirin," dedi. Ne yapmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Dedesine o mesajı göndermektense bir yığın insanın gözü önünde kırbaçlanmayı tercih ederdi. Şimdi ise, sıradan bir ricacı gibi reddedilmek onu deli ediyordu. Hancı, Ian'ın arkasında durmuş, gözlerini kısarak, şüpheli bakışlarla onu seyrediyordu. Normalde, özel arabaları ya da uşakları olmayan erkek yolcular, gelir gelmez kalacakları odanın ücretini öderlerdi. Hancı, bu konuktan peşin ücret talep etmemişti; çünkü o, zenginlere has buyurgan bir edayla konuşuyordu. Üstelik giysilerinin ısmarlama olduğu hemen anlaşılıyordu. Oysa, Stanhope malikânesi onun gönderdiği habere cevap bile vermemişti. Hancı, bu yüzden, konuğunu eskisi kadar gözünde büyütüyor, onun atına atlayıp, oda ücretini ödmeden kaçıp gitmesine engel olmaya hazırlanıyordu.

Hancının çıkıp gitmediğini fark ederek tedirgin olan Ian, bakışlarını boş şömineden ayırarak, "Evet, ne var?" diye sordu.

"Oda ücretini rica ediyorum, efendim."

Konuk cebinden kalın bir deste para çıkarınca adamın arsız gözleri hayretle büyüdü, Ian, bir gecelik oda kirasını, sert bir hareketle ona verdi.

Genç adam. yarım saat daha bekledikten sonra, dedesinin, gönderdiği mesaja cevap

vermeyeceğini kabul etti. Değerli zamanı boşa harcadığına üzüliyordu. Bir an önce Londra'ya gidip Elizabeth'in amcasını parayla kandırmaya çalışmaya karar verip odadan çıktı. Eldivenlerini giyerken, birden, bira içen köylüler arasında bir kıpırdanma olduğunu hissedip başını kaldırdı. Pis masalarda oturmakta olan köylülerin hepsi birden, adeta huşu içinde kapıya bakıyorlardı. Sadece birkaç dakika önce, Ian'ın oda ücretini ödemediği için kaçıp gidebileceğini düşünerek ona kuşkuyla bakan hancı, neye uğradığını şaşırarak, açık olan ön kapının biraz ötesinde durmuş, Ian'a bakıyor, yerlere kadar eğilerek, "Sayın efendim!" diyordu. Sonra sözlerin yetersiz olduğunu düşünmüş olacak ki bununla da yetinmeyerek, koluyla emrediniz demek ister gibi bir işaret yaptı.

Ian'ın gözleri, eldiveninin son düğmesinden hancıya kaydı. Adam hâlâ iki büklümdü. Sonra kapıya baktı. Dışarıda yeşil ve altın rengi üniformalar giymiş olan iki uşak ve bir arabacı duruyordu.

Arabacı, köylülerin şaşkın bakışlarına aldırmadan, Ian'a doğru yürüdü ve onu eğilerek selamladı. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve saygılı bir sesle ona dedesinin gönderdiği haberi ilettili. Artık Ian'ın dedesinin kendisine karşı beslediği duygular ve bu beklenmedik ziyaret karşısındaki tutumu konusunda hiçbir kuşkusu kalmamıştı. "Soylu Stanhope Dükü, Kensington Markisi'ne, benim aracılığım ile en sıcak selamlarını gönderdi," dedi. "Sizi Stanhope Malikânesi'nde büyük bir sabırsızlıkla bekliyor."

İhtiyar Dük, arabacıya Ian'a Kensington Markisi diye hitap etmesi yolunda talimat verirken, köylülere ve herkese -bu arada Ian'ın kendisine de- bu unvanın genç adama ait olduğunu ve böyle kalacağını ilan etmek istemişti. Ian böyle bir davranış beklemiyordu. Bu onun beklentilerinin ötesindeydi ve iki şeyi kanıtlıyordu. Birincisi, on yıldan beri onun bütün barışma tekliflerini reddettiği halde dedesinin ona kırgın olmadığı; ikincisi de, kurnaz ihtiyarın zafere çok yaklaşmış olduğunun farkındalığıydı.

Bu Ian'ı tedirgin etti. Arabacıya başıyla sert bir işaret yaptıktan sonra, biraz önce Stanhope Dükü'nün varisi olduğunu öğrendikleri soylu genç adamı selamlamak için şapkalarını çıkarmış olan köylülerin şaşkın bakışlarının arasından geçip dışarı çıktı. Hanın avlusunda bekleyen araba da, dedesinin onun evine saltanatla dönmesini istediğinin başka bir göstergesiydi. Dük, ona, tek atlı bir açık araba yerine. Gümüş koşumları olan dört atın çektiği kapalı bir araba göndermişti.

Ian, dedesinin bu davranışıyla kendisinin uzun zamandan beri dört gözle beklenen çok sevgili bir konuk oluşundan kaynaklandığını düşündü, ama bunun üstünde fazla durmadı. Buraya dedesiyle barışmaya değil, babasına ait olan soyluluk unvanını almaya gelmişti. Üstelik bu ihtiyar adamla yakın bir ilişkiye girmeye de hiç niyeti yoktu.

Ian, bu malikâneye karşı hiçbir yakınlık duymuyordu ama, araba demir kapılardan içeri girip, babasının yirmi üç yaşında annesiyle evlenene kadar yaşadığı eve doğru ilerlerken garip şeyler hissetti. Burası içinde nostaljik duygular uyandırmıştı. Oysa, bu hiç de Ian'a göre bir şey değildi. Ayrıca öz oğlunu buradan kovan zorba ihtiyara karşı içinde hissettiği nefret de büyümekteydi. Bakımlı bahçeye ve taş binaya baktı. Kuşkusuz, bir çok insan, Stanhope malikânesini muhteşem ve etkileyici bulurdu. Oysa, burası Ian'a kasvetli görünmüştü. Modernleştirilmeye ihtiyacı vardı. Kendi evinin tırnağı olamazdı.

Araba ön merdivenlerin önünde durdu. Ian arabadan inmeden, siyahlar giymiş, yaşlı ve sıska bir uşak malikânenin kapısını açtı. Ian'ın babası, kendi babasından, büyüdüğü malikânedeki ya da arkada bıraktığı zenginliklerden pek söz etmezdi. Ama çok sevdiğini söylediği hizmetkârlardan sık sık bahsederdi. Ian, merdivenlerden çıkarken, uşağa baktı ve onun Ormsley olması gerektiğini anladı. Babasının arılatığına göre, on yaşındayken, samanlıkta, Stanhope'un en değerli Fransız konyağının tadına bakarken Ormsley onu yakalamış ve kayıp konyağın ve paha biçilmez değerdeki şişesinin günahını üstlenmişti; konyağı kendisinin içtiğini ve sarhoş olduğu için şişeyi nereye koyduğunu hatırlamadığını söylemişti. Şu anda Ormsley, feri kaçmış solgun mavi gözlerinde büyük bir sevgiyle Ian'ın yüzüne bakarken, neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. Saygılı bir ses tonuyla, "İyi günler, Sayın Lord," dedi. Ama, Ian onun kendisine sarılmamak için zorlandığını anlamıştı. "Ve.. .ve izninizle..." Yaşlı adam o kadar duygulanmıştı ki sesi çıkmıyordu. Hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra, "İzninizle, sizi burada görmem ne kadar güzel bir duygu olduğunu söylemek istiyorum," diye ekledi. Yüzü kızarmış, cümlesini güçlkle tamamlamıştı, Ian, bir an için dedesine duyduğu öfkeyi unuttu.

"İyi günler, Ormsley!" Ian'ın ona adıyla hitap edişi yaşlı adamı o kadar mutlu etmişti ki, bu, yüzünden okunuyordu. Ian gülümsedi. Uşağın tekrar eğilip kendisini selamlamak üzere olduğunu hissedince elini uzatarak bu sadık hizmetkârı kendisiyle el sıkışmak zorunda bıraktı. Sonra, onunla şakalaştı. "Fransız konyağıyla sarhoş olma huyundan vazgeçmişsindir, sanırım!"

Yaşlı uşağın artık hiç kuşkusu yoktu. Babası Ian'a ondan söz etmişti. İhtiyar gözleri birer pırlanta gibi parlardı.

Boğuk bir sesle, "Evinize hoş geldiniz," dedi. "Sonunda, evinize hoş geldiniz, Sayın Lordum." Ian, soğuk bir sesle, "Sadece birkaç saat kalacağım," deyince, ihtiyar uşağın hayal kırıklığına uğradığı yüz ifadesinden belli oldu. Ama hemen toparlandı ve Ian'a yol göstererek, duvarları meşe kaplı geniş bir sahanlık boyunca, onunla birlikte yürümeye başladı. Uşaklar ve hizmetçilerden oluşan küçük bir ordu sağa sola koşuşturup duruyor, güya aynaların, duvar kaplamalarının ve yerlerin tozunu alıyordu. Ian yanlarından geçerken, hizmetkârlar onu yan gözle uzun uzun süzdükten sonra kendi aralarında bakışarak, tatlı tatlı gülümsü-yorlardı. Ian dedesiyle karşılaşmasının nasıl olacağını düşündüğü için kendisini inceleyen bu bakışlara aldırış etmiyordu ama görevlilerden bazılarının mendillerini çıkarıp gözlerini ve burunlarını sildikleri gözünden kaçmamıştı.

Ormsley, uzun bir koridorun sonundaki iki kanatlı kapıya doğru ilerledi. Ian dedesiyle ilk karşılaşmasına hazırlanırken hiçbir şey düşünmüyordu. Çocukluğunda bile dedesini düşünmeyi kendisine yasaklamış, bunu zayıflık saymıştı. Ama, onu düşündüğü nadir anlarda, hayalinde, babasına benzer, orta boylu, açık kahverengi saçlı, kahverengi gözlü bir adam olarak canlandırmıştı. Ormsley kapıları iterek açtı ve Ian, yaşlı bir adamın bastonuna dayanarak güçlükle kalkmaya çalıştığı koltuğa doğru yürüdü. Adam nihayet ayağa kalkıp doğrulmuş, karşısında duruyordu. Ian gerçek bir şok geçirdi. Bu adam, yalnız Ian kadar uzun boylu olmakla kalmayıp, yüzü de şaşılacak ölçüde kendisine benziyordu. Oysa Ian, kendi babasına hemen hemen hiç benzemezdi. Genç adam, bu gerçekleri tiksinti duyarak fark etmişti. Kendisinin beyaz saçlı, ihtiyar haline bakar gibiydi.

Dük de onu inceliyordu ve besbelli, o da aynı sonuca varmıştı. Ama, onun tepkisi Ian'inkinin tam tersi oldu. Ian'ın aralarındaki benzerlikten tedirgin olduğunu hissederek ağır ağır gülümsedi. Ian'ın sesini andıran gür bir sesle, "Bilmiyor muydun?" dedi. Ian kısaca, "Hayır, bilmiyordum," diye karşılık verdi. İhtiyar Dük, "Demek sana karşı avantajlıyım," dedi. Bastonuna dayanarak hafifçe eğildi ve genç adamın yüzüne, biraz önce uşakların yaptığı gibi, ilgiyle baktı. "Ben biliyordum." Ian, dedesinin kehribar rengi gözlerinin buğulandığını görmezden geldi. "Kısa ve öz konuşacağım," diye söze başladı, ama dedesi, uzun, soylu elini ona doğru uzattı. Başıyla karşısındaki koltuğu işaret ederek, "Ian, lütfen," dedi. "Senin tahmin ettiğinden çok daha uzun zamandır bu anı bekliyorum. Rica ederim, ihtiyar bir adamı, uçarı torununu evinde ağırlamak zevkinden mahrum etme."

Ian, "Buraya aile içindeki uzlaşmazlıkları onarmaya gelmedim," diye terlendi. "Bana kalsaydı, bu eve adımımı bile atmazdım!"

Ian'ın ses tonu karşısında dedesi gerginleşir gibi oldu ama sesi yumuşaktı. "Sanırım buraya sana ait olan bir şeyi almaya geldin," diye söze başladı. Ama buyurgan bir kadın sesi, Ian'ın dönüp kanepeye bakmasına neden oldu. İki yaşlı hanım, narin bedenleri yastıklara dayanmış, kanepede oturuyorlardı. Bir tanesi, kendisinden beklenmeyecek kadar sert bir sesle, "Stanhope," dedi; "Kendin terbiye kurallarını unuttuğun halde, çocuktan medeni davranmasını bekliyorsun. Ona bir içki bile ikram etmek zahmetine katlanmadığın gibi, bizimle de tanıştırmadın." Ian'ın şaşkın bakışları karşısında, kadının ince dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı. "Ben, büyük halan Hortense'im," dedi. "Birkaç yıl önce Londra'da karşılaşmıştık ama besbelli sen beni tanımadın."

Ian, iki büyük halasıyla da, sadece bir kez, tesadüfen karşılaşmıştı. Onlara ne düşmanlık ne de sevgi besliyordu. Hortanse'ı başıyla kibarca selamladı. Hortance, yanında uyuklamakta olan yaşlı hanımı göstererek, "Belki hatırlarsın," dedi; "Bu hanım ablam Charity'dir yani diğer büyük halan. Sık yaptığı gibi yine uyukluyor. Anlarsın ya... Yaşından dolayı." Charity halanın kır saçlı küçük başı doğruldu, mavi gözleri açıldı. Yaralı bakışlarla Hortanse'a baktı. "Ben senden sadece dört yaşcık büyüğüm, Hortanse," dedi. "Kötü kalpli olduğun için, bunu, sürekli herkese hatırlatıyorsun." Sonra önünde duran Ian'ı gördü ve yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ian, sevgili çocuk, beni hatırlıyor musun?" Ian, saygılı bir sesle, "Kesinlikle hatırlıyorum, efendim," diye söze başladı ama Charity onun sözünü kesti. Muzaffer bir edayla Hortanse'a dönerek, "Gördün mü, Hortanse," dedi; "Beni hatırladı. Çünkü,

ben senden birazcık daha yaşlıyım ama son yıllarda senin kadar yaşlanmadım." Sonra umutla Ian'a döndü. "Öyle değil mi?"

Dedesi, "Beni dinlersen, bu soruya cevap verme," dedi. Sonra kız kardeşlerine bakarak, "Hanımlar," diye devam etti; "Ian'la konuşacağımız pek çok şey var. Size gelir gelmez onu göreceğiniz konusunda söz vermiştim. Bu gerçekleştiğine göre, bizi yalnız bırakmanızı rica ediyorum. Daha sonra, hep birlikte çay içeriz."

Ian, çay saatine kadar burada kalamayacağını söyleyerek yaşlı kadınları üzmemek istemedi. İkisinin de ayağa kalkmalarını bekledi. Hortanase, öpmesi için ona elini uzattı. Ian, halasının isteğini yerine getirdi. Diğer halasının da elini öpmeye hazırlandığı sırada, Charity ona elini değil yanağını uzattı. Genç adam da ihtiyar kadının yanağını öptü. Hanımlar dışarı çıkınca, yarattıkları yumuşak hava da kayboldu. Aralarındaki inanılmaz benzerlik ve damarlarındaki kandan başka hiçbir ortak noktaları olmayan iki erkek ayakta durmuş birbirlerine bakıyorlar, gerginlikleri gittikçe artıyordu. Dük hiç kıpırdamıyordu. Dimdikti. Ama gözleri sıcacıktı, Ian sabırsızlık içinde eldivenlerini bacağına vurdu. Yüz ifadesi soğuk ve temkinliydi. Birbirine sessizce meydan okuyan iki adam ve iradelerin savaşı... Dük hafifçe başını eğerek Ian'ı savaşın galibi ilan etti ve sessizliği bozdu. "Bana kalırsa, bu olayı şampanya içerek kutlamalıyız." Bunu söyledikten sonra uşağı çağırarak üzere çingırağın ipine uzandı. Ama Ian'ın kısa ve alaycı cevabı karşısında eli havada kaldı. "Bana kalırsa daha sert bir şey içmek uygun olur." Ian'ın, bu olayın kutlamaya değer olmayıp, aksine, güç hazmedilecek bir durum olduğunu ima etmek isteği Dük'ün gözünden kaçmamıştı. Tekrar hafifçe gülümseyerek başını salladı ve çingırağın ipini çekti. "Viski uygun olur, öyle değil mi?" İhtiyar adamın, onun alışkanlıklarını ve tercihlerini bu kadar iyi bilmesi Ian'ı şaşırtmıştı. Kısa bir süre sonra, Ormsley, gümüş bir tepsinin içinde bir şişe şampanya, bir şişe viski ve iki bardakla odaya girince, daha da çok şaşırdı. Ya uşağın başkalarının zihinlerinden geçenleri okuma yeteneği vardı, ya istediği zaman kuş olup görünmeden başkalarının konuşmalarını dinliyordu ya da bu tepsi Ian gelmeden önce hazırlanmıştı.

Uşak, tepsiyi bıraktıktan sonra, kısa bir an Ian'a bakıp gülümsedi ve odadan çıkıp kapıları kapattı. Dük, şakacı bir sesle, "Ne dersin," dedi; "Oturabilir miyiz, yoksa kimin daha uzun süre ayakta kalacağı konusunda yarışalım mı?"

Ian, buz gibi bir sesle, "Bu işi mümkün olduğu kadar çabuk bitirmek istiyorum," dedi. Ian dedesini aşağılamak istemişti. Ama, Edward Avery Thornton, hiç hakarete uğramışa benzemiyordu. Adını taşıyan, bu güçlü ve dinamik genç adama bakarken gurur duyuyor, göğsü kabarıyordu. On yıldan fazla bir süreden beri Ian, İngiltere'nin en önemli soyluluk unvanlarından birini reddetmekteydi. Dükün yerinde başka biri olsa, onun bu davranışına kızabilirdi. Edvard ise, Ian'ın tavırlarında ve bu konudaki tavrında, Thornton erkeklerine özgü küstahlığa varan gururu ve yenilmez iradeyi görüyordu. Ancak şu anda bu yenilmez irade, kendi iradesiyle çarpışıyordu. Bu yüzden Edward, hayatta en çok istediği şeyi torununu kazanmak için, her türlü tavizi vermeye hazırды. Onun sevgisini kazanamasa bile, saygısını kazanmak, kalbinde küçük bir yere sahip olmak ve onun tarafından bağışlanmak istiyordu. Her şeyden çok buna ihtiyacı vardı. Otuz iki yıl önce hayatının en büyük hatasını yapmış, hatasını kabul edip oğluyla barışmakta çok geç kalmıştı. Bu günahlarından ötürü bağışlanmaya ihtiyacı vardı. Bu amaçla, hemen çıkıp gitmesinin dışında, Ian'dan gelecek olan her şeye boyun eğmeye hazırды. Ian ondan sevgisini ve saygısını esirgese, onu bağışlamasa bile, kendisine biraz zaman ayırmalıydı. Biraz. Fazla değil; sadece bir iki gün, Dük'ün yaşantısının son günlerinde anısıyla avunabileceği birkaç saat. Dük, zaman kazanmak amacıyla, kesin olmayan bir edayla, "Sanırım, gerekli evrakı bu hafta içinde hazırlatabilirim," dedi.

Ian, viski bardağını tutan elini aşağı doğru indirdi. Soğuk ve kesin bir sesle, "Bugün istiyorum," diye cevap verdi. "Yasal işlemler yapılması gerekiyor."

Ian, iş yaşamında, bütün yasal işlemleri günü gününe yapmaya alışık biri olarak, kaşlarını kaldırdı. Bir buz dağı gibi meydan okurcasına tekrarladı: "Bugün." Edward durakladı, içini çekti ve başını salladı.

"Biz burada konuşurken katibim evrakları hazırlamaya başlayabilir," dedi. "Karmaşık ve zaman isteyen bir iş. En az birkaç gün sürer. Senin hakkın olan mülklerle ilgili bürokratik işlemler var."

Ian, yüzünü buruşturarak, nefret dolu bir sesle, "Mülkleri istemiyorum," diye karşılık verdi. "Nakit para söz konusuysa, onu da istemiyorum. Şu lanet olası unvanı alıp bu işi bitireceğim. O kadar."

"Ama..."

"Katibiniz, beni varis tayin ettiğiniz konusundaki evrakı on beş dakika içinde hazırlayabilir. Önce Brinshire'a, sonra da Londra'ya gitmek zorundayım. Belge imzalandıktan hemen sonra buradan ayrılacağım."

Edvvard, "Ian..." diye söze başladı, ama -özellikle de yararı olmayacağını anladığı şu andayalvarmayacaktı.

Edvvard, torununda görmekten onur duyduğu gurur ve yenilmez irade nedeniyle, şu anda, Ian'a yaklaşıyordu. Çok gecikmişti. Ian'ın unvanı kabul edip, yanı sıra gelen serveti reddedişi Dükü şaşırtmıştı. Yerinden güçlükle kalkarak koridorun sonuna kadar yürüyüp katibine gerekli evrakı hazırlamasını ve bu evraka, unvanın yanı sıra Ian'ın mülküne geçecek olan tüm varlıkları ve gelirlerini dahil etmesini söyledi. Sonuçta o da bir Thornton'du ve onun da bir gururu vardı. Şansı yoktu ama mağrur bir adamdı. Ian, bir saat içinde çıkıp gidecekti ama buradan, doğuştan hakkı olan unvan ve servete sahip olarak ayrılacaktı. Dedesi döndüğünde, Ian pencerenin önünde duruyordu. Edward, koltuğuna otururken, "Tamam," dedi. Ian'ın omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. Bu tatsız iş bitmişti. Başını

salladı. Sonra bardağına tekrar viski koydu ve dedesinin karşısına oturdu.

Soru işaretleriyle dolu uzun bir sessizlikten sonra, Dük, sohbet amacıyla, "Evlilik hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ian irkildi. Ayrılmak üzere olduğu Christina ile nişanlı sayılırdı ama bunu kimse bilmiyordu.

Dük, "Christina Taylor çok hoş bir genç hanım," dedi. "Dedesiyle amcalarını ve Melbourne Kontu olan babasını tanırım. Bu kız sana iyi bir eş olacak, Ian. "

"Bu ülkede çok eşlilik suç sayıldığına göre, bu mümkün olmayacak demektir. "

Edward, Ian'ın Christina ile evleneceği konusundaki haberin asılsız olduğunu anlayınca şaşırmıştı. Şampanyasından bir yudum alarak, "O halde bu şanslı genç hanımın kim olduğunu öğrenebilir miyim?"

Ian, ona canın cehenneme, işlerime burnunu sokma, demek üzere ağzını açtı ama dedesinin şampanya kadehini sehpanın üstüne koyusunda onu ürkütücü bir şey vardı. İhtiyar adam ağır ağır yerinden kalktı. Özür diler gibi, "İçki içmemem gerek," dedi. "Biraz dinleneceğim. Lütfen çingırağı çalıp Ormsley'i çağırır mısın? O ne yapması gerektiğini bilir." Ian acele etmesi gerektiğini hissederek kendisine söyleneni yaptı. Bir dakika sonra, Ormsley ihtiyarı yukarı kata çıkarırken, çoktan doktor çağırılmıştı. Hekim yarım saat içinde geldi ve telaşla üst kata çıktı. Elinde alet çantası vardı. Ian, salonda bekliyor ve dedesi ölmeden, son anda yetiştiğini düşünüyordu. Bu tedirgin edici bir duyuydu. Genç adam, onu kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ama doktor aşağı indiğinde sakinleşmiş görünüyordu. "Kendisini alkollü içkilerden uzak durması konusunda tekrar tekrar uyarıştım," dedi. "İçki kalbine dokunuyor. Şu anda dinleniyor. Bir iki saat sonra yanına çıkabilirsiniz."

Ian onun hastalığının ne kadar önemli olduğunu umursamak istemiyordu. Kendi kendine, dış görünüşü tıpkı kendisine benzeyen bu adamın onun için hiçbir değeri olmadığını tekrarlıyordu. Buna rağmen, boğuk bir sesle, doktora, "Ne kadar yaşar?" diye sordu. Doktor, ellerini havaya kaldırıp avuçlarını açtı. "Bu soruya kim cevap verebilir? Bir hafta, bir ay... bir yıl, belki daha fazla. Kalbi zayıf ama iradesi güçlü. Şu anda, yaşama azmi her zamankinden daha kuvvetli. "

Bunları söyledikten sonra, Ormsley'in omuzlarına koyduğu ince pelerinine bürünerek omuz silkti.

"Yaşama azmi her zamankinden daha kuvvetli derken ne kastettiniz?" Doktor şaşırarak gülümsedi.

"Sizin buraya gelişinizin onun için büyük bir anlam taşıdığını söylemek istedim, sayın efendim," dedi.

"Bunun dük üzerindeki çok olumlu bir etkisi oldu. Aslında, mucizevi bir etki demek daha doğru olur.

Genellikle hasta olduğu zaman bana karşı ters davranır. Ama bugün, neredeyse boynuma sarılacaktı.

Sizin burada olduğunuzu söylemek için sabırsızlanıyordu." Sonra bir aile dostunun samimi edasıyla,

Ian'a bir sır verir gibi, "Dük hazretleri size dikkatle bakmamı emrettiler," dedi. "Elbette bunu size söylememem gerekiyordu ama..." —sırıtarak — "sizin 'yakışıklı bir şeytan ' olduğunuz kanısında,"

diye ekledi.

Doktorun söyledikleri Ian'ı çok şaşırtmıştı ama bunu belli etmek istemiyordu. Doktor, "İyi günler, Sayın Lordum," dedi. Sonra heyecan içinde sahanlıkta koşuşturup durmakta olan Dükün kız

kardeşlerine dönerek, "Hanımefendiler," diyerek şapkasını çıkarıp onları selamladı ve ön kapıdan dışarı çıktı.

Hortanse, "Yukarı çıkıp ona bakayım," dedi. Merdivenleri çıkarken de, Charity'e dönerek, sert bir sesle, "Fazla gevezelik edip Ian'ın canını sıkma," diye tembih etti. Sonra, korkunç bir sesle, "Ve onun işlerine burnunu sokma," diye ekledi.

Bu anı izleyen bir saat boyunca, Ian beş aşağı beş yukarı dolaşırken, Charity onu büyük bir ilgiyle izliyordu. Ian'ın hiç vakti yoktu ve her geçen dakika önemliydi. Bu hızla hareket edecek olursa, Elizabeth ilk çocuğunu, Ian Londra'ya varmadan, doğurabilirdi. Üstelik, Elizabeth'in amcasıyla görüşmeden, Christina'nın babasıyla nişanın bozulması konusunda anlaşması gerekiyordu. Charity, birden, "Bugün gitmeyeceksin, değil mi, sevgili çocuğum?" diye sordu. Ian'ın sabrı tükenmek üzereydi. Terbiyesini bozmamaya çalışarak başını eğdi, "Korkarım gitmek zorundayım, efendim. "Edward' in kalbi kırılacak."

İçinden, ihtiyar kadına, Dükün kalpsiz olduğunu, bu yüzden de olmayan kalbinin kırılmayacağını söylememek için kendini güç tuttu. Kısaca, "Bu üzüntüyü atlatacaktır," dedi. O andan sonra, Charity, Ian'ı öyle büyük bir dikkatle izlemeye başladı ki, genç adam onun ya geri zekâlı olduğundan ya da kendisinin düşüncelerini okumaya çalıştığından kuşkulandı. Ama, ihtiyar kadın, birden ayağa kalkıp, Ian'ın babasının küçükken çizdiği tavus kuşu resimlerini ona göstermekte ısrar edince, Ian onun geri zekâlı olduğuna karar verdi. "Belki başka bir zaman," diye reddetti. Kadın, başını bir kuş gibi yana doğru bükerek, "Onları şimdi görmem gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Ian içinden onun cehenneme gitmesini temenni ediyordu. İtiraz etmeye başlayacakken vazgeçti ve Charity'ye boyun eğdi. Babasının yaptığı resimlere bakmak, zamanın daha çabuk geçmesi konusunda yararlı olabilirdi. Büyük hala onu bir koridordan geçirerek, bir odaya götürdü. Burası dedesinin özel çalışma odası olmalıydı. Odaya girince, Charity, düşünceli bir yüz ifadesiyle, parmaklarını dudaklarına götürdü. Yüksek sele düşündü: "O resimler neredeydi?" Masum ve şaşkın görünüyordu. Sonra, birden, yüzü aydınlandı. "Ah, evet, hatırladım." Ayak parmaklarının ucuna basarak çalışma masasının başına gitti ve elini çekmecenin altına uzatıp gizli bir kilit aradı. "Eminim hayran olacaksınız. Şu kilit de nerede olabilir?" İhtiyar kadınlara özgü, şaşkın ve belirsizliklerle dolu bir konuşması vardı. "İşte burada!" diye bağırды ve sol koldaki çekmece açılıverdi. Açık çekmeceyi işaret ederek, "Orada bulabilirsin," dedi. "Şu kâğıtları karıştır, bulacaksın. Eminim."

Ian, başka birinin çekmecesini karıştırmayı reddetti ama Charity'nin böyle bir ilkesi yoktu. Kollarını dirseklerine kadar geniş çekmecenin içine soktu ve bir deste kâğıt çıkarıp masanın üstüne koydu. "Şimdi, dur bakayım, hangisini arıyordum?" diye mırıldanarak kâğıtları karıştırmaya başladı. "Gözlerim eskisi gibi değil. Bunların arasında bir kuş görüyor musun, sevgili Ian?"

Ian o anda saate bakıyordu. Bakışlarını masanın üstüne çevirince, dona kaldı. Yüzlerce resmi kendi resimleri ona bakmaktaydı. Bunlar, Ian'ın, deniz filusunun ilk gemisinin dümeni başında, İskoçya'da, ona gülerek bakan bir kızın ve köyün kilisesinin önünden geçerken, altı yaşında, ciddi bir yüz ifadesiyle midillisinin üstünde, yedi, sekiz, dokuz ve on yaşlarındaki kara kalem resimleriydi... Bu çizimlerin yanı sıra, Ian hakkında bilgi veren düzinelerle mektup vardı. Bunlardan bazıları yeni, bazıları da çocukluk yıllarına uzanıyordu. Charity, masanın üstündeki kâğıtlara değil Ian'ın yüzüne bakıyordu. Masum bir ifadeyle, "Onlar arasında bir kuş resmi var mı, sevgili oğlum?" diye sordu. Bu arada, Ian'ın çenesindeki kasın atmaya başladığını fark etti. "Hayır. "

Charity neşe içinde, "O zaman o resimler 'sınıfta olmalı!" dedi. "Elbette! Hortanse burada olsa, böyle saçma bir hata yapmanın tam bana göre olduğunu söylerdi!" Ian, dedesinin doğduğu günden hiç değilse yürümeye başladığı andan beri kendisini izlemiş olduğunun kanıtlarından gözlerini ayırarak, yaşlı kadına baktı ve şakacı bir sesle, "Yok canım," dedi. "Hortanse sizi hiç tanımıyor. Bana kalırsa, siz, bir tilki kadar kurnazsınız." Charity, Ian'ın yüzüne bakarak, bilmiş bilmiş gülümsedi ve parmağını dudaklarına götürdü.

"Bunu ona söyleme, olur mu?" dedi. "Kendisinin daha akıllı olduğuna inanmak onu mutlu ediyor. " Charity tam arkasını dönecekken, Ian onun yolunu kesti. "Bu resimleri kime ve nasıl çizdirtmiş?" "Bir çoğunu evinize yakın bir köyde yaşayan bir kadın çizdi. Daha sonra, Edward, senin belli bir zamanda belli bir yerde olacağını öğrendiği zamanlar bir ressamı görevlendiriyordu. Burası rahat ve sakın. Seni yalnız bırakayım."

Ian, onun, kendisini masanın üstündekileri rahatça inceleyebilmesi için yalnız bıraktığını biliyordu. Uzun bir an tereddüt etti; sonra ağır ağır koltuğa oturarak kendisi hakkındaki yazılara göz atmaya başladı. Mektupların hepsi, Bay Edgard Norwich adında biri tarafından yazılmıştı. Önce, özel hayatına böylesine tecavüz eden büyük babasına kızdı ama sonra, mektupları okudukça, olayı eğlenceli bulmaya başladı. Bir kere, kendisini izlemekle görevlendirilmiş olan adamın bütün mektuplarından, Dükün onu daha ayrıntılı bilgi vermesi için zorladığı anlaşılıyordu. En üstteki mektup, şöyle başlıyordu:

Sayın efendim, Bay Thornton'un arada sırada puro içmekten hoşlandığını size daha önce bildirmediğim için özür dilerim.... Bir sonraki mektup ise,

Sayın Efendim, Bay Thornton'un atının yarışta kazanmasının yanı sıra, ne kadar hızlı koştuğunun sizi ilgilendireceğini düşünmemiştim...

Kâğıtlar buruşuk ve yıpranmıştı. Tekrar tekrar okuduklarına şüphe yoktu. Mektuplardaki bazı cümlelerden, dedesinin onunla iftihar ettiği de açıkça belliydi.

Sayın Efendim, tahmin ettiğiniz gibi, küçük Ian güçlü bir delikanlı olma yolunda. Bunu öğrenmekten memnun kalacağınızı düşündüm...

Dediğiniz gibi, Bay Thornton'un bir dâhi olduğundan hiç kuşku yok. Birçok kişi de böyle düşünüyor...

Sayın Efendim, sizi temin ederim ki bu düello konusundaki endişeleriniz yersiz. Kurşun, Bay Thornton'un kolunu sıyırıp geçmiş; o kadar.

Ian, mektupları karıştırarak, rasgele okuyordu. Bu arada, dedesine karşı kurduğu barikatın biraz zayıflamakta olduğunun farkında değildi.

Ian on bir yaşındayken, Edgar Norwich, Dük'ten gelen bir talimat karşısında ne yapacağını şaşırmış olmalıydı ki, şunları yazmıştı:

Sayın Efendim, benim bulacağım bir doktorun, küçük Ian 'in boğazını gizlice muayene etmesi mantığa uymayan bir öneri. Bir doktor bulsam ve onu yolunu şaşırılmış bir gezgin rolü yapmaya ikna etsem bile, bu kişinin çocuğun boğazına bakabileceğini hiç sanmıyorum. Dakikalar geçmiş ve Ian bir saat süreyle mektupların başında oyalanmıştı. Yaşantısının tarihi, başarılarından en küçük günahlarına kadar gözlerinin önüne serilmişti. Kumarda kazandığı ve kaybettiği meblağlar düzenli olarak yazılmıştı; filosuna eklediği her gemi en ince ayrıntılarına kadar anlatılıyordu; çizimleri de ayrıca gönderilmişti; iş hayatındaki başarıları dakikası dakikasına dedesine bildirilmişti.

Ian, yavaşça çekmeceyi açtı ve kâğıtları içine koydu. Sonra, Dük'ün çalışma odasından çıkıp kapıyı kapattı. Salona doğru yürürken Ormsley yanına geldi ve Dük'ün onu kabul etmeye hazır olduğunu söyledi.

Ian odaya girdiğinde, dedesi şöminenin yanındaki bir koltukta oturuyordu. Sabahlığını giymişti. Şaşılacak derecede sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Ian, "İyileşmiş görünüyorsunuz!" dedi. Dükü böyle görünce rahatlamıştı ama bunu kabullenmek istemiyordu. İhtiyar Dük, "Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye cevap verdi. Ama, Ian, onun

doğru mu söylediğini, yoksa doktorun bahsettiği iradesini mi kullandığını anlayamadı. Yaşlı adam, "Kâğıtlar hazır," diye devam etti. "İmzaladım bile. Şey, bir de gitmeden benimle yemek yersin diye, yemeğimizi buraya getirmelerini söyledim. Nasıl olsa, bir yerde yemek yemek için duracaksınız!"

Ian bir an durakladı ama sonra başını salladı.

Dük'ün gerginliği kayboldu. "Harika!" Gülümseyerek kâğıtları Ian 'a uzattı. Bir de kamış kalem verdi. Ian onları okumak zahmetine katlanmadan imzaladıkça dedesi büyük bir mutluluk duyuyordu. Genç adam, böylece sadece babasının unvanını değil, bu unvanın beraberinde getirdiği serveti de kabul etmiş oluyordu. Ian imzaladığı kâğıtları ona uzatırken, Dük, "Şimdi, sohbetimize dönelim. Ben odayı terk etmek zorunda kaldığımda, ne diyorduk?" diye sordu.

Ian'ın akli hâlâ dedesinin çalışma odasında, çalışmamasının kendi resimleri ve hayat hikayesiyle dolu çekmecesindeydi. Bir an, yaşlı adama boş gözlerle baktı. Dük, "Ah, evet," dedi. "Gelecekteki eşinden söz ediyorduk. Bu talihli genç hanım kim?" Ian'ın, arkasına dayandı ve dedesinin yüzüne dikkatle baktı. Bir süre konuşmadı. Tek kaşı, alaycı bir ifadeyle yukarı kalkmıştı. "Bilmiyor musunuz?" diye sordu. "Ben beş günden beri biliyorum. Yoksa Bay Norwich size bunu bildirmekte gecikti mi?"

Yaşlı adam bir an koltuğunda doğruldu, daha da yaşlanmış gibi görünüyordu. Sakin bir sesle, "Bu Charity'nin marifetidir," dedi. "Kızdın mı?" Mağrur bakışlarla Ian'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Bilmiyorum."

Dük başını salladı. "Özür dilerim' demenin ne kadar zor olduğunu bilir misin?" Ian, "Böyle bir şey söylemeniz gerekmez," dedi.

Dedesi derin bir nefes aldı ve Ian'ın cevabını kabul ederek gülümsedi. "Peki o zaman, biraz konuşabilir miyiz? Kısa bir süre." "Ne konuşmak istiyorsunuz?"

İhtiyar dük, sıcak bir sesle, "Bir kere, gelecekteki eşin hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Kim bu kız?" "Elizabeth Cameron."

Dük irkildi. "Gerçekten mi? Bu işi iki yıl önce bitirdiğini sanıyordum." Bu sözler karşısında Ian acı acı gülümsememek için kendini zor tuttu. Dedesi, "Ona hemen tebriklerimi bildireceğim," dedi. Ian, "Erken olur," diye açıkladı.

Bu konuşmaları izleyen bir saat içinde, genç adam viskinin etkisiyle sakinleşmiş, yorgunluktan ve dedesinin ardı arkası kesilmeyen sorularından sersemlemişti. Bu yüzden, istemeye istemeye Elizabeth'in amcasının yaptıklarını anlattı. Elizabeth hakkındaki çirkin dedikoduları ve şöhretinin lekelenişini anlatmasına gerek olmadığını, dedesinin her şeyi bildiğini anlayınca şaşırıldı. Demek ki, Lucinda Throckmorton-Jones doğru söylemişti; anlaşılan, yüksek sosyeteden herkes bunları biliyordu. Dük onu, "Elizabeth'le evlenmeye karar verdiğin için, sosyete'nin geçmişteki olayları unutup, onu affedeceğini sanıyorsan yanılıyorsun, Ian," diyerek uyardı. "Senin bu tatsız hikâyedeki rolünü görmezden geleceklerdir; çünkü sen erkeksin. Üstelik zenginsin ve artık Kensington Markisi unvanını taşıyorsun. Bana kalırsa, olayda senin de payın olduğunu zaten unuttular. Sen Elizabeth'le evlenip onu Kensington Markizi yaptığında, başka seçenekleri olmadığı için bu genç hanıma hoş görüyle yaklaşacaklardır. Ancak ilk fırsatta onu parçalayacaklarından kuşkun olmasın. Sosyetenin Elizabeth'i kabul etmesi için sözü geçen birkaç kişinin güç gösterisinde bulunması gerek. Aksi halde ona bir parya gibi davranacaklardır."

Söz konusu olan kendisi olsa, Ian, sosyetenin canı cehenneme deyip geçerdii. Ama, insanlar Elizabeth'e zaten büyük acılar çektirmişlerdi. Bunun bir şekilde telafi edilmesi gerekiyordu. Bu yüzden, dedesi, "Londra'ya gideceğim ve nişanlandığınızı ilan edildiğinde orada olacağım," dediği zaman ne cevap vereceğini bilemedi.

İlk tepkisi, öfkeyle dişlerini sıkarak, "Hayır," demek olmuştu. Bu adama duyduğu nefretinin yerini kayıtsızlığa bırakmasıyla, onun hayatına burnunu sokmasına izin vermek ya da ondan yardım kabul etmek farklı şeylerdi.

Dük, soğukkanlıydı. "Teklifimi hemen reddedişinin nedenini biliyorum," dedi. "Ama bu teklifi sadece, bundan zevk alacağım için yapmadım. İki önemli nedenim daha var. Kendisinin torunumla evlenmesini seve seve kabul ettiğimin açıkça anlaşılması Lady Elizabeth'in yararına olacaktır. Bugün, İngiltere'de yüksek sosyeteye istediği her şeyi kabul ettirebilecek tek kişi benim. Bu gruba mensup olan kişilere kolayca meydan okuyabilirim." Dün eline geçen bu fırsatı sonuna kadar kullanmak niyetindeydi. İsrarla, "İkincisi de," dedi; "Sosyete ikimizi bir arada, samimi bir ilişki içinde görene kadar, senin gerçekten torunum olup olmadığın ve aramızda ne gibi bir ilişki olduğu konusunda dedikodular sürüp gidecektir. Başka bir deyişle, sen varisim olduğumu söyleyebilirsin; ama benim seni varisim olarak kabul eder biçimde davrandığımı gözleriyle görene kadar sana ve gazetelerde çıkan haberlere kuşkuyla bakacaklardır. Şimdi beni iyi dinle: Eğer yüksek sosyetenin Lady Elizabeth'i Kensington Markizi olarak kabul etmesini istiyorsan, önce seni Kensington Markisi olarak, içlerine sindirip kabul etmeleri gerekir. Bu iki şey birbirine bağlı. Bunu yavaş yavaş, sırayla yapmak zorundayız. Kimse bana karşı gelmeye cesaret edemez. Bundan yararlanacağız. İkimiz birleşirsek, Lady Elizabeth'i kabul etmek ve dedikoduları unutmak zorunda kalacaklardır. "

Ian tereddüt ediyordu. Kalbinde ve beyinde binlerce duygu birbiriyle savaşıyordu. "Bunu düşüneceğim," diye cevap verdi.

Dük sakindi. "Anlıyorum," dedi. "Desteğime ihtiyacın olduğuna karar verirsen, beni Londra'daki evimde bulabilirsin. Yarın sabah yola çıkacağım."

Ian ayağa kalkınca, dedesi de kalktı. İhtiyar adam, kararsızlık içinde ona elini uzattı ve Ian, onun elini sıktı. Dedesinin, elini güçlü bir biçimde sıkması genç adamı şaşırttı. Dük, onun elini uzun bir süre

bırakmadı. Birden, başka çaresi kalmadığını düşünerek, "Ian," dedi; "Otuz iki yıl öncesine dönebilseydim, yemin ederim ki başka türlü davranırdım." Ian, duygularını belli etmemeye çalışarak, "Bundan eminim," diye cevap verdi. "Acaba bir gün beni tümüyle bağışlayabilecek misin?" Ian onun sorusunu dürüstçe cevapladı. "Bilmiyorum."

Dük başını salladı ve genç adamın elini bıraktı. "Bu hafta içinde Londra'da olurum," dedi. "Sen ne zaman orada olacaksın?"

"Bu Christina'nın babası ve Elizabeth'in amcasıyla görüşmelerimin ve olayları Elizabeth'e açıklamamın ne kadar süreceğine bağlı. Bütün bunları göz önüne alırsak,, ayın on beşine kadar Londra'da olurum diye düşünüyorum." 19.Bölüm

Alexandra Townsende'in Londra'daki evinin yeşil ve krem rengi eşyalarla döşenmiş muhteşem oturma odasında, Elizabeth, yumruklarını sıkımsı, öfkeden çılgına dönmüş bir halde genç Düşesin karşısında ayakta duruyordu. Başına gelenlere inanamıyordu. "Alex, bu tam bir çılgınlık!" diye haykırdı.

"Amcam kiminle evleneceğime ayın yirmi dördünde karar verecek, Bugün ayın on beşi! Hayatım tehlikede ve biz bir çözüm yolu bulmuş değiliz. Bu durumda, nasıl olur da, bu gece bir baloya gitmemi beklersin?"

Alex, "Bu balo bir çözüm olabilir," diye açıkladı. "Sen geldiğinden beri, düşünebildiğim tek çözüm bu balo oldu."

Elizabeth odanın içinde beş aşağı, beş yukarı dolaşıyordu. Arkadaşının bu sözleri üzerine durdu ve gözlerini devirip, başıyla garip bir hareket yaptı. Alex'in aklını yitirdiğini ima ediyordu. Elizabeth, İskoçya'dan elinden geldiği kadar çabuk dönmüştü. Amcasını ikna etmeye çalışırken, ondan, Lord Marchman'ın da kendisiyle evlenmek istediğini ve Belhaven'e yakın bir bedel önerdiğini öğrenmişti. Julius Amca, sevinç içinde, "Marchman'ın mali şartlarını kabul etmesi için biraz beklemeyi tercih ederim," demişti. "Onun, daha önemli bir soyluluk unvanı var. Serveti de daha fazla. Bu nedenle, miras yoluyla sana kalacak olan paramı çarçur etmesi olasılığı daha zayıf. Ona ayın yirmi dördüne kadar kararını vermesi gerektiğini bildiren bir mektup yazdım."

Elizabeth aklını kullanarak, onun neşeli ve iyimser ruh halinden yararlanıp, bu arada Londra'ya gitmek için izin kopardı. Julius Amca, Elizabeth'in yükünün sırtından kalkmak üzere olduğunu bildiğinden, kendisine hiç uymayan hoşgörülü bir tavır içindeydi. "Pekâlâ," dedi. "Bugün ayın onu; yirmi dördüne kadar Londra'da kalabilirsin. Eğer Marchman şartlarını kabul ederse sana haber gönderirim."

Elizabeth, "Şey..." demişti; "Şey, Alex düğün hazırlıkları konusunda bana yardımcı olabilir diye düşünüyorum. Kış sezonunu Londra'da geçirecek. Onun evinde kalabilirim." Nasıl olacağı konusunda en küçük bir fikri yoktu ama Alex'in ne yapıp edip, bu iki adamla evlenmesini engelleyecek bir yol bulmasına yardımcı olacağına inanıyordu. Amcası, ona büyük bir ikramda bulunarak, "Hizmetçilerini de götüreceksen, benim Londra'daki evimde kalabilirler," dedi. Sonra kaşlarını çatarak, "Bu arada eğer Belhaven seninle görüşmek isterse, gelip seni Londra'da görebilir. Hazır oraya gitmişken, bir gelinlik de ısmarlayabilirsin. Fazla pahalı olmasın," diye ekledi. "Londra'da büyük bir düğüne gerek yok. Havenhurst'de yapılacak küçük bir tören yeterli olur. Şimdi aklıma geldi, aslında gelinliğe de gerek yok. Annenin gelinlik elbisesi sadece bir kez giyildi." Elizabeth, ona annesinin, St. James katedralinde şaşaalı bir düğünle evlendiğini ve onun incilerle işlenmiş, yedi buçuk metre uzunluğunda bir kuyruğu olan gelinliğinin Havenhurst'deki sade düğün töreni için çok abartılı olacağını hatırlatmak zahmetine girmede. Şu anda o, hâlâ düğün olmaması için dua etmekteydi. Alex'le bu konuda fikir alış verişini yapmak için, bir an önce Londra'ya gitmeye can atıyordu.

Geleli beş gün olmuştu. Kafa kafaya verip duruma bir çare bulmaya çalışmışlardı. Sonunda, Alex, birden bire, tek çarenin, Elizabeth'in bu geceki baloya katılarak tekrar sosyete boy göstermesi olduğuna karar vermişti. İşin kötüsü, Sir Francis Belhaven da, Elizabeth'le evlenmek konusundaki ısrarını sürdürmek için Londra'ya gelmiş, Julius Amca'nın Promenade Street'deki evinin kapısını aşındırıyordu.

Alex, kararlı bir sesle, "Elizabeth," dedi; "Ayrıntıları düşünecek vaktim olmadığını itiraf etmeliyim. Çünkü bu plan kafamda sadece üç saat önce şekillendi. Ama karşıma oturup çayını içersen, sana işin mantığını anlatacağım."

Elizabeth, arkadaşının sözünü dinleyip, yeşil ipekli kumaşla kaplı küçük koltuğa oturdu. "Bu akşam baloya gitmek çözüm değil, bir... Bir kabus!" dedi.

"Bırak da anlatayım! İtiraz etmenin anlamı yok, çünkü, hazırlıklara başladım bile. Reddedilmeyi kabul edemem."

Elizabeth alnına düşen saçları sinirli bir hareketle geri itti ve isteksizce başını salladı. Alexandra, ona uşağın biraz önce getirdiği çayı içmesi için işaret edince, genç kız porselen fincanı eline alıp dudaklarına götürdü. "Anlat bakalım."

"İşi fazla abartmayalım. Dokuz günümüz var. Bu dokuz gün içinde sana daha uygun bir koca adayı bulmalıyız."

Çay Elizabeth'in boğazına kaçtı. Boğulacak gibi oldu. "Başka bir koca adayı mı? Şaka yapıyor olmalısın!" Genç kız ağlamakla gülmek arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Alex, çayını yudumlarken, "Şaka yapmıyorum," diye karşılık verdi. "Sosyeteye takdim edildiğinde, dört hafta içinde on beş evlenme teklifi almıştın. Kabaca bir hesap yapacak olursak, iki günde bir evlilik teklifi aldığını görürüz. Şimdi, şöhretini lekeleyen rezaleti de hesaba katsak bile, dokuz gün içinde, en az bir talibinin çıkması doğal sayılmaz mı? Üstelik şimdi, iki yıl öncekinden daha güzelsin."

Alex rezaletten söz edince, Elizabeth sarardı. Sesi titreyerek, "Yapamam," dedi. "İnsanların yüzüne bakamam. Henüz değil!"

"Yalnız olsan haklısın; ama bu gece yalnız olmayacaksın." Alex, Elizabeth'i bu planın işe yarayacağına inandırmak için büyük bir çaba gösteriyordu. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilmişti. "Bu plan kafamda şekillendiğinden beri, üç saattir faaliyet halindeyim. Kış sezonu yeni başlıyor; bu nedenle herkes Londra'ya dönmedi. Ama, eşimin büyük annesine, bugün Londra'ya ayak basar basmaz beni ziyarete gelmesi için haber gönderdim. Eşim hâlâ Hawthorne'da ama bu gece dönecek. Akşam üye olduğu kulüplerden birine gideceğini söyledi. Ona da uzun bir pusula yazıp durumu baştan sona anlattım ve saat on buçukta bizimle Wellington'ların balosunda buluşmasını rica ettim. Arabacı bu pusulayı ona çoktan ulaştırmıştır. Kayın biraderim Anthony'ye de bir pusula gönderdim. Baloda sana eşlik edecek. Böylece dördümüz de senin yanında olacağız. Dört kişi senin gözüne az gibi görünebilir; ama kocam ve büyükannesi sosyete de söz sahibi olan kişilerdir. Onların ne kadar güçlü olduklarını tahmin bile edemezsin." Sonra, arkadaşına bakıp, onu yüreklendirmek ister gibi şefkatle gülümsedi. "Dul Hawthorne Düşesi çok önemli bir hanımdır. Toplumun iradesi önünde eğilmesinden çok hoşlanır. Daha kocamla da tanışmadın." Alex'in yüzünde tatlı bir tebessüm belirmişti. "Jordan'ın sözü Düşes'ten de fazla geçer. Kimsenin seni incitecek bir şey söylemesine izin vermeyecektir. Zaten, o yanımızdayken, kimse böyle bir şeye cesaret edemez."

"Kocanın benden haberi var mı? Yani, kim olduğumu ve olayları biliyor mu?" "Ona yazdığım pusulada seni ne kadar sevdiğimi ve arkadaşlığımızın ne kadar eskiye dayandığını anlattım ve iki yıl önce başına gelenlerden kısaca söz ettim. Kendisine bunları daha önce de söyledim ama seni Havenhurst'de ziyaret ettiğimden beri onu görmedim. Bir buçuk yıldır balayı seyahatinde olduğumuz için, bütün işlerini başkalarına bırakmıştı. Onları toparlamak üzere bir süredir Hawthorne'da." Elizabeth, Alex'in kocasının bu akşam Londra'ya döndüğünde, Elizabeth'in karısına uygun bir arkadaş olmadığını ya da Alex'in planıyla ilgilenmediğini söylemesinden korkuyordu. Ama baloya gitmek fikri o kadar dehşet vericiydi ki, Alex'in kocasının davranışının bu korkunç planı engelleyeceğini düşünerek ferahladı ve sevinçle, "Bu iş olmaz," dedi. Alex, "Niçin olmazmış?" diye sordu. "Baloya giyecek elbisem yok."

Alex, zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Giyecek elbisen var Paris'ten getirdiğim bir tuvalet!" Elizabeth bir çılgık atarak itiraz etmeye yeltendi; ama Alex, elini kaldırarak onu susturdu. "Ben o elbiseyi giyemem," dedi. "Belim kalınlaşmaya başladı bile."

Elizabeth arkadaşının incecik beline kuşkuyla bakışlarla baktı. Ama Alex'in söyledikleri akla yakındı. "Gelecek yıl bu elbisenin modası geçmiş olacak. Bu sene ikimizden birimiz onun tadını çıkaralım. Bertner'i, Berta'yı burası getirmesi için gönderdim. İhtiyacın olabilecek şeyleri de getirecekler." Alex sırtarak, "Seni Promenade Caddesi'ne göndermeye niyetim yok," diye itiraf etti. "Çünkü, akşamüstü, bana, başının dayanılmaz bir şekilde ağrıdığını, ilaçlarımı alıp yatağa girdiğini ve bu nedenle baloya gelemeyeceğini bildiren bir pusula göndermeden korkuyorum," diye itiraf etti.

Elizabeth sinirliydi ama Alex'in söz sözleri karşısında suçlu suçlu gülümsemekten kendini alamadı. Bunu yapmayı düşünmemiş değildi. Alçak sesle, "Baloya geleceğim," dedi. Yeşil gözlerini arkadaşına dikmişti. "Ama bunu ancak Düşes yanımda olmayı kabul ederse yaparım."

Alex ferahlamıştı. "Onu bana bırak," diye cevap verdi. Sonra kapıda beliren uşağa baktı. Uşak büyük bir saygıyla, "Düşes geldiler, soylu hanımım," dedi. "Emrettiğiniz gibi, kendilerini sarı salona buyur ettim." Alex bu konuda kendinden görüldüğü kadar emin değildi ama neşeyle gülümsedi. "Düşesi seninle tanıştırmadan önce onunla birkaç dakika yalnız kalıp, biraz konuşmak istiyorum," diyerek ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Sonra durdu. Dönüp Elizabeth'e baktı. Biraz düşündükten sonra, "Bir konuda seni uyararak istiyorum," dedi. "Eşimin büyük annesi biraz .. Nasıl anlatsam?... Biraz kaba bir insandır." Alex'in düşesle 'biraz konuşması beş dakikadan çok daha kısa sürdü. Ama Elizabeth sıkıntı içinde saate bakıyor, Alex'in ne gibi itirazlarla karşılaşmış olabileceğini düşünüyordu. Genç kız, o kadar sinirliydi ki, oda kapısı açılınca ayağa fırladı ve ne yapacağını şaşırarak kalakaldı. Hayatı boyunca gördüğü en heybetli kadın, Alex'le birlikte içeri girmişti. Uzun boylu yaşlı kadın, çelik bir direk yutmuş gibi dimdik duruyordu. Bakışları insanın içine işleyen ela gözleri, soylu bir burnu, beyaz, pürüzsüz bir teni ve başkalarına söz ve davranış hakkı tanımadığını belli eden mağrur bir yüz ifadesi vardı.

Alex onu Elizabeth'le tanıştırdırken sessizce bekledi. Kayıtsız ve uzak görünüyordu. Elizabeth'in kendisini selamlayışını hiç konuşmadan izledi. Sonra monoklünü kaldırıp soğuk bakışlı ela gözleriyle genç kıızı tepeden tırnağa inceledi. Bu arada Elizabeth, onun isteyerek ya da Alex'in hatırı için kendisiyle birlikte baloya gelmesi olasılığının tümüyle olanaksız olduğunu düşünüyordu. Düşes nihayet konuşmaya karar verdiğinde, sesi odanın içinde bir kırbaç gibi sakladı. Giriş yapmaya gerek duymadan, "Küçük Hanım!" diye söze başladı. "Alexandra, biraz önce, bana bu gece sizi sosyeteye yeniden takdim etmemi istediğini söyledi. Ancak, iki yıl önce, Bay Thornton'la aranızda geçenler nedeniyle ortaya çıkan rezaletin ayrıntılarını anlatmasına gerek kalmadı; çünkü, hemen hemen bütün sosyete mensupları gibi ben de bu konudaki dedikoduları duymuştum." Bir süre susup, bu sözlerin Elizabeth'in gururunu incitmesini bekledi. Sonra, "Bilmek istediğim, eğer Alexandra'nın istediğini yapacak olursam, böyle bir şeyin tekrarlanma olasılığının olup olmadığı," diye devam etti. Elizabeth öfkelenmiş ve utancından yerin dibine geçmişti. Ama ne gözlerini kaçırды, ne de gözünü kırptı. Soğukkanlı bir yüz ifadesi ve sakin bir sesle, "Dedikoduların dillerini denetleme gücüm yok, Sayın Efendim," diye cevap verdi. "Eğer böyle bir gücüm olsaydı, iki yıl önceki rezaleti önlerdim. Beri yandan, tekrar aranızda girmek gibi bir isteğim de yok. Kibarlar arasına son girişimde ruhumda açılan yaraların acılarını hâlâ hissediyorum." Kibarlar derken, sosyete, terbiye hudutlarını aşmadan, aşağılamak istemişti. Yaşlı kadının beyaz kaşları ince burnunun üstünde birleşmişti. Elizabeth onun kendisini azarlamasına hazırlıklıydı. Ama bir an sonra, soluk ela gözlerde onaylamaya benzer bir pırıltı gördü ve Düşes bakışlarını Alexandra'ya çevirdi. Kararlı bir biçimde başını sallayarak, "Sana tamamıyla katılıyorum, Alexandra," dedi. "Onda kendisine yapılacak hakaretlere boyun eğmeme gücü var." Gülümsedi. "Ne tuhaf değil mi?" diye devam etti. "Biz kibarlar, uygar davranışlarımızla övünürüz ama birbirimizi yemeyi en güzel yemeklere tercih ederiz." Elizabeth biraz önce kalktığı koltuğa yeniden çökerken Düşes kanepeye doğru yürüyüp oturdu. Gözlerini kısımış düşünüyordu. Biraz sonra, "Wellington'ların bu akşamki balosu önemli bir olay olacak," dedi. "Önemli önemsiz, herkes gelecek. Bu bizim için bir avantaj olabilir. Elizabeth'i herkes kendi gözleriyle göreceği için, sonradan onu birbirlerine anlatmalarına gerek kalmayacak.

Elizabeth, düşese teşekkür etmesi gerektiğini düşünerek, "Sayın Düşes Hazretleri," dedi; "Bu yaptığınız iyiliğin de ötesinde bir şey..."

Düşes, "Saçma!" diyerek onun sözünü kesti. Belli ki, genç kızın sözleri hoşuna gitmemişti. "İyi bir insan olduğum söylenemez," dedi. "İyi insan deyiminden hoşlanmam. Bu, bana kalırsa ılık çay gibi bir şey. Zaman zaman hoş bir insan olabilirim; hatta gerektiğinde iyiliksever olduğum bile görülmüştür. Ama 'iyi bir insan' olduğum söylenemez." Alexandra sevincini belli etmemeye çalışıyordu. Yaşlı kadın, Elizabeth'in soluk ve gergin yüzüne baktı. "Beni dinlersen, kızım," diye devam etti; "Hemen yukarı çıkıp biraz dinlen ve kendine gel. Çok gerginsin. Sen dinlenirken, Alexsandra ile ben planlarımızı yaparız." Bunları söyledikten sonra Alexandra'ya döndü.

Elizabeth de, bir an durakladıktan sonra, herkes gibi düşesin emrine boyun eğerek biraz uzanıp dinlenmek üzere yukarı kata çıktı.

Alex yaşlı kadından telaşla izin isteyerek, Elizabeth'in arkasından yukarı çıkıp onu gece yatisına gelen konuklar için hazırlanmış olan misafir odalarından birine götürdü. İçeri girer girmez, arkasına sıkı sıkı sarıldı. "Düşesin sözleriyle seni üzdüğü için özür dilerim," dedi. "Bana, senin cesur bir kız olduğundan emin olmak istediğini söylemişti. Ama böyle yapacağı hiç aklıma gelmemişti." Sonra, neşeli bir sesle, "Senden çok hoşlanacağımı biliyordum," diye ekledi. "Nitekim öyle oldu."

Pembe elbisesinin etekleri hışırdarak odadan çıktı. Elizabeth, ise yatak odasının kapısına dayanmış, düşesin daha az hoşlandığı insanlara nasıl davranacağını düşünüyordu. Alex aşağı indiğinde, düşes dalgın bir yüz ifadesiyle onu bekliyordu. Fincanına çay koyarken,

"Alexandra," diye söze başladı; "Bana öyle geliyor ki senin farkında olmadığın bir şey var..." Kapıda belirip, konuşmasına engel olduğu için, uşağa ateş saçan gözlerle baktı. Uşak, Alexandra'ya, "Affınızı dilerim, sayın efendim," dedi; "Bay Bentner sizinle konuşmak için izninizi rica ediyor. "

Alexandra, hemen uşağa onu içeri almasını söyleyince, ihtiyar düşes hoşlanmadığını belli eden bir sesle, "Bay Bentner kim?" diye sordu.

Alex, gülümseyerek, "Elizabeth'in uşağı," diye açıkladı. "Çok hoş bir adamdır. Polisiye romanların tiryakisidir."

Biraz sonra, eski bir siyah takım elbise giymiş olan, iri yapılı beyaz saçlı bir adam içeri girdi ve izin bile istemeden Alexandra'nın yanına oturdu. Düşes yeni gelen adama, tavrını onaylamadığını belli eden bakışlarla bakıyordu.

Bertner, telaşla, "Bayan Alex," dedi; "Bana gönderdiğiniz pusulada, Bayan Elizabeth'i içinde bulunduğu güç durumdan kurtaracak bir planınız olduğunu yazmışsınız. Bu planın ne olduğunu öğrenmek için, Berta'yı ben getirdim."

Alex, "Durum henüz oldukça belirsiz, Bertner," diye itiraf etti. "Bu gece Elizabeth'i yeniden sosyeteye sokacağız ve Bay Thornton yüzünden çıkan rezaletin unutulmasına çalışacağız." Bertner, "O alçak diye tısladı. Yumruğunu havada sallayarak, "Onun adını duyduğum zaman, suratına bir yumruk atmak için mafsallarım sızlamaya başlıyor," diye ekledi. Alex, "Ben de bu adamla ilgili olarak aynı şeyleri hissediyorum," diye itiraf etti. "Şimdilik planımız bu kadar. "

Düşes, yaşlı uşağın Alexandra ile bu kadar samimi oluşundan hoşlanmamıştı. Bakışları dehşet saçıyordu.

Bertner gitmek üzere ayağa kalktı. Alexandra'nın omzunu okşadı. Sonra, soğuk tavırlarıyla sosyeteyi titreten ihtiyar kadına baktı ve "Kendinize harika bir gelin bulmuşsunuz, Düşes hazretleri," dedi. "Bayan Alex'i, çocukluğunda Bayan Elizabeth'le birlikte bizim havuzda kurbağaları kovaladığı günlerden beri tanırım."

Düşes cevap vermedi. Buz gibi sessizliğini korudu. Sadece, gözleriyle, Bertner'i kapıya kadar izlemekle yetindi.

Ürkütücü bir sesle, "Alexandra," dedi. Ama Alexandra, gülerek elini kaldırdı. "Yalvarırım, büyükanne," dedi; "Beni, uşaklarla samimi olduğum için suçlamayın. Bu sizi rahatsız ediyor ama ben değişemem. Hem zaten, Bertner geldiğinde, bana önemli bir şey söylemek üzereydiniz."

Düşes saygısız uşaklara çok kızardı ama Alex onun ilgisini biraz önceki konuya çekmeyi başarmıştı. İhtiyar kadın, "İkimiz yalnızken,

Elizabeth'i burada merak içinde fazla bekletmemek için, uzun uzun konuşmak istemedim," diye söze başladı. "Oysa sana, başını ağrıtabilecek bazı gerçeklerden söz etmek niyetindeydim. Ama belki de sen, bu gerçeklerin bilincindedir." "Hangi gerçeklerin?" "Bugünkü gazeteleri gördün mü?" "Hayır, henüz görmedim. Niçin?" "Gazette ve Times gazetelerine göre, Stanhope burada, Londra'daymış ve Ian Thornton'un torunu olması gerekçesiyle, onu yasal varis tayin etmiş. Zaten, yıllardan beri Thornton'un Dük'ün torunu olduğu konuşuluyordu ama bunun gerçekten böyle olduğunu yalnız birkaç kişi biliyordu.

Alex, dalgın bir yüz ifadesiyle, "Bilmiyordum," dedi. Elizabeth'in geleceğinin böylesine karanlık görüldüğü şu günlerde, onun hayatını mahveden bu ilkesiz zamparanın böylesine büyük bir mutluluk yaşamasının adaletsizlik olduğunu düşünüyordu.

"Altı hafta önce İngiltere'ye döndüğümüzde, birisi, Elizabeth'le bağlantılı olarak ondan bahsetti. O güne kadar onun adını bile duymamıştım."

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Geçen yıla kadar, kibar ailelerin evlerinde bu gencin adı geçmezdi. Sen ve Jordan, Elizabeth'le Thornton hakkındaki skandal patlak vermeden seyahate çıktınız. Bu nedenle, bu konuyla bağlantılı olarak da onun adını duymuş olamazsın." Alex öfkeyle, "Böyle bir alçak, dükü, kendisini varis tayin ederek onun konumunu meşru hale getirmeye nasıl ikna edebildi?" diye söylendi. Yaşlı kadın, "Eğer ne demek istediğini tam olarak anladıysam, şunu hemen söyleyeyim ki, onun durumunun meşrulaşması diye bir şey söz konusu değil. O Stanhope'un gerçek ve yasal torunu. Kocan bunu bana yıllar önce bir sır olarak söylemişti," dedi, sonra anlamlı bir biçimde, "Thornton bunu pek az sayıda insana itiraf etti. Bunlardan biri de Jordan," diye ekledi.

Alexandra bütün gün felaket kokusu almıştı. Şimdi bunu daha güçlü bir biçimde hissediyordu. Elinde tuttuğu çay fincanını yavaş çay tabağına koydu. Ürkmüştü. "Jordan mı?" dedi. "Böyle bir sefil, bir sürü insan dururken, ne diye Jordan'a özel hayatıyla ilgili bir itirafta bulunsun?" Düşes, açık yüreklilikle, "Alexandra," dedi; "Sen de biliyorsun ki kocan seninle evlenmeden önce pek de masum bir hayat yaşamadı. Thornton'la Jordan, birlikte bir çok çılgınlık yaptılar -kumar ve içki âlemleri erkeklere özgü yaramazlıklar vesaire. Senin bu iki gencin arkadaş olduklarını bilmemenden korkuyordum."

Alex, büyük bir üzüntü duyarak gözlerini kapattı. "Ben de bu akşam baloda Elizabeth'e destek olması için Jordan'a güveniyordum. Ona bir pusula yazıp, adını bile ağzıma almaya tenezzül etmeyeceğim alçağın biri yüzünden Elizabeth'in başına gelenleri anlattım. Jordan'ın Ian Thornton'u tanımak şöyle dursun adını bile duyduğundan şüpheliydim. Elizabeth'i tanıdıktan sonra, ona yardımcı olmak için elinden geleni yapacağından emindim." Düşes uzanıp genç kadının elini tuttu. Sinirli bir gülümsemeyle, "Şekerim," dedi; "Bilirsin ki

Jordan senin istediğin her şeyi yapar. Bir dostu ya da düşmana yardımcı olmak fark etmez. Ancak, adını ağzına almaya tenezzül etmediğin alçağın kim olduğunu öğrendiğinde, seninle tamamıyla aynı fikirde olmayabilir. Seni bu konuda uyarmak istemiştım." Alex, heyecanla, "Elizabeth bunu bilmemeli," diye karşılık verdi. "Eğer öğrenirse Jordan'ın yanında tedirgin olur. Haksız da sayılmaz. Hayatta hiç adalet yok!" Yanı başındaki sehpanın üstünde duran Times gazetesine öfkeli bakışlarla bakıyordu. "Eğer adalet olsaydı, şu anda Elizabeth sosyetenin karşısına çıkmaktan korkarken, o...o genç kızları baştan çıkarıp hayatlarını mahveden alçak, marki unvanına kavuşmuş olmazdı. " Sonra umutla, "Dilerim, bu unvanın yanı sıra cebine beş kuruş girmemiştir," diye söylendi. "İnşallah, gırtlığına kadar borç içindeki bu kumarbaz, hayatının sonuna kadar, İskoçyalı, on parasız bir köylü olarak yaşar."

Düşes, kibar bir kadına yakışmayacak bir biçimde homurdandı: "Bu imkansız, şekerim. Eğer Elizabeth onun fakir olduğunu sanıyorsa aldanıyor."

Alex, öfkeyle içini çekerek, "Bunları duymak istemiyorum," dedi. Sonra, "Hayır öğrenmek istiyorum, lütfen anlatın," diye sızlandı.

Düşes uzanıp eldivenlerini aldı ve giymeye başladı. "Anlatacak fazla bir şey yok," diye cevap verdi. "Elizabeth'le bağlantılı olan rezaletin ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra, Thornton ortadan kayboldu. Daha sonra, bir yıldan az bir süre önce, adı uzun zaman gizli tutulan biri, Thilshire'daki o muhteşem malikâneyi satın aldı ve ona Montymane adını verip onarmaya başladı. Onarım için bir marangoz ordusu görevlendirilmişti. Birkaç ay sonra, Brook Caddesi'nde şahane bir ev, yine adının açıklanmasını istemeyen birine satıldı. Ertesi hafta bu evde de büyük çapta onarım başladı. Sosyete heyecan içindeydi. Evi kimin satın aldığı merak konusuydu. Ama bir gün, Ian Thornton'un Brook Street'deki evin kapısından içeri girdiği görüldü. İki yıl önceki dedikodulara göre, Thornton bir kumarbazdan başka bir şey değildi. Kibar aileler arasında persona non grata - istenmeyen adam - ilan edilmişti. Üzülme ama bugün onun, servetiyle ünlü Lidya kralı Krezüs'den daha zengin olduğu söyleniyor ve insanlar onu evlerine davet etmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Adımını atmaya tenezzül ettiği her yerde saygıyla karşılanıyor, ama neyse ki kendisi, sosyetenin içinde olmaktan pek hoşlanmıyor." Yaşlı kadın, gitmek üzere ayağa kalkarken, "Şimdi nasıl bir durumla karşı karşıya olduğunu öğrendin," dedi. "Geri kalanı bu akşam kendi gözlerinle göreceksin." Alexandra da ayağa kalkmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. "Şunu demek istiyorum ki, Elizabeth'in sosyetedeki

yeniden başarı kazanması konusundaki umutlar, Stanhope'un bu sabahki açıklaması nedeniyle, iyice zayıfladı." "Niçin?"

"Bunun nedeni çok basit. Thornton artık servetinin yanı sıra bir soyluluk unvanına da sahip. Elizabeth'le arasında geçenler yüksek sosyete tarafından, erkekliğin şanından sayılacak ama Elizabeth için yüz karası olmaya devam edecek." Dehşet verici bir sesle, "Bir şey daha var," diye ekledi.

"Daha fazlasına dayanabileceğimi sanmıyorum; neymiş o?"

Düşes, "Bu akşam kötü bir şeyler olacağını hissediyorum!" diye açıkladı.

Alex'in sezgileri de aynı şeyi söylüyordu. "Tony bu akşam Elizabeth'e eşlik etmeyi kabul etti," dedi. "Sally de itiraz etmedi." Hâlâ sayfiyedeki evlerinde olan kayınbiraderiyle karısından söz ediyordu. "Ama keşke ona eşlik eder erkek, herkesin hayran olduğu, hatta korktuğu, gözde bir bekâr olsaydı. Roddy Carstairs bu işe çok uygundu. Ona acil bir mesaj gönderip ilk fırsatta bana uğramasını rica ettim ama bu gece ya da yarından önce kente dönmeyecekmiş. Onu ikna edebilseydim, bu iş için biçilmiş kaftandı. Sosyete mensuplarının çoğu onun tok sözlülüğünden çok korkar. "

Düşes böbürlenerek, "Benim karşımda da titrerler," dedi.

Alex zoraki bir gülümsemeyle, "Evet, biliyorum," diye cevap verdi. "Kimse sizin yanınızda Elizabeth'e ters bir şey söylemeye cesaret edemez ama Roddy onları çok korkutacağı için, Elizabeth'e iltifat bile edebilirlerdi. "

"Belki evet, belki hayır. Bu uğursuz baloya gitmek için, nerede, ne zaman toplanacağız." Alex gözlerini devirerek, ona cesaret vermek ister gibi gülümsedi. "Buradan saat on buçukta çıkacağız. İçeri hep birlikte girmemiz için, Jordan'a bizi Wellington'ların malikânesinin girişinde beklemesini söyledim. " 20.Bölüm

O akşam saat sekiz buçukta, Ian, Elizabeth'in amcasının Londra'daki evinin merdivenlerinde durmuş, Elizabeth'in uşağını öldürmemek için kendini zor tutuyordu. Uşağın da Ian'a saldırmamak için kendi içinde savaş verdiği belliydi. Ian'ın dehşet saçan bir sesle, kelimelerin üstüne basa basa, "Beni yanlış anlamış olabileceğini düşünerek tekrar soruyorum," dedi. "Emrinde çalıştığın hanım efendi nerede? Bu sesi kim duysa, beti benzi atardı. Ama Bertner'in ten renginde en küçük bir değişiklik olmadı. Kısaca, "Dışarı çıktı" dedi. Küçük hanımının hayatını mahveden bu adam, hiç kuşkusuz onun hayatını tekrar mahvetme girişiminde bulunmak için, beklenmedik bir anda kapıya dayanmıştı. Oysa Leydi Elizabeth, bu akşam, yıllardan beri ilk kez, bir baloya gidecekti ve bu adam yüzünden hakkında çıkartılan dedikodulara büyük bir cesaretle meydan okumaya hazırlanıyordu. "Dışarı çıktı ama nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?" "Böyle bir şey söyledim mi?" "O halde nerede olduğunu söyle."

"Bu benim bildiğim ama sizin öğrenemeyeceğiniz bir şey. Merak etmeye devam edin." Son günlerde Ian bir yığın tatsız şeyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Bunlar arasında, İngiltere'nin yarısını at üstünde aşmak, Chritina'nın öfkeli babasıyla uğraşmak ve Elizabeth'in açgözlü amcasıyla başa çıkmak vardı. Julius Cameron onunla açıkça pazarlık etmişti. Ian bunu hatırladıkça hâlâ öfkeleniyordu. Görüşmenin başlangıcında, Ian, tok-gözlülükle, genç kızın çeyizi olarak kendisine verilecek parayı reddetmişti. Ama, Elizabeth'in amcası, bir deve tüccarının gelişmiş içgüdülerine sahipti. Genç adamın, evlilik anlaşmasını Julius'a imzalatabilmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu hemen anlamıştı. Bunun sonucunda, Ian, bildiği kadarıyla, gelecekteki eşini 150.000 İngiliz lirası karşılığında satın alan ilk erkek oldu.

Bu işi bitirince, Montmayne'ye uğradı. Uşağını yatağından kaldırıp yanına aldı ve atını orada bırakıp yoluna arabayla devam etti. Londra'ya vardığında, kendi evinde banyo yapıp üstünü değiştirdikten sonra, dosdoğru Julius Cameron'un verdiği adrese gitti. Şimdi bütün bunların ardından, Elizabeth'i evde bulamadığı yetmiyormuş gibi, hayatında gördüğü en saygısız ve küstah uşakla karşı karşıya kalmıştı. Sesini çıkarmadı ve öfke içinde dönüp merdivenlerden indi. Arkasından kapı gök gürültüsünü andıran bir sesle kapanmıştı. Ian durakladı ve arkasına dönüp kapıya bakarak, ertesi gün bu uşağı kovarken ne kadar büyük bir zevk duyacağını düşündü.

Arabasına binerken, arabacıya, Brook Caddesi'ndeki eve dönmesini söyledi ve oraya gelince arabadan indi. Uşağı ona kapıyı saygıyla açmıştı. Ian'ın suratı asık, kaşları çatıktı. Hiçbir şey söylemeden içeri girip merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Ama merdivenlerin yarısına gelince durdu. Oradan başka bir yerde vaktin daha çabuk geçeceği aklına gelmişti. Bu akşam, ertesi gün Elizabeth'in nasıl

isyan edeceğini düşünmeden, oyalanabileceği bir yere gitmeliydi. Yirmi beş dakika sonra akşam giysileri içinde evden çıktı. Arabacıya, Blackmore'a gitmek istediğini söyledi. Geceyi bakara oynayarak geçirmeye karar vermişti. Yıllardan beri büyük paralara kumar oynamak için gittiği kulübün kapısından girerken suratı hâlâ asıktı. Burası sosyete mensup erkeklerin devam ettiği bir yerdi. Kapıcı onu, "İyi Akşamlar, Sayın Lordum," diye karşıladı. Ian dalkavukluktan hoşlanmayan bir insandı. Kendisine 'Sayın Lordum' diye hitap eden kapıcıya baştan savma bir selam verip, loş salona girdi. Zarif bir biçimde döşenmiş olan oyun salonu oldukça kalabalıktı. Sosyetenin kremasını oluşturan erkekler, buraya dedikodu etmek için değil, kumar oynamak için gelirlerdi. Bu kimseler, çok zengin olmakla beraber gösterişten hoşlanmaz, küçük kumarların oynandığı White's kulübünü sıkıcı buldukları için oraya gitmez, Blackmore'a özgü büyük kumarları tercih ederlerdi. Ian, oyun salonunun kapısında durakladıktan sonra bakara odasına doğru yürüdü. Tam o sırada sol tarafından gelen bir ses duydu. "Çok kısa bir süre önce miras yoluyla küçük bir imparatorluğa sahip olmuş bir adam böyle surat asmamalı, Ian! Birlikte birer içki içip, bir kaç el oyun oynamaya ne dersiniz, Sayın Lordum?"

Ian, saygı duyduğu ve arkadaş saydığı birkaç soyludan biri olan Jordan Townsende'ı selamlamak için döndü. Dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Arkadaşıyla, "Bunu elbette isterim, Sayın Lord Hazretleri!" diye şakalaştı.

Jordan gülerken, "Bu sözleri duymak, zamanla insana sıkıcı geliyor, öyle değil mi?" dedi. İki erkek el sıkıştıktan sonra oturdular. Jordan kulübe yeni geldiği için bir masa beklemek zorundaydılar. Birkaç dakika sonra, masalarına geçmiş, içkilerim yudumlayarak, son bir buçuk yıl içinde olup bitenlerden söz etmeye başlamışlardı. Sonra kumara başladılar. Bu, onlar için daha ciddi ve daha zevkli bir uğraştı. Arada havadan sudan konuşuyorlardı. Normalde oyun oynamak her ikisine de daha zevkli gelirdi ama Ian bu akşam düşünceliydi. Üstelik yanlarından geçen her erkek durup ya biriyle, ya da ikisiyle birden konuşuyordu. Jordan, fişleri masanın ortasına sürerken, gülerken, "Bizi bu kadar popüler yapan, ikimizin de uzun süredir ortalıkta görünmeyişimiz," dedi.,

Ian onu duymamıştı bile. Aklı, iki yıldır, iğrenç amcasına muhtaç olan Elizabeth'teydi. Bu adam kendi kanından ve canından olan bir kızı satmıştı; müşteri ise Ian'dı. Bu tam olarak böyle değildi elbet; ama Ian'ın Elizabeth'in, kendi onayı ve bilgisi dışında olanları duyunca durumu böyle yorumlamasından korkuyordu. Genç kız ona İskoçya'da silah çekmişti. İngiltere'de ise, haklı olarak tetiği çekebilirdi. Nişanlandıklarını söylemeden önce, birkaç gün ona kur yapsa, acaba daha mı iyi olurdu? Aynı zamanda, Elizabeth'in kendisiyle evlenmek istemeyebileceğim de düşünüyordu. Belhaven iğrenç bir kurbağa olabilirdi ama Ian, genç kıza üst üste haksızlık yapmıştı. Jordan'ın sesi aklını başına getirdi. "Kumar stratejini eleştirmek gibi bir niyetim yok, dostum ama elinde hiçbir koz olmadığı halde ortaya 1.000 İngiliz lirası sürdün." Açtığı ele baktı ve büyük bir utanç duydu. "Aklımı kurcalayan bir şey var," diye itiraf etti.

"Aklını kurcalayan bir şey olduğu kesin! İskambil kâğıtları umurunda bile değil. Ya da ünlü kumarbaz içgüdülerin kaybolmuş."

Ian uzun bacaklarını uzattı. "Olabilir," diye cevap verdi.

"Bir el daha oynamak ister misin?"

Ian, sıkıntılı bir sesle, "Param yok!" diye şakalaştı.

Jordan başını çevirip garsona iki içki daha getirmesi için işaret ettikten sonra, iskambil kâğıtlarını eliyle kenara itti. O da, arkasına dayanarak bacaklarını uzattı. İki genç birbirlerine bakıyorlardı. Erkeklerle özgü o rahat, art niyetsiz dostluğun resmini çizer gibiydiler.

Jordan, karşı duvardaki yaldızlı saate bakarak, "Sadece bir içki daha içecek vaktim var," dedi.

"Alexandra'ya, bu akşam onunla bir baloya gidip, yanında olmaya ve çok sevdiği bir arkadaşına gülümseyerek bakıp bu genç kızyürekli olmaya söz verdim."

Jordan ne zaman karısının adını ansa, Ian, onun yüz ifadesinin hemen yumuşadığını fark ediyordu.

"Bizimle gelmek ister misin?"

Ian, garsondan içkisini alırken, hayır anlamında başını salladı. "Sıkılırım." "Pek sıkıcı olacağını sanmam. Karım bütün sosyete meydan okuyarak arkadaşını yeniden aramıza sokmaya kararlı. Alexandra'nın bana gönderdiği pusulada yazdıklarına göre, bu kolay olmayacak."

Ian, ilgilendiğinden değil, ayıp olmasın diye sordu: "Neden?"

Jordan iç geçirerek arkasına dayandı. Son haftaları çalışarak geçirdiği için yorgundu. Kederli bir kızı neşelendirmek için onunla dans etmek zorunda oluşu hoşuna gitmiyordu. Üstelik bu kızı daha önce hiç görmemişti. "Bu kız iki yıl önce bir adamın pençesine düşmüş ve büyük bir rezalet patlak vermiş." Ian, Elizabeth'le kendisini düşündü. "Bu olağan bir şey," dedi. "Alex'in yazdıklarından anladığıma göre, bu büyük boyutlu bir olay." "Ne anlamda?"

"Bir kere, yüksek sosyetenin yansından çoğunun bu gece, bu genç kızı görmezden geleceği hemen hemen kesin. Bu yüzden Alexandra, ağır topları çağırdı -başta büyük annem, ikinci derecede de Tony ve ben. Bütün mesele, dedikodulara meydan okuyarak bu genç hanımı desteklediğimizi belli etmek. Ama yine de onun yerinde olmak istemezdim. Yanılmıyorsam, sivri dilli dedikodular, bu gece onu diri diri yemeye yeltenecekler." Jordan, içkisini bir dikişte bitirdi ve doğrularak, "Alçak herif ne yaptıysa kıza çok büyük zarar vermiş," diye ekledi. "Genç hanım çok, ama çok güzelmiş. Ne yazık ki, iki yıla yakın bir süredir, sosyete 'istenmeyen insan' ilan edilmiş."

Ian'ın içki kadehini tutan eli donup kalmıştı. Yerinden kalkmakta olan Jordan'a dikkatle baktı. "Kim bu kız?" diye sordu. "Elizabeth Cameron."

Ian yerinden fırlayarak, oturduğu koltuğun kenarına koymuş olduğu ceketini kaparken, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Şu anda neredeler?" "Wellington'lardalar. Niçin sordun?"

Ian telaşla ceketini giyerken, "Çünkü," dedi; "o alçak herif benim."

Hawthorne Dükü'nün yüzünde anlaşılmasız bir ifade belirdi. O da ceketini giymeye çalışıyordu. "Demek Alexandra'nın mektubunda 'adını ağzıma almaya tenezzül etmeyeceğim alçak', 'masum genç kızları kandırıp pençesine düşüren rezil', 'utanmaz zampara' diye söz ettiği adam sensin, öyle mi?"

Ian, Jordan Townsende ile birlikte kapıya doğru yürürken, sıkıntılı bir sesle, "Karının söyledikleri az bile," dedi. "Sen hemen Wellington'lara git. Ben de arkandan geleceğim. Ama önce bir yere uğramak zorundayım. Tanrı aşkına, Elizabeth'e benim oraya geleceğimi söyleme."

Sonra arabasına atlayıp, arabacıya gideceği yeri söyledi. Kendi kendine, olayların korktuğu kadar olumsuz gelişmesinin mümkün olmadığını tekrarlıyordu. Jordan Townsende'in onun Elizabeth'e ilişkin kararlarını ve ne amaçla Wellington'ların balosuna gideceğini bilmediği aklına bile gelmiyordu.

Araba Stanhope Dükü'nün evinin önünde durunca aşağı inip, evin önündeki merdivenleri hızla çıktı. Kendisine kapıyı açan zavallı Ormsley'i az daha çarpıp deviriyordu. Telaşla, üst kata dedesinin yanına koştu. Birkaç dakika sonra kütüphaneye geçip bir koltuğa çöktü ve gözlerini duvardaki saate dikerek beklemeye başladı. Yukarı katta herkes telaş içinde koşuşturmaktaydı. Dük bütün uşakları başına toplamıştı, Ian'ın aksine, Dük sevinç içindeydi. Ceketini çıkarıp, boyun bağını çözerken, neşe içinde, "Ormsley, Ian'ın bana ihtiyacı var,"

diyordu. "Buraya kadar gelip böyle söyledi. "

Ormsley'in gözlerinin içi gülüyordu. "Evet, sayın efendim, böyle söyledi."

"Kendimi yirmi yaş daha genç hissediyorum. "

Ormsley başını salladı. "Bugün çok önemli bir gün. "Tanrı aşkına, Andersen ne diye sallanıyor?"

Hemen tıraş olmam gerek. Akşam giysilerimi giyeceğim. Siyah olsun. Pırlanta bir iğne ve pırlanta kol düğmeleri istiyorum. O bastonu bana doğru sallama, be adam!" "Kendinizi fazla yormamalısınız, Sayın Efendim." Dük dolabın önüne gidip, kapısını açarken, "Ormsley," dedi;" "Hayatımın en önemli gecesinde o bastona dayanarak yürüyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Hayır, teşekkür ederim, torunumun yanında kendi ayaklarımın üstünde yürüyeceğim. Şu Andersen de nerede kaldı?"

İhtiyar düşes, Alexandra'nın oturma odasında, Hint ağacından yapılmış olan sehpanın üstünde duran on dördüncü yüzyıldan kalma bir heykeli incelerken, "Gecikiyoruz, Alexandra," dedi. "Zamanın aleyhimize işlediğini sana söylemeliyim. Şimdi, içimde, kötü bir şeylerin olacağına dair öncekinden de güçlü bir his var. Hislerim hiç yanılmaz."

Alexandra, gittikçe artan korkularını bastırmaya çalışarak dudağını ısırıldı. Daha vahim ayrıntıları düşünmemek için gecikme konusuna öncelik vererek, "Wellington'ların evi köşeyi döner dönmez orada," diye cevap verdi. "Birkaç dakika içinde orada oluruz. Üstelik, Elizabeth salona girerken, herkesin orada olmasını istiyorum. Roddy'den de son dakikaya kadar cevap bekledim. "

Sanki genç kadının bu sözlerine cevap olarak, uşak oda kapısında belirdi. "Roderick Carstairs, huzurunuzla gelmek izin istiyor, sayın efendim," dedi. Alex, "Tanrıya şükürler olsun," diye inledi.

"Kendisini mavi salona aldım. "

Alex, içinden, yardımcı olması için Tanrıya dua ediyordu. Roddy, onun önünde yerlere kadar eğilerek, muzip bir ifadeyle, "Hemen buraya gelmem konusundaki emirlerinize uyararak koştum güzelim," dedi. "Şunu da ekleyeyim ki, bana gönderdiğiniz pusuladaki talimatınıza uyararak, Wellington'lara gitmeden size uğramış bulunuyorum." Roddy Carstairs uzun boylu, atletik yapılı, mavi gözlü bir adamdı. Saçları hafifçe dökülmeye başlamıştı. En büyük özellikleri birbirinden şık giysileri, bir boyunbağını saatlerce kırışmadan durabilecek şekilde bağlayabilmesi ve bir canlıyı hedef aldığı anda sınır tanımayan sivri diliydi. "Kensington'ı duydun mu?"

"Kimi?" Alex ona istediğini yaptırmanın en doğru yolunu bulmaya çalışıyordu. Başka bir şey düşünecek halde değildi.

"Bir zamanlar Bay Ian Thornton olarak tanınan, sosyetenin istenmeyen adamı, yeni Kensington Markisi'nden söz ediyorum. Soyluluk unvanı ve paranın yapamayacağı şey yok, öyle değil mi? Ne tuhaf! " Bunları söylerken, Alex'in gergin yüz ifadesini inceliyordu. "İki yıl önce onun ön kapımızdan geçmesine izin vermedik. Altı ay önce, bu adamın büyük bir servet sahibi olduğu söylentisi yayılınca onu toplantılarımıza davet etmeye başladık. Bu gece ise o bir dukalığın varisi ve artık onun bizi toplantılarına davet etmesini beklemeye başlayacağız."

Roddy sırttı. "Bu açıdan bakıldığında, iğrenç, dönecek bir topluluğuz." Alexandra, kendini tutamayıp güldü. Genç adamın yanağına bir öpücük kondurarak, "Ah, Roddy," dedi; "Beni her zaman güldürürsün. Şu andaki gibi çaresizlik içinde olsam bile... Ama sen istersen, bana yardımcı olabilirsin." Roddy, enfiye kutusundan bir tutam alıp burnuna çekti. Herkese meydan okuyan kaşlarını kaldırarak beklemeye başladı. Hem kuşkulmuş, hem de heyecanlanmıştı. Şakacıktan, genç kadının önünde eğilerek, "Elbette, ben senin bir dediğini iki etmeyen bir hizmetkârım," dedi.

Ama onun bu sözlerine rağmen, gerçeğin hiç de öyle olmadığını Alexandra biliyordu. Diğer erkekler öfkeleri ya da kılıç ve silah kullanmaktaki becerileriyle herkesi korkuturken, Roddy Carstairs, sınır tanımayan zekâsı ve sivri diliyle herkesi sindirmişti. Bir erkek baloya giderken, kılıcını ya silahını yanına alamazdı, ama Roddy orada bile insanları diliyle yaralayıp zarar verebilirdi. Görmüş geçirmiş orta yaşlı kadınlar bile onunla ters düşmekten korkarlardı. Alex onun ne kadar öldürücü olabileceğini çok iyi bilirdi. Genç kadın Londra'ya yeni geldiğinde Roddy onun hayatını cehenneme çevirmişti. Beri yandan, onun insana yardımı da dokunabilirdi. Nitekim, birden bire, Alex'e karşı tavır değiştirmiş ve sosyete adeta onu kabul etmek zorunda bırakmıştı. Roddy bunu dostluktan ya da genç kadına karşı vicdan azabı duyduğu için değil, bir kere de bir insanı batırmak değil çıkarmak için gücünü denemenin eğlenceli olacağını düşündüğü için yapmıştı.

Alex tedbirliydi. "Bir genç hanım var," diye söze başladı. "Onun adını sana biraz sonra söyleyeceğim. Bu hanıma büyük bir yardımda bulunabilirsin. Hatta, uzun yıllar önce bana yaptığın gibi, onu kurtarabilirsin. Eğer istersen, Roddy..."

Genç adam alaycı bir ifadeyle, "Bir kez yeter," dedi. "Bu kadar çok iyilik yaparsam, utançtan kimsenin yüzüne bakamam. "

Alex, "Onun ne kadar güzel olduğunu sana anlatamam," dedi.

Roddy'nin gözlerinde küçük bir ilgi kıvılcımı çaktı. O kadar. Kadınların güzelliği başka erkekleri ilgilendirebilirdi ama insanların kusurlarını yüzlerine vurmak Roddy'i daha fazla eğlendiriyordu. Kadınları kızdırmaktan çok hoşlanır ve bunu yapmaktan hiç çekinmezdi. Ama iyi olmaya karar verdiği zaman da en sadık arkadaş olurdu. "Bu genç kız, iki yıl önce iğrenç ve art niyetli bir dedikodunun kurbanı olarak, utanç içinde Londra'yı terk etti. Kendisi benim çok eski ve çok değer verdiğim bir arkadaşımdır. "

Roddy'nin ifadesiz yüzüne baktı ve hiçbir şey anlayamadı. "Hepimiz -dul düşes, Tony, Jordan ve ben- bu gece Wellington'ların balosunda onun yanında olacağız. Ama eğer sen... onunla biraz ilgilenebilirsen -hatta daha güzeli, ona eşlik edebilirsen- bu çok yararlı olur ve ben sonsuza dek sana minnet borçlu olurum. "

"Alex, Jordan'la değil de başka biriyle evli olsaydın, sana minnet borcunu nasıl ödeyeceğini sorardım. Ancak, genç yaşta hayata veda etmeye niyetim olmadığı için, böyle bir şey yapmayacağım.

Gülümsemem benim için yeterlidir."

"Şakayı bırak, Roddy. Çaresizlik içindeyim ve yardımına ihtiyacım var. Bunu yaparsan, sana hayatımın sonuna kadar minnet duyacağım. "

"Beni korkutuyorsun, şekerim. Bu genç hanım her kimse, bana ihtiyacı olduğuna göre, başı fena halde dertte olmalı."

"O çok tatlı ve yürekli bir kız. Onu tanıdığın zaman, hayran olacaksın."

"O halde, ona yardım ederek şöhretimi lekelemeyi göze almayı kabul ediyorum. Kim bu genç hanım?"

Tam o sırada Roddy, kapıda bir hareket olduğunu hissederek o tarafa baktı ve Alex'in onun yüzünde görmeye alışık olduğu kayıtsız ifade yerini samimi bir hayranlığa bıraktı. Genç adam, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı.

Elizabeth kapıda, cennetten yeryüzüne inmiş bir melek gibi duruyordu. Gümüş pırıltılar taşıyan, dört köşe açık yakalı, uzun bir elbise giymişti. Giysisinin üst kısmı çapraz bir kesimle bedenini sarıp, incecik belini ortaya çıkarıyor, açık yakasından pürüzsüz göğsü görünüyordu. Altın saçları parlak mavi bir tokayla, gevşek bir biçimde toplanmış, omuzlarını ve sırtını örtüyordu. Mumların ışığı buklelerinde ve dalgalarında oynaşyordu. Gür kirpiklerle çevrili yeşil gözleri, kavisli kaşlarının altında birer zümrüt gibi parlıyordu. Roddy, dona kalmıştı. Genç kıızı, gerçek bir uzmanın tarafsızlığı içinde inceledi ve onda

başkalarının gözünden kaçacak hatalar aradı. Ama, onun çıkık elmacık kemikleri, ince beyaz boynu ve dolgun dudakları kusursuzdu.

Kapıdaki hayal, belli belirsiz kımıldadı. Baygın bir gülümsemeye, Alexandra'ya, "Özür dilerim," dedi; "Yalnız olmadığımı bilmiyordum." Sesi serin ve hafif bir rüzgâr gibiydi. Mavi etekleri büyük bir zarafetle uçuşarak kayboldu. Alexandra ümitlenmişti. Roddy kapıya bakıyordu. Genç kadın, şimdiye kadar Roddy'nin hiçbir kadının yüzünün ya da vücudunun güzelliğinden etkilendiğini görmemişti. Erkeğin sözleri onu büsbütün ümitlendirdi. "Tanrım!" diyordu. "Bu bir hayal miydi?"

Alex, telaşla, "Hayır," diye fısıldadı. "Gerçeğin ta kendisiydi. Senin yardımına çok ihtiyacı var ama bunu benim sana söylediğimi bilmemeli. Ona yardım edeceksin, öyle değil mi?" Roddy, tekrar Alex'e dönerek, zihnini toplamak ister gibi başını salladı. "Yardım mı?" diye söylendi. "İçimden ona evlenme teklif etmek geçiyor. Önce adını öğrenmek istiyorum. Bu genç kız bana tanıdık geldi. "Ona yardım edecek misin?"

"Edeceğimi söylemedim mi? Bu nefis yaratığın adı ne?"

"Elizabeth Cameron. İki yıl önce..." Alex, Roddy'nin yüz ifadesinin sertleştiğini ve alaycı bir anlam kazandığını görünce sustu.

Genç adam kendi kendine konuşur gibi, "Küçük Elizabeth Cameron ha!" diye söylendi. "Tahmin etmeliydim. Sen balayı yolculuğuna çıktıktan hemen sonra, ufaklık kenti birbirine kattı ama değişmiş." Şimdi daha normal bir sesle konuşuyordu. "Onun iki yıl içinde daha da güzelleşeceğini kim tahmin edebilirdi?"

Roddy'nin Elizabeth'e yardım etmekten vazgeçmek üzere olduğunu hisseden Alex, "Roddy!" dedi.

"Yardım edeceğine söylemiştin." "Onun yardıma değil, bir mucizeye ihtiyacı var, Alex." "Ama..."

"Özür dilerim. Fikrimi değiştirdim."

"Şu rezaletle ilgili dedikodular yüzünden mi?"

"Bir bakıma."

Alexandra'nın mavi gözleri öfke kıvılcımları saçmaya başlamıştı. "Dedikodulara inanmak sana çok yakışıyor, Roddy! Dedikoduların çoğunun yalan olduğunu sen herkesten iyi bilirsin. Zamanında sen de aslı olmayan birçok dedikodu çıkarmıştın."

Roddy, soğukkanlıydı. "İnanışımı söylemedim," dedi. "Üstelik onun porselen gibi pürüzsüz tenine, değil Thornton'un, herhangi bir erkeğin elinin değdiğine inanmakta zorlanırım. " Birden enfîye kutusunun kapağını kapatıp cebine koydu. "Sosyete ne benim kadar anlayışlı ne de şu anda olduğum kadar iyidir. Bu gece onu parçalayacaklar. Bunu ne nüfuzlu Townsendlere ne de benim sosyete korku salan kişiliğim önleyebilir." Alaycı bir gülümsemeye, "Gözünden daha fazla düşmek istemem, sevgili Alex -benden nefret etmeye başladığını görüyorum- ama sana kendim hakkında hoş olmayan bir gerçekten söz edeyim," diye ekledi. "Bu gece o kıza en küçük ilgi gösterecek olan bekâr erkekler alay konusu olmaktan kurtulamaz. Ben gülünç olmaktan hoşlanmam. Bu yüzden hep kendim başkalarıyla alay ederim. " Şapkasını almak için uzanırken "Üstelik" dedi; "Sosyetenin gözünde

Elizabeth Cameron'un kullanılmış eşyadan farkı yok. Ona yaklaşan her bekâr erkek, toplumun gözünde budala durumuna düşüp onun kaderini paylaşacaktır. "

Kapıda durup Alex'e baktı. Yüzünde yine alaycı bir ifade vardı. "Bir işe yarar mı, bilmem," dedi.

"Ama ben bu gece konuştuğum kimselere onun bir kulübede, ya da serada Thornton'la buluştuğuna inanmadığımı söylerim. Bu fırtınayı biraz yavaşlatır ama durduramaz. " 21.Bölüm

Bir saatten daha kısa bir süre sonra Alexandra, yüzlerce mumun aydınlattığı kalabalık ve gürültülü balo salonunda, büyük bir acı duyarak, Roddy'nin tahminlerinin doğru olduğunu anlıyordu. Jordan ve Alexandra, ilk defa olarak, dostlarının tanıdıklarını hatta Jordan'ın gözüne girip nüfusundan yararlanmak isteyen asalakların hücumuna uğramamışlardı. Bu gece, her nedense herkes onları görmezden gelmeye çalışıyordu. Elizabeth'le ilgi skandal patlak verdiğinde, çift İngiltere'de olmadığı için, Townsende'lerin dostları, onların bu rezaletten haberleri olmadığı ve duyduklarında Wellington'ların balosuna Elizabeth'le birlikte geldikleri için büyük utanç duyacakları yanılığına düşerek, genç kızın onların yanında olduğunu fark etmemiş görünmeye çalışıyorlardı. Onların yokluğunda, Elizabeth Cameron'un şöhreti onarılmayacak bir biçimde zedelenmişti. Bu insanlar, Jordan ve Alexandra'ya duydukları saygı nedeniyle yanlarına fazla sokulmuyorlardı, ama onlar da baloda bulunan diğerleri gibi, Elizabeth'e her fırsatta hain bakışlarla bakmaktan geri kalmıyorlar, ancak bu bakışlarını, Elizabeth'in kandırarak çevresine topladığı bir avuç insana göstermemeye çalışıyorlardı. Alexandra, çiftlerin müziğe uyararak, ahenkli hareketlerle dönüp durduğu dans pistinin yanında durmuş, belli etmeden Elizabeth'e bakıyordu. Öfkesinden neredeyse ağlayacaktı. Arkadaşı büyük bir çaba göstererek ona gülümsemeye çalışıyordu. Alexandra, onu buraya sürüklediği için kendini suçlu hissediyor, genç kıza acıyordu. Boğazına bir yumru düğümlemişti. Müzik ve kakhaha sesleri kulaklarını sağır ediyordu. Alex Elizabeth'in söylediklerini duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldı.

Elizabeth'in sesinden, yüzündeki gülümsemenin yapmacık olduğu ve genç kızın kendisini son derece aşağılanmış hissettiği belliydi. "Sence bir sakıncası yoksa," dedi; "Hanımlar tuvaletini gidip üstüme başıma çeki düzen vermek istiyorum." Elizabeth'in giysisi kusursuzdu. Hiçbir şeye çeki düzen vermesi gerekmiyordu ve bunu ikisi de biliyorlardı. "Ben de seninle geleyim."

Elizabeth, olumsuz anlamda başını salladı. "Alex, izin verirsen... Birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum." Sonra, yüreklilikle yalan söyledi: "Gürültüden rahatsız oldum." Elizabeth, altı yüz kişinin arasından başını dimdik tutarak geçti. İnsanlar ya onunla göz göze gelmemeye çalışıyor ya da ya da başlarını çevirip, kendi aralarında fısıldaşp gülüşüyorlardı. Elizabeth, büyük bir zarafetle merdivenlerden yukarı çıkarken, Tony, Jordan, Düşes ve Alexandra onu seyrediyorlardı. İlk konuşan Jordan oldu. Balo salonundaki altı yüz kişiye ne kadar kızdığını belli edecek olursa, Alexandra'nın güçlkle koruduğu kontrolünü kaybedip ağlamaya başlamasından korktuğu için, duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Kolunu karısının beline dolayarak, onun gözyaşlarıyla buğulanmış gözlerinin içine baktı. Ama telaş içinde konuşuyordu; çünkü, Elizabeth'in uzaklaştığını gören tanıdıkları onlara doğru akın etmeye başlamışlardı.

Alexandra'ya, "Şunu söyleyeyim ki, Elizabeth Cameron, senden sonra, tanıdığımı en yürekli genç kadın," dedi. "Bu seni birazcık olsun teselli eder mi?"

Alexandra gülümsemeye çalışarak, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. Bakışlarıyla, merdivenlerden çıkmakta olan Elizabeth'i izliyordu.

Düşes buz gibi bir sesle, "Bu yaptıklarına pişman olacaklar," dedi ve bunu kanıtlamak ister gibi, kendisine doğru gelmekte olan iki yakın arkadaşına arkasını döndü. Bu gece, Townsende ailesini sadece Düşes'in dostları yalnız bırakmamıştı. Yaşlı insanlar oldukları için, çoğu, Elizabeth Cameron'un alay edilmesi, kötü davranılması ve aşağılanması gereken biri olduğunu bilmiyorlardı.

Alex, gözyaşlarını içine akıtarak kocasına baktı. Onunla şakalaşmaya çalışarak, "Hiç olmazsa," dedi; "Elizabeth tamamen yalnızlığa terk edilmedi. Belhaven onun etrafında dolaşp durdu."

Jordan düşünmeden, "Çünkü," diye karşılık verdi; "O da kara listede olduğu için, henüz kimse onunla konuşup Elizabeth hakkındaki dedikoduları aktarmadı." Gözlerini kısmış, Belhaven'e sokulmuş, başlarıyla Elizabeth'i işaret ederek, bir şeyler anlatmakta olan iki yaşlı züppeye bakıyordu.

Elizabeth, yarım saate yakın, küçük ve loş tuvalet odasında tek başına oturup kendini toplamaya çalıştı. Bu arada, dışarıdan gelen heyecanlı konuşma seslerinden, başka bir zaman olsa, onu çok

şaşırtacak olan bir şeyi öğrendi: Ian'ın Stanhope Dükü'nün varisi olduğu resmen ilan edilmişti. Genç kız, hiçbir şey hissetmedi.

O kadar üzgündü ki ruhunda başka bir duyguya yer yoktu. Sadece, iki yıl önce, Charise'in bahçesindeki şimşirlerin arasından, arkadaşlarıyla birlikte Ian'ı seyrederken. Valerie'nin, "Bazı kimseler, onun Stanhope Dükü'nün gayri meşru torunu olduğunu söylüyor," dediğini hatırladı. Bu anı genç kızın aklından, hiçbir amaç ve anlam taşımadan geçti. Tekrar aşağı inmekten başka çaresi kalmadığı zaman dışarı çıktı; koridoru geçip merdivenlere yöneldi. Yüreğini sızlatıp, etini yakan kötü niyetli bakışları görmezden gelmeye çalışarak, kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Yalnız kalıp biraz dinlenmiş olmasına rağmen, duygularını belli etmemek için gösterdiği gayret yüzünden kulakları zonkluyor, çok sevdiği müzik kulaklarında uğulduyor, konuşma ve gülüşme sesleri ona gök gürültüsü gibi geliyordu. Üstelik, merdivenlerin başında duran uşak, her yeni gelen konuğun adını, yüksek sesle ilan ediyor, onun her ağzını açışında, Elizabeth sosyeteye takdim edildiği balo sezonunu hatırlıyor, tanıdığı isimleri duyunca, bunların biraz sonra Elizabeth Cameron'un da orada olduğunu öğrenip rahatsız olacaklarını düşünüyordu. Her yeni konuk, eski dedikoduyu bir kez daha tekrarlayacak, bir çift kulak daha onu duyacak ve bir çift soğuk bakışlı göz daha, kendisine bakacaktı. İki yıl önce, ağabeyinin, Elizabeth'in taliplerini küstahça reddedişi hatırlanacak, artık onunla ancak Sir Francis'in evleneceği konuşulup, genç kızla alay edilecekti. Bir bakıma, Elizabeth onları haksız bulmuyordu. Genç kız, o kadar büyük bir utanç içindeydi ki, arada sırada ona nefretle ve suçlayarak değil de acıyarak ve suçlu olduğundan kuşku duyarak bakan gözlerde bile bir tehdit seziyordu.

Townsende'lere yaklaşırken, pembe ipek bir pantolon ve sarı bir ceketten oluşan gülünç giysiler içindeki Sir Francis'in Hawthorne Dükü ve Alex ile hararetli bir tartışma içinde olduğunu gördü. Elizabeth, Belhaven uzaklaşana kadar saklanacak bir yer arayarak çevresine bakındı ve birden tekrar görmeyi hiç istemediği yüzlerle karşılaştı. Biraz ötede Kont Mondevale onu seyretmekteydi. Çevresinde birkaç erkek ve Elizabeth'in bir zamanlar arkadaşı sandığı kızlar vardı. Elizabeth'in bakışları Mondavel'i delip çeçti ve yön değiştirdi. Sonra, Alex'le kocasına yaklaşırken, bir sürprizle karşılaştı. Mondevale yolunu kesmişti. Alçak sesle, "Elizabeth," dedi; "Her zamankinden daha güzelsiniz."

Elizabeth onun kendisine acıyacak son kişi olduğunu düşünüyordu. Çünkü onun hemen nişanı bozmasının dedikodulara büyük katkısı olmuştu. Şu anda, ona kızması mı, minnet duyması mı gerektiğine karar veremiyordu. Kayıtsız bir sesle, "Teşekkürler, Lordum," dedi. Mondevale onu tepeden tırnağa süzerek, "Sizden..," diye devam etti; "Özür dilemek istiyorum."

Olan olmuştu! Elizabeth bu sözler karşısında çenesini havaya kaldırdı. "Ne için özür dilemek istiyorsunuz, efendim?"

Genç adam yutkundu. Elizabeth'e o kadar yakındı ki, elini kaldırdığı zaman dirsekleri birbirine değdi. Sonra eli yanına düştü. "Başınıza gelenlerde benim de payım olduğu için," dedi. Elizabeth, "Buna ne cevap verebilirim?" diye sordu. Bu samimi bir soruydu. "Yerinizde olsam, bu gecikmiş özre bir tokatla cevap verirdim."

Elizabeth şakadan hoşlanan biriydi. Bu sözler onu biraz da olsa neşelendirdi. Başını sallayarak, "Bunu çok isterdim," dedi.

Tuhaf ama, erkeğin gözlerindeki hayranlık arttı. Kızın yanından ayrılmamakta ısrar edince, Elizabeth, onu Townsende'larla tanıştırmak zorunda kaldı ve onların birbirlerini tanıdıklarını öğrendi. Jordan ile Mondevale konuşurken, Elizabeth, genç adamın kısa bir süre için de olsa, kendisini yalnız bırakmasına katlanamayan Valerie'nin onlara doğru yürüdüğünü görüp dehşete kapıldı. Onunla beraber, ayrılmaz bir bütün olarak, Penelope, Georgiana ve diğerleri de geliyor, korku içindeki Elizabeth'e gittikçe yaklaşıyorlardı. Elizabeth, hem onlardan kaçmak, hem de Alex'i, genç kadına yiyecek gibi bakan Sir Francis'in sıkıcı konuşmasından kurtarmak için, dönüp arkadaşıyla konuşmayı denedi; ama, Sir Francis susmak bilmiyordu. O hikâyesini bitirdiğinde Valeri çoktan yanlarına gelmiş, Elizabeth kapana-sıkışmıştı. Valeri, çevresine kötülük tohumları saçarak, Elizabeth'in solgun yüzüne nefret dolu bakışlarla bakıyordu. "Bu hanım Elizabeth Cameron'dan başkası değil," dedi. "Seni böyle bir yerde görmeyi gerçekten beklemiyorduk."

Elizabeth, sakın bir sesle, "Bundan eminim," diye cevap verdi. Ancak, o kadar gergindi ki kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Georgiana, kıkırdarak, "Hem de hiç," dedi. Elizabeth boğulacak gibi oldu.

Balo salonu etrafında dönmeye başlamıştı. Towsend ailesi ve Elizabeth, bütün gece, denizin ortasındaki bir ada gibi yalnız kalmıştı; şimdi insanlar, kimlerin onların yanına gidip konuşmaya cesaret ettiğini görmek için dönüp bakıyorlardı. Vals kükreyerek coşuyor, insan sesleri yükseliyor, biraz ötedeki merdivenden aşağı bir insan seli akıyordu. Merdivenlerin başında duran uşak ise, balo salonunun kulakları sağır eden gürültüsü arasında, durup dinlenmeden, gök gürlmesini andıran bir sesle yeni isimler saymaktaydı. "Marsant Kontu ile Kontesi!...Norris Kontu!...Lord Wilson!...Lady Millicent Montgomery!..."

Valerie ve Georgiana, Elizabeth'in solgun yüzünü büyük bir zevkle seyrediyorlardı.

Elizabeth'in kulaklarındaki uğultu ve uşağın sesi, genç kızın onların konuşmalarını duymasına engeldi. "Sir William Fitzhugh!... Lord ve Lady Enderly!..."

Valerie ile Georgiana'nın yakıcı nefretine arkasını dönerek, perişan bir halde, "Alex," diye fısıldadı; "kendimi iyi hissetmiyorum." Ancak Alex, yine Sir Francis'in anlattıklarını dinlemek zorunda kaldığı için, onu duymamıştı.

"Littlefield Baronu ve Barones'i!...Sir Henry Hardin!..."

Elizabeth, çaresizlik içinde düşese döndü. Buradan hemen-çıkıp gitmezse ya bağırıp çağırmaya başlayacağını ya da bayılacağını hissediyordu. Valerie ve Georgiana ile salonda bulunan herkesin onun kendi utancından kaçtığını anlamaları umurunda bile değildi. Düşese, "Gitmeliyim!" dedi. "Titchley Kontu!... Rindell Kontu ve Kontesi!..."

Düşes bir arkadaşıyla konuşuyordu. Onun sözünü kesmek için elini kaldırdı ve Elizabeth'e doğru eğildi. "Ne dedin, Elizabeth?"

"Soylu Stanhope Dükü!...Kensington Markisi!..."

Elizabeth, "Dedim ki..." diye söze başladı. Düşes'in bakışları ise uşağın durduğu sahanlığa kaymıştı, rengi solmuştu. Genç kız, "Gitmek istiyorum," diye inledi. Ama ortalığa yoğun bir sessizlik çökmüş, Elizabeth'in sesi ise oldukça yüksek çıkmıştı.

Düşes Elizabeth'e cevap vereceğine, salondaki herkes gibi merdivenlere bakıyordu. İhtiyar kadın, öfkeli bir sesle, "Bu gece bir bu eksikti," dedi. Elizabeth, "Özür dilerim; anlayamadım," diye fısıldadı. Düşes genç kıza bakıyordu. Öfkelenmişti. "Bayılma huyun var mıdır?" diye sordu.

"Hayır. Şimdiye kadar hiç bayılmadım. Ama, şu anda kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum."

Arkasında, Valeria ve Georgiana, kahkahalara boğuldular.

Düşes, terslenerek, "Ben gidebileceğini söyleyene kadar buradan dışarı adımını atmayı bile aklından geçirme," dedi. Bunu söylerken, o akşam Elizabeth'e eşlik etmekte olan Anhtony Townsende'a anlamlı bakışlarla bakıyordu. Genç adam yanlarına gelerek, Elizabeth'in dirseğini şefkatle kavradı. Balo salonundaki herkes, durmak bilmeyen bir dalga gibi merdivene doğru akıyordu. Kenarda beklemeyi tercih edenler ise, kaşlarını kaldırarak, dönüp Elizabeth'e bakıyorlardı. Elizabeth bu akşam o kadar çok insanın bakışlarının hedefi olmuştu ki, şu anda kendisini izleyen gözlerin farkında bile değildi. Ama salondaki havanın gittikçe gerginleştiğini, heyecanın arttığını hissediyordu. O da bakışlarını bu heyecanın ve gerginliğin merkezine çevirdi. Gördüğü manzara karşısında dizleri titremeye başladı; boğazına bir çığlık düğümlendi. Çok kısa bir an nesnelere çift gördüğünü sanarak gözlerini kırıştırdı. Ama değişen bir şey yoktu. Birbirine benzeyen siyah giysiler içinde, aynı boyda, tıpatıp aynı olan yüzlerinde, benzer ifadelerle iki erkek merdivenlerden aşağı inmekteydiler. Bu erkeklerden biri Ian Thornton'du.

Tony, telaşla, "Elizabeth!" diye fısıldadı; "Gelin, dans edelim." "Genç kız, "Dans mı?" diye mırıldandı. Tony, genç kıza, adeta sürükleyerek dans pistine doğru götürürken, "Evet dans edelim," diye cevap verdi. Piste vardıklarında, Elizabeth'in şaşkınlığının yerini gerçekdışı bir tuhafılık almıştı. Ian in bu salonda olduğunu ve bu yüzden, onunla ilişkisi konusundaki dedikodunun yeniden bir yanardağ gibi patlayacağını düşüneneğine, her şeyi unuttu. İlgisiz ve kayıtsızdı. Artık balo salonun gürültüsü kulaklarında uğuldamıyordu. Elizabeth sesleri duymuyordu bile. Nefret dolu bakışlar onu yaralamaz olmuştu; sadece Tony'nin lacivert ipekli ceketinin omzunu görüyordu. Dans ederken, Tony'nin iradesi dışında Tovnsende'lara ve yanlarında duran Valerie, Georgina ve Kont Mondevale'e yaklaştıkları zaman bile Elizabeth hiçbir şey hissetmedi. Tony, endişeli bir sesle, "İyi misiniz?" diye sordu.

Elizabeth, tatlı bir gülümsemeye, "Çok iyiyim," diye cevap verdi. "Yanınızda nisadır ruhu var mı?" "Bayılma huyum yoktur. "

"Bu iyi. Dostlarınız, neler olacağını görmek ve işitmek için çevremizden ayrılmıyorlar." "Evet, bunu kaçırmak istemeyeceklerdir." "Ne yapacak dersiniz?"

Elizabeth, ürkmekten Ian'a baktı. Genç adam hâlâ kendisine çok benzeyen o kır saçlı ihtiyarın yanındaydı. Çevrelerinde bir sürü insan toplanmış onlarla konuşuyor ve bir şeyden dolayı onları tebrik ediyorlardı. "Hiçbir şey." "Hiçbir şey mi?" "Niçin bir şey yapsın ki?" "Yani sizi görmezden mi gelecek demek istiyorsunuz?" "Onun ne yapacağını hiç bilemem. Önemli mi?" O anda, Ian n başını kaldırıp onu gördü ve çevresindeki abuk subuk konuşmalardan ve tebriklerden kurtularak, kalabalığı yarıp onun yanına gitmek istedi. Ama henüz bunu yapabilecek durumda değildi. Genç kız solgun ve üzgün görünüyordu. İnsanın aklını başından alacak kadar güzeldi. Ama, Ian, reddedilmeyi göze alamazdı; ona tesadüfen rastlamış gibi davranmak zorundaydı. Çevrelerinde toplanan insanlar onlara ısrarla iyi dileklerini ve tebriklerini iletmekteydiler. Erkekler yaltaklanıyor, kadınlar önlerinde eğilerek onları selamlıyorlardı. Böyle davranmayanlar ise, Elizabeth'e bakarak aralarında fısıldaşıyorlardı. Ian bunu fark edince öfkelenmişti.

Ian beş dakika daha sabredip, dedesine başıyla işaret etti ve iki erkek Kensington Markisi'ne resmen takdim edilmek için sırada bekleyen üç düzine insandan kurtuldular. Şimdi, ikisi birlikte kalabalığın arasında ilerliyorlar, Ian, arada sırada tanıdıklarına selam veriyor ve yolunun kesilmesini engellemeye çalışıyor, bu arada, dosdoğru Elizabeth'in yanına gittiği izlenimini vermemek için, bazı kimselerin elini sıkıp, kısaca konuşuyordu. Dedesi onun planını arabada öğrenmiş ve büyük bir güvenle bu planı uygulamaya koyulmuştu. Bir ses,

"Stanhope!" diye gürlledi. "Bizi torununla tanıştır."

Bu yapmacık tavırların saçmalığı Ian'ın sabrını taşımak üzereydi. Bu insanların yarısından fazlasıyla, Ian Thornton olarak tanışmıştı. Bu durumda, insanların onunla yeni tanışıyormuş rolü yapmaları dayanılacak gibi değildi. Ama genç adam, görüntüyü kurtarmak için buna tahammül ediyordu.

Kalabalığın arasında ilerlerken, birçok kez durmak zorunda kaldılar. Bir dostuna, "Nasılsın, Wilson?" dedi. Wilson'un karısıyla, gülümseyerek konuşurken, göz ucuyla Elizabeth'e bakıyordu. "Suzanne, iyi olmanı dilerim." Elizabeth yerinden kıpırdamıyordu; hareket etme yeteneğini yitirmiş gibiydi. Birisi eline bir şampanya kadehi tutuşturmuş, o da, onu sıkı sıkı tutarak, ona bir şeyler anlatmakta olan Jordan Townsende'e gülümsüyordu. Bu kadar uzaktan bile, Ian onun gülümsemesinde bir şeylerin eksik olduğunu fark etti ve içi sızladı. Kendisini evine davet eden birine, "Evet, bunu yapmalıyız," diye cevap verdi. Artık sabrı tükenmişti. Elizabeth'e doğru yürüdü. O sırada dedesi eski bir dostuyla konuşuyordu. Ian'ın Townsende'lerin bulunduğu yere yöneldiğini görünce, sohbeti yarıda kesip onun peşine takıldı. Ian Elizabeth'e yaklaşırken, fısıltılar doruğa ulaşmıştı.

Alexandra önce arkadaşına, sonra da Jordan'a endişeli bakışlarla baktı. Telaşla kocasına, "Lütfen Elizabeth'i dansa kaldır," diye rica etti. "Allah aşkına onu buradan uzaklaştır. Canavar bize doğru geliyor. "

Jordan kararsızdı. Ian'a baktı. Onun yüz ifadesini görünce olumsuz anlamda başını salladı.

Alexandra'ya, "Korkacak bir şey yok, sevgilim," dedi. Ancak, bunu söylerken kendinden pek de emin görünmüyordu. Birkaç adım atıp, sanki bir süre önce karşı karşıya oturup iskambil oynayan onlar değilmiş gibi, Ian'ın elini sıkı. "İzinizle size karımı tanıtayım," dedi. Jordan, bunu söyledikten sonra mavi gözlerinde düşmanca pırıltılarla Ian 'a bakmakta olan esmer güzeli karısına döndü. Ian, "Memnun oldum," diye mırıldanarak genç kadının elini dudaklarına götürürken, Alexandra elini çekmeye çalışıyordu. Jordan arkadaşını Düşes'e takdim ettiğinde, ihtiyar kadın ona baştan savma bir selam vererek, "Sizi tanıdığımı memnun olmadım," deyiverdi.

Ian iki kadının davranışına da sabırla tahammül etti ve Jordan onu diğerleriyle tanıştırtırken sessizce bekledi. Georgiana adındaki kız ona davetkâr bakışlarla baktı ve diz kırarak genç adamı selamladı.

Valerie adındaki diğer kız, dizini, kırarak onu selamladıktan sonra, kendisini başıyla kısaca selamlayan Ian'ın öfkeli bakışlarını fark edip korkuyla geriledi. Sıra Mondevale'e gelmişti. Valerie'nin ona sahip çıkarcasına delikanlının koluna asıldığını görünce, Ian'ın ilk anda hissettiği kıskançlık kayboldu.

Elizabeth'in, "Sanırım Valerie bunu Mondevale'i islediği için yaptı," dediğini hatırladı.

Elizabeth bütün bunları ilgiyle izliyordu. Ian kendi önüne gelene kadar da hiçbir şey hissetmedi. Ama, bakışları o altın rengi gözlerle karşılaştıkça, dizleri titremeye başladı. Jordan, "Lady Elizabeth Cameron," dedi.

Ian yavaş yavaş gülümsedi. Elizabeth, onun kendisine alaycı bir ifadeyle hitap edeceğini düşünerek, kendisini buna hazırladı. Ama Ian'ın kadife sesi hayranlıkla doluydu. Sesini herkesin duyabileceği şekilde yükselterek, "Lady Cameron," dedi; "Görüyorum ki hâlâ çevrenizdeki bütün hanımları gölgelemeye devam ediyorsunuz. Size büyük babamı takdim edebilir miyim?"

Elizabeth rüya gördüğünden emindi, Ian büyük babasını ondan başka kimseyle tanıştırmamıştı. Bunu özellikle yapmış ve bu herkesin dikkatini çekmişti. Ian uzaklaşınca, Elizabeth rahat bir nefes aldı.

Düşes, Ian 'a bakıp başını sallayarak, genç adamın davranışını onayladığını isteksizce belli etti. Birkaç dakika sonra da, "İtiraf etmeliyim sosyete onu seve seve kabul etti," dedi. "Bakın,

Evelyn Makepeace'i dansa kaldırdı. Makepeace onu reddetmediyse, Londra sosyetesine resmen kabul edilmiş sayılır."

Elizabeth'in boğazında isterik bir kahkaha düğümlendi. Sanki sosyeteye kabul edilip edilmemek Ian Thornton'un umurundaydı! Genç kızın düşünceleri kendisini o gece dans kaldıran ikinci erkek tarafından kesildi. Stanhope Dükü, yüzünde sıcak bir gülümsemeye Elizabeth' in önünde eğilerek ona kolunu uzatıyordu. Aslında ilk önce, daha yaşlı kadınlarla dans etmesi gerekirdi. Ama bu görevini bilinçli bir biçimde ihmal etmiş, "Bana sizinle dans etme şerefini bağışlar mısınız, Lady Cameron?" diye soruyordu.

Elizabeth onu reddetmeyi düşündü ama bunu nasıl yapacağını hatırlayabilecek miydi? Dük'ün gözlerinde ise onu kendisiyle dans etmeye zorlayan, bunun önemli olduğunu hissettirmeye çalışan bir şeyler vardı. Genç kız, eldivenli elini onun koluna koydu. Kalabalığın arasından geçerken, Elizabeth hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Bu girişiminde o kadar başarılı oldu ki, yaşlı adamın normalden daha yavaş yürüdüğünü ancak dans pistine vardıklarında fark etti. Kendi düşüncelerinden sıyrılıp onun yüzüne endişeyle bakınca. Dük, besbelli onun endişesinin nedeni anlamıştı ki, "Binicilikten kalma bir arıza," diye açıkladı. "Ama ben ona alıştım. İdare edebiliyorum. Dans pistinde sizi utandırmam." Bunları söylerken, elini genç kızın beline koymuş, zarif hareketlerle, dans eden diğer çiftlerin arasına katılmalarını sağlamıştı. Pistteki kalabalığa karışıp, konukların meraklı bakışlarından kurtulunca. Dükün yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Şefkatli bir tavırla, " Ian beni size bir mesaj iletmekle görevlendirdi," dedi.

Elizabeth, Ian Thornton'un yanında geçirdiği beş kısa gün boyunca, genç adamın onun hisleriyle nasıl oynadığını, duygu dünyasını nasıl üst ettiğini hatırladı. Bu gece bunu tekrar yapmasına izin vermeyecekti. Dük'ün gözlerinin içine baktı. Yaşlı adama karşı saygılıydı ama Ian'ın mesajıyla hiç ilgilenmediği belliydi.

Dük. "Endişelenmemenizi söyledim," diye açıkladı. "Bütün yapmanız gereken burada bir iki saat daha kalmak ve Ian'a güvenmek."

Elizabeth kontrolünü tümüyle kaybetmişti. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve kısmen sinirden, kısmen de bitkinlikten, narin omuzları sarsılarak gülmeye başladı. "Ona güvenmeliymişim, öyle mi?" diye tekrarladı. Ne zaman Ian Thornton'a yaklaşırsa, onun raketiyle canının istediği yöne fırlattığı bir pinpon topuna benzetiyordu kendini. Bundan samimi olarak bıkmıştı. Dük'e tekrar gülümsedi ve Ian'ın kendisine gönderdiği mesajın saçmalığına karşı başını iki yana sallamakla yetindi.

Onlara yakın olan çiftler bu durumu görüyorlardı. Daha sonra, Lady Cameron'un Stanhope Dükü'yle çok samimi bir ilişki içinde olduğunu herkese anlattılar. Ayrıca sosyete, İngiltere'nin, bir değil, en güçlü iki ailesinin bu genç kızı desteklediğini görüp tedirgin olmuştu. Ian, Wellinton'ların balo salonuna adımını bile atmadan, o gece sosyetenin ortak mantığının nasıl çalışacağını hissetmişti. Şimdi ise, kalabalığın arasında duruyor ve onların düşüncelerini kendi istediği şekilde yönlendirmeye çalışıyordu. Elizabeth'le ilişkisi hakkındaki dedikoduları engelleyemeyeceğine göre, bu dedikodulara yeni bir yön vermeyi kararlaştırmıştı. Çevresindeki insanlara şimdiye kadar onlardan esirgediği samimi bir nezaket gösteriyor ve bu arada, sık sık hayran bakışlarla Elizabeth'e bakıyordu. Onun genç kıza gösterdiği ilgi, ona bakarak belli belirsiz gülümseyişi Stanhope dukalığının yeni varisiyle konuşmak için Ian'ın çevresinde toplanmış olanların gözünden kaçmamıştı. Onun bu davranışı

karşısında cesaretlenmiş, onun ağzından Elizabeth'le ilişkisini kanıtlayan bir söz duymaya heveslenmişler. İçlerinden birkaçı bu konuda çekinerek de olsa şaka yapmaya yeltendiler. Zengin bir züppe olan Lord Nelson, Ian'ın dirseğinin dibinden ayrılmıyordu. Genç adamı Elizabeth'e bakarken yakalayınca, erkek erkeğe bir sır paylaşır gibi, "Harika bir parça, öyle değil mi?" demeye cesaret etti. "İki yıl önce bir ikinci vakti onu o kulübeye götürdüğünüzde bütün şehir çalkalanmıştı."

Ian sırtı ve içki bardağını dudaklarına götürdü. Elizabeth'e bakmaya özellikle devam ediyordu.

Çevresindeki erkeklerin hepsinin duyabileceği bir şekilde, "Öyle mi olmuştu?" diye sordu.

"Evet öyle olmuştu."

"Peki bu benim hoşuma gitmiş miydi?"

"Özür dilerim, anlayamadım."

"Bunun benim hoşuma gidip gitmediğini sordum."

"Niçin soruyorsunuz? Orada onunla beraber olan sizdiniz."

Ian inkar edecek olsa, buna kimse inanmayacaktı. Bunun yerine bu sözlerin havada kalmasını tercih etti. Başka birisi, "Onunla birlikte o kulübeye gitmediniz mi?" diye sordu. Ian onlara bir sır verir gibi, acı bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi. "Ama denemediğimi söyleyemem."

Bir başkası, "İtiraf et, Kensington," dedi. "Şimdi genç hanımı korumanın anlamı yok. Serada onunla birlikte görüldün."

Ian onun suratına bir yumruk atacağına, tek kaşını kaldırdı. "Dediğim gibi, onu yalnız yakalamaya çalışmadım değil."

Yedi erkek ona, önce sözlerine inanmayarak, sonra da hayal kırıklığıyla baktılar. Birkaç dakika sonra, yeni Marki onlara neredeyse akıl danışınca çok sevindiler. Ian, yüksek sesle düşünür gibi, "Merak ediyorum," dedi. "Acaba bir Markiye, sıradan bir beyden daha fazla ilgi gösterir mi?"

Çevresindeki erkeklerden biri, "Hay Allah," dedi. "Sen istediğin kadınla evlenebilirsin."

Ian, hafifçe surat asarak, "İstediğim kadınla evlenebilirim, öyle mi?" diye tekrarladı. "Demek sizce bu hanım evlilikten başka bir şeye razı olacak biri değil."

Bir an önce böyle bir şeyi aklından bile geçirmemiş olan adam, nasıl olduğunu kendisi de bilmeden, olumlu anlamda başını sallıyordu. Kensington Markisi, bu grubun yanından ayrıldığında, arkasında, Lady Cameron'un kendisini, sıradan bey olduğu zaman, reddettiğini düşünen altı erkek bırakmıştı. Ve bu dedikodu, Ian'ın Elizabeth'i iğfal ettiği dedikodusundan çok daha ilginçti.

Altı erkek demokratik bir tarafsızlık içinde, bu yanlış bilgiyi balo salonundaki, kendilerini dinlemeye hazır olan herkesle paylaştılar. Herkes onları büyük bir iştahla dinledi. Yarım saat içinde bu yeni haber üzerine fikirler yürütülüyor, tahminler yapılıyordu. Bazı erkekler Elizabeth'i yeni bir ilgiyle seyretmekteydiler. Bunlardan ikisi, Ian'ın büyükbabasına yaklaşarak genç kızla tanışmak istediklerini söylediler. Bir kaç dakika sonra, Ian, bu gençlerden birinin, büyükbabasının gülümseyen bakışları önünde, Elizabeth'i dans pistine doğru sürüklediğini gördü. Genç kız hakkındaki dedikoduların yönünü değiştirmek için, bir gece içinde yapılabilecek her şeyi yaptığının bilincindeydi. Şimdi yapması gereken bir şey daha vardı. Sonra Elizabeth'i dansa kaldıracabilirdi. Önce, yaşlı ve sosyetenin gözünde dokunulmazlığı olan yedi kadını sırayla dansa kaldırdı.

Bu yedi hanımla, görev gereği dans ettikten sonra, Ian, Jordan Townsende'in gözlerinin içine bakarak başıyla balkonu işaret etti. Ian ona büyükbabasıyla haber yolladığı için, Jordan bunu bekliyordu.

Elizabeth Townsende'lerin yanında duruyordu ama bunları hissetmedi. Konuşmalar etrafında bir girdap gibi dönüyor, genç kız kendini bir hayal aleminde hissediyordu. Hayatından memnundu. Her nasılsa ondan uzak durma kararından vazgeçmiş olan birkaç erkek çevresinde toplanmış, onunla konuşuyorlar, Elizabeth de onları dinliyordu. Ama onu en çok sevindiren şey, insanların artık Townsende'leri görmezden gelmeyişleriydi. Bir saat kadar önce de, Jordan'dan gitmek için izin istediğinde, Jordan Townsende, Stanhope Dükü'ne şöyle bir baktıktan sonra, başını sallayıp, yumuşak bir sesle, "Bir süre daha kalın," demişti. Böylece, Elizabeth, onlara yüzünde terbiyeli bir ifadeyle gülümsediği halde, yüzleri ve konuşmaları kendisine hiçbir şey ifade etmeyen insanlar arasında kalmaya zorlanmıştı. Bir şey söylediklerinde başını sallıyor ya da cevap veriyordu. İçlerinden birkaçıyla dans etti. O dans ederken, Stanhope Dükü'nün Ian'ın mesajını Jordan'a iletmediğini fark etmemişti. Bu nedenle, Jodan, Ian'ın işaretini anladığını belirtmek için başını sallayıp, Anthony Townsende'a, "Sanırım hanımlar biraz balkona çıkıp dolaşmaktan zevk alacaklardır," dediğinde hiç

telaşlanmadı. Alex kocasına soran bakışlarla baktı ama Lord Anthony kolunu Elizabeth'e uzatırken o da Jordan'ın koluna girdi. Elizabeth'i korunmaya muhtaç hale düşüren adamın planı uyarınca, genç kızı korumakla görevli şeref kıtasını oluşturan beş kişilik grup, Stanhope Dükü'yle birlikte, balo salonunu geçerek balkona doğru yürüdüler. Geniş balkonun kenarında yüksek taş bir parmaklık vardı. Bu parmaklığın yanında bu karanlık gecede, serin havanın keyfini çıkaran birkaç çift duruyordu. Elizabeth, balon kapılarından dışarı çıktıktan sonra, Jordan'ın onları parmaklığın yanına götürmesini bekliyordu. Ama, genç adam, küçük grubu sağ tarafa, balkonun sonuna doğru yönlendirdi. Burada balkon keskin bir dönüşle, sağa, evin yan tarafına kıvrılıyordu. Jordan köşeyi dönünce durdu. Ötekiler de ona uydular. Onları sakın bir yere getirdiği için Jordan'a minnet duyan Elizabeth, Tony'nin kolundan çıkarak parmaklığın yanına gitti. Sol tarafta, biraz ötesinde duran Jordan Townsende da aynı şeyi yaptı. Ama yan dönerek dirseğini parmaklığa dayadı. Böylece, sırtı, onlar gibi balkonun bu bölümüne gelmek isteyen kişilerin bu grubu görmesini engellemiş oluyordu. Elizabeth, göz ucuyla Jordan'ın, yanında duran Alexandra'yla konuştuğunu gördü. Başını çevirip gecenin karanlığını seyre daldı. Hafif hafif esen rüzgar yüzünü serinletiyordu. Arkasında, Tony'nin durduğu yerde gölgeler hareketlendi ve bir el şefkatle Elizabeth'in dirseğine dokundu. Derinden gelen kısık bir ses, kulağına, "Benimle dans et, Elizabeth," diye fısıldadı:

Elizabeth, ruhunu bir duygusuzluk barikatıyla korumaya çalışıyordu. Ama, bu sesi duyunca bedeni kaskatı kesildi. Barikat yıkılmak üzereydi. Karanlığa bakmaya devam ederek, sakın ve terbiyeli bir sesle, "Bana büyük bir iyilik yapar mısınız?" dedi. "Sen iste yeter."

"Yanımdan gidin ve benden uzak durun."

Ian'ın sesinde sıcak bir gülüş gizliydi. "Bunun dışında her şeyi yaparım," diye cevap verdi. Ian hâlâ arkasında, ama şimdi ona daha yakındı. Elizabeth'in yine eli ayağı titremeye başlamıştı. Oysa, saatlerce önce bunun üstesinden gelmişti. Uyuşmuş duyguları uyanıyordu, Ian'ın parmakları hafifçe genç kızın kolunu okşuyordu. Genç adam kıza iyice sokularak, başını onun başına yaklaştırdı.

"Benimle dans et."

İki yıl önce, kameriyede ona aynı şeyleri söylemişti. Elizabeth o zaman kendisini onun kollarına teslim etmişti. Bu gece ise, sosyete tarafından bir ölçüde kabul görmüştü ama hâlâ uçurumun kenarında duruyordu. Başını salladı. "Bunun mantıklı bir davranış olacağını sanmam."

"Şimdiye kadar hiç mantıklı bir davranışımız olmadı ki. Bu tavrımızdan vazgeçmeyelim." Elizabeth ona doğru dönmeyi reddederek, olumsuz anlamda başını salladı. Ama Ian, dirseğini gittikçe daha çok sıkıyordu. "İsrar ediyorum." Nihayet genç kız isteksizce ona dönmeye mecbur oldu. "Niçin?"

Ian onun gözlerinin içine bakıp, sevecen bir gülümsemeye, "Çünkü," dedi; "Şu ana kadar sosyetenin gözünde dokunulmazlıkları olduğu için, yedi kez birbirinden çirkin kadınlarla, dans ettim. Bunu dedikodulara neden olup seni daha fazla üzmeden, seninle dans edebilmek için yaptım."

Ian'ın yumuşak tavrı ve bu sözler genç kıza ihtiyatlı olması gerektiğini hatırlattı. "Son sözlerinizle ne demek istediğinizi anlayamadım."

Genç adam, şefkatli bir tavırla, "Birlikte olduğumuz o hafta sonundan sonra başına gelenleri biliyorum," dedi. "Lucinda Duncan'a her şeyi anlatmış. Bunda incinecek bir şey yok-tek hatası, bunu bana değil de Duncan'a anlatmasıydı."

Onunla konuşan bu adamı çok iyi tanıyordu. Bu, iki yıl önce tanıştığı adamdı. Ian, onun dirseğini sim sıkı tutarak, "Gel, içeri girelim," dedi. "Sana kendimi affettireceğim." Elizabeth birkaç adım attıktan sonra durakladı. "Bu yanlış bir davranış olur," dedi. "Herkes bizi görecektir ve yeniden başladığımızı sanacak..."

Ian, "Hayır öyle olmayacak," diye direndi. "Yeni bir dedikodu alev gibi ortalığı sarıyor. İki yıl önce seni elde etmeye çalıştığım ama soyluluk unvanım olmadığı için senin buna yanaşmadığın söyleniyor. Bir unvan sahibi olmak onlar için kutsal bir amaç olduğundan, senin davranışını takdir edeceklerdir. Şimdi bir unvan sahibi olduğuma göre, kırılmış olan erkeklik gururumu onarmak amacıyla, daha önce elde edemediğim kadını elde etmek için çaba göstermemi bekliyorlar." Uzanıp kızın yanağına düşen bir tutam saçı geriye itti. "Kusura bakma," diye ekledi. "Elimdeki olanaklarla ancak bu kadarını yapabildim. Dedikodu konusu olmaya uygun koşullarda bir arada görülmüştük. Aramızda hiçbir şey geçmediğine asla inanmayacakları için, onlara senin peşine düştüğümü ama seni kandıramadığımı söyledim." Elizabeth onun kendisine dokunmasını istemiyordu ama elini itmedi. "Anlamıyorsunuz,"

dedi. "Ben başıma gelenleri ve şu balo salonunda gördüğüm muameleyi hak ettim. Kuralları biliyordum ve kulübeye gelip de sizin orada olduğunuzu gördükten sonra çıkıp gitmeyerek bu kurallara karşı geldim. Beni orada kalmam için zorlamadınız. Kurallara uymadım ve..." Ian, büyük bir üzüntü içinde onun sözünü kesti. "Elizabeth," dedi; "Hatırım için başka bir şey yapmasan bile, o hafta sonu olanlar konusunda beni haklı çıkarmaktan vazgeç. Buna dayanamıyorum. Aslında seni o kulübede kalmaya zorladım ama sen bunun farkında değilsin."

Ian'ın içinden onu öpmek geliyordu ama şu anda, yapması gereken şey, yaptığı planın başarılı olacağına Elizabeth'i ikna etmektir. Başarı için onun desteğine ihtiyacı vardı. Yalvaran bir sesle, "Sanırım benim strateji konusundaki yeteneklerimi ve kurnazlığımı küçümsüyorsun," dedi. "Gel, dans edelim. Erkeklerin ne kadar çabuk fikir değiştirdiklerini göreceksin." Elizabeth başını salladı. Ama heyecan duymuyordu; ilgisizdi. Birlikte balkon kapılarından içeri girdiler.

Ian, kendinden çok emin olmasına rağmen, Elizabeth'le kendisine dikilen soğuk bakışların gittikçe arttığını fark etti. Bir an için korku ve dehşete kapıldı. Genç kız kollarına alarak vals ahengine ayak uydururken, onun yüzüne baktı ve bu bakışların nedenini anladı. Genç kız başını eğmişti, Ian, "Elizabeth," dedi; "Sabırla dansın sonunu beklemiş gibi durma. Başını dik tut. Ya bana meydan olur gibi davran, ya da benimle cilveleşir gibi yap. İddiasız, mütevazı bir tavır, bu insanlar tarafından, suçunu kabul etmek, olarak yorumlanacaktır!" Elizabeth, başkalarıyla dans ederken yaptığı gibi, Ian'ın da omzuna bakıyordu. Başını kaldırdı. Kafası karışmıştı. "Anlayamadım," dedi.

Genç adam, avizelerden dökülen ışıpta bu güzel gözlerdeki acıyı gördü ve içi sızladı. Mantık kullanarak ve onu uyararak amacına ulaşamayacağını anlayınca, İskoçya'da Elizabeth'i ağlarken güldüren taktiği denemeye karar verdi. Onunla şakalaşacaktı. Şöyle bir düşündükten sonra, "Belhaven, pembe saten pantolonuyla bu gece çok şık!" dedi. "Kendime de pembe bir pantolon ısmarlayabilmek için terzisinin adresini sordum.

Elizabeth ona hayretle baktı. Acaba Ian çıldırmış mıydı? Sonra onun, mütevazı görünmemesi konusundaki uyarısını hatırladı. Genç adamın ondan nasıl davranmasını istediğini anlamaya başlıyordu. Birden boylu boslu ve erkeksi Ian'ı o komik pembe pantolonu giymiş olarak düşündü ve hafifçe gülümsedi. "O pantolona ben de hayran oldum," diye cevap verdi. "Kıyafeti tamamlamak için sarı bir ceket de ısmarlayacak mısınız?" Ian gülerken, "Ben mora bakan kahverengi bir ceket ısmarlamayı düşünüyorum," dedi. Elizabeth, yumuşak bir sesle, "Alışılmamış bir renk uyumu," diye söylendi. "Ama eminim, sizi bu kıyafetle kim görse kıskanacaktır." Genç adam onun kendisine böyle başarıyla uyum sağlamasından gurur duydu. Elizabeth kahraman bir kızdı. Ona yarın yalnız kaldıklarında söylemek istediği şeyleri şimdi söylememek için kendisini güç tutuyordu. Ian genç kızın surat asmasını önlemek ve onu konuşturabilmek için yeni bir konu arıyordu. O sırada aklına bir şey geldi. "Biraz önce bana tanıştırdıkları Valerie, bize serada buluşma konusundaki pusulaları gönderen kız olmalı, öyle değil mi?" diye sordu. Ama yaptığı hatayı hemen anladı. Yeşil gözler buğulanmıştı. Genç kız onun baktığı yere bakıyordu. "Evet."

"Onu düelloya davet etmek ister misin? Wellington'a balo salonunu boşaltmasını söyleyeyim mi? Doğal olarak ben senin tanışın olurum. "

Elizabeth iç geçirdi ve dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Giysisinde ya da saçlarında ateş edebileceğim bir fiyonk var mı?" diye sordu.

Ian Valeriye bakıp başını salladı. "Ne yazık ki yok." "Küpeleri var mı?" Ian yine Valerie'ye baktı ve yüzünü buruşturarak, "Var ama sanırım sallantılı değil," dedi. Nihayet, Elizabeth'in gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. "Olsun," diye cevap verdi. "Büyük bir hedef değil ama denerim. "

Ian, ciddileşmişti. "Ondan intikam almayı bana bırak," dedi.

Müzik susmuştu. İkisi birlikte pisti terk ederlerken, Ian, Mondevale'in balo salonuna dönmüş olan Townsede'lara yaklaştığını gördü.

Elizabeth, "Şimdi Marki olduğunuza göre, İskoçya'da mı, İngiltere'de mi yaşayacaksınız?" diye sordu. Genç adam Mondevale'e bakıyordu. Dalgın bir tavırla, "Sadece unvanı kabul ettim," dedi. "Araziyi ve parayı istemedim. Yarın sabah evine gelip sana her şeyi anlatacağım. Dinle, şimdi, Townsede'ların yanına vardığımızda, Mondevale seni dansa davet edecek. Daha sonra da ben, seninle tekrar dans etmek için teklifte bulunacağım. Beni reddedeceksin." Genç kız, bu sözlere hiçbir anlam verememişti

ama başını salladı, Ian kendisini arkadaşlarının yanına bırakırken, "Başka bir şey var mı?" diye sordu. "Pek çok şey var, ama yarına kadar bekleyebilir."

Elizabeth meraklanmıştı, ama ister istemez, ilgisini Kont Mondevale'e yöneltti. Alexandra Ian'la Elizabeth'i seyrediyordu ama aklı başka yerdeydi. İki genç dans ederken, kocasına Ian Thornton hakkındaki düşüncelerini söylemişti. Bu adam, önce Elizabeth'in şöhretinin lekelenmesine neden olmuş, şimdi de onu hâlâ dar gelirli bir adam olduğuna inandırmıştı. Jordan, Ian'ın ilkesiz bir insan olduğunu kabul etmemiş, soğukkanlı bir tavırla, onun ertesi sabah işleri yoluna koyacağını söylemekle yetinmişti. Ancak, Alexandra'dan ve büyükannesinden Elizabeth'e bu konuda bir şey söylememeleri, bunu Ian'a bırakmaları için söz almıştı. Alexandra, Ian Thornton'un bundan sonra arkadaşını üzecek bir şey yapmaması için dua ediyordu.

Gecenin sonunda Wellington'ların evindeki konukların büyük bir çoğunluğu şu sonuçlara varmışlardı: Birincisi, Ian Thornton'un Stanhope Dükü'nün gerçek torunu olduğuydu herkes bunu zaten bildiğini öne sürüyordu. İkincisi, Elizabeth Cameron, iki yıl önce, onun rezil tekliflerini büyük bir olasılıkla geri çevirmişti herkes bunu da zaten bildiğini söylüyordu.

Üçüncüsü de, genç kız bu akşam onun ikinci kez dans etme teklifini reddettiğine göre, gönlü hâlâ eski nişanlısı Kont Mondevale'deydi ve onu tercih edecek gibi görünüyordu ama buna kimse inanamıyordu.

22.Bölüm

Bentner, küçük gözlemlerle dolu bir tabağı kahvaltı odasına götürüp Alex'le Elizabeth'in önüne koydu. İki genç kız, masanın başında geceki balo hakkında konuşuyorlardı. Çok nadir olarak kahvaltı eden Lucinda pencerenin önündeki dar bir sedirde oturmuş, sakın bir edayla nakış işlerken, bir yandan da kızların konuşmalarını dinliyordu.

Promenade Caddesi'ndeki büyük evin kahvaltı odası da, diğer odalar gibi, Julius Cameron'un deyişiyle, "yararlı renklerle" döşenmişti -kahverengi ve grilerle. Ama bu gün, bu oda, her zamankine göre çok renkliydi. Kızların oturdukları masanın üstüne sarı bir keten örtü örtülmüştü. Alex toz pembe bir elbise, Elizabeth de nane yeşili bir sabahlık giymişti. Normalde, Bentner, kızların oluşturduğu bu güzel görüntüye bakıp gülümserdi. Ama, bu sabah tereyağı ile şekeri çıkarırken suratı asıktı. Onlara kötü bir haber vermeye ve bir itirafta bulunmaya hazırlanıyordu.

Elizabeth'e, "Dün gece bir misafir geldi," dedi. "Kapıyı suratına çarptım." "Kimdi bu misafir?" "Bay Ian Thomton."

Elizabeth, Bentner'in Ian'ın yüzüne kapıyı çarpışını hayalinde canlandırınca dehşet içinde kaldı ve gülmekten kendini alamadı. Ama ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Bentner, "Sonradan pişman oldum," dedi. "Onu içeri buyur edip içecek bir şey ikram etmeli ve içkisine müshil katmalıydım. Bir ay mide sancısından kıvranırdı." Alex, "Bentner!" diye haykırdı; "Sen bir hazinesin." Elizabeth, muzip bir yüz ifadesiyle, "Onun fantezilerini destekleme," dedi. "Bentner polis romanlarının tiryakisi olduğu için, kimi zaman, romanlarda yapılan şeylerin gerçek hayatta uygulanamayacağını unuttur. Geçen yıl, amcama da buna benzer bir şey yapmıştı." Bentner böbürlenerek, "Evet," diye karşılık verdi; "yaptım ama Bay Cameron o günden sonra altı ay görünmedi."

Elizabeth ciddi görünmeye çalışarak, "Artık Havenhurst'e geldiğinde ne yemek yiyor, ne de bir şey içiyor," dedi.

Bentner, kendini savunma gereğini duydu. "Bu yüzden de hiçbir zaman fazla kalmıyor." Elizabeth'in uşağı odadan çıkmak istemiyordu. Ne zaman küçük hanımının geleceği söz konusu olsa, o, her şeyi bilmek ve kendi fikirlerini söylemek isterdi. Elizabeth her zaman onun fikirlerine ve öğütlerine değer verir görüldüğü için, hanımı, onun çocukluğundan beri tanıdığı bir konukla konuşurken, bir uşağın onlarla birlikte masaya oturup konuşmalara katılmasında bir sakınca görmüyordu.

Alexandra, daha önce konuştukları konuya dönerek, "Önce seni şu iğrenç Belhaven'dan kurtarmalıyız," dedi. "Dün gece etrafımızda dolaşıp durdu. Sana yaklaşanlara nefretle bakıyordu." Ürperdi. "Ya gözlerini süzerek sana bakış! Tek kelimeyle iğrenç! Hatta daha da beter ürkütücü." Bentner bunları duyunca, ihtiyar gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi ve okuduğu bir romanda geçen bir olayı hatırladı.

"Aklıma gelen çözüm biraz abartılı görünebilir ama," dedi; "Ama son çare olarak işe yarayabilir."

İki çift meraklı göz, ilgiyle ona çevrilince, "Alçak Adam adlı romanda okudum," diye devam etti. "Aaron şu Belhaven denen adamı zorla bizim arabayla bindirerek kaçırap doğru rıhtıma götürür; onu oracıkta gemilerde, çalışacak adam toplayan çetelere satarız."

Elizabeth başını şefkatle salladı. "Belhaven'ın Aaron'u dinleyip arabaya bineceğini sanmam." Alex, Elizabeth'le göz göze gelince gülümsedi. "Üstelik, onu gemide çalıştırmak üzere satın alacaklarını da sanmam," dedi. "O kadar çaresiz olamazlar."

Bentner, "Kara büyü de yapabiliriz," diye ekledi. "Ölüm İş Başında adlı romanda, eski zamanlardaki gibi ayınler yapan bir adam vardı. Büyü yoluyla insanlara kötülük yapıyordu.

Birkaç sıçan kuyruğu ve şey dili bulmalıyız."

Elizabeth, kararlı bir sesle, "Hayır," dedi.

Bentner vazgeçmiyordu. "Şey.. .kertenkele dili..." diye ısrar etti.

Hanımı, "Kesinlikle olmaz," diye cevap verdi.

"Ve yeni ölmüş bir kurbağa. Ama bu biraz zor. Yani ölmüş bir kurbağayı nasıl ayırt edeceksin?"

Elizabeth gülerek, "Bentner!" dedi. "Bu konuyu hemen kapatmasan, ikimizi de bayıltacaksın." Bentner, başka çözüm yolları bulmak için yalnız kalıp düşünmesi gerektiğine inanarak odadan çıktı. Elizabeth, Alex'e baktı. Gülerek, "Sıçan kuyrukları, kertenkeleler..." dedi. "Tevekkeli Bentner, geceleri mumu söndürmeden, aydınlıkta uyuyor."

Alex, "Böyle kitaplar okuduktan sonra," dedi; "Gözlerini kapatmaya bile korkuyordur." Ama hâlâ dün geceyi düşünüyordu. "Kesin olan şu ki senin yeniden sosyeteye girmeni istemekte haklıymışım. Dün gece benim tahmin ettiğimden çok daha güçlü ama bundan sonrası kolay olacak. Bir hafta içinde evlenme teklifleri almaya başlayacağından hiç kuşku yok. Şimdi bizim yapmamız gereken, kime cesaret vereceğini kararlaştırmak. Bence, eğer Mondevale'i hâlâ istiyorsan..."

Elizabeth, başını iki yana salladı. "Ben hiç kimseyi istemiyorum, Alex. Samimi söylüyorum." O sırada oda kapısında ihtiyar düşes görüldü. Alex'le birlikte alış verişe çıkacakları için onu almaya gelmiş, geldiğini hanımına bildirmek isteyen uşağı kovalamıştı. Dün akşamki çabalarının boşa gitmesi olasılığı karşısında hiddetlenerek, "Ne diyorsun sen, Elizabeth?" dedi.

Kadının dehşet verici sesini duyan Elizabeth irkildi. Düşes, tepeden tırnağa gümüş grisine bürünmüştü. Çevresine, refah, güven ve soyluluk dalgaları yayıyordu. Elizabeth, hâlâ, onun, hayatı boyunca gördüğü en korkunç kadın olduğu kanısındaydı. Ama, artık, o da Alex gibi. Düşes'in o sert sesinin altında gizli olan sıcaklığı hissedebiliyordu. Düşes masaya oturup ipek eteklerini düzeltirken, Alex, "Elizabeth, sosyeteye yeniden gireli henüz bir gün olduğunu söylemek istedi," diye açıklamaya çalıştı. "Mondevale ve Bay Thornton'la acı deneyimler yaşadığı için, şimdi yeniden birine yakınlık duymaktan korkuyor."

Düşes, Elizabeth'in yüzüne dikkatle bakarak, "Yanıyorsun, Alexandra," dedi. "Bana kalırsa, eğer becerebilirse, ne şimdi ne de gelecekte hiç kimseye evlenmek istemediğini söylüyor." Elizabeth'in gülümsemesi kayboldu ama yalan söylemedi. Ekmeğine tereyağı sürerken, alçak sesle, "Evet, bunu demek istedim," diye cevap verdi. "Saçma, şekerim. Evleneceksin. Evlenmek zorundasın."

Alex, "Büyükanne çok haklı," dedi. "Evlenmeden sosyetenin içinde yaşayamazsın. Herkes sana düşman olur. İnan bana, doğru söylüyorum."

Düşes, "Çok doğru!" dedi. Sonra niçin erken geldiğini açıkladı. "Bu nedenle, Kensington'ı ciddiye alman gerektiğine karar verdim."

Elizabeth, "Kimi?" diye sorduktan sonra, Ian'inyeni unvanını hatırladı. Kararlı bir tavırla, "Teşekkür ederim ama hayır," dedi. "Dedikoduların şekil değiştirmesinden çok memnunum. Bay Thomson'a da yardımı için teşekkür borçluyum. Ama, o kadar." Dün gece Ian'ın ne kadar yakışıklı olduğunu, kendisine ne kadar iyi davrandığını hatırlayınca yüreği burkuldu ama

üstünde durmadı. İlk karşılaştıkları günden beri Elizabeth'e acı çektirmekten başka bir şey yapmamıştı.

O, ne yapacağı hiç belli olmayan bir zorbaydı. Üstelik, genç kız, Alex'le yakışıklı kocasının sıcak ilişkisine tanık olduktan sonra, eş seçerken belli önceliklere göre davranmanın ne kadar doğru olduğunu sorgulamaya başlamıştı. Elizabeth annesiyle babası olan güzel ve neşeli çiftle ilgili pek fazla bir şey hatırlamıyordu. Sürekli davetlere, toplantılara, gezmeye giderler, bir görünüp bir kaybolurlardı. Hareketli bir hayatları vardı. Evde fazla kalmazlardı. Düşes, "Ona teşekkür borçlusun, öyle mi?" diye

sordu. "Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım. Üstelik, Kensington dün gece daha akıllıca davranabilirdi. Örneğin seni dansa kaldırmaması gerekirdi."

Alex, isteksizce, "Kaldırmasa daha tuhaf olurdu," diye söze karıştı. "Ancak, Elizabeth ona ilgi duymadığı için çok memnunuzum." Düşes şaşırarak kaşlarını çattı. "Neden?"

"Elizabeth'e çektiği acılar nedeniyle onu affedemiyorum." Ian'ın Elizabeth'i İskoçyadaki o mütevazı evde yaşadığına inandırdığını hatırlamıştı. "Ona güvenemiyorum," dedi. Sonra Lucinda'ya dönüp onun fikrini sordu. Kendisini desteklemesini bekliyordu. Elizabeth Ian'ın dün geceki davranışını ona anlatmıştı. Lucinda nakışından başını kaldırarak, kayıtsız bir sesle, "Bay Thornton konusunda şu anda fikir belirtmemeyi tercih ederim," dedi. Düşes fikirlerine karşı çıkılmasına sinirlenmişti, "Kensington sana evlenme teklif edecek olursa hemen kollarına atılmanı tavsiye etmiyordum," dedi. "Dün gecenin dışında, sana karşı yanlış davrandığı kesin." Tam o sırada, Bentner, sıkıntılı bir yüz ifadesiyle kapıdan girince sustu.

"Amcanız geldi, Bayan Elizabeth."

Julius, "Benim geldiğimi haber vermene gerek yok," diyerek kahvaltı odasına girdi. "Burası benim evim." Elizabeth ayağa kalktı. Amcasının vereceği acı haberi öğrenmek için onunla yalnız kalabileceği bir yere gitmek istiyordu. Julius Amca, onun kadın misafirleri olduğunu görünce dona kaldı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Elizabeth'e, "Thornton'u gördün mü?" diye sordu.

"Evet. Niçin sordunuz?"

"Bu tavrından ötürü gurur duyduğumu itiraf etmeliyim. Sana sorulmadığı için kuduracağımı sanmıştım. Bu işte, çok büyük bir para söz konusu Onu kızdırırsan parasını geri ister. Buna izin veremem."

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

Alexandra, "Biz gitsek iyi olacak," dedi.

Julius Cameron, boyun bağına çekiştirerek, "Özel bir şey konuşacak değiliz," diye genç kadını engelledi. Alışılmışın aksine, anlayışlı davranıyordu. "Bu konuyu onunla dostlarının yanında konuşmayı tercih ederim," dedi. "Sanırım, siz, dostlarınız, öyle değil mi?" Elizabeth, Julius Amca'nın, 'olay çıkmasını' önlemek için, kendisiyle konukların yanında konuşmak istediğini hissediyordu. Ne kadar alçak sesle yapılırsa yapılsın, her türlü sözlü itirazı, Julius Cameron 'olay çıkartmak' olarak yorumlardı.

Julius, "Ön taraftaki salona geçelim mi?" dedi. "Orası daha geniştir." Konukları daha rahat bir yere davet eder gibi değil de, emir verir gibiydi.

Onun saygısızlığı ve görgüsüzlüğü karşısında düşesin yüzü buz gibi oldu. Elizabeth'e baktı ve onun birden sessizleştiğini yüzündeki korku dolu ifadeyi gördü. Başını salladı. Julius, Elizabeth ve konuklarla birlikte, kahvaltı odasından koridora çıkınca, "Bu konuyu konuşmak için acele etmeye gerek yok," dedi. Julius'u bu kadar memnun eden sadece para değildi. Kendisini zafer kazanmış bir komutan gibi hissediyordu. Çünkü, Thornton gibi para konularındaki becerisi ve kurnazlığıyla tanınmış bir adamla yaptığı alışverişten, kazançlı

çıkmişti.

Salona girince de, "Elizabeth, sanırım beni konuklarıyla tanıştırmam gerekiyor," diye önerdi. Elizabeth, onu hemen düşese takdim etti. Beyni, bilinmeyen bir tehdidin korkusuyla zonkluyordu. Amcası, "Konuşmaya başlamadan çay içmek istiyorum," dedi. İşte o zaman, Elizabeth dehşete kapıldı. Çünkü amcası, Bentner içkisine müshil tozu karıştırdığından beri, onların elinden hiçbir şey yiyip içmiyordu. Genç kız onun zaman kazanmak istediğini fark ediyordu. Anlaşılan, konuya nasıl gireceğine karar vermeye çalışıyordu. Bu da, Julius Cameron'un vereceği haberin çok önemli olduğunu gösteriyordu.

Ian, arabayla Elizabeth'in evine giderken, yanından geçtiği büyük parkın farkında bile değildi. Eldivenlerini dalgın dalgın dizine vuruyordu. İki kez, dün gece tanıştığı kadınlardan ikisi ona el sallamışlardı ama o görmemişti. Akli Elizabeth'e yapacağı açıklamadaydı. Ne olursa olsun, Elizabeth onun kendisiyle merhametten ya da suçluluk duyduğu için evlendiğini düşünmemeliydi. Çünkü o yalnız güzel değil, aynı zamanda çok gururluydu. Gururu yüzünden Ian'la evlenmeyi kabul etmeyebilirdi. Üstelik, cesur ve inatçıydı. Kendi evlilik anlaşmasının Julius Amca ile Ian arasında, kendisine haber verilmeden imzalandığını duyacak olursa, bundan da hoşlanmayacağı kesindi. Haksız

da sayılmazdı. İki yıl önce, Londra tarihinde en çok evlilik teklifi almış olan bir genç kızdı. Kendisine layık olduğu biçimde davranılmasını istemek hakkıydı.

Kuşkusuz, onu istemiyormuş gibi yaparak gururunu kurtarmak isteyecekti. Ama bu Ian için önemli değildi. Bahçede karşılaştıkları o ilk geceden beri birbirlerini arzuluyorlardı. O zamandan beri, her karşılaşmalarında birbirlerini arzulamışlardı. Masumiyet ve cesaret, tutku ve çekingenlik, öfke ve bağışlama Elizabeth'in özellikleriydi. Bir salonunda vakur ve sakin, eline silahı aldığı anda, keskin bir nişancı, Ian'ın kolları arasında tutkulu ve tatlıydı. Elizabeth bütün bu özelliklere olduğu gibi, daha fazlasına da sahipti.

Ian ona aşıkta. Doğruyu söylemek gerekirse, ona, bir oda dolusu erkeğe meydan okuduğu anda aşık olmuştu. O gün o, kalabalık tebasının tutumuna öfkelenmiş, genç bir prenses gibiydi.

Elizabeth de onu sevmişti. İlk karşılaştıkları hafta sonunda ve İskoçya'da birlikte oldukları üç gün içinde olanların başka bir açıklaması yoktu. Tek fark, Elizabeth'in Ian'ın yaşının, yetiştirilişinin ve deneyimlerinin sağladığı avantajdan yoksun oluşuydu. O, gerçek hayattan uzak yetişmiş genç bir İngiliz kıızıydı ve iki insanın birbirlerine karşı duyabilecekleri tek şeyin 'sürekli bir bağlılık' olduğunu sanıyordu.

Aşkın onlara meşalelerin ışığında karşılaştıkları bir bahçede, bir armağan olarak verildiğini bilmiyor, henüz anlayamıyordu. O gece bahçede karşılaşmalarını ve Elizabeth'in halini hatırlayınca dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir oda dolusu erkeğe meydan okuyabilmişti ama bahçede Ian'la cilveleşirken o kadar heyecanlıydı ki avuçlarıyla dizlerini ovuşturuyordu. Bu, en tatlı anılardan biriydi.

Ian kendi haline güldü. O her zaman soğukkanlı ve doğru karar veren bir adamdı. Elizabeth söz konusu olduğunda ise, gözü bir şey görmüyor, kolay tepki veren bir insana dönüşüyordu. Şimdi de sarhoş gibiydi. Bu sabah, buraya gelirken, Londra'nın en pahalı kuyumcusunun önünde durmuş ve yaptığı alışverişe, dükkan sahibi Bay Phineas Weatherborne bile inanmamıştı; adamcağız, sevinçten Ian'ı yerlere kadar eğilerek selamlayıp, arabasına kadar geçirmişti. Aslında, Ian'ın cebinde bir nişan yüzüğü vardı. Onun Elizabeth'in parmağına uyacağını bildiği için yanına almıştı; ama genç kız Ian'ı sevdiğini itiraf etmeden yüzüğü onun parmağına takmayacaktı. Hiç olmazsa onunla evlenmek istediğini söylemeliydi. Ian'ın annesi ve babası birbirlerini utanıp sıkılmadan sevmişler, bu duygularını birbirlerinden asla saklamamışlardı. Elizabeth'den bunu istiyordu. Daha aزیyla yetinmeyecekti. Bu biraz tuhaftı, çünkü Christina'dan aynı şeyi beklememişti.

Onu ilgilendirmeyen tek soru, Elizabeth'in Ian'la kendi haberi olmadan nişanlandığını, daha kötüsü, Ian'ın onunla evlenebilmek için amcasına para verdiğini öğrenince küplere bineceğiydi.

Nişanlandıklarını hemen öğrenmesine gerek yoktu. İkincisini ise hiç öğrenmese de olurdu. Bu konuları Elizabeth'e kendisinin açıklamak istediğini Julius Cameron'a özellikle söylemişti.

Promeriade Caddesi'ndeki bütün evler beyazdı ve ön tarafta, dökme demirden süslü kapıları vardı. Bu evler Brook Caddesi'ndeki malikâne kadar gösterişli olmasa da, burası, güzel bir sokaktı. Sağda solda, açık renk şapka ve giysileriyle, genç hanımlar, son moda uygun giyinmiş beylerin kolunda dolaşıyorlardı.

Ian'ın arabacısı, atları Cameron'un evinin önünde durdurdu. Ian evin önünde iki arabanın daha durduğunu fark etti. Ama kendi arabasının arkasında beklemekte olan kiralık arabayı görmedi.

Elizabeth'in küstah uşağıyla karşılaşmak zorunda olduğu aklına gelince canı sıkıldı. Evin önündeki merdivenlerden çıkarken Duncan'ın kendisine seslendiğini duyup, şaşırarak durdu. Duncan dönüp, göz ucuyla, o sırada caddeden geçmekte olan, beli sımsıkı oturan ceketler ve yakalan çenelerine kadar gelen gömlekler giymiş, pantolon ceplerinden saat kösteklen ve mühür zincirleri sarkan iki züppeye bakarken, "Bu sabah geldim," dedi. "Uşağın burada olduğunu söyledi. Düşündüm ki... yani neler olup bittiğini merak ettim." Bu Ian'ın pek hoşuna gitmemişti ama keyfi yerinde olduğu için, neşeli bir sesle, "Uşağım bir şey bilmediğinden merakını gideremediği için de Elizabeth'e uğrayıp her şeyi kaynağından öğrenmek istedin, öyle değil mi?"

Duncan sakin bir tavırla, "Onun gibi bir şey," diye cevap verdi. "Sanırım Elizabeth beni bir dost olarak kabul ediyor. Bu nedenle, buraya uğramaya ve eğer sen burada değilsen, senin hakkında olumlu bir şey söylemeye karar verdim." "Sadece bir şey mi?"

Papaz geri adım atmadı. Ahlak ve adaletle ilgili konularda nadiren gerilerdi. "Ona yaptıklarını düşününce, senin hakkında söylenecek tek bir olumlu şey bile bulmakta zorlanıyorum.

Büyükbabanla görüşmen nasıl geçti?"

Ian'ın aklı Elizabeth'le konuşacaklarındaydı. "Fena değil," diye cevap verdi. "Kendisi Londra'da."
"Ve?"

Ian alaycı bir yüz ifadesiyle, "Ve," diye tekrarladı; "Artık bana, Sayın Lordum diye hitap edebilirsiniz." Duncan tatmin olmamıştı. "Ben buraya sana, 'damat bey' diye hitap etmeye geldim," dedi. Ian'ın yüzünden sıkıldığı belli oluyordu. "İsrardan hiç vazgeçmezsin, öyle değil mi?" diye karşılık verdi. "Otuz yıldan beri kendi hayatımı kendim yönettim, Duncan. Şu anda da bunu becerebilirim sanıyorum."

Duncan alınmıştı. "Haklısın elbette," dedi. "Gitmemi ister misin?"

Ian, Duncan'ın varlığının teskin edici etkilerini düşünerek, olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır; geldiğine göre kalabilirsin," diye cevap verdi. En üst basamağa varmışlardı. "Hem de," diye ekledi; "Uşağa, Bayan Elizabeth'i görmek istediğimizi senin söylemen daha uygun olur. Beni içeri sokmuyor." Duncan, Ian'a alaycı bakışlarla bakarak, kapıyı çalmak için elini tokmağa uzattı. "Uşak seni içeri sokmadığı halde, bensiz bütün işlerini en iyi şekilde yürüteceğine inanıyorsun, öyle mi?" Ian, Duncan'ın bu meydan okuması karşısında sessiz kalmayı seçti. Kapı açıldı ve uşak, adımı söyleyen Duncan'ı terbiyeli bir tavırla dinledikten sonra Ian'a baktı. İşte o anda olanlara Duncan inanamadı. Kapı hızla kapanmıştı. İann bir an bile düşünmeden kapıyı omuzladı ve

kapı çatırdayarak menteşelerinden ayrılırken, uşak duvara doğru savruldu. Genç adam, kısık ve vahşi bir sesle, "Hanımına geldiğimi haber ver," dedi. "Yoksa onu ben bulurum." Yaşlı uşak müthiş öfkelenmişti. Ama Ian'ın iri yarı bedenini ve güçlü görüntüsünü göz önüne alarak döndü ve sol taraftaki bir odaya doğru yöneldi. İçerden sesler geliyordu. Duncan ak düşmüş kaşlarından birini kaldırarak, Ian'a müstehzi bir ifadeyle baktı ve, "Elizabeth'in adamlarıyla bu kadar iyi geçinmek çok akıllıca bir davranış," dedi. Bertner, "Thornton geldi ve eve zorla girdi," deyince, salonda bulunanlar farklı tepkiler verdiler. Düşes, genç markinin bu davranışına hayran olmuş gibiydi. Julius hem ferahlamış hem de üzülmüştü. Alexandra endişeli görünüyordu. Hâlâ amcasının ziyaretinin amacını merak etmekte olan Elizabeth ise şaşırılmıştı. İçlerinden sadece Lucinda'nın ne hissettiği anlaşılmıyordu. Ö sadece, nakısını kenara koyup gözlerini kapıya dikmişti. Elizabeth'in amcası, "Onu içeri buyur et, Bentner," dedi. Duygu yüklü sessizlikte sesi fazlasıyla yüksek çıkmıştı.

Elizabeth, Ian'la birlikte Duncan'ın da odaya girdiğini görünce şok geçirdi. Ian, odadaki diğer kişileri görmezden gelerek, dosdoğru onun yanına gelip, "Umarım dün gece fazla rahatsız olmadınız; iyi misiniz?" diye sorunca, şaşkınlığı büyük ölçüde arttı. Genç adam, onun elini alıp dudaklarına götürdü. Ian pas rengi bir yelek ve aynı renkte, geniş omuzlarını iyice belli eden bir ceket, uzun bacaklarına, bej rengi bir pantolon giymişti. Krem rengi gömleği güneş yanığı yüzünü ve boynunu öne çıkarıyordu. Elizabeth onu çok yakışıklı, hatta nefes kesici buldu. Ian elini tutarken kolundan omzuna doğru yükselen sıcak dalgasını kafasını takmamaya çalışarak, "Teşekkür ederim; çok iyiyim," diye cevap verdi. Genç adam elini isteksizce bırakınca da, onları, Düşes ve Alexandra ile, Duncan'ı ise amcasıyla da tanıştırdı. Amcasının söyleyeceklerini merak ediyor, bu endişe bir an bile aklından çıkmıyordu ama Duncan'ı amcasına tanıtırken içinden güldü. Odada bulunan herkes, Ian'ın dayısının bir din adamı olduğunu öğrenince, Elizabeth'in bunu ilk öğrendiği andaki tepkisinin aynısını göstermişti. Amcası irkildi; Alexandra bakakaldı; Duncan saygıyla düşesin eline doğru eğilirken, yaşlı kadın Ian'a öfke saçan gözlerle bakıyordu. Ian'a, "Bu sizin bir kilise mensubuyla yakın akraba olduğunuz anlamına mı geliyor, Kensington?" diye sordu. Ian, evet der gibi eğilerek düşesi selamladı ve muzip bir yüz ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. Havayı yumuşatmak isteyen Duncan ise, bu konuda şaka yapmayı tercih etti ama başarılı olamadı. "İnsanlar bunu öğrenince garip bir tepki veriyorlar," dedi. Düşes, kaba bir tavırla, "Nedenini anlamak güç değil," diye cevap verdi. Ian huysuz kocakarıya cevabını vermek için ağzını açtı ama Julius Cameron'un varlığı onu rahatsız ediyordu. Biraz sonra, Julius odanın ortasına doğru yürüyüp, "Hepimiz bir arada olduğumuza göre, daha fazla beklemeye gerek yok. Bentner, şampanya getir. Elizabeth, tebrikler. Umarım aklını başına toplayıp, adamın elinde kalan parayı çarçur etmezsin," deyince, büsbütün hiddetlendi.

Odaya sessizlik çökmüştü. Elizabeth duvarların dönmeye başladığını hissetti. Nihayet, "Neee?" diyebildi. "Nişanlanmış bulunuyorsun."

Öfke, genç kızın kollarını ve bacaklarını alev gibi yalayarak yükseliyordu. Büyük bir sükunetle, "Gerçekten mi?" diye sordu. Sir Francis ya da John Marchman'i düşünüyordu. "Kimle?" Elizabeth, Julius Amca'nın Ian'a döndüğünü görünce şaşırıldı. Genç adam ise ona öldürecekmiş gibi bakıyordu. Buz gibi bakışlarını Elizabeth'in amcasından ayırmadan, "Benimle," dedi. Julius, Elizabeth'i, "Kararım kesindir," diye uyardı. Genç kızın, parasal açıdan ne kadar değerli olduğunu öğrendiğinde, kendisi gibi sevineceğini sanarak, "Seninle evlenebilmek için bir servet ödedi," diye ekledi. "Benden tek bir kuruş bile almadı." İki erkeğin daha önce görüştüklerinden haberi olmayan Elizabeth, Ian'a şaşkınlık ve gittikçe artan bir öfkeyle bakıyordu. "Ne demek istiyor?" diye fısıldadı.

Ian bütün romantik planlarının suya düştüğüne inanamıyordu. "Şunu demek istiyor," diye cevap verdi. "Nişanlandık. Kâğıtlar imzalandı."

Elizabeth boğazına düğümlenen ve konuşmasını engelleyen hıçkırıklarla boğuşarak, "Seni gidi küstah zorba!" diyebilirdi. "Benim fikrimi almak zahmetine bile katlanamaz mıydın?" Ian bakışlarını Julius Amca'dan Elizabeth'e çevirdi. Genç kızın bakışı yüreğini sızlattı. Ona doğru yürüdü. Dirseğine dokunarak, "Yalnız kalabileceğimiz bir yere gidip, bunları orada konuşalım," dedi.

Genç kız silkinerek bu yakıcı temastan kurtuldu. Tir tir titreyerek, "Hayır, asla!" diye haykırdı. "Benim incinmemden niçin korkuyorsun şimdi? Seni ilk gördüğüm andan beri beni herkese rezil ettin. Şimdi niçin geri adım atıyor, bu tutumundan vazgeçiyorsun?"

Duncan, yumuşak bir sesle, söze karıştı: "Elizabeth, Ian sadece doğru olanı yapmaya çalışıyor.

Şu anda senin ne kadar güç durumda olduğunu anladığı için..."

Ian, öfkeyle, "Kes sesini, Duncan," diye emretti. Ama çok gecikmişti. Elizabeth, acınacak durumda olduğunu duymuş, gözleri dehşetle açılmıştı.

Güzel gözleri yaşlarla parlayarak, "Bu güç durum neymiş?" diye gürledi.

Ian, onun dirseğini kavradı. "Benimle gel," dedi. "Yoksa seni zorla dışarı çıkarırım."

Elizabeth onun dediğini yapacağını biliyordu. Kolunu çekti ama başını salladı. "Tamam geliyorum."

Ian, önlerine çıkan ilk odanın kapısını açarak Elizabeth'i içeri sokup kapıyı kapattı. Elizabeth, küçük salonun köşesine çekilerek yumruklarını sıkıp, Ian'a saldırmaya hazırlandı. "Seni gidi canavar!" diye tısladı. "Bana acımayla nasıl cesaret edersin!"

Ian, genç kızın olaylardan bu sonucu çıkaracağını tahmin etmişti. İskoçya'da, onu gözde bir sosyete dilberi olduğuna ve bir sarayda yaşadığına inandıran mağrur güzelden böyle bir tepki bekliyordu. Ona yanlış düşündüğünü anlatmaya çalışarak öfkesini hafifletmeyi denedi. "İnsanın kendi davranışlarından pişmanlık duymasıyla, o davranışlar yüzünden acı çektiği insana acıması arasında büyük bir fark vardır."

Elizabeth, öfkeden sesi titreyerek, "Benimle kelime oyunu oynama!" diye haykırdı. Ian, onun zekâsıyla gurur duyarak içinden gülümsedi. Böyle bir öfke ve şaşkınlık anında bile, genç kız yönlendirilmek istendiğini anlayabiliyordu. Ian, alçak sesle, "Özür dilerim," dedi ve ona doğru yürüdü. Elizabeth geriliyordu. Sırtı bir iskemleye dayanınca durdu ve erkeğe meydan okuyan bakışlarla baktı, Ian, ellerini kızın kaskatı omuzlarına koyarak, "Böyle bir durumda, ancak gerçeği itiraf etmek olumlu bir sonuç verebilir," dedi. Ona şimdi kendisini sevdiğini söylese, kahkahalarla gülerek alay edeceğini bildiğinden inanacağı bir şey söyledi. "Gerçek şu ki, seni arzu ediyorum. Seni her zaman arzuladım. Bunu sen de biliyorsun." Elizabeth, omuzlarını kavrayan ellerden kurtulmayı denedi ama başaramadı. "Bu kelimeden nefret ediyorum," diye patladı. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum." "Ne zaman bana zorla yaklaşmaya çalışsan, bu kelimeyi kullanıyorsun." "Ve sana ne zaman yaklaşsan, kollarımın arasında bayılacak gibi oluyorsun." Elizabeth bir çıkış yolu arıyordu. Hiddetle, "Seninle evlenmeyeceğim," dedi. "Seni tanımıyorum. Sana güvenmiyorum."

Ian bilmiş bilmiş gülerek, "Ama beni arzuluyorsun," diye karşılık verdi. Genç kız, "Allah cezası versin! Şu kelimeyi tekrarlayıp durma. Sana söyledim, ben yaşlı bir koca istiyorum," diye feryat etti. Onu kendinden uzaklaştırabilmek için, ağzına geleni, düşünmeden söylüyordu. "Hayatımın kendime ait olmasını istiyorum. Sana bunu da söyledim.

Ama sen ne yaptın? Dört nala İngiltere'ye gelip beni satın aldın" Elizabeth'in gözleri yaşlarla parlamaya başlamıştı.

Genç adam, "Hayır," dedi. Ama bu boşuna uğraşmaktan başka bir şey değildi. "Sadece amcanla bir anlaşma yaptım."

Genç kızın o ana kadar tutmayı başardığı gözyaşları kirpiklerinden yanaklarına damlamaya başlamıştı. "Ben sadakaya muhtaç değilim," diye hıçkırdı. "Ben sadakaya muhtaç değilim."

Konuşması hıçkırıklarla kesiliyordu. "Benim çeyizim var. Eğer amcamın seni kandırıp onu sana vermemesine razı oldunsa, aptallığına doyma. Allah senin cezanı versin!"

Ian gülsün mü, Elizabeth'i öpücüklerle mi boşsun, kalpsiz amcasını öldürsün mü, karar veremiyordu.

Gözyaşları genç kızın yanaklarından aşağı sel gibi akıyordu. "Benim haberim olmadan, benim için pazarlık yapmaya nasıl cesaret edersin? Amcam böyle düşünmeyebilir ama ben köle ya da bir eşya değilim. " Öfke içinde haykırıyordu. "Belhaven'le evlenmemenin bir yolunu bulurdum. Amcam yardım etmeden de Havenhurt'u yaşatmayı becerirdim. Amcamla pazarlık etmeye hiç hakkın yoktu. Senin de Belhaven'den farkın yok."

Ian onu kollarının arasına alıp acısını paylaşmak istiyordu ama birden aklına bir şey geldi. Belki bunu denerse, genç kızın itirazlarını ve aşağılandığı düşüncesini hafifletebilecekti. İskoçya'daki sohbetlerde, Elizabeth'in kendi pazarlık yeteneğiyle nasıl böbürlendiğini, satıcılarla pazarlık edişini ballandıra ballandıra anlattığını hatırladı. "İyi pazarlık ettiğini anlatmıştın," dedi. "Kendi adına pazarlık yapabilirsin." Sonra tatlı bir sesle, "Benimle pazarlık eder misin, Elizabeth?" diye sordu.

Genç kız, "Elbette," diye cevap verdi. "Anlaşma feshedildi. Şartları kabul etmiyorum. Pazarlık bitti."

Ian gülümsedi ama sesi kararlıydı. "Amcan senin ve çok sevdiğin evinin yükünü sırtından atmak istiyor," dedi. "Hiçbir şey onu bu fikrinden caydıramaz. Onun desteği olmadan Havenhurt'u elinde tutamazsın. Bana her şeyi ayrıntılarıyla anlattı." Elizabeth, olumsuz anlamda başını salladı ama bunların gerçek olduğunu biliyordu. Haftalardır düşünmemeye çalıştığı yaklaşan felaket bütün gerçekliğiyle karşısına dikilmişti. "Sorunlarını ancak evlenerek çözebilirsin. "

Genç kız, "Sıkıntılarımın bir erkek sayesinde ortadan kalkabileceğini söylemeye nasıl cesaret ediyorsun?" diye haykırdı. "Bütün bunlar sizin yüzünüzden başıma geldi! Babam aile servetini kumarda kaybederek, beni borç içinde bırakıp gitti; ağabeyim beni daha da fazla borca soktukten sonra ortadan kayboldu; sana gelince, beni öperek şöhretimi lekeledin; senin neden olduğun rezalet patlak verir vermez nişanım beni terk etti; amcam da beni satma çabası içinde!" Ağzından alevler fışkırıyordu. "Bana kalırsa," diye ekledi; "Erkeklere dans etmek için gerek var. Bunun ötesinde, hiçbirinize ihtiyacım yok! İnsan oturup düşününce erkeklerin ne kadar kötü ruhlu yaratıklar olduğunu daha iyi anlıyor. Ama, depresyona girmemek için bunu her zaman düşünmüyoruz."

Ian, "Ama, ne yazık ki bizden başka seçeneğiniz yok," diye belirtti. Elizabeth'le evlenmekten ne pahasına olursa olsun vazgeçmeyecekti. "Bu durumda tek seçeneğin benimle evlenmek. " Amcanla ben bir evlilik anlaşması imzaladık. Bu anlaşma uyarınca, söz konusu para çoktan el değiştirdi. Ama, anlaşmanın şartları konusunda seninle pazarlık etmeyi kabul ediyorum." Elizabeth, onu azarlar gibi, "Bunu niçin yapıyorsun?" diye sordu.

Bu seste, Ian'ın, iş görüşmelerinde, satmak istemediği bir şeyi, koşullar nedeniyle satmak zorunda kalan gururlu adamlarda rastladığı bir şey vardı. Tıpkı o adamlar gibi, Elizabeth de kendini güçsüz hissediyordu ama gururu yüzünden alışverişi Ian için mümkün olduğunca zorlaştıracaktı.

Bir iş görüşmesinde, Ian karşısındakine, elindeki malın değerini anlatıp, ona karşılık Ian'dan sağlayabileceği avantajları belirtmezdi elbet. Ama, bu bir iş görüşmesi değildi ve genç adamın Elizabeth'e karşı yapmak istediği buydu. Yumuşak bir sesle, "Seninle pazarlığa oturmayı kabul ediyorum," dedi. "Sende benim sahip olmak istediğim bir şey var. Bu bütün pazarlıklar için geçerlidir." Genç kadına zayıf durumda olmadığını anlatmak için çaresizlik içinde çırpınıyordu. "Ona sahip olmayı çok istiyorum, Elizabeth."

Genç kızın güzel yüzündeki isyankar ifade yerini şaşkınlığa bırakmaya başlıyordu. Bezgin bir sesle. "Neymiş o?" diye sordu.

Ian, boğuk bir sesle, "Bu!" diye fısıldayarak, onun omuzlarını sıkı sıkı kavradı; genç kızı kendine çekip ona doğru eğildi ve yumuşak dudaklarını ağzına aldı. Elizabeth onun öpücüklerine karşılık

vermeyi inatla reddediyordu ama genç adam onun bedeninin yumuşadığını hissetti. İşte o zaman, ona sınımsız sarılıp narin vücudunu kendi bedenine bastırıldı. Elleri kızın sırtında ve kalçalarında dolaşıyor, onu sertleşen erkekliğine bastırıyor, doymak bilmez öpücüklere boğuyordu. Başını biraz kaldırarak güçlükle nefes aldı, ve, "Çok, çok istiyorum!" diye fısıldadı.

Genç kızın yüzüne yayılan pembelik, gizlemek istediği duyguları açığa vuruyordu. Bakışları yumuşamış, elini Ian'ın göğsüne koyup, orada unutmuştu. Erkek elini kızın beline bastırarak onun diri erkeklik organından uzaklaşmasını engelliyordu. Beri yandan bu kendisine işkence etmekten başka bir şey değildi. Elizabeth'in yanağını okşayarak, alçak sesle, "Seni öpebilmek, senin üstünde, öpüşmeyi izleyen diğer haklara da sahip olabilmek için önereceğin her makul şartı kabul etmeye hazırım," diyerek gülümsedi. "Peşin söyleyeyim," diye ekledi; "Fakir ya da cimri bir adam değilim."

Elizabeth sesinin titremesini önlemek için yutkundu. Kuşkulu bir tavırla, "Ne gibi haklar?" diye sordu. Bu soru Ian'ı şaşırtmıştı. Kızın yüzüne merakla bakarak, "Çocuk yapmakla ilgili haklar," diye cevap verdi. Gülmemeye çalışarak, "Birkaç çocuk istiyorum," dedi. "Elbette bu çocukları yapmak için birlikte çaba göstermemiz şart."

Elizabeth, duraklamadan, "Tabii," diye cevap verdi. "Ben de çocukları çok severim." Ian ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Anlaşılan Elizabeth'in evlilik hayatındaki cinselliğe çok dürüst bir yaklaşımı vardı. Bu da, muhafazakar koşullarda yetişmiş soylu bir İngiliz kızı için olağanüstü bir tavidir.

Güç dengesini Elizabeth'den yana eğmek için, "Şartlarını söyle." dedi. "Sana itiraz edecek durumda değilim."

Elizabeth önce durakladı; sonra şartlarını sıralamaya haşındı : "Havenhurst'u yaşatmak için göstereceğim çabalara karışılmasını bu konuda eleştirilmeyi kesinlikle istemiyorum." Ian ferahlamış ve sevinmişti, "Tamam," diye cevap verdi.

"Bu iş için belli bir para ayrılmasını ve bu paranın her yıl bana verilmesini istiyorum. Sulama tesisatını yaptırdıktan sonra, arazi borcunu faiziyle birlikte ödeyebilir."

Ian, yine, "Kabul ediyorum," dedi. Elizabeth düşünceliydi. Ian'ın maddi durumu hakkında daha fazla bilgi olmadan bu taleplerde bulunduğu için utanmıştı. Acaba Ian, bu isteklerini karşılayabilecek maddi güce sahip miydi? Dün gece dedesinin verdiği soyluluk unvanını kabul edip, maddi varlıkları reddettiğini söylemişti. Haksızlık etmemiş olmak için, "Buna karşılık," dedi; "Ben de mümkün olduğu kadar az masraf yapmaya çalışacağım."

Ian sırtıttı. Onu, "Şartlarını kabul ettirdikten sonra asla geri adım atma," diye uyardı. "Bu, karşıdaki adama bir sonraki pazarlıkta avantaj sağlar."

Elizabeth'in gözleri şüpheyle küçüldü; Ian, bütün söylediklerini kolayca kabul ediyordu. Kararlı bir sesle, "Bütün bunların, bir tanık huzurunda yazılıp imzalanmasını ve evlilik anlaşmasının bir parçası olmasını istiyorum," dedi.

Ian'ın gözleri büyüdü. Dudaklarında hayranlık ifade eden bir gülümseme belirirken başını salladı. Bitişik salonda bir oda dolusu tanık vardı. Bunlara, asıl anlaşmayı imzalamış olan Elizabeth'in amcası ve tanık görevini üstlenebilecek olan papaz da dâhildi. Bu işi, hemen şimdi, hazır genç kız havaya girmişken bitirmenin uygun olacağını düşündü. Resmi bir anlaşma yapmak, işi vicdana bırakmaktan çok daha akla yakındı. Elizabeth'le birlikte odadan çıkarken, gülerek, "Birkaç yıl önce, senin gibi bir ortağım olsaydı, Tanrı bilir neler kazanmış olurdu," dedi. Ian pazarlık sırasında, Elizabeth'den yanaydı ama yine de, kızın büyük bir yüreklilikle taleplerini sıralamasına hayran olmuştu.

Elizabeth onun hayranlıkla gülümsediğini gördü; kendisi de hafifçe gülümsedi. "Havenhurst'de, kahyamız olmadığı için, bütün alışverişi ben yaparım ve hesapları ben tutarım," dedi. "Daha önce de anlattığım gibi pazarlık yapmayı öğrendim." Ian, ağabeyi ortadan kaybolduktan sonra, alacaklıların nasıl onun başına üşüşüklerini ve Elizabeth'in, evini, taş taş üstünde kalmayacak şekilde yağmalamalarına karşı ne kadar büyük bir cesaretle savaş vermiş olduğunu düşündü. Dudaklarındaki gülümseme soldu. Çaresizlik, bu genç kıza pazarlık etmeyi öğretmişti. 23.Bölüm

Elizabeth ve Ian dışarıdayken, Duncan salonda hoş bir sohbet havası yaratmakta iyice zorlanıyordu. Çeşitli duyguların pençesinde kıvranan insanları hayat boyu teselli ederek edindiği tecrübelerden de şu anda yararlanamıyordu. Çünkü, bu odadaki herkes farklı duyguların etkisindeydi. Lady Alexandra'nın endişeli ve gergin olduğu belliydi. Elizabeth'in iğrenç amcası soğuk ve Öfkeliydi; Düşes ile Bayan

Throckmorton-Jones, Ian'ın bu alışılmadık nişanlılık konusunda çektiği sıkıntılardan zevk aldıklarının işaretlerini veriyorlardı. Elizabeth'le Ian odaya girince, Duncan onlara bakarak derin bir nefes aldı ve bu yıl karın, büyük bir olasılıkla, erken yağacağı konusundaki söylevini kesti. Ian'la göz göze gelip de bu gözlerdeki bakışların yumuşadığını görünce iyice ferahladı.

Ian, başka bir açıklamaya gerek duymadan, odada bulunanlara, "Elizabeth'le ben, bir anlaşmaya vardık," dedi. "Elizabeth, kimle evleneceğine ancak kendisinin karar verebileceğine inanıyor; ben de onu haklı buluyorum. Bu nedenle, evlilik anlaşmasına bazı şartlar eklemek istiyor. Duncan, senden bu ek şartları yazmanı rica edebilir miyim?" Duncan'ın kaşları havaya kalktı ama hemen masanın başına geçti.

Ian, Elizabeth'in amcasına dönerek, "Yanınızda evlilik anlaşmasının bir kopyası var mı?" diye sordu. Julius'un yüzü öfkeden kızarmıştı. "Evet, dedi. "Ama tek kelimeyi bile değiştirmeyeceksiniz. Sizden aldığım tek kuruşu da geri vermem!" Elizabeth'e dönerek, "Bu adam senin için bir servet ödedi," diye tısladı. "Seni gidi kendini beğenmiş sürtük."

Ian'ın dehşet verici sesi, odanın içinde bir kırbaç gibi sakladı. "Çık dışarı"

Julius, hiddetle, "Dışarı mı çıkayım?" diye tekrarladı. "Bu evin sahibi benim. Elizabeth'i satın alırken, evi de satın almadın."

Ian Elizabeth'in yüzüne bakmadan, ona, "İster misin?" diye sordu.

Julius henüz Ian'ın öfkesinin boyutunun farkında değildi ama Elizabeth, onun yüz ifadesinden ne kadar kızdığını anlamıştı. Korku, soğuk bir el gibi bel kemiğinden yukarı tırmandı. "Neyi...neyi ister miyim?" "Bu evi!"

Elizabeth ne söylemesi gerektiğini bilmiyor, Ian'ın bu öfkeli anında yanlış bir şey söylemekten korkuyordu.

Lucinda konuşunca, Ian'ın ki hariç bütün başlar ona çevrildi. Meydan okur gibi Ian'a bakıyordu. Sakin bir sesle, "Evet," dedi.

"Evet, ister."

Genç adam bakışlarını Julius'dan ayırmıyordu. Bu arada, Lucinda'nın Elizabeth adına konuştuğunu kabul etmişti. Ölüm kokan bir sesle, "Yarın sabah bankamla görüşürsünüz," dedi. "Şimdi burayı terk edin!"

Julius hayatının gerçekten tehlikede olduğunu anlamış olacaktı ki, şapkasını alıp kapıya doğru yürüdü. "Size pahalıya gelecek!" diye söylendi.

Ian yavaşça dönüp ona baktı. Julius onun cam gibi parlayan gözlerinde ne gördüyse, daha fazla konuşmadan dışarı çıktı.

Sokak kapısı kapandıktan sonra, Elizabeth, titrek bir sesle, "Sanırım, bir şeyler içmenin sırası geldi," dedi.

Papaz, "Harika bir fikir, tatlım," diye onayladı.

Elizabeth, çingırağı çalar çalmaz Bentner içeri girdi. Ian'a nefretle, Elizabeth'e de acıyarak baktıktan sonra çay ve yiyecek bir şeyler getirmek için dışarı çıktı. Duncan, sevinçle ellerini ovuşturarak, "Şimdi," dedi; "Sanırım yeni bir evlilik anlaşması yazmam istenmişti."

Yirmi dakika süreyle, Elizabeth istediği imtiyazları sıraladı, Ian kabul etti, Duncan yazdı. Düşes'le Lucinda, onları seyrederken, memnuniyetlerini saklamakta güçlük çekiyorlardı. Bu arada, Ian tek bir imtiyaz istedi. Bunda, odada bulunanların kendi düştüğü durumu sevinçle izlemelerinin rolü olmuştu. Elizabeth'in sahip olduğu özgürlükler, Ian'ı boynuzladığı dedikodusuna yol açacak boyuta ulaşmayacaktı.

Düşesle Bayan Throckmorton-Jones, kendilerinin yanında böyle bir kelimenin kullanılmasından hoşlanmadılar. Ama Elizabeth altın rengi başını sallayarak, Duncan'a, kibarca, "Kabul ediyorum. Yazabilirsiniz," dedi. Ian ona bakıp sırttı; Elizabeth de, utana sıkıla, bu gülümsemeye karşılık verdi. Elizabeth'in bildiği kadarıyla, boynuzlama, bir kadının, kocası olmayan bir erkekle yatak odasında yakalanması demekti. Bu eksik bilgiyi, ne yazık ki buna bütün kalbiyle inanan Bayan Throckmorton-Jones'dan almıştı.))))))) Nihayet Duncan, "Başka bir şey var mı?" diye sordu. Elizabeth olumsuz anlamda başını sallayınca, Düşes, "Evet, bir şey daha var," dedi. "Ama onu yazmasanız da olur." Sonra, Ian'a döndü. Sert bir sesle, "Eğer bu nişanı yarın ilan etmek istiyorsanız, bunu aklınızdan çıkarsanız iyi olur," dedi.

Ian, Julius'a hitap ederken kullandığı ses tonundan daha yumuşak bir sesle, ona evi terk etmesini söyleyecekti ama yaşlı kadının sözlerinde acı bir gerçek saklıydı. "Dün akşam, herkesi, iki yıl önce ikinizin arasında en küçük bir şey olmadığına inandırmak için büyük bir çaba sarf ettiniz. Şimdi, alışılmış arkadaşlık dönemini geçirmeden birdenbire nişanınızı ilan edecek olursanız, kimse iki yıl önce aranızda hiçbir şey geçmediğine inanmaz. Üstelik Elizabeth'in bunu sizden beklemeye hakkı var. " Ian, kısaca, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Düşes duraklamadan, "Bir ay!" dedi. "Bir ay ona ilgi gösterecek, toplumsal etkinliklere götüreceksiniz. Sosyete sizi bir arada görmeye alışacak." Ian, sabırsızlanarak, "İki hafta!" diye karşılık verdi.

İhtiyar kadın, "Pekâlâ," dedi.O anda Ian, onun zaten iki haftalık bir süre istediğini anlayıp rahatsız oldu. "Sonra nişanınızı ilan edip iki ay içinde evlenebilirsiniz." Ian, uşağın biraz önce önüne koyduğu çay bardağını alarak, "İki hafta," dedi. Düşes, "Nasıl isterseniz," cevabını verdi.

Sonra iki şey oldu. Lucinda Throckmorton-Jones garip bir biçimde homurdandı ki, Ian bunu bir gülüş olarak yorumladı. Elizabeth ise, "İçinde bir iplik parçası var," diyerek Ian'ın elinden çay bardağını kapıp, başını hızla sallayarak Bentner'e verdi. Ian tabağındaki küçük sandviçe uzandı.

Elizabeth, Bentner'in yüzündeki mutlu ifadeyi görür görmez, onu da Ian'ın elinden aldı. "Üstünde küçük bir böcek görür gibi oldum," diye açıkladı.

Ian, nişanlısına hayretle bakarak, "Ben bir şey görmüyorum," dedi. Çay ve sandviçten mahrum olduğu için, Bentner'in önüne koyduğu şarap bardağına uzandı. Sonra Elizabeth' in bu sabah ne kadar büyük bir gerginlik yaşadığını düşünerek bardağı ona uzattı. Elizabeth biraz tedirgin görünüyordu. İçini çekerek, "Teşekkür ederim," dedi. Ama Bentner'in kolu uzanıp, şarap bardağını genç kızın elinden aldı. "Bunda da böcek var," dedi. Elizabeth, sinirlenerek, "Bentner!" diye haykırdı. Ama Alexandra Townsende'in kahkahası onun sesini bastırmıştı. Genç kadın, omuzları sarsılarak, kahkahalarla gülüyordu. Çok neşelenmişti.

Ian, herkesin aşırı stresin yarattığı gerginlikten dolayı tuhaf davranışlar içine girdiğini düşündü.

24. Bölüm

Düşes, Elizabeth'le Ian'ın flört döneminin hemen o gece yapılacak olan baloya başlamasından yanaydı. Ian da, Elizabeth'in iki yıllık bir inziva döneminden ve dün geceki başarısından sonra bunu sevinçle karşılayacağını umuyordu.

Ancak, Elizabeth, önce Ian'la birlikte Havenhurst'e giderek ona evini göstermek ve belki ilerde bir iki baloya katılmak istediğini söyledi.

Düşes ısrar ediyor, Elizabeth direniyor, Ian onların konuşmasını pek bir şey anlamadan izliyordu. Havenhurst Londra'dan bir buçuk saat uzaklıkta olduğuna göre, aynı gece içinde ikisinin de yapılmasına bir engel olmamalıydı. Bunu söyledi de. Ama, o arada, Elizabeth'le Alexandra'nın aralarında işaretlediklerini ve Elizabeth'in kendisine teklif edilen bir şeyi reddeder gibi başını salladığını gördü. Sonunda, Ian'ın ertesi gün Havenhurst'e gitmesine, Alexandra ile kocasının da şaperon olarak yanında bulunmasına karar verildi. Ian buna pek memnun oldu. Lucinda Throckmorton-Jones'in asık suratına tahammül edeceğine dostlarıyla olmayı seve seve tercih ederdi. Ian, eve dönerken, Alexandra'nın, Ian'a şaperonluk yapmasını önerdiğini duyduğunda Jordan'ın neler hissedeceğini düşünerek için için gülüyordu. Bu iki erkek, eskiden, Londra'nın iyi veya kötü şöhretli oyun salonlarında birlikte kumar oynamışlardı. Sonra, Elizabeth'in bu kadar uzun süre toplum dışına itilip, taşrada yaşamaya mahkum olduktan sonra baloya gitmek istemeyişinin nedenini düşünmeye başladı. Birden bunun mantıki nedenini buldu ve yüreğini derin bir acı kapladı. Genç kız, İskoçya'da şımarık sosyete kızı rolünü o kadar güzel oynamıştı ki, Ian hâlâ onun iki yıldır meteliğin hesabını yaparak yaşadığını aklına bile getirmiyordu.

Öne doğru eğilerek, arabacısına talimat verdi. Birkaç dakika sonra, Londra'nın en pahalı ve en gözde moda evinden içeri giriyordu. Promenade Caddesi on dört numarada oturan Lady Elizabeth Cameron için, bir hafta içinde, on balo elbisesi ve yeni bir giysi koleksiyonu hazırlama önerisi karşısında, moda evinin sahibesi, "Bu mümkün değil, Monsieur Thornton," diyordu. "İki düzine tecrübeli terzi, bu istediklerinizi ancak iki haftada hazırlayabilir." Monsieur Thornton, kendisi kadar zeki olmayan biriyle konuşmak zorunda kalan bir insanın sıkıntısı içinde, "O zaman dört düzine terzi tutun," dedi. "Böylece istediklerimi bir hafta içinde yetiştirirsiniz." Sonra durumu yumuşatmak için gülümsedi ve bir çek

yazdı. Çekin üzerindeki meblağı gören kadının gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ian, "Lady Cameron, yarın sabah erkenden Londra'dan ayrılıyor," dedi. "İhtiyacınız olan ölçüleri bugün ve bu akşam alabilirsiniz." Sonra çeki imzaladığı kalemle, yanındaki tezgâhın üstünde duran, simle işlenmiş, zümrüt yeşili ipekli kumaş topunu göstererek, "Balo giysilerinin ilkini bu kumaştan yapın," dedi. "Ayın yirmisine hazır olsun."

Doğrularak çeki kadına uzattı. "Sanırım yeterli olur," dedi. Bu meblağ, çok daha kapsamlı bir alışveriş için de yeterli olurdu. İkisi de bunu biliyorlardı. "Eğer yetmezse, faturaları bana gönderin. "

Kadın kendinden geçmiş gibiydi. "Oui," dedi. "Ama o yeşil ipekli kumaşı size veremem. Onu Lady Margaret Mitcham kendisi için ayırdı."

Ian bundan hiç hoşlanmamıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Lady Mitcham'ın bu kumaşı seçmesine nasıl izin verdiniz, Madam?" dedi. "Bu renk onu soluk gösterir. Kendisine, benim böyle dediğimi söyleyin."

Arkasını dönüp dükkandan çıktı. Lady Margaret Mitcham'm kim olduğunu bile bilmiyordu. Ian'ın arkasından, bir kalfa, yeşil ipekli kumaşı atelyeye götürmek üzere almaya geldi. Moda evinin sahibesi o sırada arabasına binmekte olan geniş omuzlu, yakışıklı adama hayran hayran bakmaktaydı. "Hayır," dedi. "Onu başka birisi için kullanacağız." "Ama Lady Mitcham onu seçti."

Modacı kadın, giyimden anladığı açıkça belli olan kibar adama son bir kez baktıktan sonra, "Lord Mitcham gözleri iyi görmeyen ihtiyar bir adam," dedi. "Bu kumaştan yaptığım tuvaletin güzelliğini takdir edemez."

Kalfa öfkelenmişti, "İyi ama Lady Mitcham'a ne diyeceğim?" diye direndi.

"Ona, Monsieur Thornton'ın hayır Lord Kensington'ın bu kumaşın kendisini solgun göstereceğini söylediğini anlatın."

25.Bölüm

Araba taş kemerin altından geçerken, Ian, Havenhurst'un güzel bir malikâne olduğunu düşündü. Ama Elizabeth'in böbürlenerek anlattığı kadar gösterişi değildi. Kapılar eskimiş, sıvaları dökülmüştü. Araba, arazinin içine girdikten sonra, eve giden yolda sarsıla sarsıla ilerlerken, yolun da bakıma ihtiyacı olduğunu fark etti. Araziyi süsleyen eski ve ulu ağaçların da fena halde budanmaya ihtiyaçları vardı. Mimariden çok iyi anlayan genç adam, evi görür görmez, onun Gotik ve Tudor mimari tarzlarının rasgele bir karışımı olmasına rağmen göze hoş göründüğünü kabul etmişti. Beri yandan, yapısal tutarsızlıkları, çağdaş bir mimarı bütün planları yeniden çizmeye yöneltebilirdi.

Kapıyı açan kısa boylu uşak, kibirli bir tavırca Ian'ı tepeden tırnağa süzdü. Kavga etmeye hazır bir yüz ifadesi vardı. Ian, Elizabeth'in uşaklarının garip tavırlarına aldırılmaya kararlıydı. Adamın tavrını görmezden gelerek, ahşap tavanlara ve duvarlara baktı. Duvar kâğıdının üstünde, yer yer büyük beyaz lekeler vardı. Eskiden buralarda tabloların asılı olduğu belliydi. Yerlerde Acem halıları, masaların üstünde değerli antika parçalar yoktu. Sadece sağ taraftaki sahanlık ve salonda birkaç değerli eşya vardı. Ian, içi sızlayarak, Elizabeth'in ona karşı kaygısız genç mirasyedi rolü oynayışını hatırladı. Uşağın hâlâ öfke saçan bakışlarla kendisine bakmakta olduğunu fark edince, başını eğip, kısa boylu adama baktı. "Hanımınız beni bekliyor," dedi. "Kendisine geldiğimi söyleyin." Elizabeth'in yumuşak sesi duyuldu. "Buradayım, Aaron." Ian dönüp genç kıızı görünce, uşağı, evin durumunu ve bütün mimari bilgilerini unuttu. Elizabeth, ince bir kumaştan, gök mavisi renginde sade bir elbise giymiş, saçlarının buklelerini mavi kurdelelerle bağlamıştı. Bir Yunan tanrıçasının asaleti ve bir meleğin gülümseyişiyle sahanlıkta durmuş, heyecan içinde, "Nasıl buldun?" diye soruyordu.

Ian ellerini ona doğru uzatmamak için kendini tutuyordu. Kısıp bir sesle, "Neyi?" dedi. "Kız, büyük bir gururla, "Havenhurst'u," diye açıkladı. Ian evi oldukça küçük bulmuştu. Acilen onarıma ihtiyacı vardı. Ayrıca içinin yeni baştan döşenmesi gerekiyordu. Genç adam, onu kollarının arasına almak ve kendisi yüzünden başına gelenler için özür dilemek istiyordu. Böyle bir şey yaparsa onu incitip utandıracağını bildiğinden, gülümsedi ve samimiyetle, "Gördüğüm kadarıyla çok güzel," dedi. "Evin içini de görmek ister misin?"

Ian, "Çok isterim," deyince, genç kız sevindi. Evinin görülmeye değer bir yer olduğunu düşünüyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarlarken, Ian, "Townsende'lar nerede?" diye sordu. "Kapının önünde arabalarını görmedim." "Henüz gelmediler."

Ian, haklı olarak, Jordan'ın bunu bilhassa yaptığını düşündü. Bu inceliğinden dolayı arkadaşına teşekkür edecekti. Elizabeth ona bu eski evi gezdirirken, eski, sahiplerinden bazıları hakkında güzel hikâyeler anlatarak Ian'ı eğlendirdi. Sonra, onu ön bahçeye çıkardı. Bahçenin sınırını göstererek, "Orada şatonun surları ve suyla dolu bir hendek varmış," dedi. "Tabii, yüzyıllarca öncesinden söz ediyorum..Burası şatonun dış avlusuymuş surlarla çevrili bir avlu. O devirde bu dış avluda, ahırdan kilere kadar, birçok amaçla kullanılan binalar varmış. Şato kendi kendine yetiyormuş." Birkaç dakika sonra, evin köşesini dönerken, "Şurada," dedi; "Üçüncü Havenhurst Kontu atından düşmüş ve kendisini üstünden attığı için atı vurdurtmuş." Sonra kaygısızca gülerken, "Çok kötü huylu bir adammış," diye ekledi. Ian da ona bakıp güldü. İçinden, onun gülen dudaklarını öpmek geliyordu. "Besbelli öyleymiş," dedi. Elizabeth'in gösterdiği noktaya bakarak, "Nasıl olmuş da kendi evinin avlusunda atından düşmüş?" diye sordu.

Elizabeth yine gülerken, "Ha, şu mesele!" dedi. "O sırada tatbikat yapıyormuş." Bunu söyledikten sonra, orta çağ hakkındaki bilgisi, mimari konusundaki bilgisi kadar derin olan Ian'a Orta Çağ şövalyelerinin hayatı ve bu dönemde tatbikatın ne anlama geldiği hakkında açıklamalar yapmaya başladı. "Orta çağda şövalyeler at üstünde yapılan mızrak dövüşlerine ve savaşlara hazırlıklı olmak için tatbikat yaparlarmış. Demir bir çubuğun ön tarafına bir kalkan, arka tarafına da bir kum torbası asılmış. Şövalye kalkana saldırır da elindeki palayla ona gerektiği gibi vuramazsa, demir çubuk döner ve kum torbası sırtına çarparak onu atından düşürürmüş."

Bahçenin sonundaki en büyük ağaca doğru yürürlerken, Ian, gülerken, "Sanırım Üçüncü kontun başına gelen de buymuş, öyle değil mi?" dedi. Elizabeth, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Ağacın altına gelmişlerdi. Şimdi Elizabeth küçük bir kız çocuğu gibiydi. Ellerini arkasına bağlayarak başını ağaca doğru kaldırdı ve Ian'la bir sır paylaşmak ister gibi, "Şuraya bak," dedi.

Ian, başını kaldırdınca, hem şaşırды, hem de gördüğü şeyden çok hoşlandı. Yukarıda, ağacın dalları arasında, çok büyük ve çok değişik bir oyun evi vardı. "Bu senin mi?" diye sordu. "Elbette."

Ian ağacın gövdesine çakılmış olan sağlam tahta basamakları süzdükten sonra, "Önce sen mi çıkacaksın, yoksa ben mi çıkayım?" diye sordu. "Şaka yapıyor olmalısın!"

"Sen benim evime, hem de izin almadan girdiğine göre, ben de seninkini görebilirim, öyle değil mi?"

Ian evin ortasında durmuş etrafına bakıyordu. Bu evi yapan marangozlar iyi bir iş çıkarmışlardı.

Elizabeth, çocukluğunda, Ian'dan çok daha kısa boylu olduğu için, herşey onun ölçülerine göre yapılmıştı. Ama evin tavanı, genç kızın, büyüdüğünde de içinde dik durabileceği kadar yüksekti.

"Orada, şu küçük sandığın içinde ne var?" Elizabeth, gülümseyerek ona sokuldu. "Senin ağacın üstündeki evindeyken, ben de bunu

hatırlamaya çalıştım," dedi. "Dur bakayım!" Sandığın kapağını açınca da, "Tam hatırladığım gibi," diye mırıldandı. "Bebeğim ve oyuncak çay takımı..."

Ian ona gülümseyerek baktı. Ama onu değil, bu muhteşem doğal güzelliğin içinde yalnız yaşayan küçük kızı görüyordu. Bu küçük kızın ailesi bebeği, arkadaşları da evdeki uşak ve hizmetçilerdi.

Onunla karşılaştırıldığında, kendi çocukluğu çok daha zengindi. Elizabeth'in oyun evinden aşağı inip, birlikte eve doğru yürürlerken, genç kız, "Sana göstermek istediğim bir şey daha var," dedi. O sırada Ian, onun birçok şeyden mahrum olarak geçen çocukluğunu düşünüyordu. Evin arka tarafına gelmiştiler. Elizabeth durdu ve zarif bir hareketle kolunu sallayarak, "Bunların çoğu da benim Havenhurst'e katkılarım," diye açıkladı. Bunu söylerken gurur duyduğu belli oluyordu. Ian, başını kaldırıp baktığında, karşılaştığı manzara karşısında gülümsemesi dudaklarından kopmuştu.

Gördüklerine hayran olmamak elinde değildi. Önünde, hayatı boyunca gördüğü en güzel renklerin birbirini tamamladığı bir bahçe uzanıyordu. Havenhurst'un daha önceki sahipleri ona taş ve kireç olarak katkıda bulunmuş olabiliirdi; ama, Elizabeth ona nefes kesici bir güzellik katmıştı.

Genç kız, araziye uyum sağlayıp, dalgalanarak uzanan bahçeye ve ötesindeki tepelere bakarak, alçak sesle, "Çocukken," diye itiraf etti; "Buranın dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünürdüm." Sonra bu itirafı aptalca bularak utandı ve Ian'a bakıp hafifçe gülümsedi. "Senin gördüğün en güzel yer neresi?"

Ian, gözlerini, bahçenin güzelliğinden yanındaki kadının güzelliğine çevirdi. Kısık bir sesle, "Senin olduğun her yer," diye cevap verdi.

Genç adam, Elizabeth'in yanaklarının pembeleştiğini gördü ve onun utanmayla karışık bir heyecan duyduğunu hissetti. Sesinde ise hafif bir tedirginlik okunuyordu. "Bana böyle şeyler söylemen gerekmez," dedi. "Anlaşmamıza sadık kalacağımı biliyorsun." Ian, "Biliyorum," diye söylendi. Elizabeth'e aşkından bahsetmek, ona henüz inanmaya hazır olmadığı şeyler söylemek istemiyordu. "Üstelik, pazarlık bittiğinde, şartların, senden çok beni bağladığını gördüm. "

Elizabeth ona yan gözle bakarken gülüyordu. "Zaman zaman fazla yumuşak davrandığının farkındayım," dedi. "Görüşmenin sonuna doğru, ne kadar taviz verebileceğini anlamak için seni deniyordum. "

Son dört yıldan beri, nakliye ve ithalat ihracat firmaları ve başka alanlarda faaliyet gösteren birçok başka firma satın alarak servetini birkaç misline katlayan Ian, çok sıkı bir pazarlıkçı olarak tanınırdı. Kızın bu açıklamasına içtenlikle şaşırılmıştı. "Sen bana, ileri sürdüğün her şartın senin için çok önemli olduğu izlenimini verdin," diye karşılık verdi. "Kabul etmesem, evlenmekten vazgeçecek gibiydin." Bu sözler Elizabeth'in hoşuna gitmişti. Başını salladı. "Böyle davranmam gerektiğine inanıyordum," dedi. "Niçin gülüyorsun?"

"Anlaşılan dün formumda değilmişim de ona gülüyorum. Senin ne düşündüğünü tamamen yanlış anlamamın yanı sıra, Promenade Caddesi'nde, eminim ki değerinin beş katına, bir ev satın almayı da becerdi m. "

Genç kız, "Ben öyle düşünmüyorum," diye cevap verdi. Gözlerini ondan kaçırır gibi, uzanıp altında durdukları ağacın dalından bir yaprak kopardı. Soğukkanlı bir edayla, "Ben pazarlıkta mantıklı olmaya inanırım," dedi. "Ama amcam seni dolandırmayı deneyebilir. Kendisi, parasal konularda iğrençtir. " Ian, Julius Cameron'un, evlilik anlaşmasını imzalamak için, kendisinden sızdırdığı parayı düşünerek başını salladı.

Elizabeth, masmavi gökyüzünü seyrederek gibi yaparak, endişeli bir sesle, "Bu yüzden," diye devam etti; "Dün, sen gittikten sonra, ona evin acil ihtiyaçlarının listesini gönderdim. Evin kötü durumda olduğunu, onarım ve baştan aşağı tadilata ihtiyacı olduğunu anlattım." "Ve?"

"Ve ona, senin, büyük bir masrafa ihtiyacı olan bu evi satın almak için gerçek değerinden beş kuruş fazla ödemeyeceğini bildirdim."

"Sonra?"

"Sonra, evi teklif ettiğim fiyata satmayı kabul etti."

Ian dayanamayıp kıkıltılarla gülmeye başladı. Sonra onu kollarının arasına aldı ve derin bir nefes aldıktan sonra, çenesinden tutarak yüzünü kendine doğru kaldırdı. Yumuşak bir sesle, "Elizabeth," dedi; "Benimle evlenmekten vazgeçersen, asla rakiplerimin temsilcisi olarak karşıma çıkmayacağına söz ver. Tanrı önünde yemin ederim ki, bu pazarlıktan zararlı çıkarım." Onu öpmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu ama, üzerinde dukalık arması olan Townsende'ların arabası evin önünde duruyordu. Şaperonların nerede olduğunu Allah bilirdi. Elizabeth de arabayı fark etmişti. Birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Elizabeth birden durdu ve güzel yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Bana ısmarladığın giysiler konusundaki cömertliğin için sana gelir gelmez teşekkür etmek istiyordum," dedi; "Ama o

kadar sevinmişim kişey..." Neredeyse onu gördüğüne ne kadar sevindiğini ağzından kaçıracaktı. Kendisine bile itiraf etmediği bir şeyi Ian'a itiraf etmek üzere olduğunu hissedince kafası karışmıştı.

Ian, boğuk bir sesle, "Devam et," dedi; "Beni görünce o kadar sevinmiştin ki..." Genç kız, kırık dökük bir sesle, "Unuttum," diye itiraf etti. "Biliyor musun, bunu yapmamalıydın. İsmarladığın şeyler çok fazla. Hiç olmazsa o dükkana ısmarlamayacaktın. Madame LaSalle'in çok pahalı olduğunu, sosyeteye tanıtılmak için Londra'ya geldiğimde duymuştum."

Ian, ciddileşmişti. "Bunları düşünmene hiç gerek yok," dedi. Sonra, genç kızın bu çok pahalı giysiler konusunda duyduğu suçluluğu hafifletmek için, gülerek, "Hiç değilse giysiler gözle görülebilecek şeyler," dedi. "Onları ısmarlamadan bir gece önce oyunda, Jordan Townsende'a bir elde 1.000 İngiliz lirası kaybettim."

Kız merakla, "Sen kumarbazsın," dedi. "Bir elde bu kadar para kaybetmen normal mi?" Ian, "Hayır," diye karşılık verdi. "Elimde işe yarar bir kâğıt yokken bu kadar para kaybetmem."

Evin ön kapısına doğru yürüyorlardı. Elizabeth, yumuşak bir sesle, "Biliyor musun," dedi; düşünmeden para harcamaya devam edersen, onun babam gibi olur." "Babanın sonu nasıl oldu?" "Boğazına kadar borca batmıştı. O da kumar oynardı."

Ian cevap vermeyince, Elizabeth kararsızlık içinde devam etti: "Burada yaşayabiliriz. Üç eve gerek yok - çok masraflı." Sonra, ne söylediğini fark ederek, telaşla, "Yanlış anlama," dedi. "Senin olduğun her yerde mutlu olurum. Üstelik İskoçya'daki evi çok güzel bulmuştum." Elizabeth'in, Ian'ın servetinin boyutlarının bilincinde olmadığı halde, İskoçya'daki mütevazı evde, ya da Promenade Caddesi'nde oturmaya itiraz etmeksizin onunla evlenmeyi kabul etmiş olması genç adamı çok mutlu ediyordu. Bu doğruysa, Ian, en çok gereksinim duyduğu şeye kavuşmuş, Elizabeth'in onu itiraf etmeye yanaşmadığı kadar çok sevdiğini anlamış oluyordu. "Bunları yarın sen benim evimi gördükten sonra konuşalım," dedi. Genç kızın, onun evini görünce şaşırmasını, hatta şok geçirmesini bekliyordu. O zaman, her şeyin istediği gibi olduğuna yürekten inanacaktı.

Elizabeth, yumuşak bir sesle, "Para konusunda daha dikkatli olabileceğini sanıyor musun?" diye sordu. "Bütçemizi ben yapabilirim. Bu konuda oldukça başarılıyım." Ian dayanamadı. Onu sahanlıkta gördüğü andan beri içinde büyüyen arzuya yenik düştü. Genç kıızı kollarının arasına alarak, büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Elizabeth'i ne zaman görse, bunu arzuluyordu. Kız, onun öpüşlerine tatlı bir uysallıkla cevap verdi. Onun bu hali, Ian'ın

üzerinde her zaman çıldırtıcı bir etki yapıyordu.

Genç adam, isteksizce geri çekildiğinde, Elizabeth'in yüzü kızarmış, güzel gözleri pırıl pırıl parlıyordu. El ele tutuşarak ön kapıya doğru yürüdüler. Ian, şaperonlarının yanına gitmek için acele etmiyordu. Elizabeth'e şu ya da bu çiçek tarhındaki tanımadığı bir çiçek ya da çok sıradan bir gül hakkında çeşitli sorular soruyordu.

Jordan ve Alexandra Townsende, bahçeye bakan bir pencerenin önünde durmuş, kendilerine doğru gelmekte olan çifti seyrediyorlardı. Jordan, "Yeryüzünde, kızın birine sırlıslıkla aşık olacak son adamın kim olduğunu sorsan, gözümü bile kırpmadan, Ian Thornton derdim," dedi. Karısı bu sözleri duyunca, ona yan yan bakarak güldü. "Bana sorsalar, ben senin adını söyledim," diye cevap verdi. Kocasını pis pis gülerken, "Bundan eminim," diye söylendi. Karısının gülümsemesinin solduğunu görünce de hemen kolunu onun beline doladı. Hamilelikten kaynaklanan bir rahatsızlığı olduğunu düşünerek telaşlanmıştı. "Bebek seni rahatsız mı etti, sevgilim?" Alexandra gülmeye başlayıp, hayır anlamında başını salladı. Ama yüzü birden yine ciddileşti. Düşünceli bir sesle, "Ona güvenilir mi dersin?" diye sordu. "Acaba Elizabeth'i üzer mi? Ona o kadar acı çekti ki, elimde değil, bu adamı sevemiyorum, Jordan. Çok yakışıklı olduğunu kabul ediyorum, o kadar..."

Jordan bozulmuştu. "O kadar da yakışıklı değil," dedi. Alexandra onun bu tepkisine bayılmıştı. Ona sarılıp şapır şupur öptü. "Aslında bana seni hatırlatıyor," diye mırıldandı. "Rengi, boyu ve vücut yapısı..."

Kocasını ona, "Umarım ondan bir türlü hoşlanmamanın nedeni bana olan benzerliği değildir," diye takıldı.

"Jordan, şakayı bırak. Gerçekten endişeliyim. Şey... Bu adam beni korkutuyor. Çok uygar bir görünüşü var ama, kibarlığının arkasında bir güç, hatta bir acımasızlık hissediliyor. Bir şeye sahip olmak istediğinde onu durdurmak mümkün değil. Dün Elizabeth'i kendisiyle evlenmeye ikna etmek için eve geldiğinde onu gördüm. "

Jordan dönüp, ona, derin bir ilgi, hayret ve hoşlanmayla baktı. "Devam et," dedi. "O anda Elizabeth'i istiyordu ama ben bunun geçici bir arzu olmasından korktum." "Bir gece önce onu görseydin böyle düşünmezdin. Elizabeth'in, onun desteği olmadan sosyetenin karşısına çıkacağını düşününce yüzü bembeyaz oldu." "Gerçekten mi? Emin misin?" "Çok eminim."

"Onu, tavırlarını değerlendirebilecek kadar iyi tanıdığından emin misin?" Jordan,

"Bundan hiç kuşku yok," diye cevap verdi. "Onu ne kadar tanıyorsun?"

Jordan sırtarak, "Ian," dedi; "benim altıncı kuzenimdir." "Nedir? Şaka yapıyorsun? Bunu niçin daha önce söylemedin?"

"Bir kere, dün geceye kadar bu konu açılmamıştı. Açılmış olsaydı bile, Ian Stanhope'la yakınlığının bilinmesini istemiyordu-ki bu da onun en doğal hakkıydı. Bu konudaki duygularını bildiğim için, benimle akraba olduğunu kabul etmesi bana gurur veriyordu. Nakliyat işlerinde de ortağız."

Alexandra'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görerek güldü. "Ian gerçek bir dâhi değilse bile ona çok yakındır," dedi. "Eşsiz bir strateji uzmanıdır." Sonra, "Bu ailede herkes zekidir," diye dalga geçti. Alex sersemlemişti. "Kuzen ha!" diye tekrarladı.

"Bu seni şaşırtmamalı. Yeterince geri gidersek, aristokratlar arasında birçok kişinin, avantajlı evlilikler yoluyla akraba olduğunu görürüz. Ama galiba, seni şaşırtan, Ian'ın yarı İskoçyalı oluşu. O, bir çok bakımdan İngiliz'den çok İskoçyalıdır. Onun İskoçyalı yanını, sen, acımasızlık olarak adlandırıyorsun. O istediği şey, canı ne zaman isterse yapar ve sonuçlarına katlanır. Ian hep böyle bir adam olmuştur. Kendisi ya da davranışları hakkında, insanların ne düşündükleri onun için önemli değildir. "

Jordan durakladı ve ön bahçedeki bir çiçek tarhına bakarken, bir yandan da, sert hatlı yüzünde sevecen bir ifadeyle Elizabeth'i ilgiyle dinleyen Ian'ı seyretti. Sonra, "Ama geçen akşam, insanların güzel arkadaşın hakkındaki düşünceleri onu çok ilgilendiriyordu. Herhangi biri, onun yanında Elizabeth'e hakaret etmeye cesaret etse, ne yapardı bilemem. Ian'ın uygar görünüşüne aldanmamakta haklısın. Bu görünüşün arkasında, o bir İskoçyalıdır ve ırkına has bir öfkesi vardır. Ancak genellikle öfkesini kontrol altında tutar," diye devam etti. Alex ürpererek, "Söylediklerin beni pek tatmin etmedi," dedi. "Bana güven. Ian bu kızı bütün kalbiyle seviyor. Bu o kadar derin bir sevgi ki, bu yüzden büyükbabasıyla bile barıştı ve onunla beraber sosyetenin karşısına çıktı. Bunu Elizabeth için yaptığımı biliyorum. " "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir kere, Ian'a Blackomre'da rastladığımda, Elizabeth'in Wellington'lara gideceğini öğrenene kadar, o akşam için hiçbir planı yoktu. Sonra birden, dedesiyle birlikte baloya geldi. Buna, gövde gösterisi denir, sevgilim."

Alexandra, Jordan'ın olayları yorumlama yeteneğiyle gurur duyarak kocasına baktı. Jordan gülümsedi. "Beni gözünde fazla büyütme," dedi. "Bu konudaki düşüncelerimin doğru olup olmadığını ona sordum. Bu nedenle bu kadar güvenli konuşuyorum. Görüyorsun ya, boşuna endişeleniyorsun. İskoçyalılar sadakatleriyle ünlüdür. Ian hayatı pahasına da olsa Elizabeth'i koruyacaktır. "

"İki yıl önce Elizabeth'in başına gelen felaketlerden onu korumak için kılını bile kıpırdatmadı."

Jordan, içini çekerek pencereden dışarı baktı. "Wellington'ların balosundan sonra, uzun zaman önceki o hafta sonu olanlardan bana biraz bahsetti," diye söze başladı. "Ian çok ketum bir adamdır. Fazla bir şey söylemedi ama anlattıklarından çıkardığıma göre, Elizabeth'e sırlıslıkla aşık olmuş; sonra da kızın onunla oyun oynadığına karar vermiş. " Alexandra, Elizabeth'in çektiği acıları düşünerek, "Öyle bile olsa, böyle mi davranmalıydı?" diye sordu.

Jordan ona esefle baktı, "İskoçyalıların, sadakat yanında bir özellikleri daha vardır," dedi. "Neymiş o?" "İskoçyalılar kendilerine yapılan bir kötülüğü asla affetmezler. Kendi gösterdikleri sadakatin aynısını karşılardan beklerler. Onla ihanet edersen, seni ölmüş sayarlar. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremez. Bu nedenle onlarda kan davası kuşaklardan kuşaklara geçer. "

Alexandra, korku içinde ürpererek, "Ne kadar barbarca!" dedi. "Belki haklısın. Ama unutma ki Ian yarı İskoçyalı, yarı İngiliz. Biz İngilizler çok uygar bir halkız." Eğilip genç kadının kulak memesini ısırıldı. "Yatağın dışında."

Ian, Elizabeth'e dokunmamaya ve içeri girmeye karar vermişti. Ama ön taraftaki merdivenlerin yanına geldiklerinde, Elizabeth ona doğru dönüp durdu. Yanlış mı doğru mu olduğuna karar veremediği bir şeyi itiraf eden bir insanın yüz ifadesiyle, "Bu sabah, ağabeyimi arayıp bulması, hiç olmazsa başına ne geldiğini öğrenmesi için birini tuttum," dedi. "Bunu daha önce de yapmayı düşünmüştüm ama o zaman param yoktu. Borcumu daha sonra ödemeye söz verecek olsam da, bana inanmayıp bunu kabul etmeyeceklerinden korkarak vazgeçmiştim. Şimdi, Havenhurt'un bakımı ve onarımı için bana vereceğin borç paradan bir miktarını kullanarak bunu yapabileceğime karar verdim."

Ian'ın bu sözler karşısında duygularını belli etmemek için büyük bir çaba harcaması gerekti. "Sonra?" diye sordu.

"Jordan'ın büyükannesi bana Bay Wordsworth'un güvenilir biri olduğu konusunda garanti verdi. Korkunç yüksek bir meblağ istedi ama sonunda anlaşmaya vardık." Ian, aynı amaçla bu sabah ödediği 3.000 İngiliz lirasını hatırlayarak, "Bu işi yapanlar pahalıdır," dedi. Sonra, bu meblağı Elizabeth'e vereceği paraya eklemek için, "O adam senden ne kadar istedi?" diye sordu.

"Önce, Robert hakkında bir şey öğrenebilse de öğrenemese de 1.000 İngiliz Lirası alacağını söyledi. Ama ben ona başarılı olursa, istediği ücretin iki mislini ödeyeceğimi söyledim." "Peki, ya başarılı olamazsa?"

"Eh, o zaman benden para almasının haksızlık olacağını düşündüm ve kendisini buna ikna ettim." Townsended'lara hoş geldin demek için yukarı kattaki salona girdiklerinde Ian hâlâ kahkahalarla gülüyordu.

Ian, hiçbir ziyafetten ya da bir kadınla baş başa yediği hiçbir yemekten bu kadar zevk almamıştı. Havenhurst'teki bütün değerli mobilyalar satılmış olduğu halde, Elizabeth elinde kalanlarla yemek ve oturma odalarını iç açıcı birer yazlık salona dönüştürmeyi başarmıştı. Vazolara zevkle yerleştirilmiş taze çiçekler ve şamdanlarda yanan mumların titreşen alevleriyle, burası onun şimdiye kadar yemek yediği en güzel mekandı. Sadece bir kere, Elizabeth yemek odasına elinde bir tepsiyle girdiğinde kötü bir an yaşadı. Yemeği onun pişirdiğini sanmıştı. Biraz sonra, bir uşak, elinde başka bir tepsiyle içeri girince, Ian rahat bir nefes aldı. Elizabeth, onun neler düşündüğünü tahmin ederek, "Bu Wintson," dedi. "Hem uşağımız, hem de aşçımız." Sonra ciddiyetle, "Yemek pişirme konusunda bildiğim her şeyi bana Wintson öğretti," diye ekledi. Ian'ın duyguları dehşete düşmekle, neşelenip kahkahalarla gülmek arasında gidip geldi ve uşak bunu gören Wintson, Ian'a bakarak sert bir sesle, "Bayan Elizabeth yemek pişirmeyi bilmez," diye açıkladı. "Çok fazla işi olduğu için öğrenmeye vakit bulamadı."

Ian, bu azarı sineye çekti çünkü Elizabeth'i neşeli ve huzurlu görmenin tadını çıkarıyordu. Onu korkutmak için önce bir tepsi yemekle kendisi gelmişti. Bu bile genç kızın keyfinin yerinde olduğunun kanıtıydı. Terbiyesiz uşak dışarı çıkarken, genç adam Jordan'a baktı ve onun gözlerini kısarak adamın odadan çıkışını izlediğini gördü. Elizabeth'e baktı. Genç kızın utandığı belliydi.

"Böyle yaparak bana olan bağlılıklarını gösterdiklerini sanıyorlar," dedi. "Senin adını daha önceki olaylardan hatırlıyorlar. Onlarla konuşacağım."

Ian tedirgin olmuştu ama keyfi kaçmamıştı. "Memnun olurum," dedi. Sonra Jordan'a bakarak, "Elizabeth'in kişisel işlerine bakan uşak da benim pılımı pırtımı toplayıp gitmemi dört gözle bekliyor," diye dert yandı.

Jordan, onun söylediklerini hiç önemsemeden, "Kulağı duyuyor mu?" diye sordu.

Ian, "Duymak mı?" diye tekrarladı. "Elbette duyuyor." Jordan, "Öyleyse haline şükret," diye cevap verdi. Bu sözler üzerine kızlar kahkahalarla gülmeye başladılar. Elizabeth, "Townsended'ların uşağı Penrose'in kulağı hiç duymuyor," diye açıkladı.

Yemek neşeli konuşmalar ve Alexandra ile Elizabeth hakkındaki Ian'ı şaşırtan konularda sohbetle geçti. Genç adam, Alexandra'nın, kullanmakta, Elizabeth'in silah kullanmakta olduğu kadar başarılı olduğunu duyunca çok şaşırdı. Elizabeth o kadar eğlenceliydi ki, Ian, vaktinin çoğunu, yemek yemeyi bir kenara bırakıp arkasına dayanarak, onu dinlemekle geçirdi. Hem eğlendi, hem de gelecekteki eşiyle gurur duydu. Elizabeth, kristal kadehlerdeki şarap gibi parlıyor, masanın ortasında duran şamdanda yanan mumlar gibi ışık saçıyor, güldüğü zaman müziği andıran sesi odayı dolduruyordu. Misafir ağırlamak için yaratılmış bir insanın doğal içgüdüleriyle, herkesi her konunun içine çekiyordu. O kadar başarılıydı ki, bir süre sonra, Ian ile Jordan bile onların şakalarına katılmaya başlamışlardı. En güzeli, onun Ian'ın yanında bu kadar rahat oluşuydu. Yapmacıksız, zarif ve tatlıydı. Onunla şakalaşıyor, söylediği bir şeye gülümsüyor, ya da onu ilgiyle dinliyordu. Gerçi Elizabeth henüz ona güvenmeye hazır değildi ama Ian bunun uzak olmadığını hissediyordu.

Yemekten sonra, hanımlar, geleneklere uyararak, erkekleri masa başında porto şarabı ve puro içmeleri için yalnız bırakarak oturma odasına çekildiler.

Baş başa kaldıklarında, Elizabeth, Alex'e, "Ian'ın hemen purosunu yaktığını göz ucuyla gördüm," dedi. Alexandra'nın suratı asılmıştı. Onun yüzündeki endişeli ifadeyi gören Elizabeth, "Ondan hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Alex, Elizabeth'in sesindeki hayal kırıklığını hissetmişti. Onun gözlerinin içine baktı. "Sana yaptıklarından hoşlanmıyorum," diye itiraf etti.

Elizabeth başını arkaya atarak gözlerini kapadı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Uzun bir zaman önce, Ian ona aşık olmak üzere olduğunu söylemişti. Ama, şimdi, nişanlandıkları halde, bu konuyu açmıyor, yapmacık bile olsa ona aşkıdan söz etmiyordu. Onun amaçlarından ve

duygularından emin değildi; kendininkilerden de emin değildi. Sadece, onun kaya gibi sert ifadeli yüzünü ve kehribar rengi gözlerini her gördüğünde heyecanlandığını ve yaşadığını hissettiğini biliyordu. Onun kendisini öpmekten hoşlandığını biliyor, bundan kendisi de hoşlanıyordu. Diğer çekici taraflarının yanı sıra, onda Elizabeth'i karşı konulmaz bir biçimde etkileyen bir şey daha vardı. İlk karşılaşmalarından beri, genç kız, onun karmaşıklığının, çok bilmişliğinin, görmüş geçirmişliğinin, haşın ve güçlü erkekliğinin altında, birçok insanda eksik olan bir derinlik bulunduğunu sezmişti. "Ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bunu anlamak o kadar güç ki. En kötüsü de benim bildiklerimin ya da düşündüklerimin hiçbir önemi olmayışı. " Sonra kederli bir sesle, "Çünkü onu seveceğim," diye ekledi. Gözlerini açıp Alex'e baktı. Acı bir gülümsemeyle, "Onu sevmeye başlıyorum ve buna engel olamıyorum," dedi. "İki yıl önce de aynı şey olmuştu ve ben o zaman da buna engel olamamıştım. Durum bu ve... Benim hatırım için ondan birazcık hoşlanabilirsen çok sevineceğim. "

Alex, aralarındaki sehpanın üzerinden uzanıp, Elizabeth'in ellerini avuçlarına almaya çalıştı. "Eğer sen onu seviyorsan, o erkeklerin en iyisidir," dedi. "Bu andan itibaren onun en iyi yanlarını görmeye çalışacağım." Alex durakladı; sonra dayanamayıp sordu: "Elizabeth, o seni seviyor mu?" Elizabeth, başını salladı, "Beni arzuladığını ve çocuklarımız olmasını istediğini söylüyor."

Alex küçük bir kahkaha attı. Yanakları pembeleşmişti. "Ne söylüyor?"

"Beni arzuladığını ve çocuklarımız olmasını istediğini söylüyor." Alex'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Bana bunu söylememiştim. Bu hoşuma gitti."

Elizabeth, "Benim de hoşuma gidiyor," diye cevap verince, Alex ona soran bakışlarla baktı.

Genç kadın, kıpkırmızı olarak, Elizabeth'e, "Bunu konuşmanın zamanı değil ama," dedi;

"Lucinda sana çocukların nasıl yapıldığını anlattı mı, Elizabeth?"

Elizabeth, hiç düşünmeden, "Evet, elbette," diye cevap verdi. "İyi. Yoksa benim anlatmam gerekecekti. Ne kadar şaşırdığımı hâlâ unutmadım da..." Güldü. "Güzel bir görüntü değildi," diye ekledi. "Ama sen her zaman benden daha akıllısındır."

Elizabeth, "Ben hiç öyle düşünmüyorum," diye cevap verdi. Ama Alex'in bunları söylerken niçin kızardığını anlayamıyordu. Lucinda'ya sorduğunda, o, bir koca yatakta karısını öperse kadının hamile kaldığını söylemişti. İlk seferinde insanın canı acırmış, demişti. Ian'ın öpüşleri

bazen hoyratça olabiliyordu ama canını hiç açılmamıştı. Elizabeth, bu öpüşlerden çok zevk alıyordu. Duygularından Alexandra'ya söz edince sanki omuzlarından bir yük kalkmış, genç kız, çok rahatlamış, neşelenmişti. Erkekler içki ve purolarını bitirip, onlara katılınca, Elizabeth, Ian'ın bunu hemen anladığını hissetti.

Ian, gerçekten de anlamıştı. Elizabeth, neşeyle iskambil oynamalarını teklif edip de, hep birlikte masaya oturduklarında, genç adam, iki kadının da kendisine karşı davranışlarında, çok belirli bir yumuşama hissetti.

Elizabeth ona, "Kâğıtları karıştırıp dağıtır mısın?" diye sordu, Ian başını sallayınca desteyi ona verdi ve iskambil kâğıtlarının, Ian'ın ellerinde adeta canlanarak, birkaçının birden, önce havalanıp sonra küçük desteler halinde diğer kâğıtlarla buluşur buluşmaz aynı şeyi yeniden tekrarlamasını hayranlıkla seyretti. "Ne oynamak istersin?"

Elizabeth gülümsedi ve farkında olmadan, ağzından şu sözler döküldü: "Senin hile yaptığını görmek istiyorum. "

Ian durdu. Kızın yüzüne baktı. "Anlayamadım." Elizabeth'e bakarak, iskambil kâğıtlarını karıştırmaya devam ediyordu.

Elizabeth telaşla açıklamaya çalıştı. "Demek istediğim," diye söze başladı; "O akşam Charise'in evinde, oyuncuların birinin destenin altından bir kâğıt çalabileceğinden bahsedilmişti. Acaba bunu yapabilir misin -yani böyle bir şey yapılabilir mi-diye merak ediyorum..." Sesi gittikçe zayıflayarak sustu. Çünkü Ian'ın kısılan gözlerinden, ona istemeden hakaret ettiğini, söylediklerinden onun oyunda hile yaptığını inandığı sonucunun çıktığını anlamıştı. Alçak sesle, "Özür dilerim," dedi. "Çok ayıp ettim."

Ian başını hafifçe sallayarak onun özrünü kabul etti. Alex, "Fişlerin hepsini birer şilin saysak olmaz mı?" diye sorması üzerine, tek kelime bile söylemeden kâğıtları dağıttı. Elizabeth, onun yüzüne bakmaya utanıyordu. Dudağını ısırarak önündeki kâğıtları açtı. Elinde dört as vardı.

Hemen Ian'a baktı. Ama o arkasına yaslanmış, kendi kâğıtlarına bakıyordu.

Elizabeth, üç şilin kazandı ve çok sevindi.

Ian desteyi ona uzattı ama Elizabeth, "Ben kâğıt dağıtmayı sevmiyorum. Kâğıtları elimden düşürüyorum. Celton bunun diğer oyuncularını çok rahatsız ettiğini söylüyor. Sen benim yerime dağıtırmısın?" dedi.

Ian, sakın bir sesle, "Elbette dağıtırım," diye cevap verdi. O zaman Elizabeth, onun kendisine hala kızgın olduğunu hissedip üzüldü. Jordan, "Celton kim?" diye sordu.

Elizabeth, kâğıtlarını eline alırken, üzüntülü bir sesle, "Celton seyislerden biri," diye açıkladı. "Onunla iskambil oynarım da..." Elinde dört as vardı.

Anlamıştı. Rahatlayarak güldü. Başını kaldırıp nişanlisına baktı. Onun yüzünde ise sıra dışı bir şeyler olduğuna ilişkin en küçük bir işaret yoktu.

Arkasına dayanıp uzun bacaklarını öne doğru uzatarak kaşını kaldırdı ve, "Elindeki kâğıtlardan bazılarını atıp yeni kâğıt çekmek istiyor musun, Elizabeth?" diye sordu. Genç kız, bir kahkaha atmamak için çaba harcayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Elimdeki asların yanına bir as daha istiyorum."

Ian, ikna edici bir sesle, "Ama sadece dört tane var," diye açıkladı. O kadar normal bir şey söyler gibi konuşuyordu ki, Elizabeth kahkahalara boğuldu ve kâğıtlarını masanın üstüne bıraktı. Gülmekten konuşamıyordu. Sonunda, "Şarlatanın birisin!" diyebilirdi. Yüzünde ise büyük bir hayranlık vardı.

Ian, sevecen bir tavırla, "Teşekkürler, sevgilim," dedi. "Hakkımdaki fikirlerinin olumlu yönde gelişmesi beni mutlu ediyor!"

Elizabeth'in kahkahaları göğsünde katılıp kaldı. Tepeden tırnağa kızardı. Kibar erkekler, kırk yılda bir böyle sevgi sözcükleri kullansalar bile, bunu asla başkalarının yanında yapmazlardı. Ian ona, uzun zaman önce, "Ben işkoçyalıyım," diye fısıldamıştı. "Biz yaparız." Ian Elizabeth'e, 'sevgilim' diye hitap edince, Townsended'lar önce şaşırıp durakladılar, sonra hemen kendi aralarında konuşup gülüşmeye başladılar. Bunun bir nedeni de Elizabeth'in gözlerini Ian'dan ayıramayı ve yerinden kımlıdayamayıştı. Ve, o sonsuz bakışma anında, Elizabeth onun kollarına atılmak için çok güçlü bir istek duydu, Ian bunu anladı ve bakışlarıyla cevap verdi. O zaman, Elizabeth olduğu yerde eridiğini hissetti.

Birkaç dakika sonra Jordan, onların arasındaki büyüğü kibarca bozarak,, "Ian, bana öyle geliyor ki," diye arkadaşına takıldı; "Dürüst işler yapmaya çalışarak boş yere vakit harcıyoruz."

Ian bakışların isteksizce Elizabeth'in yüzünden Jordan'a kaydırarak güldü. "Aklında ne var?" O sırada Elizabeth, hileyle kazandığı fişleri geri veriyordu. Ian'da kâğıt destesini, karıştırıp dağıtması için Jordan'a verdi.

"Sende bu, istediğin insana istediğin eli verme yeteneği varken, Londra'nın yansını soyup soğana çevirebiliriz. Kurbanlarımızdan biri itiraz etmeye kalkarsa, Alex onu bir kılıç darbesiyle devirir, Elizabeth de, daha yere düşmeden vurur. " Ian güldü. "Fena fikir değil," dedi. "Peki senin rolün ne olacak?" Elizabeth, "Bizi Newgate Hapishanesi'nden kaçırmak!" dedi. "Çok doğru. Ian, geceyi Yeşil Yaprak Hanı'nda geçirip ertesi sabah yoluna devam ederek evine dönmeye karar vermişti. O gittikten sonra, Elizabeth, salonu toplamak ve mumları söndürmek için alt katta kaldı. Üst kattaki misafir yatak odalarından birinde, Jordan karısının gülümseyerek düşüncelere daldığını görünce, sırtmamak için kendini zor tuttu. "Söyle bakalım," dedi. "Kensington Markisi hakkında şimdi ne düşünüyorsun?" Alex'in kocasına bakan gözleri pırıl pırıldı. Yumuşak bir sesle, "Sanırım," dedi; "gerçekten çok kötü bir şey yapmayacak olursa, zamanla, onun senin kuzenin olduğuna inanacağım." Jordan, Ian'ın sözlerini tekrarlayarak, "Teşekkür ederim sevgilim," dedi. "Onun hakkındaki fikirlerinin olumlu yönde gelişmesi beni mutlu ediyor." 26.Bölüm

Elizabeth, Ian'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Bunu inkar edebilecek durumda değildi. Nasıl bir evde oturduğunu da çok merak ediyordu. Montymane'i geçen yıl kendi parasıyla satın aldığını söylemişti. Elizabeth, onunla İşkoçya'da beraber olduğu için, haşin görünüşlü eski bir derebeyi konağının ona yakışacağını düşünüyordu. Beri yandan, Havenhurst'den başka bir yerde oturmak, genç kadına gereksiz bir masraf gibi geliyordu. Oysa burada çok rahat edebilirlerdi. Ancak, onun evinde oturmayı Ian'ı gururuna yediremeyeceğini de biliyor ve anlayışla karşılıyordu.

Lucinda'yı, geceyi geçirdikleri handa bırakmıştı. Yola çıktıktan

İki saat kadar sonra, Aaron, büyük bir demir kapının önünde arabayı durdurdu. Elizabeth pencereden bakıp da görkemli girişi görünce, Aaron'un yolu şaşırıldığını ya da adres sormak için durduğunu düşündü. Elizabeth, demir kapıların yanındaki küçük güzel binadan çıkıp arabaya yaklaşan kapıcıya Aaron'un ne söyleyeceğini duymak için bekliyordu. Aaron kapıcıya, "Havenhurst Kontesi," diyerek, Elizabeth'in geldiğini bildirdi. Elizabeth, büyük bir şaşkınlık içindeydi. Arabanın açık penceresinden kapıcının başını sallayıp kapıların yanına gittiğini gördü. Dev demir kapılar, yağlı menteşeleri hiç ses çıkarmadan açıldılar ve Elizabeth'in arabası içeri girince, tekrar kapandılar. Genç kız

eldivenlerini elinde evirip çeviriyor, araba, bakımlı bahçenin içinde bitmek bilmeden kıvrıla kıvrıla uzayıp giden yolda ağır ağır ilerliyordu. Arabanın penceresinden, Elizabeth'in hayatı boyunca gördüğü bütün yapıları gölgeleyen görkemli bir malikâne görünüyordu. Arazinin üç yanı, sık ağaçlarla kaplı tepelerle çevriliydi. Arabanın üstünden geçmekte olduğu taş köprüünün altında şıkır şıkır akan bir dere vardı. Derenin kenarında dolaşan atların neşeli kişnemeleri duyuluyordu.

Şimdi ev tam karşısındaydı. Elizabeth bu olağanüstü güzellik karşısında ne diyeceğini şaşırılmıştı. Üç katlı muhteşem binanın iki tarafında, öne doğru açı yapan iki kanadı vardı. Güneş ışıkları evin ön tarafındaki geniş pencerelerin camlarında rengârenk pırıltılar oluşturuyordu. Araba yolunun bittiği noktada ön kapının alçak basamaklı geniş taş merdivenleri başlıyordu. Eve doğru ağır ağır yükselen merdivenlerin iki yanında, her dört basamakta bir büyük taş çiçeklikler içinde, biraz önce sulandığı belli olan yemyeşil bodur bitkiler vardı. Yemyeşil çimlerle kaplı ön bahçenin bittiği yerde, yüzeyi ayna gibi parlayan küçük bir gölde, kuğular süzülerek dolaşıyorlardı. Gölün yanındaki, Eski Yunan tarzında inşa edilmiş sütunlu kameriye o kadar büyüktü ki, Elizabeth'in kendi evinin dörtte biri rahatlıkla sığabilirdi içine. Arazinin büyüklüğü, içindeki her şeyin düşünülerek uygun noktalara konmuş olması, Montymayne'î, bir bütün olarak nefes kesici güzellikte bir malikâne haline getiriyordu.

Araba nihayet merdivenlerin önünde durdu. Şarap rengi üniformaları simli şeritlerle süslü dört uşak gelip arabanın kapılarını açarak, Elizabeth'in aşağı inmesine yardımcı oldular. Genç kız rüyada gibiydi. İki yanında, şeref kıtası muhafızları gibi yürüyen ikişer uşakla merdivenleri çıktı. Bir uşak ön kapıyı açarak onun önünde eğildi. Elizabeth mermer döşeli muhteşem sahanlığa girince büyülenmiş gibi çevresine bakındı ve üç kat yukarıdaki cam tavanı gördü. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Uşak, "Lordum, habersiz gelen birkaç konukla birlikte çalışma odasında," dedi. Elizabeth o sırada, sahanlığın iki yanından kıvrıla kıvrıla yukarı çıkmakta olan zarif merdivenlere bakıyordu. "Gelir gelmez, size yanına götürmemi emretti." Elizabeth kararsızlık içinde gülümseyerek, onu mermer bir koridor boyunca izlemeye başladı. Nihayet uşak, pirinçten süslü kolları olan bir çift büyük kapının önünde durdu; hafifçe tıklattı ve cevap beklemeden açtı. Elizabeth, öne doğru üç adım attıktan sonra neye uğradığını şaşırılmış gibi, olduğu yerde kalakaldı. Kitaplarla dolu olan koskocaman odanın zemini halıyla kaplıydı; ilerde duvarın dibindeki, baronlara layık, büyük, ahşap çalışma masasının başında, İskoçya'daki o mütevazı evde büyümüş ve kendisiyle birlikte bir ağacın yaprağına ateş etmiş olan adam oturuyordu. Gömleğinin kollarını kıvrırmış, güneşten yanmış kolları görünüyordu. Elizabeth içeri girince, odadaki diğer üç adam ayağa kalktılar. Ama genç kadın onların farkında bile değildi. İlan da her zamanki doğal zarafetiyle ayağa kalkmıştı. Elizabeth onun konuklarından özür dilediğini işitti, masanın arkasından ön tarafına geçtiğini ve uzun adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Sanki rüya görüyordu. İlan kendisine yaklaştıkça büyüyor, geniş omuzları odayı görmesini engelliyor, kehribar rengi gözleri dikkatle genç kızın yüzüne bakıyordu. Kararsızlık ve sevinç arası bir ifadeyle gülümsemekteydi. "Elizabeth!" dedi.

Genç kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İlan onun elini dudaklarına götürürken, ona, "Seni öldürebilirim!" dedi.

Kızın söylediği sözlerle ses tonu arasındaki çelişki İlan'ı güldürdü. "Biliyorum. "

"Bana söyleyebilirdin."

"Sana sürpriz yapmak istedim."

Daha doğrusu kızın onun servetinin boyutlarını bilmesini istemiyordu; dilerim, bilmiyordur, diye düşünüyordu ve işte şimdi öğrenmişti: Elizabeth, İlan'la evlenmeyi kabul ettiğinde, onun

ne kadar zengin olduğunu bilmiyordu. Yüzündeki, gözlerine inanamayan, büyülenmiş ifade gerçektir.

İlan bunu kendi gözleriyle görmek istemişti. Bu nedenle, uşağına, Lady Elizabeth gelir gelmez onu

kendi yanına getirmesini söylemişti. Şimdi İlan'ın elinde kanıt vardı. Bu kanıt, Elizabeth'in, kendine ve

Ian'a itiraf etmeğe yanaşmasa da, Ian'ı sevdiğini gösteriyordu. Elizabeth, evlilikten tek beklentisinin bağımsızlık olduğunu istediği kadar söyleyebilirdi. Artık lan, bunu tedirgin olmadan kabul etmeye hazır. Çünkü, Elizabeth onu seviyordu. Genç kız, Ian'ın yüz ifadesindeki değişiklikleri seyrediyordu. Şahane evi hakkındaki fikirlerini öğrenmek isteyeceğini düşünerek ona fütursuzca gülümsedi. "Biraz zor olacağına benziyor ama," dedi; "Böyle bir evde yaşamının güçlüklerine alışmaya razıyım. Kaç odası var?" lan, alaycı bir yüz ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. "Yüz seksen iki."

Kız neşeli bir sesle, "Küçük boyutlu, mütevazı bir ev," diye cevap verdi. "Sanırım, bununla yetinmek zorundayız."

lan nerede olursa olsun, birlikte çok mutlu olacaklarını düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra toplantıyı bitirdi ve konuğu olan iş adamlarını, kabalığa varan bir telaşla başından savarak, Elizabeth'i aramaya başladı.

Uşağı, "Kendileri bahçedeler. Lordum," diye açıkladı. Biraz sonra lan, balkon kapılarından dışarı çıkıp bahçeye indi. Elizabeth, eğilmiş, açmadan kurumuş olan bir gül guncasını koparıyordu. Gül ağacına, "Sadece bir dakikacık canın acıyacak," diyordu. "Ama, bunu senin iyiliğin için yapıyorum; göreceksin." Birden Ian'ı görüp utandı. Yüzü hafifçe kızararak, "Bu bir alışkanlık," diye mırıldandı. lan, önün ayakları dibindeki çiçeklere bakarak, sevecen bir gülümsemeyle, "İşe yaradığı belli," diye cevap verdi, "Nereden biliyorsun?" "Çünkü sen gelene kadar burası sıradan bir bahçeydi. Elizabeth şaşırmişti. Başını kaldırdı. "Şimdi ne?" "Cennet."

Onun tutkulu sesini duyup, gözlerindeki arzuyu görünce, genç kızın nefesi kesildi. lan ona elini uzatınca, ne yaptığının farkına bile varmadan, uzanıp bu eli tuttu ve onun kollarına atıldı. İkisi de nefeslerini tuttular. lan, uzun bir an, onun yüzünün bütün hatlarını tek tek inceledi. Bu arada ona gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Sonra başını ona doğru eğdi. Şehvetli ağzı genç kızın dudaklarını buldu ve onu vahşi bir şefkat ve ezici bir tutkuyla öpmeye başladı. Elleri, genç kızın göğüslerinin yanlarında dolaşıyor, Elizabeth, bütün direncinin, bütün iradesinin kırılıp ufalanmaya başladığını hissederek onun öpücüklerine yürekte karşılık veriyordu. Yalnız geçen çocukluk yıllarında içinde biriken bütün sevgi bu öpücüklerde saklıydı. lan diliyle onun dudaklarını aralamaya çalışırken, genç kızın ağzı kendiliğinden açılıverip, eli erkeğin ensesine doğru uzanınca, genç adam bunu anladı. Elizabeth, bencillikten uzak bir şevkle bütün sevgisini ona sunuyordu. lan, bu sevginin Elizabeth-ten kendisine aktığını, damarlarında dolaşıp genç kıza duyduğu sevgiyle karıştığını ve bunun verdiği mutluluğun ayaklarını yerden kestiğini hissetti.

Ona işkence gibi gelen bir çaba göstererek başını kaldırdı. Tek eliyle hâlâ genç kızın ipek saçlarını okşuyor, diğer eliyle onun bedenini, sertleşmiş erkekliğine bastırıyordu. Elizabeth, onun erkeklik organını hissetmekten ne korkmuş ne de alınmıştı. Erkeğin kollarının arasında hareketsiz duruyordu. lan, çenesini onun yanağına sürterek, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sen de beni seviyorsun. Seni kollarıma aldığım zaman bunu hissediyorum." Genç kızın kollarının arasında gerildiğini ve ürpererek içini çektiğini hissetti, ama ya konuşmıyor, ya da konuşmak istemiyordu. Ama itiraz etmemişti. Bu yüzden lan onun sırtını okşayarak, konuşmaya devam etti. "Beni sevdiğini hissediyorum, Elizabeth, ama bunu kısa bir süre içinde itiraf etmezsen beni çıldırtacaksın. Çalışmıyorum. Düşünemiyorum. Karar veriyor, sonra fikrimi değiştiriyorum." Sonra, onu eğlendireceğini bildiği bir konuyu açtı. "Böyle aşırı stres altında olunca çok para harcıyorum. Sadece senin giysilerinle Promenade Caddesi'ndeki evi satın almakla yetinmedim..."

lan, bunları söylerken işaret parmağını onun çenesinin altına koyup başını kendine doğru kaldırdı. Yemyeşil gözlerine hayranlıkla baktı, onlardaki sevgi dolu tutkuyu gördü. "Eğer beni sevdiğini hemen itiraf etmezsen, bütün paramızı harcaacağım; evsiz barksız kalacağız." Genç kızın aklı karışmıştı. İnce kaşları çatıldı. lan gülümseyerek, onun elini avucuna aldı. Elizabeth için satın aldığı zümrüt nişan yüzüğü elindeydi ama genç kız bunu fark etmemişti. Muhteşem zümrüt yüzüğü onun parmağına takarken, "Stres altında olduğum zaman," diye tekrarladı; "Gördüğüm her şeyi satın alırım. Kendimi tutmasam bu yüzüğün her renginden alacaktım."

Elizabeth'in gözleri, Ian'ın gülümseyen dudaklarından parmağındaki muhteşem mücevhere kaydı. Yüzüğe bakarken Ian'ın kolları arasında doğrulmuştu. "Ama..." dedi. "Harika bir yüzük; gerçekten çok beğendim. Ama bunu yapmana izin veremem. Asla izin veremem, lan." Adını söylediğinde, lan ürperdi. "Bunu yapamazsın. Zaten o kadar cömert davrandın ki. " İri taşa adeta saygıyla dokundu; sonra, başını salladı. "Benim mücevhere ihtiyacım yok. Gerçekten yok. Bu yüzüğü neden satın aldığını

biliyorum. Sana, birinin bana avucum büyüklüğünde mücevherler almak istediğini söylemişim. Aptalca bir konuşmaydı. Bu yüzden bana hemen hemen o büyüklükte bir zümrüt yüzük aldın. " lan küçük bir kahkaha attı. "O kadar da değil."

"Bu taşın parasıyla Havenhurst'un sulama tesisatı yapılır ve personelin maaşları yıllarca, yıllarca ödenip, iaaşe masrafları da karşılanır. "

Öteki eliyle yüzüğü parmağından çıkarmak istedi. lan, iki koluyla onun beline sarılarak, "Yapma!" dedi. Gülmekten konuşamıyordu. Onun itirazlarına karşı söyleyecek bir şeyler arıyordu. "Ben..." dedi; "Ben bunu geri veremem. O bir takımın parçası." "Yani ne demek istiyorsun? Dahası da mı var?" "Korkarım ki evet. Onlarla bu akşam sana sürpriz yapmak istemişim ama söylemeye mecbur oldum. Bilezik, kolye ve küpesi de var."

Elizabeth yüzüğüne bakmamak için kendini güç tutuyordu. "Anlıyorum," dedi. "Eh, o zaman birkaç parçayı birden satın aldınsa, sanırım yüzük daha ucuza gelmiştir," diye mırıldandı. lan omuzları sarsılarak, kahkahalarla gülmeye başlayınca, Elizabeth ciddileşti. "Sakın bana, tek tek hepsinin satış fiyatını ödediğini söyleme," dedi. lan gülmeye devam ediyordu.. Alnını onun başına dayadı. Elizabeth ona sokuldu Bunu ilk defa kendiliğinden yapıyordu. "İyi ki seninle evlenmeyi kabul etmişim," dedi.

lan, kahkahalar arasında, "Eğer kabul etmeseydin," diye cevap verdi; "Kim bilir neler satın alacaktım." "Ya da bu mücevherlere kim bilir daha ne kadar çok para verecektin!" Biraz düşündükten sonra, "Gerçekten böyle mi yapıyorsun?" diye sordu.

lan'ın gülmekten gözleri yaşarmıştı. "Ne yapıyor muyum?"

"Bir şeye canın sıkılınca, düşünmeden para harcamaya mı başlıyorsun?"

lan gülmekten boğulacak gibiydi. Yalan söyledi. "Evet."

"Bu huyundan vazgeçmelisin. "

"Denerim."

"Sana yardımcı olmaya çalışacağım."

"Lütfen yardımcı ol."

"Kendini benim ellerime teslim edebilirsin."

"Bunu iple çekiyorum."

lan hayatında ilk defa kahkahalarla gülerken bir kadını öpüyordu.

Öğleden sonra büyük bir hızla geçti. Saatler dakikalar gibi çabucak akıp gidiyor, lan durdurmak istercesine sık sık duvardaki saate bakıyordu. Ama belli bir saatte Elizabeth'in gitmesi gerekiyordu. Kaçınılmaz an gelince, lan onu arabaya kadar geçirdi. "Yarın akşam Londra'daki baloda görüşeceğiz," dedi. "Merak etme, baloda en küçük bir sorun çıkmayacak." Genç kız, ona büyük bir güven duyuyordu. "Bundan eminim," dedi.

27. Bölüm

Beş gece önce, Wellingtonların balosuna giderken korku içindeydi. İnsanların yüzüne bakmaktan utanıyordu. Bugün ise, uşak adını okurken ne korku ne de endişe duymuş, düşesin yanında büyük bir zarafetle yürüyerek, güvenli adımlarla merdivenleri inmeye başlamıştı, Arkalarından Jordan ile Alexandra geliyordu. İnsanlar başlarını çevirip ona bakıyorlardı. Ama bu gece, baloda bulunan altı yüz kişinin yüzlerindeki ifade Elizabeth'i hiç ilgilendirmiyordu. Altın simle işlenmiş, zümrüt yeşil ipek bir tuvalet giymiş, boynuna Ian'ın hediye ettiği zümrüt gerdanlığı takmış, saçlarını bukleler halinde tepesine toplamıştı. Kendisini rahat ve keyifli hissediyordu.

Merdivenlerin yansına geldiğinde, balo salonundaki kalabalığa göz gezdirdi. Kendisi için önemli olan konuğu arıyordu. Ian, iki yıl önce Elizabeth'in Charise'in balo salonuna girdiğinde durduğu yerdeydi - merdivenlerin dibinden fazla uzakta değildi; kendisiyle konuşmakta olan birkaç kişiyi dinliyordu. Elizabeth'in beklediği gibi, kendisi onu gördüğü anda, genç adam, başını kaldırıp ona baktı. Sanki o da Elizabeth'i bekliyordu. Genç kızı hayran bakışlarla tepeden tırnağa süzdükten sonra bakışları yüzüne kaydı. Sonra, bir anıyı paylaştılar; Ian bardağını hafifçe kaldırarak, tıpkı o günkü gibi Elizabeth'i selamladı.

Bu tanıdık anılar genç kızın içini sızlattı. Bu sahneyi iki yıl önce de oynamışlardı ama sonu yanlış bitmişti. Elizabeth bu gecenin gerektiği gibi bitmesinde kararlıydı. Burada oluşunun başka hiçbir nedeni yoktu. Ian'ın dün kendisine söyledikleri, kısık sesi, kendisine sarılışı, kalbinde çalan tatlı bir

müzik gibiydi. Cüretkar ve tutkuluydu o hep böyleydi. Elizabeth ise mantıklı, düzenli ve korkak olmaktan bıkmıştı.

Ian da geçen defa Elizabeth'in balo salonuna girişini hatırlamıştı. Ama genç kıza dikkatle bakınca, onun güzelliği karşısında her şeyi unuttu. Mantiğı uçup gitti. Şu anda merdivenlerden inip, birkaç metre ötesinden geçen Elizabeth Cameron, iki yıl önceki maviler giymiş güzel kız değildi.

Zümrüt rengi bir ipekli kumaşa bürünmüş olan bu nefes kesici güzel, gerçek olamayacak kadar zarıftı. Ona dokunmuş olamazdı. Öylesine mağrur ve soğuktu ki buna asla izin vermiş olamazdı. Derin bir nefes aldı ve onu gördüğü andan beri nefes almamış olduğunu fark etti. Yanındaki dört erkek de büyülenmiş gibydiler. Kont Dillard dönüp ona bakarken, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Bu kadın gerçek olamaz."

O sırada yanlarına gelen, Roddy Carstairs, "Ben de, onu ilk gördüğümde aynı şeyi düşünmüştüm," dedi.

Dillard, "Dedikodular umurumda değil," diye söylendi. O kadar etkilenmişti ki bu dedikodulara konu olan adamın aralarında olduğunu unutmuştu. "Onunla tanışmak istiyorum."

Bardağını, yanında duran uşağın yerine Roddy'e verdi ve Jordan Townsende'tan kendisini Elizabeth'le tanıştırtmasını rica etmeye gitti, Ian onun arkasından bakarken duygularını belli etmemekte ve biraz önce yanına gelmiş olan Roddy Carstairs'i dinlemekte zorlanıyordu, Ian'ın onun adını hatırlaması birkaç dakika sürdü. Nihayet, kendini toplayarak, "Nasıl sını,

Carstairs?" diyebildi.

Roddy, başıyla Elizabeth'i göstererek, "Burada bulunan erkeklerin yarısı gibi sersemlemiş durumdayım," diye cevap verdi. Ama Ian'ın gözlerindeki tedirginliği fark etmişti. "Doğrusunu isterseniz," dedi; "Bu küçük hanımı ilk gördüğümde, öylesine sersemledim ki, lekesiz kariyerimde ikinci kez, kederli bir hanımdan yana oldum. Sezgilerim beni yanıltmıyorsa, bu küçük hanımın sizinle yakınlığı var -sezgilerim beni hiç yanıltmaz." Ian, Dillard'in Elizabeth'in önünde eğilişini seyrederken içki bardağını dudaklarına götürdü. Sinirli bir sesle, "Daha açık konuş," diye cevap verdi.

"Siz de dahil, hiç kimsenin o meleksi yaratığa dokunduğuna inanmadığımı herkese söyledim."

Roddy'nin Elizabeth'den orta malı gibi söz etmesi Ian'ı öfkelenmişti. Ian, Carstairs'e layık olduğu cevabı vermektense, onu, kendisiyle tanışmak isteyen birkaç kişinin yanlarına gelmesi kurtardı. Gecenin başından beri dayanmak zorunda kaldığı iltifatlara, işveli gülümsemelere, davetkâr bakışlara, heyecanlı tokalaşmalara ve diz kırmalara bir kez daha katlanmak zorunda kaldı.

Onlar uzaklaşırken, küçük bir grubun daha Ian'a doğru ilerlemekte olduğunu gören Roddy, "Bir gece içinde, İngiltere'nin en gözde bekârı oluvermek nasıl bir duygu?" diye sordu. Ian ona cevap verdikten sonra hemen oradan uzaklaştı. Böylece ona yaklaşmakta olanların hevesleri kursaklarında kaldı.

Roddy'nin yanındaki bey Ian'ın ısmarlama dikilmiş giysilerine hayran olmuştu. Roddy'e sokularak, "Söylesene, Roddy," dedi; "Kensington, en gözde bekâr olmak konusunda ne dedi?"

Roddy içkisini yudumluyordu. Bardağını aşağı indirdi; dudaklarında pis bir gülümseme belirdi. "İngiltere'nin en gözde bekârı olmanın insanın başına bela olduğunu söyledi," diye cevap verdi. Adam şaşırmıştı. Roddy Carstairs, ona yan gözle bakarak, alaycı bir tavırla, "Hawthorne evlendi," dedi; "Kanımca Kensington da yakında evlenecek. Geriye, karısına düşes unvanı sunabilecek, bir tek Clayton Vestmoreland kalıyor. Hem Hawthorne'un, hem de Kensington'ın eşleriyle evlenmeden bu kızlarla ilişkileri nedeniyle ortalığı birbirine kattıkları düşünülürse, bize Westmoreland'in ne yapacağını heyecanla beklemek düşüyor." Ian'ın büyükbabasının yanına gitmesi çok üzün sürdü. Çünkü adım başında diz kırarak selam veren bir hanıma ya da kendisiyle birkaç kelime konuşmak isteyen bir erkeğe rastlıyordu. Bunu izleyen bir saati Elizabeth'le aynı dans pistinde ama ondan ayrı geçirdi, Ian, şimdi onun da kendisi kadar aranan bir insan olduğunu görüyordu. Gece akıp giderken, Ian, onun dans ettiği erkeklerle konuşup güldüğünü, onların iltifatlarını dinlediğini gördü, Ian baloları zaman zaman eğlenceli, ama genellikle sıkıcı bulurdu. Ancak Elizabeth'in bu dekora çok yakıştığını, burada yerini bulduğunu kabul etmek zorundaydı, Ian onun böyle bir hayata ait olduğunu fark ediyordu. Bu atmosferde Elizabeth parlıyor, ışık saçıyor ve genç bir kraliçe gibi herkesi gölgeliyordu. Bu hayatı sevdiği açıkça belliydi. Salona girdiğinden beri bir tek kara bile Ian'ın bulunduğu tarafa bakmamıştı, Ian'ın bakışları ise sürekli ona kayıyordu. Genç adam, bu durumun kendisini salonda

bulunan erkeklerin çoğuyla aynı kategoriye soktuğunu üzümlere hissetti. Onlar da, kendisi gibi ona yiyecek gibi bakıyor, düşünceli bakışlarla genç kıızı seyrediyorlardı.

Artık onu dansa kaldırma vakti gelmişti. Ian, zorunlu olarak oynadığı rol gereği, Townsended'ların çevresindeki kalabalığa yaklaştı ve önce, karısı ile Elizabeth'in arasında duran Jordan Townsended'in yanına gitti. Jordan ona anlayışla baktı ama içinden gülüyordu. Elizabeth'i hayranlarından ayırmak için, ona dönüp, "Lady Cameron," dedi; "Umarım, arkadaşımız Kensington Markisi Lord Thornton'u hatırlıyorsunuzdur." Elizabeth Ian'a gözlerinin içi gülerek baktı. .Oysa düşes ona 'terbiyeli ama ilgisiz' davranmasını tembihlemişti. Ne var ki, Elizabeth, daha önce Ian'a hiç böyle davetkar bir ifadeyle gülümsememişti. İçten bir tebessümle ona elini uzatarak, "Sizi çok iyi hatırlıyorum, Sayın Lord," dedi. Ian, Elizabeth'in kendisini büyük bir ilgiyle seyreden hayranlarına duyurmak için, yüksek sesle, "Sanırım bu vals bana ayırabilirsiniz," dedi. Birlikte, pistte dans eden çiftlere doğru giderken, genç kıza, "Görünüşe bakılırsa, iyi vakit geçiriyorsun," dedi. Elizabeth, "Evet, eğleniyorum," diye cevap verdi ama onun yüzüne baktığında gözlerindeki burukluğu gördü. Artık kendi duygularını yeni bir bağlamda anlayabildiği için, Ian'ı da daha iyi anlıyordu. Orkestra vals çalmaya başladığında, genç kızın dudaklarında anlayışlı, yumuşak bir gülümseme vardı. Ian kolunu onun beline dolayıp, elini avucuna alana kadar da, yüz ifadesi değişmedi.

Balo salonunun tavanından aşağı sallanan kristal avizelerde yüzlerce mum yanıyordu. Ama Elizabeth uzun zaman öncesine gitmiş, bir kameriyede Ian'la dans etmekteydi. O zaman da, Ian, şimdi olduğu gibi, en küçük bir çaba göstermeden müziğin namelerine uyararak dönüyordu. O güzel vals, yanlış, çok yanlış sonuçlanan bir şeyin başlangıcı olmuştu. Şimdi onun kollan arasında dans ederken, genç kız, bu valsın başka türlü bitmesini sağlayacağını ve bunu yapabilecek güçte olduğunu düşünüyordu. Bu bilinç ona gurur ve hafif bir heyecan veriyordu. Ian'ın kendisine, geçen defa olduğu gibi tatlı sözler söylemesini bekliyordu. Oysa Ian, "Belhaven, gece boyunca seni gözleriyle yiyip bitirdi," dedi. "Bu salonda bulunan erkeklerin yarısı da aynı şeyi yaptı. İnce davranışlarıyla övünen bir ülkeyiz ama kadınlar söz konusu olduğunda bu özelliğimiz kayboluyor."

Elizabeth irkildi ve içinden güldü. Beklediği sözler bunlar değildi. Ama Ian'ın içinde bulunduğu ruh hali göz önüne alınacak olursa, genç kız, tatlı sözler söylemenin kendisine düştüğünü hissetti. Onun altın rengi gizemli gözlerinin içine bakarak, alçak sesle, " Ian," dedi; "Çok istediğin bir şey, yanı başında olduğu halde, elini uzatıp almaktan korktuğun oldu mu?" Ian, Elizabeth'in onun adını söylemesi ve böylesine ciddi bir soru sormuş olması nedeniyle, bütün akşam için kemirmiş olan kıskançlığı unutmaya çalıştı. Sesine kayıtsız bir ifade vermeye çalışarak, "Hayır," dedi. "Niçin soruyorsun? İstedik bir şey mi var?"

Genç kız önüne bakarak başını salladı. Gözlerini Ian'ın beyaz gömleğinin önündeki fırfırlara dikmişti. "Ne istiyorsun?" "Seni."

Ian'ın nefesi göğsünde donup kaldı. Genç kızın güzel saçlarına bakakalmıştı. "Ne dedin sen?" Elizabeth başını kaldırıp ona baktı. "Seni istediğimi söyledim. Sadece korkuyorum ki..." Ian'ın kalp atışları hızlanmıştı. Parmakları kızın sırtını oyuyor, onu kendisine çekmeye başlıyordu. Ne yapacağını şaşırılmış gibi çevresine bakındı. Genç kızı balkona götürmek arzusuna karşı koymaya çalışıyordu. Herkes ilgi ve merakla onları izlemekteydi. Kısık ve gergin bir sesle, "Elizabeth," dedi; "Allah aşkına, bunu bana, kalabalık bir balo salonundaki dans pistinin ortasında niçin söylüyorsun?" Kızın iç açıcı gülümsemesi belirginleşti. "Bana burası böyle bir şey söylemek için çok uygun göründü," dedi. Sonra, Ian'ın gözlerinin tutkuyla karardığını gördü.

Ian kulaklarına inanamıyordu. "Daha güvenli olduğu için mi?" diye sordu. Güvenli derken, kendi ateşli tepkisini kastetmişti.

"Hayır. Çünkü iki yıl önce her şey böyle başlamıştı. Kameriyedeydik ve vals çalışıyordu." Bunları Ian'a hatırlatmasına hiç gerek yoktu. "Sen, arkamdan gelip bana, 'Benimle dans et, Elizabeth' demiştin. Ve ben de seninle dans etmiştim." Birden sustu çünkü Ian'ın yüzünde, gözlerini iyice karartan garip bir ifade görmüştü. Genç adam sesini çıkarmayınca, hafifçe alınarak, "Hatırlıyor musun?" diye sordu. Ian onun gözlerinin içine baktı. Sesi, hem hoyrat, hem de sıcaktı. "Beni sev, Elizabeth," dedi.

Elizabeth tüm bedeninde ürpertiler dolaştığını hissetti. Ama gözünü bile kırpmadan onun yüzüne baktı. "Seviyorum," dedi.

Vals bitmişti. Ian, büyük bir gayret sarf ederek ondan ayrıldı. Karşılarına çıkan insanlara kibarca gülümseyerek, birlikte kalabalığın arasından geçtiler. Bu insanların, onların arasında geçen konuşmadan haberleri yoktu. Townsendların grubuna yaklaştıklarında, Ian genç kızın eline dokunarak onu durdurdu. "Benim de sana söylemek istediğim bir şey vardı," dedi. Görüntüyü korumaya özen gösteriyordu. Duraklamalarına mazeret olarak, uzanıp, yanından geçen uşağın elindeki tepside bir içki aldı. "Daha önce söyledim ama o zaman, art niyetle konuştuğumu düşünüp bana inanmayacaktın. "

Elizabeth, kendisine selam veren bir kadına samimiyetle gülümsedi. Ardından, içki bardağına uzanarak, genç adamı dinlemeye başladı, Ian, sakın bir tavırla, "Ağabeyine seninle evlenmek istemediğimi asla söylemedim," dedi.

Genç kızın eli bardağın üstünde bir an durakladı. Sonra, bardağı Ian'ın elinden aldı ve birlikte, mümkün olduğu kadar ağırdan alarak, arkadaşlarına doğru yürümeye başladılar. Elizabeth, oyalanmalarını mazur göstermek için içkisinden bir yudum alırken, yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Ian tedirgindi. "Bir şey daha var," diye ekledi.

"Neymiş o?"

"Bu lanet olası balodan nefret ediyorum. Su anda seninle beraber başka bir yerde olabilmek için, servetimin yarısını verirdim.

Ian, cimri nişanlısının kendisiyle aynı fikirde olduğunu görünce çok şaşırıldı. Genç kız, "Ben de," dedi. Ian, terbiye kurallarına meydan okuyarak, ona bakıp sırtıttı. "Yarısını verir miydin?" dedi. "Gerçekten mi?"

Genç kız, alışıldığı gibi, dansın sonunda öpmesi için elini ona uzatırken, çaresizlik içinde, "Şey..." diye cevap verdi; "Hiç değilse dörtte birini verirdim." Sonra, eteklerini toplayıp dizini kırarak onu selamlamaya hazırlandı.

Ian genç kızın eldivenli elini öperken, kıs kıs gülerken, "Sakın beni selamlayayım deme," dedi. "Her gittiğim yerde kadınlar beni selamlamak için yerlere seriliyorlar." Elizabeth kıkırdayınca omuzları titredi. Onun dinlemedi ve ancak krallara verilmesi uygun olan abartılı bir selamla, büyük bir zarafetle yerlere kadar eğildi. Tam dizini kırarken, Ian'ın gırtlığından gelen küçük kahkahayı duydu.

Genç adam, biraz önceki düşüncelerinin tam tersine baloyu çok eğlenceli bulmaya başlamıştı. İlerde Elizabeth'e uygun bir eş olduğunun herkes tarafından kabul edilmesini garantilemek için, büyük bir vakarla, sosyetenin yaşlı ve nüfuzlu hanımlarına dans etti. Bu bitip tükenmek bilmeyen gece boyunca, Ian soğukkanlılığını sadece birkaç kez kaybetti. Bunlardan biri, kim olduğunu bilmeyen birinin ona, bir sır tevdi eder gibi, Elizabeth'in amcasının, daha iki ay önce, genç kızın bütün eski taliplerine onunla evlenebileceklerini bildiren mektuplar gönderdiğini söylediği andı.

Şaşkınlığını ve Elizabeth'in amcasına duyduğu nefreti içine gömerek gülümsemiş ve o da bir sır verir gibi, "Genç hanımın amcasını tanırım," demişti; "Biraz kaçıktır. Biliyorsunuz, böyle şeylere en iyi ailelerde bile rastlanır. " İngiltere'nin çılgın kralı George'u hatırlatınca, adam kükrer gibi gülmüş, "Doğru," demişti. "Bu acı bir gerçek." Sonra,, Elizabeth'in amcasının tescilli bir deli olduğu haberini yaymak için uzaklaşmıştı.

Ian'ın Sir Francis Belhaven'in hakkından gelmesi ise daha kolay ve daha etkili olmuştu. Büyükbabası, Sir Francis'in, sağda solda, Elizabeth'in, onun evine gelip birkaç gün kaldığını söyleyerek övündüğünü duymuştu. Ian, itici şövalyeyi yarım saat aradıktan sonra buldu.

İri yarı adam şaşırarak tanıdıklarını bırakıp, ona dönmüştü. Ian'ın alçak sesle söylediklerini iştikte zorlanıyordu. Ian tehlike sinyalleri veren çok sakın bir sesle, "Sizi iğrenç buluyorum," demişti.

"Ceketiniz, gömleğiniz, boyun bağınızın düğümü hoşuma gitmiyor. Zaten sizden hoşlanmıyorum. Size yeteri kadar hakaret ettim mi, devam etmemi ister misiniz?"

Belhaven'in ağzı açık kalmış, yüzü ölü gibi sararmıştı. "Beni sizi düelloya davet etmeye mi zorlamak istiyorsunuz?"

"Normalde, insan iğrenç bir kurbağaya ateş etmeye tenezzül etmez. Ama, bu kurbağa çenesini tutmayı bilmediği için bir ayrıcalık yapabilirim."

Sir Francis, "Sizinle düello yapmak mı?" diye soludu. "Sizin ne kadar iyi bir nişancı olduğunuzu herkes bilir. Bu cinayet olur."

Ian ona doğru eğildi. Dişlerini sıkarak, "Seni gidi küçük afyonkeş!" dedi. "Şimdi gidip herkese Elizabeth Cameron'un evine yaptığı ziyaretin senin tarafından uydurulmuş bir şaka olduğunu söylemezsen, gerçekten cinayet olacak."

Ian, afyonkeş kelimesini kullanınca, Belhaven'in elindeki bardak yere düşüp kırıldı. "Evet, şaka yaptığının ben de şimdi farkına vardım."

Ian onu boğmamak için kendini güc tutarak, "Güzel," dedi. "Şimdi bunu balodaki herkese söylemeye başla."

Belhaven, kendisine söyleneni yapmak üzere uzaklaşırken, Ian'ın omzunun dibinde bir ses duydu. "Sen böyle yapınca, aklıma, Belhaven'in doğru söylüyor olabileceği geldi." Ian'ın Belhaven'e duyduğu kızgınlık henüz geçmemişti. O hırsıyla dönüp, John Marchman'ı görünce şaşırıldı. Marchman, "Leydi Cameron benim evime de geldi," dedi. "Lütfen bana Belhaven'mişim gibi bakma. Doğru söylüyorum. Ancak bu masum bir ziyaretti. Berta Halası her an yanındaydı."

Ian, gülsün mü ağlasın mı şaşırmıştı. "Kim?" diye sordu.

"Berta halası. Fazla konuşmayan, kısa boylu tıknaz bir kadın."

Ian onu, karanlık bakışlarla uyardı. "Sen de onun gibi az konuşmaya dikkat et."

John Marchman, Ian'ın İskoçya'daki eşsiz deresinde balık tutma şerefine ulaşmış biriydi.

Arkadaşına sitem eder gibi baktı. "Beni aşağılamaya hakkın yok," dedi. "Elizabeth'i, Belhaven'in pençesinden kurtarmak için onunla evlenmeye hazırdım. Sen ise onu vuracaktın. Bana öyle geliyor ki, ben daha büyük bir fedakârlık ..."

Ian, "Ne yapmaya hazırdın?" diye sordu. Bir tiyatroya, oyunun ikinci perdesi oynanırken girip de konunun ucunu kaçırmış, oyuncuların kimliklerini anlayamamış gibiydi.

"Ama amcası beni reddetti. Daha iyi bir teklif almış." Ian, "Hayatın daha huzurlu olacak, inan bana," dedi. Sonra, içki ikram eden uşaklardan birini bulmaya gitti.

Üçüncü olay Ian'ı eğlendirdi; çünkü Elizabeth'le beraberdi. İkinci ve son danslarını henüz bitirmiştiler geleneğe göre, bir genç kız, aynı erkekle, bir gece içinde, ancak iki kez dans edebilirdi. Kont Mondevale, kolunda Valerie ve çevresinde diğer kızlarla onlara yaklaşmıştı. İkisine de böylesine acı çektirmiş olan kızı görmek, Ian'ı kara sevdalı bir aşık gibi Elizabeth'i seyreden Mondevale'in görüntüsü kadar öfkeliyordu.

Elizabeth Valerie'yi görünce, Ian onun parmaklarının kasıldığını hissetti. "Mondevale," dedi;

"Cesaretinizi toplayıp Bayan Jamison'a evlenme teklif edecek olursanız size kusursuz bir eş olacaktır.

Ama bunu yapacak olursanız sözümü dinleyip ona bir öğretmen tutun. Yazısı çok kötü. İmla kurallarını da bilmiyor." Sonra sık sık nefes almaya başlamış olan kadına kötü kötü bakarak, "Sera kelimesinin ilk sesli harfi 'e'dir," dedi. "Size 'entrika' kelimesinin nasıl yazıldığını da söyleyeyim mi?"

Onların yanından uzaklaşırken, Elizabeth yumuşak bir sesle, "Ian, inan ki o olay benim için artık önemli değil," dedi. Birbirlerine gülümsediler ve birden Ian, bütün dünyayla uyum içinde olduğunu hissetti.

Böyle hissetmeye devam ettiği için, Ian geri kalan üç haftanın geçmesini beklerken fazla zorlanmadı.

Bu süre nişanın ilanından önce toplum içinde birlikte görünmek amacıyla katıldıkları sosyal etkinlikler, nişan ve evlilik hazırlıklarıyla geçti. Ancak Ian artık günleri sayıyor, Elizabeth'in tam anlamıyla ona ait olacağı ve şehvetle kıvranan bedeninin onunkiyile birleşeceği anı iple çekiyordu.

Ian güler yüzle çay saatlerinde yapılan toplantılara katıldı. O sırada kafasından kâtibine iş mektupları yazdırıyordu. Operayı sabırla seyrederken hayalinde Elizabeth'i ağır ağır soyuyordu. On bir brunch'a katıldı ve bu arada kafasında, deniz filosundaki gemiler için yeni bir direk dizaynı yarattı. Elizabeth'e on sekiz baloda eşlik etti ve içinden onun çevresinde toplanıp genç kıza yiyecek gibi bakarak, onu iltifatlara boğan züppeleri parçalamak geçtiği halde, kibarlığını korudu bunu yapmadı.

Ian'ın hayatında, hiçbir zaman birimi, bu üç hafta kadar yavaş geçmemişti. Elizabeth'in

hayatında, hiçbir zaman birimi, bu üç hafta kadar hızlı geçmemişti. 28. Bölüm

Elizabeth, Promenade Caddesi'ndeki evin yatak odasında, boy aynasının önünde duruyordu. Hem mutlu, hem de sinirliydi. Alexandra, yatağın üstünde oturmuş, gülümseyerek, ona ve arkasında duran dört hizmetçiye bakıyordu. Bu kadınları, Elizabeth'in giyinmesine ve eşyalarını toplamasında yardım etmeleri için, Ian göndermişti. Beşinci hizmetçi kapıdan bakarak, "Özür dilerim Hanımefendi," dedi;

"Bentner, Bay Wordsworth'un geldiğini size bildirmemi istedi. Bugün düğününüz olduğunu kendisine anlattığımız halde, sizi görmekte ısrar ediyor."

Elizabeth. çevresine bakınarak, erkek bir misafiri kabul ederken giyebileceği bir sabahlık ararken, "Hemen geliyorum," diye cevap verdi.

Alex, arkadaşının kendi düğününe hazırlanırken rahatsız edilmesine kızmıştı. Hafifçe kaşlarını çatarak, "Bay Wordsworth de kim?" diye sordu.

"Robert'in ortadan kayboluşunun nedenini ve nerede olduğunu araştırmakla görevlendirdiğim adam. "

Elizabeth, küçük salona girdiğinde, Wordsworth, elinde şapkası, sabırsızlık içinde halıyı arşınlamaktaydı. "Sizi düğün gününüzde rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Ama, özellikle bu nedenle acele ettim. Sanırım kapıyı kapatsak iyi olur." Elizabeth uzanıp kapıyı kapatan eli titremeye başlamıştı. Adam, endişeli bir sesle, "Lady Camern," dedi; "Ağabeyinizin ortadan kaybolmasıyla, gelecekteki eşiniz arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorum. Böyle düşünmek için sağlam nedenlerim var." Elizabeth, kanepenin üstüne çöktü. Sesi titreyerek, "Bu... Olacak şey değil," diye söze başladı. "Niçin böyle söylüyorsunuz?"

O ana kadar pencereden dışarıyı seyretmekte olan Wordsworth, dönüp Elizabeth'in yüzüne baktı. "Robert ortadan kaybolmadan sadece bir hafta önce, Ian Thornton'la ağabeyinizin düello yaptığından haberiniz var mı?"

Elizabeth, derin bir nefes alarak, "Ha, şu mesele!" dedi. "Evet, biliyorum. Ama önemli bir şey olmamıştı."

"Tam aksi. Thornton... Şey... Kensington koluna bir kurşun yemişti." "Evet, biliyorum. "

"Ağabeyinizin, ateş komutu verilmeden önce ateş ettiğini de biliyor muydunuz?" "Evet."

"Şimdilik, Robert'in bu davranışının Kensington üzerindeki etkisini, düşünün. Ağabeyinizin dürüst olmayan davranışı nedeniyle yaralanmıştı. Bu bile intikam almak istemesi için yeterli bir neden olabilir."

Elizabeth, hafifçe gülümseyerek, "Bay Wordsworth," dedi; "Eğer Ian -yani Lord Kensington acı bir intikam almak istemiş olsaydı, bunu düello sırasında yapardı. Kendisi olağanüstü bir nişancıdır. Ancak, intikama gerek görmedi." Ian'ı sadakatle savunmak isterken kendini kaybetmişti. "Çünkü o kişisel anlaşmazlıklar yüzünden düelloların ölümle sonuçlanmasını onaylamıyor."

Wordsworth, genç kızın sözlerini gülünç bulduğunu saklamaya gerek duymadı. Alaycı bir ifadeyle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Elizabeth, "Gerçekten," diye ısrar etti. Sonra, Ian'ın, kendisini düelloya davet eden Lord Everly'nin teklifini reddedişini hatırlayarak, "Lord Thomson bunu bana kendisi söyledi ve ona inanmak için sebeplerim var," diye ekledi.

Wordsworth, "Benim de, evleneceğiniz İskoçyalının; -Bütün İngilizler gibi, o da İskoçyalıları aşağılıyor, bu, konuşmasından belli oluyordu bir düelloda rakibini en küçük bir vicdan azabı duymadan öldürebileceğine inanmak için sebeplerim var." "Ben..."

"Bildiğim kadarıyla, en az beş kişiyi öldürmüş. Bu kesin."

Elizabeth yutkundu. "Haklı... haklı bir nedeni olduğundan ve Ian'ın düellonun şartlarına uyduğundan eminim."

"Eğer buna inanmak istiyorsanız... ancak, dahası da var."

Elizabeth, avuçlarının nemiyle hissetti. Kalkıp gitmek istiyordu ama felce uğramış gibiydi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"İzin verirseniz, bildiklerimizi hatırlayalım: Ağabeyinizin ateş komutunu beklemeden tetiği çekmesi Thornton'u haklı olarak, çok kızdırmıştı." "Bunu biliyorum. En azından, bir itirazım yok. Mantıklı bir düşünce." "Peki, sevgili Hanımefendi, ağabeyinizin düelloda Thornton'u öldürmeye teşebbüs edip başarılı olamadıktan sonra, bunu bu kez, Marblemarle Caddesi'nde tekrar denediğini biliyor musunuz?"

Elizabeth, yavaşça ayağa kaldı. "Yanıyorsunuz," dedi. "Böyle bir şeyi nasıl öğrenebilirsiniz? Robert, birden niçin..." Sustu. Düellodan üç gün sonra. Kont Mondevale, Elizabeth'le evlenmekten vazgeçtiğini bildirmiş, Robert ve kendisi için bütün kurtuluş umutları suya düşmüş ve Robert ortadan kaybolmuştu.

"Biliyorum, çünkü, bana verdiğiniz bilgilere dayanarak, ağabeyinizin, ortadan kaybolmadan önceki hafta boyunca yaptığı her hareketi belirlemeye çalıştım. Sırların çözülmesinde bizi ileri götürecek olan yöntem, zaman içinde geri giderek geçmişe bakmaktır. Düellodan üç gün sonra, ağabeyiniz öğleden sonrayı Knightbridge Kulübü'nde geçirmiş. Orada sarhoş olmuş ve Thornton'u öldürmek istediğinden söz etmeye başlamış. Bir arkadaşının arabasını ödünç alıp avını aramaya çıkmış. Ayın o gün Londra'da olduğunu ve ikindi sonunda Derleshire'a doğru yola çıktığını tespit etmeyi başardım. Bu da onun Marblemarle Caddes'inden geçtiğini gösteriyor. Yolda at değiştirmek isteyeceğini düşünerek, Thornton ya da ağabeyinizin tanımına uyan birinin oralardan geçip geçmediğini öğrenmek için bütün hanları araştırdık. Blackboar'da şansımız iyi gitti. Atlara bakan çocuk Thornton'u hatırladı; çünkü ona yarım lira vermişti. Bu çocuğun çok iyi hatırladığı bir şey daha vardı: Thornton'un arabasındaki pencerenin yanındaki kurşun deliği ve Thornton'ın arabacısıyla konuştukları. Arabacı çok korkmuş olacak ki, deliğin nasıl açıldığını anlatmıştı. Onun söylediğine göre, birkaç mil geride, tarifi Robert'e uyan bir adam ki Thornton, onun Robert Cameron olduğunu söylemişti bir arabanın penceresinden ateş edip Thornton'u vurmayı denemişti.

"İki gün sonra, ağabeyiniz, Knightbridge'deki arkadaşlarına bu yaptığından bahsetmiş, Thornton'un, onun ve sizin hayatınızı mahvettiğini ve bunun o adamın yanına kalmasındansa ölmeyi tercih edeceğini söylemiş. Thornton'un seyislerinden birinin söylediğine göre, ağabeyiniz o gece, Londra'ya dönerken, karanlığın içinden yoluna çıkıp tekrar tekrar Thornton'u vurmayı denemiş ve bu kez Thornton omzundan yaralanmış. Buna rağmen Robert'i yumruklarıyla etkisiz hale getirmiş ama ağabeyiniz atına atlayıp kaçmış. Thornton onu arabasıyla ormanın içinde izleyemediğine göre iyi bir binici olmalı. Ancak, ertesi gün, kulübünden çıkar çıkmaz ortadan kaybolmuş. Her şeyini, giysilerini, kişisel eşyalarını evde bıraktığını, yanına hiçbir şeyini almadığını söylediniz." Sonra, birden, "Bütün bunlar, sizce ne anlama geliyor, Lady Cameron?" diye sordu.

Elizabeth, tekrar yutkundu. Bildiklerinden fazlasını düşünmek istemiyordu. "Bence bunlar Robert'in benim intikamımı almayı bir saplantı haline getirdiği ve ... ve kullandığı yöntemlerin bağışlanır cinsten olmadığı anlamına geliyor." "Thornton size bunlardan hiç bahsetti mi?"

Elizabeth, başını sallayarak, Ian'ı savunmak ister gibi, "Robert nazik bir konu olduğundan, bunu aramızda konuşmuyoruz," diye cevap verdi."

Wordsworth öfkelenmişti. "Bana yardımcı olmuyorsunuz," diye patladı. "Söylediklerimin doğal sonuçlarını kabul etmek istemiyorsunuz. Bana kalırsa, Thornton, tekrar kendisini öldürmeye teşebbüs etmemesi için, birilerine ağabeyinizi kaçırttı."

Küçük bir çekiç, zonklamalara neden olarak, Elizabeth'in beynini dövmeye başlamıştı. "Ona sorarım," diye inledi.

Wordsworth, onu sarsmamak için kendini güç tutuyordu. "Sakın böyle bir şey yapmayın," dedi.

"Gerçeği öğrenmek istiyorsak, Thornton bunu bilmemeli. Onu uyandırmamalıyız. Yoksa, bütün çabalar boşa gider. Sizden, bildiklerinizi ona söylemenizi isteyebilirim. O zaman kendisini izleyebiliriz hemen nereye gidiyor, ne yapıyor... Ama bu son çaremiz." Genç kızın haline acıyarak, "Yeni dedikodularla karşı karşıya kalmanıza neden olabileceğimi düşünerek üzülüyorum," diye devam etti.

"Ama o katil İskoçyalıyla evlenmeden bunları bilmenizin iyi olacağını düşündüm."

İskoçyalı kelimesini, yine, tıslar gibi söylemişti.

Bütün bu karmaşa ve dehşet verici varsayımlar arasında bu kelime Elizabeth'i öfkelenlendirdi. "İskoçyalı kelimesini bir hakaret gibi kullanmaktan vazgeçin," diye bağırdı. Vahşi bir sesle, "Ayrıca Ian Thornton, yarı İngiliz'dir," diye ekledi.

Wordsworth, artan bir nefretle, "Bu da yarı barbar olduğunu gösterir," diye cevap verdi. Sonra, kendisine öfke saçan bakışlarla bakan solgun yüzlü güzel kıza acıyıp sesini yumuşattı. "Onların nasıl insanlar olduğunu ve neler yapabileceklerini bilemezsiniz," dedi. "Kız kardeşim bir İskoçyalıyla evlendi. O adamın, kızın hayatını nasıl bir cehenneme çevirdiğini anlatamam."

"Ian Thornton, sizin kız kardeşinizin kocası değil." Wordsworth, "Hayır, değil," diye terslendi.

"O ilk servetini kumarda kazanmış biri. Sık sık hile yapmakla itham edilir. On iki yıl önce, ilk yurtdışı yolculuğunda, kolonilerden birindeki bir limanda, kumarda bir altın madeninini işletme hakkını kazanmış. Hayatının yarısını bu madende çalışarak geçiren madenci onu mahkemeye vermek istemiş. Nişanlığının hile yaptığına yemin etmiş ve ne olmuş biliyor musunuz?"

Elizabeth, hayır der gibi başını salladı.

"Sizin yarı İskoçyalı nişanlınız, gözünü bile kırpmadan onu öldürmüş. Beni duydunuz mu? Öldürmüş. Bu olayı herkes biliyor." Elizabeth titremeye başlamıştı. Bütün vücudu sarsılıyordu. "Düello yapmışlar ve o barbar, adamı öldürmüş." Düello söcüğü Elizabeth'in

gergin sinirleri üstünde bir uyuşturucu etkisi yaptı. Düelloda birini öldürmek cinayet sayılmazdı. Tam anlamıyla değil. "Adil bir düello olmuş mu?"

Wordsworth omuz silkti. "Dedikodulara göre öyle olmuş. Ama bu sadece dedikodu."

Elizabeth ayağa fırladı. Ama gözlerindeki öfke dolu, suçlayan bakışlar onun kuşkularını saklayamıyordu. "Ian'ın lehindeki şeyleri, dedikodu deyip geçiştiriyorsunuz," dedi. "Ama onu suçlayan dedikodulara bütün kalbinizle inanıyorsunuz. Üstelik benden de aynı şeyi yapmamı bekliyorsunuz!"

Adam, çaresizlik içinde, "Lütfen Hanımefendi," dedi. "Ben sadece size bu düğünü ertelemenizi öneriyorum. Bu evliliğin hemen gerçekleşmesi sakıncalı. Bunu yapmayın. Beklemek zorundasınız." Elizabeth, korkularını mağrur öfkesinin arkasına gizleyerek, "Buna ben karar veririm," diye cevap verdi.

Wordsworth, ne yapacağını şaşırılmıştı. Dişlerini sıkıyordu. Sonunda, "Eğer bugün bu adamla evlenmek aptallığımı yaparsanız, size söylediklerimi ona sakın anlatmayın. Yine eskisi gibi, Robert Cameron'dan bahsetmemeye devam edin." Dehşet verici bir sesle, "Eğer bunu yapmazsanız," diye devam etti;

"Ağabeyiniz hâlâ yaşıyorsa bile, onun hayatını tehlikeye atmış olursunuz."

Elizabeth, kontrolünü kaybetmemek için o kadar büyük bir çaba gösteriyordu ki, yumruklarını sıkmış, tırnakları avuçlarına batmıştı. Boğazına hıçkırıklar düğümliyordu. "Neler söylüyorsunuz?" diye haykırdı. "Söyledikleriniz mantığa aykırı. Ian'la konuşmalıyım. Bu iftiraya karşı kendisini savunması ve olup bitenleri açıklaması için ona bir fırsat vermek zorundayım."

Bu kez Wordsworth, genç kızı omuzlarından kavrayarak sarstı. İyice korkmuştu. "Dinleyin," diye homurdandı; "Söylediklerimi Thornton'a anlatmaya kalkarsanız, bu ağabeyinizin öldürülmesine neden olabilir!" Sonra yaptığı saygısızlıktan utanarak ellerini genç kızın omuzlarından çekti. Ama, sesi yalvarır gibiydi. "Tahminlere inanmak istemiyorsanız, gerçekleri düşünün. Kocanız, çok kısa bir süre önce, Avrupa'nın en önemli soyluluk unvanlarından birinin varisi ilan edildi. Bu sayede, sizin gibi güzel bir kadınla, bir kontesle evleniyor. Birkaç hafta öncesine kadar size elini bile süremezdi. Kardeşinizin bulunup buraya getirilerek onun aleyhine ifade vermesi, bütün bunları kaybetmesine neden olur. Bir an için bile, bunu göze alabileceğini mi sanıyorsunuz? Eğer Thornton ağabeyinizi öldürtmediyse, eğer Robert Cameron hâlâ onun maden ocaklarından ya da gemilerinden birinde çalışıyorsa, onun sorgulanmasını engellemek için yapabileceği tek şey, aleyhindeki bu kanıtı yok etmek olacaktır. Beni dinliyor musunuz, Leydi Cameron? Söylediklerimi anlıyor musunuz?" Elizabeth başını salladı.

"O zaman size iyi günler dileyerek, ağabeyinizi aramaya devam etmek üzere işimin başına dönüyorum." Kapının önünde durdu ve odanın ortasında duran beti benzi atmış genç kıza baktı. "Kendi iyiliğiniz için söylüyorum," dedi. "Bu adamla evlenmeyin. Hiç olmazsa kesin bir sonuç alana kadar bekleyin."

Elizabeth'in sesi titriyordu. "Bu ne kadar sürer?" diye sordu. "Kim bilir? Belki bir ay, belki bir yıl. Belki de gerçeği hiçbir zaman kesin olarak öğrenemeyeceğiz." Wordsworth durdu ve derin bir nefes aldı. "Mantığı hiçe sayıp onunla evlenecek olursanız, kendinizi düşünmeseniz bile ağabeyinizi düşünün ve ağzınızı sıkı tutun. Eğer Thornton suçluysa ve sizin gerçeği öğrenip onu teşhir edeceğinizi tahmin ederse, kendinizi de tehlikeye atmış olacaksınız." Wordsworth gidince, Elizabeth kanepenin üstüne çökerek gözlerini kapattı. Gözyaşlarının akmasına engel olmak istiyordu. Kalbinin derinliklerinde Ian ona gülümsüyor ve kısık sesiyle, "Sev beni Elizabeth," diyordu. Sonra, onun, amcasına büyük bir hiddetle karşı çıkışı gözlerinin önüne geldi. Robert serada onları bir arada yakaladığında, Elizabeth'in nişanlı olduğunu söylediği zaman, Ian'ın kendisine bakışını hatırladı. Bu gözlerde ölüm vardı. Ama düelloda Robert'e zarar vermemişti. Ona kızmakta haklı olmasına rağmen, soğukkanlılığını koruyup kendini kontrol etmeyi bilmişti. Elizabeth güçlükle yutkundu ve gözünün ucunda birikmiş olan yaş sildi. İçi parçalanıyordu.

Hayalinde Ian'ın yüzü canlandı. Genç adam gevşeyip gülümsediğinde, bu sert hatlı yüzde bir erkek çocuğu ifadesi beliriyordu. İskoçya'da, dayısına bakışlarını hatırladı -öfke saçan, buz gibi bakışlar... Sonra, Havenhurst'e geldiğini gün, kendisine gülümseyişi... Kulaklarında sadece onun "Sev beni, Elizabeth!" diyen boğuk ve buyurgan sesi vardı ve bütün kuşkularını silip süpürüyordu. Elizabeth, yavaşça ayağa kalktı. Rengi hâlâ ölü gibi sarıydı ama kararını vermişti. Ian suçlu değilse ve Elizabeth bu düğünü ertelerse, genç adam aptal durumuna düşmüş olacaktı. Ona düğünü erteleme nedenini bile söyleyemeyecek, Ian onu asla affetmeyecek, Elizabeth, sevdiği erkeği sonsuza dek kaybedecekti. Eğer sezgilerine uyup onunla evlenecek olursa, Robert'in başına gelenleri belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Ya da Ian'ın suçsuz olduğu anlaşılacak, veya Elizabeth bir canavarla, bir katille evli olduğunu öğrenecekti. Alexandra Elizabeth'in bembeyaz yüzünü görür görmez ayağa fırlayıp arkadaşına sarıldı. "Ne oldu, Elizabeth?" dedi. "Kötü bir haber mi aldın? Lütfen söyle. Bayılacak gibi görünüyorsun." Elizabeth ona söylemek istedi. Söylerdi de. Ancak, Alex'in düğünü ertelemesi için onu ikna etmeye çalışacağından korkuyordu. Bu kararı vermek çok güç olmuştu. Artık bu konuda hiçbir şey duymak ya ila kararından caymak istemiyordu. Ian'a inanmakta kararlıydı. Bu necimle, Alex'in ondan gittikçe daha fazla hoşlanmasını istiyordu. Güçlkle, "Önemli bir şey değil," dedi. "En azından, henüz önemli bir şey yok. Bay Wordsworth'un Robert hakkında öğrenmek istediği bazı şeyler varmış. Bu adamla konuşmak kolay değil." Elizabeth, kilisenin arka tarafında beklerken, sınırdan eli ayağı buz gibiydi. Kuşku içini parçalıyor, kendi kendine, her gelinin düğün gününde bunları hissettiğini tekrarlıyordu. Bu sırada, Alexandra ile bir hizmetçi, gelinliğin kuyruğunu düzeltmeye çalışıyorlardı. Kapının arasından kilisenin tıka basa dolu olduğunu görüyor, bu kalabalığın içinde tek bir akrabası olmadığını biliyordu. Onu kocasına teslim edecek tek bir erkek akrabası bile yoktu. Jordan Townsende'in birkaç adım atarak, kilisenin ön tarafındaki yerini aldığını gördü. Arkasından Ian geliyordu boylu boslu, yakışıklı ve güçlü. Bir anlaşma yapmışlardı ama Ian bu anlaşmaya uymayacak olursa, kimse, mahkemeler bile onu buna zorlayamazdı. Stanhope Dükü, ona kolunu uzatırken, genç kızın korkudan büyümüş gözlerine bakıp gülümseyerek, yumuşak bir sesle, "Elizabeth," dedi; "korkma, çocuğum. Tören, gözünü açıp kapayınca kadar biter." Orgun, gelinin geldiğini bildiren gür sesini beklenti dolu bir sessizlik izledi. Elizabeth, birden Dük'ün kolunda, kilisenin ön tarafına doğru yürümekte olduğunu fark etti. Kendisini seyreden binlerce insandan kaçımın, onun Ian'la dillere destan 'ilişisini' hâlâ hatırladığını ve düğünden çok kısa bir süre sonra bir bebeklerinin olacağını düşündüğünü merak ediyordu. Düşünceleri arasında, konuklardan çoğunun kendisini sevecen bakışlarla seyrettiklerini gördü. Elizabeth yanında geçerken, Dük'ün kız kardeşi gülümsedi; diğer kız kardeşi ise gözlerini siliyordu. Roddy Carstairs onu yüreklendirmek ister gibi göz kırptı. Elizabeth'in içinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Ama bu kahkahalar, korku ve karmaşa içinde boğazında düğümleniyordu. Ian da onu dikkatli izliyordu ama yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. Papaz onları beklerken sakin ve rahattı. Elindeki evlilik kitabını açık olarak tutuyordu.

29. Bölüm

Stanhope Dükü, Londra sosyetesine dahil olan bütün önemli kişilerin davet edileceği büyük ve gösterişli bir düğünün, Elizabeth ile Ian'ın geçmişteki ilişkileri hakkındaki dedikoduya son noktayı koyacağında ısrar etmişti. Sonuç olarak düğünün, bin kişilik bir davet için yeterince büyük salonları ve eşyası olmayan Havenhurst yerine Montymayne'de yapılmasına karar verilmişti. Ian'ın görevlendirdiği çiçekçiler ordusu, balo salonunu bir çiçek bahçesine çevirmiş, köşeye minyatür bir kameriye oturtmuşlardı.

Elizabeth, Wordsworth'un o sabahki ziyaretini düşünmemeye çalışıyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşırsın, adamın sözleri bir kara büyü gibi etkisini sürdürüyor, genç kızın hiçbir şey olmamış gibi davranmasını engellemese de, aklından çıkmıyordu. Onun üstesinden gelmenin kendine göre bir yolunu bulmuştu: Ne zaman korku ve karamsarlığın pençesine düşecek olsa, Ian'ı aramaya başlıyordu. Kilisedeki düğün töreninden beri geçen uzun saatler içinde, Elizabeth, kocasını görünce her şeyi unuttuğunu, bütün kuşkularının yok olduğunu, Wordsworth'un suçlamalarının gerçekte olduğu kadar saçma ve olanaksız görüldüğünü, fark etmişti. Ian yakında bir yerde değilse, o zaman yapabileceği diğer şeyi yapıyor, dudaklarına bir gülümseme oturtarak, kendisine ve herkese çok mutlu ve kaygısız

bir gelin olduğunu göstermeye çalışıyordu. Bunu ne kadar çok yaparsa, kendisini o kadar mutlu ve kaygısız hissediyordu.

Biraz önce, Ian ona bir kadeh şampanya getirmeye gitmiş ve yolunu kesen arkadaşlarıyla konuşmak zorunda kalmıştı. Elizabeth, kendini, önünden bitmek tükenmek bilmeyen bir sel gibi geçerek ona mutluluklar dileyen ya da düğün salonunun dekorasyonunun veya ikram edilen yemeklerin güzelliğini öven konuklara gülümsemeye adanmıştı. Bu sabah kilisede hissettiği soğukluğun, sinirli hayal gücünün eseri olduğunu düşünüyor, bu insanların çoğunu yanlış değerlendirdiğini anlıyordu. Gerçi, iki yıl önce onun davranışını onaylamadıkları bir gerçektir ama, nasıl onaylayabilirlerdi? Oysa şimdi, çoğu geçmişini unutmaya hazır. Onların geçmişteki olayları yok saymak istediklerini düşündükçe, Elizabeth, düğün salonunun muhteşem dekorasyonuna bakarak, içinden gülüyordu. Kendisinden başka hiç kimse, köşedeki küçük kamariyesiyle, balo salonunun, Charise Dumont'un sayfiyedeki evinin bahçesine şaşılacak derecede benzediğini fark etmemişti. Elizabeth ile Ian, uzun zaman önceki o gece ilk valslerini yapmışlardı.

Salonun karşı tarafında, Duncan, Jake Wiley, Lucinda ve Stanhope Dükü ile yan yana duruyordu. Elizabeth'e bakarak kadehini kaldırdı. Elizabeth gülümseyerek başıyla onu selamladı. Jake Wiley, onların arasındaki işaretleşmeyi görmüştü. Yanındakilere dönerek, "Harika bir gelin, öyle değil mi?" dedi. Bunu bu gece ilk kez söylemiyordu. Yarım saatten beri, üç adam, bu evliliğin gerçekleşmesinde her birinin oynadığı rol nedeniyle, birbirlerini kutlayıp duruyorlardı. İçkiyi fazla kaçırdıkları, hem Duncan'ın hem de Jake'in halinden belli oluyordu.

Duncan, "Gerçekten harika," diye onayladı.

Dük, "Ian'a kusursuz bir eş olacak," dedi. Kadehini kaldırarak, "İyi bir iş başardık, beyler," diye ekledi. Sonra başıyla Duncan'ı başıyla selamladı. "Ian'ın ışığı görmesini sağladığım için şerefine içiyorum, Duncan!"

Papaz, Düke, "Şerefine, Edward," diye karşılık verdi. "Sosyetenin onları kabul etmesini sen sağladın. Buna içilir." Sonra Jake'e döndü: "Hizmetçi bulmak için köye gitmekte ısrar ettiğin ve Bayan Throckmorton-Jones ile ihtiyar Attila'yı da yanına aldığın için, senin de şerefine içiyorum, eski dostum!"

Bu sözler, herkese, yanlarında, hiç konuşmadan, ifadesiz bir yüzle, dimdik duran yaşlı kadını hatırlattı. Duncan, onun önünde büyük bir nezaketle yerlere kadar eğilerek, "Afyon ruhunu

çekip bana Ian'ın iki yıl önce yaptıklarını anlattığınız için, sizin de şerefimize içiyorum, Bayan Throckmorton-Jones," dedi. "Her şeyi sizin bu davranışınız harekete geçirdi." Sonra birden, büyük bir şaşkınlık içinde, "Ama, sevgili kadını, sizin kadehiniz yok! Bizimle birlikte nasıl kadeh kaldıracaksınız?" diye söylenerek, elinde bir tepsi şampanyayla dolaşan garsonlardan birine işaret etti. Lucinda, Duncan'a, "Kuvvetli içkiler içmem," diye açıkladı. "Şunu da söyleyeyim, sevgili dostum ki, afyon ruhu da çekmem." Bunları söyledikten sonra, kendisine hiç yakışmayan gri giysisinin eteklerini toplayarak, başka bir grubun içini karartmak üzere onların yanından uzaklaştı. Üç adam şaşkınlık içinde birbirlerine baktıktan sonra kahkahalara boğuldular. Ian, Elizabeth'e şampanya kadehini uzatırken, genç kız onun yüzüne baktı. Gülümseyerek, kahkahalarla gülmekte olan Stanhope Dükü'nü, Duncan ile Jake'i gösterdi. "Görünüşe bakılırsa çok eğleniyorlar," dedi. Ian onlara dalgın dalgın baktıktan sonra karısına döndü. "Gülümsediğin zaman insanın aklını başından alıyorsun," dedi. Elizabeth onun bakışlarının karardığını ve yüzündeki garip ifadeyi görüp şaşırılmıştı. Ian, "Artık konuklarımıza veda edip odamıza çekilsek mi?" diye sorunca, genç kadın, sesindeki değişikliği yorgunluğuna verdi.

Kendisi de çok yorgundu ve odasına çekilmeye can atıyordu ama daha önce hiçbir düğüne gitmediği için buradaki protokolün de diğer davetlerdekiyle aynı olacağını, yani, son konuk gitmeden, ev sahiplerinin salondan ayrılamayacağını düşünüyordu. Bu gece evin bütün misafir odaları doluydu. Ertesi sabah hep birlikte yenecek büyük bir düğün kahvaltısının arkasından ava gidilecekti.

Ian'a, "Benim uykum gelmedi; sadece herkese gülümsemekten biraz yoruldu," diye cevap verdi. Bu arada, onunla göz göze gelip el sallayan bir konuğa daha gülümsemişti. Sonra Ian'a dönüp, "Yorucu bir gün geçirdin. Yatmak istiyorsan, herkesin bunu anlayışla karşılayacağına eminim," dedi.

Ian, "Bundan eminim," diye cevap verdi ama Elizabeth onun gözlerinin birden parladığını görüp şaşırıldı.

"Ben burada kalıp senin yerine de misafirleri geçiririm," diye önerdi.

Ian'ın gözleri belirgin bir biçimde parlıyordu. "Benim tek başıma yatmaya gitmem biraz tuhaf olmaz mı?"

Elizabeth bunun, tuhaf olmasa bile, saygısızlık sayılabileceğini biliyordu. Ama birden aklına bir şey geldi, ve, "Her şeyi bana bırak," dedi. "Soran olursa bir mazeret uydururum." Ian, muzip bir gülümsemeyle, "Merak ettim," diye karşılık verdi. "Soran olursa, benim için ne mazeret uyduracaksın?"

"Kendini iyi hissetmediğini söylerim. Ama çok ciddi bir şey olduğunu söyleyemem çünkü dip diri kahvaltıya indiğinde ya da avda yalanımız ortaya çıkar." Durup düşündü. Sonra, kararlı bir tavırla, "Başının ağrıdığını söylerim," dedi.

Ian'ın gözleri büyüdü. Gülmeye başladı. "Benim yerime bir mazeret uydurmayı teklif ettiğiniz için teşekkür ederim, hanımefendi; çok nazıksınız," dedi. "Ama, bu gerçek dışı beyanınız, benim gelecek ayın her gününü, erkekliğim konusundaki dedikodular nedeniyle, düello yaparak geçirmeme neden olabilir."

"Niçin? Erkeklerin başı ağrımaz mı?" Ian, pis pis sırıtarak, "Evlendikleri gece ağrımaz," dedi. "Bunun nedenini anlayamadım." "Anlayamadın mı?"

"Hayır. Herkes niçin bir türlü gitmek istemiyor, bunu da anlayamadım," Sonra alçak sesle ekledi.

"Daha önce hiç düğüne gitmedim ama artık konukların da yatak odalarına doğru yola çıkmaları vaktinin geldiğini düşünüyorum."

Ian gülmemeye çalışarak, "Elizabeth," dedi; "Düğünlerde, konuklar, gelinle damat salonu terk etmeden gitmezler. Büyük halalarımıza bakarsan, koltuklarında uyuklamaya başladıklarını göreceksin."

Elizabeth, "Yaa!" dedi. "Bilmiyordum. "Niçin daha önce söylemedin?" Ian onu

dirseğinden tutarak kapıya doğru götürürken, "Çünkü,

uyuklayan konuklarımızı fidanlıkta yatırmak zorunda kalacak olsak bile, düğünümüzün her anının keyfini çıkarmanı istedim," diye cevap verdi. Elizabeth, balkonda duraklayarak, balo salonunun dörtte birini

kaplayan ipek yapraklı ağaçlara son bir kez baktı, "Fidanlık deyince aklıma geldi," dedi. "Herkes bundan sonra balolarda dekor olarak ağaç ve kameriyeler kullanmaktan söz ediyor. Sanırım, yeni bir 'hırs' başlattın."

Ian onu elinden tutup sürüklerken, "Bunu söylerken yüzünde beliren ifadeyi görmeliydin," diyerek onula eğleniyordu.

Elizabeth, ona bakıp, suç ortağı gibi güldü. "Büyük bir olasılıkla, bir düğün davetini, kenarda vals yaparak açan ilk çift biziz," dedi. "İlk dansa başladıklarında, Ian onu yapay kameriyeye sürüklemiş ve düğünü orada başlatmışlardı. "Bu seni rahatsız etti mi?" Elizabeth onunla birlikte merdivenleri çıkarken, "Rahatsız olmadığımı biliyorsun," dedi. Ian, yatak odasının önünde durdu ve Elizabeth' in içeri girmesi için kapıyı açtı. Tam genç kızı kucığına alacakken, kucaklarında yığın yığın çarşaflarla onlara doğru gelen iki uşağı görünce kendine hakim oldu.

"Bunun için çok vaktimiz olacak," diye fısıldadı. "İstedığımız kadar."

30.Bölüm

Madam LaSalle, markinin çok hoşuna gideceğini düşünerek, düğün gecesi bu krem rengi, dantelli geceliği giymesinde ısrar etmişti. Berta Elizabeth'in gür saçlarını fırçalarken yüzü kıpkırmızıydı ama genç kız bunun farkında değildi.

Geceliğin V biçimi yakasından göğüslerinin ya da dizine kadar gelen yırtmaçtan sol bacağının cömertçe görünmesi de şu anda onu rahatsız etmiyordu. Bir kere çarşafların onu örteceğini biliyordu. İkincisi de, sabahtan beri sürüp giden kargaşadan sonra, nihayet yalnız kalınca, Bay Wordsworth'un sözleri yeniden kafasını kurcalamaya başlamıştı. Elizabeth, başka şeyler düşünmeye çalışsa da başaramıyor, oturduğu yerde kıpırdanıp duruyor, dikkatini bu düğün gecesine vermeye gayret ediyordu. Berta'nın, ensesindeki uzun saçları rahatça fırçalayabilmesi için, kucığında duran ellerine bakarak başını öne eğdi. Lucinda'nın bebeklerin dünyaya gelişi hakkındaki açıklamalarını düşünüyordu. Ian, çocuk sahibi olmaya çok hevesliydi. Bu akşam hemen işe başlaması çok olasıydı. Bu durumda, Lucinda'nın söylediklerine göre, aynı yatağı paylaşacaklardı.:img-haha: Lucinda'nın anlattıklarını düşünürken kaşları çatılmıştı;:img-haha: Elizabeth, onun söylediklerini pek mantıklı

bulmuyordu. Yeryüzündeki diğer canlıların nasıl üredikleri konusuna yabancı değildi; beri yandan, insanların böyle iğrenç davranabilmesini mümkün görmüyordu. Ama yine de, yatakta kocayla öpüşmek nasıl yeterli olabilirdi? O zaman, sosyetenin arada sırada, şu ya da bu hanımefendinin çocuğunun kocasından olmayabileceği dedikodularıyla çalkalanması da ne demek oluyordu? Elizabeth buna benzer şeyler işitmişti. Besbelli bebek sahibi olmanın başka yolları da vardı. Ya da Lucinda'nın verdiği bilgiler yanılttı.:img-heh:

Bunu düşününce akşamları aynı yatak odasında uyuyup uyumayacaklarını merak etti. Ian ile Elizabeth'in daireleri yan yanaydı. Acaba Ian onunla aynı yatakta yatmak isteyecek miydi? İsterse onun yatağında mı, kendi yatağında mı yatacaklardı? Sanki bu sorulara bir cevap olarak, iki dairenin arasındaki kapı açıldı ve Berta yerinden fırladı. Sonra öfkeli bakışlarla Ian'a baktı. O da, Elizabeth'in yanında çalışanların çoğu gibi genç adamdan hâlâ korkuyor ve Elizabeth'in çektiği sıkıntılar yüzünden onu suçluyordu. Söylenerek dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Ian, her zamanki gibi rahat ve kararlı bir tavırla Elizabeth'e doğru yürürken genç kız, büyük bir hayranlıkla onu seyrediyordu. Üstünde hâlâ düğünde giydiği siyah pantolon vardı. Ceketini ve yeleğini çıkarmış, boyun bağına çözmüştü. Fırfırlı beyaz gömleğinin en üst düğmesi açıktı. Güneşten yanmış biçimli boynu görünüyordu. Elizabeth, onun gömlekle de, takım elbiseyle olduğu kadar yakışıklı ve şık göründüğünü düşündü. O anda, Wordsworth'un suçlamaları aklına geldi ama üstünde durmadı.

Ayağa kalktı. Bedenini cömertçe sergileyen geceliği yüzünden tedirgindi. Ona doğru bir adım attı ama yarı çıplak vücuduna bakarken, Ian'ın altın rengi gözlerinde bir kıvılcım çaktığını görünce durakladı. Her nedense şaşkın ve ürkekti. Hafifçe titriyordu. Aynaya dönüp, eliyle saçlarını düzeltti. Ian ona yaklaşıp arkasında durdu ve ellerini genç kızın omuzlarına koydu. Elizabeth, aynada, onun başını eğdiğini gördü ve sıcak dudaklarını ensesinde hissetti. Sırtında ve kollarında ürpertiler dolaştı. Genç adam, yumuşacık bir sesle, "Titriyorsun," dedi. Bu, Elizabeth'in hayatı boyunca duyduğu en yumuşak sestti.

Genç kadın, gergin bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama neden titrediğimi bilmiyorum." Ian'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yine yumuşak bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu. Elizabeth, başını salladı. Ona dönüp Robert'e ne olduğunu sormak istiyor, ama onun vereceği cevaptan, bu geceyi kuşkularıyla -temelsiz olduğunu bildiği kuşkularla- mahvetmekten, o yatakta kendisini bekleyenlerden korkuyordu.

Elizabeth, bakışlarını onun gözlerinden ayıramıyordu. Ian'ın kolunu beline doladığını gördü. Onu kendine doğru çekiyordu. Genç kız, onun sağlam göğsünü sırtında, bacaklarını kendi kalçalarında hissetti. Ian tekrar başını eğerek ağır ağır onun kulağını öpmeye başladı. Kolu, genç kızın belini gittikçe daha sıkı sarıyordu. Diğer eli Elizabeth'in kolunu okşayarak yukarı kaydı ve omzundaki saten askının altına uzanarak göğsünü avuçladı. Parmakları onun pürüzsüz teninde dolaşıyordu.

Genç kız kollarının arasında, yavaşça kendine doğru çevirdi ve tekrar öptü. Elleri onu kendine doğru çekiyordu. Elizabeth de onu öpmeye başladı. Ian onu ne zaman öpse heyecanlanıyordu. Kollarını genç adamın boynuna doladı. O zaman Ian onu kucaklayıp öpücüklere boğarak kendi geniş yatak odasına götürdü. Burada, büyük bir yatak onları bekliyordu.

Elizabeth, bu çılgın öpüşler arasında Ian'ın onu kucağından indirmekte olduğunu hissetti. Bacakları Ian'ın bacaklarının üstünden kayarak, ayaklarını yere bastı. Rüyada gibiydi. Ama, erkeğin eli, geceliğinin omzundaki askıya uzanınca irkilerek geri çekildi. Eli kendiliğinden, Ian'ın askıyı tutan parmaklarına kaymıştı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Genç adamın eli hareketsizleşti; ağırlaşmış göz kapaklarını kaldırarak, onun yüzüne baktı. Kızın sorusu onu şaşırtmıştı. Ama Elizabeth'in yeşil gözlerine bakınca onun da şaşkınlık içinde olduğunu gördü ve bunun nedenini anlar gibi oldu. Onu ürkütmemeye özen göstererek, "Sence ne yapıyorum?" diye sordu.

Genç kızın, onu böyle ağza alınmayacak kadar kötü bir şey yapmakla suçlamak istemediği belliydi. Alçak sesle, çekinerek, "Beni soyuyorsun," dedi. "Bu seni şaşırttı mı?"

Elizabeth, "Şaşırtmak mı? Elbette şaşırttı. Niçin şaşırtmasın ki?" diye sordu. Lucinda'nın anlattıklarının doğruluğundan iyice kuşkulananmaya başlamıştı.

Ian yavaşça, "Bir karı kocanın yatakta yaptıkları konusunda ne biliyorsun?" diye sordu.

Elizabeth, "Şey..." dedi; "Şeyi mi kastediyorsun -çocuk konusunu mu?" Ian'la evlenmeyi kabul ettiği gün, genç adamın kendisine söylediklerini hatırlamıştı.

Elizabeth'in konudan söz ediş biçimi Ian'ın hoşuna gitmişti. Sevecenlikle gülümsedi. "Sanırım buna şimdilik 'çocuk konusu' diyebiliriz.

"Lucinda'nın anlattıklarından başka bir şey bilmiyorum." Ian ondan daha ayrıntılı bir cevap bekliyordu. Elizabeth, isteksizce, "Lucinda bana bir kocanın karısını yatakta öptüğünü, bunun ilk kez biraz acı verdiğini ve bunun sonucunda bebeklerin doğduğunu söyledi," diye açıkladı. Ian durakladı.

Elizabeth bu konuda bilgi sahibi görünüp genç kızlara özgü utanç belirtileri göstermediğinde kuşkullanmış ama fazla üstünde durmamıştı. Sezgilerine uyup onu o zaman sorgulamadığına pişman oldu. Mümkün olduğu kadar yumuşak bir sesle, "Sen çok zeki bir insansın, sevgilim," dedi. "Bayan Throckmorton-Jones gibi kurallara uymaktan başka kaygısı olmayan evde kalmış bir kız değilsin.

Doğa kurallarının insanlar için geçerli olmadığına gerçekten inanıyor musun?"

Parmakları, parlak saten geceliğin askılarına uzandı ve onları gevşetti.

Ian genç kıza dokununca onun titrediğini hissetmişti. İçinden Lucinda Throckmorton Jones'a lanet okuyarak, genç kızı kollarının arasına aldı ve Elizabeth'in bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti. "Söz veriyorum," diye fısıldadı; "Yatakta aramızda geçenler sana iğrenç gelmeyecek."

Elizabeth için, belirsizliğin gerçeğin kendisinden daha kötü olduğunu fark etmişti. Eğilip üfleterek mumları söndürdü. Sonra genç kızın geceliğinin askılarını omuzlarından aşağı sıyırdı, Ian ona dokunduğunda Elizabeth'in ürperdiğini hissetmiş ve kızın bedeninin uyanmakta olduğunu anlamıştı. Geri çekilmesine engel olmak için onu omuzlarından sıkı sıkı tuttu. Sakin bir sesle, "Bunun senin için sürpriz olacağı aklıma gelseydi, haftalarca öncesinden sana her şeyi anlattırdım," dedi.

Tuhaf ama, Lucinda dahil herkes gerçekleri sakladığı hale, Ian'ın kendisine her şeyi daha önce anlatmadığına pişman olması Elizabeth'e çok anlamlı geldi. Ürpertiler içinde başını salladı ve Ian geceliğini çıkartırken korku ve heyecan içinde bekledi. Şimdi geceliği ayaklarının dibinde, bir ipek yığını olarak duruyordu. Elizabeth korkuya kapılmamaya çalışarak yatağa girip yorganın altına saklandı.

Ian, düğün gecesini hayalinde böyle canlandırmamıştı. Odanın öteki ucunda yanan tek mumun ışığında soyunurken, bu gecenin, hiç değilse hayalinde canlandırdığı gibi bitmesinde kararlıydı. Elizabeth, erkeğin ağırlığıyla yatağın çöktüğünü hissetti ve bir köşeye büzüldü. Mümkün olduğu kadar az yer kaplamaya çalışıyordu, Ian, dirseğine dayanarak, yatağın içinde doğruldu ve eliyle genç kızın yanağına dokundu.

O bir şey söylemeyince, Elizabeth gözlerini açtı. Tedirgindi. Çıplaktı. Yanında yatmakta olan erkeğin de kuşkusuz çıplak olduğunu biliyordu. Karmaşık duygular içindeydi. Bir yandan Wordsworth'un söyledikleri aklına geliyor, bir yandan da evliliğin ne demek olduğu konusundaki bilgisizliğinin, onu, yaptıklarına anlaşmaya uymaktan kurtaramayacağını düşünüyor, kendini, azıcık da, oyuna gelmiş gibi hissediyordu.

Ian elini onun koluna koydu ve baş parmağıyla yavaşça okşamaya başladı. Kızın kesik nefeslerini dinliyordu. Elizabeth yutkunarak, "Senin evlilik anlaşmasından beklediklerini ve bu sabah seninle evlenerek kabul etmiş olduğum şeyleri şimdi anlıyorum," dedi. "Bu konudaki bilgisizliğim yüzünden, benim dünyanın en cahil kadını olduğumu düşündüğüne eminim.

Ian, "Böyle düşünme, sevgilim," dedi. Telaşlanmıştı. Bu sesinden belliydi. Eğilip Elizabeth'i uzun uzun, ondan karşılık alana kadar öptü. Sonra, alçak sesle, "Bunun evlilik anlaşmasında, ya da bu sabah kilisede benimle evlenerek bana tanıdığın haklarla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Eğer İskoçya'da evlenseydik, eski evlilik yeminini edecektik. Evlilik törenimiz orada gerçekleşseydi, birbirimize neler söyleyecektik, biliyor musun?" Havayı yumuşatmak için, elini genç kızın yanağına koydu ve Elizabeth, mum ışığında, onun yakışıklı ve güçlü yüzüne bakınca, korkuları ve utancı kayboldu. "Hayır," diye fısıldadı.

Ian, hiç çekinmeden, sakin bir sesle, "Sana, 'bedenimle sana tapacağım' diyecektim," dedi. Bu sözleri yemin eder gibi söylemişti. Bunun derin anlamı karşısında, Elizabeth'in gözleri yaşlarla doldu. Elini, Ian'ın elini üstüne koyarak, başını çevirip onun avcunun içini öptü. Ian'ın göğsünden vahşi bir homurdanma duyuldu. Uzanıp genç kızın dudaklarını hırsla öpmeye başladı. Sonra onun dudaklarını araladı ve dilini ağır ağır kızın ağzının içine uzattı. Elizabeth kollarını geniş omuzlarına dolayınca da onu kendine çekerek kaskatı bacaklarının arasına aldı. Dilini kızın dudaklarında dolaştırıyor, sonra

ağzının içine sokup çekiyor, aynı hareketi gittikçe artan bir tutkuyla yineliyordu. Şehvet duyguları Elizabeth'in içinde dalga dalga yükselmeye başladı ve erkeğe iyice sokuldu.

Ian onu sırt üstü yatırdı. Eli, kızın göğüslerinin üstünde okşar gibi dolaşüyor, onları hafifçe avuçluyor, uçlarıyla oynuyordu. Elizabeth'in göğüs başları avcunun içinde sertleşmeye başlamıştı. Ian başını kaldırıncaya, Elizabeth onun ağzının dudaklarından uzaklaşmasından hoşlanmadı. Ama genç adam, yavaş boynundan göğüslerine doğru inip, meme başlarından birini ağzına alınca, tatlı bir acıyla karışık müthiş bir zevk ve tanımadığı bir özlem duydu. Ian onun göğüs başını dişlerinin arasına aldığı anda, genç kadın inleyerek erkeğin saçlarını avuçladı ve çaresizlik içinde, bedenini yay gibi gererek onun bedenine doğru kaldırdı. Bu arada, Ian'ın elleri bedeninin üstünde kayıyor ve deneyimli hareketlerle onu okşuyordu. Genç kız gittikçe ateşleniyor, tanımadığı özlere pençesinde kıvranıyordu. Ian onun karnını öptü ve dudakları yavaşça aşağı kaydı. Dilini göbek deliğine deşirdi, Elizabeth şaşırıp irkilince genç adam hafifçe güldü ve elleriyle kızın kalçalarını kavradı. Dudakları ise ağır ağır ama kararlı bir biçimde bacaklarının arasındaki üçgene yaklaşıyordu. Elizabeth içgüdüsel olarak onun ne yapacağını hissetti ve korkuya kapıldı, gerildi. Ian n durakladı ama genç kız onun durmak istemediğini hissetti. Nitekim, Ian, onun gerginleşmesine aldırmayarak yoluna devam etti ve onu oradan çabucak öptü. Sonra tekrar üstüne çıkıp onu kucakladı ve kızını bitmek bitmeyen öpücüklerle boğdu. Şimdi Elizabeth'in dili ağzının içindeydi. Elizabeth Ian'ın ona sahip olmak üzere olduğunu düşündü ama doymak bilmeyen vahşi öpüşler devam ediyordu. Ian yan dönerek kızını kendine çekti. Elleriyle sırtını okşuyor, kalçalarını avuçlayarak bedenini kendi bedenine bastırıyor, sertleşmiş erkeklik organını ona hissettiriyordu. Sonra başını hafifçe geriye çekerek aralık dudaklarını yavaşça kızın dudaklarına sürdü. Elizabeth nefes nefeseydi. İki eliyle erkeğin omuzlarını sımsıkı kavramıştı. Kalbi çılgın gibi çarpıyordu. Korku ve heyecanla onun kendisine sahip olmasını bekliyordu.

Ian onun gittikçe artan heyecanını fark etmişti. Kendisi de bir an önce boşalmak için sabırsızlanıyordu ama dudaklarını hafifçe genç kızın alnına değdirerek, "Henüz değil," diye fısıldadı.

Elizabeth büyük bir çaba göstererek gözlerini açıp ona baktı ve kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Titrek mum ışığında Ian'ın yüz ifadesi şehvetten iyice sertleşmiş, rengi karararmıştı. Kızı bakan gözleri sanki kıvılcımlar saçıyor, ama bu gözlerde tutku kadar sevecenlik de vardı. Bunu hissedince, o da Ian'a genç adamın kendisine yaşattığı olağanüstü duygulara benzer zevkler tattırmak istedi. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ian'ın hoşlandığını bildiği tek şeyi yaptı: Parmaklarını onun sinekkaydı tıraş olmuş çenesinde gezdirdi ve hiç çekinmeden, gözlerinin içine bakarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ian'ın bakışları iyice karardı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece kızın bileğinden tutup, elini kendi göğsünün üstüne koydu. Onun sessizliği karşısında Elizabeth çok kısa süreli bir hayal kırıklığı yaşadı. Sonra, onun yaptığı hareketin önemini kavradı. Kalbinin çılgınca attığını hissedip, kendisinin de onun kadar uyarılmış olduğunu anlaması için kızın elini kalbinin üstüne koymuştu. Genç kız merakla ona baktı; sonra onu görebilmek için, gözlerini kıllı göğsüne çevirdi. Loş ışıkta erkeğin göğsü cilalanmış bronz gibi parlıyordu. Omuzlarında ve kollarında boğum boğum kaslar vardı. Elizabeth, onun çok güzel olduğunu düşündü. Parmakları kımıldadı ama sonra durakladı. Acaba ona dokunması uygun olur muydu? Bundan emin değildi. Sorar gibi, erkeğin gözlerine baktı.

Ian, onun kararsızlığını gördü. "Evet," diye fısıldadı. Elizabeth, onun, kendisine dokunmasını heyecanla beklediğini hissetti. Bu duygu ona hem zevk, hem de gurur verdi. Elleri erkeğin göğsündeki sert kasların üstünde kaymaya başladı. Tüy gibi yumuşak dokunuşları karşısında, erkeğin kaslarının ürperişini seyrediyordu. Onun derisinin ipek gibi olduğunu düşündü ve koluna yakın bir noktaya bir öpücük kondurdu; sonra cesaretle meme başını öptü ve ona diliyle dokundu. Ian'ın dişlerinin arasından nefesini hızla içine çektiğini, sırtını okşayan ellerinin birer pençe gibi etine saplandığını hissetti. Kızın elleri aşağılara kaydı. Onu gelişi güzel öpüp okşarken erkeğin bundan hoşlandığını görmek ona öylesine büyük bir zevk veriyordu ki, Ian'ın ellerinin artık kalçalarında değil de bacaklarının arasında dolaştığını ve ısrarla bacaklarını aralamaya çalıştığını ancak bir süre sonra farkına vardı. Elizabeth, elinde olmadan bacaklarını sıktı ve korku içinde erkeğin gözlerine baktı. Ian, "Yapma sevgilim," diye yalvardı. Parmakları şimdi genç kızın kasıklarındaki yumuşak tüyleri okşuyordu. "Kendini bana kapatma!" Elizabeth yüzünü onun göğsüne sakladı ve titreyerek derin bir nefes aldı. Kendini uysal davranmaya, onun dediğini yapmaya zorluyordu. Okşamalar devam ettikçe gevşedi. Şimdi, erkeğin parmakları onun bacaklarını aralamış, en gizli yerlerine sokuluyordu. Genç kız acıdan ya da utançtan değil zevkten inledi ve Ian'ın parmağı onun nemli sıcaklığına dalıverince

kocasına sımsıkı sarıldı. Dudakları erkeğin boynunda dolaşırken, şehvetle, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Kızın kendisini böylesine tatlılıkla sunuşu Ian'ın aklını başından almıştı. Kızı sırt üstü yatırıp parmağını iyice derinlere daldırdı. Elizabeth, bu okşayışlarla kendinden geçmişti. Farkında olmadan kalçalarını oynatmaya başladı. O zaman Ian onun üstüne çıkıp, ona sahip olmaya hazırlandı. Hem bunu bir an önce yapmak istiyor, hem de ona vereceği acıdan korkuyordu. Kızı hazırlamak için, kalçalarından tutarak, bacaklarını hafifçe birbirinden ayırdı. "Canın yanacak, hayatım," dedi. "Bunun başka bir yolu yok. Senin yerine bu acıyı benim çekmem mümkün olsaydı, seve seve kabul ederdim."

Genç kız ne başını çevirdi, ne de ondan kaçmayı denedi. Sadece, ağlamaklı bir gülümsemeyle, "Bana tekrar 'hayatım' demeni," diye fısıldadı; "ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Ian, boğuk bir sesle, "Ne kadar zamandır?" diye sordu. Elizabeth ona sarıldı. Acıya hazırды. Ian'ın halinden bu anın çok yaklaştığını hissediyordu. Kendisini sakinleştirmek ister gibiydi. "İki yıldır bekliyorum ve..."

İrkildi ve inledi. Ama acı, Elizabeth'in inlemesi kadar çabuk gelip geçmişti. Şimdi, genç kadın, kocasının gücünü ve sıcaklığını içinde hissediyor, ona sarılmış, erkeğini sevgiyle göğsüne bastırıyor, onun ağır ağır hareketlenmesiyle kendini kaybetmeye başlıyordu. Aşkın sıcaklığı ve içgüdüleriyle onun hareketlerine uyum sağlamaya çalışıyor, bu davranışıyla, önce Elizabeth'i doyuma ulaştırmaya kararlı olan Ian'ın kendini tutmasını güçleştiriyordu. Genç adamın hareketleri hızlanınca, kollarının arasındaki şehvetli genç kız da ona uyup hızlandı. Erkeği kendi sıcaklığına hapsetmişti.

Elizabeth içinde ilkel ve vahşi bir şeyin şahlanmakta olduğunu hissetti. Bu şey, her neyse, damarlarında, bedeninde dolaşmaya başlamıştı. Ne olduğunu bilmediği bir şeyi bekliyor, beklerken, bir nöbete tutulmuş gibi, başı yastığın üstünde sağa sola çırpınıyordu, Ian onun beklentisini karşılamak için gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Sonra birden bir patlama oldu. Elizabeth ağzını Ian'ın dudaklarından kurtararak bir çığlık kopardı. Kendini uzun süre tuttuğu için, Ian'ın omuzları ve kolları kaskatı olmuştu. Genç kızın içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Birden kendi kükremesini duydu ve kulaklarına inanamadı. Bedeni tekrar tekrar sarsıldı ve kız göğsüne bastırıldı. Şimdi onun yanağına kapanmış soluyordu. İkisinin de kalbi çılgınca atıyor, erkeğin yaşamı genç kadının yaşamına karışıyordu.

Ian, kıılmıyabilecek hale gelince, genç kadının üstünden yana kaydı. Elizabeth'i de kendine doğru çevirdi. Hala tek beden halindeydiler. Genç kızın saçları, ipek bir şelale gibi erkeğin çıplak göğsüne dökülüyordu. Erkek hafifçe titreyen elini uzatıp onun yüzündeki saçları arkaya doğru itti. Karısının tatlılığı ve bencillikten uzak uysallığı Ian'a bir armağan gibiydi. Birkaç dakika sonra, Elizabeth, Ian'ın kolları arasında kıpırdadı. Genç adam, onun gözlerinin içine bakabilmek için, yavaşça çenesine dokunup, yüzünü yukarı doğru kaldırdı. "Sana harika olduğunu daha önce söylemiş miydim?" Genç kadın başını olumsuz anlamda sallamaya başlarken, Ian'ın bunu kendisine daha önce de bir kez söylemiş olduğunu hatırladı. Bunu hatırlayınca gözleri yaşardı. Genç adamın omzunu okşayarak, "Evet, bunu söylemiştin," dedi. Onu okşamak hoşuna gidiyordu. "Şeyde buluştuğumuzda söylemiştin..."

Ian da hatırlamıştı. Onun cümlesini, "...oduncu kulübesinde," diye tamamladı. Cevap olarak, Elizabeth onu Charise Dumont'a da, harikaymış gibi davranmakla suçlamıştı. Ian kaybettiği zamanı düşündü. Bütün kayıp günler ve geceler boyunca, Elizabeth, şu andaki gibi onun kolları arasında olabilirdi. Yumuşak bir sesle, "Sen oradan ayrıldıktan sonra, günün geri kalan zamanını nasıl geçirdiğimi biliyor musun?" diye sordu. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Bu gecenin hayalini kurarak geçirdim ve bundan büyük bir zevk aldım. O zaman, bunun yıllarca sonra gerçekleşeceğini bilmiyordum." Durdu ve Elizabeth'in üşümemesi için yorganı çekip onun sırtını örttü. Sonra yine aynı yumuşak sesle devam etti "O gün seni öylesine arzulamıştım ki, sen gömleğinin düğmelerini iliklerken bedenim sızlamaya başlamıştı." Sonra, kuru bir sesle, "Ama, o andaki koşulların yarattığı o durumu, son dört haftadır sürekli yaşadığım için, artık alıştım," diye ekledi. "Belki de bundan böyle o duyguları özleyeceğim." Gülmeye başlamıştı.

Elizabeth onun gülmesine rağmen son derece ciddi olduğunu hissederek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ian, genç kızı alnından öperek, "Çılgınca arzulamama rağmen, sana sahip olamamaktan kaynaklanan, tatmin olmamış şehvet duygularının acısı," diye cevap verdi. "Seni isteyip de sahip olamamaktan..." Elizabeth irkilerek hızla doğruldu. Neredeyse Ian'ı sırt üstü devirecekti. Dirseğine dayanarak hayretle onun yüzüne baktı. "Beni istemek mi?" diye sordu. "Yani biz biraz önce bunu mu yaptık?" Ian, yumuşak bir sesle onun sözünü kesti. "İskoçyalılar buna aşk yapmak demeyi tercih ederler." Bıyık altından gülerken, "Oysa İngilizler, onu 'evlilik görevlerinin yerine getirilmesi' saymayı daha uygun görürler," diye ekledi.

Elizabeth, onun, kendisine duyduğu arzu karşısında bedeninin sızlamaya başladığından söz edişini düşünüyordu. Dalgın, dalgın, "Evet," diye mırıldandı. "Beni istediğini söylerken bunu mu kastediyordun?"

Ian'ın dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. "Evet." Elizabeth'in pürüzsüz yanaklarına gül rengi bir pembelik yayıldı. Ciddi görünmeye çalışmasına rağmen, gözlerinin içi gülüyordu. "Evlenme anlaşmasıyla ilgili pazarlığı yaparken bende sahip olmak istediğin bir şey olduğunu söylemiştin.. yani bende ki o şey... benimle yapmak istediğin bu muydu?" Ian, onun pembe yanaklarını elinin tersiyle okşayarak, "Seninle birlikte yapmak istediklerimden biri de buydu," diye karşılık verdi. Elizabeth, pişmanlık duyarak gülümsedi. "Eğer bilseydim," dedi; "Başka tavizler de koparırdım." Ian bu sözler -Elizabeth'in sahip olduğu gücün boyutu ve türünü bilmesi halinde daha sıkı bir pazarlığa girişmiş olacağı düşüncesi-karşısında hafifçe irkildi. Duygularını belli etmemeye özen göstererek, "Ne gibi başka tavizler?" diye sordu.

Genç kadın ona sarılarak yanağını omzuna dayadı. "Daha kısa bir tanışma dönemi, daha kısa bir nişanlılık ve daha kısa bir düğün," diye fısıldadı.

Ian'ın içini yanı bir sevgi dalgası ve derin bir gurur kapladı. Neşe ve mutluluk içinde gülümseyerek onu kucakladı. Onu ilk gördüğünde birkaç dakika içinde, bulunmaz bir kadın olduğunu anlamıştı; birkaç saat sonra da onun aradığı her şeye sahip olduğunun bilincine varmıştı. Tutkulu ve nazik, zeki, duyarlı ve şakacıydı. Ian, onun bütün bu niteliklerinin hayranıydı ama daha sonra, onun en çok beğendiği özelliğini, cesaretini keşfetmişti. Genç adam, onun güç ve çapraşık durumlarla başa çıkmasını ve -bu Ian'ın kendisi bile olsa rakiplerine meydan okumasını sağlayan bu cesaretiyle büyük bir gurur duyuyordu. Bu cesareti olmasa, Elizabeth hemcinslerinden çoğunun yapacağı gibi, karnını doyuracak bir adam bulur bulmaz evlenecek, hayatın güçlükleriyle savaşmayı kocasına bırakacak ve Ian onu çoktan kaybetmiş olacaktı. Onun Elizabeth'i bunu yapmamıştı. Genç kadın, sadece Ian'la değil, omuzlarında taşıdığı korkunç mali külfetlerle de başa çıkmaya çalışmıştı. Ian bunları düşününce, onun ne kadar eli sıkı olduğunu hatırladı. Karısının cimriliği, Ian'ı en fazla eğlendiren özelliklerinden biriydi. Elizabeth, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ian elini uzatıp onun çenesine dokunarak başını kendisine doğru kaldırdı; yanağına düşmüş olan altın rengi bir bukleyi kenara doğru itti. "Çok akıllı bir adam olduğum için, seni görür görmez, ne kadar harika bir kadın olduğunu anladığımı düşünüyordum." Elizabeth kıkırdadı. Bu sözlerin şaka olmanın yanı sıra bir iltifat olduğunu hissetti. "Özelliklerimi ne kadar süre içinde keşfettin?"

Ian, düşündü. "Sanırım," dedi; "Galieo'dan acıyarak söz ettiğinde anladım."

Elizabeth, onun sözleri ya da zekâsıyla değil, görünüşüyle ilgili bir şey söyleyeceğini sanmıştı. Sevincini saklamaya gerek görmeden, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Ian başını salladı. Ama, genç kadının tepkisini merakla izliyordu. "Ne söyleyeceğimi sanıyordun?"

Kız, utanarak omuz silkti. "Önce yüzümü fark ettiğini söylemeni bekliyordum. İnsanlar benim yüzümü görünce beklenmedik tepkiler veriyorlar."

Genç adam, altın bir tanrıça gibi koynunda yatmakta olan, genç kadının güzeller güzeli yüzüne bakarak, "Bunun nedenini tahmin edebiliyorum," dedi. "Galiba gözlerim yüzünden. Değişik bir renk." Ian, "Evet, bunu yeni fark ettim," diye takıldı ona. Sonra ciddileşerek, "Ama seni bahçede gördüğümde ilk dikkatimi çeken yüzün olmamıştı," diye ekledi. Genç kadının inanmadığını hissedince de, "Karanlıktı; yüzünü görememiştim," dedi.

"Görmemen için hiçbir neden yoktu. Karanlık basmış olmasına rağmen, ben senin yüzünü gayet iyi görebiliyordum."

"Evet ama ben bir meşalenin yanında duruyordum. Sen ise gölgelerin arasından çıkmamakta

direniyordun. Eli yüzü düzgün bir kız olduğunu ve gelişmiş bir vücuda sahip olduğunu görebilmişim; o kadar. Aynı gece, balo salonunda, başımı kaldırınca, seni merdivenden inerken gördüm. O kadar şaşırdım ki, elimdeki içki kadehini yere düşürmemek için çaba göstermem gerekti."

Genç kız neşeyle güldü ve Ian onun kahkahasını müziğe benzetti. "Elizabeth," dedi; "Ben sadece güzel bir yüz için deli divane olacak, şehvetten gözü dönecek ve evlenmeyi düşünecek kadar aptal bir adam değilim."

Elizabeth onun sözlerinin ciddi olduğunu gördü ve kendisi de ciddileşti. Alçak sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu benim için en büyük iltifat, Lordum."

Ian, yumuşak ama kararlı bir sesle, "Bana, içinden gelmedikçe Lordum deme, dedi. "Soyluluk unvanım nedeniyle bana böyle hitap etmeni istemem."

Elizabeth, yanağını onun kaslı göğsüne sürterek, "Nasıl isterseniz, Lordum," dedi. Ian, kendisi de farkında olmadan onu sırt üstü çevirdi ve dudaklarına uzandı. Bedenini okşamaya başladı. Sonra da ona sahip oldu.

Birkaç saat sonra, Ian, "Seni çok mu yordum, sevgilim?" diye soruyordu. Genç kadın bitkindi. "Evet," diye mırıldandı. Yanağını erkeğin omzuna dayamış, onun göğsünü okşayarak uyukluyordu. "Ama o kadar mutluyum ki bir süre daha uyumak istemiyorum."

Ian da aynı şeyleri hissediyordu. Ama Elizabeth'in biraz dinlenmesini istiyordu. Onu iyice kendine çekti; gülümseyerek, "Yarın sabah kahvaltıya inmek için uykunu alamadan kalkmak zorunda kalacaksın," dedi. "Bir an önce uyumaya çalış."

Ian, bu sözler karşısında Elizabeth'in kaşlarının çatıldığını görünce şaşırdı. Genç kadın başını ona doğru kaldırıp bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı; sonra vazgeçip uzaklara baktı. Ian, onun çenesini başparmağıyla işaret parmağı arasına alıp, "Ne oldu?" diye sordu. Elizabeth'in yüzünde komik bir ifade belirmişti. "Yarın sabah kahvaltıya indiğimizde," dedi; "Bu gece neler yaptığımızı herkes biliyor mu olacak?" Ian'ın bu soruya cevap vermekten kaçınacağını sanıyordu. Oysa, genç adam, "Evet," dedi. Elizabeth, durumu kabul ederek başını salladı ve kocasının kolları arasında döndü. Mutluluk ve minnetle iç geçirdi. "Bana doğruyu söylediğin için teşekkür ederim."

Ian, alçak sesle, "Sana daima doğruyu söyleyeceğim," diye söz verdi ve genç kadın ona inandı.

Elizabeth, Ian kendisine bu sözü verdiğine göre, Robert'in ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olup olmadığını ona sorabileceğini düşündü. Ama bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı.

İskoçyalılardan nefret ettiği açıkça belli olan bir adamın her türlü dayanaktan yoksun kuşkularını dile getirerek zifaf yatağını lekelemeye niyeti yoktu.

Bu sabah, Ian'a güvenmeye ve onunla evlenmeye bilinçli olarak karar vermiş, ona saygılı davranacağına yemin etmişti. Kararından ya da kilisede verdiği sözden dönmeye niyeti yoktu.

"Elizabeth?" "Hmm?"

"Dürüstlükten söz açılmışken, sana bir itirafta bulunmak istiyorum."

Elizabeth'in kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı; bedeni kaskatı kesildi. "Neymiş o?" diye sordu.

"Bitişikteki oda senin giyinme ve dinlenme odan olacak. Ben İngilizlere özgü olan karı kocanın ayrı yataklarda yatması geleneğini onaylamıyorum." Elizabeth buna çok sevinmiş görününce, Ian sırıttı; kızın alnına dudaklarını değdirerek, "Bu konuda anlaştığımızı sevindim," dedi.

31.Bölüm

Düğünden sonraki birkaç hafta içinde, Elizabeth, Ian'a, istediği konuda, istediği soruyu sorup, doyurucu bir cevap alabileceğini anladı ve bu onu çok sevindirdi. Ian, bir kere olsun ona baştan savma bir cevap vermedi ya da kadın olduğu için şu ya da bu konunun onu ilgilendirmediğini veya bir kadının bu gibi şeyleri anlayamayacağını söylemedi. Kocasının, onun zekâsına saygı duyması Elizabeth'in gururunu okşuyordu. Bu arada, onun, iki önemli özelliğini keşfetmişti. Şimdi, Ian'ın kendisine eşit davranmasından büsbütün gurur duyar olmuştu.

Birinci keşfi, düğünden üç gün sonra, akşamı evde oturup kitap okuyarak geçirmeye karar verdiklerinde gerçekleşmişti.

O gece, yemekten sonra, Ian, kütüphaneden, okumak istediği, anlaşılmaz bir adı olan, kalın bir kitabı alıp oturma odasına gelmişti. Elizabeth ise, yüksek sosyetenin tutucu çevrelerini velveleye verdiği için

çoktandır okumak istediği Gurur ve Önyargıyı almıştı, Ian, karısının alınına bir öpücük kondurduktan sonra, Elizabeth'in oturduğu koltuğun yanındaki arkası yüksek koltuğa oturmuş, aralarında duran sehpanın üstünden elini uzatarak, parmaklarını onun parmaklarına geçirmişti. Elizabeth, böyle yan yana oturup, el ele tutuşarak kitap okumayı çok romantik bulduğu için, kucağındaki kitabın sayfalarını tek elle çevirmek zorunda kalışı onu rahatsız etmemişti.

Kitaba o kadar dalmıştı ki, Ian'ın okumakta olduğu kitabın sayfalarını ne kadar hızlı çevirdiğini ancak yarım saat sonra fark etmişti. Göz ucuyla onun bakışlarının satırlar arasında büyük bir hızla dolaşıp bir sonraki sayfaya geçişini, büyük bir hayranlık ve merakla seyrediyordu. Onunla şakalaşmak için, "O kitabı okuyor musunuz, Lordum, yoksa benim hatırım için okur gibi mi yapıyorsunuz?" diye sormuştu. Ian başını kaldırıp bakmış, güneşten yanmış, esmer yüzünde garip bir ifade belirmiş, ağzından çıkan kelimeleri sanki özenle seçerek, "Benim garip bir yeteneğim var," demişti. "Çok çabuk okurum." Elizabeth, "Yaaa!" diye cevap vermişti. "Ne kadar şanslısın. Böyle bir yetenekten söz edildiğini şimdiye kadar hiç duymamıştım."

Ian, gülümseyerek onun elini hafifçe sıkmış ve, "Senin gözlerin kadar az bulunur bir şey değil," demişti.

Elizabeth böyle bir yeteneğin çok daha az bulunur bir şey olduğunu düşünmüştü ama çok da emin değildi. Üstünde durmadı. Ertesi gün, bu keşfini gölgeleyen yeni bir şey keşfetti. Ian'ın ısrarı üzerine, Havenhurst'ün hesaplarını içeren defterleri onun çalışma masasının üstüne yaymış, son üç aylık hesapları gözden geçirmeyen başlamıştı. Ancak saatler ilerleyip, vakit öğlene yaklaştığında, toplayıp çarpmakta olduğu sayılar Elizabeth'in gözlerinin önünde uçmaya ve denklemlerin içindeki yerlerini değiştirmeye başlamışlardı. Genç kadın, gülümseyerek, bunu kısmen de, gecenin yarısını uyanık geçirmiş olmasına bağlıyordu, Ian karısıyla sevişmek istemiş ve onu uzun süre uyutmamıştı. Uzun masraf listelerini üçüncü kez topluyordu. Her seferinde farklı bir sonuç çıkmıştı. O kadar sinirlenmişti ki, Ian'ın odaya girip, ona yaklaşarak arkasında durduğunu ve ellerini Elizabeth'in iki yanından uzatarak masanın üstüne koyduğunu fark etmemişti. Genç adam, karısının başını öperek, "Bir sorun mu var?" diye sormuştu.

Elizabeth saate bakıp, Ian'ın bir iş görüşmesi yapmak için beklediği konukların gelmek üzere olduğunu fark ederek, "Evet," diye cevap vermişti. Sorunu Ian'a anlatırken, bir yandan da kâğıtları defterlerin içine koymaya başlamıştı. Masanın üstünü boşaltmak ve kendi defterlerini toplamak için acele ediyordu. "Kırk beş dakikadır aynı dört sütünü, sonucu on sekiz görevliye bölebilmek ve çıkan sayıyı kırk görevliyle çarpabilmek amacıyla toplamaya çalışıyorum. Bunu yaptığımda, artan görevli sayısı için yiyecek ve erzak masrafını saptayabilirim.

Sütunları her toplayışımında farklı bir sonuç aldığımdan hesapların geri kalanını yapamadım. Yarın baştan başlayacağım." Sinirli bir sesle, "Bütün bunları masanın üstüne yayıp sıraya koymak bile çok fazla vakit alıyor," diye eklemişti. Sonra defteri kapatmak üzere elini uzatmış, ama Ian ona engel olmuştu.

Ian, genç kadının ökeli yüz ifadesini şaşkın bakışlarla seyrederek, sakin bir sesle, "Hangi sütunları toplamaya çalışıyordun?" diye sormuştu.

"Sol taraftaki uzun sütunları. Önemli değil. Yarın yaparım." İskemlesini geri itmiş, bu arada iki sayfayı yere düşürüp, almak için eğilmişti. Kâğıtlar masanın altına kaymış, genç kadın onları almak için iki büklüm olmuştu. Öfke ve siniri gittikçe artıyordu. Yukarıdan, Ian, "364 İngiliz lirası," demişti.

Elizabeth, elinde kâğıtlarla doğrulurken, "Anlayamadım," diye cevap vermişti. Ian bu sayıyı bir kâğıda yazıyordu. "364 İngiliz Lirası." Elizabeth, sinirli bir gülümsemeyle, onu, "Benim masrafların miktarını bilmek isteğişimi hafife alma," diye uyarıyordu. Sonra uzanıp tıraş losyonunun kokusunu içine çekerek genç adamı, özür diler gibi yanağından öpmüş, "Sayılarla uğraşmaktan genellikle hoşlanırım," demiş ve fısıldayarak, "Bugün sadece biraz uykusuzum," diye eklemişti; "Çünkü kocam beni uyutmadı."

Ian, kararsız bir tavırla, "Elizabeth," diye söze başladı; "Sana söylemek istediğim..." Sonra başını salladı ve konuşmaktan vazgeçti. O sırada Shipley kapıyı açmış, konukların geldiğini haber veriyordu. Elizabeth onun kendisine ne söylemek istediğini düşünmemişti bir daha. Yani ertesi sabaha kadar... Genç kadın, Ian'ın masasında çalışarak onun programını alt üst etmektense, kâğıtlarını de defterlerini kütüphanedeki bir masanın üstüne yayıp işini orada yapmayı tercih etmişti. Uykusunu almıştı ve yorgun değildi. Bu yüzden kolayca ilerleme kaydediyordu. Bir saat içinde bir gün önce aradığı sayıyı

bulmuş ve iki kez kontrol etmişti. 364 İngiliz lirasının doğru olduğundan emin olunca, Ian'ın dünkü kabaca tahminini hatırlamaya çalışmıştı. Hatırlayamayınca, genç adamın tahmini sayıyı yazdığı kâğıdı aramaya başlamış ve onu defterin arasında bulmuştu.

Kendi bulduğu cevabın yazılı olduğu kâğıdı elinde tutarak onun yazdığına bakmış ve dehşet içinde ayağa fırlamıştı. Ian'ın yazdığı kâğıdı elinde sımsıkı tutuyordu. 364 İngiliz Lirası. Adlandıramadığı bir duygunun etkisiyle tir tir titremeye başlamıştı. Ian'ın sayıları kafasında toplayıp, çarpıp bölerek bulduğu cevaba bakıyordu. Bunu yaparken kâğıt kalem kullanmamış, kırk beş dakika değil sadece birkaç saniye harcamıştı.

Ian, birlikte ata binmelerini teklif etmek için içeri girdiğinde, Elizabeth, hâlâ olduğu yerde duruyordu. Genç adam, anlayışlı bir gülümsemeyle, "Hala o sayıyı mı bulmaya çalışıyorsun, hayatım?" diye sordu. Karısının yüzündeki şaşkın ifadeyi yanlış anlamıştı. Elizabeth, elindeki kâğıtları ona uzatarak, adeta onu suçlarmışçasına, "Hayır, demişti; "Ben aradığım cevabı buldum. Şimdi bana birkaç saniye içinde aynı sayıyı nasıl bulduğunu açıklamamı bekliyorum." Gözlerini ondan ayırmıyordu.

Ian'ın gülümsemesi solmuş, yüz ifadesi ciddileşmişti. Elizabeth'in ona doğru uzattığı kâğıtları görmezlikten gelerek, ellerini ceplerine soktu. "Bunun cevabını vermek, o kâğıda yazdığım sayıyı bulmaktan biraz daha zor."

"Bunu yapabiliyorsun ha! Bütün o sayıları, birkaç saniye içinde, kafanda toplayıp çıkarabiliyor, bölüp çarpabiliyorsun, öyle değil mi?"

Ian başını sallamıştı. Elizabeth ona ne idüğü belirsiz bir yaratılmış gibi bakmaya devam edince, genç adamın yüz ifadesi sertleşmiş, soğuk bir sesle, "Bana sapıkmışım gibi bakmasan iyi olur," demişti. Bu sözler karşısında Elizabeth'in ağzı açık kalmıştı. "Böyle bir şey düşünmedim."

Ian, "Ama bakışın bunu gösteriyor," demişti. "Zaten böyle düşüneceğini tahmin ederek, bundan sana daha önce bahsetmemiştim."

Elizabeth'in tepkisinden Ian'ın çıkardığı sonuç genç kadını utandırmıştı. Şaşkınlıktan kurtulmak için çaba sarf ederek, masanın çevresini dolanıp ona doğru yürümüş, "Yüzümde gördüğün tepki korkuyla karışık bir hayranlık ve meraktan başka bir şey değildi," demişti. .

"Bana karşı korkuyla karışık herhangi bir şey duymamı istemem." Elizabeth, onun, başkalarının kendisi hakkındaki düşüncelerini hiç önemsememesine karşın, karısının bu konudaki düşüncesine büyük önem verdiğini anlamıştı. Bu bir çeşit deha olmalıydı ve daha önce başkaları bunun sapıkça bir yetenek olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Elizabeth, dudağını ısırarak, ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Aklına bir şey gelmeyince aşkının ona yol göstermesine beklemeye ve yapmacık davranmamaya karar vermişti. Çalışma masasına dayanarak ona yan gözle bakıp gülümsemiş, "Sanırım.yazıları hızla okuduğun gibi, aritmetik denklemlerini de hızla yapabiliyorsun," demişti.

Ian'ın cevabı kısa ve soğuktu. "O kadar değil."

Elizabeth, neşeli bir sesle, "Anlıyorum," diye cevap vermişti.

"Sanırım bu kütüphanede on bine yakın kitap var. Hepsini okudun mu?"

"Hayır."

Genç kadın düşünceli bir ifadeyle başını sallamıştı. Ama sözüne devam ederken, gözlerinde hayranlık okunuyordu. "Eh son haftalar boyunca çok doluydun. Vaktinin çoğunu benimle geçirdin. Sanırım bu son birkaç bin kitabı bitirmeni engellemiştir."

Ian'ın yüz ifadesi yumuşamıştı. Elizabeth, neşeli bir sesle, "Hepsini okumaya niyetli misin?" diye sormuştu.

Ian ise, genç kadının içini rahatlatan bir tebessümle, "Bu işe gelecek hafta başlamayı düşünüyordum," cevabını vermişti.

"Değerli bir uğraş. Umarım bensiz başlamazsın. Seni okurken seyretmek isterim."

Ian neşeli bir kahkaha atarak karısını kollarının arasına almış, yüzünü saçlarına gömmüş, onun tatlılığını içine çekmek ister gibi, onu göğsüne bastırmıştı.

Elizabeth, ona sıkı sıkı sarılarak, "Bilmem gereken başka olağanüstü yetenekleriniz var mı, Lordum?" diye fısıldamıştı.

O zaman, Ian'ın neşesi yerini derin bir sevecenliğe bırakmış, "Seni sevmek konusunda oldukça üstün bir yeteneğim var," cevabını ver-misti.

Daha sonraki haftalarda, Ian karısını ne kadar çok sevdiğini yüzlerce kez kanıtladı. Onun her arzusunu yerine getirmesinin yanı sıra, ara sıra Havenhurst'e gidip kendisini yalnız bırakmasına da itiraz etmiyordu. Bütün hayatı Havenhurst'ün geçmişi ile geleceği arasına sıkışmış olan Elizabeth, yapılmakta olan onarım çalışmalarına göz kulak olmak için Havenhurst'de geçirmek zorunda olduğu zamana acıyor ve buna kendisi bile şaşırıyordu. Orada gerekli olandan fazla zaman harcamamak için, mimarın çizimlerini eve getirip Ian'a gösteriyor, karşılaştığı sorunları ona danışıyordu. Ian da, ne kadar meşgul olursa olsun ve yanında kim olursa olsun, Elizabeth'e daima vakit ayırıyordu. Onunla saatlerce oturup bütün seçenekleri adım adım açıklıyordu. Genç kadın, kısa bir süre sonra, kocasının bunu kendisi için yaptığını anladı; çünkü Ian'ın mantığı adım adım esasına göre çalışmıyordu. Onun zihni, aradaki aşamalarda vakit kaybetmeden, korkunç bir hızla, A noktasından Z noktasına, problemden çözüme ulaşırdı.

Elizabeth'in zorunlu olarak Havenhurst'de kaldığı birkaç gecenin dışındaki geceleri Ian'ın yatağında sevişerek geçiriyorlardı. Genç kadın, düğün gecesinin, fan'ın bu konudaki yaratıcılığının vahşi güzelliği ve ilkel çekiciliğine sadece küçük bir başlangıç olduğunu anlamıştı. Bazen hiç usanmadan Elizabeth'le uğraşıyor, ona bütün tadına doyum olmaz

zevkleri tattırıyor, her ikisinin de doruğa ulaşmasını, Elizabeth, bu tatlı işkenceye son vermesi için yalvarmaya başlayana kadar geciktiriyordu. Bazı geceler de büyük bir açlıkla ona saldırıyor, kısa bir ön sevişmeden sonra, sevecen bir yırtıcılıkla ona sahip oluyordu. Elizabeth, hangisinden daha çok hoşlandığına asla karar veremiyordu. Bunu bir gece Ian'a söylemiş, bunun üzerine, Ian, karar verebilmesi için, ona çabucak sahip olduktan sonra, saatlerce uyutmamıştı. Elizabeth'e, ne istediğini, utanıp sıkılmadan söylemeyi öğretmişti. Genç kadın utancından, hoşuna giden şeyleri söyleyemeyince, ona kendisi örnek olarak, nasıl davranması gerektiğini öğretmişti. Elizabeth, Ian'ın boğuk bir sesle, ona neresine, nasıl dokunması gerektiğini söylediği bu dersi son derece uyarıcı bulmuş, onun dediğini yaptığında bedeninin ürperişini, inim inim inleyişini heyecanın doruklarına ulaşarak izlemişti. Yaz sonuna doğru Londra'ya gittiler. Şehir hâlâ boş sayılırdı. Küçük sezon, henüz başlamamıştı. Elizabeth, Ian'ın birlikte büyük paralar yatırdığı karmaşık işler yaptığı insanlara yakın olmasının daha uygun olacağını düşündüğü ve Alex orada olduğu için Londra'ya gitmeyi kabul etmişti. Ian ise, Elizabeth'in toplum içinde layık olduğu yere sahip olduğunu hissetmesini arzuladığı ve Elizabeth'i ona aldığı mücevherler gibi parladığı sosyetik toplantılarda herkese göstermekten hoşlandığı için, Londra'ya gitmek istemişti. Elizabeth'in kendisini, onu seven bir kurtarıcı ve bilge bir öğretmen olarak gördüğünü biliyordu ama bunun tümüyle doğru olmadığını da bilincindeydi. Çünkü, onun da Elizabeth'den öğrendiği şeyler vardı. Karısı ona örnek olarak, hizmetkârlara karşı sabırlı olmayı, gevşeyip rahatlamayı, sevişmekten sonra, hayattaki en zevkli şeyin gülmek olduğunu öğretmişti. Elizabeth'in ısrarıyla, sosyete mensuplarından bazılarının aptalca yanlışlarına bile hoşgörüle bakmayı bile öğrenmişti. Bu sonuncusunda, Elizabeth o kadar başarılıydı ki, birkaç hafta içinde, her çeşit yardım toplantısı ve sosyal etkinliğin en aranan çifti oluvermişlerdi. Upper Brook Caddesi'ndeki eve davetiyeler yağıyordu. Ian'ın gündüzleri çalışabilmesi ve Elizabeth'in vaktini sosyal etkinliklerden daha ilginç şeylerle geçirebilmesi amacıyla, bazı davetleri reddetmek için birlikte mazeretler uyduruyorlardı.

Bu Ian için sorun değildi. O daima doluydu. Elizabeth ise, Hawthorne Düşesi'nin de aralarında olduğu, sosyetenin önde gelen yaşlı üyelerinden bazılarının ısrarı üzerine Londra'nın varoşlarında çok gereksinim duyulan bir hastane yapımı girişimine katılmayı kabul ederek bu sorunu çözmüştü. Yazık ki, Elizabeth'in görevlendirildiği 42\$ Para Toplama Komitesi küçük ayrıntılarla uğraşmaktan başka bir şey yapmıyor, nadiren önemli kararlar alıyordu. Elizabeth, çok sıkıldığı ve ne yapacağını şaşırıldığı bir gün komitenin toplantı halinde olduğu oturma salonuna girip onları kendi deneyimlerinden yararlandırmasını rica etti. Ian, bunu kabul edince, genç kadın, gülerek, "Söz ver bana," dedi; "Küçük ve anlamsız masrafları tekrar tekrar önüne serseler de onlara, çok daha az zaman ve çaba harcayarak altı hastane yaptırabileceğini söylemeyeceksin. " Ian sırtarak, "Sence bunu yapabilir miydim?" diye sordu.

Elizabeth içini çekti. "Kesinlikle! Bu insanlar, Avrupa'daki bütün paranın yarısına sahipler. Buna rağmen, harcanacak her kuruşu, kendi ceplerinden çıkıyormuş ve alacaklılar kapılarına dayanacakmış gibi hesaplıyorlar."

Ian, "Senin gibi cimri birini bile şaşırttıklarına göre güç bulunur bir grup olmalılar," diye dalga geçti. Elizabeth ona gülerek baktı; ama komite üyelerinin, Ian'ın değerine paha biçilemeyen Sevres porselen takımlarıyla çay içmekte oldukları salona yaklaşırlarken, telaşla kocasına döndü ve, "Ah," dedi; "Sakin Lady Wiltshire'in mavi şapkası hakkında bir şey söyleme. " "Neden?"

"Çünkü o şapka değil, Lady Wiltshire'ın saçları." Ian sırtarak, "Böyle bir şey yapmam," diye itiraz etti.

Elizabeth ciddi görünmeye çalışıyor ama kıkırdamasına engel olamıyordu. "Yaparsın! Hawthorne Düşesi, senin dün gece, Lady Shirley'ın kucağındaki tüylü köpeğe iltifat ettiğini söyledi."

"Hanımefendi, ben sizin o eksantrik ihtiyar züppeye nazik davranmam konusundaki talimatınıza uymaya çalışıyordum. Kadının köpeğini övmemde ne sakınca olabilir?" "Çünkü o köpek değil, Lady Shirley'in çok değerli bir kürkten yapılmış yeni manşonuymuş." Ian hiç de pişman olmuş görünmüyordu. Sırtarak, "Yeryüzünde böyle uyuz bir kürk yoktur, Elizabeth," dedi. "Bu kadın hepimizi kandırıyor."

Elizabeth irkildi. Sonra, yalvaran bakışlarla Ian'ın yüzüne bakarak, "Komite üyelerine nazik davranıp, onlara karşı sabırlı olacağına söz ver," dedi. Bir yandan da gülmek için çaba gösteriyordu.

Ian, ciddiydi. "Söz veriyorum," diye cevap verdi. Ama, genç kadın kapıyı açtığı anda, ona doğru eğilip, kulağına, "Biliyor musun," diye fısıldadı; "bir komite tarafından icat edilen tek hayvan deveymiş. Bu nedenle ortaya bu kadar garip bir yaratık çıkmış." Ne yazık ki, kapıyı kapatıp geri dönmek için çok geçti.

Komite üyeleri, suratsız ve huysuz bir adam olarak tanıdıkları Kensington Markisi'nin, yüzünde, azizlere yakışır, kilise korosunda ilahi söyleyen masum bir oğlan çocuğu tebessümüyle içeri girdiğini görünce çok şaşırdılar. Ancak, yüzünü elleriyle kapamış, kahkahalar atmakta olan karısı onları daha fazla şaşırttı.

Yarım saat içinde, Elizabeth'in Ian'ın onları isteyerek ya da istemeyerek aşağılayacağı konusundaki korkusu, yerini derin bir hayranlığa bıraktı. Bayanlar, Gunter's şirketi tarafından hibe edilen çikolatanın kutusunu 5 İngiliz lirasına mı, 6 İngiliz lirasına mı satacaklarını tartışarak vakit geçirirken, Ian, arada bir tatlı tatlı gülümseyerek, yeri geldiğinde komite üyelerine kibarca iltifat ederek onları büyülemişti. Her şeye rağmen, Elizabeth, Ian'ın her an, eğer bu bir sonraki soruna geçmelerini sağlayacaksa, bu lanet olası çikolataları kutusu 10 İngiliz lirasından satın almaya hazır olduğunu söylemesini, endişe içinde bekliyordu. Sabrının yavaş yavaş tükenmekte olduğunu ve bunu söylemeye can attığını biliyordu. Ama endişesi boşunaydı. Genç adam, konuşmalarla ilgilendiğini göstermek için elinden geleni yapmaya devam etti. Komite üyeleri, dört kez onun fikrini alma gereğini duydular; her seferinde de Ian kusursuz öneriler getirdi; ancak bayanlar, onun önerilerinin üstünde bile durmadılar. Ama o bunun farkına varmamış göründü.

Elizabeth, toplantı sona erdikten sonra, Ian'a, gösterdiği inanılmaz sabır için teşekkür etmeye karar vermişti. Konuklarıyla ve konuşmalarla ilgileniyordu. Bir ara, farkında olmadan, bakışları kocasına kaydı ve nefesi kesildi. Ian tam karşısında oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı. Besbelli konuşmaları ilgiyle dinliyordu; ama ağırlaşan göz kapaklarının altındaki anlamlı bakışları Elizabeth'in göğüslerine dikilmişti. Genç kadın onun yüzündeki tebessümü görünce, Ian'ın kendisine bir şeyler anlatmak istediğini hissetti.

Elizabeth'in de kendisinin de vakitlerini boşa harcadıklarına karar vermiş olmalıydı. Bu nedenle, eğlenceli bir oyun oynayarak, genç kadının dikkatini dağıtmaya ya da onu rahatsız etmeye çalışıyordu. Ama, Elizabeth, onun, bunlardan hangisini amaçladığını anlayamamıştı. Derin bir nefes alarak onu bakışlarıyla uyarmaya hazırlandı. Ian'ın bakışları, onun heyecandan inip kalkmakta olan göğüslerinden boynuna, oradan da dudaklarına kaydı ve orada durakladıktan sonra kısılmış gözlerine yöneldi.

Elizabeth'in onu uyaran bakışları işe yaramadı. Ian, sadece ona meydan okur gibi, hafifçe kaşlarını kaldırdı ve anlamlı bir biçimde gülümseyerek tekrar genç kadının göğüslerine bakmaya başladı.

Lady Witshire, sesini yükselterek, ikinci kez, "Lady Thornton, siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Elizabeth, bakışlarını muzip kocasından Lady'e Wiltshire'a çevirdi. Konu hakkında en küçük bir fikri olmadığı halde, "Katılıyorum," dedi. Beş dakika süreyle, Ian'ın göğüslerini okşayan bakışlarını görmezlikten gelmeye çalıştı ve ondan yana bakmadı bile. Ama, komite üyeleri, tekrar çikolata konusuna dönünce, yan gözle Ian'a baktı. Ian hemen onun bakışını yakaladı. Beri yandan, konuşulan

konuyla yakından ilgilenen bir adam tavrıyla, işaret parmağıyla dudaklarını ovuşturuyordu. Sağ kolu ise oturduğu koltuğun kenarında duruyordu. Elizabeth'in bedeni onun okşamalarına tepki verdi. Genç kadın onun dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissederek derin bir nefes aldı ve toparlanmaya çalıştı. Ian ise, kasıtlı olarak, yeniden göğüslerine bakmaya başlamıştı. Bakışlarının onda nasıl bir tepki uyandırdığını çok iyi biliyordu. Elizabeth ise bu bakışların etkisinden kurtulamadığı için öfkelenmişti. Komite toplantısı, daha önceden planlandığı gibi, yarım saat sonra bitti. Üyeler birbirlerine, bir sonraki toplantının Lady Wiltshire'in evinde olduğunu hatırlattılar. Sokak kapısı henüz kapanmadan, Elizabeth, oturma odasında, yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duymadan sırtlamakta olan kocasının üstüne yürüdü. "Seni gidi rezil!" dedi. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" Ama tam o sırada, Ian elini uzatıp onu saçlarından kavradı ve yüzünü kendisine doğru kaldırarak dudaklarından öpmeye başlayarak sesini kısıtı.

Bir saat sonra, yatakta, Elizabeth, "Seni affetmedim," diyordu. Yanağını kocasının göğsüne dayamıştı. Kulağının dibinde, Ian'ın kahkahası gürlledi. "Affetmedin öyle mi?"

"Kesinlikle hayır. Hayatım pahasına da olsa, senden bunun intikamını alacağım." Ian, onun sözlerini bilinçli olarak yanlış anlamlandırarak, kısık bir sesle, "İntikamını aldın bile," dedi.

Kısa bir süre sonra, Eylül ayını kent dışında geçirmek üzere Montymarne'a döndüler. Burası daha serindi. Ian, Elizabeth'le birlikte yaşamının beklediğinden de güzel olduğunu görüyordu. Her şey o kadar kusursuzdu ki, genç adam, bunun sürekli olarak böyle devam edemeyeceğinden korkuyordu. Kendini bunun iki yıl önce kaderin genç kızı onun elinden almış olmasından kaynaklanan batıl bir inançtan başka bir şey olmadığına inandırmaya çalışıyor, ama, kalbinin derinliklerinde, bu duygunun daha önemli nedenleri olduğunu biliyordu. Tuttuğu adamlar, Elizabeth'in ağabeyinin izini bulmayı başaramamışlardı. Günleri, Elizabeth'in adamının, Robert'in izini kendi adamlarından önce bulması korkusuyla geçiyordu. Elizabeth'e ve ağabeyine ne kadar büyük bir kötülük ettiğini ve kendisini affetmesi için karısına yalvarması gerekeceğini, genç kadının onu, ağabeyini kaçırmanın yanı sıra, gerçeği kendisinden saklamak ve aralarında böyle büyük bir sır varken evlilik yemini etmekle suçlayacağını bilerek bekliyordu.

Mantıklı düşündüğünde, Robert'i kaçırıp Arlarına gemisiyle İngiltere'den uzaklaştırarak, gözü dönmüş genci, yetkili makamların onu mahkum edeceği çok daha acı bir sonda kurtardığını görüyordu. Ama, şu anda, Robert kayıptı ve başına ne geldiğini bilen yoktu. Bu nedenle, Ian, Elizabeth'in, onun davranışına bu açıdan bakabileceğinden emin değildi. Kendisi bile artık olaylara bu açıdan bakamıyordu; çünkü, o zaman bilmediği Robert, amcası ile Elizabeth arasında tampon görevi yapan tek kişiydi.

Ian'ın en nefret ettiği duygu korkuydu. Oysa şimdi, Elizabeth'e duyduğu sevgi arttıkça, içindeki korku da büyüyordu. Artık, kim olursa olsun, birinin, bir an önce, Robert hakkında bir şeyler öğrenmesini ve bunun sonucunda, kendisinin de işlediği günahları Elizabeth'e itiraf edeceği anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Ne olacaksa olmalı ya Elizabeth tarafından bağışlanmalı, ya da genç kadın sonsuza kadar onu hayatından çıkarıp atmalıydı. Ama bu bekleyiş dayanılır gibi değildi. Bunun mantıklı bir düşünce biçimi olmadığını biliyordu ama elinde değildi. Kendisi için her şeyden daha değerli olan bir şey bulmuştu; bu Elizabeth'di. Onu sevmek, Ian'ı, duygusal açıdan, ailesini kaybettiğinden beri hiç olmadığı kadar kırılgan yapmıştı. Onu kaybetmek korkusu bir an bile peşini bırakmıyordu. Bu belirsizliğe daha fazla ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Elizabeth ise, bütün bunlardan habersiz, kocasını yapmacıksız ve derin bir aşkla, en küçük bir kuşku duymadan sevmekte devam ediyordu. Kocasının kendisini ne kadar çok sevdiğini anladıkça, kendine olan güveni artıyor, Ian'a karşı daha da sevecen davranıyordu. Ian'ın yüzünde kederli ya da hüzünlü bir ifade belirdiğinde, onu öpüyor ya da onunla şakalaşıyor, genç adamı neşelendirmeyi başaramazsa ona, Havenhurst'un bahçesinden topladığı çiçeklerden oluşan bir demet, erkeğin kulağının arkasına birdenbire sokuşturduğu ya da yastığının üstüne bıraktığı bir gül gibi küçük hediyeler veriyordu. Evlendiklerinden üç ay sonra, Ian'ı düşünceli gördüğü bir gün, ona, "Sizi neşelendirebilmek için bir mücevher mi armağan etmeliyim, Lordum?" diye sormuştu. "Bir sevgili düşünceli görünmeye başladığında böyle yapmak gerektiğini öğrendim."

Ian, bu sözler karşısında, Elizabeth'i kollarına alıp boğacak gibi sıkarak onu şaşırttı.

"Düşünceli görünmemi sana olan ilgimin azaldığı şeklinde yorumluyorsan, yanılıyorsun," dedi.

Elizabeth, hafifçe gerileyerek onun yüzüne baktı ve şakalaşmaya devam etti: "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

Elizabeth, yapmacık bir ciddiyetle, "Bana yalan söylemezsin, öyle değil mi?" diye sordu. Ian, kesin bir ifadeyle, "Sana asla yalan söylemem," dedi; ama sonra, gerçeği ondan saklayarak Elizabeth'i aldatmakta olduğu aklına geldi. Bu da bir çeşit yalancılık sayılırdı. Elizabeth Ian'ı rahatsız eden bir şey olduğunun, zaman geçtikçe, genç adamın bu rahatsızlığının giderek arttığının farkındaydı. Ama, onun zaman zaman sessizleşmesinin ya da dalgınlığının nedeninin kendisi olabileceği aklından bile geçmiyordu. Genç kadın Robert'i sık sık hatırlıyordu, ama, evlendiği günden beri, Bay Wordsworth'un suçlamalarını bir an için bile düşünmemişti. Bir kere, bunları düşünmeye dayanamazdı; ikincisi de, bu adamın söylediklerinde zerre kadar gerçek payı olduğuna inanmıyordu.

Ian'ın kollan gevşeyince, isteksizce, "Yarın Havenhurst'e gitmek zorundayım," dedi. "İşçiler evin ve köprüünün onarımına başladılar. Sulama tesisatı çalışmaları da ilerliyor. Havenhurst'de bir gece kalırsam, hiç değilse iki hafta süreyle oraya gitmem gerekmeyecek." Ian, alçak sesle, "Seni özleyeceğim," dedi. Ama sesinde ne bir itiraz ne de bir sitem vardı. Genç kadını bu yolculuktan vazgeçirmek gibi bir amacı olmadığı belliydi. Aralarındaki anlaşmaya kendisine yakışan bir vakarla uyuyor ve Elizabeth'in hayranlığını kazanıyordu. Genç kadın onun ağzının kenarını öperek, "Ben seni daha çok özleyeceğim," cevabını verdi. 32.Bölüm

Elizabeth Havenhurst'un ambar olarak kullanılan binalarından çıkmış, eve doğru yürüyordu. Akıllı, biraz önce okuduğu erzak liste-sindeydi. Sağ tarafında yükselen şimşirler, duvarcı ustalarının çalışmaya başladığı evden ambarların görünmesini engelliyorlardı. Genç kadın arkasında bir ayak sesi duydu. Dönüp bakmaya ya da herhangi bir tepki göstermeye fırsat bulamadan, beline dolanan bir kol onu arkaya doğru çekti; bir erkek eli, korkudan bağırmasını engellemek için ağzını kapattı.

Yüreğini sızlatan, tanıdık bir ses, telaş içinde, "Korkma, Elizabeth, benim," dedi. "Bağırma, olur mu?" Elizabeth başını sallayınca ağzını örten el gevşedi. Dönüp, Robert'in kendisini bekleyen

kollarına atıldı. Bir yandan ağlar, bir yandan gülerken, heyecan içinde, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Niçin, bana haber vermeden ortadan kayboldun? Beni bu kadar üzdüğün için seni öldürebilirim."

Robert'in elleri kardeşinin omuzlarını kavradı ve onu kendinden uzaklaştırdı. Genç adam telaşlı görünüyordu. "Açıklama yapacak vakit yok," dedi. "Hava kararınca kameriyenin altına gel. Tanrı aşkına, beni gördüğünü kimseye söyleme." "Bentner'e de söylemeyeyim mi?"

"Hiç kimseye söyleme Uşaklardan biri beni görmeden buradan uzaklaşmalıyım. Hava karardığında, seni o en sevdiğin kiraz ağacının yanındaki kameriyede bekleyeceğim." "Sonra, onu orada bırakıp hızla uzaklaştı ve kendisini kimsenin görmediğinden emin olmak için iki tarafına baktıktan sonra, patikanın yanındaki kameriyenin içine girip gözden kayboldu.

Bu kısa karşılaşma, Elizabeth'e kendi hayal gücünün ürünü gibi gelmişti. Eve varıp oturma odasına girdiğinde hâlâ bu olayın gerçek olamayacağını düşünüyordu. Güneş ise sanki inadına ağır ağır batmaktaydı. O sırada Elizabeth, Robert'in sadık ihtiyar uşakları Bentner'e görünmekten niçin korktuğunu çözmeye çalışıyordu. Besbelli başı beladaydı büyük bir olasılıkla da resmi makamlarla. Eğer böyleyse, Elizabeth Ian'a akıl danışıp ondan yardım isteyecekti. Robert onun ağabeyiydi ve bütün kusurlarına rağmen onu seviyordu; Ian bunu anlayışla karşıladı. Belki de zamanla, bu iki erkek, onun hatırı için, birbirlerini akraba olarak görüp buna göre davranmaya alıştılar. Kendi evinden, bir hırsız gibi gizlice çıktı. Robert, sırtını ihtiyar kiraz ağacına dayamış oturuyordu. Çamurlu çizmelerine bakarak düşüncelere dalmıştı. Elizabeth'i görünce hemen ayağa kalktı. "Yiyecek bir şeyler getirmek aklına gelmedi, öyle değil mi?"

Elizabeth, Robert'in aç olabileceğini düşünerek ona yiyecek bir şeyler getirmişti. Haklı olduğunu görüyordu. Ağabeyi aklıktan bayılmak üzereydi. Getirdiklerini eteklerinin arasından çıkartırken, "Sadece ekmekle peynir getirdim," diye cevap verdi. "Daha fazla bir şey getirmeme imkan yoktu. Çünkü, insanlar bunu fark edip, kime yemek götürdüğümü merak edeceklerdi." Ama, yemek ya da başka konulardan söz ederek, genç kadının, dikkatini dağıtmak mümkün değildi. "Nerelerdeydin, niçin beni böyle bırakıp gittin?"

Robert, öfke içinde, "Ben seni bırakıp gitmedim," diye tısladı. "Kocan, düellodan bir hafta sonra beni kaçırttı ve gemilerinden birine tıktı. Ölmemi bekliyordu..."

Elizabeth, kulaklarına inanamıyordu. Başını çılgın gibi iki yana sallayarak, "Bunu söyleme,"

diye haykırdı. "Söyleme... çünkü, o böyle bir şey yapmaz."

Genç adam, hırsıyla gömleğini sıyrıp arkasını döndü. "Bu da onun beni öldürtme girişimlerinden birinin hatırası."

Elizabeth acı bir çığlık attı ve Robert sesinin duyulmaması için yumruğuyla onun ağzını kapattı. Delikanlının narin sırtında boylu boyunca kırbaç izleri vardı. Elizabeth'in midesi bulanmaya başlamıştı. Kusmak üzereydi. Robert'in sırtında kırbaç izlerinden başka bir şey görünmüyordu. Genç kadın, ağabeyinin kırbaç darbeleriyle parçalanan derisini düşünerek, tekrar tekrar, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye inledi. "Aman Tanrım!" Robert onun ayakta durmasına yardımcı olmak için, kolundan yakalayarak, "Sakin bayılma," dedi. "Güçlü olmalısın. Yoksa, o başladığı işi bitirir." Elizabeth, derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Robert'in sırtındaki kırbaç izleri öylesine bir kanıttı ki, bütün kuşklar, bütün uyarılar ve bütün ipuçları bir anda gerçek olgulara dönüşmüştü. Bütün vücudu buz gibi oldu. Acı da dahil olmak üzere hiçbir şey hissetmiyordu, Ian onun aşkı ve aşığı olmuştu; kocası, ağabeyine yaptıklarını bile bile onunla sevişmişti.

Elini ağaca dayayarak, doğrulmaya çalıştı. Boğuk bir sesle, "Anlat," dedi. "Hangisini anlatayım sana? Kocanın bunu niçin yaptığını mı yoksa bir maden ocağında kömür çıkartarak geçirdiğim ayları mı? Ya da, kaçıp senin yanına gelmeyi son dendiğimde yediğim dayakları mı?"

Elizabeth kollarını ovuşturdu. Soğuk ve hissizdiler. "Bana bütün bunların nedenini söyle," dedi. Robert, "Bir delinin neyi niçin yaptığını anlamamı nasıl beklersin?" diye tısladı. Sonra, kendisini kontrol edebilmek için büyük bir çaba harcayarak, "İki yıl boyunca bunu düşündüm," diye devam etti. "Onun ne amaçla böyle davrandığını anlamaya çalıştım. Ama, seninle evlendiğini öğrendiğimde, her şeyi anladım. Aramızdaki düelloyu izleyen hafta, beni Marblemarle Yolu'nda öldürmek istedi. Bunu biliyor muydun?"

Elizabeth bu olayı kısmen bildiğini belli etmek için başını sallayarak, "Seni bulması için bir adam tutmuştum," diye cevap verdi. O anda Robert'in sarardığını fark etmemişti. "Ama o adam, senin onu öldürmeye çalıştığını söyledi." "Palavra."

Genç kadın, "Bu bir tahmindir," diye itiraf etti. "Ama Ian niçin seni öldürmek istesin ki?" Robert. Elizabeth'in getirdiği ekmekle peynire aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi saldırırken, bunu gören Elizabeth'in yüreği sızladı. Genç adam onunla alay eder gibi dudak büktü. "Niçin mi? Bir kere düelloda ona ateş etmiştim. Ama asıl neden bu değildi. Serada ikinizi bir arada yakaladığımda onun planlarını bozmuştum. Seni arzuladığında, kendisinden üstün birine yaklaşmaya kalkıştığını biliyordu. Ama ben işe karışınca, yaptığı işin sorumluluğunu yüklenmek zorunda kaldı." Sonra acı acı güldü ve, "Biliyor musun," diye devam etti; "Bu olay yüzünden onunla görüşmeyi kesen insanlar bile olmuş. Bunu, beni kaçırıp gemilerinden birine tıkmadan önce duymuştum." Elizabeth güçlüğüle, derin bir nefes aldı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" Robert başını arkaya atıp gözlerini yumdu. Yüzünde acı çeken bir adam ifadesi vardı. "Eğer hala hayatta olduğumu öğrenirse beni hemen öldürtür," dedi. "Böyle kırbaçlanmaya tekrar dayanmam, Elizabeth. Neredeyse ölüyordum."

Elizabeth'in boğazına hıçkırıklar düğümleniyordu. Ağabeyine acıyordu. Dehşet içindeydi. "O zaman onu yetkililere şikayet edeceksin, öyle değil mi?" diye fısıldadı. Sesi çıkmıyordu. "Bunu düşündüm. Onu yetkililere şikayet etmeyi o kadar istiyorum ki geceleri uykularım kaçıyor. Ama bana asla inanmayacaklarından eminim. Kocan artık zengin ve güçlü bir adam." Kocan derken Elizabeth'e suçlayan bakışlarla bakıyor, genç kadın onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Özür dilemek ister gibi elini kaldırdı. "Ben..." diye kekeledi; "Ben..." Gözleri yaşlarla dolmuştu; boğazına düğümlenen hıçkırıklar konuşmasını engelliyordu. Çaresizlik içinde, "Lütfen..." diye inledi. "Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Henüz aklım başımda değil."

Robert, elindeki ekmeği bırakıp kardeşine sarıldı. "Zavallı güzel bebeğim," dedi; "Uykusuz geçen geceler boyunca hep seni düşündüm. Meraktan deli oldum. Onun pis ellerinin senin bedeninde dolaştığını düşünmek bile istemiyordum. Onun sahip olduğu maden ocakları yeryüzünün derinliklerine doğru uzanıyor. İnsanlar, bu ocaklarda hayvan gibi yaşıyor ve öküzler gibi dayak yiyorlar. Satın aldığı şeylerin parası buralardan geliyor." Elizabeth onun kendisine hediye ettiği mücevherleri ve kürkleri düşündü. Midesi bulandı. İçinden kusmak geldi. Robert'in kollan arasında tır tır titriyordu. "Onu yetkili makamlara şikayet etmeyeceğine göre, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Robert, "Ne mi yapmayı düşünüyorum?" diye tekrarladı. "Bu sorunun cevabı sadece bana

bağlı değil, Elizabeth. Yaptıklarını senin öğrendiğini anlarsa, güzel sırtın da aynı kırbaç darbelerini yiyip benimkine dönecektir. Onun emrinde çalışan adamlarının ellerinden sağ kurtulamazsın." O anda Elizabeth için hayatta kalmak önemli değildi. Genç kadın, öylesine derinden yaralanmıştı ki zaten ölüyordu.

"Buradan uzaklaşmalı, yeni isimler kullanmalıyız. Yeni bir hayat arayışı içine gireceğiz." Elizabeth, hayatında ilk kez, Havenhurst'u düşünmeden karar veriyordu. Kırık bir fısıltıyla, "Nerede?" diye sordu. "Bunu bana bırak. Birkaç gün içinde ne kadar para bulabilirsin?"

Genç kadının başka bir seçeneği olmadığı için gözlerinden yaş akmaya başlamıştı. Seçim hakkı yoktu. Ian yoktu. Şaşkın şaşkın, "Hatırı sayılır bir meblağ olabilir," diye söylendi. "Bazı mücevherlerimi satmanın yolunu bulabilirim."

Robert onu kollarında sıktı ve şakağından öptü. "Dediklerini harfi harfine yerine getirmelisin," dedi. "Söz veriyor musun?"

Elizabeth başını sallayarak onun omzuna yaslandı ve acı içinde yutkundu.

"İngiltere'den ayrılmak üzere olduğunu kimse bilmemeli. Gitmek islediğini öğrenirse sana engel olur."

Elizabeth tekrar başını salladı; Ian ondan kolay kolay vazgeçmez, haftalarca sorgulamadan hiçbir yere göndermezdi. Aralarında geçen ateşli sevişmelerden sonra, kocası, onun kendisinden ayrılmak isteyeceğine asla inanmazdı. Çünkü bu gerçek değildi. "Kuşku uyandırmadan mümkün olan her şeyi sat. Londra'ya git.

Orası büyük bir şehir. Eğer başka bir isim kullanır ve farklı bir kılığa girersen seni kimse tanımaz. Cuma günü, bir araba kiralayıp, Londra'dan, Bernam yolu üzerindeki Thurston Geçidi'ne gel. Seni orada bekleyeceğim. Yokluğun belli olunca, kocan seni aramaya başlayacak, adamları sarışın bir kadını bulmaya çalışacaklardır. Beni bulursa ölmüş sayılırım. Eğer sen benim yanımda olursan, seni bulunca, beni de bulmuş olacaktır. Yollarda, kendimizi karı koca olarak tanıtırız. Sanırım yapılacak en doğru şey bu."

Elizabeth ağabeyinin söylediklerinin hepsini duymuş ve anlamıştı. Ama, her nedense, kıpırdıyamıyor, hiçbir şey hissetmiyordu. Boş bakışlarla, "Nereye gideceğiz?" diye sordu. "Henüz karar vermedim. Belki Brüksel'e gideriz; ama orası çok yakın. Amerika'ya gidebiliriz. Kuzey'e gider, Helmshead' de kalırız. ; Orası, deniz kenarında küçük bir kasabadır. Tenha bir yer. Her yerden uzak. Gazeteler bile oraya düzenli gelmez. Orada yaşayanların senin hakkında bir şey öğrenmeleri hemen hemen olanaksız. Orada, kolonilere giden bir geminin gelmesini bekleriz."

Robert genç kızı kendinden uzaklaştırdı. "Artık gitmeliyim. Ne yapman gerektiğini anladın mı?" Genç kadın başını salladı.

"Bir şey daha var. Kocanla kavga etmeni istiyorum mümkünse başkalarının önünde. Sadece ona kızdığım anlasın yeter. Bu, ortadan kaybolduğunda, peşine adamlar takmasını geciktirecektir. Nedensiz yere onu terk edersen seni hemen aramaya başlar. Oysa kızıp gittiğini düşünmesi bize zaman kazandıracaktır. Bunu yapabilir misin?"

Genç kadın, boğuk bir sesle, "Evet," dedi. "Sanırım yapabilirim. Ama ona bir pusula bırakmak ve durumu açıklamak isterdim..." Ian'a bir pusula yazmak fikri gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. O bir canavar olabilirdi ama beyni, onun suçluluğunu kabul ederken, kalbi aynı hızla onu sevmekten vazgeçmeyi reddediyordu. Sustu ve omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Robert onu tekrar kollarına aldı. Bu şefkatli davranışına rağmen, sesi buz gibi soğuk ve acımasızdı.

"Pusula filan yazacak değilsin! Duydun mu? Pusula yazmak yok." Sesi yumuşadı, ipek gibi oldu.

"Daha sonra, kaçıp saklandıktan sonra, ona bir mektup yazıp her şeyi açıklayabilirsin. Sıradan bir kavganın ardından onu terk etmiş gibi görünmek zorundasın. Bunun nedenini kavrayabiliyor musun?"

Elizabeth, yine boğuk bir sesle, "Evet," dedi.

Robert onu yanağından öperek genç kadından uzaklaştı. "Cuma günü görüşürüz. Davamıza ihanet etme."

"Etmeyeceğim."

Elizabeth o akşam, hayat ve ölüm kavramları üstünde duygusallıktan uzak bir biçimde düşündü ve Ian'a, hesapları gözden geçirebilmek için, o gece de Havenhurst'de kalacağını bildiren bir pusula gönderdi. Ertesi gün çarşambaydı. Londra'ya gitmek üzere yola çıktı. Mücevherleri kadife bir torbanın

içinde pelerininin kıvrımları arasında saklıydı. Evlilik yüzüğü dahil bütün takıları oradaydı. Tanınmamaya büyük bir özen göstererek Bend Caddesi'nde Aaron'dan ayrıldı ve kiralık bir arabaya binerek, çevredeki en yakın kuyumcu dükkânına gitti. Burada kendisini tanımayacakları kanısındaydı. Kuyumcu Elizabeth'in gösterdiği mücevherlere hayran olmuş, adeta dili tutulmuştu. "Bu taşlar olağanüstü, Bayan..."

Elizabeth, ilk aklına gelen ismi söyledi. "Bayan Roberts." Artık hiçbir şeyin önemi olmadığına göre, yalan söylemek ve gerçekleri gizlemek kolaydı.

Kuyumcunun zümrütler karşılığında önerdiği fiyat genç kadını can evinden vurdu. "Bundan yirmi kat daha değerli olmalılar," dedi.

"Belki de otuz kat daha değerliler ama bu fiyatlarla mücevher satın alabilecek müşterilere sahip değilim. Onları müşterilerin kabul edebilecekleri fiyata satmak zorundayım." Elizabeth ifadesiz bir yüzle başını salladı. Ruhunu, pazarlık edemeyecek kadar ölüydü. Oysa, adama zümrütleri kendisine ödediğinin on misline, Bond Caddesi'nde-ki bir kuyumcuya satabileceğini söyleyebilirdi.

Kuyumcu, "Burada bu kadar para tutmam." dedi. "Bankama kadar gitmek zorunda kalacaksınız."

İki saat sonra, Elizabeth, büyük bir torbayı ve el çantasını dolduran banknotlardan oluşan bir servetle kuyumcunun bankasından çıktı.

Ian'a haber göndererek, o geceyi Promenade Caddesi'nde geçireceğini bildirmişti. Neden olarak da, alış veriş etmek ve hizmetçileri denetlemek isteğini göstermişti. Bu pek de geçerli bir mazeret sayılmazdı ama Elizabeth mantıklı düşünme noktasını çoktan aşmıştı. Robert'in talimatlarını, hiç düşünmeden ya da en küçük bir değişiklik yapmadan, otomatik olarak yerine getiriyordu. Sanki ölmüştü de, bedeni bir hortlak gibi ortalıkta sürükleniyordu. Promenade Caddesi'ndeki evde, yatak odasında tek başına otururken, pencerenin dışındaki karanlığa görmeyen gözlerle bakıyor, sıkılmış yumrukları kucağında duruyordu. Alex'e bir pusula gönderip veda etmesi gerektiğini düşündü. Yaklaşık iki gündür beri ilk defa, içinde bulunduğu anın ötesinde bir şey düşünüyordu. Ama bir kere düşünmeye başlayınca, pişman oldu. Alexandra'ya bir not yazma tehlikesini göze alamayacağını hemen anlamıştı. Şimdi, zihni ona önündeki ateşten gömleği hatırlatarak işkence ediyordu ona. Ian'la tekrar karşılaşmak zorundaydı. İki gün daha eve dönmeyecek olursa Ian kuşkulanırdı. Ya da belki iki gün daha evden uzak kalabilirdi. Bunu yapabilir miydi? Çaresizlik içinde kıvranıyordu, Ian, karısının kendi hayatını yaşamasına izin vermeyi kabul etmişti. Evlendiklerinden beri, Elizabeth ara sıra Havenhurst'de kalıyordu. Ama bunun nedeni Elizabeth'in kaprisleri değil zorlu hava şartları olmuştu. Şafak sökerken, genç kadın, oturduğu koltukta uyuyakaldı. Ertesi gün, Elizabeth'in arabası Havenhurst'ün önünde durduğunda, genç kadın kapıda Ian'ı görebileceğini düşünüyordu. Ama her şey normal ve sakin görünüyordu, Ian'ın verdiği para sayesinde, Havenhurst'e yani hizmetkârlar alınmıştı. Seyisler, ahırın önünde bir atı dolaştırıyorlar, bahçıvanlar çiçek tarhlarını gübreliyorlardı. Bertner kapıyı açarken, Elizabeth, sinirli sinirli, normal ve sakin, diye düşündü. Uşak, genç kadının solgun yüzüne bakarak, "Nereye gittiniz, küçük hanımcığım?" diye sordu. "Marki hazretleri haber gönderdi. Eve dönmenizi istiyormuş."

Elizabeth bunu beklemeliydi. Ama besbelli beklemiyordu. Gergin bir sesle, "Ne diye eve dönecekmişim," dedi. "Kocam evlenirken bir anlaşma yaptığımızı unutmuşsunuz benziyor." Bertner, yıllarca önce Elizabeth'e yaptıklarından dolayı, Ian'a hâlâ kızgındı. Üstelik, genç adam, Promenade Caddesi'ndeki eve zorla girdiği gün, Bertner'i tartaklamıştı. Bu nedenlerden dolayı, Ian'ı savunmaya gerek duymadı. Bunun yerine, Elizabeth'in yüzüne endişeyle bakarak, koridor boyunca hızlı hızlı yürümekte olan genç kadının peşinden koştu. "İyi görünüyorsunuz, Bayan Elizabeth," dedi. "Winston'a, size güzel bir çay yapmasını söyleyeyim mi? Çayla birlikte nefis poğaçalardan da yersiniz."

Elizabeth, istemem der gibi başını sallayarak kütüphaneye girdi. Yazı masasına oturarak, kocasına, muhasebe defterlerine bakmak için bir gece daha Havenhurst'de kalacağını bildiren, baştan savma bir pusula yazdı. Kısa bir süre sonra, getir götür işleri yapan bir hizmetkâr, pusulayla birlikte yola çıktı. Hanımı ona, ne pahasına olursa olsun, yolu yedi saatten fazla uzatmaması konusunda talimat vermişti, Ian'ın sabahleyin -ya da daha kötüsü gece yarısıkendisini aramak için, buraya gelmesini istemiyordu.

Pusulayı götüren adam yola çıktıktan sonra, Elizabeth'in o ana kadar dumura uğramış durumda olan hisleri birden canlanıp şahlandı. Sahanlıktaki büyük duvar saatinin sarkacı bir uğursuzluğu önceden haber verir gibi daha hızlı sallanmaya Elizabeth ise, belirsiz felaketler hayal etmeye başladı. Uyu, diyordu kendi kendisine; uykuya ihtiyacı vardı. Hayal gücü başını almış gidiyordu; çünkü uykusuzdu. Ertesi gün onunla karşılaşmak zorundaydı ama sadece birkaç saat için... Şafak vakti yaklaşırken, Elizabeth dehşet içinde uyandı. Yatak odasının kapısı ardına kadar açılmış ve Ian içeri girmişti. Oda karanlıktı. Genç adam yatağın kenarına kadar gelip, orada durdu. Gergin bir sesle, "Önce sen mi konuşacaksın, yoksa ben mi konuşayım?" diye sordu. Elizabeth, sesi titreyerek, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Ian, "Şunu demek istiyorum," diye cevap verdi. "Ya önce sen bana neden birdenbire benden uzak kalmak istediğini anlat ya da ben konuşup sana, hangi nedenle, nerede olduğunu bilmediğim zaman neler hissettiğimi anlatayım!" "Sana iki kez haber gönderdim."

"İki seferinde de, karanlık bastıktan çok sonra, bana lanet olası birer pusula gönderip, geceyi başka yerde geçireceğini bildirdin. Bunun nedenini bilmek istiyorum!"

Elizabeth, o, insanları hayvan gibi dövdürtüyor, diye kendi kendisini uyardı.

Kırık bir sesle, "Bana bağırma," dedi. Sonra, kendisini Ian'ın bakışlarından saklamak için çarşafına sarınarak, ürpertiler içinde yataktan kalktı.

Ian'ın kaşları tehlikeli bir biçimde çatılmıştı. Elizabeth'e doğru uzanarak, "Elizabeth, neler oluyor?" diye sordu.

Genç kadın, "Bana dokunma!" diye haykırdı.

Kapıdan Bentner'in sesi duyuldu, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var, hanımefendi?" Meydan okuyan bakışlarla, korkmadan Ian'a bakıyordu.

Ian, öfkelenmişti. "Çık dışarı ve kapıyı kapa!" diye bağırdı. Elizabeth sinirli bir sesle, "Kapıyı açık bırak," dedi ve cesur uşak onun sözünü dinledi.

Ian, altı uzun adım atarak kapıya ulaştı ve onu hızla çekip kapattı. Elizabeth korkudan titremeye başlamıştı. Genç adam dönüp ona baktığında, gerilemeye çalıştı ama sarındığı çarşafa bastı ve olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

Ian onun gözlerindeki korkuyu gördü ve biraz ötesinde durdu. Elini kaldırdığında Elizabeth ürkerek geri çekildi ama genç adam elini onun yanağına koydu. "Neyin var, sevgilim?" diye sordu. Elizabeth Ian'ın, o güzelim bariton sesini duyunca, içinden ağlayarak onun ayaklarına kapanmak geldi. Sonra yüzü, Elizabeth'in hayran olduğu, o sert hatlı, yakışıklı yüzü... Robert ile Worsworth'un söylediklerini tümüyle yalanlaması için ona yalvarmak istiyordu. Robert, hayatta kalmam senin ona hiçbir şey söylememene bağlı, Elizabeth, demişti. Bu senin için de geçerli. Bize ihanet etme. Ama bu zayıf anında, Ian'ın onu öldürmesine razı olarak, kocasına her şeyi söylemeye hazırды. Ortak hayatlarının bir yalan olduğunu düşünmek ve Ian'sız yaşamak öyle bir işkenceydi ki, buna dayanmaktansa, ölmeyi yeğlerdi. Ian alnını buruşturarak onun yüzünü dikkatle inceledi ve, "Hasta mısın?" diye sordu. Onun sunduğu bu mazerete dört elle sarılan Elizabeth, "Evet," diye cevap verdi. "Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Londra'ya bunun için mi gittin? Doktora görünmek için mi?"

Elizabeth çaresizlik içinde başını salladı ve genç adamın gülümsemeye başladığını görünce dehşete kapıldı. Bu gülümseme onu her zaman uyarır, heyecanlandırır ve bu büyük bir tehlikeydi. "Hamile misin, sevgilim? Bu yüzden mi bu kadar garip davranıyorsun?" Elizabeth susuyordu. Evet mi, hayır mı demeliydi? Hangisi daha akıllıca olurdu? Hayır demesi gerektiği sonucuna vardı. Ian, Elizabeth'in, karnında onun çocuğunu taşıdığına inanacak olursa, genç kadını dünyanın öteki ucuna kadar kovalardı. "Hayır. Doktor sorunun sadece sinirli olmamdan kaynaklandığını söyledi." Ian, şimdi sadık ve endişeli bir kocaydı. "Çok çalışıyorsun ve kendini çok yoruyorsun," dedi. "Daha fazla dinlenmeye ihtiyacın var."

Elizabeth, Robert'in berelenmiş sırtını düşünmeye ve Ian'ın yapmacık sevecenliğiyle, endişeli koca rolü oynamasına daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Boğuk bir sesle, "Artık uyumak istiyorum," dedi. "Tek başıma," diye ekledi. Yüzü, bir tokat yemiş gibi bembeyazdı. Ian kendini bildi bileli, zekâsı kadar sezgilerine de güvenirdi. Şu anda, ikisinin birbirini tamamlayarak öne sürdükleri mazerete inanmak istemiyordu. Karısı onunla aynı yatağa girmekten kaçınıyor, onun kendisine

dokunmasını istemiyordu. İki gece üst üste eve gelmemişti. Daha da kötüsü, genç kadının solgun yüzünden korku ve suçluluk okunuyordu. Yüreğindeki acıları belli etmeyen sakın bir sesle, "Bir kadın geceyi başka yerde geçirip de geri döndüğünde kocasını yatağına almak istemezse, erkek ne düşünür, biliyor musun?" diye sordu.

Elizabeth, hayır anlamında başını salladı.

Ian, yine sakın bir sesle, "Karısının yatağındaki yerini başka birinin aldığı düşünür," dedi.

Elizabeth'in solgun yanakları öfkeden kızardı. Ian, korkunç bir sesle, "Kızardın, şekerim," dedi.

Genç kadın, meydan okur gibi, "Öfkeden olsa gerek," diye cevap verd. "Çok kızdım." Bir an için bir deliyle karşı karşıya olduğunu unutmuştu.

Ian'ın ferahladığı yüzünden belli oldu. Biraz da şaşırılmıştı. "Özür dilerim, Elizabeth." Elizabeth gücünün son kalıntılarını kullanarak, "Buradan gider misin?" diye haykırdı. "Bırak da dinleneyim. Sana yorgun olduğumu söyledim. Bu kadar sinirlenmeye ne hakkın var? Evlenmeden önce bir anlaşma yaptık benim hayatıma karışmayacaktın. Beni böyle sorguya çekmen, hayatıma karışmaktan başka bir şey değil!" Genç kadının sesi kısıldı ve sustu. Ian, gözlerini kısarak ona son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı.

Elizabeth ferahlamıştı ama içi sızlıyordu. Duygulan donmuş gibiydi. Yatağın içine girip bir köşeye büzüldü ve yatak örtüsünü çenesine kadar çekti. Bedeni kâh ateş gibi yanıyor, kâh buz

gibi olarak ürpermeye başlıyordu. Birkaç dakika sonra yatağının yanından bir gölge geçince dehşete kapıldı. Tam çılgılık atacağı sırada onun Ian olduğunu fark etti. Yatak odalarının arasındaki kapıdan, sessizce içeri süzülmişti.

Elizabeth onu görünce irkildiği için uyku taklidi yapmasının bir anlamı yoktu. Korku içinde onun yatağına yaklaştığını gördü. Ian, tek bir kelime söylemeden yatağın üstüne oturdu ve Elizabeth onun elinde bir bardak olduğunu fark etti. Bardağı komodinin üstüne bırakarak uzanıp genç kadının başının altındaki yastıkları doğrulttu. Genç kadının doğrulup oturmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı. Ian, sakın bir sesle, "İç şunu," dedi. Elizabeth, kuşkuyla, "Nedir o?" diye sordu. "Konyak. Uyumana yardımcı olur."

Genç adam, Elizabeth'in içkiyi yudumlayışını seyretti. Sonra gülümseyen bir sesle, "Durumun nedenlerini araştırırken, başka bir erkeğin varlığı olasılığını dışladığımıza göre," dedi; "Aklıma gelen tek şey Havenhurst'de bir sorun çıkmış olması. Ne oldu?" Elizabeth, bu mazerete. Tanrıdan gelen bir ilhammış gibi dört elle sarıldı. Başını birkaç kez sallayarak, "Evet," diye fısıldadı.

Ian, eğilip onu alnına bir öpücük kondurdu. Şakalaşarak, "Dur tahmin edeyim," dedi; "Değirmencinin senden fazla para aldığına farkına varmış olmalısın." Bu tatlı bir işkenceydi. Ian, onunla cimriliği konusunda şakalaşmaya devam edecek olursa, dayanamayıp öleceğini düşündü. "Bu sıkıntının nedeni değirmenci değil mi? O halde fırıncıdır. Bir yerine iki somun ekmek aldığı için fiyatı düşürmeyi kabul etmemiş olacak."

Elizabeth'in gözleri yaşardı ve Ian bunu gördü. Karısının gözlerindeki şüphe uyandıran pırıltılara bakarak, ona, "O kadar mı kötü?" diye takıldı. "Bütçenin üstüne çıkmış olmalısın." Elizabeth cevap vermeyince, Ian, ona güven vermek istercesine gülümsedi ve "Sıkıntın her neyse, yarın bir çözüm buluruz," dedi.

Onun yanında kalmaya niyetli görünüyordu. Elizabeth, silkinerek, "Hayır, hayır," diye itiraz etti.

"Duvarcılar yüzünden oldu. Harçlığımın büyük bir kısmını ve senin Havenhurst için ödediğin parayı onlara verdim. Umduğumdan çok daha pahalıya mal oldular." Ian güldü. "Ha," dedi; "Demek her şeyin nedeni duvarcılar. Onları denetim altında tutmalısın. Senden ne için ne kadar para aldıklarını gözden kaçıırırsan seni soyup soğana çevirirler. Sabahleyin onlarla konuşurum. "

Elizabeth, büyük bir telaşla, bir şeyler uydurmaya çalışıyordu. "Hayır!" diye haykırdı. "Bu beni çok rahatsız eder. Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Ben her şeyi kendim yapmak istiyordum. İşleri yoluna koydum ama çok yorucu oldu. Kendimi niçin bu kadar yorgun hissettiğimi öğrenmek için doktora gittim. Bana, hiçbir şeyim olmadığını söyledi. Yarından sonraki gün Montmayne'a döneceğim. Burada kalıp beni beklemene gerek yok. Şu sırada ne kadar meşgul olduğumu biliyorum. Lütfen."

Çaresizlik içinde yalvarıyordu. Ian doğruldu ve şaşkınlık içinde başını salladı. Kulaklarına inanmıyordu. "Senin gülümsemeni görmek için canımı veririm, Elizabeth," dedi. "Hiçbir nedenle bana yalvarmana gerek yok. Ama, harçlığını da buraya harcamana izin veremem." Şakacıktan yalan

söyleyerek, "Böyle yapacak olursan, harçlığını kesmek zorunda kalırım," diye ekledi. Sonra, ciddileşerek, "Havenhurst için daha fazla paraya ihtiyacın olursa bana söylemelisin," diye devam etti. "Ama harçlığını sadece kendine harcamanı istiyorum. Konyağımı bitir." Elizabeth içkisini bitirince, Ian onun alınına bir öpücük daha kondurdu. "Burada gerektiği kadar kalabilirsin. Benim Devon'da işlerim var. Seni yalnız bırakmak istemediğim için erteliyordum. Oraya gidip, salı günü Londra'ya dönerim. Benimle Montmayne yerine, Londra'da buluşmak ister misin?" Elizabeth başını salladı.

Genç adam karısının solgun yüzünü ve kederli yüz ifadesini inceleyerek, "Bir şey daha var," dedi. "Doktorun korkulacak bir şey' olmadığını söylediğine yemin eder misin?" Elizabeth, "Evet," dedi. "Yemin ederim." Ian kendi yatak odasına geçerken Elizabeth arkasından bakıyordu. Kapı kapanınca genç kadın arkasını döndü ve yüzünü yastığına gömdü. Gözyaşlarının tükendiğini sanacak kadar ağladı. Sonra daha fazla ağlamaya başladı. Odanın koridora açılan kapısı aralanmış ve Berta başını içeri uzatmıştı. Kapıyı hemen kapattı ve Ian kapıyı yüzüne kapayıp Elizabeth'le yalnız kaldığı zaman, kendisine akıl danışan Bentner'e dönerek, "Bayan Elizabeth hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama o ortalıkta görünmüyor," dedi.

Bertner, büyük bir nefretle, "Onu vurmak gerek!" diye cevap verdi.

Berta, utangaç bir tavırla başını salladı ve sabahlığına daha sıkı sarındı. "Onun tehlikeli bir adam olduğu kesin, Bay Bentner," dedi.

33.Bölüm

Salı akşamı karanlık bastığı halde, Elizabeth, Upper Brook Caddesi'ndeki eve gelmemiş, Ian'ın zihninde yeniden kuşku belirmeye başlamıştı. Saat on bir olunca, Elizabeth'in nerede olduğunu öğrenmeleri için, adamlarından ikisini Havenhurst'e, ikisini de Montmayne'e gönderdi. Ertesi sabah on buçukta, Havenhurst'deki hizmetkârların, hanımefendinin beş gün önce Montmayne'e gittiğini söylediklerini öğrendi. Montmayne'deki hizmetkârlar ise onu hâlâ Havenhurst'te sanıyorlardı. Elizabeth beş gün önce ortadan kaybolmuş ve hiç kimse bunun farkına varmamıştı. Ian, o gün saat birde polis müdürüyle görüştü. Saat dörde gelmeden de Elizabeth'i aramaları için yüz özel dedektif tutmuştu. Onlara fazla bir bilgi veremedi. Herkes Elizabeth'in, yanına hiçbir şey almadan, üstündeki giysilerle, Havenhurst'dan kaybolduğunu ve en son Ian'la birlikte görüldüğünü söylüyordu.

Ian'ın bildiği bir şey daha vardı ama zorunlu olmadıkça onu açıklamaya niyetli değildi. İşte bu yüzden, karısının ortadan kaybolduğunu kimsenin duymasını istemiyordu. Elizabeth'i son gördüğünde, onun bir şeyden ya da birisinden korktuğunu anlamıştı. Ian'ın aklına sadece şantaj geliyordu ama şantajcılar kurbanlarını kaçırmazlardı. Üstelik Elizabeth'in kendisinden önceki lekesiz yaşantısında şantajcıların ilgisini çekecek bir şey olabileceğini sanmıyordu. Amaç şantaj olmadıkça, hiçbir canı, bir markizi kaçırıp, bütün İngiliz polisini ayağa kaldırmayı göze alamazdı.

Ancak geriye kalan tek olasılığı düşünmeye bile dayanamıyor, Elizabeth'in belirsiz bir sevgiliyle kaçmış olduğunu aklına bile getirmek istemiyordu. Ama saatler, günler ve geceler geçip gittikçe bu çirkin ve acı veren düşünceyi görmezden gelmek güçleşiyordu. Evin içinde dolaşıp duruyor, Elizabeth'e daha yakın olabilmek için odasına giriyor, onu kaybetmenin acısını yatıştırmak ve içindeki adını koyamadığı kokuyu bastırmak için içiyordu. Altıncı gün, gazeteler Lady Elizabeth Thornton'un ortadan kaybolduğunu ve polis tarafından aranmakta olduğunu öğrendiler. Bu haber, Times ve Gazette'in birinci sayfalarında büyükbaşlıklarla yayımlandı. Genç kadının nerede olduğu konusunda çeşitli tahminler yürütülüyordu. Bu tahminler arasında, genç kadının kaçırılmış ya da şantajcıların devreye girmiş olabileceği vardı. Hatta Kensington Markizi'nin, sadece kendisinin bildiği belirsiz nedenlerle, kendi isteğiyle gitmiş olması olasılığı bile öne sürülüyordu. O andan itibaren, Thornton ve Townsende ailelerinin nüfuzu bile, basının öğrendiği ya da uydurduğu her şeyi yayınlamasını engelleyemedi. Gazeteciler, polisin, ya da Ian'ın tuttuğu özel dedektiflerin öğrendikleri en küçük bir ayrıntıyı bile hemen haber alıyorlardı. Ian'ın hizmetkârları ve Havenhurst'deki görevliler sorguya çekiliyor, verdikleri cevaplar kelimesi

kelimesine gazetelerde yayınlanıyordu, Ian ve Elizabeth'in özel yaşantılarının ayrıntıları dedikoduya doymayan halka, hayvan yemi gibi kürek kürek sunuluyordu. Elizabeth'in ortadan kayboluşuyla ilgili zanlılardan birinin de kendisi olduğunu Ian Times gazetesinde okuduğu bir yazıdan öğrendi. Times'e

göre, Havenhurst'deki bir uşak, Lady Thornton'un son görüldüğü gece, karı kocanın kavga ettiklerine tanık olduğunu söylemişti. Uşağın söylediğine göre, kavga, Lord Thornton'un karısının iffetine dil uzatmasından çıkmıştı. Adam, ayrıntı vermemiş, "bazı şeylerin dile getirilmemesi daha uygundur" tavrını benimsemişti. Lady Thornton'un hizmetçisi de sorgulamada gözyaşlarına boğulmuş ve o gece gizlice hanımının odasına girdiğini ve onun boğulacak gibi hıçkırarak ağladığını duyduğunu anlatmıştı. Hizmetçi oda karanlık olduğu için, hanımının fiziksel bir zarar görüp görmediğini göremediğini söylemişti. "Ama bunun olası olmadığı kanısında da değildi." Havenhurst'deki hizmetkârlardan sadece bir tanesinin ifadesi Ian'i suçlamıyordu: ama onun söyledikleri, genç adamı, hepsinden çok üzdü. Lady Thornton kaybolmadan dört gün önce, William Stockey adlı, yeni alınan bir bahçıvan, hanımefendinin, hava karardıktan sonra, malikânenin arka kapısından çıkarak kameriyeye gittiğini görüp, çiçek tarhlarının gübrelenmesi konusunda bazı şeyler sormak üzere arkasından gitmişti. Ancak, onun kocası olmayan bir erkeğe sarıldığını görünce, yanına gitmekten vazgeçmişti. Gazeteler, bir erkeğin, sadakatsiz eşini azarlamakla yetinmeyeceğini, böyle bir davranışın erkeği tahrik edip, karısının sonsuza dek ortadan kaybolmasını sağlayabileceğini yazıyorlardı. Yetkililer, Ian'ın, kameriyede kim olduğu bilinmeyen bir adamla buluştu diye karısını ortadan kaldırmış olabileceğine hâlâ inanmak istemiyorlardı. Bu Ian'ın böyle bir şey yapması için tek neden olabilirdi. Ne var ki, ikinci haftanın sonunda, bu süre içinde İngiltere dışında olan bir tanık, gazeteleri okudu ve Lady Thornton'ın esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolduğu fikrine şiddetle karşı çıktı. Lady Elizabeth'in hizmetinde olan özel dedektif Wordsworth'un ifadesi Kensington Markisi aleyhinde öyle şiddetli ve korkunç suçlamalarda bulunuyordu ki ifadesi büyük bir gizlilik içinde alındı ve gazeteciler bile ayrıntıları öğrenemedi.

Ertesi gün Times gazetesi herkesi şaşkırtan ve heyecanlandıran bir haber yayınladı. Kensington Markisi Ian Thornton, Londra'daki evinden alınarak, karısının kaybolmasıyla ilgili olarak sorgulanmak üzere polis müdürlüğüne götürülmüştü.

Gerçi Ian, karısının kayboluşu nedeniyle resmen suçlanmamış ya da soruşturma sürerken tutuklanmamıştı ama kendisine, Londra'dan ayrılmaması söylenmiş, bu arada, onun karısının ya da Wordsworth'un sunduğu deliller ışığında, iki yıl önce birdenbire yok olan kayınbiraderinin ortadan kayboluşları nedeniyle yargılanmasına gerek olup olmadığına karar vermek için, kapalı kapılar arkasında bir kurul toplanmıştı.

Ian, kendi kefaletiyle eve döndükten sonra, o gece, Jordan Townsende, "Bunuyapmazlar, Ian," dedi. Ian'ın evinde, oturma odasında, beş aşağı, beş yukarı dolaşıyordu. "Bunu yapmazlar," diye tekrarladı. Ian, heyecansız bir sesle, "Yapacaklar," diye cevap verdi. İlgisizdi. Gözlerinde bile endişe yoktu. Kendisinin suçlanması konusunda endişelenmeyi aşalı günler oluyordu. Elizabeth gitmişti. Hiçbir haber yoktu. Onun kendi isteğiyle kaybolmadığını gösterecek hiçbir ipucu bulunmamıştı, Ian onun öldürmediğini ya da kaçırılmadığını çok iyi bildiğine göre, geri kalan tek olasılık onun başka biriyle kaçmış olduğuydu.

Polis genç kadının kameriyede bir erkekle buluştuğundan hala emin değildi. Bunu söyleyen adamın gözlerinin iyi görmediği anlaşılmış, adam kendisi bile, ağaç dallarım, genç kadının bedenine dolanan kollar sanmış olabileceğini söylemişti. Ama Ian böyle düşünmüyordu. Akla yakın olan tek şey bir aşığın varlığıydı. Elizabeth ortadan kaybolmadan bir gece önce bile Ian

bundan şüphelenmişti. Genç kadın onu yatağına almak istememişti. O gece, aşığı dışında herhangi bir şey onu üzmüş olsaydı, sıkıntısının kaynağını açıklamasa bile, doğal olarak teselliyi Ian'ın kollarında arardı. O akşam genç kadın, ondan uzak durmayı yeğlemişti. Hayır, Ian'ın bir aşığın varlığından gerçekten şüphelendiği doğru değildi. Bu onun, o anda dayanamayacağı kadar büyük bir acı duymasına neden olurdu. Oysa şimdi, şüphelenmekle kalmıyor, bunun doğru olduğunu biliyordu. Duyduğu acı ise, beklentilerinin ötesindeydi. Jordan, "Senin hakkında dava açılmayacağından eminim," diye tekrarladı. Sonra, oturma odasında bulunan Duncan'a ve Stanhope Dükü'ne bakarak, "Siz, Ian aleyhine dava açılacağını düşünüyor musunuz?" diye sordu. Buna cevap olarak, iki adam da, şaşkın ve kederli bakışlarla Jordan'a bakıp, kendilerinden emin görünmeye çalışarak, olumsuz anlamda başlarını salladılar. Sonra önlerine baktılar.

İngiliz yasalarına göre, Ian, bir İngiliz Lordu olduğundan kendisiyle aynı rütbeye sahip kişiler tarafından yargılanmaya hakkı vardı. Bu, onun sadece Lordlar Kamarası'nda yargılanabileceği

anlamına geliyor ve Jordan buna Ian'ı kurtaracak bir can kurtaran simidi gibi Elizabeth'in sırta kadem basışını sıradan bir olay gibi gösterme çabası içinde, "Şımarık karısı, kocasını yola getirmek için, bir süre ortadan kaybolan ilk soylu sen değilsin," diye devam etti. Elizabeth'in saklandığı yerde, kocasının düştüğü durumdan, hatta onun hayatının tehlikeye girmek üzere olduğundan habersiz, somurtarak, Ian'ın kendisini arayıp bulmasını beklediğine inanmış gibiydi. "Bir kadın kocasına naz yapıyor diye koca Lordlar Kamarasını toplantıya çağıracak değiller ya! Lanet olsun, Lordların yarısı karısına laf geçiremiyor. Senin onlardan ne farkın var?"

Alexandra, kederli bakışlarla kocasına baktı. Duyduklarına inanamıyordu. Ian gibi, o da Elizabeth'in naz yapmadığını biliyordu. Ancak, Ian'ın aksine, o, arkadaşının bir sevgilisi olduğuna ve onunla kaçtığına inanamıyordu.

Ian'ın uşağı kapıda görüldü. Elindeki mühürlü pusulayı Jordan'a uzattı. Jordan, pusulayı açarken, işi şakaya vurmak istedi: "Kim bilir?" diye söylendi; "Belki de Elizabeth'tendir. Ian'ın karşısına çıkmadan, kendisine aracılık etmemi istiyordur." Ama yüzündeki gülümseme bir anda soldu. Onun sıkıntılı yüz ifadesini gören Alex, "Ne oldu?" diye haykırdı. Jordan elindeki kâğıdı buruşturarak, öfkeli bir yüzle, Ian'a döndü. "Lordlar Kamarasını toplantıya çağırıyorlar. "

Ian ayağa kalkıp çalışma odasına doğru yürürken, kayıtsız bir sesle, "Hiç değilse, Lordlar Kamarası'nda bir arkadaşım ve ailemden biri var," dedi.

Genç adam odadan çıkınca, Jordan beş aşağı beş yukarı dolaşmayı sürdürürken, "Bu, uydurma tahminler ve hakareten başka bir şey değil," dedi. "Elizabeth'in ağabeyiyle düello yapmış... filan falan. Oysa ağabeyinin ortadan kayboluşunun nedeni gayet açık." Stanhope Dükü, "Bir kişinin ortadan kayboluşunu açıklamak nispeten daha kolaydır," dedi. "Ama bir aileden iki kişinin birden ortadan kaybolması farklı bir olay. Korkuyorum. Kendini savunmanın çaresini bulamazsa, onu paramparça ederler."

Jordan ona güven vermeye çalışıyordu. "Elden gelen her şey yapılıyor," diye cevap verdi. "Bizim tuttuğumuz özel dedektifler, Elizabeth'in izini bulmak için ülkenin altını üstüne getiriyorlar. Polis, Ian'ın suçlu olduğunu düşünüyor. Bu nedenle, Elizabeth'in kendi seçimi sonucunda ortadan kaybolmuş olabilmesi olasılığını bir kenara ittiler." Alexandra odadan çıkmak için ayağa kalktı. Arkadaşına hâlâ sadıktı. "Eğer Elizabeth kendi arzusuyla çıkıp gittiye, emin olun, geçerli bir nedeni vardır," dedi. "Siz erkeklerin sandığınız gibi naz yapmadığına eminim."

Townsende çifti gittikten sonra, Dük endişeli bir tavırla başını koltuğunun arkasına dayadı ve Duncan'a, "Bu geçerli neden ne olabilir?" diye sordu.

Duncan, hışımla, "Ian için fark etmez," diye karşılık verdi. "Elizabeth, zorla götürüldüğüne onu inandıramazsa, Ian onu ölmüş sayacaktır. "

Edward, "Böyle konuşma," diye itiraz etti. "Ian onu seviyor - Elizabeth'i dinleyecektir. "

Duncan, Ian'ın annesiyle babası ve kız kardeşinin ölümünden sonraki tutumunu anımsayarak, "Edward," dedi; "Ben onu senden daha iyi tanıyorum. Ian, ona, kendisini üzmesi için ikinci bir fırsat vermeyecektir. Eğer Elizabeth onu bilinçli olarak küçük düşürdüyse, güvenini kötüye kullandıysa Ian için ölmüştür. Şu anda, Ian böyle düşünüyor. Onun yüz ifadesine dikkat et. Karısından söz edildiğinde kılı kıpırdamıyor. Ona duyduğu aşkı öldürmeye başladı bile." "Birini, istediğiniz zaman kalbinizden çıkartamazsınız. Bana inan, biliyorum." Duncan, "Ian bunu yapabilir," diye ısrar etti. "Bunu, Elizabeth ona yaklaşmasın diye yapacaktır." Dük yüzünü buruşturdu. Ona inanmadığı belli oluyordu. O zaman Duncan, "Size bir hikâye anlatayım," dedi. "Elizabeth, İskoçya'da, bana, Ian'ın çizimleri hakkında sorular sorduğunda, aynı hikâyeyi ona da anlatmıştım. Bu, Ian'ın annesiyle babasının ve kız kardeşinin ölümü ve Ian'ın Retriever cinsi köpeğiyle ilgili bir hikâyedir... " Duncan anlattıklarını bitirdiğinde saat on biri çalışıyordu; iki adam da sessizleştiler. İkisi de saate bakarak, korku içinde, kapının çalınacağı o kaçınılmaz anı bekliyorlardı. Çok fazla beklemek zorunda kalmadılar. On biri çeyrek geçe gelen iki kişi, Kensington Markisi Ian Thornton'un, karısının ve onun aynı anneden olma üvey kardeşi Bay Robert Cameron'un ölümlerinden resmen sorumlu tutulduğunu bildirdiler. Ian tutuklandı ve kendisine, dört hafta sonra Lordlar Kamarası tarafından yargılanmaya hazır olması söylendi. Sahip olduğu soyluluk unvanı nedeniyle yargılama başlamadan tutuklanmadı; ancak evinin

önüne muhafızlar dikildi ve dışarı çıkıp kentte dolaştığında, özenle gözleneceği konusunda uyarıldı.

Kefaret 100.000 İngiliz lirası olarak belirlenmişti. 34.Bölüm

Helmshead, parlak mavi bir koya tepeden bakan hareketsiz bir kasabaydı. Arada sırada, yelkenli büyük gemiler, körfezi dolduran sayısız balıkçı teknesinin arasından süzülerek limana sokulurlardı. Kimi zaman, gemiciler kadın ve içkiyle yıkanmış bir gece geçirmek umuduyla karaya çıkar, ertesi sabah gemileriyle denize açılırken, tekrar burayla uğradıklarında karaya çıkmak zahmetine katlanmamaya karar vermiş olurlardı. Helmshead'de ne genelev, ne de denizcilerin içki içebileceği bir meyhane ne de etini satan fahişeler vardı. Burada aileler, elleri her gün denize saldıkları ağların ipleri kadar sert olan balıkçılar, güneşte kurutulmaktan apak olmuş çamaşırlarını kasabanın kuyusuna taşıyıp, kıpkırmızı elleriyle çitilerken dedikodu eden kadınlar, kovalamaca oynayan küçük çocuklar ve onları seyrederken sevinç ve heyecanla avlayan melez köpeklerden oluşan bir topluluk yaşıyordu. Kasaba sakinlerinin, derin çizgilerle dolu, sert hatlı yüzleri güneşten yanmış, rüzgârdan aşınmıştı. Helmshead'de, süslü püslü zarif kadınlara, kollarını eldivenli ellere doğru uzatan şık giyimli beylere rastlanmazdı. Kabasabalı balıkçılar, adımlarını sıklaştırarak, ağır çamaşır sepe'leriyle evlerine dönen kadınlara yetişip onların yüklerini omuzlardı.

Kasabanın merkezinde, Elizabeth, çimlerle kaplı bir tümseğin üstünde bir ağaca dayanmış onları seyrediyordu. Haftalardan beri boğazına ve göğsüne düğümlemiş olan acı yumrusunu itelemek iser gibi yutkundu ama başaramadı. Başını öte yana çevirip, aşağıda pırl pırl parlayan körfezden kasabaya doğru yükselmekte olan kayalara baktı. Taşların üzerinde eciş bücüş ağaçlar vardı. Yaşam boyu çevre koşullarıyla savaşmaktan gövdeleri eğri büğrü olmuştu. Hem çirkindiler, hem de, altın sarısı ve kırmızı karışımı sonbahar giysileriyle garip bir güzellikleri vardı.

Elizabeth onları görmemek için gözlerini kapattı; güzellik ona Ian'ı hatırlatıyordu. Haşın görüntüler ona Ian'ı hatırlatıyordu. Eğri büğrü şeyler ona Ian'ı hatırlatıyordu... Güçlkle derin bir nefes aldı. Ağaç gövdesinin sert kabukları genç kadının sırtına ve omuzlarına batıyor, ama o yerinden kıpırdamıyordu. Canının yanması ona hâlâ yaşadığını hatırlatıyordu. Acıdan başka hiçbir şey yoktu. Boşluk. Boşluk ve keder. Beyninde, sevişirken ona sevgi sözcükleri fısıldayan Ian'ın boğuk sesi...onunla şakalaşan sesi... Ian'ın sesi... Robert'in sırtındaki kırbaç izleri.

Jordan, Ian'ın Londra'daki uşağına, "O nerede?" diye sordu ve aldığı cevap üzerine hızla çalışma odasına yöneldi. "Sana haberlerim var, Ian."

Ian kâtibine bir yazı yazdırıyordu. Bunu bitirip, kâtibi gönderdikten sonra, Jordan'ı dinlemeye hazırlandı. Jordan, "Tanrım! Şuna bir son versen ne iyi olurdu!" diye patladı.

Ian, arkasına dayanarak, "Neye son versen?" diye sordu. Jordan, çaresizlik ve öfke içinde ona baktı, Ian'ın tavrının kendisini niçin bu kadar rahatsız ettiği konusunda kesin bir fikri yoktu. Arkadaşı tıraş olmuş, gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Epeyce zayıflamış olmasının dışında, hayatında olağan dışı bir şey olduğunu belli edecek hiçbir şey yoktu. İyi sayılabilecek bir yaşantının iplerini elinde tutan bir adam gibiydi.

"Her şey normalmiş gibi davranmaktan vazgeçsen sevinirdim!"

Ian, yerinden kalkıp içkilerin durduğu masanın yanına gitti. "Nasıl davranmamı isterdin?" İki bardağa viski koyup, birini Jordan'a uzattı. "Ağlayıp dövünmemi bekliyorsan, boşuna vakit harcıyorsun."

"Hayır. Şu anda kendini kapıp koyuvermediğine memnunum. Sana haberlerim olduğunu söyledim. Bu haberi kişisel açıdan iç açıcı bulmayacaksın ama gelecek haftaki mahkemen açısından, bundan daha iyi bir haber olamaz." Tedirgin bir tavırla konuşuyordu. "Dedektiflerimiz -yani senin tuttuğun dedektifler- nihayet Elizabeth'in izini bulmuşlar." Ian'ın sesi kayıtsızdı. Yüz ifadesi değişmemişti.

"Neredeymiş?"

"Henüz bilmiyoruz. Ama, ortadan kayboluşundan iki gece sonra Bernam Road'da, bir erkekle birlikte görülmüş. Lister'in on beş mil kadar kuzeyinde bir handa kalmışlar." Jordan nefesini dışarı üfledi.

"Kendilerini karı koca olarak tanıtmışlar, Ian."

Bu sarsıcı haber ya da çirkin ayrıntılar karşısında, Ian'ın tavrında, içki bardağını tutan elinin hafifçe kasılmasından başka bir değişiklik olmadı. "Diğer haber de çok iyi - yani bizim için çok iyi demek istiyorum."

Ian içkisini bir yudumda bitirerek, buz gibi bir sesle, "Bundan daha iyi bir haber ne olabilir?" dedi. "Elizabeth onu öldürmediğimi kanıtlamış bulunuyor. Üstelik boşanma için de elime yadsınmaz kanıtlar veriyor."

Jordan'ın içinden onu teselli edecek bir şeyler söylemek geldi ama Ian'ın bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Arkadaşının çalışma masasının başına dönüşünü izledi. Sonra kararlı bir sesle, "Savcı, Elizabeth'in yanındaki erkeğin, senin onu kaçırmayı için parayla tuttuğun biri olduğunu öne sürebilir," diye devam etti. "Şimdi vereceğim haber, Elizabeth'in seni terk etmeyi önceden planladığını kanıtlıyor."

Ian onu kayıtsız bir sessizlik içinde dinliyordu. Jordan, "Elizabeth, ortadan kaybolmadan dört gün önce, mücevherlerini Fletcher Caddesi'ndeki bir kuyumcuya satmış," diye ekledi. "Kuyumcu, Bayan Roberts olarak tanıdığı Lady Kensington çok korkmuş görüldüğü için, daha önce polise başvurmadığını söylemiş. Eğer Elizabeth senden geçerli bir neden yüzünden kaçmış olsaymış, onu ele vermeyecekmiş."

Ian alaycı bir sesle itiraz etti: "Kendisine sattığı taşların gerçekten ona ait olup olmadığını öğrenmeden onu ele vermek istememiştir. Gazeteler, mücevherlerin çalınmış ya da kaybolmuş olduğunu yazınca, polise gerçeği söylemesinde bir sakınca olmadığı kanısına varmıştır."

"Büyük bir olasılıkla evet. Ama, hiç değilse, onu ortadan kaldırmakla suçlanmayacaksın. Beri yandan, hâlâ ağabeyini öldürmekle suçlansan bile, Elizabeth, kendi arzusuyla kaçtığına göre, aleyhindeki iddialar zayıflamış oluyor." Jordan daha fazla konuşmak istemiyordu. Sustu. Arkadaşı sözlerini bitirince, Ian, kalem ve dirseğinin dibinde duran kâğıt destesinin arasından bir anlaşma metnini aldı. Jordan, "Havenhurst'deki görevliler, Elizabeth'in mücevherlerinin senin evinde güvende olduğunu, senin hizmetkârların da onların Londra'da olduğunu sandıkları için, detektifler mücevherlerin kaybolduğunu daha önce anlayamadılar," diye ekledi.

Ian ilgisizdi. "Anlıyorum," diye karşılık verdi. "Ama, bunun yargılamada etkili olmaması da olası. Benim mücevherleri satıp, Elizabeth'le birlikte yolculuk yapacak adamlar tuttuğumda ısrar edebilirler. Bu inandırıcı olur. Şimdi, söyle bakalım, birlikte yapmayı planladığımız şu nakliye işine devam etmek istiyor musun, yoksa vazgeçmeyi mi tercih edersin?" Jordan, Ian'ın duygusuzluğu karşısında ne yapacağını şaşırmişti. "Vazgeçmek mi?" diyebilirdi.

"Şu anda namuslu ve onurlu bir adam olduğum konusunda kuşku belirmiş bulunuyor. Adıma leke sürüldü. Eğer arkadaşların bu girişimden vazgeçmek isterlerse anlayışla karşılarım."

Jordan isteksizce, "Onlar çoktan çekildiler," diye itiraz etti. "Ama ben senin yanındayım." Ian anlaşmalardaki isimleri birer birer çizerken, "Çekildikleri daha iyi oldu," diye cevap verdi. "Böylece ikimize de, kârdan daha fazla pay düşecek."

Jordan alçak sesle, "Ian," dedi; "Nasıl tepki vereceğini görmek için, içimden sana bir yumruk atmak geliyor. Olup bitenler karşısındaki kayıtsızlığına daha fazla dayanamayacağım." Ian başını kaldırıp ona baktı ve o zaman, Jordan, onun çenesindeki kasın seğirmekte olduğunu gördü. Bu, genç adamın duyduğu acı ve gördüğü manevi işkenceler karşısında gösterdiği küçücük bir tepkiydi. Genç adam rahatladı ve utandı. "Söylediklerime ne kadar pişman olduğumu anlatamam," diye özür diledi. "İçin rahat etsin," dedi. "İnsanın karısı tarafından aldatılmasının ne demek olduğunu kendi deneyimlerimden biliyorum; bu yüzden seni ne kadar iyi anladığımı bilmeni isterim."

Ian, "Teselliye ihtiyacım yok," diye onun sözünü kesti. "Zamana ihtiyacım var." Jordan, onun sözlerini, "Unutmak için," diye tamamladı.

Ian, sakın bir sesle, "Zamana," diye düzeltti; "bu belgeleri incelemek için ihtiyacım var." Jordan, koridor boyunca, ön kapıya doğru yürürken, Ian'ın çenesindeki kasın tepkisel hareketinin kendi hayal gücünden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşünüyordu. Elizabeth her gün buraya gelip, bir tümseğin üstündeki bu ağaca dayanarak denizi seyrediyordu. Robert, Jamaika'ya gidecek olan bir geminin çok yakında geleceğini söylemişti. Bu her an olabilirdi. Ağabeyi bir an önce İngiltere'den uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Elizabeth, tümseğin ucuna doğru birkaç adım atarak, onu haklı bulmamak elde değil, diye düşündü. Önünde bir uçurum vardı. Kayalıklar ve deniz kıyısındaki kumsal birkaç yüz metre aşağıdaydı. Robert, kasabada, Bay ve Bayan Hogan adlı bir çiftte ait olan bir odayı kiralamıştı. Bayan Hogan'ın pişirdiği nefis yemekleri yiyip tıkabasa doyarak yeniden şişmanlamaktaydı. Helmshead'de yaşayan hemen hemen herkes gibi, Hogan'lar da sevecen ve çalışkan insanlardı. Dört

yaşındaki ikiz oğulları ise yerlerinde duramadıkları gibi, ağızlarını çarpıtarak sürekli gülümsüyorlardı. Elizabeth onların dördünden de çok hoşlanmıştı. Ona kalsa, sonsuza dek burada saklanmak isterdi. O Robert gibi İngiltere'den ayrılmak için sabırsızlanmıyor ve izinin bulunmasından korkmuyordu. Burada, bir çeşit uyumsuzlukla karışık garip bir huzur duyuyordu, Ian'a yakındı -neredeyse onun varlığını hissediyordu. Ancak yine de ondan yeterince uzaktı. Ian'ın yapabileceği ya da söyleyebileceği herhangi bir şeyin onun canını yakması olası değildi.

Bay Hogan yanına gelip, nasırlı eliyle onun kolunu tuttu. "Uçurum çok derin, Bayan," dedi. "Beni duydunuz mu? Geri çekilin."

Elizabeth, ayakkabılarının uçlarının havada durduğunu görünce çok şaşırıldı. "Tümseğin kenarına bu kadar yaklaştığının farkında değildim," dedi.

"Artık içeri girip biraz dinlenin. Kocanız bize kötü günler geçirdiğinizi anlattı ve endişelerinizden kurtulmanız için zamana ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Elizabeth dalgındı ama Robert'in herhangi birine, özellikle de, onların, kendilerini, Jamaika ya da başka bir yere götürebilecek olan bir gemi bekledikleri bilen Hogan'lara kaçışlarının öyküsünü anlatmış olduğunu öğrenmek düşüncelerinin arasından süzülerek onu ayılttı. "Rob yani kocam size geçirdiğim kötü günler hakkında neler anlattı?"

"Fazla ayrıntı vermedi. Sadece, sizi üzecek ya da endişelendirecek şeyleri duymamanız ve görmemeniz gerektiğini söyledi. "Eve vardıklarında, Elizabeth, kapı eşiğinde durakladı ve ocakta pişmekte olan taze ekmeğin kokusunu içine çekti. "Bir gazete olsaydı, okumak isterdim," dedi.

Bay Hogan, "Özellikle gazete yok," diye cevap verdi. Elizabeth, koşup bacaklarına sarılan ikizlerden birine dalgın dalgın gülümsedi. Bezgin bir tavırla, "Bunun mümkün olmadığını biliyorum ama," diye söylendi; "İngiltere'de, gazetelerin, geç de olsa ulaşamadığı bir yer olacağı aklıma gelmezdi."

"Gazete okumaktan hoşlanacağınızı sanmam. Hep aynı şeyler. Cinayet, yaralama, politika ve balolar." Elizabeth, Havenhurst'e kapanıp hiç kimseyle görüşmediği iki yıl boyunca çok az gazete okumuştı; çünkü gazete okumak, Londra'dan ve hayattan ne kadar kopuk olduğunu ona daha fazla hissettiriyordu. Ama şimdi, gazetelerin kendisinden ve ortadan kayboluşundan söz edip etmediklerini ve bunun ne kadar önemsendiğini öğrenmek istiyordu. Hogan'ların okuma bilmedikleri kanısındaydı. Bu olağan bir durumdu. Ama Bay Hogan'ın köyülerden, eski de olsa, bir gazete bulamayışı ona garip geliyordu.

Amaçladığından daha hırçın bir sesle, "Gerçekten bir gazete görmek istiyorum," dedi. Bacaklarına sarılmış olan küçük oğlan ondan uzaklaştı. Elizabeth havayı yumuşatmak için, "Size yardım etmemi ister misiniz, Bayan Hogan?" diye sordu. Bayan Hogan dokuz aylık hamileydi. Sürekli çalışıyordu ve hep neşeliydi.

"İşim bitti, Bayan Roberts. Siz masaya oturup dinlenin; size bir fincan çay vereyim."

Elizabeth, nefesini tutarak, "Çaydan çok bir gazeteye ihtiyacım var," diye söylendi.

Bayan Hogan, "Timmy!" diye seslendi. "Elindekini hemen bırak; beni duydun mu? Timmy?"

oğlunu uyarıyordu ama neşeli çocuk her zamanki gibi onu duymazdan geldi. Ama babası eğilip, elinden büyücek bir şeyi çekip alırken Elizabeth'in eteklerinin arasına sığındı. . Onun kucacağına tırmanırken, "Bayan için," diye bağırdı. "Bayan için getirdim!"

Elizabeth, çocuğu hızla yere bıraktı. Bu hareketine kendisi de şaşırılmıştı. Suçlayan bakışları Bay Hogan'la Bayan Hogan arasında gidip geliyordu. Güneş yanığı tenlerine rağmen ikisinin de kızardığı belli oluyordu. "Bay Hogan, lütfen; bırakın bakayım."

"Kocanız gazeteleri görürseniz sınırlarınızın bozulacağını söylemişti. Doğruymuş."

Elizabeth terbiyesini bozmamaya ve sabırlı olmaya çalışarak, "Gazeteyi bana göstermediğiniz için sınırlanıyorum," dedi.

Bay Hogan, "Eski bir gazete," diye cevap verdi. "Üç haftadan eski."

Elizabeth, saçma bir gazete yüzünden haftalardan beri ilk kez bir şeyler hissediyordu. Adamın gazeteyi kendisine vermek istemeyişi onu öfkelenmişti. Daha önce de Elizabeth'in dinlenmesi gerektiğini ve sınırlarının bozulduğunu söylemişti. Bu sözler ise, genç kadını

tedirgin etmişti.

Bayan Hogan'a bakıp gülümsedi. Evde kararların çoğunu veren oydu. "Sadece havadan sudan şeylere bakmak istiyorum," diye mırıldandı. "Sonbahar modası filan..." Bayan Hogan da ona gülümsedi ve,

"Giysiler mavi," diye karşılık verdi. Sonra, başını sallayarak, gazeteyi Elizabeth'e vermemesi konusunda onu uyardı. "Öğrendiniz işte. Ne güzel değil mi mavi?" Elizabeth, Bay Hogan'ın elinden gazeteyi çekip almamak için parmaklarına hakim olmaya çalışıyordu. Ancak, gerekirse bunu da yapmaya hazırdı. Kadına, "Demek okuma biliyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

İkizlerden biri, ona sırtarak, "Anne okuyor," diye cevap verdi. Elizabeth, sakin ama kararlı bir sesle, "Bay ve Bayan Hogan," dedi; "O gazeteyi görmeme izin vermezseniz çok sinirleneceğim. Ev ev dolaşp bir gazete ya da gazeteleri okumuş birini bulacağım." Bu, sinirine dokunmaya başlayan gürültücü çocuğuyla konuşan bir annenin sert sesiydi ve Bayan Hogan'ı etkilemişti. "Ev ev dolaşp gazete aramak size bir şey kazandırmaz," diye itiraf etti; "Kasabada tek bir gazete var; okuma sırası bende olduğu için, o gazete de burada. Bay Willys onu geçen hafta bir geminin kaptanından almış." Elizabeth, "O halde görebilir miyim?"

diye ısrar etti. Elleri atılıp gazeteyi Bay Hogan'ın kocaman avucundan çekivermek için kaşınıyor, hayalinde Bay Hogan gazeteyi yukarı kaldırırken, kendisinin onu alabilmek için sıçradığını görüyordu."

"Kocanız gazeteyi görmemeniz konusunda çok ısrarlıydı ama moda ve bu gibi şeylere böylesine düşün olduğunuza göre, gazeteye bir göz atmanın size zarar vereceğini sanmam..."

Elizabeth, anlamlı bir sesle, "Kocam her yaptığıma karşımaz," dedi.

Bay Hogan sırtıttı. "Bana öyle geliyor ki, tepesi atınca o da tıpkı senin gibi erkekleşiyor, Rose."

Rose daha fazla dayanamadı. Gülümseyerek, "Gazeteyi ver ona, John," dedi. Elizabeth gazeteyi eline alır almaz, "Odama gidip orada okumak istiyorum," diye söylendi. Genç kadın, odasına giderken, karı kocanın onu izleyen bakışlarından, Robert'in, istemeyerek, bu insanlara kız kardeşini neredeyse bir kanun kaçağı gibi gösterdiğini hissetmişti. Küçük yatağın üstüne oturarak gazeteyi açtı.

KENSINGTON MARKİSİ KARISINI VE KAYINBİRADERİNİ ÖLDÜRMEKLE SUÇLANIYOR. LORDLAR KAMARASI MARKİNİN İFADESİNİ ALMAK İÇİN TOPLANDI. HER İKİ CİNAYET NEDENİYLE TUTUKLAMALAR BEKLENİYOR Elizabeth'in boğazından bir itiraz çığılığı yükseldi. Gözlerini elinde tuttuğu gazeteden ayıramıyordu. Boş odaya, "Hayır," dedi. "Hayır!" Okumaya başladı. Binlerce kelime okudu. Ürpertici kelimeler, dev yalanlar, iğrenç imalar, gözlerinin önünde dans ediyor, genç kadın hiçbir şey anlamıyordu. Tekrar okudu. Düşünmeye başlayabilmesi için, aynı şeyleri üç kere okuması gerekti. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi, nefes nefese kalmıştı. Beş dakika içinde Elizabeth kapıldığı panikten kurtularak mantıklı düşünmeye başladı. Sinirli ve gergindi ama bu seçenekleri karşılaştırmasına ve onlar arasında bir seçim yapmaya çalışmasına engel değildi. Ian, Robert'e ne yapmış olursa olsun, onu öldürmemişti. Elizabeth'i de öldürmemişti. Gazete, Robert'in iki kez Ian'ı öldürmeyi denediğine ilişkin kanıtlar bulunduğunu yazıyordu. Ama şu anda Elizabeth bunun anlamını tam olarak kavrayacak durumda değildi. Gazete, mahkemenin ayın on sekizinde başlayacağını yazıyordu. Genç kadının dikkati bu noktaya odaklanmıştı. Ayın on sekizi üç gün önceydi ve büyük bir olasılıkla Ian'ı asacaklardı. Seyahatin ilk aşamasını kara yoluyla değil deniz yoluyla yapacak olursa, Londra'ya daha çabuk ulaşabilirdi.

Elizabeth, gazeteyi bırakıp odasından dışarı fırladı ve küçük oturma odasına fırtına gibi girdi. Ev sahibiyle karısının onun akli dengesinin pek yerinde olmadığını düşündüklerini unutmamaya çalışarak, "Bay ve Bayan Hogan," diye haykırdı. "Gazetede beni yakından ilgilendiren üzücü bir haber var. En kısa yoldan Londra'ya gitmeliyim." Bay Hogan svecen ama kararlı bir sesle, "Sakin olun bakalım, Bayan Roberts," dedi. "O gazeteyi okumamalıydınız. Kocanızın dediği gibi, sınırlarınızın bozulmasına neden oldu." Elizabeth, çaresizlik içinde, "Kocam cinayetle suçlanıyor," diye karşı çıktı. "Kocanız limanda, sizi dünyayı keşfetmeye götürecek bir gemi bulmaya çalışıyor." "Hayır, o benim ağabeyim." Bay Hogan, "İkinci vakti kocanızdı," diye hatırlattı. Elizabeth, "O hiçbir zaman benim kocam olmadı. Daima ağabeyimdi," diye ısrar etti. "Kocam, gerçek kocam, beni öldürmekle suçlanıyor."

Bay Hogan, yumuşak bir sesle, "Bayan," dedi; "Henüz ölmediniz." Elizabeth, alçak sesle, "Aman Tanrım!" diye inledi. Alnına düşen saçları eliyle iterken, kendisini sahile götürmesi için Bay Hogan'ı nasıl ikna edebileceğini düşünüyordu. Oğlunun gömleğinin söküklüklerini dikerken, bir yandan da, kendisini dikkatle izlemekte olan Bayan Hogan'a döndü. "Bayan Hogan!" Yere çömelip kadının elini avucuna aldı. Kadın ona bakınca, yalvaran bir sesle, durumu açıklamaya çalıştı. "Bayan Hogan!" dedi. "Ben deli değilim. Kaçık filan değilim ama büyük sorunlarım var. Bunları size anlatmak zorundayım.

Burada hiç mutlu olmadığımı farkında mısınız?" "Evet, farkındayız, şekerim." "Gazetelerin Lady Thornton hakkında yazdıklarını okudunuz mu?"

"Yavaş- okurum ama bu haberi sonuna kadar okudum. Ancak yasalarla ilgili fasa fısoyu anlamadım."

"Bayan Hogan, Lady Thornton benim. Hayır, kocanıza bakmayın; bana bakın. Yüzüme bakın.

Endişeliyim ve korkuyorum. Ama bende kaçık bir insan hali var mı?"

"Şey...bilmem."

"Burada kaldığım sürece deli olduğumu düşünmenize neden olacak bir şey yaptım ya da söyledim mi?Yoksa, sadece çok mutsuz ve biraz da ürkek mi görünüyordum?" "Bana kalırsa..." O anda Elizabeth ile Bayan Hogan arasında, kadınların birbirlerinden yardım istedikleri kimi anlarda oluşan bir iletişim doğdu. Bayan Hogan, "Hayır," dedi; "deli olduğunuzu düşünmüyorum."

Elizabeth duygulanmıştı. Kadının elini, teşekkür eder gibi hafifçe sıktı. Kendi kendine konuşur gibi, "Bu noktaya geldiğimize göre," diye mırıldandı; "Şimdi size kim olduğumu ve Robert'in ağabeyim olduğunu kanıtlamanın yolunu bulmalıyım." Sonra, telaşla, "Gazete," diye devam etti; gerçekleri, mümkün olan en kısa zamanda kanıtlamak için ne yapması gerektiğini düşünüyordu. "Kensington Markisi'nin eşi Elizabeth Thornton ile onun ağabeyi Robert'i öldürdüğünü yazıyor. Bunu hatırlıyor musunuz?" Bayan Hogan başını salladı. "Evet ama isim benzerliklerine sık sık rastlanır." Elizabeth delirecek gibiydi. "Durun," dedi; "Daha düşünmeye başlamayın. Size hemen yeni kanıtlar vereceğim. Bakın, buldum bile. Gelin benimle!" Kadıncağızı elinden çekerek ayağa kaldırdı ve neredeyse sürükleyerek, Robert'le birlikte kaldığı, içinde iki küçük karyola bulunan odaya götürdü. Bay Hogan, eşikte durmuş onları seyrediyordu. Elizabeth elini yastığın altına soktu; torbasını çıkarıp ağzını açtı. "Bakın yanımda ne kadar çok para var! Bu para, size kendimizi tanıttığımız kimliğimizle, Robert ile benim gibi sıradan insanların sahip olamayacağı kadar fazla, öyle değil mi?" "Kesin bir şey söyleyemeyeceğim."

Elizabeth, Bayan Hogan'ın güvenini yitirmekte olduğunu fark etmişti. Telaşla, "Haklısınız," dedi.

"Ama durun, daha önemli bir kanıt buldum." Yatağın yanına koştu. Parmağıyla gazeteyi gösteriyordu.

"Okuyun bakalım," dedi; "Londra'da ayrıldığımda ne giyiyormuşum." "Okumama gerek yok. Yeşil bir giysiniz olduğunu söylüyorlar siyah desenleri olan yeşil bir

giysi. Ya da, kahverengi etekle, krem rengi bir ceket..."

Elizabeth, daha fazla bekleyemedi. İki bavulunu daçtı. Bu bavulların içinde, Londra'dan ayrılırken yanına aldığı bir iki parça eşya vardı. Heyecn içinde, "Ya da," diye ekledi; "Gri bir seyahat kıyafeti...öyle değil mi?"

Bayan Hogan başını sallayınca, Elizabeth giysilerini bavullardan çekip çıkardı ve büyük bir zafer kazanmış gibi, yatağın üstüne dizdi. Elizabeth kadının yüzünden, onun kendisine inandığı ve kocasının da inanmasını sağlayacağını anlamıştı.

Olduğu yerde hızla dönerek, olup bitenleri sıkıntılı bir yüz ifade-siyle seyretmekte olan Bay Hogan'a, "Hemen Londra'ya gitmeliyim," dedi. "Deniz yoluyla gidersem oraya daha çabuk varırım." "Gelecek hafta bir gemi var."

"Bay Hogan, gelecek haftaya kadar bekleyemem. Mahkeme üç gün önce başlamış. Kocamı beni öldürmekle suçluyor ve onu asmayı planlıyorlar. Tek bildiğim bu." Adam, "Ama siz yaşıyorsunuz," diye cevap verdi. "Kesinlikle. İşte bu nedenle Londra'ya gitmem ve onlara hayatta olduğumu kanıtlamam gerekiyor. Bunun için limana gelecek gemileri bekleyemem. Beni teknenizle Tilbury'e götüreceksiniz, size istediğiniz parayı veririm. Oradan sonra yollar düzgün. Bir araba kiralayıp yoluma devam edebilirim."

"Bilmiyorum, Bayan. Yardım etmek isterim ama balık yeni bol-laştı..." Hogan onun yüzündeki beliren korku ve dehşeti görüp, çaresizlik içinde karısına baktı. Omuz silkererek ellerini iki yana açtı. Bayan Hogan önce durakladı, sonra başını salladı. "Onu götüreceksin, John."

Elizabeth kadına sıkı sıkı sarılarak, "İkinize de teşekkürler," dedi. "Bay Hogan bir haftada en çok ne kadar para kazanıyorsunuz?"

Hogan bu soruya cevap verir vermez, genç kadın çantasından bir miktar para çıkarıp onun avucuna koydu. "Bu söylediğiniz meblağın beş katı. Bay Hogan," dedi. Elizabeth Cameron Thornton, hayatında ilk kez, herhangi bir şey karşılığında, ödemek zorunda olduğundan fazla para ödüyordu. "Bu gece yola çıkabilir miyiz?"

"Şey... sanırım evet. Ama gece karanlığında denize açılmak akıllıca bir davranış olmaz." Elizabeth, çok geç kalmış olduğunu düşünmek bile istemiyordu. "Bu gece yola çıkmalıyız," dedi. "Kaybedecek bir dakikam bile yok."

Elizabeth'in giysilerinin yatağın üstüne saçılmış olduğunu gören Robert şaşırmişti. Sesi, olağandan daha yüksek çıktı. "Burada neler oluyor?" Sonra gazeteyi gördü ve gözleri öfkeyle kısıldı. Hogan'ıara dönerek, hiddetle, "Size tembih etmişim..." diye söze başladı.

Ancak, Elizabeth, onun sözünü kesti. "Robert konuşmamız gerekiyor. Baş başa..."

Bayan Hogan, "John," dedi; "Güzel bir yürüyüşe çıksak iyi olur."

O anda Elizabeth, Robert'in gazetede yazıları gördüğü için onun gazete okumasını yasakladığını anladı. Bu, daha önce aklına gelmemiştir. Ağabeyinin, gazeteyi gördüğü halde ona bundan söz etmemiş oluşu, Ian'ın kendilerini öldürmekle itham edilişi kadar inanılmazdı. Birden büyük bir öfkeye kapılarak, "Niçin?" diye söze başladı.

"Neyin nedenini soruyorsun?"

"Gazetede yazılardan bana niçin söz etmedin?"

"Seni üzmem istemedim."

Elizabeth, "Nee?" diye haykırdı. Ama sonra, onunla ayrıntıları konuşacak vakti olmadığını hatırladı.

"Geri dönmek zorundayız."

Robert, alay eder gibi, "Geri dönmek mi?" dedi. "Ben geri dönmem. Onu beni öldürdüğü için asmaları umurumda bile olmaz. İnşallah asarlar alçağı!"

Genç kadın giysilerini bavula yerleştirirken. "Beni öldürdüğü için asılmayacak!" dedi. "Korkarım ki asılacak, Elizabeth."

Robert'in sesinin birden yumuşaması ve duruma böylesine kayıtsız kalışı karşısında Elizabeth'in tüyleri ürperdi. Tam olarak şekillenmemiş de olsa korkunç bir şüphe içini kemirmeye başlamıştı. "Ona bir pusula bırakmak istemişim," diye söze başladı. "Bunu yapmış olsaydım, bunların hiçbirine gerek kalmayacaktı, Ian pusulayı yetkililere gösterebilirdi. O zaman..." Birden sustu. Gazete, Robert'in iki kez Ian'ı öldürmeyi denediğini yazıyordu. Ian'ın Robert'i öldürmeye teşebbüs ettiğinden söz edilmiyordu. Robert bu konuda yalan söylemiş olduğuna göre, geri kalanları da uydurmuş olabilirdi. İhanete uğramanın verdiği acı beynini kemirmeye başlamıştı. Bu duyguyu çok iyi tanıyordu. Ancak bu kez, ihanet eden Ian değil Robert'di. Ian ona hiç ihanet etmemişti.

Şahlanan duygularını saklayan sakin bir sesle, "Her şey pis bir yalandı, öyle değil mi?" diye sordu.

Robert, "O benim hayatımı mahvetti," diye tısladı. Sanki ihanet eden Elizabeth'miş gibi, ona nefret dolu bakışlarla bakıyordu. "Hepsi de yalan değil. Beni kaçırıp gemilerinden birine bindirilmemi sağladı. Ama, San Delora'da kaçtım."

Elizabeth, güçlükle, derin bir nefes aldı. "Ya sırtındaki kırbaç izleri? Onlar nasıl oldu?" "Hiç param yoktu, anladın mı? Allah belanı versin! Kaçtığımda sırtımdaki giysilerden başka hiçbir şeyim yoktu. Amerika'ya gidebilmek için kendimi köle olarak sattım. Eh, sahibim de hırsızlık yapan... Yavaş çalışan köleleri böyle cezalandırıyordu."

Elizabeth öfkeden tir tir titriyordu. "Hırsızlık yapanları, dedin. Bana yine yalan söyleme. Ya madenler? Sözünü ettiğin karanlık çukurlar?"

Robert, dişlerinin arasından, "Birkaç ay bir madende çalıştım," diye söylendi. Yüzünde tehdit dolu bir ifadeyle kız kardeşine doğru yürüyordu. Genç kadını omuzlarından kavrayarak hırsıyla sarstı. Elizabeth, torbasını kapıp geriledi. "Sen, o o.... çocuğuyla fingirderken ben senin şerefini korumaya çalıştığım için iğrenç şeyler yaşadım, iğrenç şeyler yaptım." Elizabeth onun elinden kurtulmayı denedi ama başaramadı. Korkmaya başlamıştı. "Nihayet buraya döndüğümde elime geçen bir gazetede, ben dünyanın öteki ucunda şeker kamışı toplarken, küçük kız kardeşimin sosyete davetlerinde boy göstermekte olduğunu okudum." Elizabeth, "Küçük kız kardeşin," diye haykırdı, sesi titriyordu. "O sırada küçük kız kardeşin, senin borçlarını ödeyebilmek için varını yoğunu satmaya çalışıyordu. Allah senin belanı versin! Havenhurst'deki bütün değerli şeyleri satın senin borçlarını ödemeseydim, buraya döner dönmez seni deliğe tıklarlardı." Sustu. Birden dehşete kapılmıştı. "Robert, lütfen!" diye hıçkırdı. Yaşlarla parlayan gözleri, ağabeyinin kaskatı yüzünde dolaşıyordu. "Lütfen. Sen benim ağabeyimsin. Söylediklerinin bir kısmı doğru -başına gelenlerin çoğu benim yüzümden. Ian'ın yüzünden değil, benim yüzümden. Eğer gerçekten kötü bir adam olsaydı, sana çok daha kötü şeyler yapabilirdi. Seni

yetkili makamlara teslim edebilirdi. Onun yerinde kim olsa böyle yapardı. O zaman sen de hayatının geri kalanını zindanda geçirirdin. Robert onun omuzlarını daha sıkı kavradı. Çenesi kasılmıştı. Elizabeth mücadele gücünü yitirmişti. Gözyaşlarını tutamıyor, Ian'a yapmayı tasarladıkları yüzünden Robert'den nefret edemiyordu. Boğulacak gibiydi. Güçlülkle nefes alarak, elini onun çökük yanağına koydu. Gözleri yaşlarla doluydu. İçi sızlayarak, "Robert," dedi; "Seni seviyorum; senin de beni sevdiğini sanıyorum. Londra'ya gimemi engellemeye kalkışacaksan, bunun için beni öldürmen gerekecek." Robert onu itti. Sanki genç kadının tenine dokunmak ellerini yakmıştı. Elizabeth yatağın üstüne çöktü. Ağzı açık olan torbasını hâlâ sıkı sıkı elinde tutuyordu. Robert'in çektiği sıkıntılar yüzünden ona çok acıyordu. Onun, kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın içinde dolaşmasını büyük bir üzüntü içinde seyrediyordu. Torbasındaki bütün parayı çıkartı yatağın

üstüne koydu. Sonra, bir araba kiralayabilmek için paraya ihtiyacı olacağını hatırlayıp, destelerin arasından birkaç banknot aldı. Alçak sesle, "Robert," dedi. Bu hitap karşısında ağabeyinin omuzlarının gerildiğini gördü. "Lütfen buraya gel."

Robert odanın içinde beş aşağı beş yukarı dolaşırken, Elizabeth, onun kafasının içindeki çatışmayı görebiliyordu. Sonra birden durup, avına yaklaşan vahşi bir hayvan gibi yatağa sokuldu. Elizabeth, sevecen ve üzüntülü bir sesle, "Burada küçük bir servet var," diye devam etti. "O senin. Onu al ve istediğin yere git." Sol eliyle ağabeyinin giysisinin dirseğine dokundu. Yüzüne dikkatle bakarak, "Robert, canım," diye fısıldadı; "Hepsi geçti. Kin ve intikama yer yok. Parayı al ve limana gelen ilk gemiye binip istediğin yere git." Robert ağzını açtı ama Elizabeth telaşla başını salladı. "Niyetin buysa, nereye gideceğini bana sakın söyleme. Bana senin hakkında sorular soracaklardır. Ben bu soruların cevabını bilmezsem, benden ve Ian'dan, İngiliz yasalarından, sana zarar gelmeyeceğinden emin olursun." Robert'in, umutsuz bakışlarla yatağın üstündeki paraya bakarak üst üste yutkunduğunu gördü. Elizabeth' in duyduğu çaresizlik mantıklı genç kadının beynini çözüm üretmeye yönlendiriyordu. "Altı ay sonra," diye devam etti; "İstediğin bankaya daha fazla para yatırırım. Times gazetesinde, Elizabeth Duncan için küçük bir ilan ver. Parayı bu ilanın altında imzası bulunan kişinin adına gönderirim." Robert kıııldamıyordu. Elizabeth torbasını daha sıkı kavradı. "Robert, artık karar vermelisin. Fazla vakit kalmadı."

Robert kız kardeşinin söylediklerini duymazdan gelmeye çalışıyordu. Boğazındaki adaleler hafifçe oynadı. Bitmeyecek gibi görünen bir anın sonunda iç geçirdi ve yüz ifadesinde bir gevşeme oldu. Bakışları Elizabeth'in yüzünde dolaştı. Sesinden ona teslim olduğu belliydi. "Sen hep çok iyi yürekli biriydin," dedi. Tek bir kelime daha. söylemeden bavulunun yanına gidip birkaç parça eşyasını içine tıktı; sonra yatağın üstündeki parayı aldı. Elizabeth gözlerini kırıştırdı. Gözyaşlarının akmasını güçlükle engelliyordu. Boğuk bir sesle, "Unutma," diye fısıldadı; "Elizabeth Duncan."

Robert'in eli kapı tokmağındaıydı. Durdu. "Bu para yeter." İki kardeş uzun bir an bakıştılar. Bir daha birbirlerini görmeyeceklerini ikisi de biliyordu. Sonra, genç adamın dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hoşça kal, Beth," dedi.

Elizabeth, onun pencerenin önünden hızla geçip, limana inen yola saptığını görünce rahatladı ve yatağın üstüne yığıldı. Kemikleri erimiş gibiydi. Başını eğdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek, elindeki torbanın üstüne damlıyordu. Rahatlamıştı ama bir yandan da acı çekiyordu. Ama gözyaşları kendisi için değil, ağabeyi içindi. Çünkü torbanın içinde tabancası vardı.

Elizabeth, ağabeyinin, onun Londra'ya gitmesini engelleyebileceğini düşündüğü andan itibaren, tabancanın namlusunu ona çevirmişti. 35. Bölüm

Helmshead'den Londra'ya dört günde gidilirdi. Ama, Elizabeth bu yolculuğu iki buçuk güne sığdırdı. Bunu, tehlikeli ve pahalı bir yöntem uygulayarak başardı. Gece yolculuk yapmak istemeyen arabacılar olağanüstü meblağlar ödeyerek onları kandırdı ve kendisi de geceleri arabada uyuyarak geçirdi. Yolculuk boyunca, sadece at değiştirmek, giysilerini değiştirmek ve arada sırada da bir iki lokma bir şey yemek için durdular.

Posta taşıyan çocuklardan, barlarda müşterilere hizmet eden kızlara kadar, yol boyunca rastladıkları herkes, Kensington Markisi Thornton'un mahkemesinden söz ediyordu. Araba yollan geride bırakırken, gündüz yerinj karanlık geceye bırakıyor, sonra şafak söküyor, aynı şey tekrarlanıyor, Elizabeth, atların nal seslerini ve korku içindeki kalbinin atışlarını dinliyordu.

Ian'ın mahkemesi başladıktan altı gün sonra, saat sabahın onunda. Dul Hawthorne Düşesi'nin, Londra'daki evinin önünde tozlu bir araba durdu. Arabacı merdivenleri indirmeden, Elizabeth aşağı atladı. Ayakları yere değdiğinde, eteklerine basarak sendeledi; evin merdivenlerini koşarak çıktı ve kapıya hızla, üst üste çaldı.

Düşes o sırada, endişeli bir yüz ifadesiyle, odanın içinde beş aşağı beş yukarı dolaşıyordu. Kapının pirinç tokmağının çıkardığı gürültü onu düşüncelerinden ayırmıştı. "Neler oluyor, Allah aşkına..." diye söylenmeye başladı.

Uşak kapıyı açınca Elizabeth hızla içeri girip düşesin yanına koştu. Soluk soluğa, "Saygıdeğer Düşes..." dedi; "Ben..."

Düşes perişan durumdaki genç kadına baktı. Bakışları buz gibiydi. Bu kadın, kocasını terk etmiş, derin acılara ve büyük bir rezalete neden olmuştu. Şimdi de, iş işten geçtikten sonra, düşesin evinin sahanlığında, tozdan oluşmuş bir güzellik anıtı olarak ortaya çıkıvermişti. "Birisi sana iyi bir sopa çekmeli," dedi.

"Eminim, Ian bunu kendisi yapmak isteyecektir. Ama şu anda yapılması gereken başka şeyler var. Şimdi ben.." Elizabeth durakladı. Planını adım adım uygulayabilmek korkularından kurtulmaya çalışıyordu. "Westminster'e girmenin yolunu bulmalıyım. Yardıma ihtiyacım var; çünkü, bir kadının Lordlar Kamarası'na girmesine izin vermeye yanaşmayacaklardır." "Bugün mahkemenin üçüncü günü. İşlerin iyi gitmediğini senden saklamayacağım." Elizabeth, buyurgan bir sesle, "Daha sonra anlatırsınız!" dedi. Düşes, insanların kendinden emin bir tonda konuşmalarından hoşlanırdı. Genç kadın, "Benim oraya girmeme yardımcı olabilecek birini düşünmeye çalışın," diye devam etti. "Bir tanıdığınızı... İçeri girdikten sonra ben gerisini hallederim."

Düşes, biraz düşündükten sonra, Elizabeth'in, başlanamaz davranışına rağmen, şu anda Ian Thornton'un tek kurtuluş ümidi olduğunu anladı ve harekete geçti. Merdivene dönerek, havlar gibi, "Faulkner!" dedi.

Düşes'in oda hizmetçisi, o anda, yukarıdaki galeride belirdi. "Emriniz, Düşes Hazretleri?" "Bu genç hanımı yukarı kata çıkart. Üstünü başını fırçala ve saçlarını düzelt." Sonra, "Ramsey," diyerek, uşağa, arkasından mavi salona gelmesini işaret etti. Orada, yazı masasının başına oturdu. "Bu pusulayı hemen Westminster'a götür. Benim gönderdiğimi ve hemen Lord Kyleton'a verilmesi gerektiğini söyle. Kendisi Lordlar Kamarası'ndaki yerindedir." Bir kâğıda, çabucak bir şeyler yazıp, pusulayı uşağın eline tutuşturdu. "Ona, mahkemeyi hemen durdurmasını, bir saat sonra, Westminster'ın önünde, arabamda kendisini bekleyeceğimizi yazdım. Bizi içeri sokabilmesi için onunla orada buluşmalıyız."

Ramsey, Düşesin önünde eğilerek, "Derhal gidiyorum, Düşes hazretleri," dedi ve geri geri yürüyerek odayı terk etti.

Düşes onun arkasından odadan çıkarken hâlâ emirler yağdırıyordu. "Çok uzak bir olasılık ama, Kyleton bugün görevini ihmal edip Lordlar Kamarası'na gelmemişse, onun ve White'ın evlerine ve kimsenin bilmediğini zannettiği, Blorind Caddesi'nde oturan tiyatro oyuncusu metresinin evine birer haberci gönder. Sonra, soğuk bakışlarla, yan yan Elizabeth'e baktı ve, "Benimle gel," dedi. "Açıklaman gereken birçok şey var. Faulkner, üstüne başına çeki düzen verirken, sen de bu davranışının nedenlerini anlatırsın."

Elizabeth öfkeden deliye dönmüştü. "Böyle bir anda üstüme başıma çeki düzen vermeyi düşünemem!" diye patladı.

Düşesin kaşları yukarı kalktı. "Onları, kocanın masum olduğuna ikna etmeye mi geldin?" "Şey, elbette. Ben..."

"O zaman onu daha fazla utandırma! Nasıl olsa, yapacağını yaptın. Bu halinle bir tımarhane kaçkınına benziyorsun. Onlara bu kadar zahmet verdiğin için seni asmazlarsa kendini şanslı saymalısın." Elizabeth onun arkasından merdiveni ağır ağır tırmanmaya başladı. Aklını bütünüyle Düşes'in söylediklerine veremiyordu. "Eğer, ağabeyin de, ortaya çıkıp bizi şereflendirirse, kocan zindanda tek bir gece bile geçirmek zorunda kalmaz. Jordan, savcılar yargıçları ikna edebilirlerse, sonuçta Ian'ın hapishaneyi boylayacağından emin." Elizabeth üçüncü basamakta durdu. Öfkeli bir sesle, "Lütfen beni biraz dinler misiniz?" dedi. Düşes, alaycı bir sesle, "Westminster'e giderken, yol boyunca seni

dinleyeceğim," dedi. "Eminim, bütün Londra, senin söyleyeceklerini yarınki gazetelerde okumayı sabırsızlıkla bekleyecektir!"

Elizabeth, onun arkasından, "Tanrı Aşkına!" diye bağırdı. Bu arada, kendisine kimin daha çabuk yardım edebileceğini düşünüyordu. Bir saat sonsuzluk kadar uzundu. "Ben sadece hayatta olduğumu kanıtlamaya gelmedim. Robert'in de hayatta olduğunu ve Ian'dan hiçbir zarar görmediğini ispat edebilirim. Ve..."

Düşes döndü ve Elizabeth'e, çaresizlik ve umutla karışık bir yüz ifadesiyle baktı. Yine, havlar gibi, "Faulkner!" diye seslendi. "Gerekli şeyleri yanına al. Leydi Thornton'un üstüne başına arabada çeki düzen verebilirsin!"

Düşes'in arabacısı, Westminster'in önünde, atların dizginlerini hızla çekip, arabayı iç gıcıklayıcı bir sesle durdurduktan on beş dakika sonra, Lord Kyleton, peşinde Ramsey' le, arabanın yanına geldi. "Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye söze başladı.

Düşes, "Arabadan inmemize yardım edin," dedi. "İçeri girmeden size her şeyi elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım. Ama önce bana mahkemenin ne durumda olduğunu söyleyin."

"İyi değil. Durum Kensington'un aleyhine gelişiyor. Çok kötü. Başsavcı formunda. Leydi Thornton'un hayatta olduğu yolunda dedikodular olmasına karşın, bu bağlamda hiçbir kanıt bulunmadığı konusunda ikna edici oldu."

Bunları söyledikten sonra, daha önce hiç görmediği Elizabeth'in arabadan inmesine yardımcı olmak için döndü. Bir yandan da, savcının uyguladığı taktikleri Düşes'e anlatmaya devam ediyordu. "Leydi Thornton'un bir handa ve bir arabanın atları değiştirilirken görülmüş olduğu yolundaki söylentiler açıklamak için, Kensington'un Leydi Elizabeth ve güya sevgilisi oldukları imajını verecek genç bir çifti parayla tutmuş olabileceğini öne sürdü. Bu akla yakın bir düşünce; çünkü uzun bir zaman Leydi Thornton'un izine rastlanmadı. Kuyumcu da, genç bayanın ortada kayboluşundan uzun bir süre sora ortaya çıkıp, onun mücevherlerini sattığı konusunda ifade verdi." Binadan içeri girerlerken, "Sonuç olarak da, savcılar, Leydi Elizabeth hayatta olsa "bile, öldürülmekten korktuğu için ortaya çıkmadığını, aksi halde, çoktan, mahkemeye baş vurmuş olacağını söylediler. Bu da, herkese çok mantıklı göründü. Bu durumda, Leydi Elizabeth'in de kocasının ne tür bir canavar olduğunu bildiği açıkça belli oluyor. Böyle olduğuna göre, bu canavarın, karısının ağabeyini de kılı kıpırdamadan öldürtmüş olması çok doğal görünüyor. Savcılar, Leydi Thornton'un ağabeyinin ortadan kayboluşunun Thornton'u darağacına göndermek için yeterli olduğu kanısındalar." Düşes, "Anlattıklarınızın birinci kısmı artık bir sorun olmaktan çıktı," dedi. "Mahkemeyi durdurdunuz mu?"

Lord Kyleton, "Mahkemeyi durdurmak mı?" diye soludu. "Sevgili Düşes, bu mahkemeyi ancak prens ya da Tanrı durdurabilir! "

Düşes onu, "Leydi Thornton'u dinlemeye hazırlanmaları gerek," diye tersledi. Lord Kyleton hızla döndü. Gözlerini Elizabeth'e dikti. Bakışlarında önce büyük bir şaşkınlık, sonra sevinç, sonra da nefret birbirini izledi. Sonra başını çevirdi ve elini iki tarafında nöbetçilerin durduğu büyük kapıya doğru uzattı. "Burada bekleyin," dedi. "Kensington'un avukatına haber gönderip yanımıza gelmesini isteyeceğim. Peterson Delham gelene kadar kimseyle konuşmayın ve bu kadının kim olduğunu açıklamayın. Bana kalırsa, o bunu uygun bir anda, bir sürpriz olarak açıklamak isteyecektir."

Elizabeth, kıpırdamadan duruyor, Lord Kyleton'un, içine işleyen bakışlarından etkilenmemeye çalışıyordu. Bu bakışların nedenini çok iyi biliyordu. Hikâyeyi gazetelerden izleyen herkes, Lady Thornton'un ya öldüğünü ya da, kocasını bırakıp, kim olduğu bilinmeyen aşıyla kaçtığını sanıyordu. Şu anda dipdiri karşısında durduğuna göre de, Lord Kyleton onun aşıyla kaçtığına inanıyor olmalıydı. Bu açıkça ortadaydı. Bu binanın içindeki kalabalık odadaki herkes kocası da dahil, olmak üzere- onu karşılarında görünce, genç kadın aksini kanıtlayamadıkça aynı şeyi düşünecekti. Buraya gelirken, arabada, Düşes, hemen hemen hiç konuşmamıştı. Elizabeth'in açıklamalarını dikkatle dinlemiş, ama onun söylediklerinin doğruluğunu kabul etmeden önce, Lodlar Kamarası'nda kanıtlanmasını ister görünmüştü. Kimsenin ona inanmadığı bir anda Elizabeth'e inanıp güvenmiş olan Düşes'in, onun söylediklerine inanmaktan kaçınması, genç kadını, Lord Kyleton'un suçlayan bakışlarından daha fazla yaralamıştı.

Birkaç dakika sonra, Lord Kyleton, binanın girişinde görüldü. "Yazdığım pusula, biraz önce Peterson Delliam'ın eline geçti," dedi. "Bakalım şimdi ne olacak." "Ona Lady Thornton'un burada olduğunu söylediniz mi?"

Lord Kyleton'un sabrı tükenmek üzereydi. "Hayır, Düşes hazretleri," dedi. "Mahkemede zamanlama çok önemlidir. Delham, neyi ne zaman yapmak istediğine kendisi karar vermelidir."

Bu yeni gecikme karşısında, Elizabeth bir çılgılık atmamak için kendisini güç tuttu. Ian, bu kapıların arkasındaydı ve Elizabeth, kapıları kırmak pahasına da olsa içeri girip ona görünmeyi o kadar çok istiyordu ki, harekete geçmemek için kendisini güç tutuyordu. İçinden, sadece birkaç dakika sonra, Ian'ın onu göreceğini ve söyleyeceklerini duyacağını tekrarlıyordu. Sonra da, Elizabeth'in bir sevgiliyle değil, Robert'le birlikte kaçtığını öğrenecekti. Bunu anladığında, karısını ona verdiği acıları zamanla da olsa, mutlaka bağışlayacaktı. Elizabeth, Lordlar Kamarası'ndaki yüzlerce lordun kendisi hakkındaki düşüncelerini zerre kadar umursamıyordu. Ian onu bağışladıktan sonra, onlar ömrünün sonuna kadar Elizabeth'in yüzünü görmek istemeseler de olurdu.

Bir ömür kadar uzun süren on beş dakika sonunda kapılar açıldı ve Ian'ın avukatı Peterson Delham görüldü. "Tanrı aşkına, Kyleton, ne istiyorsunuz? Bu davanın bir katliamla sonuçlanmaması için elimden geleni yaptım. Ama siz, beni, en lanetleyici ifade alınırken dışarı çağırıyorsunuz!"

Lord Kyleton geniş sahanlıkta dolaşan birkaç adama endişeyle baktıktan sonra, elini ağzına siper ederek, Peterson Delham'ın kulağına çabucak bir şeyler fısıldadı. Delham Elizabeth'in yüzüne baka-kaldı. Aynı anda, eliyle genç kadının kolunu sıkıca kavradı ve onu, kuvvet kullanarak, kapalı bir kapıya doğru sürükledi. Sert bir sesle, "Orada konuşalım," dedi.

Girdikleri odada bir çalışma masası ve yüksek arkalı altf iskemle vardı. Delham dosdoğru çalışma masasına gitti ve başındaki koltuğa çöktü. Avuçlarını parmakları yukarı gelecek şekilde birleştirerek Elizabeth'e baktı. Birer mavi hançeri andıran gözleriyle, onun bütün hatlarını en küçük ayrıntılarına kadar inceliyordu. Sonra, buz gibi bir sesle, "Lady Thomson," dedi; "Bize bir nezaket ziyareti yapacak vakti bulmuş olmanız büyük incelik! Son, altı hafta boyunca nerelerde olduğunuzu sorarsam, fazla ileri gitmiş olur muyum?" O anda Elizabeth'in tek düşüncesi şuydu: Ian'ın avukatına ona böylesine büyük bir nefret duyduğuna göre, Ian'ın karşısına çıktığında neyle karşılaşacaktı? Adamın gönlünü almak ister gibi, "Neler düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum," diye söze başladı.

Avukat, ona alay eder gibi bakarak, "Bunu tahmin edebileceğinizi sanmam, Hanımefendi," dedi. "Öyle olsa, dehşete kapılırdınız." Elizabeth, "Her şeyi açıklayabilirim," diye atıldı.

Delham, "Gerçekten mi?" diye söylendi. "Yazık ki bunu altı hafta önce yapmayı denemediniz!"

Elizabeth, kendisine hakim olmakta güçlük çekiyordu. "Şimdi her şeyi açıklamak için geldim," diye bağırdı.

Adam, yine alaycı bir tavırla, "İsterseniz başlayın," dedi. "Yan taraftaki salonda, üç yüz kişi, sizi dinlemeye hazır."

Elizabeth paniğe kapıldı. Öfkeden sesi titriyordu. Kendini tutamayıp patladı. "Bana bakın, Beyefendi. Gece gündüz durmadan yolculuk yaparak, buraya, sizin hakaretlerini dinlemeye gelmedim! Gazeteyi okuyup, kocamın başının dertte olduğunu öğrenir öğrenmez buraya gelmek üzere yola çıktım. Hayatta olduğumu ve bana kimsenin zarar vermediğini, ağabeyimin de hayatta olduğunu kanıtlamak için buraya geldim!"

Avukat memnun olacağına, ya da rahatlamış görüneceğine, ona eleştiren bakışlarla bakıyordu.

"Anlatın, Hanımefendi," dedi. "Anlatacaklarınızı duymayı iple çekiyorum." Elizabeth, "Bunu niçin yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, ben sizden yanayım!" "Tanrıya şükürler olsun ki aramızda, sizin gibiler fazla değil."

Elizabeth bunu duymazlıktan gelerek, Havenhurst'de Robert'in arkasından gelerek onu yakaladığı andan başlayarak her şeyi ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. Sözlerini bitirince, bitişik odaya geçip, her şeyi bir kere de oradakilere anlatmak üzere ayağa kalktı. Ama Delham, onu sessizce seyrederek, bakışlarıyla taşlamaya devam ediyordu. Nihayet, "Bu masala inanmak zorunda mıyız?" diye sordu. "Ağabeyiniz hayatta ama burada değil. Başka bir erkekle karı koca olarak yolculuk yapan, evli bir kadının sözlerine inanacak mıyız?" Elizabeth, ellerini masanın üstüne dayayarak, "Ağabeyimle," diye düzeltti. Aile bağlarını ısrarla ortaya koyarak durumu ona anlatmaya çalışıyordu.

"Demek buna inanmamızı istiyorsunuz. Niçin, Leydi Thornton? Kocanızın menfaatlerini birdenbire niçin korumaya başladınız?"

Düşes, havlar gibi, "Delham!" diye bağırdı. "Çıldırдың mı? Onun doğru söylediğini kim olsa anlar. Evime geldiğinde onun söyleyeceği tek kelimeye bile inanmamaya kararlıydım. Ama, şimdi, ona inanıyorum. Nedensiz yere ona saldırıyorsun!"

Bay Delham, gözlerini Elizabeth'den ayırmadan, kısaca, "Saygıdeğer Düşes," dedi. "Benim sözlerim, savcılık makamının onun anlatacağı hikâye karşısında göstereceği tepkinin yanında hiç kalır. Eğer burada kendine hakim olamazsa, orada hiç şansı yok demektir." Elizabeth, panik ve öfke içinde, "Bütün bunlardan hiçbir şey anlamıyorum," dedi. "Burada oluşum kocamın beni öldürmediğinin kanıtı değil mi? Bayan Hogan'dan da, ağabeyimi ayrıntılı olarak tarif eden ve onun benimle birlikte olduğunu bildiren bir mektup getirdim. Ona ihtiyacınız olursa, buraya gelecek. Ancak, hamile olduğu için benim kadar çabuk gelemez. Bu mahkeme, kocamın bu cinayetleri işleyip işlemediğini saptamaya çalışıyor. Ben, gerçeği biliyorum ve onun bu cinayetleri işlemediğini kanıtlayabilirim." Delham, acı bir sesle, "Yanıyorsunuz, Leydi Thornton," dedi. "Bu dava kamuoyunda öyle büyük bir heyecan uyandırdı ve basın öyle çılgın tahminlerde bulundu ki, artık Lordlar Kamarası'nda gerçek ve adalet aranmıyor. Şimdi orada bir oyun sergileniyor. Lordlar Kamarası bir tiyatro salonu ve sahnenin tam ortasında yer alan savcılık makamı, İngiltere'nin dört bir tarafında, olayı gazetelerden izleyen binlerce kişinin önünde başrolü oynuyor. İddia makamı bu dava sayesinde yıldızlaşmak istiyor. Şu ana kadar ki tutumuyla da bunu başardı sayılır." Durakladı. "Bakalım onlarla başa çıkabilecek misiniz."

Elizabeth onun nihayet ayağa kalktığını görünce o kadar sevinmişti ki savcılarının amaçları konusunda söylediklerinden bile fazla etkilenmedi. "Size her şeyi gerçeğe uygun bir biçimde anlattım," dedi.

"Olayın Robert'le ilgili kısmını doğrulamak için Bayan Hogan'ın mektubunu getirdim. Daha önce de söylediğim gibi, gerekirse, Bayan Hogan buraya gelip ifade verecek. Robert'i herkesin önünde tarif edebilir; hatta, bendeki resimlerinden teşhis edebilir."

Avukat, kendisini yeniden savcının yerine koyarak, "Belki evet; belki de hayır. Belki de ona Robert'i tarif ettiniz ve bu mahkemede tanıklık etmesi için para verdiniz," dedi. "Buraya gelmesi gerekirse ona para vereceğinizi söylediniz mi?"

"Evet ama..."

Delham öfkeyle, "Önemli değil," dedi.

Elizabeth bir şey anlamamıştı. "Önemli değil mi?" diye sordu. "Ama Lord Kyleton, savcılık makamının özellikle ağabeyimin durumunu aleyhte bir kanıt olarak kullandığını söyledi." Avukat soğuk bir sesle, "Söylediğim gibi," diye cevap verdi; "Şu anda bunu fazla önemsemiyorum. Şimdi sizi, kimseye görünmeden benim söyleyeceklerimi duyabileceğiniz bir yere götüreceğim. Sonra, yardımcım gelip sizi tanık makamına götürecektir." Elizabeth alçak sesle, "Şey..." diye fısıldadı; "Ian'a burada olduğumu söyleyecek misiniz?" "Kesinlikle hayır. Onun da sizi diğerleriyle aynı anda görmesini istiyorum. Herkesin onun tepkisini görmesini ve ve bu tepkinin içtenliğini anlamasını istiyorum." Düşes arkalarından geliyordu. Delham onları başka bir kapının yanına götürüp kenara çekildi. O zaman Elizabeth, kimse onları görmeden, her şeyi ve herkesi izleyebilecekleri boş bir cumbanın içinde olduklarını anladı. Duyuları önünde uzanan, renk, hareket ve sestense oluşan manzarayı kavramaya çalışırken, kalp atışları hızlanmıştı. Balkonlarda ve aşağıda, oturan lordların, mahkemenin yeniden başlamasını sabırsızlıkla beklerken, alçak sesle birbirleriyle konuşmaları bir uğultuya dönüşerek yüksek tavanlı geniş salonda yankılanıyordu. Elizabeth'le Düşes'in bulunduğu yerin biraz ötesinde kırmızı çüppeli, perukalı Baş Yargıç, aslında kırmızı yün bir torba olan geleneksel mahkeme reisi koltuğunda oturuyordu. Buradan mahkemeyi yönetecekti.

Onun önünde ve çevresinde, kırmızı çüppeler giymiş ve pudralı perukalar takmış olan asık suratlı adamlar vardı. Bunlara sekiz yargıç ve ve Kraliyet Savcıları dahildi. Elizabeth, başka bir masada oturan birkaç adamın Ian'ın avukatları ve onların kâtipleri olduklarını tahmin etti. Onlar da kırmızı çüppeler giymiş ve pudralı perukalar takmışlardı. Peterson Delham'ın sıraların arasındaki boşlukta ilerlediğini görünce, heyecanla onun çevresine baktı, Ian, oralarda bir yerde oturuyor olmalıydı. Birden gözleri onun sevgili yüzüne takıldı ve orada kaldı. Adını haykırmak, orada olduğunu belli etmek geldi içinden. Bunu yapmamak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Aynı zamanda, dudaklarında acı bir gülümseme belirdi, Ian'ın oturuşu, kayıtsız duruşu, soğukkanlı görüntüsü her şeyi o kadar tanıdık ve o

kadar güzeldi ki! Onun yerinde başka bir zanlı olsa süklüm püklüm görünürdü -ama bu Ian için asla söz konusu olamazdı. Bunları düşününce, hem gururlandı, hem de korktu. Kocasını zanlı sandalyesinde kayıtsız bir tavırla oturmaktaydı. Sağ kolunu, kendisini çevreleyen cilalı parmaklığa dayamıştı. Ayaklarına çizme giymiş, bacak bacak üstüne atmıştı. Heyecansız, soğuk ve kontrollü görünüyordu. Yasalara karşı duyduğu nefreti ve kendisi hakkında karar vermek durumunda olan bu mahkemenin geçersizliğini her an açıklamaya hazır gibiydi. Baş Yargıç, sıkıntılı bir sesle, "Bay Delham," dedi; "Sanırım tekrar söze başlamaya hazırsınız." Baş Yargıç'ın sesi duyulur duyulmaz salona sessizlik çöktü. Yukarıdaki balkonlarda ve aşağıda, lordların hepsi, oturdukları yerde doğrularak, dikkatlerini Baş Yargıç'a yönelttiler. Elizabeth, Ian'dan başka herkesin gözlerini mahkeme reisine diktiğini görüyordu.

Ian ise, kayıtsız bir tavırla oturmayı sürdürüyordu. Yüz ifadesinden sıkıldığı belliydi. Sanki burada bir oyun sergileniyordu ve onu seyretmek zorunda oluşu, çok daha önemli işleri olan Ian'ın vakit kaybetmesine neden oluyordu.

Delham, yanındaki masada oturan, Ian'ın avukatlarından en genç olanın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadıktan sonra, "Ara vermek zorunda kaldığım için tekrar özür dilerim, Sayın Lordlar," dedi. Bu arada, genç avukat hemen yerinden kalkıp, kenardan dolaşarak, Elizabeth'in bulunduğu yere doğru yürümeye başladı. Delham, tekrar Baş Yargıç'a dönerek, büyük bir saygıyla, "Sayın Lordum," dedi; "Biraz usulün dışına çıkmama izin verirseniz, bu konuyu daha fazla tartışmaya ya da başka tanıkların dinlenmesine gerek kalmadan karara bağlayabileceğimize inanıyorum."

Baş Yargıç kısaca, "Ne demek istediğinizi açıklayın, Bay Delham," diye karşılık verdi. "Sürpriz bir tanığı huzurunuzda çağırmak ve ona tek bir soru sormak istiyorum. Daha sonra, Sayın Savcı onu isteği gibi, enine boyuna sorguya çekebilir."

Baş Yargıç, Elizabeth'in Baş Savcı olduğunu tahmin ettiği birine dönüp, "İtirazınız var mı, Lord Sutherland?" diye sordu.

Lord Sutherland ayağa kalktı. Uzun boylu, baykuşa benzeyen gaga burunlu, ince dudaklı bir adamdı. O da kırmızı cüppe giymiş, pudralı bir peruk takmıştı. Müstehzi bir sesle, "Kesinlikle hayır," dedi. "Zaten, bugün iki kere Bay Delham'ı bekledik. İngiliz adaletinin uygulanmasında küçük bir gecikmeye daha katlanabiliriz. Bunda bir sakınca görmüyorum." "Tanığınızı çağırın, Bay Delham. Bundan sonra, kararı geciktirecek hiçbir şeye izin vermeyeceğimi bilmenizi isterim. Anlaşıldı mı?"

Genç avukat yanına gelip koluna dokununca, Elizabeth sıçradı. Gözlerini Ian'a dikmişti; bacakları odun gibiydi; hiçbir şey hissetmiyorlardı. Yürümeye başladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. O sırada Peterson Delham, en arka sıralardan bile duyulan, gür sesiyle, "Sayın, Lordlar," dedi; "Kensington Markizi'ni, tanık olarak ifade vermeye davet ediyoruz!"

O anda, geniş salonda oturmakta olan lordların şaşkınlık ve gerginliği, büyüyük yayılan bir dalga gibi hissedildi. Herkes koltuğunda öne doğru eğilmişti ama Elizabeth bunun farkında değildi. Onun gözü Ian'daydı. Kocasının bedeninin kasıldığını ve kendisine baktığını gördü. Sonra Ian'ın yüz ifadesi sertleşti ve buzdan bir nefret maskesine dönüştü. Gözleri de cam gibi olmuş, altın madeni rengini almıştı. Elizabeth, bu bakışların karşısında titreyerek tanık kürsüsüne çıktı ve kendisine okunan yemini tekrarladı. Yemin bitince, Peterson Delham, ona yaklaştı. "Salonda bulunan herkesin duyması için, adınızı söyler misiniz, lütfen?" Elizabeth yutkundu. Gözlerini Ian'dan güçlükle ayırarak elinden geldiğince yüksek sesle, "Elizabeth Marie Cameron," dedi. Genç kadının ağzından çıkan bu sözler üzerine perukalı başlar birbirine döndü; salonun ortasında bir pantomim gösterisi başladı; mırıltılar duyuldu. Baş Yargıç sert bir sesle, herkesi sessizliğe davet etti.

Salona yeniden sessizlik çökünce, Delham, "Mahkeme, bu ifadenin doğrulanması için, zanlıya bu hanımın gerçekten eşi olup olmadığını sormama izin verir mi?" diye sordu. Baş Yargıç gözlerini kısarak, önce Elizabeth'e, sonra Ian'a baktı. "Elbette." Delham, bir yandan Ian'ın tepkisini izlerken, sakın bir sesle, "Lord Thornton," dedi; "Karşımızdaki hanım, kendisini öldürmüş olmakla suçlandığınız eşiniz mi?" Ian'ın çenesi kasıldı ve başını sallamakla yetindi.

"Lord Thornton, bu hanımın eşi olduğunu doğrulamıştır. Başka sorum yok." Elizabeth, önündeki tahta parmaklığı elleriyle sımsıkı kavramış, büyüyen gözlerle Peterson Delham'a bakıyor, onun kendisine Robert hakkında bir şey sormayacağına inanamıyordu. Baş Savcı Lord Sutherland, "Benim birkaç sorum var, Sayın Lordlar," dedi.

Elizabeth, Sutherland'in kendisine doğru geldiğini görünce tir tir titremeye başladı. Ama adam konuşmaya başladığında, sesindeki sevecenlik genç kadını şaşırttı. Duyduğu korku ve çaresizliğe rağmen, salonun dört bir yanından kendisine yöneltilen nefret ve öfke dolu bakışların farkındaydı -tek bir kişi hariç: Lord Sutherland. .

Besbelli Baş Savcı'nın aklı karışmıştı ama olaylara açıklık getireceği için, Elizabeth'in ortaya çıkmasına sevinmiş görünüyordu. "Lütfen! Korkmanıza hiç gerek yok. Sadece birkaç sorum van Lütfen bize, niçin buraya gecikmeli olarak geldiğinizi söyler misiniz? Endişeli olduğunuz her halinizden belli."

Elizabeth, herkes duysun diye, mümkün olduğunca yüksek sesle konuşarak, "Şey..." dedi; "Şey... buraya, kocamın, beni ve ağabeyimi öldürmekle suçlandığımı öğrendiğim için geldim." "Şimdiye kadar neredeydiniz?" "Helmstead'deydim. Ağabeyim Robert'le birlikte..."

Savcılardan biri, "Ağabeyim mi dedi?" diye sordu. Lord Sutherland da Elizabeth'in bu sözlerini duyunca şok geçirmişti. Salonda tekrar mırıltılar dolaştı; Baş Yargıç tekrar lordları sessizliğe davet etti. Ancak, Baş Savcı'nın şaşkınlığı uzun sürmedi. Hemen kendini toplayıp, düşünceli bir yüz ifadesiyle, "Buraya yalnız kendinizin hayatta ve sağlıklı olduğunuzu değil, aynı zamanda, iki yıldır kayıp olan ağabeyinizle birlikte olduğunuzu açıklamaya gelmiş olmalısınız," dedi. "Oysa onun izini hiç kimse, kocanızın görevlendirdiği dedektifler, kralın polisleri ve sizin için çalışan özel dedektif Bay Wordsworth bile bulamamıştı." Elizabeth Ian'a baktı ve onun yüzündeki buz gibi soğuk ve nefret dolu ifadeyi görünce hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. "Evet, efendim, bu doğru," dedi. "Peki, ağabeyiniz nerede?" Lord Sutherland, bu soruyu sorarken, kolunu salona doğru sallamıştı. "Sizi gördüğümüz gibi, onu da -diri olarak- görebilmemiz için, ağabeyinizi de buraya getirdiniz mi?" Elizabeth, "Hayır," dedi; "Getirmedim, ama..."

Lord Sutherland, onu, "Lütfen sadece sorduğum sorulara cevap verin," diye uyardı. Uzun bir an kararsız göründü; sonra, "Leydi Thornton," diye devam etti; "Söyler misiniz, niçin altı hafta önce, güvenli ve rahat evinizi terk edip, kocanıza haber vermeden kaçtınız ve niçin, her şeyin bitmek üzere olduğu şu son anda, sizin ve ağabeyinizin hayatının tehlikede olduğunu düşünmekle hata yaptığımızı kanıtlamak için döndünüz? Bu soruların cevabını herkesin merak ettiğinden eminim. İsterseniz baştan başlayarak anlatın."

Elizabeth, kendisine böyle bir fırsat verildiği için sevinmişti. Arabada gelirken, gerçeğe sadık kalarak içinden tekrarlayıp ezberlediği hikâyesini kelimesi kelimesine anlattı. Sadece, Robert'ı bir yalancı ya da Ian'ı işlemediği cinayetlerle suçlayan bir sapık gibi gösterecek bölümleri atlamıştı. Önceden hazırladığı kelimeleri kullanarak, ağabeyini, salonda bulunanlara kendi gördüğü gibi çektiği sıkıntı ve sefaletin acısını haksız yere Ian'dan çıkartmak isteyen bir genç adam olarak tanıttı. Oysa kocası, bu adamı hapisten ya da darağacından kurtarmak için gemilerinden birine koyup, deniz aşırı ülkelere göndermişti. Robert, istemeyerek işlediği suçlar yüzünden büyük sınavlardan geçmiş, hatta korkunç bir biçimde kırbaçlanmış ve bunlardan Ian Thornton'ı sorumlu tutmuştu. Oysa bu bir yanılgıydı. Çaresizlik ve korku içinde olduğu ve bu konuşmayı içinden birçok kez tekrarladığı için, Elizabeth ifadesini çabucak ve her türlü duygusalıktan yoksun olarak verdi. Sadece, başlangıçta, kocasının, Robert'in kırbaçlanmasından sorumlu olduğuna inandığını söylerken bocaladı. O korkunç anda bakışları Ian'a kaydı ve dehşete düştü. Çünkü Ian'ın yüz ifadesinden sıkıldığı anlaşılıyordu. Sanki Elizabeth, son derece sıkıcı bir tiyatro oyununda, sıkıcı bir rol oynamaktaydı ve Ian, zorunlu olarak seyrettiği bu oyundan çok sıkılmıştı. Elizabeth'in konuşmasının ardından salonda derin bir sessizlik oldu. Bu sessizliği Lord Sutherland'in genç kadını aşağılayan gülüşü bozdu. Sonra, sesi, bir çekiç gibi Elizabeth'in beynine indi. "Sevgili leydi, size tek bir sorum var daha önce sorduğum sorunun benzeri. Nedenini bilmek istiyorum."

Elizabeth'in içinde, nedeni belirsiz, ürpertici bir korku boy atmaya başlamıştı. Sanki korkunç bir şeyler oluyordu da, yüreği bunu hissediyordu. Sanki ona inanmamışlardı ve Lord Sutherland ona hiçbir zaman inanmamaları için elinden geleni yapacaktı. "Neyin nedenini?" diye kekeleydi.

"Haftalarca önce bu adamı bırakıp kaçtınız. Peki, niçin, onun hayatını kurtarmak amacıyla inanılması güç bir hikâye anlatmak üzere geri döndünüz?"

Elizabeth, yalvaran bakışlarla Peterson Delham'abaktı; o ise genç kadına kayıtsız bir nefretle bakarak omuz silkti. Genç kadın taş kesilmişti; buna rağmen, avukatın bitişik odada kendisine söylediklerini

hatırladı. "Benim sözlerim, savcılık makamının onun anlatacağı hikâye karşısında göstereceği tepkinin yanında hiç kalır..."

Lordlar Kamarası'nda gerçek ve adalet aranmıyor. Şimdi orada bir oyun sergileniyor. İddia makamı bu dava sayesinde yıldızlaşmak istiyor..."

Savcı, "Leydi Thornton," diye söze başladı ve ona makineli tüfek atışı gibi, hiç duraklamadan birbirini izleyen sorular sormaya başladı. O kadar hızlı konuşuyordu ki, Elizabeth, soruları takip edemiyordu. "Bize gerçeği söyleyin, Leydi Thornton. Bu adam..." Parmağıyla Ian'ın oturduğu yeri gösteriyordu; "Sizi bulup, buraya gelmeniz ve bize bu saçma masalı anlatmanız için rüşvet mi verdi? Yoksa bugün buraya gelmezseniz sizi öldüreceğini söyleyerek tehdit mi etti? Ağabeyinizin nerede olduğunu bilmiyorsunuz, bu doğru değil mi? Birkaç dakika önce itiraf ettiğiniz gibi, bu acımasız adamın sizi öldürmesinden korktuğunuz için kaçmadınız mı? Onun size kötülük yapmasından hâlâ korkuyorsunuz, değil mi?"

Elizabeth, "Hayır," diye haykırdı. Bakışları kendisine seyretmekte olan erkek yüzlerinde dolaştı. Hepsinin yüzünde de kuşku ve güvensizlik gördü. İçlerinden birinin bile kendisine inanmadığı belliydi. "Başka sorum yok!"

"Durun bir dakika!" Elizabeth, anlattıklarının doğru olduğuna onları inandıramasa bile, böyle bir hikâyeyi uyduramayacak kadar aptal olduğuna ikna edebileceğine karar vermişti. Sesi, salonda çın çın öttü. "Evet, Sayın Lordum. Bu adamın acımasızlığını inkar edemem." Sutherland, ona döndü. Gözleri parlamıştı. Büyük salonda yeniden bir heyecan dalgası dolaştı. "Bu adamın acımasız biri olduğunu kabul ediyor musunuz?" Elizabeth, "Evet, ediyorum," diye cevap verdi.

"Sevgili ve zavallı kadın! Bize, hepimize, onun acımasızlığından örnekler verebilir misiniz?" "Evet. Zaten o zaman, niçin ağabeyim Robert'le kaçtığımı anlayacak ve bana hak vereceksiniz." Elizabeth çıldırarak gibiydi. Ian'ın acımasızlığına örnek göstermek için, suç sayılmayacak şeyler arıyordu. Ian'ın Havenhurst'e, onu aramaya geldiğinde söylediklerini hatırladı.

"Evet, devam edin." Balkonlarda herkes öne doğru eğilmiş, onu seyrediyordu. Elizabeth binanın duvarlarının da kendisine doğru eğildiği hissine kapıldı. "Kocanız, en son ne zaman size karşı acımasızca davrandı?"

"Onu terk edişimden hemen önce, beni harçlığımı kesmekle tehdit etti. Hakkım olandan fazlasını harcamıştım ve itiraf etmek istemiyordum."

"Bu yüzden sizi dövmesinden mi korkuyordunuz?"

"Hayır gelecek döneme kadar para vermeyeceğinden korkuyordum."

Balkondan biri güldü ama ses hemen kesildi. Sutherland'ın yüzü asılmaya başlamıştı. Elizabeth devam etti; O akşam yani ben ağbeyimle kaçmadan iki gece önce, kocamla ben, harçlığım konusunda tartışıyorduk."

"Bu tartışma sırasında size şiddet uyguladı mı? Hizmetçiniz o gece mi sizi ağlarken görmüştü?"

"Evet sanırım o geceydi."

"Niçin ağlıyordunuz Leydi Thornton?"

Balkondakiler öne biraz daha eğildiler.

Elizabeth gerçeği söyledi. "Acı çekiyordum. Robert'le birlikte kaçıp gitmek istiyordum. Bunu yapabilmek için Lord Thornton'un bana aldığı zümrütleri satmak zorundaydım." Birden içinden gelen bir ilhamla gizli bir şey söylemek ister gibi, Baş yargıca doğru eğildi. "Anlarsınız ya, onun bana başka mücevherler alacağını biliyordum." Balkondan gelen kahkahalar salonda yankılandı. Elizabeth'in buna ihtiyacı vardı.

Ancak Lord Sutherland gülmüyordu. Elizabeth'in kendini kandırmaya çalıştığını hissetmişti. Ama oda çoğu erkek gibi kibrli ve bencil olduğundan, genç kadının bunu yapabileceğine inanmıyordu.

"Zümrütlerinizi ağbeyiniz olduğuna iddia ettiğiniz bir adamla kaçabilmek için sattığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Siz neye inanırsanız inanın. Ben onları bu nedenle sattığımı biliyorum." Başsavcı "Hanımefendi!" diye karşılık verdi; "Zümrütlerinizi sattığınız kuyumcunun söylediğine göre, onları satarken ağlamaklıymışsınız. Neden?" Elizabeth ona aptal aptal baktı. "Zümrütlerimi çok seviyordum!" Herkes güldü. Sesler kesilince, Elizabeth, "Kocam her zaman zümrütlerin gözlerime uyum sağladığını söyler," dedi. "Ne şeker, değil mi?"

Genç kadın Sutherland'in dişlerini gıcırdatmaya başladığını fark etmişti. Ian'a bakmaktan korktuğu için, yan gözle Peterson Delham'a baktı ve onun kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Gözlerinde hayranlığa benzer bir şey vardı.

Sutherland, "Şimdi de," diye haykırdı; "Kocanızdan korkmadığınıza inanmak durumundayız!" Elizabeth yine aptal aptal ona baktı. "Elbette korkuyordum. Biraz önce size onun ne kadar acımasız olabileceğini anlatmadım mı?" diye sordu. "Bobby bana sırtını gösterdiğinde, doğal olarak, karısının harçlığını kesebilecek bir adamın her şeyi yapabileceğini düşündüm..." Bu kez kahkahalar daha uzun sürdü. Ortalığa sessizlik çöktükten sonra bile, Elizabeth çoğu kimsenin anlamlı bir biçimde gülümseye devam ettiklerini gördü. Bu yüzlerde daha çok kuşku ve suçlama vardı. Sutherland "Ve," diye gürlledi; "Şimdi de, ağabeyiniz olduğunuzu iddia ettiğiniz bir erkekle kaçıp, İngiltere'de bir yerde saklandığınıza inanmamız gerekiyor..." Elizabeth, masum bir yüz ifadesiyle başını sallayıp, bu konuda ek bilgiler verdi. "Deniz kıyısında şirin bir kasaba olan Helmstead'deydik. Gazeteyi okuyup kocamın yargılandığını öğrenene kadar orada çok huzurluydum. Ağabeyim geri dönmemi hiç istemedi. Çünkü, kocamın onu gemilerinden biriyle İngiltere'den uzaklaştırmasına hâlâ kızgındı. Ama ben, buraya gelmem gerektiğini düşündüm."

Sutherland, "Hangi nedenle buraya gelmeniz gerektiğine karar verdiniz? diye tısladı. "Lord Thornton'un asılmak istemeyeceğini düşündüm..." :img-haha:

Bu kez kahkahalar büyük bir gürültü kopardı. Elizabeth sözüne devam etmek için gürültünün kesilmesini bekledi.

"Bu yüzden, yanımdaki parayı ağabeyime verdim. O da, daha önce de söylediğim gibi, kendisine yeni bir hayat kurmak üzere gitti."

Sutherland tiz bir sesle, "Leydi Thornton," dedi; "Yalancı tanıklık deyimi size bir şey ifade ediyor mu?"

Elizabeth ürperdi. "Sanırım, böyle bir yerde yalan söylemek anlamına geliyor," diye cevap verdi. "Yalancı tanıkları Kral'ın nasıl cezalandırdığını biliyor musunuz? Hücre hapsine mahkûm edilir ve hayatlarının geri kalan bölümünü, karanlık, kasvetli bir hücrede geçirirler. Böyle bir cezaya çarptırılmak ister misiniz?"

Elizabeth, "İyi bir şey olmadığı anlaşılıyor," dedi. "Giysilerimi ve mücevherlerimi yanıma alabilir miyim?"

Tavandan aşağı sarkan kristal avizeler kahkahalarla sarsıldı.

"Hayır alamazsınız. "

"O zaman, iyi ki yalan söylememişim."

Sutherland artık aldatıldığından emin değildi. Ancak, Elizabeth'i kocasını aldatan, kurnaz ve entrikacı bir kadın ya da dehşet ve korku içinde ezik bir eş olarak göstermeye çalışmaktan vazgeçmişti. Ağbeyle kaçış hikayesi şimdi inanırlılık kazanmıştı. Baş savcı bunu acı bir şekilde anlıyor ve için için öfkeleniyordu.

"Hanımefendi," dedi; "Bu adamı korumak için yalancı tanıklık yapar mıydınız?" Kolunu Ian'a doğru uzatmış ve Elizabeth, çaresizlik içinde, onun gösterdiği yere bakmak zorunda kalmıştı. Kocasını şimdi daha da sıkılmış görünüyordu. Elizabeth'in kalbi sıkıştı. Sutherland gürlledi: "Bu adamın gelecek ay darağacına gitmesini engellemek için yalancı tanıklık yapar mıydınız?" Elizabeth onu kurtarmak için ölümü göze alırdı. Ian'ın dehşet veren yüzünden gözlerini ayırarak, gülümsedi.

"Gelecek ay mı? Hiç olacak şey mi! Gelecek ay Leydi Northam bir balo tertipleyecek. Kensington, oraya kesinlikle gideceğimizi söyledi."

Bir gök gürültüsünü andıran kahkahalar duyuldu. Elizabeth'in son sözleri duyulmadı. "Bu vesileyle bana yeni bir kürk alacaktı."

Elizabeth başarılı olduğunu hissediyordu. Ama bunun kendi becerisinden değil, lordlardan çoğunun karısının, giysilerden, kürklerden ve balolardan başka bir şey düşünmemesinden kaynaklandığını biliyordu. Bu nedenle, Elizabeth'in anlattıkları onlara tümüyle inandırıcı gelmişti.

Sutherland, ona nefretle bakarak, "Başka sorum yok," dedi. Peterson Delham yavaşça ayağa kalktı. Duygularını belli etmemeye özen gösteriyordu ama Elizabeth, onun, içinden, kendisini alkışladığını hissediyordu. Resmi bir tavırla, "Leydi Thornton," dedi; "Bu mahkemeye söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Genç kadın, avukatın, başka bir şey daha söylemesini istediğini anladı. Ama, bitkindi; söylemesini istediği şeyin ne olabileceğini bilmiyordu. Aklına ilk gelen şeyi söyledi ve Delham'ın yüz ifadesinden, memnun olduğunu anladı.

"Sayın Lordum, Robert ve benim sizlere verdiğimiz külfetten dolayı özür dilemek istiyorum. Çok üzgünüm. Ona inanıp kimseye tek bir kelime bile söylemeden evimi terk ederek hata yaptım. Robert de, kendisine iyilik etmekten başka bir şey yapmayan kocama bunca zaman kin duymakta hatalıydı." Bu noktada, fazla ileri gittiğini ve mantıklı konuştuğunu fark ederek, telaşla, "Kensington, onu vurmaya kalkıştığı için ağabeyimi zindana attırsaydı, Bobby de benim gibi bundan hoşlanmazdı. Kendisi çok titiz ve rahatına düşkün bir insandır," diye ekledi. Kahkahalar kesilince, Baş Yargıç, sert bir sesle, "Leydi Thornton," dedi; "Tanık mevkiini terk edebilirsiniz." Elizabeth onun sesinin geldiği yöne dönünce Baş Yargıç'ın ona azarlar gibi, öfkeyle baktığını gördü. Az daha düşüyordu. Diğer lordlar onun kuş beyinli olduğunu düşünmüş olabilirlerdi ama Mahkeme Reisi gırtlaklamak ister gibiydi. Elizabeth'in eli ayağı titriyordu. Peterson Delham'ın yardımıyla birlikte arka tarafa doğru yürüdü. Ama, genç adam elini koridora açılan kapının tokmağına uzatınca, yalvaran bakışlarla ona bakarak başını salladı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Cumbada kalmama izin verin. Sonucu dışarıda beklemeye dayanmam." Genç avukatın omzunun üzerinden salonu seyrediyordu. Ana kapıdan bir adamın içeri girdiğini ve Peterson Delham'a doğru yürüdüğünü gördü. Avukat, önce durakladı, sonra sıkıntılı bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Ama sakın ses çıkartmayın." Onu teselli etmek ister gibi ekledi: "Çok kısa bir süre içinde bitecek."

Elizabeth gözlerini Peterson Delham'a yaklaşmakta olan adama dikmişti. Fısıldayarak, "Yani, benim söylediklerimden sonra kocamı serbest bırakırlar mı dersiniz?" diye sordu. "Hayır, hanımefendi. Şimdi susun ve endişelenmeyin."

Elizabeth, o anda endişelerini unutmuş, merak içindeydi. İlk kez Ian'ın salondaki bir şeyle ilgilendiğini görüyordu. Peterson Delham'la konuşan adama bakmış, sonra yüzünde sevince benzer bir ifade belirir gibi olmuştu.

Genç avukat onu, cumbaya, Düşes'in yanına götürdü. Elizabeth, yaşlı kadının kendisine hayranlıkla baktığını görmedi bile. Avukat yerine dönmeye niyetli görünmüyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

Delikanlı, gülümseyerek, "Paçayı sıyracak!" cevabını verdi.

Peterson Delham, "Sayın Mahkeme Reisi," dedi; "Mahkemenin izniyle bir tanığın daha dinlenmesini talep ediyorum." Kendisiyle konuşan adamı işaret ediyordu. "Bu kişinin ifadesi sonucunda, Arianna gemisinde geçirdiği süre içinde, Robert Cameron'un, doğrudan ya da dolaylı olarak, en küçük bir zarar görmediği, kesinlik kazanacaktır. Eğer bu ifade, mahkeme tarafından kabul görürse, bu konunun kısa bir süre içinde kapanacağından eminim." Lord Sutherland onu, "Ben o kadar emin değilim," diye tersledi.

Elizabeth, bulunduğu yerden, savcıya bakan Mahkeme Reisi'nin yüz ifadesinin sertleştiğini görebiliyordu.

Reis, Lord Sutherland'a, "Sonucun iyi olmasını temenni edelim," dedi. "Zaten, bu dava gelenek ve göreneğin kurallarını çoktan aştı; bunu da büyük ölçüde size borçluyuz, Sayın Lordum," dedi. Sonra Peterson Delham'a bakarak ekledi: "Devam edin!" "Teşekkürler, Sayın Lordum. Tanık olarak ifade vermek üzere Kaptan George Granthome'u davet ediyoruz."

Elizabeth'in nefesi kesildi. İçine bir kuşku düşmüştü. Salonun yan tarafındaki kapılar açıldı ve uzun boylu, iri yapılı bir adam içeri girip tanık mevkiine doğru yürümeye başladı. Arkasında, yanık tenli, iri yarı birkaç adam denizciler- ifade vermek için bekler gibiydiler. Kaptan Granthome, Peterson Delham'ın sorularına cevap vermeye başladığı anda, Elizabeth, kendisi buraya gelmemiş olsa da, Ian'ın, Robert'i öldürmek suçundan beraat edeceğini anladı. Kaptan, Robert'e Arianna'da nasıl davranıldığını anlattı ve gemi, tamir için, rotasının dışına çıkarak bir limanda durduğunda, onun kaçtığını söyledi. Gemide çalışan adamların da gerekirse ifade vermek üzere burada bulduklarını sözlerine ekledi. O zaman Elizabeth, buraya gelirken yol boyunca ve ifade verirken çektiği bütün acıların ve duyduğu korkunun boşuna olduğunu fark etti. Ian'ın Robert'e hiçbir kötülük etmediği ortaya çıkınca, Elizabeth'in ortadan kayboluşunun arkasında da caniyane nedenler aramaya gerek kalmayacaktı.

Kaptanın ifadesini dikkatle dinlemekte olan genç avukata döndü. Öfkeyle karışık bir şaşkınlık içinde, "Allah aşkına," dedi; "Kardeşimin durumunu bildiğinizi gazetecilere neden söylemediniz? Eşimle Bay Delham'ın bunu bildiği açıkça belli. Eminim, kaptanla adamlarını tanık olarak dinletip Robert'in ölmediğini kanıtlayabileceğinizi biliyordunuz." Yardımcı avukatın bakışları ister istemez, kaptandan Elizabeth'e kaydı. Yumuşak bir sesle, "Mahkeme iyice ilerlemeden savunmaya geçmemek kocanızın fikriydi," diye cevap verdi. "Ama niçin?"

"Çünkü gösterişi seven savcımız ve adamları, ne yaparsan yapalım davanın düşmesini kabul etmeye yanaşmayacaklardı. Elleriindeki kanıtların Lord Thornton'u mahkum etmek için yeterli olduğu kanısındaydılar. Onlara Arianna'dan bahs edecek olsaydık, Kaptan Granthome'un vereceği ifadeyi çürütmek için yeni kanıtlar aramaya başlayacaklar ve boşuna vakit harcayacaklardı. Üstelik, Arianna gemisi deniz aşırı ülkelere gitmişti. Geminin yerini tespit edip kaptanla gemicileri mahkeme bitmeden buraya getirebileceğimizden emin değildik. Oysa şimdi, Baş Savcımız şaşkına döndü. Elinde, kaptanın ifadesini çürütecek tek bir delil yok çünkü bunu beklemiyordu. Ağabeyiniz bir daha hiç ortaya çıkmasa bile, savcının artık kocanızın aleyhine yeni kanıtlar aramasına gerek kalmadı. Lord Thornton'un ikinci kez yargılanması yasal açıdan mümkün değil."

Elizabeth, Ian'ın niçin onun ifadesiyle ilgilenmediğini ve sıkılmış göründüğünü şimdi anlıyordu. Ama, genç kadın bir sevgiliyle değilde ağabeyiyle kaçtığını söylediği ve kanıt olarak yargıca Bayan Hogan'ın mektubunu sunduğu halde, Ian'ın niçin birazcık da olsa yumuşamadığını anlayamıyordu.

Genç avukat, Ian'a hayran bakışlarla bakarak, "Savunmanın nasıl olacağını kocanız belirledi,"

diye ekledi. "Kendi savunmasını kendisi tasarladı. Eşiniz çok zeki biri. Ha, unutmadan söyleyeyim, Bay Delham, ifadenizi çok beğendiğini size aktarmamı tembihledi." O sırada Baş Yargıç Ian ile konuşmaktaydı.

O noktadan sonra, mahkeme, gerekli ama anlamsız bir şölen gibi devam etti. Lord Sutherland, Kaptan ve Arianna'da çalışan gemicilerin yalan söylediklerini kanıtlayamayacağını anladığından, Kaptan Granthome'a birkaç baştan savma soru sorduktan sonra, tanık mevkiini terk etmesine izin verdi. Sonra, avukatlar son sözlerini söylediler ve Mahkeme Reisi lordları oy kullanmaya davet etti. Elizabeth'in sinirleri yine gerilmişti. Baş Katibin lordların adlarını teker teker okuyuşunu dinliyor ve salonda olup bitenleri seyrediyordu. İsmi okunan kişi ayağa kalkıp elini göğsünün üstüne koyarak, "Şerefim üzerine yemin ederim ki suçlu" ya da "Şerefim üzerine yemin ederim ki suçsuz" diyordu. Oylama sonucunda, 14 olumsuz oya karşılık, 324 olumlu oyla Ian'ın beraatına karar verildi. Peterson Delham'ın yardımcısı, aleyhte oy kullananların ya özel bir sorundan dolayı Ian'a kızgın olduklarını ya da kaptanın ve Elizabeth'in ifadesine inanmadıklarını söyledi.

Elizabeth onun söylediklerini duymadı bile. Tek düşündüğü çoğunluğun Ian'ın berati konusunda olumlu oy kullanmış oluşuydu. Baş Yargıç nihayet kararı okumak üzere ayağa kalktı.

Ian ağır ağır ayağa kalkarken, Baş Yargıç, "Lord Thornton," dedi; "Bu kurul hakkınızdaki bütün suçlamaların haksız olduğu kararına varmıştır. Gidebilirsiniz." Durakladı; kısa bir kararsızlık geçirdikten sonra, bıyık altından gülererek, "Size gayri resmi olarak bir tavsiyede bulunmak istiyorum," dedi. "Bu gece eşinizle aynı çatı altında kalmaya niyetiniz varsa, bunu yapmadan enine boyuna düşünmenizi öneririm. Çünkü, yerinizde olsam, içimden onu öldürmek gelirdi," dedi ve gülererek, "Ancak, bu kez haklı nedenlerin varlığı göz önüne alınarak, sizi yine beraat ettirirdik," diye ekledi.

Elizabeth utançtan gözlerini kapadı. Kendi kendine, Lordların onu kuş beyinli zannetmelerinin, kocasına ihanet eden, entrikacı bir kadın olduğunu düşünmelerinden çok daha iyi olduğunu tekrarlıyordu. Ama gözlerini açınca, salondan çıkmak üzere olan Ian'ı gördü ve aklı başından gitti. Düşes elini onun koluna koyarak, "Haydi, gel, Elizabeth," dedi. "Eminim, kapının önü gazetecilerle doludur. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak, onlardan kurtulmamız o kadar kolay olur."

Kapının önüne, gün ışığına çıktıklarında, Elizabeth, bunun hiç de o kadar kolay olmadığını gördü. Gazeteciler ve bu önemli davanın sonucunu hemen öğrenmek isteyen bir sürü meraklı Ian'ın yolunu kesmişti. Ian ise, onların etrafından dolaşarak oradan uzaklaşacağına, kalabalığın arasından kendisine yol açarak geçmeye çalışıyordu. Dişlerini sıkışmış, ağzını sımsıkı kapamıştı. İnsanlar ona bağırıp çağırıyor, hakaret ve küfür yağdırıyorlardı. Elizabeth, büyük bir acı duyarak, "Aman Tanrım, şu yaptığuma bakın. Bütün bunlar benim yüzümden oldu," diye inledi.

Ian'ın arabası, büyük bir gürültü çıkararak uzaklaştığı anda, kalabalık saldırgan nefretini binanın kapısından dışarı çıkmaya başlamış olan lordlara yöneltmek üzere o tarafa döndü. Biri, Elizabeth'i göstererek, "İşte o kadın!" diye bağırdı. Bu, Gazette'de sosyete hakkında yazılar yazan muhabirdi. Aniden, gazeteciler ve halk, Elizabeth'in bulunduğu tarafa doğru akın etmeye başladılar. Hiç tanımadığı bir genç, "Çabuk olun, Leydi Thornton," diyerek, onu kolundan tutup binanın içine çekti. "Beni izleyin. Köşeyi dönünce başka bir çıkış var." Elizabeth, düşünmeden onun dediğini yaptı. Düşes'in kolunu sıkı sıkı tutuyor, ikisi birden, ön kapıya doğru yürümekte olan lordların arasından geçerek, aksi yöne doğru gidiyorlardı. Genç adam, bir Elizabeth'e, bir Düşese bakarak, "Arabanız hangisi?" diye sordu. Düşes arabasını tarif etti. Adam başını salladı. "Burada kalın. Dışarı çıkmayın. Arabacınıza bu kapıya gelip sizi almasını söyleyeceğim."

On dakika sonra, Düşes'in arabası binanın yan tarafına gelmiş ve iki kadın sağ salim arabaya binmişlerdi. Elizabeth kapıdan dışarı eğilerek, kendilerine yardım eden genç adama, "Teşekkürler," dedi. Adamın kendisini tanıttığını bekliyordu.

Erkek şapkasıyla onları selamladı. "Times gazetesinden Thomas Tyson, Leydi Thornton," dedi. Sonra ona güven vermek ister gibi, "Hayır, korkmayın," diye ekledi. "Arabınıza binmeye kalkışacak değilim. Arabalı hanımlara yanaşmaya çalışmak tarzım değildir." Doğru söylediğini göstermek ister gibi kapıyı kapattı.

Elizabeth arabanın açık penceresinden, ona gülümseyerek baktı. "O zaman," dedi; "Kokarım başarılı bir gazeteci olamayacaksınız."

"Belki benimle, başka bir zaman, özel olarak görüşmeyi kabul edersiniz." Arabacı atları kırbaçlayarak arabayı harekete geçirmişti. Elizabeth, "Belki," diye belirsiz bir cevap verdi ve araba ağır ağır ilerleyerek, kalabalık caddedeki vasıtaların arasına karıştı. Elizabeth gözlerini kapayarak başını pencerenin kenarına dayadı. Kalabalığın Ian'a, "Cani!", "Kadın katili!" diye bağırışı gözlerinin önünden gitmiyordu.

Düşes'e, fısıldayarak, "Ne zamandan beri ona böyle küfürler edip, hakaretler yağıdırıyorlardı?" diye sordu. "Bir aydan fazladır."

Elizabeth kesik kesik nefes alıyordu. Sesi ağlamaklıydı. "Ian'ın ne kadar gururlu olduğunu biliyor musunuz?" diye fısıldadı. "Bu kadar gururlu bir adamın cinayetle itham edilmesine neden oldum. Yarın herkes onunla alay edecek."

Düşes önce durakladı, sonra sert bir sesle, "O güçlü bir adamdır," dedi. "Jordan, sen ve birkaç kişi hariç, insanların kendisi hakkında ne düşündüğüne hiç aldırmaz. Ancak şunu söylemeliyim ki, yarınki gazetelerde, aptal durumuna düşürülen, Kensington değil, sen olacaksın."

"Beni eve götürür müsünüz?"

"Promenade Caddesi'ndeki eve mi?"

Elizabeth, kısa bir an için acısını unuttu. "Hayır. Upper Brook Caddesi'ndeki evimize." Düşes, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi 'Baş Yargıç'ın söylediklerini duydu. "

Elizabeth onunla aynı fikirde değildi. Duyduğu endişeye rağmen, "Bütün geceyi Ian'ın karşısına nasıl çıkacağımı düşünerek, korku içinde geçirmektense, onunla şimdi karşılaşmayı tercih ederim," dedi.

Düşes ise, Ian'a, öfkesini denetim alması için zaman tanımaya kararlıydı. Birden, hasta bir arkadaşının evine uğraması gerektiğini hatırladı. Sonra, başka bir yere daha uğramak istedi. Nihayet Upper Brook Caddesi'ne vardıklarında hava kararmak üzereydi.

Elizabeth, sinirden titriyordu. Ama, bu, evin uşağının ona nefret etmeye bile değmeyecek birine bakar gibi bakışından önceydi. Besbelli Ian eve dönmüş ve Elizabeth'in ortaya çıkıp Lordlar Kamarası'nda tanıklık ettiği uşaklar arasında esrarengiz bir biçimde yayılmıştı.

Uşağa, "Eşim nerede, Dalton?" diye sordu.

Dalton geri çekilerek, "Çalışma odasında," diye karşılık verdi.

Elizabeth'in bakışları sahanlıkta duran bavullara takıldı. Uşaklar da yukarı kattan aşağı başka bavullar taşımaktaydılar. Genç kadının kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Koridor boyunca hızla yürüyerek Ian'ın çalışma odasına girdi ve birkaç adım attıktan sonra durakladı. Ian dönüp onu görmeden cesaretini toplamaya çalışıyordu. Ian'ın elinde içki bardağı vardı. Gözlerini şöminede yanan ateşe dikmişti. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Elizabeth, onun mahkeme salonunda görüldüğünden çok daha zayıf olduğunu fark edip büyük bir üzüntü duydu. Söze nasıl başlaması

gerektiğini düşünüyordu. O kadar duygulanmış ve heyecanlanmıştı ki, aklına gelen ilk şeye dört elle sarıldı sahanlıktaki bavullar. Ama aslında, o anda, bu o kadar önemsizdi ki. "Sen... sen bir yere mi gidiyorsun?" Ian onun sesini duyunca omuzları kasıldı ve Elizabeth bunu hemen fark etti. Dönüp genç kadına baktığında, öfkesini güçlkle kontrol ettiği yüzünden belli oluyordu. Tükürür gibi, "Sen gidiyorsun," dedi.

Genç kadın bunu asla kabul edemezdi ama sesini çıkartmadı; hayır demek ister gibi başını sallayarak kocasına doğru birkaç adım attı. Şu anda içinde bulunduğu durumun, Lordlar Kamarası'nda yüzlerce soylunun önünde ifade vermekten çok daha güç olduğunu belli belirsiz fark ediyordu.

Ian, yumuşak bir sesle onu uyardı: "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Elizabeth, sesi titreyerek, "Neyi...neyi yapmazdım?" diye sordu. "Bana daha fazla yaklaşmayı."

Genç kadın olduğu yerde kalakaldı. Ian'ın sesindeki tehdidi hissetmesine rağmen, buna inanmak istemiyor, kocasının mermerden oyulmuş bir heykeli andıran yüzünü dikkatle inceliyordu.

Elini ona doğru uzatarak, "Ian," diye söze başladı. Ama bu hareketi karşısında Ian'ın tek tepkisi ona nefretle bakmak oldu. O zaman, genç kadının eli yanına düştü.

"Yaptıklarım yüzünden, doğal olarak benden nefret ettiğini anlıyorum." Onun gazabına nüfuz etmenin yolunu arıyordu.

"Haklısın."

Elizabeth, büyük bir cesaretle, "Ama" diye devam etti; "Bunu telafi etmek için ne olursa olsun, her şeyi yapmaya hazırım. Şu anda durum sana farklı görünebilir ama ben seni hep sevdim." Ian'ın sesi bir kırbaç gibi sakladı. "Kes sesini!"

Elizabeth söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin onu yumuşatamayacağını hissederek büyük bir korkuya kapıldı. Bu korkunun etkisiyle çabuk çabuk konuşmaya başlamıştı.

"Hayır, beni dinlemelisin," dedi. "Ben seni sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim."

Ian, dehşet verici bir sesle, "Seni uyarıyorum, Elizabeth," dedi. "Sesini kes ve buradan git! Evimden ve hayatımdan çık!"

"Robert yüzünden mi? Birlikte olduğum erkeğin Robert olduğuna inanmıyor musun?" "O orospu çocuğunun kim olduğu umurumda bile değil."

Elizabeth gerçekten dehşete kapılmıştı. Tir tir titriyordu. Ian'ın söylediklerinin gerçek duygularını yansıttığını anlamıştı. Bunu görüyordu.

"Söylediğim doğruydu," diye devam etti. "Yanımdaki erkek Robert'ti. İzin verirsen, bunu sana hiçbir kuşkuya yer kalmayacak biçimde kanıtlayabilirim."

O zaman Ian güldü. Bu gülüş onun öfkesinden de daha kesin ve yıkıcıydı.

"Elizabeth, seni Robert'le birlikte kendi gözümle de görsem, buna inanmazdım. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Eğer bunu saçma sapan konuşmalardan oluşan ifadem için söylüyorsan, bunu niçin yaptığımı bilmen gerek."

Ian'ın aşağılayıcı bakışları Elizabeth'in üstünde dolaşıyordu.

"Niçin yaptığını elbette biliyorum! Bu her zaman yaptığın gibi sonuca ulaşmak için bir vasıtaydı. Sen istediğin bir şeyi elde etmek için bir yılanın bile koynuna girersin." Elizabeth, "Bunu niçin söylüyorsun?" diye haykırdı.

"Çünkü ağabeyinin izini bulmakla görevlendirdiğin özel dedektif sana Robert'in ortadan kaybolmasından benim sorumlu olduğumu söylediği gün, sen benimle evlendin ve kilisede, rahibin önünde, ölene kadar beni seveceğine yemin ettin! Katil olabileceğine inandığın bir adamla, bir katille yatmayı kabul ettin."

"Bunu inanarak söylüyor olamazsın! Bunun böyle olmadığını bir şekilde sana kanıtlayabilirim. Evet, eğer fırsat verirsen kanıtlayabilirim..."

"Hayır."

"Ian..."

"Kanıt istemiyorum."

Elizabeth, kırık bir sesle, "Seni seviyorum," dedi.

"Senin sevgini ve seni istemiyorum. Şimdi..." Dalton kapıyı vurunca, Ian susup o yöne baktı. "Bay Larimore geldi, Sayın Lordum."

Ian, "Kendisine hemen geleceğimi söyle," deyince, Elizabeth ona hayretle baktı. "Şimdi iş görüşmesi mi yapacaksın?"

"Pek sayılmaz, sevgilim. Bu kez Larimore'u farklı bir nedenle çağırdım." Ian'ın ses tonu Elizabeth'in omurgasında ürpertiler dolaşmasına neden oldu. "Böyle bir anda, bir avukatı çağırman için ne gibi bir neden olabilir?" "Boşanma işlemlerini başlatıyorum, Elizabeth."

Elizabeth, "Ne?" diye soludu. Oda etrafında dönmeye başlamıştı. "Neye dayanarak aptal bir kadın oluşuma mı?"

Ian yine tükürür gibi, "Evini ve beni terk ettiğin için," dedi.

O anda, Elizabeth ona ulaşabilmek için ne olursa olsun her şeyi yapmaya ya da söylemeye razıydı. Şimdiye kadar ona böylesine şefkatli ve sevecen davranmış, tutkuyla sevip okşamış olan bu adamın bunları yapabileceğine, mantığın sesine kulak vermeden, kendisine savunma, hatta açıklama yapma hakkı tanımadan, bu kararı verebileceğine inanamıyordu. Duyduğu aşk ve dehşetten kaynaklanan yaşlar gözlerini yakıyordu. Kocasıyla şakalaşmayı denedi.

"Seni terk ettiğimi ileri sürerek boşanma talebinde bulunursan, kendini aptal durumuna düşürürsün, sevgilim. Çünkü ben orada olacağım ve evlilik yeminime sadık kalmaya kararlı olduğumu söyleyeceğim."

Ian bakışlarını onun sevgi dolu gözlerinden kaçırdı. Buz gibi soğuk bir sesle, "Eğer üç dakika içinde bu evden çıkıp gitmezsen," dedi; "Boşanma talebimin nedenini zina olarak değiştireceğim." "Ben zina yapmadım ki."

"Belki yapmamışsındır. Ama bir şeyi yapmadığını kanıtlamak çok güçtür: Bu alanda deneyimliyim. Şimdi sana son olarak söylüyorum. Hayatımdan çık. Her şey bitti." Ian kararlılığını kanıtlamak için, yerinden kalkıp çalışma masasının başına oturdu ve arkasındaki zile uzandı. Hemen kapıda beliren Dolton'a, "Larimore'u buraya getir," dedi. Elizabeth toparlanmaya çalıştı. Ian onu hayatından çıkarmak için dönüşü olmayan adımlar atmadan önce, ona ulaşabilmeliydi. Bütün kalbiyle kocasının kendisini sevdiğine inanıyordu. Eğer insan birini çok sevmese bu kadar incinmezdi. Sonra birden, onun niçin böyle davrandığını kavradı.

Ian'ın annesiyle babasının ölümünden sonraki davranışı konusunda Papazın anlattıklarını hatırlamıştı. Ancak, Elizabeth Labrador cinsi bir köpek değildi. Onu kendinden uzaklaştırıp hayatından çıkarması o kadar kolay olmayacaktı.

Dönüp Ian'ın çalışma masasına doğru yürüdü. Nemli avuçlarını masaya dayadı ve Ian onun gözlerinin içine bakana kadar bekledi. Kalbi kırık ama cesur bir meleğe benziyordu. Kocasına duyduğu sevgiden sesi titreyerek ona meydan okudu. "Beni iyi dinle, sevgilim," dedi.

"Seni uyarmam gerektiğini düşünüyorum. Böyle bir şey yapmana fırsat vermeyeceğim. Sen bana aşkı verdin; onu geri almana izin veremem. Bunu yapmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, sana engel olmak için var gücümle savaşaacağım. Senden uzak geçirdiğim geceler boyunca nasıl rüyalarım girdinse, ben de her gece rüyana girip seni uyutmayacağım. Yatağında beni özleyerek ve arzulararak dönüp duracaksın -üstelik, benim de seni arzuladığımı bilerek. Bütün bunlara artık dayanamadığın zaman, bana döneceksin ve ben seni bekliyor olacağım. Kollarında ağlayacak ve senden, yaptıklarım için özür dileyeceğim. Sen de

bana, kendimi bağışlayabilmem için yardımcı olacaksın... " Ian'ın yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu. "Allah belanı versin!" diye haykırdı. "Susman için ne yapabilirim?"

Elizabeth, Ian'ın sesine hayrandı. Ama şimdi bu sesteki nefret karşısında irkildi. Ağlamamak için dua ederek derin bir nefes aldı. "Seni çok üzdüm," dedi.

"Önümüzdeki elli yıl boyunca yine seni üzdüğüm zamanlar olacak. Sen de, zaman zaman, beni üzeceksin, ama dilerim bir daha hiç bu kadar üzmezsin. Ama, öyle bile olsa, ben razıyım. Çünkü sensiz yaşamaya dayanmam. Sen bunu bilmiyorsun ama ben biliyorum." "Söyleyeceklerin bitti mi?" "Henüz bitmedi."

O sırada koridorda ayak sesleri duyulunca, genç kadın toparlandı. Titreyen çenesini havaya kaldırarak,

"Bir şey daha var," dedi.

"Ben Labrador cinsi bir köpek değilim. Seni terk etmem olasılığı yüzünden beni hayatından atamazsın."

Elizabeth odadan çıkınca, Ian biraz önce onun varlığıyla canlanmış olan boş odaya baktı. Onun, son sözleriyle ne demek istemiş olabileceğini düşünüyordu. Larimore içeri girerken kapıya baktı. Sonra başıyla çalışma masasının önündeki koltukları göstererek, hiç konuşmadan, avukata oturmasını işaret etti.

Lorimore, hemen konuya girdi. Sakin bir sesle, "Anladığım kadarıyla, boşanmak için yasal işlemlere başlamak istiyorsunuz," dedi.

Ian bir an durakladı. Elizabeth'in ilk karşılaştıkları gün söylemeye başladığı ve birlikte oldukları son geceye kadar süren yalanları ve gerçeği çarpıtan konuşmaları, biraz önceki acıklı sözleriyle birlikte kafasının içinde dönüp duruyordu. Genç kadının ortadan kaybolduğu ilk haftalar boyunca çektiği acıyı hatırladı ve onu şu andaki duygusuzluğuyla karşılaştırdı. Kendisinden cevap bekleyen avukata baktı. Ve evet anlamında başını salladı. 36.Bölüm

Ertesi gün, Elizabeth, Promenade Caddesi'ndeki evin oturma odasında, heyecanla gazetelerin gelmesini bekledi. Times gazetesi Ian'ın suçsuzluğunu ilan ediyordu:

CANİ MARKİ ASLİNDA İHANETE UĞRAYAN BİR KOCAYMIŞ!

Gazete ise, konuyu hafife alarak, "Kensington Markisi yalnız beraat etmeyi değil, aşırı tahrik karşısında kendisine hakim olması nedeniyle, bir madalya almayı hak ediyor!" yazıyordu.

Her iki gazete de, bu başlıkların altında, genç kadının davranışına ve mahkemedeki saçma sapan açıklamalarına yer vermişti. Bu, Elizabeth için utanç verici bir şeydi.

Mahkemeden bir gün önce Ian zanlı durumundaydı ve lanetlenmişti; oysa şimdi, bütün şehrin sempatisini ve sevgisini kazanmıştı. Ama, sıradan insanlar, ateş olmayan yerden duman çıkmadığına ve fakir insanları asılmasına neden olan suçlardan zenginlerin aklandığına inanıyorlardı. Elizabeth, bu insanların Ian hakkında kötü düşünmeye devam edeceklerini biliyordu.

Elizabeth'in toplum içindeki durumu da hatırı sayılır ölçüde değişmişti. O artık kocası tarafından taciz edilen ya da zina yapan bir kadın değildi. O karanlık hayatları olan hafifmeşrep kadınların hayran olduğu, hayatı olmayan kadınların görmezden geldiği, Lordlar Kamarası'nda oynadığı rol kendi karılarının kişiliğiyle örtüşen sosyete mensubu kocaların eleştirdiği bir ünlüydü. Ancak, Ian'ın aklanmasını izleyen ay boyunca, Roddy Castairs'in

-gazeteler mahkeme kararını yayınlar yayınlamaz hemen sosyete de boy göstermesi yolundaki ısrarları olmasa, Elizabeth Promenade Caddesi'ndeki evin demir kapılarının ardına çekilip, vaktini Ian'ı bekleyerek geçirirdi. Bu onun yapabileceği en kötü şey olurdu. Çünkü, Elizabeth, tahminlerinin aksine, Ian'ın kendisini silmesinin hiç de zor olmadığını ve genç adamın bu konuda başarılı olduğunu hissediyordu. Jordan ve Alexandra, hiçbir şey olmamış gibi işlerini önceden planladığı şekilde sürdürdüğünü, beraat ettikten bir hafta sonra, Blackmore'da arkadaşlarıyla kumar oynarken görüldüğünü, başka arkadaşlarıyla birlikte operaya gittiğini ve yoğun bir iş hayatı olan her sosyete mensubu gibi, eğlenceye de vakit ayırarak yaşadığını anlatıyorlardı. Bu Elizabeth'in tanıdığı Ian'a hiç benzemiyordu. Genç kadın, acılarını hafifletmek için, kocasının kendisini unutma yolunda verdiği savaşı kaybetmemek amacıyla böyle bir yaşam tarzı benimsediğine kendisini inandırmaya çalışıyordu. Ian'a mektuplar yazmış, ancak bu mektuplar, kocasının emirleri uyarınca, hizmetkârlar tarafından geri çevrilmişti.

Nihayet, Elizabeth de onun yaptığını yapmaya ve vakit bomboş geçirmemeye karar verdi. Çünkü ancak o zaman bu bekleyişe dayanabilirdi. Ama her geçen gün, Ian'a gidip kendisini affettirmeyi yeniden denemek için dayanılmaz bir arzu duyuyor, bu arzuya karşı koymak gittikçe güçleşiyordu. Arada sırada, bir baloda, ya da operada karşılaşıyorlar, böyle anlarda, Elizabeth'in kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başlıyor, Ian'ın yüz ifadesi ise gittikçe yabancılaşıyordu. Ian'ın dayısı onu Ian'dan tekrar af dilemesinin bir işe yaramayacağı konusunda uyarılmıştı. Ama, genç adamın dedesi, onun elini şefkatle okşayarak, "Zamanla yumuşayacaktır, tatlım," demişti.

Alex Elizabeth'e onu azıcık kışkırtmasını tavsiye ediyor, bunun erkekleri yola getirmenin en iyi çaresi olduğunu söylüyordu. O gece, Lord ve Lady Franklin'in balosunda, Elizabeth, Ian'ın

arkadaşlarıyla sohbet etmekte olduğunu gördü. Cesaretini toplayarak, herkesin gözleri önünde, Kont Sheffield ile açıkça cilveleşti. Yakışıklı Kont'la gülüşüp konuşarak dans ederken, göz ucuyla Ian'ı seyrediyordu, Ian ona bakıyor ama sanki görmüyordu. Bakışları, genç kadını delip geçiyordu. Sonra, kolunda Leydi Jane Addison'la baloyu terk etti. O güne kadar daima, karısından ayrılmak isteyen ama aşk oyunlarıyla da ilgilenmeyen evli bir erkek gibi davranmış, hiçbir kadınla beraber, bir toplantıyı terk etmemişti.

Onun bu davranışı Alex'i kızdırdı ve kafasını karıştırdı. Balodan sonra, Elizabeth ile yalnız kaldığında, "Senin silahlarınla savaşıyor!" diye haykırdı. "Bu oyun böyle oynanmaz. Seni kıskanıp yola gelmeliydi!." Sonra, arkadaşını teskin etmek ister gibi, "Belki de," diye ekledi; "Kıskandı ve o da seni kıskandırmak istedi."

Elizabeth acı acı gülümseyerek başını salladı, " Ian bir zamanlar bana, kendisini rakibinin yerine koyarak düşünmeyi bildiğini söylemişti. Bu davranışıyla bana, Sheffield ile cilveleşerek ne yapmak istediğimi anladığının ve bir daha bu zahmete girmeme gerek olmadığını mesajını vermek istiyordu. Yaptığı sadece beni cezalandırmaya çalışmak ve barışmadan önce beni biraz üzme değil."

Alexandra sıkıntılı bir sesle, "Senden bir daha barışmamak üzere ayrılmak istediğini mi sanıyorsun?" diye sordu. Kanepede, Elizabeth'in yanına oturmuş, kolunu onun omzuna atmıştı. Elizabeth, "Evet, öyle," dedi. "Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" "Ne yapmam gerekiyorsa onu aklıma ne gelirse. Her gittiği yerde bana rastlayacağını bilirse, beni tamamen aklından çıkarmasının mümkün olmadığını anlayacaktır. Bu kazanmak için hâlâ bir şansım olduğunu gösterir!"

Elizabeth bu konuda da yanıldığını görecek. Ian'ın aklanmasından bir ay sonra, Elizabeth ile Alexandra salonda çene çalarken, Bentner kapıyı tıklattı. "Bay Larimore adında bir bey geldi," dedi. Ian'ın avukatının adını hatırlamıştı. "Size elden vermesi gereken kâğıtlar varmış."

Elizabeth sarardı, "Bu kâğıtların ne konuda olduğunu söyledi mi?"

"Ona, konuyu bilmeden sizi rahatsız edemeyeceğimi söyleyene kadar açıklama yapmak istemedi."

Elizabeth, "Neymiş bu kâğıtlar?" diye sordu. Ama, Tanrı yardımcısı olsun, bu kâğıtlarda ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Bentner gözlerini kaçırdı. Üzgün görünüyordu. "Boşanma talebiyle ilgili belgeler olduğunu söyledi."

Elizabeth ayağa kalkmaya çalıştı. Uşağın sözlerini yarım yamalak duymuştu. Alexandra arkadaşına destek olmak için ona sarıldı. Boğuk bir sesle, "Bu adamdan gerçekten nefret edebilirim," dedi.

"Aranızdaki dargınlığı bu kadar uzattığı için Jordan bile ona kızıyor." Elizabeth onun kendisini teselli ettiğinin bile farkında değildi. O kadar büyük bir acı duyuyordu ki hissizleşmişti. Alexandra'nın kollarından kurtularak, Bentner'e baktı. Bu belgeleri alacak olursa, boşanmayı geciktirmek için bir şey yapamayacağını biliyordu. Artık hiçbir ümit kalmayacak ama her şeyden beter olan bu belirsizlik bitecek ve içini kemiren işkence sona erecekti. Son bir büyük savaş için cesaretini topladı ve ağır ağır, "Bay Larimore'a, sen yemek yerken benim dışarı çıkmış olduğumu söyle," dedi. "Hizmetçime sorduğunu ve ondan..." Adını kullanmak için izin ister gibi Alexandra'ya baktı. Arkadaşı hemen başını salladı. "Bu gece Hawthorne Düşesi ile birlikte tiyatroya gitmeyi planladığımı öğrendiğini söyle. Bugün öğleden sonra ve yarın için de bir şeyler uydur -ama ayrıntılı bilgi ver ona, Bentner. Niçin evde olmadığını anlatsın."

Hanımına Bentner kadar sadık olmayan herhangi bir uşak, Elizabeth'in söylediklerini bu kadar çabuk anlamayabilirdi. Ama Bentner, sırtarak başını sallamaya başlamıştı bile. "Siz hazırlanıp buradan ayrılanaya kadar, onun dikkatini başka yere çekmek istiyorsunuz, öyle değil mi?"

Elizabeth, minnet dolu bir gülümsemeyle, "Kesinlikle öyle," dedi. Bentner, odadan çıkmaya hazırlanırken, genç kadın, "Sonra, benden randevu isteyen, Times gazetesi muhabiri Bay Thomas Tyson'ı bul ve ona, bu akşam buraya gelebilirse, kendisine beş dakika ayırabileceğimi söyle," diye ekledi. Alex, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Eğer bunu sana söylersem, Ian'a söylemeyeceğine yemin eder misin?"

"Elbette."

"Kocana da söylemeyeceksin. O Ian'ın arkadaşı. Onu arada bırakmak doğru olmaz."

Alex başını salladı. Jordan sana söz verdiğim için bildiklerimi kendisine bile söylemeyeşimi anlayışla karşılayacaktır."

Elizabeth, alçak sesle, "Ian'ın asla tahmin edemeyeceği bir yere gidiyorum," dedi. "Beni özlediği, bana gelmek ya da rahatlamak, huzur duymak istediğinde ilk gideceği yer orası olacaktır. Onun İskoçya'daki evine gideceğim."

Alex, arkadaşına duyduğu bağlılığın etkisiyle, "O sana karşı böylesine kalpsiz ve adaletsiz davranırken bunu yapman gerekmez," diye cevap verdi;

Elizabeth, sevecen bir sesle, "Bunu söylemeden önce düşün bakalım," dedi; "Jordan seni bütün dünyanın önünde katil durumuna düşürdükten, seni herkese rezil ettikten ve kalbini kırdıktan sonra, son dakikada Lordlar Kamarası'nın karşısına çıkıp olup bitenleri bir şaka gibi anlatsaydı, ne yapardın?" Alex cevap vermedi ama Elizabeth konuşmaya devam ettikçe, yüz ifadesi yumuşuyordu. "Sor bakalım kendine, ilk evlendiğiniz günden itibaren, Jordan'ın senin bir katil olabileceğini düşündüğünü öğrensen ne yapardın! Bu arada, birlikte geçirdiğiniz geceleri hatırladıkça ne hissederdin. Üstelik, unutma ki, Ian'ı tanıdığım süre içinde, o daima beni her bakımdan mutlu etmeye çalıştı."

Alex, "Ben," diye söze başladı. Ama sonra omuzları çöktü. "Olaya böyle baktığında, başka bir açıdan görüyorsun elbet. Nasıl bu kadar tarafsız ve adil oluyorsun anlamıyorum. Ben olamam."

Elizabeth acı acı güldü. "Ian bana bir rakibi yenmenin en çabuk ve en kolay yolunun, olaylara onun açısından bakmak olduğunu öğretti," dedi. Sonra ciddileşti. "Biliyor musun dün, postacı çocuk, kim olduğumu anlayınca bana ne sordu?" diye devam etti.

Alex, hayır anlamında başını sallayınca, Elizabeth, suçlu suçlu, "Hâlâ kocamdan korkup korkmadığımı sordu," dedi. "O olup bitenleri unutmamışlar. Çoğu kimse onun tamamıyla masum olduğuna asla inanmayacak. Görüyorsun ya, her şeyi berbat ettim. "

Alex ağlamamak için dudağını ısırды. "Ocak'da bebeğimiz doğana kadar Ian İskoçya'ya, seni almaya gelmezse, Hawthorn'a bizi görmeğe gelecek misin?" diye sordu. "Bütün kışı orada tek başına geçireceğini düşünmeye dayanamıyorum." "Evet, gelirim."

Ian, arkasına yaslanmış, Larimore'un öfkeli bir tavırla anlattıklarını dinliyordu. İki gün boyunca, Leydi Thornton ve uşağı tarafından atlatıldıktan sonra karşılaştığı muameleyi anlatırken hırstan titriyordu. "Leydi Thornton'u bulma yolundaki çabalarım sonuçsuz kalınca, Promenade Caddesi'ndeki eve gittim ve uşaktan içeri girmek için izin istedim. O zaman..."

Ian, kayıtsız bir tavırla, "Yüzünüze karşı kapıyı mı çarptı?"

Larimore, "Hayır, Sayın Lordum, beni içeri davet etti," diye tısladı. "Evi istediğim gibi arayabileceğimi söyledi. Bayan Thornton Londra'dan ayrılmış." Larimore sözlerini bitirirken, patronunun kısılmış gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

Ian, kendinden emin bir sesle, "Havenhurst'e gitmiştir," dedi ve Larimore'a, küçük malikanenin yolunu tarif etti.

Larimore gittikten sonra, Ian okuyup onaylaması gereken bir antlaşma metnini alıp incelemeye başladı; ama iki satır okumuştı ki Jordan, paldır küldür içeri girdi. Uşağın geldiğini Ian'a haber vermesini bile bekleyememişti. Elinde bir gazete ve yüzünde Ian'ın şimdiye kadar hiç görmediği bir ifade vardı. "Bugünkü gazeteyi gördün mü?" Ian gazeteyle ilgilenmedi. Arkadaşının öfkeli yüzüne bakıyordu. "Hayır. Ne olmuş?" Jordan gazeteyi masanın üstüne atarak, "Oku," dedi. "Elizabeth, Times'ın muhabirlerinden birinin sorularına cevap vermeyi kabul etmiş. Oku şunu." Parmağıyla, Bay Thomas Tyson adlı

bir muhabirin yazdığı, Elizabeth hakkındaki yazının sonundaki birkaç satırı gösteriyordu.

"Tyson, kendisine, seninle aynı seviyede olan soylular tarafından yargılanmakta olduğunu görünce neler hissettiğini sorduğunda, bak, Elizabeth, ne cevap vermiş. "

Jordan'ın ses tonu karşısında Ian kaşlarını çattı ve Elizabeth'in cevabını okudu:

Kocam kendi benzerleri önünde değil, Büyük Britanya İmparatorluğu'nun Lordları önünde yargılandı. Ian Thornton benzersizdir.

Ian, Elizabeth'in gazete muhabirine verdiği cevabın güzelliğini itiraf etmeyi reddederek uzaklara baktı. Ama Jordan'ın bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Öfkeli bir sele, "Tebrikler, Ian," dedi. "Sen karına boşanma dilekçesi gönderiyorsun, o da senden herkesin gözü önünde özür diliyor!" Sırtını dönüp odadan çıktı. Ian, dişlerini sıkarak gazeteye bakıyordu.

Aradan bir ay geçmiş, Elizabeth hâlâ bulunamamıştı. Ian onu beyninden ve kalbinden atmak için büyük bir çaba gösteriyor, ama bu konuda gittikçe daha başarısız oluyordu. Bu savaşta giderek daha

fazla mevzi kaybettiğinin bilincindeydi. Aslında, savaşı kaybetmeye, Lordlar Kamarası'nda onu ilk gördüğü an başlamıştı.

Elizabeth'in sırta kadem basmasından iki ay sonra bir gün, Ian salonda, şöminenin önünde oturmuş, gözünü ateşe dikmişti. Dikkatini ertesi gün Jordan ve birkaç başka iş adamıyla yapacağı toplantıya vermeye çalışıyor, ama kâr ve maliyet hesapları yerine Elizabeth'i düşünüyordu bahçede çiçeklerin arasına çömelmiş olarak... Yanı başında atış talimi yapan Elizabeth... Yeşil gözlerinde neşeli pırıltılar oynasırken, bir kralı selamlar gibi, Ian'ın önünde şakacıktan yerlere kadar eğilen Elizabeth... Kollarının arasında onunla vals yapan Elizabeth... Ve gözlerine bakarak, "Bir şeyi çok isteyip de korkudan elini uzatmadığın oldu mu?" diye soran Elizabeth!

O gece Ian ona hayır, diye cevap vermişti. Şimdi olsa, evet derdi. Elizabeth'in nerede olduğunu merak ediyordu. Bir ay önce olsa, boşanma dilekçesinin ona tebliğ edilebilmesi için nerede olduğunu öğrenmek istediğini söylerdi. Ama, şimdi, gerçeğin öyle olmadığını biliyordu. Aylardır süren kendi iş savaşından yorgun düşmüştü. Kendine yalan söyleyebilecek durumda değildi. Onun nerede olduğunu bilmek istiyordu, o kadar. Dedesi, genç kadının nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyor, dayısı ve Alexandra bildikleri halde Ian'a söylemeyi reddediyorlardı. Ian'da bu konuda onlara baskı yapmamıştı. Yarım saat sonra, Ian, Jordan'ın uşağının karşısındaydı. Alexandra ile görüşmek istediğini söyledi. Alexandra içeri girdiğinde, mavi gözleri öfke kıvılcımları saçıyor, Ian'a suçlayan bakışlarla bakıyordu. "Acaba o pusulayı alınca buraya gelir misiniz diye düşünüyordum. Havenhurst'un Elizabeth için ne demek olduğu konusunda bir fikriniz var mı?" Ian düşünceli bir gülümsemeyle, "Havenhurst'u geri alacağım," dedi. "Elizabeth nerede?" Ian'ın yumuşak sesi ve gözlerindeki sevecenlik karşısında, Alexandra'nın ağzı açık kaldı. Ian kararlı bir sesle, "Elizabeth nerede?" diye tekrarladı. Alexandra arkadaşının nerede olduğunu ona söyleyebilmeyi çok isterdi. Üzgün bir sesle, "Söyleyemem," dedi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsunuz. Söz verdim." Ian, yumuşak bir sesle, "Jordan'dan, kocalık haklarını kullanarak sizi ikna etmeye çalışmasını istesem, bunun ufak da olsa etkisi olabilir mi?" diye sordu.

Alexandra, "Korkarım ki hayır," diye cevap verdi. Bu sözlerinin Ian'ı tahrik edeceğini umuyordu ama aksine, genç adamın yakışıklı yüzünde kayıtsız bir gülümseme belirdi. Sesi sevecendi. "Elizabeth'e çok benziyorsunuz," dedi. "Bana onu hatırlatıyorsunuz." Alex, onun yumuşadığına ve tavır değiştirdiğine hâlâ inanmıyordu. "Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum, Lordum," diye karşılık verdi.

Ian Thornton uzanıp onun çenesini okşayınca, Alexandra gözlerine inanamadı. Genç adam, gülümseyerek, "Ben de iltifat olarak söylemişim," dedi.

Ian dönüp kapıya doğru yürürken, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle eşikte duran Jordan'la karşılaştı. Jordan, "Ian," dedi; "Kendi karının izini sürmeyi becerebilseydin, benim karımda ona benzer yanlar aramaktan kurtulurdun!" Beklenmedik misafir gittikten sonra, Jordan, karısına, "Elizabeth'e haber yollayıp Ian'ın onun aramaya gittiğini haber verecek misin?" diye sordu.

Alex olumlu anlamda başını sallarken durakladı. "Sanmıyorum," dedi. "Sadece bana Elizabeth'in nerede olduğunu sorduğunu bildireceğim. Zaten başka bir şey de söylemedi. " "Onun nerede olduğunu öğrenir öğrenmez yanına gidecek." "Belki."

Jordan şaşırılmıştı. "Ona hâlâ güvenmiyorsun, öyle değil mi?" "Bun ona inandım. Ama Elizabeth'i düşünüyorum da, onun yerinde olsaydım, Ian'a güvenir miydim, bilmem. Ian onu çok üzdü.

Arkadaşıma boş ümitler vermek ve Ian'ın ona daha fazla üzmesine zemin hazırlamak istemem. "

Jordan uzanıp, biraz önce kuzeninin yaptığı gibi, karısının çenesini okşadı; sonra onu kollarının arasına aldı. "Biliyorsun ki Elizabeth de onu üzdü," dedi. Alex, burun kıvrarak, "Belki," diye cevap verdi. Jordan onun saçlarını koklayarak güldü, "Kalbini kırdığımda beni daha kolay bağışlamıştın, sevgilim," diye mırıldandı. Alexandra başını kocasının göğsüne yasladı. Kollarını onun beline doladı. "Çünkü seni seviyordum," diye cevap verdi.

"Kuzenim Elizabeth'e verdiği acıları telafi ederse, onu da biraz olsun sevecek misin?" Alexandra, "Eğer Havenhurst'u satın alıp Elizabeth'e hediye ederse, kalbim yumuşayabilir," diye itiraf etti.

Jordan gülerek, "Bu ona bir servete mal olacak," dedi. "Havenhurst'u kimin satın aldığını biliyor musun?" "Hayır; sen biliyor musun?" Jordan başını salladı. "Philip Demarcus." Alexandra kahkahalarla gülmeye başladı. "Veliaht Prense, Times Nehri'nde, yeni aldığı

teknesiyle gezmek için para ödemesi gerektiğini söyleyen adam, öyle değil mi?" "Ta kendisi." "Sence Bay Demarcus, Elizabeth'i kandırması olabilir mi?" Jordan gülerek, "Elizabeth'i kandırabileceğini sanmam," dedi. "Ama, Demarcus, bu malikânenin Ian için manevi değeri olduğunu anlarsa, dostumun yerinde olmak istemezdim. O zaman fiyat büyük ölçüde şışecektir."

O günü izleyen iki hafta içinde, Ian Elizabeth'in zümrütlerini ve Havenhurst'u satın aldı. Ama karısının izini bulamıyordu. Londra'daki evi ona bir hapisane gibi geliyordu. Ama bekliyor, Elizabeth'in ona bu işkenceyi, layık olduğu dersi vermek için çektirdiğini hissediyordu. Montmayne'e döndü, odaları dolaşp halıları arşınlayarak ve mermer şöminelerin alevlerinde sorularına cevap arayarak orada birkaç hafta geçirdi. Nihayet dayanamayacak hale geldi. Dikkatini işine veremiyor, çalışırken hatalar yapıyordu. Daha da kötüsü, rüyalarında, Elizabeth'in başına çeşitli felaketler geldiğini, ya da Ian'dan daha iyi kalpli birine aşık olduğunu görüyor, geceleri karabasanlarla boğuşuyor ve uykusunda yataktan kalkıp dolaşp, bu korkunç hayaller onu odadan odaya izliyordu.

Aralık ayının başında, güneşli ama soğuk bir gündü, Ian, hizmetkârlarına ve uşağına, hatta ahçıya, Elizabeth'den alacakları en küçük bir haberi hemen kendisine ulaştırmaları konusunda talimat verdikten sonra, İskoçya'daki evine gitmek üzere yola çıktı. İçindeki, onu kemiren ve gittikçe büyüyen boşluktan ancak orada kurtulabilirdi. Elizabeth'in artık kendisini asla aramayacağını düşünüyor, üzüntüsü her gün dayanılmaz ölçüde artıyordu. Çok uzun zaman geçmişti. Karısı olan güzel ve cesur kız onunla barışmak isteseydi, çoktan ortaya çıkardı. İşleri oluruna bırakmak Elizabeth'in kişilik yapısına uygun bir şey değildi. Bu yüzden, Ian, her zaman yaptığı gibi, huzura kavuşmak için gerçek evine gelmişti. Ama onu, bu dondurucu aralık gecesinde buraya getiren, yaşamın baskısı değil, kendi hayatının boşluğuuydu. Elizabeth pencerenin önünde durmuş, üç gün önce papazın, ona, Ian'ın İskoçya'ya gelmek üzere yola çıktığını haber verdiği gibi, karlarla kaplı yola bakıyordu. Ian buraya geliyordu ama Elizabeth, onun kendisinin burada olduğu konusunda en küçük bir fikri olmadığını biliyordu. Papaza haber göndererek, evin temizlenmesini, erzak ve yakacak alınmasını istemiş, orada iki ay kalacağını bildirmişti. Genç kadın ay ışığının aydınlattığı yolu seyrediyor ve Ian'ın gece karanlığında gelmeyeceğini düşünüyordu. Boş yere, gök yakut rengindeki yünlü elbisesini giymiş, saçlarına Ian'ın en sevdiği şekli vermişti. Birdenbire, dönemeçte uzun boylu bir erkek gölgesi belirince, Elizabeth, yeni diktiği kalın perdeleri kapatıverdi. Ian'ı, kolunda Jane Addison ile balodan çıkarken, son görüşünü hatırlıyordu; kalbi korku ve ümitle, yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başlamıştı, Ian onu burada bulacağını düşünmüyordu elbet. Belki de buraya gelmekle iyi yapmamıştı. Ian atını ahıra götürdükten sonra okşayıp yemledi. Karın üstünde yürürken, evin pencerelerinden sızan loş ışığı gördü. Bacadan duman çıkıyordu. Uşak gelmiş, onu bekliyor olmalıydı. Çizmelerindeki karları silkeledikten sonra elini kapı tokmağına uzattı. Elizabeth odanın ortasında kımıldamadan duruyor, nefes bile almadan, ellerini ovuşturarak, kapı tokmağına bakıyordu. Kapı ardına kadar açılıp buz gibi soğuk hava içeri doldu ve uzun boylu, geniş omuzlu adam, ocakta yanan ateşin ışığında Elizabeth'e bakarak, "Hiç gerek yoktu, Henry..." derken birden sustu.

Kapı hâlâ açıldı. Genç adam hayal gördüğünü sanıyordu. Ocakta oynayan alevlerin oyunu olabilirli. Yavaş yavaş onun gerçek olduğunun bilincine vardı. Elizabeth hiçbir hareket yapmadan ona bakıyordu. Ayaklarının dibinde Labrador cinsi bir köpek yavrusu vardı, Ian, zaman kazanmak için dönüp ağır ağır kapıyı kapattı ve hayatının en önemli işini yapar gibi özenle kilitledi. Bu arada, Elizabeth onu görünce sevindi mi, üzüldü mü diye karar vermeye çalışıyordu. Onsuz geçirdiği uzun geceler boyunca, ona söylemek istediklerini, içinden birçok kereler tekrarlamıştı. Bunlar arasında olumlu ve olumsuz şeyler vardı. Ama işte şimdi bunları söylemenin zamanı gelmişti ve Ian tek bir kelime bile hatırlamıyordu. Başka seçeneği olmadığı için doğal davranmaya karar verdi. Elizabeth'e dönerek Labrador'a

baktı. Köpeğe doğru yürüyüp, onu okşamak için diz çökerken, "Bu da kim?" diye sordu; çünkü karısına ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Elizabeth, kocası onunla ilgilenmediği için hayal kırıklığına uğramıştı ama belli etmemeye çalıştı. Yutkunarak, "Ona... Ona Gölge adını verdim," dedi.

Sesi o kadar tatlıydı ki Iannereyse onu aşağı doğru çekip kollarının arasına alacaktı. Ama bunun yerine karısına baktı; Elizabeth'in köpeğine Ian'ın köpeğinin adını vermesi yüreklendiriciydi. "Güzel bir isim," dedi.

Elizabeth gülmemek için dudağını ısırды, "Üstelik özgün bir isim," diye ekledi. Onun yüzündeki bu yarım gülümseme, Ian'ın yüreğine bir ok gibi saplandı. Köpekle ilgilenmeyi bıraktı. Doğrulup birkaç adım geriledi ve masaya dayandı. Elizabeth, onun yüz ifadesindeki değişikliği hemen fark etti ve Ian'ın kollarını göğsünün üstünde kavuşturmasını korkuyla izledi.

Onun dayanılmaz bir biçimde yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Genç adamın yüz ifadesinden bir şey anlamak ise olanaksızdı. Kocasına, "İyi görünüyorsun," dedi.

Ian, gözlerini kaçırmadan, "Çok iyiyim," cevabını verdi. "Hatta, üç aydan beri güneş ışığını görmemiş ve bir şişe viski içmeden uyuyamamış bir adam olarak, fazla iyi olduğumu söyleyebilirim. "

Sesi o kadar dürüst ve duygusuzdu ki, Elizabeth onun ne söylemek istediğini hemen anlayamadı. Anlayınca da, gözlerine dolan sevinç gözyaşlarını engelleyemedi. Ian devam ediyordu: "Çok çalıştım; ama ne yazık ki yaptığım işi nadiren bitirebiliyor, bitirdiğim zaman da hatalar yapıyordum. Ama, şartları göz önüne alırsak, üç aydan beri yarı ölü bir adam olarak yaşadığıma göre, kötü durumda olduğum söylenemez."

Ian onun güzel gözlerinde parlayan yaşları görmüştü. Bir gözyaşı damlası, genç kadının pürüzsüz yanağından aşağı yuvarlandı.

Ian, üzgün bir sesle, "Bir adım atarsan, kollarımın arasında ağlayabilirsin, sevgilim," dedi. "O zaman sana, yaptıklarına ne kadar pişman olduğumu anlatacağım..." Dayanamayıp, karısını kucakladı, göğsüne bastırdı. Elizabeth de ona sarılmış, sessiz sessiz ağlıyordu. Genç adam, kısık bir sesle, "Belki sen de benim kendimi bağışlamama yardımcı olabilirsin," diye ekledi. Elizabeth'in gözyaşları ona acı veriyordu. Çenesiyle genç kadının şakağını okşayarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Sonra onun yüzünü avuçlarının arasına alıp kendine doğru kaldırdı ve başparmağıyla ıslak yanağına dokundu. "Özür dilerim..." Başını eğdi ve onu yavaşça dudaklarından öptü. "Çok özür dilerim."

Elizabeth'in gözlerinden yaşlar fışkırıyor, narin bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Ama kocasına sıkı sıkı sarılmış onu tutkuyla öpüyordu, Ian, onun böylesine acı çekmesine çok üzülmüştü. Başını hafifçe kaldırarak Elizabeth'i yanaklarından ve gözlerinden öptü. Bir yandan da hıçkırıklardan sarsılan omuzlarını ve sırtını okşuyordu. Boğuk bir sesle, "Lütfen sevgilim, artık ağlama," diye yalvardı. "Lütfen..." Elizabeth ona daha sıkı sarıldı. Gözyaşları kocasının gömleğini ıslatıyor ve yüreğine işliyordu.

Ian, "Yapma," diye fısıldadı. Gözlerinden akmayan yaşlar sesinde yansımıştı. "Yüreğimi parçalıyorsun." Ian bunu söyler söylemez, Elizabeth'in onu üzmemek için gözyaşlarına hakim olacağını hissetti. Nitekim, genç kadın, ürpererek kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Başını kavrayıp ipek saçlarını okşadı ve onu geceler boyu böyle ağlattığını düşünerek kendini lanetledi.

Onu, boşanma dilekçesini imzalamamak için buraya kaçmaya mecbur etmişti. Buna rağmen, Elizabeth yine de onu beklemişti. Ian, Londra'daki evinin çalışma odasındaki son görüşmelerinden bu yana geçen haftalar boyunca, Elizabeth'in bu kadar acı çekmiş olabileceğini tahmin etmemişti. O yirmi yaşındaydı ve Ian'ı sevmişti. Buna karşılık Ian, onu boşamaya kalkmış, herkesin önünde açıkça suçlamış, yalnız kaldıklarında hakaret etmiş, sonra da burada yapayalnız kalıp gözyaşı dökerek kendisini beklemek zorunda bırakmıştı.

Kendinden iğreniyor ve utanıyordu. Ezik bir sesle, "Benimle yukarı gelir misin?" diye fısıldadı.

Genç kadın başını salladı. Yanağını kocasının göğsüne sürüyordu, Ian onu kucağına aldı, bir bebek gibi sallayarak, dudaklarını alnına değdirdi. Sonra onu yukarı taşıdı. Ona mutluluk vermek ve hiç değilse bu gece için acılarını unutturmak istiyordu.

Yatak odasında Ian, onu yatağın üstüne bırakıp yavaşça soymaya başladığı anda Elizabeth bir şeylerin değiştiğini anladı. Yatakta Ian onu kollarına aldığı anda da aklı karıştı; çünkü kocası deneyimli elle riyle bedenini okşuyor ama Elizabeth ona dokunmak istediğinde, bileklerine yapışarak genç kadını engelliyordu. Ian'ın öpüşleri ve okşayışlarıyla bayılacak hale gelmişti. O da kocasına dokunmak istiyordu. Bir fırsatını bulup ona doğru uzandı ama Ian geri çekilerek, "Yapma," diye fısıldadı. Elizabeth onun sesinin iyice boğuklaştığını fark etti ve dediğini yaptı.

Ian, vücudunu onun vücudunun üzerine kaydırıp içine kaymadan önce, onun kendisine dokunmasına izin vermeden, elleri ve ağzıyla, genç kadını zevkin doruğuna getirmişti. Elizabeth tırnaklarını onun sırtına saplamış, beklenti içinde çırpınıyordu. Ian, onun üstünde, önce ağır ağır, sonra daha hızlı gidip gelmeye başladı. Genç kadının bedeni beklenen anı onunla paylaşmak için yay gibi gerilmişti. Ian'ın

elleri onun kalçalarını kavrayarak hızını artırdı. Elizabeth'in bedeni ürpertiler içinde sarsıldı ve çılgınlığı duyuldu. Ian'ın geniş omuzlarına daha sıkı sarıldı.

Yavaşça kendine gelirken, ondan başka hiç kimsenin bu büyük zevki tadamayacağını düşünüyordu. Gözlerini açtı ve şöinenin ışığında Ian'ı gördü. İki elini kızın omuzlarına dayamış, gözlerini sımsıkı yummuştu. Doruğa ulaşmadığı belliydi. Yanağındaki kas sürekli oynuyordu. Evlilikleri boyunca, daima uyum içinde sevişmiş, birbirlerine eşit ölçüde zevk vermişlerdi. Elizabeth, onun şu anda ne yapmaya çalıştığını hemen anlamıştı. Sevişmeyi, kendini düşünmeden uzatarak, karısına mutluluk vermeye, ona verdiği acıları şu anda elinden gelen tek yolla telafi etmeye çalışıyordu. Ama Elizabeth'in istediği bu değildi. Ian ona, sevişme sırasında ne istediğini söylemeyi öğretmiş, kendisi de istediklerini ona anlatmıştı. Her zaman kusursuz bir öğrenci olan Elizabeth, onun öğrettiklerini hemen öğrenmiş ve uygulamaya başlamıştı.

Kocasına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Ian gözlerini açtı. Elizabeth, "O kadar uzun süredir bu anın hayalini kuruyorum ki..." diye devam etti. "Seviştikten sonra beni kollarının arasında tutuşunu, bana çocuğunu verebilecek bir parçan hâlâ içimdeyken senin yanında huzur içinde yatmayı öylesine özledim ki..." Ellerini uzatıp genç adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Parmaklarını şakaklarında gezdirdikten sonra başını kendine doğru çekip onu dudaklarından öptü. Göğsünden boğuk bir ses yükselen Ian Elizabeth'e sarıldı. Onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Genç kadına sahip olduğunda çılgın gibiydi. Elizabeth onun adını sayıklıyor, bedenini yukarı kaldırarak kocasıyla tek vücut haline getirmeye çalışıyordu. Sarsıla sarsıla, ürpertiler içinde doruğa ulaştılar.

Ian bunun yaşantısının en yoğun anı olduğunu düşünüyordu. Karının saçlarını okşadı, yutkundu ve kesik kesik konuşmaya başladı. "Seni seviyorum," dedi. "Seni hep sevdim." Bunlar Elizabeth'in, son görüştükleri gün, çalışma odasında ona söylediklerinin tekrarıydı. Elizabeth, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Ian, gülümsemeye çalışarak, "Nereden biliyorsun, sevgilim?" diye sordu.

"Çünkü ben bunun gerçek olmasını çok istiyordum ve şimdiye kadar sen bana istediğim her şeyi verdin. Bu kere de istediğimi yapacağından emindim."

Elizabeth hafifçe kımıldadı ve Ian, onu kollarının arasına alarak hareket etmesini engelledi. Genç kadın şaşırarak yüzüne bakınca, "Hareket etme, sevgilim," dedi; "Çünkü şu anda çocuğumuza hamile kalıyorsun."

Elizabeth onun gözlerinin içine baktı. "Bu nereden aklına geldi?"

Ian, onun yanağına düşen bir tutam saçı geri itti. "Çünkü bunu çok istiyorum ve şimdiye kadar sen bana istediğim her şeyi verdin." Genç adam duygulanmıştı. Karısına sarıldı. Elizabeth de bunun gerçek olmasını istiyordu. Ian bundan emindi. Bu gece Elizabeth'in hamile kalacağından emin olduğu gibi...

Ian derin uykusundan uyanırken, güneşin parlak ışıkları kapalı kepenklerden içeri sızmaya başlamıştı. Üç aydan uzun bir süre sonra belki ilk kez mutluluk duyarak uyanıyordu. Bu artık onun için yabancı bir duyguydu. Gördüğü bir rüyanın buna neden olduğunu sandı. Gözlerini açmadan yüzükoyun dönerek rüyanın devamını görmeye çalıştı. Ama uyanıktı. Yatak ona küçük geliyordu. Üstelik çok sertti.

Montymayne'da olduğunu zannettiği için, yatak odasındaki kanepenin üstünde uyuyakaldığını sandı. Birçok kez saatlerce içki içtikten sonra bu kanepenin üstünde sızmıştı. Bir zamanlar Elizabeth'le paylaştığı bomboş yatakta yatmaktansa, burada uyumayı tercih ediyordu. Pişmanlık ve acı, yine Ian'ın içini kemirmeye başlamıştı. Artık uyuyamayacağını anlayınca dönüp gözlerini açtı. Işıktan gözleri kamaşmıştı ama bu alışık olmadığı oda ona tanıdık geliyordu. Sonra birden nerede olduğunu ve geceyi kimle geçirdiğini hatırladı. Büyük bir sevinç ve ferahlık duyarak, bu anın tadına varmak için gözlerini yeniden kapattı. Burnuna, mutfakta kızarmakta olan domuz pastırmasının kokusu geldi. Tembel tembel gerindi. Geçen defa burada kalışında Elizabeth'in, kızarttığı domuz pastırmasını hatırlayarak gülümsedi. Geçen defa, Elizabeth pastırmaları yakmıştı. Ama, bu sabah, Ian kahvaltı ederken Elizabeth'i seyretmek şartıyla- kesekâğıdı bile yiyebilirdi. Bunu büyük bir mutlulukla hissediyordu. Elizabeth yeşil yünlü kumaştan bir sabahlık giymiş, beyaz bir önlük takmıştı. Ocağın önünde durmuş, bardağına çay koyuyordu. Ian'ın içeri girip kanepeye oturduğunun farkında değildi. Tavadaki domuz pastırmasını ümitle seyretmekte olan Gölge'ye baktı. Çayına süt ilave ederken, köpeğe, "Efendin

hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sana onun yakışıklı olduğunu söylemişim, değil mi?" Eğilip, Labrador'un ipeksi tüylerle kaplı başını okşadı. "Ama ne kadar yakışıklı olduğunu ben de unutmuşum." Ian, sevecen bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Elizabeth onun sesini duyunca şaşırıp ve başını öyle büyük bir hızla çevirdi ki, tepesine toplamış olduğu saçları bir çağlayan gibi omuzlarına dökülürdü.

Ian güderi bir köylü gömleğiyle kahverengi pantolon giymiş, bacaklarını önündeki alçak masanın üstüne uzatıp, ayaklarını üst üste koymuş, kollarını yukarı kaldırıp, ellerini ensesinin altında birleştirmişti. Elizabeth, gülerek, "İskoçyalı bir sultana benziyorsun," dedi. "Öyle hissediyorum." Elizabeth ona elindeki bardağı uzatınca, Ian, "Kahvaltı biraz bekleyebilir mi?" diye sordu.

Elizabeth başını salladı. "Yaklaşık bir saat önce kalktığını duyunca domuz pastırmasını ateşe koydum. Sen gelince biraz daha pişirecektim. Kahvaltıyı niçin şimdi yapmak istemiyorsun?" Ian'ın karısının pişirdiği şeyleri yemekten korkmuş olabileceğini düşünmüştü. "Çünkü konuşmamız gereken şeyler var." Elizabeth birden korktu. Dün gece, yatakta, ona, Robert'in Havenhurst'e geldiği günle, Lordlar Kamarası'nın karşısına çıktığı gün arasında geçen her şeyi anlatmıştı. Sözü bitirdiğinde, konuşmaktan ve Ian'la sevişmekten o kadar yorgun düşmüş haldeydi ki, Ian'ın anlatacaklarını dinleyemeden uyuyakalmıştı. Şimdi Ian, besbelli bu konuda konuşmak istiyordu. Ama, Elizabeth, tekrar bu konuyu açarak, barışmalarının güzelliğini bozmak istediğinden emin değildi.

Ian onun yüzündeki isteksizliği görmüştü. "Birbirimize karşı hatalar yaptık," dedi. "Eğer bu hataların üstünü örtmeye, onlar yokmuş gibi davranmaya kalkarsak, onlardan hiç kurtulamayız. Beklenmedik anlarda ikimizin de aklına gelip keyfimizi kaçırlar. Söyleyeceğim ya da yapacağım küçük bir şey yaranı deşer. Ben de niye kızdığını, bana niçin güvenmediğini, neden incindiğini anlayamam. Sen bile anlayamazsın. Dün gece, ben, senin açıklamalarını dinledim. Tekrar bu konuya dönmeye gerek yok. Ancak, senin de benden bir açıklama istemeye hakkın olduğunu sanıyorum."

Elizabeth, tatlı bir gülümsemeyle, "Nasıl bu kadar bilge olabildin?" diye sordu. Ian, kuru bir sesle, "Eğer bilge olsaydım. Bu ayrılık aylarca önce sona ererdi," diye cevap verdi. "Ama, birkaç hafta boyunca, tekrar bir araya gelirsek, ilişkimizin, bundan sonra en iyi nasıl devam edebileceğini düşündüm ve en doğru yolun her şeyi açıkça konuşmak olduğu sonucuna vardım."

Elizabeth, Ian'ın aklandığı günkü korkunç öfkesini ve çalışma odasında kendisine yönelttiği hakaretleri hatırlayarak tereddüt ediyordu hâlâ. Bu konuda konuşmak, Ian'ın yeniden öfkelenmesine neden olarsa, değmezdi.

Ian uzanıp onun elini tuttu ve genç kadını yanına oturttu. Elizabeth özenle eteklerini düzelterip, pencerenin karla kaplı kepengine bakarken, Ian onu seyrediyordu. Genç adam, birden, karısının sinirli olduğunu hissetti. "Elini ver bana sevgilim," dedi. "Kızmamdan korkmadan bana her şeyi sorabilirsin." Onun yumuşak sesi ve elini tutan güçlü ve sıcak parmakları şüphelerini dağıtmıştı.

Ian'ın bakışları yüzünde dolaşırken, "Niçin bana Robert'in seni öldürmeye kalkıştığını, senin de onu gemilerinden birine bindirip İngiltere'den uzaklaştırdığını söylemedin? Onun birdenbire ortadan kaybolduğuna inanmama neden izin verdin?" diye sordu.

Elizabeth, onun, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadığını gördü. Pişmanlığı yüzüne ve sesine yansıyor. "Geçen ilkbaharda sen buradan ayrılınca, Duncan bana sana karşı işlediğim suçları sayıp döktü. O güne kadar, ağabeyinin Arianna'dan kaçtıktan sonra, İngiltere'ye döndüğünü sanıyordum. Senin, o gittiğinden beri Havenhurst'da yaşadığını ve benim yaptıklarımın dolaylı toplum dışına itildiğini, seni koruyacak anne babanın olmadığını ve parasız olduğunu biliyordum. Buna inanmalısın."

Elizabeth, içtenlikle, "İnanıyorum," diye cevap verdi. "Bütün bunları Duncan'a Lucinda anlatmış. Sen de bunları öğrenince, Londra'ya gelip beni buldun. Evlenmeden önce, Robert'le ilgili olanlar hariç, hepsini konuştuk. Bana niçin ondan da bahsetmedin?" Ian, "Ne zaman?" diye sordu. "Sana bunu ne zaman söyleyebilirdim? Koşa koşa Londra'ya gelip sana evlenme teklif ettiğimde bana karşı neler hissettiğini hatırla. Zaten, teklifimin sana acımdan ve pişmanlıktan kaynaklandığını düşünüyordun. Sana, Robert'in ortadan kaybolmasından sorumlu olduğumu söyleseydim, seninle pişmanlıktan evlenmek istediğimden iyice emin olacaktın. Üstelik o zaman benden pek hoşlanmıyordun ve de bana güvenmiyordun. Ağabeyini kaçırdığımı itiraf etseydim, mazeretim ne kadar geçerli olursa olsun, kapıyı suratıma kapatırdın." Ian, büyük bir dürüstlikle, "Bir neden daha

var," diye ekledi. "Seninle evlenmek istiyordum ve bu amaçla her şeyi yapabilirdim." Elizabeth ağzını çarpıtarak gülümsedi bu gülümseme, Ian'ı her zaman teslim alırdı. Genç kadın, sonra hemen ciddileşti. "Peki, daha sonra, seni sevdiğimi bildiğin halde niçin söylemedin?" Ian, "Ah evet, daha sonra," diye tekrarladı; "Nihayet kendimi sana sevdirdiğim zaman, öyle değil mi? Bir kere benim hakkımdaki fikrini değiştirmene neden olacak bir şey yapmak istemiyordum. Sonra, ikimiz o kadar mutluyduk ki, zorunlu olmadıkça bu mutluluğu bozmak istemiyordum. Ve nihayet, suçumun ne olduğunu henüz tam olarak bilmiyordum. Görevlendirdiğim özel dedektifler henüz onun izini bulamamışlardı." Elizabeth'in şaşırıldığı görünce, "Evet," diye devam etti; "Ben de seninle aynı zamanda özel dedektifler tuttum. Tek bildiğim, ağabeyinin alacaklılarından kaçmak için saklandığıydı. Zaten sen de böyle tahmin etmiştin. Beri yandan, buraya dönerken, yolda ölmüş olması da mümkündü. O zaman, bu günahı sana itiraf etmek durumunda kalacaktım."

"Eğer ondan hiçbir haber alamasaydık, onun izine hiç rastlanmasaydı, bana onun İngiltere'yi niçin terk ettiğini söyleyecek miydin?" Ian, boş bakışlarla karısının eline bakıyor, başparmağıyla avucunu okşuyordu. Onun gözlerinin içine bakarak, "Evet," dedi. Kısa bir sessizlikten sonra, "Sen ortadan kaybolmadan kısa bir süre önce," diye devam etti; "Dedektiflere altı ay daha zaman tanımaya karar vermiştim. O zamana kadar da Robert'in izine rastlanmazsa, sana bildiğim kadarını anlatacaktım."

"Elizabeth, "Sevindim," dedi. "Beni sonuna kadar aldatacağımı düşünmek hoşuma gitmezdi." Ian, "Bu pek soylu bir karar değildi," diye itiraf etti. "Günlerim, Wordsworth'un gelip, ağabeyine onarılması mümkün olmayan bir zarar verdiği konusundaki bir kanıtı sana sunması korkusuyla geçiyordu. Sonunda, öyle bir hale geldim ki, dedektiflerden birinin, beni lanetleyecek ya da aklayacak herhangi bir haber getirmesine razıyım. Böylece belirsizlik sona ermiş olacaktı. Anlıyorsun ya, ne yapacağımı bilemiyordum."

Ian, ondan bir cevap bekledi; alamayınca, "Sana söylediklerine inanman benim için ve ortak geleceğimiz için çok önemli," dedi. "Sana gerçeği söylediğime yemin ederim."

Elizabeth onun gözlerinin içine baktı. "Sana inanıyorum." Ian, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Elizabeth, işi şakaya vurmaya çalışarak, "Teşekkür edilecek bir şey yok," dedi. "Gerçek şu ki, ben, bana kendimi karşımdakinin yerine koymayı ve olaylara onun açısından bakmayı öğreten, parlak zekâlı bir adamla evlendim. Bu konuda da bunu yaptım ve Robert'in kayboluşunun arkasındaki sır perdesini bana açıklamayışının nedenlerini uzun zaman önce tahmin ettim." Ian'ın yüzündeki gülümseme solmaya başlamıştı. Elizabeth, "Kendimi senin yerine koyarak, ilk karşına çıktığımda nasıl davranacağımı bile tahmin ettim. Lordlar Kamarası'nda senin yüzündeki ifadeyi görmeden çok önce, seni üzdüğüm ve utandırdığım için beni bağışlamanın çok zor olacağını biliyordum. Ama işi bu kadar uzatacağımı asla tahmin edemezdim."

Ian onun gözlerindeki acıyı gördü ve bütün bunların konuşulmasının gerekli olduğuna inandığı halde, Elizabeth'i öpüp okşayarak teselli etmemek için kendini güc tuttu. Genç kadın ağır ağır, "Anlıyorsun ya," diye açıkladı; "Öfken geçene kadar beni yanından uzaklaştırmanı ya da aynı evde kalıp benden uzak durmanı bekliyordum. Ama evliliğimizi sonsuza dek bitirmek isteyeceğin aklıma bile gelmezdi. Duncan'ın senin hakkında söylediklerine bakarak, bunu beklemeliydim. Ama ben evden kaçmadan hemen önce seni sevdiğini söylemiştim. Buna güveniyordum. "

"Seni sevdiğimi çok iyi biliyordun. Evet, seni seviyorum. Tanrı aşkına, söylediğim hiçbir şeye inanmasan bile, hiç değilse buna inan." Ian, Elizabeth'in itiraz etmesini bekledi ama genç kadın bunu yapmadı, Ian onun genç ve tecrübesiz olmasına rağmen, çok olgun olduğunu düşündü.

Genç kadın, "Biliyorum," dedi. "Öyle olmasa bu kadar derinden yaralanmaz ve seni tekrar üzmem olasılığını ortadan kaldırmak için beni hayatından çıkarmak istemezdin. Çalışma odanda beni boşayacağını söylediğinde bunu anladım. Eğer bunu ve seni anlamamış olsaydım, bu kadar zaman mücadele etmezdim."

"Bu konuda tartışacak değilim ama sana bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. "Teşekkür ederim. Bu acıya bir daha dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Bu sonuca varman için Duncan'ın sana neler söylediği konusunda beni aydınlatabilir misin?"

Elizabeth gülümsedi. Yüzünde sevecen bir ifade ve derin bir anlayış vardı. "Memleketine dönüp ailenin öldüğünü öğrenince ne yaptığını anlattı." "Ne yapmışım?" "Ailenden sonra senin için en

değerli olan varlığı, Gölge adındaki Labrador cinsi siyah köpeğini kendinden uzaklaştırmışsın. Bir daha acı çekmemek için yapmışsın bunu. Beni boşamaya kalkışmakla da aynı şeyi yaptın." Ian, elini onun yanağına koydu. Sesi duygu yüklüydü. "Senin yerinde olsam, benden nefret ederdim," dedi.

Karısı başını çevirip onun avucunu öptü. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "İnsanın bu kadar çok sevildiğini hissetmesinin nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Sonra duygularını daha iyi açıklayacak sözler bulmak ister gibi başını salladı ve tekrar konuşmaya başladı. Kocasına duyduğu aşktan sesi titriyordu. "Başkalarıyla beraber olduğumuz zaman neyi fark ediyorum, biliyor musun?" Ian dayanamayıp karısını kucakladı, göğsüne bastırdı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Neyi fark ediyorsun?"

"Diğer erkeklerin karılarına nasıl davrandıklarını, onlarla nasıl konuştuklarını, onlara nasıl baktıklarını fark ediyorum. Ve, ne düşünüyorum, biliyor musun?" "Ne düşünüyorsun?" Elizabeth, "Alex hariç, kocası tarafından büyük bir hayranlıkla sevilen tek kadının ben olduğunu fark ediyorum. Ve benim kocam, bunu bütün dünyanın bilmesinden rahatsız olmayan biri," dedi. "Benim kocam beni. Hastane Yapımı için Kaynak Yaratma toplantısında bile beni baştan çıkarmaya kalkıştı."

Ian Elizabeth'e daha sıkı sarıldı ve orada, kanepenin üstünde karısını baştan çıkarıp onunla sevişmeyi başardı.

Dışarıda kar tanecikleri uçuşuyordu. Ocakta yanmakta olan bir kütük parlak kıvılcımlar saçarak yer değiştirdi. Elizabeth, kocasının kolları arasında mutlu ve huzurluydu. Henüz kahvaltı yapmadıklarını hatırladı ve IanMontmayne'de olsa, ona sunulacak olan muhteşem kahvaltıyı düşündü. İçini çekerek, kocasının kollarından sıyrıldı ve giyinmeye başladı. Ateşin üstündeki tavada kızarmakta olan domuz pastırması dilimlerini çevirirken, Ian yanına geldi ve arkasında durup ellerini onun beline koydu.

"Bunlar yenebilir gibi görünüyor," dedi. "Ben eski kahvaltımız ayarında bir şey bekliyordum."

Elizabeth gülümsedi ve kocasına döndü. Burada ne kadar sıcak bir ortam olduğunu düşünerek, "Burada ne kadar kalabileceğiz?" diye sordu, "İki aya ne dersin?" "Harika. Ama sıkılmayacağına ya da işlerini ihmal ettiğini düşünerek tedirgin olmayacağına emin misin?"

"Sevgilim, eğer işlerim benim ilgisizliğim nedeniyle bozulacak olsaydı, bu üç ay sonunda, gırtlığımıza kadar borca batmış olurduk. Anlaşılan, şirketlerimi bu kadar iyi organize ettiğimin ben bile farkında değilmişim. Üstelik, benim ilgilenmem gereken bir şey olursa Jordan bana haber verecek."

Elizabeth, burada kalacak olurlarsa, Ian'in sıkılmamast için ona uğraşlar bulmaya çalışıyordu. "Duncan bana yaklaşık yüz kadar kitap verdi," dedi. "Ama, büyük bir olasılıkla, sen onların hepsini okumuşsundur." Güldü. "Eğer okumadınsa bile, çarşambaya kadar hepsini bitirirsin. Sıkılmandan korkuyorum."

Ian kuru bir sesle, "Burada karın içinde, okuyacak kitap ve yapılacak iş olmadan, seninle başbaşa kalmak benim için güç olacak," dedi. Sonra, gülerek ekledi: "Ne yapacağım bilmem!" Elizabeth'in yanakları pembeleşti ve bu onu daha da güzelleştirdi. Ian onu seyrederken, genç kadın, ciddi bir tavırla, "Eğer işlerin bu kadar iyi gitmeseydi, bu kadar büyük bir servet sahibi olmasaydın, burada mutlu olabilirdin, değil mi?" "Seninle birlikte mi?" "Elbette."

İkisi de karşısındakinin cevabını bekler gibi kuşkuyla gülümsüyorlardı. Ian, "Kesinlikle," diye karşılık verdi. Karısını kendine biraz daha yaklaştırarak, "Ama belki, sen, zümrütlerinin Montmayne'de seni beklemekte olduğunu duyunca burada kalmak istemezsin!" diye ekledi.

Elizabeth ellerini havaya kaldırdı gözleri aşk ve mutlulukla parladı.

"Çok sevindim," dedi. "Robert'in hikâyesinin uydurma olduğunu öğrenince onları satmak zorunda kaldığıma çok pişman olmuşum ve inanılmaz derecede üzülmişim"

Ian, büyük bir ciddiyetle, "Bana gönderdiğin banka havalesinin, onları geri almaya yetmediğini öğrenince daha çok üzüleceksin," dedi. "Onları satın alan kuyumcunun başkalarına sattığı parçalar için 45.000 İngiliz lirası; henüz satılmayıp adamın elinde kalanlar için de 5.000 İngiliz Lirası ödedim."

Elizabeth, "Alçak dolandırıcı!" diye haykırdı. "Bana hepsi için sadece 5.000 İngiliz lirası ödemişti!"

Elizabeth, Ian'ın pazarlık konusundaki aczi karşısında ümitsizce başını sallamakla yetindi.

Ian çok eğleniyordu. "Doğrusunu istersen pek üzülmedim," dedi. "Nasıl olsa, bu parayı senin

harçlığında kesecektim. Elbette faiziyle birlikte ve benim yaptığım hesaba göre..." Durdu ve kafasından hesap yapmaya başladı. Elizabeth, aynı şeyi kâğıt üstünde de olsa, ancak birkaç dakikada yapabiliirdi. "Bu gün itibariyle, bana yaklaşık 151.126 İngiliz lirası borçlusun!" Elizabeth güliyordu ama öfkelenmişti. "Ne?" diye haykırdı. "Yüzelli kaç...?" "Küçük bir sorun var Havenhurst'u satın almak için ödediğim para. Onu da ekledim." Elizabeth'in gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu.

"Havenhurst'u, o korkunç Bay Demarcus'dan geri mi aldın?"

"Evet. Adam gerçekten korkunç. O ve amcan ortak olmalıymış-lar. Her ikisinde de deve tüccarlarının içgüdüleri var. Havenhurst için 100.000 İngiliz lirası ödedim." Elizabeth'in ağız açık kaldı ve yüzü hayranlıkla aydınlandı. "100.000 İngiliz lirası mı! Ah, Ian..."

"Adımı söylemene bayılıyorum."

Elizabeth gülümsedi ama aklı hâlâ onun Havenhurst'u bu kadar ucuza geri almış oluşundaydı. "Ben daha ucuza alamazdım," diye itiraf etti. "Demarcus bana aynı parayı ödemişti. Kâğıtların imzalanmasından sonra da, bir sene kadar beklerse Havenhurst'u 150.000 İngiliz Lirasına satabileceğini söylemişti." "Belki de satabilirdi."

Elizabeth, böbürlenerek, "Ama sana değil," dedi. Ian,

"Hayır bana değil," diye sırttı. "Bunu denedi mi?"

"Onu sana hediye etmek üzere satın almanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlayınca 200.000 istedi."

"Fiyatı bu kadar kırabildiğine göre çok akıllıca davranmış ve adamakıllı pazarlık etmiş olmalısın."

Ian gülmemek için büyük bir çaba harcayarak, alnını onun alnına dayadı. Kahkahalar arasında boğulan bir sesle, "Adamakıllı pazarlık ettim," dedi. "Yine de onun bunu nasıl kabul ettiğini merak ediyorum."

Ian, boğazında düğümlenen kahkahaları yutarak, "Sanırım, bunun nedeni, elimde, onun kazanacağı paradan çok daha önemli bir şey olduğunu görmesiydi," diye cevap verdi. Genç kadın büyülenmiş gibiydi. "Gerçekten mi?" dedi. "Neydi o?" "Gırtlığı..."

Ian balkon parmaklıklarına dayanmış, çiçeklerin arasına çömelmiş olan Elizabeth'le üç yaşındaki kızları Caroline'ı seyrediyordu. Başları birbirine o kadar yakındı ki, Elizabeth'in parlak sarı saçlarının nerede bitip Caroline'ın saçlarının nerede başladığı belli olmuyordu. Elizabeth bir şey söyledi ve Caroline bir kahkaha attı. Genç adam, bu neşe dolu sesi duyunca gözlerini kısarak güliümsedi.

Ian'ın arkasında demir bir masanın başında, büyükbabasıyla Duncan satranç oynuyorlardı. Bu gece Ian, Elizabeth'in doğum gününü kutlamak için bir balo veriyordu. Bu baloya yedi yüz konuk davetliydi. Satranç oynayanlar derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Ama, bu sessizlik, şimdiden Ian'a çok benzeyen, altı yaşında bir oğlan çocuğunun gelişyle bozuldu. Küçük oğlanın yanında öğretmeni vardı. Zavallı adam, zekâsı açısından da babasına benzeyen çocukla başa çıkamıyordu.

Bay Twindell, satranççıları selamladıktan sonra, "Özür dilerim," dedi; "Bay Jonathan'la ben bir konuda anlaşmazlığa düştük. Sayın Rahip, bunu sizin çözebileceğinizi düşündüm. Eğer lütfederseniz..."

Duncan ihtiyar düke karşı zafer kazanmak üzereydi, ama kısa bir süre için, oyunu düşünmekten vazgeçip dikkatini çaresizlik içindeki öğretmene yöneltti. Bir öğretmene, bir de, yan gözle satranç taşları nı incelemekte olan yakışıklı küçük oğlana baktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Bay Twindell, Cennet konusunda konuşuyordun. Sayın Rahip," diye karşılık verdi. "Sabahtan beri Bay Jonathan'ı, cennetin bize imkansız görünen olağan dışı, hatta birbiriyle çelişen güzelliklerle dolu olduğuna ikna etmeye çalışıyorum."

Bu noktada, küçük Bay Jonathan satranç taşlarıyla ilgilenmekten vazgeçti ve büyük dayısıyla büyükbabasına, inanılmayacak kadar saçma bir hikâyeyi hep birlikte dinlemekte olduklarını ima eden bakışlarla baktı. Gülmemek için kendini tutmaya çalışarak, "Bay Twindle, cennetin sokaklarının altın döşeli olduğuna inanıyor," dedi. "Ama böyle bir şey olamaz, elbette." Dük hayretle, "Niçin olamaz?" diye sordu. Jon, büyükbabasının dar görüşlülüğü karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Çünkü o zaman, yazın sokaklar çok sıcak olur ve atların nallarına zarar verir," dedi. Büyük dayısına dönerek, "Siz, efendim," diye ekledi; "Cennetin sokaklarının madenle kaplı olmasının mümkün olmadığını kabul etmiyor musunuz?" Duncan, Ian, Jonathan'ın yaşlarındayken onunla da aynı tartışmaları yaşadığını hatırlıyordu. Arkasına dayandı. Olacakları tahmin edebiliyordu. "Jon," dedi; "Babana sor. Bak, balkon parmaklıkların yanında duruyor.

Çocuk bu cevabı mantıklı bularak başını salladı ve elini ağzına siper ederek Dük'ün kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra dönüp babasının yanına gitti.

Dük merakla, "Jon'un sorusuna niçin cevap vermediniz, Duncan?" diye sordu. "Cennetin tarifini yapmak sana düşerdi."

Duncan, alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak itiraz etti. " Ian altı yaşındayken," dedi; "Benimle, ilahiyat ve retorik konularında tıpkı bunun gibi tartışmalara girerdi. Her seferinde de ona yenik düşerdim. Bu çok şaşırtıcı olurdu." Başını kaldırıp, babasının kendisini görmesini bekleyen çocuğa baktı. Sonra, neşe içinde. "Yıllardan beri bu günü bekliyordum," dedi. Şey... Jon kulağınıza ne fısıldadı?"

Dük kızardı. "Şey..." dedi; "Şahın yerini değiştirmesem, dört ataktan sonra vezirim yolunu kapatacağımızı söyledi."

Ian, iki erkeğin kahkahalarını duyunca döndü ve arkasında beklemekte olan oğlunu gördü. Elizabeth Jonathair a İskoçya'daki o karlı gecede hamile kalmıştı. Babası, oğluna, "Aklında bir şey var, galiba?" dedi. "Sanırım Bay Twindell ile yine küçük bir anlaşmazlığa düştünüz, öyle değil mi? Yine ne var?" Jonathan derin bir nefes aldı. Gülümseyerek başını salladı. Herkes onun soruları karşısında şaşırıp kalırken, babası onu anlamakla kalmıyor, mantıklı cevaplar da veriyordu. Jon, gözlerini devirerek, "Cennet hakkında," dedi. Sadece ikisinin anlayacağı bir şey söylemiş gibi kıs kıs gülüyordu. "Bay Twindell beni cennetin sokaklarının altınla kaplı olduğuna inandırmak istiyor." Kıkırdadı.

"Temmuz ayında, güneşin iyice ısınmış olan ışınları bu sokaklara vurduğunda neler olabileceğini düşünebiliyor musunuz? Hiç kimse sokağa çıkmak istemeyecektir."

Ian ciddiyetle, "Bunu söylediğin zaman, Bay Twindell ne cevap verdi?" diye sordu.

"O zaman belki ayaklarımız olmaz, dedi." " Ian, "Bu ürkütücü bir düşünce," diye karşılık verdi. "Sence cennet nasıl bir yer olmalı?"

"Hiçbir fikrim yok. Siz biliyor musunuz?" Ian, "Evet ama bu sadece benim fikrim," diye açıkladı.

"Kesin bir şey söyleyemem." Sonra çömelip elini oğlunun omzuna koydu. Ve bahçeyi işaret etti. Elizabeth ile Caroline, sanki kendilerine bakıldığını hissetmişler.İkisi de dönüp baktılar ve el salladılar. İki yeşil gözlü sarı saçlı kız..., oğluna, "Bana kalırsa," dedi; "cennet ve mutluluk işte burada!"

Jon, "Ama melekler yok." diye babasını uyardı. "Tan, alçak sesle, "Ben iki tane görüyorum," dedi. Sonra gülümseyerek oğluna bakıp, "Üç tane görüyorum," diye düzeltti. Küçük oğlan ağır ağır başını salladı. Yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirmişti. Babasına dönerek, "Siz cennette insanın en çok istediği şeyleri bulabileceğine inanıyorsunuz, öyle değil mi?" dedi. "Ben bunun mümkün olduğuna inanıyorum." Jon bir an düşündükten sonra, "Ben... Şimdi bana, sizin ne söyle diğinizi soracaklar," dedi. Eğer, Bay Twindell'e, sizin böyle dediğinizi söylersem hayal kırıklığına uğrayacak. O sizin, cennette altın kaplı sokaklar ve

kanatlı atlar olduğunu bildiğinizi sanıyor."

Ian, "Evet, bu bir sorun olabilir," diye cevap verdi ve oğlunun yanağını okşadı. "Bu durumda, ona buranın cennete benzediğini mutluluğun burada olduğunu' söylediğimi anlatabilirsin."

SON